

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

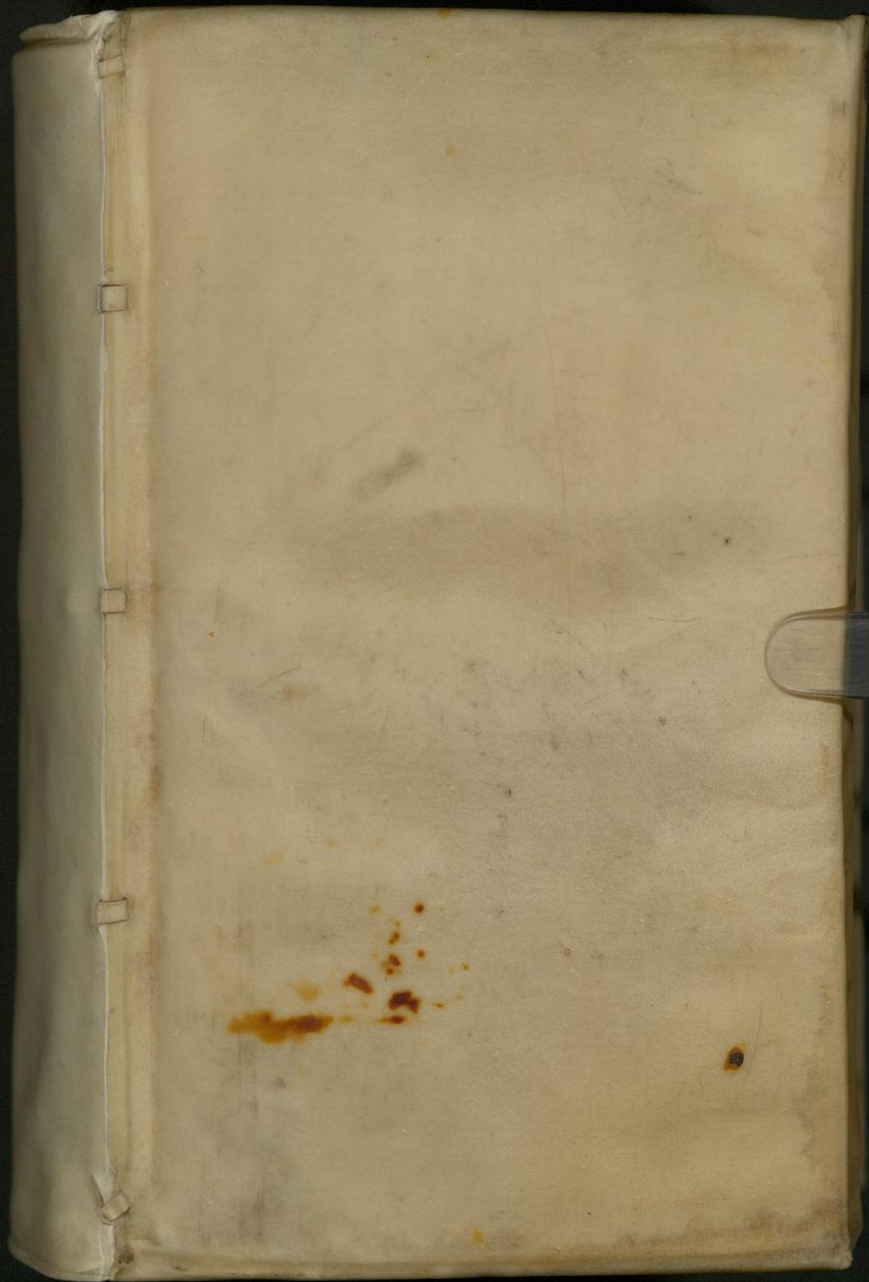
Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

EX LIBRIS

HERMANNI HEUSER

* 7. JUNI 1870.

† 21 FEBRUAR 1901.

L V C I A N I
S A M O S A T E N I
O P E R V M

Tomus III.

Cum

GILBERTI COGNATI

E T

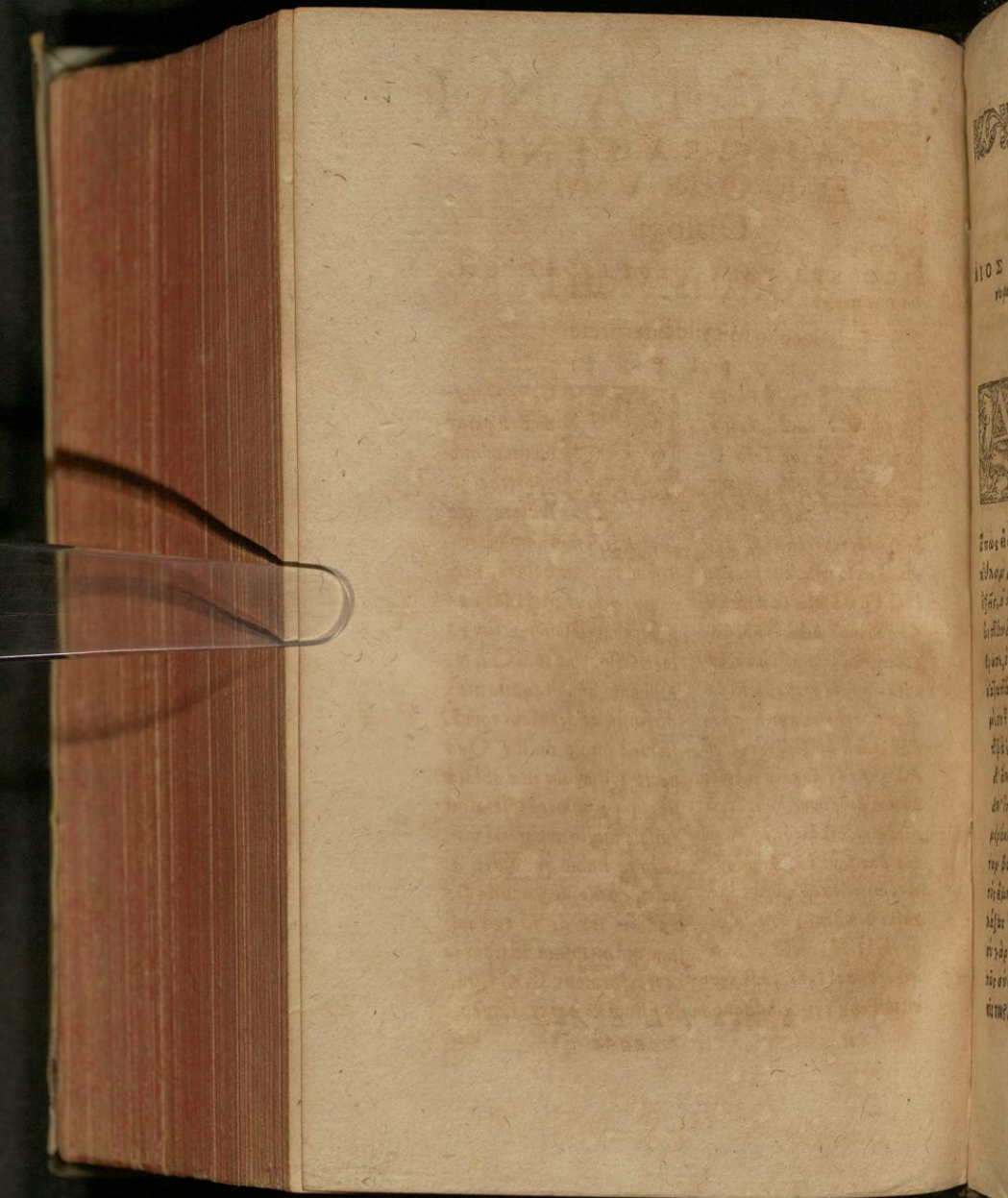
IOANNIS SAMBVCI

Annotationibus:

Quas ad calcem vniuscuiusq; DIALOGI
adjectas, castigatiores & ditio.
res deprehendes.

B A S I L E A E.

DEORVM

Dialogi.

ΑΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑ.

nymedis

ΙΟΥΛΙΣ ΕΤ ΓΑ.

nymedis

Iacobo Micyllo interprete.

I V P I T E R.

Γε, ὃ Γανυ-
μεδης, ἡκοον
γὰρ ἔνθα ἔ-
χων, φήθη-
σόν με ἦδη,

ἔπος εἰδὼς δέ κ' ἐτι βράμψ' ἄν-
κ' ἰδοιμ' ἐχούσ' α, ὃ δ' ὄνυχας
ὀξέας, ὃ δ' ἄρ' α. οἷος ἐφ' αὐτόμην
Γε γὰρ ἔνθα ἔν' ἀκούων Γα. ἔν-
θ' ὡν, ὅν' αὐτὸς ἔρ' ἡδ' α, καὶ
ἡδ' ἀπ' ἀμ' ὡν ἔρ' πασας με ὅ-
μις ὃ ποιμνίς; πῶς ἔν' τὰ μ'
π' ἔλ' ἐκ' αὐτὰ Γε ἔξ' ἔρ' ἡδ' α, οὐ
δ' ἔν' ὃ δ' ἄν' ἀνέφην' α; Γ.
ἀν' ὅτ' ἄν' ἄν' ὡν, ὃν' ὅτ' α, ὃ
μ' ἔλ' α, ὃτ' αὐτὸς. ὃ δ' π' α.
τῶν βασιλῆος τῶν θ' ὡν ὡ-
ν; ἔμ' α, π' α τὸν κ' αὐτὸν ἄν-
ἡδ' α; ἡμ' α. Γα. τί φ' α;
ὅν' γὰρ ὃ π' α ἡδ' α; ἔτα
πῶς ὅτ' α ἡδ' α, οὐδ' α κ' α
αἷς τ' α; Pan ille es; deinde quomodo fistulā nō habes, neq; corā

Ge ὃ Gany-
medes perue-
nimus. n. quod
oportebat) o-
sculare me

id. ut videas non ampliùs ros-
strū aduncū me habere, neq;
ungues acutos, neq; alas, qua-
lis videbār tibi modò cūm vō
lucris esse apparebā. GAN.
Nī homo, annōn aquila mo-
dò fuisti, ac deuolans rapuī?
stī me à medio ouili? Quod
pactò igitur alā illā ablatā
tibi sunt, tu verò ipse aliū
quispiā subitò appares? IVP.
Sed neq; homo quē vides, a-
dolescentule, neq; aquila, sed
omnium rex deorū ego ipse
sum, qui me ipsum ad tēpus i-
ta trāsformauī. GA. Quid

ρατα, οὐδὲ λάσι. Θ. ἅ τὰ σκέ-
 λη. Ζ. μόνον ἢ καὶ νορ-
 γῆ θέον; Γα. ναί. καὶ θυομένη
 γελῶν ἑνορχην πράγαν ἐπὶ
 τὸ σπύλαιον ἄγοντες, ἑνθα ἔ-
 σην. σὺ δὲ ἀνδραποδισίς τις
 εἶναι μοι δοκῆς. Ζ. ἅπαρ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἔκω. ἵνομα, οὐ-
 δὲ βαμὸν ἔδης ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὄντι. ἢ βροντῶν.
 ὧς, καὶ ἔσραπας ποιοῦντι. Θ.
 Γα. σὺ, ὃ βέλτιστι, φῆς εἶναι, ὅς
 πρόσω κατήχτας ἡμῶν πλὴν
 πομπῇ χάλασαν, ὃ οἰκῶν ἐπὶ τῇ
 αὐτῇ λιγύρῃ. Θ. ὃ ποιῶν τὸ ψό-
 φον, ὃ τὸ κτεῖν ὃ πατὴρ ἔδωκε
 σφί; ἔτα τί ἀδελφὲντά με ἀ-
 νέρπατες, ὃ βασιλεῦ τῶν θεῶν;
 τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λυκοὶ
 διηρπάξαντο ἥδη, ἱερέμοις ἰ-
 πιπτόσιν. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει
 σοι τῶν πεδωκῶν ἀθανάτων
 γελῶν καὶ φῶ, ἢ νῦν αὖθις σω-
 σόμενός μεθ' ἡμῶν; Γα. τί
 λήγας; ὃ ἢ κατὰ ξας με ἥδη
 ἰς πλὴν ἰδμεν τιμῶν. Ζ. οὐ-
 δαμῶς ἐπὶ μάλιστα ἀντὶς εἶλω
 ἐντὶ θεοῦ γελῶν καὶ φῶ. Γα.
 οὐκ ἔρ

An non deduces me tandem in Idam hodie? IVP. Nequa-
 quam, quoniam frustra aquila fuisset pro deo factus. GAN-
 Igitur

nua neq. hirsutus es eruat?
 IVP. Solum enim illum exi-
 stimas Deum? GA. Etiam:
 atq. adeò sacrificamus ipsi,
 coleatum hircum ad spelun-
 cam agentes, in qua ipse pos-
 situs est. Tu verò b plagia-
 rius quispiam videris mihi
 esse. IVP. Dic mihi, Iovis
 verò nomen non audisti? ne-
 que etiam c aram vidisti il-
 lius in Gargaro, pluvie
 scilicet atq. tonanti, Θ sul-
 gura facientis? GA N. Tu
 te, optime vir, ais esse, qui
 paulò antè effudisti nobis
 copiosè grandinem, qui ha-
 bitare supra nos dicervis, fa-
 ciens strepitum, cui arietem
 pater sacrificavit? Denique
 quidnam improbè tentan-
 tem me sursum rapuisti rex
 Deorum? Iam verò Θ oues
 fortassis lupi diripuērunt,
 desertas illas inuadendo.
 IVP. Adhuc enim cura est
 tibi ovium, immortalis factio,
 Θ hic conuersaturo nobis
 cum? GA N. Quid dicis?

οὐκ ἔρπει σιτήσας μὲν οὐκ ἔστιν, ὡς
 καὶ ἀναπαύσασθαι μὴ ἐνύσσω, καὶ
 καὶ πλεονάζει ὑπερβολὴν ἡ ψοφία,
 καταπαύειν τὸ ποίμνιον. Ζ. ὡς
 γὰρ ἔκκειν ὁ ὄψεται σε; Γα. μὴ
 δαμάσῃς. ποθὼ γὰρ ἡδὴ αὐτὸς
 τὸν ἑὸν ἀπαξίς με, ἡσυχάζει
 μάλα καὶ ἡ ἀπορροὴ παρ' αὐτὸν περὶ
 τυθείσθαι ἡλίας ἀπὲρ ἐμοῦ.
 ἔχοντες δὲ τὸν τελευτῶν τὸν μὲν
 γὰρ, ὅς ἐστιν αὐτὸς πᾶσι νόμος
 μὲν. Ζ. ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ πᾶσι
 ὅτι, καὶ ἀποκρίσεις, καὶ αὐτὸ
 δὲ τὸ, πᾶσι ἐστὶ. ἀπὸ δὲ Γα.
 ὑμῶν δὲ, ἐκείνα μὲν πάντα χάρις
 εἰς, καὶ ἐπὶ λατὸς αὐτῶν,
 ἔστι ποίμνιον, καὶ τῆς ἰδίας. σὺ δὲ
 (ἡδὴ γὰρ ἐπερὶ αὐτὸν ἔστι) ποθὼ
 λὰ ἐν ποίμνιον ἐν τῷ ὄντι καὶ ἔστι
 πατέρα, καὶ πᾶσι πατέρα,
 καὶ αὐτὸ μὲν τυρὸς καὶ γὰρ ἀνακ-
 τὸ ἀμβροσίαν ἔδωκε, καὶ γὰρ
 παρ' αὐτὸν. τὸ μὲν τοι καὶ τοῖς
 ἀνθρώποις ἡμῶν αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ
 ἐγγίνομαι, τὸ δὲ μίξιον, ἐκείνῃ
 αὐθροῦσθαι, ἀπὸ ἀθανάτου γί-
 νου καὶ ἀείρεαι σου φάσμα
 ποίμνιον ἀνάμνησιν, καὶ ὅπως αὐ-
 δάμωμεν.

Igitur inquireret me pater, &
 indignabitur non inueniens,
 verberosq; postea capiam, re-
 linquens ouile IVP. Vbi il-
 le videbit te? GAN. Nequaquam? desidero verò iam
 ipsum. Quòd si verò dimi-
 tes me, promitto tibi, & a-
 lium hircum ab ipso immo-
 latū iri, redemptionis precii
 pro me videlicet. Habemus
 autem triennem illū, & ma-
 gnū, qui prae ceteris in pā-
 scua. IVP. Quàm simplex
 hic puer est, & minime ma-
 lus: atque id ipsum solum,
 puer adhuc. Verūm, ὁ Ga-
 nymedes, illa quidem omnia
 valere sine, & obliuiscere
 ipsorum ouilis videlicet, &
 Ida. Tu autē (iam enim ex-
 lestis es) multa benefacies
 hunc & patri & patriae. Ac
 pro lacte quidem & caseo
 Ambrosiam edas, & Nectar
 bibas. Hoc tamē & alijs no-
 bis ipse infundendo praebe-
 bis. Quod autem maximum
 est, non ampliùs homo, sed
 immortalis eris, atque etiam

4sydus tuum apparere faciam pulcherrimum: & Innino ses

Δάμων ἔσθ'. Γα. ἢν δὲ πάλ-
 λην ἐπιθυμῶ, τίς συμπαίξῃ
 τῷ μοι; ἢν δὲ ἴδῃ ποιοῖν ἡ-
 δικιωταί ἢν. Ζ. ἔχεις λιγύ-
 ταντα τὸν συμπαζόμενον. Γι-
 γνῶν ἔρωτα, καὶ ἀσπραγμάς
 μάλα πολλὰς. θάρρα μόνον, καὶ
 φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπὶ πό-
 θῃ τῶν κατὰ. Γα. τί δὲ ὅ-
 μιν χέρισι; ἄν γινώσκω; ἢ
 ποιμένας ἀκούσας καὶ ταύτας;
 Ζ. οὐκ, ἀλλ' οἰνοχοῦσας, καὶ
 ἐπὶ τῷ νύκτατος τῷ αἵματι, καὶ ἐπὶ
 μεθύσει τῷ συμποσίῳ. Γα. τὸ
 γὰρ ὁ χαλκός. οἶδα γὰρ ὡς καὶ
 ἐχέτω τὸ γάλα, καὶ ἀναδύνα-
 τὸ κινῶν. Ζ. ἴδ' ὡς πάλιν
 οὐτ' ὁ γάλακ' ὁ μνημονεύς,
 καὶ ἀνθρώποις ἀγκυρόσθαι
 οἶται. ταῦτ' ἂν ἔρανος εἴη, καὶ
 πόσιον, ὅσπερ ἔφω, τὸ νύκ-
 τας. Γα. ἢ δὲ, ὅ Ζεῦ, ἢ γά-
 λακ' ὅ; Ζ. ἔστι μὲν ὁ λόγος,
 καὶ γινώσκω ὅτι ἐν τῷ ποθῆ-
 σαι τὸ γάλα. Γα. λοιμύσο-
 μαι ἢ πῶς τῶς νυκτός, ἢ μετὰ τῷ
 ἡλικιωτῇ ἔρωτ' ὅ; Ζ. ὅκ. ἀλ-
 λὰ δὲ τὸ τὸν ἀνέροισιν, ὡς
 ἄμα

cum coetaneo Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc te rapui et
 simul

lix eris. GAN. Si verò
 ludere cupiam, quis collu-
 det mecum? in Ida enim
 multi coetanei eramus. IVP.
 Habebis & hic collusorem
 tibi hunc Cupidinem, & as-
 stragalos valde multos. Con-
 fide solum, & latus sis, &
 nihil desideres inferiorum.
 GAN. Quid verò vobis
 utilis ero? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non sed ministrabis vinum,
 & ad nectar paulò post or-
 dinaberis, & procurabis
 coniuium. GAN. Hoc
 quidem non difficile. scio es-
 nim ut oporteat effundere
 lac, & coronare poculum
 pastorale. IVP. Vide, rur-
 sus hic lactis meminit, &
 hominibus se ministrare pu-
 tat. Hoc verò exilium est,
 & bibimus) quemadmodum
 dixi) nectar. GAN. Dula-
 cius, ô Iupiter, lacte? IVP.
 Scies post pusillum: & cum
 gustaveris, non empius de-
 siderabis lac. GAN. Porro
 vbi dormiam nocte? An

ἄμα καθύδουμ. ΓΑ. πό-
 ϑ' ὅτ' οὐκ ἄρ' αὐτοῖο, ἀπ' ἡ-
 δούρ' ὅι καθύδουμ μετ' ἐμῶ;
 Ζ. νῶα μετὰ γὰρ τοῖς τοῖς, οἱ
 ἄσιν, Γανυμήδεσ, ἔτω κα-
 λός. ΓΑ. τί γάρ σι πῶς τὸν
 ὕπνον ἀνῆσα τὸ καθύδουμ; Ζ.
 ἔχα τί θείητρον ἡδὺν, καὶ μα-
 λανώτερον ἰπῶγα αὐτόν.
 ΓΑ. καὶ μὲν ὅτ' πατήρ ἤχ-
 θιτό μοι συγκαθύδουσι, καὶ
 διηγεῖτο ἱστορίαν, ὡς ἀφ' ἡδον αὐ-
 τῷ τὸν ὕπνον σφύρομην, καὶ
 λακτίσαν, καὶ τι φθιγγόμεν
 μετὰ τὸ ὅπου καθύδουμι, ὡ-
 σι παρὰ τὴν μητέρα ἐπιμπε-
 με λοιμνησόμενον τὰ ποταμῶ.
 ὥρα δὲ ὅι, ἀ σὺ τῷ, ὡς φῆς,
 ἀνέρπασάς με, καταβῆναι
 αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πρὸς ἄλλα
 ἔξας ἀρρυπνῶν. ἰνοχλήσω
 γάρ σι συνεχῶς σφύρομην.
 Ζ. τῷ αὐτό μοι τὸ ἡδύστον
 ποιῶν, ὡς ἀρρυπνῶσαι με-
 τὰ τῷ. φιλῶν γὰρ σφύρομην
 ποταμῶν, καὶ περὶ τὸν ποταμῶν.
 ΓΑ. αὐτὸς ἄρ' αὐτοῖς, ἐν δὲ

simul dormiremus. GAN.
 Solus enim non posuis, sed
 suavius dormire mecum?
 IVPIT. Profectò, cum
 tali qualis es tu Ganyme-
 des, sic pulcher. GAN.
 Quid enim te ad somnium
 iuuabit pulchritudo? IVP.
 Habet quoddam incita-
 mentum suae, & facia-
 lius inducit ipsum. GAN.
 Atqui pater meus indigna-
 batur mihi condormienti,
 & narrabat manè quomo-
 do turbarem ipsius som-
 num, volutatus per lectum,
 calcitrans, & aliquid lo-
 quens interea quando dora-
 mire: quapropter ad ma-
 trem remittebat me dormi-
 turum saepiusculè. Quare
 si ob hoc, ut ais, rapuisti
 me, tempus tibi est ut me
 denuò in terram deponas,
 vel molestia afficeris nis-
 hil dormiendo. Turbabo
 enim te continuè, huc at-
 que illuc me reuoluens. IVP.
 Atqui hoc ipsum sua-
 vissimum mihi feceris, si tecum
 vigilare cogas, Osculabor e-
 nim interea te cò saepius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego

ἡ λοιμύθημα, ὅπως αὐτῶν
 τῶν. Ζ. εὐόμνῃα τότε τι
 πρακτίον· νῦν δ' ἄρα αὖ
 τὸν, ὃ Εὐμῆ, καὶ πῶντα τῶν
 ἀθανάσιος, ἅγε οἰνοχόη-
 σοντα ἡμῖν, διδάξας πρό-
 τιον ὡς καὶ ὀρέξῃν τὸν
 αὐτόν.

verò dormiāte deosculante.
 IVP. Videbimus tunc quid
 agendum. Nunc verò abhuc
 ipsum, Mercuri, & postea
 quam de immortalitate bia-
 berit, duc ut ministret no-
 bis, docens prius quemad-
 modum oporteat porrigere
 scyphum.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a AGE, ὃ Ganym.] Ganymedes fuit Trois regis Darda-
 norum filius, & ob admirandam pulchritudinem à Ioue infor-
 ma aquila raptus, quem Iupiter pincernam suam fecit, amota
 Hebe Iunonis filia, eò quòd dum Ioui apud Aethiopus comes-
 santi ministraret, cadens, corporis sui obscena omnibus superis
 monstravit. Xenophon in Symposio docet, Ganymedem in cœ-
 lum à Ioue perlatum, non corporis, sed animi gratia, esse Iouem
 pingam Lucianus. Silius Italicus ad Ganymedis & Euryo-
 pæ fabulas respicit, quum sic loquentem voluptasem introdu-
 cit lib. 15.

Illā ego sum, verti superum quæ sæpe parentem

Nunc auis informam, nunc torua in cornua tauri.

b Plagiarius.] Qui liberum hominem pro seruo vendit, vel
 seruum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀπὸ ἀποδίδας ἑαυτῷ
 ἐπιπλεῖ ἴσος λαμβάνοντες τὸ ἐμῆς μετ' ὃν ἀφ' τοῦ αἰσχυ-
 ρῶν αὐτοῖς ἕνα γ' ἀφ' ἑαυτοῦ, περὶ αὐτῶν λαβόντες τὸ μετ' ὃν, id
 est, suæ libertatis venditores vocat, &c. c Aram vidisti in
 Gargaro.] Greci Iouem ἑμῆσαν venerati sunt, ut testa-
 tur Strabo, & Pausanias: & ὕπνον, ut Arrianus & Phryn-
 tius, Latini Pluuium verterunt. Tibullus:

Arida nec pluuiis supplicat herba Ioui.

Seneca lib. natur. quæst. 4, hoc carmen Ouidio tribuit. d Sy-
 dus

dustuum.] *Aquarium* vocat, quem *Ganymedem* esse perhibent. Licet αἴσρον κυρίως sit, non αἴσρον, *aquarius*.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ

ΙΥΝΟΝΙΣ ΕΤ

ΔΙΟΥ.

Iouis.

Iacobo Micyllo interprete.

I V N O.

Εξ οὗ τὸ μαρῶδιον τῆ-
το, ὃ Ζεὺς, τὸ φρὸς
γιον δὲ τῆς Ἰδης ἀρ-
πάζεις, Διὶ ἀνέγκας, ἔ-
λαττόν μοι πείσεις τὸν
νοῦν. Ζ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὃ
Ἡρα, ἡλοτοπῆς, ἥδη ἀφί-
κεις οὕτω καὶ ἀλυπτότατον ἐν
δὲ ὧ μὲν ταῖς γυναιξὶ μόνως
χαλεπὴν σιάναν, ὁπόσον ἄρ,
ἐμὴν ἴσως μοί. Ἡρ. οὐδὲ
ἐκείνη μὲν ἵπποις, οὐδὲ πρὶ-
ποντα σιάνῳ, ὃς ἀπαλντων
θεῶν Διοπότης ἄρ, ἀρηιπὼν
καὶ πλὴν νόμῳ γαμντῶν, ἐπὶ
αὐτῶν γὰρ ἡδονα μοιχάσεων,
κρυσιον ἢ ταῦρ ὅτι γυνώμεν.
αὐτῶν ἀπὸ ἐκείνων μὲν σοι
ἔσται ἢ γὰρ μένεις, τὸ δὲ Ἰδῶν.
ὅρ τευτὶ πωδῖον ἀρπάζεις,
ἀνέ-

EX quo adolescentulū
hunc *Iupiter*, *Phry-*
gium istum dico, ab
Ida raptum huc adduxisti,
minus aduertis mihi ani-
mum. *IVP.* Etiam ob hunc,
Iuno, *zelotypaias* es, sim-
plicem aded, & minimè mo-
lestum: Ego verò putabam
mulieribus solis difficilem
te esse quæcunq; conuersans
tur mecum. *IVN.* Neque
illa quidem rectè facis, nec
conuenientia tibi ipsi, qui o-
mnium deorum dominus ex-
istens, relinquens me legi-
timam uxorem, in terram
descendis, ibiq; adulteria ex-
erces in aurum vel taurum
conuersus. Veruntamen ille
mulieres tibi in terra ma-

nenti deo autē hoc puero rapto, etiam in cælum subuolasti,

ἀνέπλης, ὃ ἡγενοῦνται θεῶν,
 καὶ συνοικεῖν οὐκ ἐπὶ λευκαλῶ
 μοι ἵπαρχον, οἶνοχοῦν δὲ ὡς
 λόγῳ. ὅπως ἡ πόρις οἶνοχοῶν;
 καὶ ἀπὸ ἡγορήσαντων ἄρα ἦτε Η-
 βη καὶ ὁ Ηφαιστος, ὅστις ποιοῦντες
 οὐδὲ καὶ τῶν κληρικῶν οὐκ ἄν
 ἄλλως γὰρ οἷς παρ' αὐτῶν, ἢ φη-
 μένους πρότερον αὐτῶν, ἀπ' αὐ-
 τῶν ὁρώμενων, καὶ τὸ φίλη μοι
 τοι ἡ δόξα τῷ ῥέκταρος. καὶ εἰς
 τὸ οὐδὲ ἀνέπλης ποιοῦντες αὐ-
 τῶν πινῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπ-
 γινώσκουσιν ὅτι μόνον, ἰδὼν καὶ
 ἐκείνους. καὶ πίνοντες ἄρα
 βῶν τῶν κληρικῶν, ὅσον ἰσχυροί
 πορὶν αὐτῶν, πίνεις, ὅθεν καὶ
 αὐτὸς ἐπὶ, καὶ ἐνθάδε πρὸς
 μοι τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης
 ἅμα καὶ φίλης. πρῶτον δὲ βα-
 σιλεύς, καὶ ἀπ' αὐτῶν πατήρ,
 ἀπ' ἐμῶν τὸν ἀνιδία, καὶ
 τὸν λευκαλῶν, ἐκείνους ἀπ' αὐ-
 γαλίστον μετ' αὐτῶν, πρὸς
 τηλικούτων λαθῶν. πάν-
 τα οὐδὲν τὰ ταῦτα, ὥς μὴ
 οἷς λαοθάλασσαν. Ζ. καὶ τί δὲ
 ὑμῶν,

Deorum generosissime:
 nunc ille nobiscum habitat,
 ante oculos mihi adductus
 quasi amulus, scilicet ut po-
 cillaretur tibi, sic enim a-
 iunt. Iāna verò carebas
 pocillatoribus? aut defesū
 adeò sunt? ^a Hebe & Vul-
 canus ministrando? Tu ve-
 rò etiam calicem non aliter
 ab eo accipis, quàm simul
 & osculatus fueris ipsum
 antea, omnibus aspicienti-
 bus: & deosculatio ista sua-
 uiori tibi est ipso ^b Nectare.
 Atque ob id saepenumero ne-
 que sitiens petis bibere. In-
 terdum autem etiam ubi dea
 gustasti solum, porrigere i-
 psi soles: deinde bibente im-
 pso arripis calicem, & quanta-
 tum in illo reliquum restat,
 omne ebibis, ea etiam par-
 te, unde ipse bibit, & ubi
 applicuisti labia, ut & bibas
 simul & osculeris. Nuper
 verò rex ille atque omnium
 pater, depositis egide ac
 fulmine, sedisti talis luden-

do cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens.
 Omnia igitur video hæc: quare ne te putes latere. lvp. At
 quid

πόρ, ὦ Ηρα, μεράκιον ἔτω
 λαλῶν μεταξὺ πίνοντα κα-
 ταφλέην, καὶ ἡλιόδα, ἀμ-
 ποῖρ, καὶ ὦ ἐλπίματι, καὶ ὦ
 νύκτασι; ἤν γοῦν ἐπιπύσω
 αὐτῷ ἡδὺν ἅπαξ φιδῦσαι σε,
 ἐκείτι μὲν ψῆ μοι, περὶ μότε-
 ρον τῷ νύκταρ ὦ οἰομένην τὸ
 φέλημα ἔνν. Ηρα. πωδερὰ-
 σῶν οὐδὲ λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ὅ-
 τω μανέλω, ὡς τὰ χέλην πρὸς.
 ζυγυῖαν ὦ μαλθακῶ τὸτῳ
 φρυγὶ ἔγως ἐντιθυλινύω.
 Ζ. μή με λοιδόρῃ, ὦ γυναικί-
 τι, τίς πωδικοῖς. οὐδὲ γὰρ ὁ
 ἐκλυβρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλ-
 θακός, ἡ δέωρ καὶ ποθνόςτῳ.
 ἂ βόλομαι δὲ ἑπείρ, μή σε πα-
 ροξύνω ἐπιπλέω. Ηρα. ἄ-
 θε καὶ χαμύσας αὐτόν ἐμοῦ
 ἔνικα. μέμνητο γὰρ, οἷά μοι
 εἶδῃ τὸν οἶνοχόον τῷ ἐμπας
 ροινῆς. Ζ. οὐκ, ἀπὸ τὸν Η-
 φαιστον εἶδῃ τὸν οἶνον ἡδὺν
 φασὶν ἡμῖν χαλόνοντα, ἐν τῇς
 λαμίνης ἵκοντα, ἐτι τῶν σπιν-
 θέων ἀνολπλιων, ἄρτι πλὺν

πυρ

quid adeò graue hoc, ὦ Ιu-
 no, adolescentem adeò pul-
 ebrum inter bibendum deo-
 sculari, oblectarique viro-
 que illo, & osculo videli-
 cet, & neclare? Quid si i-
 gitur vel semel committam
 ipsi quòd & te osculetur? non
 ampliùs accusabis me quòd
 osculum illius prastantius
 neclare puto. LVN. Padi-
 conum verba hæc sunt. Ego
 verò non ita insaniero, vs
 labia mea applicem molli-
 culo isti Phrygi, adeòque
 effæminato. IVP. Ne con-
 uicieris, generosissima tu,
 amores meos. nam muliero-
 sus, & barbarus & molli-
 culus iste, suauior & desi-
 derabilior, nolo autem di-
 cere ampliùs ne te magis ir-
 ritem. LVN. Etinam verò
 & in uxorem illum duxist
 ses mei gratia. Memineris
 igitur qualibus mihi pro-
 pier egregium istum pocila-
 torem temulenter insulas.

IVP. Imò verò Vulcanum
 istum filium tuum oportebat nobis pocillari, claudicantem
 videlicet, & à fornacæ venientem, plenum adhuc sauiillis,
 depo-

πυρρῶν ἀπ' ἑαυτῶν, καὶ
 ἀπ' ἑαυτῶν αὐτῶν τῶν ἀκ-
 τῶν ἀμύδαντες ἡμᾶς τῶν
 ἐνδοκίμων, καὶ ἐπὶ σπαρμένους ἐν
 αἵματι μεταξὺ, ὅν οὐδ' ἄν
 μέτηρ σὺ ἔδιδως φιλέσθαι,
 ἀπὸ τ' ἀσβόλης καὶ ἡθελῶμεν
 τὸ πρόσωπον; ἡ δ' ἔως ταῦτα οὐ
 ᾔδ' ἢ πρὸς πολλὸν οἶνον ὁ
 καὶ ἐμπρὶν τῶν συμποσίων
 τῶν ὁσῶν ὁ Γανυμήδης ἦ λα-
 ταν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τῶν
 ἀπὸ λαβρῶς ᾔδ' καὶ ῥοδὸς ἀκ-
 τῶν, καὶ ἐπισπένδων ὁρί-
 γει τὸ ἔκπομα, καὶ ὁ σελυπῶ
 ἀνίστα, καὶ φιλεῖ ἡδίστον τὸν
 τὰρ. Ἡρα. νῦν καὶ χῶ-
 λος, ὁ Ζεὺς, ὁ Ἡφαιστος, καὶ οἱ
 ἀσπυγγοὶ αὐτῶν ἀνελκίστοι τ' οὐκ
 ἐνδοκίμων, καὶ ἀσβόλης μιστὸς ἐστίν.
 καὶ ναυτιᾶς ὁρῶν αὐτῶν, ἐξ ὅ-
 τος τὸν λαόν, ἡμεῖς τῶν
 ἡ Ἰδὴ ἀνέθρεψεν. πολλὰ δὲ ἐχ-
 ῖν ἔσθαι ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆ-
 ρες, οὐδ' ἡ καμίνος ἀπὸ τῶν
 πορσεῖν μὴ ἐχὶ πίνειν παρ' αὐτῶν.
 Ζηλοῦντες, ὁ Ἡρα, σπινθῆρας
 αἴματι, καὶ μοι ἐπιείκεις τ' ἐρωτα
 ἡλκός

depositio paulò anti forei.
 pe, & ab illis ipsis digitis ac-
 cipere nos calicem, autem
 Eiumq; ipsum interea oscu-
 lari: quem neque mater tuli-
 benter osculata fueris, præ
 fuligine quasi tota illius ex-
 usta facie. Nimirum suavia
 hæc, adeoque multum etiam
 pocillatior iste cohonestat
 deorum conuiuium, nōne?
 Ganymedes autem hic ite-
 rum in Idam hinc ablegan-
 dus est? quippe purus ac
 candidus est, & digitos ha-
 bet roseos: etiam scitè por-
 rigit poculum: & quod te
 omnium mordet maximè,
 osculatur dulcius ipso ne-
 clare. IVN. Nunc tibi &
 claudus, ὁ Iupiter, Vulca-
 nus est, & referius fuligine,
 atq; nausea afficeris cūm as-
 picias ipsum, ex quo formo-
 sum & capillatum istum Ida
 enutrit. Olim autem non vi-
 debas ista, neq; tum fauilla,
 neque fornax ipsa absterrea-
 bat te, quò minus biberes il-
 lo porrigente. IVP. Agri-
 tudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud, & mihi amorem
 ἑὸν μά

ἡγοῦντο. αἱ δ' ἄλθι παρὰ
 πατρὸς ὠραῖν διχομήνη τὸ ἐκ-
 πομα, οἷ μὲρ ὃ ἦδ' οἰνοχοεῖτω.
 σὺ δέ, ὦ Γανύμηδις, ἱμοὶ μὲ-
 νος ἀναδίδ' πλὴν ἡδυκα, καὶ
 ἐφ' ἱκᾶσιν, αἷς φῖται με, καὶ ὅτε
 πλῆρη ὀρέγῃς, καὶ αὐτὸς ὀπό-
 τε παρ' ἱμοῦ ἀπχαμβόνοις.
 τί τὸ δακρύεις; μὴ δειδιδί-
 οίμην; τίτα γάρ, λῶ τίς σινυ-
 πᾶρ' ὀείη.

meiue. Malum enim feret, siquis tibi molestus esse voluerit.

ed magis incendis, quia ze-
 lotypa es. Quod si rerò gra-
 uaris à puero formoso acci-
 cipere poculum, tibi qui-
 dem filius ministret potum.
 Tu verò Ganymedes mihi
 soli imple calicem, & cum
 quolibet bis osculare me, &
 cum plenū porrigis, & cum
 rursum à me illum accipis.

Quid ita lachrymaris? Ne

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a HEBB.] Dea puertatis ac iuuentutis, & ut Hesiod. in
 Theogon. scribit, vxor Herculis ex Iunone & Ioue prognata.
 b Nestare.] Νέκταρ, à νεῖ παρτίκῃ, quæ prinationem signi-
 ficat, & νέκτω, interitio. Potus est Deorum, de quo Hom. Il. α.
 Erat item vini nomen in Lydia Olympo ex fauis permixtis, &
 floribus odoratis concinnati, vide in Chil. Erasmi. Nestaris flos.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

PENERIS ET

Ερως.

Cupidinis.

Erasmo Roterodamo interprete.

V E N V S.

Ω Τίνος Ερως, ὅρα,
 οἷα ποιεῖς. ὅτ' ἐν τῇ
 γῇ κίεω, ὀπότ' ἔσ
 ἀνθρώπος ἀναείθης, καὶ αὐτ'
 ἢ κατ' ἀνέλων ἐργάζω, ἀνὰ
 καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅς τ' ἔμω

rūm de his ago, quæ apud superos quoque designas, qui quidem

Cupidō gnate, vide
 quæ facis flagitia.
 Nō iā de his loquor,
 quæ te impulsore mortales in
 terra, vel in se quisque, vel in-
 uicē alij in alios faciunt: veni
 * Iouem

Δία πολυμορφον ἐπιδεδυ-
 φς, ἀπαθῶρ' ὅτι ἄν' οἱ ἐπὶ
 ἤ κοαρὲ δονῇ. τὸν σελῶν δ'
 ἡσθαυρῆς· ἐκ δ' ὅραυδ', ἥ λιορ
 ἥ παρὰ τῆ Κλυμένη βραδύαν
 ἐνὶ οἷ ἀναγκάξῃς ἐπιπλησ-
 ρύορ· ἥ ἱπασίας. ἃ ἥ δ' ἐς
 ἐμὲ τὴν μύθρα ὀβριζῆς, θαρ-
 ρύορ ποιεῖς. ἀτὰρ σὺ δ' τορμῆς
 ῥόταίς, καὶ τὴν Πέαν. αὐτὴν
 γράν' ἡ δ' ἡ, καὶ μετέρ' αὐτῶν.
 τῶν θῶν, ἀνέπ' ὅς παδρα-
 κῆρ, ἥ δ' φρυγορ μύθραυδ'
 ἐκῆνο ποθῆρ. ἥ νύ ἐκῆν μέ-
 μνην ἐπὶ σὺ, ἥ λυξάμην τὸς
 ἀέοντας, παραλαδῶ· ἥ δ' σκῶ
 ρύθαντας, αὐτὴν μανιῶς ἥ αὐ-
 τὸς ὄντας, αὐτὴν ἥ κῆρ τὴν 1.
 δ' ἡν περπολῶσιρ. ἥ δ' ὀλοῦν-
 τῶ· ἐπὶ τῶ Α. ἡ, οἱ Κορύθαντας
 ἥ, ὅ δ' αὐτὴν τῆ μνη· ξιφῆ τ' αὐ-
 λω ὅ δ' ἀνές τὴν ἡμίλιν. ἥ ται
 μεμνηῶς σφ' ὅ δ' ὅρ' αὐτῶν. ὅ δ' αὐτῶν
 τῶ ἀέρατι, ὅ δ' ἐπιθρομβῆ τῶ
 τυμῆανφ, ἥ ἐπικύπῃ τῶ ἀνρ.
 θάλω ἥ ὄλως, θόρυβ' ὅ· ἥ μα-
 νία τὰ ἐρ τῆ ἰδῆ ἀπαντὰ ὀδ.
 δ' ὀδ. τοῖων ἀπαντα. δ'.

^a Iouem ipsum cogit variās
 assumere formas, in quod-
 eunq; tibi pro tempore visum
 fuerit, eū veniens. Tum Lu-
 ciā ē cælo deuocas. Quin &
 Solē aliquoties cōpellis len-
 tum apud Clymenē cessare,
 aurigandi muneris oblitum.
 nam quicquid iniuriæ in me
 matrē etiam cōmittis, auda-
 cter ac tanquam tuū facis.
 Verū tu quidē, ὁ deorum om-
 niū confidentissimē, ^b Rheā
 insuper ipsam iā annū, præ-
 terea deorum tam multorum
 parentem, eō pepulisti, ut pu-
 sionē adamei, atq; in Phry-
 gium illum adolescentulum
 depereat: ac ita iam opera
 insanit, iunctisq; leonibus,
 adhibitis itē Corybantibus,
 (quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati) per Idā
 montem sursum ac deorsum
 oberrat, ipsa quidem Attis a-
 more eiulans: ceterū Cory-
 bantiū alius suum ipse penem
 ense defecat, alius demissā
 coma p̄ montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympa-
 no tonat, alius cymbalo perstrepit: breuiter, omnis vnde quaq;
 Ida tumultus atq; insanix plena est. Proinde cūctā timeo: me

ἢ τὸ τοιοῦτόν, ἢ τὸ μέγα σέ κα-
 κόν τι ποῦσθαι, μὴ ἀπμανῆσαι
 ποτὶ ἡ Ρέα, ἢ καὶ μάλλον ἔτι ἐν
 αὐτῇ ὄνθαι, ἐκλούσῃ τὸς Κόρυ-
 θαντας συνάδούτας σὺ δὲ
 σπουδάζουσα, ἢ τοῖς λέγουσι παρα-
 θαῖον. ταῦτα δὲ δακνυδιωδύ-
 οντά σὺ ὀρώσῃ. Ερ. θάρρῃ
 μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέγουσι αὖ-
 τοῖς ἡδὺ ξυνώδης εἰμι καὶ πολ-
 λάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῦ-
 τα, καὶ τῆς λόμης λαβόμην, ὅ-
 λωιοχῶ αὐτὴς. οἱ δὲ σάουσι
 με, καὶ πῶ ἡρᾶ διχόμοι.
 ἐς τὸ σόμα πικελιχημαμέ-
 νοι, ἀπιδιδόασί μοι. αὐτὴν γὰρ
 ἦ ἡ Ρέα, πότῃ ἄρ' ἐκείνη σχο-
 λῶ ἀγαγοῖ ἐπ' ἐμὴ, ὅλως δὲ
 ἐν ὧ Αἴλῃ, καὶ τοῖς τίς ἐν δὲ ἄδι-
 κῶ, δακνύς τὰ λατὰ οἷα ὄντι,
 ὁ μᾶς δὲ μὴ ἐφίκοι τῶν κα-
 λῶν, μὴ τοίνυν ἐμὲ αὐτὴν ὀδο-
 τάτωρ. ἢ θέλῃς σὺ, ὦ μήτηρ,
 αὐτὴν μηκέτι ἱρᾶν, μήτε σὺ
 τοῦ Αἰῶος, μήτ' ἐκείνου
 σὲ; Αἶφρο. ὡς δαυὸς εἶ, καὶ
 ἐρατῆς ἀποδυτῶν. ἀλλὰ με-
 νίσῃ

tu ne tale quid accidas,
 quandoquidem te produxi,
 ut si quando resipiscat Rheā,
 vel potius si pergat insanire,
 Corybantibus imperet, ut te
 correptum discerpant, aut
 leonibus obijciant. Hic me
 sollicitat metus, quod videam
 tibi periculum imminere.
 CVP. Ocioso animo esto
 mater: siquidem leonibus e-
 tiam ipsis iam familiaris sum
 factus, ita ut septenumberd
 conscensus eorum tergis, pre-
 hensaq; iuba, equitis ritu in-
 fidens illos agnem. At verò
 illi interim mihi caudis ab-
 blandiuntur, ac manum orō
 infertam receptant, labumiq;
 deinde mihi reddunt inno-
 cuā. Porro Rheā ipsi quan-
 do tandem vacauerit ut me
 pleiscatur, quom in Aetie sit
 tota? Postremò quid ego
 pecco, quum res pulchras, ut
 sunt, offero ac demonstros
 Vos ne appetite res pul-
 chras, quare his de rebus ne
 in me crimen conferte. Num

vis ipsa tu mater vii neq; tu posthac Martem ames, neque ille
 te? VEN. Vis peruicax, & nulla in re non superas? Atta-
 men

ἐν ὧν μου ποτὲ τῶν λόγων. *men horum quæ dixi, alia*
quando memineras.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Eiusdem ferè argumenti Dialogus sequitur Veneris quoque & Cupidinis, quem poëtæ Martis & Veneris filium, atque ingentis potentie amoris esse deum voluerunt. Pingitur imberbis, alatus, cæcus, & facem gestans atque sagittas, de eo extant carmina Marulli & Pij pontificis.

¶ Iovem ipsum cogis varias assumere formas.] Erasmus noster Chiliad. 1. Centuria 3. adagio primo: Aut regem aut fatuum nasci oportet: Quis nepos, inquit, quis balatro vniquam negatus est negatus, aut nequius nequam fuit, quàm Iupiter, cui regnum mundi dederunt poëtæ. Technis saluti uxorem, nunc cygnus, nunc taurus, nunc aurum factus, infidias struit mulierculis. Subornat Ganymedes, ac cælum nobis implet. Hactenus Erasmus. Amoris impatientia se vertit in caculum, in aquilam, in olorem & Satyrum, in Amphitryonem, in ignem, in pastorem, in serpensem, vscribit Ouid. in 6. Metamorph. b Rheam.] Hoc nomine Cybele vocata est. Hanc poëtæ Iouis, & aliorum plurium deorum matrem dixerunt, eique quadrigam à quatuor leonibus tractam assignauerunt & capiti eius turritam coronam & sceptrum manibus addiderunt. Et cùm incederet, sacerdotes dicti Galli & Corybantes, sacro correpti furore, præce-

debant cymbala pulsantes, alios
item ad similem agen-
tes rabiem.

ἈΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΙΝΙΣ ΕΤ

Ερμῆδ.

Mercurij.

Eodem interprete.

ΑΠΟΛΛΟ.

Τηλῆς, ὃ Ερμῆ; Ερ.
ὀπιγελιότατα, ὃ Α=
πομον, ἔδωρ. Απ.
ἐπὶ ἔρ, ὡς καὶ αὐτὸς ἀνέθε
ξω ξυγγελῶν. Ερ. ἡ ἀφροδίτη
ξυθεθε τῷ Αρα κατέληπται,
καὶ ὁ Ηρας ὃ ἔδωκεν αὐτὸς
ξυλλαβῶν. Απ. πῶς; ἡ δὲ γὰρ
τὶ ἐρῶν τοικας. Ερ. ἐν πολε
λῶ, οἶμαι ταῦτα ἀδίδε ἰθὺς
ραυρ αὐτῆς. καὶ περὶ τὴν δὲ
νὴν ἀφανῆ δισμὰ πρὶ θείας, ἀρ
γὰρ ὁ ἀπὸ θῶν ἐπὶ τὴν λάμυ
νον, ἔτα ὁ μὲν Αρως ἀστέρις
ταυ λαθῶν, ὡς ὦν ὁ, λαθὼν ὃ
αὐτὸν ὁ ἡλιος, καὶ ἡ γὰρ πῶς
τὸν Ηραςον. ἐπὶ ὃ ἐπὶ ὁ γὰρ
τὸ δὲ λῆος, καὶ ἐρῶν ἡ γὰρ, καὶ
ἐν τῷ ἐν γὰρ ὁ τῶν ἀρῶν,
πρὶ πρὶ καὶ τῶν αὐτῶν τὰ δὲ
μὰ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ Ηρας
ὃ ἐκείνη καὶ ἔρ (ἡ γὰρ ἐν τῶν
γνμ

Quid rides, Mercu-
ri? MER. Quoz
nam maxime ridia
cula, Apollo, vidi. APOL.
Dic igitur, ut & ipse audis
tis illis tecum videre possim.
MER. Venus cum Marte
concumbens deprehensa est,
ac Vulcanus comprehensus
illos vinculis constrinxit.
APOL. Quomodo? Sua-
ue enim quiddam dicere vi-
deris. MER. Longo iam
tempore, opinor, cognitiis his
quis agebantur, expiscatus
est illos, & lecto oculis
quibusdam vinculis circum-
dato, abiens ad fornacem
opus faciebat. Post hæc
Mars ingreditur secretis, ut
quidem ipse putabat. Videt
autem ipsum ex alto Sol, &
rem ad Vulcanum desert.

ubi igitur lectum conscendissent, & in opere essent, & iam
intra retia tenerentur, circumvoluntur ipsis quidem vin-
cula, astat autem Vulcanus. Illa igitur (nam & fortè tum
b b b b nuda

γυμνὴ δὲ) οὐκ ἔχον ὄπως
 ἱερκαλύψαιτο αὐδ' ἐμύθη. ὁ δὲ
 Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγῆν
 ἰσχυρῶς, καὶ ἡδύπινον ἔμελλεν τὰ
 δισμά. ἔπειτα δὲ σιωπῆς ἐν αὐτῷ
 φόντω ἐχόμενον αὐτοῦ, ἐκί-
 ταν. Αἰ. τί ἐν; ἀπέκλυσε
 αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς; Εἰ. οὐδὲ
 πῶς. ἀλλὰ ξυγκατέβη τὸν
 θεὸν, ἐπιδράκνυται τῷ μοι
 χάριν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμ-
 φότεροι κάτω νηρυότοσ,
 ξυκατέβησαν ἐνυθεῖναι καὶ
 τὸ θεῖα μακρόν. ἐμοὶ ἐδόξε,
 μόνον ἔχον αὐτὸ γινώσκον τὸ
 ἔργον. Αἰ. ὁ δὲ χαλκὸς ἐκεί-
 νος οὐκ αὐδαίται; αὐτὸς ἐπὶ
 δ' ἐκνύμενος τῷ αἰσχυρῶ τῷ
 γάμον; Εἰ. μὰ Δι', ὅς γε καὶ
 ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς ἐφ' ἑσέας. ἐν
 μέγ' ὅι, ἀλλ' ἔτι τὰ λυγρὰ ἀπ' αὐ-
 τῶν, ἐφ' ὅντων τῷ Ἀρῇ, μὴ μόνον
 μοι χάριν τῷ καμίσῳ
 θεῷ, ἀλλὰ καὶ διδόμενος μὴ
 αὐτοῖς. Αἰ. οὐκ καὶ διδόμε-
 νος ἄρ' ἐπ' αὐτοῖς ἐν τῷ
 Εἰ.

stans. Ego verò, si opus est verum dicere, inuidebam Mar-
 ti, non solum quòd cum formosissima dea adulterium
 exercuisset, sed etiam quòd colligatus cum ipsa vna esset.
 A P O L. Promde & tu ligari hoc pacto sustineres?

M E R.

nuda erat) pudore affecta,
 non habebat quòd se tegeret.
 Mars verò ab initio fugere
 tentabat, sperabatque se vin-
 cula illa disrupturum esse:
 ceterum posteaquam intelo-
 lexit se undique captum te-
 neri, neque effugere quos-
 quam posse, supplicare coe-
 pit. A P O L. Quid igitur
 soluitne ipsos Vulcanus?
 M E R. Nondum, sed con-
 uocatis dijs spectandum is-
 psis exhibuit adulterium. Il-
 li autem nudi ambo, & colli-
 gati mutuo, inclinatis deorsum
 capitibus erubescabant.
 Atq; adeò spectaculum hoc
 dulcissimum mihi visum est,
 cum tantum non ipsum o-
 pus exhiberent. A P O L.
 At faber ille annon pudore
 afficitur etiam ipse cum
 spectandam ita exhibet con-
 iugij sui turpiudine? M E R.
 Non per Iouem, quippe
 qui etiam ardeat ipsis a-

MARINORVM DIALOΓI. 19

Ἐρ. οὐ δ' ἐκ ἄρ, ὦ Απομον;
 ἵδ' ἄν' ἴδωρ ἰπυθῶν. ἰπυθῶν
 ἔα γάρ σε, ἄρ' μὴ τὰ ὅμοια ἢ
 αὐτὸς ὄξυ ἴδωρ.

MER. Tu veru non, Apol-
 lo? Aspice modò & acce-
 dens (collaudabo enim te) si
 non eadem ipse quoq; optas
 bis ubi videris.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Martis & Veneris concubitus ab homero Odyss. 8 &
 Ouid. Metam. 4. narratur. Luciano in Demonaeste:

MARINI DIALOΓI

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ DORIDIS ET
 Γαλατίας. Galatæ.

Erasmo Roterodamo interprete.

DORIS.

Ἀδὸν ἱρασλὺ,
 ὦ Γαλατία, φα-
 σί' σικιλορ' ἴδ-
 ῶν ποικίλα ἰ-

Ormosum amā-
 tem, Galatæa,
 nempe Sicu-
 lum isum pa-

μιμλῶναι βί. Γα. μὴ
 σκῶπῃ Δωρί. Προσδιδὼν ὅτι
 ἦός σε, ὁ πόσι' ἄρ' ἢ. Δω. τί
 ἔμ, ἢ καὶ τὴ Διδος αὐτ' πῶς
 ἔμ, ἔγχε' οὐτῶ καὶ πόσι
 ἰφάντω, καὶ τὸ πένταρ' ἀμφο-
 ϕότατον, μονόφθαλμος; οἷον
 τὸ γόσ' ἐν ἡσά' ἄρ' τι αὐτὸν
 πὲς τὴν μορφῇ; Γα. ἴδ' τὸ
 νίον deformissimum, uno oculo?
 li quicquam profuturum ad formam?

forem aiunt amore tui de-
 perire. GALA. Neridē
 a Doris: etenim qualis qua-
 lis est, Neptuno patre pro-
 gnatus est. DOR. Quid
 ium postea, si vel Ioue ipso
 sit progenitus, quum vsq; ad-
 eò agrestis atque hispidus
 appareat, quòdque est om-
 nium deformissimum, uno oculo?

ANVERO CREDIS GENUS IL-
 LI QUICQUAM PROFUTURUM AD FORMAM? GAL. NE ISTHUC
 bbbb 2 quidem

ἄσιον αὐτῷ, καὶ ὡς φησὶ ἄγειον,
 ἀμωρόν δὲν ἀνδρῶδον ἄρ.
 ὅτε ὀφθαλμοὺς ἐπιτρέπαι τῷ
 μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδύεσθαι ὅς
 ῥῶν, καὶ ἂν δόκῃ. Δω. ἔσι-
 κας, ὁ Γαλάτῃς ἐκείνος δὲ,
 ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν ἢ Πολύ-
 φημον, οἷα, ἐπαυῖς αὐτόν.
 Γα. ἐκείνον ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πά-
 νυ δυνατὸν τῷ οὐ φέρω
 ὑμῶν. καὶ μοι δοκᾷ τὸ ἐκ
 φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι πσι-
 μαίνων ποτὶ, ἀπ' ἡ σκοπιᾶς
 παροῖσθε ἡμᾶς ἰδῶν ἐπὶ τῆς
 αἰόνης, ἐν τῇ πρόποσι τ' Αἰτ-
 νης, καθὼ μετὰ τὸ τῶ ὄρος καὶ
 τῆς θαλάσσης ἀγριαλὸς ἀρμυ-
 κούται, ὑμᾶς μὲν δὲ πείθει-
 θηψεν, ἐξ ὧ δ' ἐξ ἀπασθῶν ἡ
 λαοῖς ἐδοξα ἡ μόνῃ μοι
 ἐπὶ τῇ τῶν ὀφθαλμῶν. ταῦτα
 ὑμᾶς ἀνιᾷ δάμα ῥ' ὡς ἀ-
 μένων αἰμὶ, καὶ ἀξίως, Δω.
 ὑμῆς δ' ἀπαρώθην. Δω.
 αἰ ποίμνι καὶ ἐνδύεσθαι καλὰ τῶν
 ὀφθαλμῶν

omnium una visa sim formosissima, eo que in unam me con-
 iecerit oculum. Eares vos malè habet: nam argumentum
 est me forma præstantiorem esse, ac digniorem quæ amer
 vos contra fastiditas esse. DOR. An istud tibi putas in-
 uiden=

quidè ipsum, quòd hispidus
 est atq; agrestis, ut tu vocas,
 illum deformat: quin virile
 magis est. Porro oculus meo
 diuin fronte, decet etiam,
 quo quidem nihilo segnius
 cernit, quàm si duo forent.

DOR. Videris Galatea non
 amantem habere Poly-
 phemum, sed illum potius
 adamare: sic eum prædicat.

GAL. Equidem haud ada-
 mo, sed tamen insignem ia-
 stem vestram insulandi op-
 probrandiq; petulant: a se-
 re non queo. Ac mihi nimi-
 rum inuidencia quadam ist-
 huc facere vidi: mihi, pro-
 pterea quòd ille quum fortè
 aliquando gregem pasceret
 suum, nosq; è littorali spe-
 cula in litore ludentes cern-
 neret in prominentibus Att-
 nae pedibus, quæ videlicet in-
 ter montem & mare litus
 sese in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem: ac ego

ἔψιν ἰδοῦσας, ἐπέθου ὅτι δὲ
 γυγόνουσαι· καὶ τοὶ τῷ ἄλλῳ ἐν
 ὁλίπαινεσαι ἔχον, ἢ τὸ λα-
 κὸν μόνον; καὶ τὸ οἶμα, ὅ-
 τι ξυνήθης δὲ τυρῶν καὶ γα-
 λακί πάντα ἔρτα ὁμοιατέ-
 ρως ἡγάτα καλὰ. ἐπὶ τῷ γ-
 ἄλλῳ ὅτι τὸ ἄν ἐθελήσῃς μα-
 θῆν οἷα τυγχάνεις οὐ τὸ πλὴν
 ὅψιν, ἀλλὰ περὶ τινὸς ἢ πο-
 τε γαλῶν ἢ ἢ, ἐπιπύψατο ἰς
 τὸ ὑδωρ, ἰδὲ σιαντὴν ἐδὲν ἄλ-
 λο, ἢ γόσιν λακίλιν ἀνείδως.
 ἐκ ἐπαινῆται δὲ τὸ, ἢ μὴ
 ἐπιπύψῃ αὐτῶ καὶ τὸ ἐρῶθ-
 μα. Γα. καὶ μὲν ἐγὼ μὲν
 ἢ ἀπρωτὸς λακί, ὅμως ἔρα-
 τὴν καὶ τὸν ἔχω. ὑμῶν δὲ
 οὐκ ἔστιν ἰστίνα ἢ ποίμιν, ἢ
 ναύτης, ἢ πορθμὺς ἰσπανέ. ὃ
 δὲ Πολύφημος, τῷ ἄλλῳ, καὶ
 μουσικὸς δὲ. Δω. σιῶπα, ὃ
 Γαλάττα ἢ καὶ μὲν αὐτοῦ ἔ-
 δουλος, ὅποτε ἐκώμασε πρὸς τὸν
 ἐπὶ σί. Αφροδίτη φέλη, ὅσον
 ἄν τις ὀγκᾶδῃ ἰδοῖ, καὶ αὐτὴ
 ἢ ἢ πηκτὶς, οἷα ἡρανίον ἰδᾶ-

φσ

uidendum videri, si primum
 pastori deinde lusco formo-
 sa visa sit? quanquam quid
 aliud ille poruit in te proba-
 re, prater candorem? Is il-
 li placet opinor, quod ca-
 seo et lacti assueverit; pro-
 inde quicquid his sit simile,
 id protinus pulchrum iudim-
 cat. Alioqui vbi libebit scia-
 re qua sis facie de scopu-
 lo quopiam in aquā, si quan-
 do tranquilla steterit, despe-
 ctans, temetipsam contem-
 plare: videbis aliud nihil
 nisi perpetuum candorem.
 verum is quidem non pro-
 batur, nisi rubor admixtus il-
 li, decus illi iunxerit. GAL.
 Atqui ego illa immodicē
 candida, tamen eiusmodi ha-
 beo amantem: quum inte-
 rim ē vobis nulla sit, quam
 vel pastor, vel nauta, vel
 portitor aliquis miretur. cas-
 terum Polyphemus (ut alia
 ne dicam) etiam canendi pe-
 ritus est. DOR. Tace, ὃ Ga-
 latea: audiuiumus illum ca-
 nentem, quum nuper pruriret in te: sed ὃ ὃ sancta Venus, as-
 sinum rudere dixisses. nam lyræ corpus simillimum erat cera
 bbbb s uino

ἔναι, τοῖσι δ' ἂν. οἱ δ' ὁ λυ.
 κλαψ' ὅτι, λινάβρας ἀπόβω,
 ὥσπερ ὁ πᾶς ὁ μοφωδ' ὅ,
 ὡς φασί, καὶ σιτέμην ὅς
 ἐπιδυμύοντας τῶν ξέπων, ὅτι
 γῆνοιδ' καὶ οὐ ἀντιρώς αὐ-
 τοῦ.

istiusmodi amicum, qualis
 est Polyphemus, nempe to-
 tus hircum olens, cum cru-
 dis visitans carnibus, & hq-
 spites, si qui appulerint, de-
 uorans, tibi habeas, cumq; tu-
 mutuum ames.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Marini dei ἐνάλιοι à Luciano vocantur, à quibusdam
 θαλάσσιοι. Ingens horū turba fuit quorum princeps
 Neptunus & eo antiquiores Nereus & Oceanus.

a DORIS.] Nymphæ nomen filie Oceani & vxoris
 Nerei, Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Vir-
 gil. 10. Eclog.

Doris amara suam non intermisceat vndam.

b Polyphemus.] Ex Cyclopius vnus, Neptuni filius: so-
 cios à tignos Vlyssis interficiens ad saxum fregit & seminiua ad-
 huc membra deuorauit: excecatur ab Vlysse. Hom. Odys. Cic.
 lib. 5. Tusc. quæst. Virgil 3. Aen. c. Qua sis facie.] Negat
 quidem Seruius ex mari effugiem vllò pacto posse reddi, sed Lu-
 cianus hic aliter sentis, & in Alcione: Nōne vides, inquit, vā
 superiora sint serenitate conste sua fluctibus autem sedatiū ma-
 re actranquillum, ὁμοιον, ὡς ἐπεὶν κατόπτηρ: id est, speculo
 (vī sic dicam) consimile. Theocritus in Bucoliastis Idyllo sexto:

Ἐπεὶ γὰρ ἂν ἐλθὼν ἔχοι, καὶ ὁ ὅσος λήγον
 ἢ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐστὲ λειπὼν ἢς δὲ θαλάσσια.
 καὶ καλὰ μὲν τοῖς ἡλίω, καλὰ δ' ἐμὲν ἀμείν καὶ ὅς, &c.

Quod est huiusmodi:

Nec tam sum forma turpis quàm dicor: in vnda
 Nuper enim vidi ipse meos de littore vultus,
 Cū nulli flarent tranquilla per æquora venti

Hinc illud Maronis sumptum est:

—nuper me in littore vidi,

bbbb 4

Quum

Quum placidum ventis staret mare—
*[Sed & nos ex Seneca paulo plura in Alcione annotauimus,
 d O sancta Venus.] Amorum & libidinum faulrix &
 magistra: eas enim prima & inuenit & edocuit. Manuantes
 de hac ita canit:*

Mater adulterij Venus est, stupriq; reperi-
 trix Quin & luxuriæ nutritrix, & mater amorum, &c.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ

Νότῃ.

ZEPHYRI ET

Νοτί.

Iacobo Micyllo interprete.

ZEPHYRVS.

ΟΥ πάποτε πομπὴν
 ἰσὺ μεγαλοπρεπεί-
 ραν ἔσθ' ἔν τῃ θά-
 λατῃ, ἀφ' οὗ ἄμ' . καὶ πύτω-
 ρὸν δ' ἐν ἑδρῶν, ὡ νότῃ; Νό.
 τίνα τῶν τῶν λέγεις, ὃ Ζέφυ-
 ρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνας οἱ
 πείμονται ἡμεῖς; Ζέ. ἡδίστου
 θεάματ' ἀπειδέφθης, οἷον
 οὐκ ἄνθρωποις ἴσθ' ἔτι. Νό. πᾶρα
 τὴν Εὐρυθρὰν ἢ θάλασσαν
 εἰρασύμην, ἐπέπνυεν δ' ἡ
 καὶ μέρ' ὅτ' ἡς Ἰνδίας, ὅθ' ἔ-
 παρῆκα τῆς χώρας. ὅθ' οὐδ'
 οἶδα, ἄν τις. Ζέ. ἀπὸ τὸν
 Σιδώνιον. Ἀγένορα ἔσθ';
 Νό. νῶν, τὸν τῆς Εὐρώπης πα-
 τέρ' . τί μάλ' ; Ζέ. περὶ αὐ-
 τῆς ἐκείνης ἀνιγέμεναι ἔσθ'.
 πατρί' ἵσθ' . Quid tū? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi.

N Unquā equidē pom-
 pam magnificētio-
 rem vidi in mari, ex
 quo ego sum & spiro: tu verò
 annon vidisti Note? NOT.
 Quāmnā hanc dicis, a Ze-
 phyre, pompā? aut quīnā sunt
 qui illā duxerunt? ZEPH.
 Suauissimō spectaculo caru-
 isti & quale non facile aliud
 vnquā videris. NOT. Iuxta
 Rubrū mare occupatus fui,
 afflavi autē & partem Indię
 nonnullam, quaniū videliret
 eius terræ mari adiacet. pro-
 inde nihil eorum noui que
 tu dicis. ZEPH. Quid? Sīa
 domiū illum b Agenorem vi-
 disti? NOT. Etiam, Euro-
 Not.

Νό. μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἱρασὺς ἐν
πολλῇ τῆς παιδός; τὸ δὲ γὰρ καὶ
παλαιὰ ἡ περὶ αὐτὴν. Ζε. οὐκ ἔν
τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ με-
τὰ ταῦτα δὲ ἡδὴ ἀνέβην. ἡ μὲν
Εὐρώπη κατεληγνύθη ἐπὶ τὴν
ἡϊόνα πᾶσι, τὰς ἡλικιώτι-
δας παραλαβὼν. ὁ Ζεὺς δὲ
ταύρῳ ἀνάσσει αὐτὸν, σω-
πασιν αὐτῶς ἡμέρας. φαι-
νόμην. λονκός τε γὰρ ἡ ἀνεί-
βως, καὶ τὰ κέρατα ἀναμα-
πὺς, καὶ τὸ βλεμματικὸν
ἐσκήρτα οὐκ ἢ αὐτὸς ἐπὶ τῆς
ἡϊόνας, καὶ ἐμνηστὸν ἡδίστον, ὥς
τὴν Εὐρώπην ὤκνησεν καὶ ἀ-
ναβλῶσαι αὐτόν. ὥς δὲ τὸν ἐλ-
γετο. Δρομά. μὲν ὁ Ζεὺς ὥρ-
μην ἐπὶ τὴν θάλατταν, φέ-
ρον αὐτὴν, καὶ νύχτις ἐμπε-
σών. ἡ δὲ πάλιν ἐκπλαγῆς τῷ
πράγματι, τῇ λαῶν ἡ ἀρχὴ τῷ
κέραι. ὥς μὴ ἀρπιδάνοιο, τῇ
ἐτίρ. ἡ μὲν μωρόν τὸν πῆ-
πλον ἐπαίει. Νό. ἡ δὲ τὸ θῆ-
μα, ὃ Ζεφύρι, ἔδωκε, καὶ ἱρῶ-
κὸν, νυχθόμορον τῇ Δία. φέροντα
res, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, ut ne delaberetur:
altera autem manu diffluentem vento vestem continebat.

NOT. Dulce hoc spectaculum, Zephyre, vidisti, & amato-
rium, natantem videlicet Iovem, & ferentem secum amo-

NOT. Num quod Iupiter iā
olim amare puellam cepit?
Nam hoc etiam pridē sciui.
ZEPH. Igitur quod ad a-
more attinet, nosli: quæ verò
postea consecuta sunt, ea nūc
audi. Descenderat Europa
ad litus ludendi gratia, as-
sumptis secū aqualibus suis.
Iupiter autem in formā tau-
ri asimulatus, ludebat unā
cum ipsis, pulcherrimus tum
apparens. Nam & candidus
erat, ut nihil suprā, & cor-
nua habebat reflexa pul-
chrè, vultumq; præ se fere-
bat admodū mansuetum ac
placidum. Saltabat igitur &
ipse in litore, & mugiebat
suavissimè, ita ut Europa e-
tiā cōscendere ipsum iā fussi-
neret. Ceterū ubi hoc fa-
ctum est, citato cursu Iupiter
quidem unā cum illa in mare
prorupit, atq; ibi, uti incide-
rat, natabat illa verò admo-
dum percussa animo ex hac

τὴν ἀγαπομένην. Ζεῦ, καὶ
 αὐτὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἰδὼν πρὸς
 πολλοὺς ὧς Νότι. ἢ τε γὰρ θάλασσα
 ὡς αὐτὴς αὐτὴν ἐκείνην,
 καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασθε-
 μένην, ἵνα παρὰ ἑαυτὴν τὴν
 ἡμῶν δὲ ποντοῦ ἐνυχίαν ἄς
 ζοῦσθαι, οὐδὲν ἄλλο, ἢ διατὰ
 μόνον τῶν γυναικῶν πρὸς
 κοινῶν. Εἰρωτῶ δὲ παρὰ
 πτόλιν, μικρὸν ἄνθρωπον τὴν
 θάλασσαν, ὡς ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ
 τοῦ ποταμοῦ ἐπιπλέοντος τὸ ὕδα-
 ρος, ἡμῶν τὰς θάλασσας ἐ-
 ρουῖσθαι, ἢ δὲ ἄμα ἡμῶν.
 αὐτὴν γὰρ ἰδὼν ἡ ἀναδύσασθαι, πα-
 ρεῖσθαι ἐν τῇ θάλασσῃ ἐν τῇ
 προτέρῃ, ἡμῶν αὐτὴν πο-
 λὺν τό, τὴν τε Τριτόνιον γὰρ,
 ἔτι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδὼν τὴν
 θάλασσαν, ἅπαντα πρὸς ἑ-
 ρουῖσθαι τὴν πτόλιν. ὁ γὰρ Ποσειδῶν
 δὲ πτόλιν ἐκείνην ἄρμας, πα-
 ρεῖσθαι γὰρ τε, καὶ τὴν Ἀμφι-
 τριτόνιον ἑαυτὴν, πτόλιν γὰρ ἐκείνην,
 πτόλιν ποταμοῦ νηχομένης ἡ
 θάλασσα ἐν τῇ πτόλιν τὴν ἀπο-
 δίδω

nubus incedens, vna cum Amphitrite latus præibat, veluti
 etiam aperiens natanti fratri. Supra omnes autem Venerem
 duo

res suos. ZEPH. At ven-
 ro quæ consecuta sunt, sua-
 uiora multo, Noie. Nam
 & mare statim composuit
 fluctibus quietum fuit, &
 tranquillitate vltro atra-
 ctis placidum ac planum se-
 ipsum præbuit. Nos autem
 omnes silentium agentes, ni-
 hil aliud quàm spectatores
 tantùm eorum quæ fiebant,
 quasi quidam comites seque-
 bamur. Cupidines verò iu-
 xta volitantes, paulùm su-
 pra mare, ita ut interim sum-
 mis pedibus contingerent a-
 quam, accensas ferentes fa-
 ces, Hymenæum cantabant.
 Nereides autem emersæ vn-
 dis, delphinum tergis insi-
 dentes obequitabant applau-
 dentes, seminudæ pleraque.
 Præterea & Tritonum ge-
 nus, & si quid aliud marino-
 rum aspectu metuendum non
 est, omnia illa circum puellâ
 quasi choreâ ducebant. Nam
 ipse quidem Neptunus con-
 scenso curru, & quasi pro-

Αἰτῶ δὲ τείνωσθαι ἑφσον,
 ἐπὶ λόγγυς καὶ ἀκαταμέτρηται, ἄν-
 θη παντοῖα ἐπιπλάσσειν τῇ
 Μυμῆ, ταῦτα ἐκφοινικῆς ἄ-
 χει τῆς Κρήτης ἐγγύς. ἐπὶ δὲ
 ἐπέβη τῇ νύσῳ, ὃ μὲν ταῦρ
 ἐν ἔτι ἐφαίνετο, ἐπιλαβόμενον
 δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεύς ἀπῆγε
 πλὴν Εὐρώπῃς τὸ Δίκταον
 ἄντρον, ἐρυσσάμενον, καὶ καὶ τῷ
 ὄρωμενον ἠπείρωτο ἥδ' ἡδύ, ἐφ' ὃ
 τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες
 τοῦ, ἄνθρωπος ἄλλο πικρὰ γινώσκου-
 μεν ὅτι Διγενεὶομεν. Νό-
 ῳ μακάρεσσι Ζεφυρὶ καὶ Θέας ἑ-
 γὼ δὲ γρύπας καὶ ἐλεφαντας,
 καὶ μέγαν ἀνθρώπου ἐφ'
 ἑωρ.

isthac videris: ego verò interea Gryphas & Elephantos &
 nigros homines aspiciebam.

duo Tritones rehebant in
 concha recubantem, ac flores
 omnis generis aspergentem
 sponsæ. Atque hæc à Phœ-
 nicia usq; in Cretam fiebant.
 Postquam autem in insulam
 ascendit, ipse quidem taurus
 non amplius apparebat: Tu-
 piter autem apprehensam ma-
 nus Europam, in antrum Di-
 ctæum abduxit, erubescens
 tem, atque oculos demitten-
 tem: intelligebat enim iam
 ob quam rem ita duceretur.
 Nos aut incumbentes mari,
 alius aliam illius partem flu-
 stibus agitabamus. NOT.

O' beatum Zephyre te, qui

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a ZEPHYRVS.] Ventus est tepidus & siccus, ab occa-
 su æquinoctiali aduersus Eurum in vere spirans; quo flante
 terra hyemali frigore conficta aperitur, ac plantæ omnes ger-
 minare incipiunt. unde Claudianus:

—pater ô gratissime Veris

Quid mea læsciui regnas per prata volatu
 Semper & assiduis irroras flatibus annum.

b Agnoiem.] Europa Agenoris regis Phœnicum filia, à
 Ioue sub tauri specie rapta, & in Cretam auecta dicitur. Atq;

ex ea

ex ea postea Ioui nati feruntur Minos, Rhadamanthus, & Sarpedon. Ouid. in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam expmit. Et Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea etiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa siue Eidyllio 20. sui more hanc fabulam depingit: à quo Ovidius quadam sumpsisse videtur. Herod. lib. 4. ait, nesciri, nec prodium esse à quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quòd ab Europa Tyria dictam referant. c. Note.] Notus seu Aster ventus est meridionalis, exitialis & morbosus. Interdum pro omni vento meridionali capitur.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

μυσεφωσις Iouis in Taurum.

Indutus faciem tauri deus ille coruscus,

Auxerit pulchram, de grege Mercurij,

Hæc fuerat Cadmi soror, alto & Agenore nata,

Efficiunt fœdum vina Venusq; pecus.

NYNQVAM.] αὐξήσεις Tu verò non vidisti.] ἐξώθησις. Quàmnam hanc dicis.] ἀντερώτησις. Iuxta rubrum mare.] Causa τῆς ἀποδείξεως. Proinde nihil eorum.] Conclusio. Quid? Sidonium illum.] παρασχολή. De illa ipsa narrabo.] ἰστορήσεις. Quæ verò postea.] ἀξίωσις ad προσχολή. Descenderat.] Narratio. Nam & candidus.] ἰστοτύποισις. At verò quæ consecuta sunt.] τί μετὰ ταῦτα. Cupidines verò.] Descriptio pompæ. Postquam autem in Insulam.] τοπογραφία. Iupiter autem.] τὰ ἐνθάδε. Nos autem incumbentes.] πρόσληψις. O' beatum Zephyre.] Conclusio.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ

Γαλένης.

ΠΑΝΟΠΕΣ ΕΤ

Galenes,

Iacobo Micyllo interprete.

ΠΑΝΟΠΕ

Εἰδὼν, ὃ Γαλῶν, χθῆς,
οἷα ποίησεν ἡ Εἰς πα
ρὰ τὸ δῆπνον ἐν Οἷτι
ταλία, δῖότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐ
κλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γα.
ὃ ξωφειδῶ μὲν ὑμῖν ἔρχεται: ὃ
δὲ Ποσειδῶν ἐκλόνσας με, ὃ
Πανόπη, ἀνδριανὸν ἐνδύσας
φυλάττει τὸ πῖπλον. τί ἔρ
ποίησεν ἡ Εἰς μὴ παροῦσα;
Πα, ἡ Οἷτις καὶ ὁ Πηλεὺς
ἀπληγῆσθαι ἐς τὸν θάλα
μον, ἐκ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ
τῆ Ποσειδῶν πρᾶξι μιν φέρ
ει. ἡ Εἰς δ' ἐν τῷ δέσπῳ λα
θῆναι πάντας (ἰδὼν δὲ ῥα
δῖος, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων
δὲ ἀποκύντων, ἡ δὲ Ἀπόλλω
νι λιθαρίζουσι, ἡ τὰς Μόσας
ἀλίσσας πεσιχόντων τὸν
νῆον) ἐνέειπεν ἐς τὸ συμπόσι
ον μὴ λόγῳ τι παρκαλόν, χρυσ
εῶν ὄλον, ὃ Γαλῶν. ἐπεγέ
γραπτο δ'. Ἡ λαὸν λαβείτω.

V Idissine, Galene, he
ri qualia fecit Eris
ad canam in Thef
salia, propterea quod non
ipsa vocata fuerat ad con
uiuuium. GAL. Haud con
uiuata equidem vobiscum
tui fui, nam me Neptunus
iusserat tranquillum inte
rea, ^a Panope, seruare pelag
us. Sed quid fecit Eris, cum
presens non adesset? PAN.
^b Thetis ac Peleus conces
serant intro in thalamum,
deducuntibus ipsos Amphi
trite ac Neptuno. Interea
autem Eris, clam ceteris om
nibus (id quod facile illu
tum fuit, alijs bibentibus, qui
busdam autem applauden
tibus vel Apollini citharam
personanti, vel Musis ore
modulantibus adhibendo a
nimus) proiecit in conuiu
ium quoddam admodum pulchrum, atq; aureum, Gale
ne, totum. Inscriptum autē erat his verbis: Formosa accipias.
Dum

λυκινδὲ μὲν ὃ ἔω, ὥσπερ ἱξί-
 πτην δὸν ἔκκ' ἐνθα Ἡρατι καὶ
 Ἀφροδίτῃ καὶ Ἀθλῶα καὶ Ἰκλι
 νοῦτο, καὶ περὶ δὲ ὁ Ερμῆς ἀνελὸ
 μὲν ὁ ἱππὶς τὰ γέγραμ-
 μένα, αὐτὸν Νυμφιδὸν ἡμῶς
 ἀποτίσσει μὲν. τί δὲ ἔδρα
 ποιεῖν, ἐκείνων παρυσῶν; αὐ-
 τὸ δὲ ἀντιστοιχῶν, ἐκείνῃ καὶ αὐ-
 τὸν τὸ μῦθον ἡξίον. καὶ ἡ μῆ-
 γ' ὁ Ζεὺς διέτευσεν αὐτὸς, καὶ ἄ-
 λει χερσὶν προχόρησεν τὸ πρῶ-
 μα. ἀπ' ἐκείνῃ, αὐτὸς μὲν δὲ
 κενὸν, φυνσι, περὶ τέρει, καὶ τοῖ
 ἐκείνου αὐτὸ δινάσσα ἡξίον. αὐ-
 πτὶ δὲ ἱς πᾶσι δὲ αὐτῶν, πρὸ τῆς Πριά-
 μιδος αὐτῶν, ὅς οἱ δὲ τὴν ἀφροδί-
 ταν πᾶσι καὶ ἰονα, φιλοκαλῶ-
 ῶν, καὶ ἐκ αὐτῶν ἐκείνου καὶ
 κῶς. Γα. τί δὲν αὐτῶν, ὃ Πανό-
 πης. Πά. τί μὲν, οἶμα, ἀπὸ αὐ-
 τοῦ πᾶσι δὲ αὐτῶν. Γα. καὶ τίς ἔ-
 ξει μετὰ μικρὸν, ἀπαγέτωρ
 ἡμῶν πᾶσι κατὰ δὲ. Πά. ἡδὲ
 τοῖ, φημί, ἐκ αὐτῶν κατὰ δὲ, ἢ
 Ἀφροδίτης ἀγωνισόμενος, ἢ
 μὴ τί πᾶσι δὲ οὐδὲν τῶν ἀμα-
 βλῶσι.

veniet paulo post qui nobis renūciat eam quæ vicerit? PAN.
 At iam nunc tibi affirmo, quòd nulla alia vincet, veniente in
 certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcutiat.

GILBER.

Dum igitur volutatur hoc,
 tanquam ex composito iactū
 peruenit eò loci, ubi Iuno
 & Venus & Minerva accūs
 bebant. Deinde ubi Mercu-
 rius sublato illo legit ea qui-
 bus illud inscriptum erat nos
 quidem Nereides cum silen-
 tio sedebamus: (quid enim as-
 gendam erat illis presen-
 bus?) illæ verò inter se con-
 tendebāt, ac qualibet suū il-
 lud esse volebat. Et nisi Iu-
 piter se ipsum interposuisset,
 etiam ad manus usq; res hæc
 processisset. Verum ille, ipse
 quidē, inquit, non ferā iudi-
 cium de hoc (tamen si illæ i-
 psum iudicare vellent) sed in
 Idā ad Priami filiū abite, qui
 & discenere nouit quæ nam
 formosior sit, utpote elegan-
 tiæ studiosus & ipse: & non
 facile talis cū sit, iudicauerit
 malē. GAL. Quid igitur
 ad hæc Dea illæ, Panopē?
 PAN. Hodie, arbitror, in Io-
 dam abeunt. GAL. Et qui

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a PANOPÉ.] *Nympha marina, una ex Nereidibus, Virgil. 5. Aen.*

—cumq; imis sub fluctibus audiit omnis
Nereidum, Phorciq; chorus, Panopeaq; virgo, &c.
b Thetis.] *Dea & nympa maris, Nereifilia, mater Achillis & Pelei regis Thessaliae vxor.*

IOANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

*Διγνηκὺς, de pomo contentionis ab Eride tribus
formosissimis deabus obiecta.*

Hic narrat Panopes Erides pomumq; dolumq;
Vt lites illo mouerit atq; graues,
Priamides legitur iudex, malumq; reportat,
Blanda Venus: tantum cæca libido potest.

AVDIST' INE.] *ἰγώτης αὐτὴ τῷ προσώπῳ. Propterea
quod non.] αἰτιολογία. Haud conuiuata.] ἀγρηγῆς. Sed
quid fecit.] παρασκευὴ ζήλει. Thetis ac Peleus con-
cesserant.] διγνηγῆς. Interea autem.] occasio. Id quod
facile.] ἡδυσταμῆς, Proiecit in conuiuium.] τὸ παχθεὶ
ἡνέμενον. Dum igitur.] τὰ μίστε. Ille verò.] ἡἰκάσας.
Et nisi Iupiter.] τὸ ἐκθεσίου μὲν κατὰ πλάσιν Non feram
iudicium.] Recusat Iupiter iudicium. Sed in Idam ad Pri-
ami filium abire.] Indicem alium constituit. Quid
igitur.] Deæ ad indicem abeunt. Atiam
nunctibi.] τὸ καὶ τοῦμα καὶ
πρόσχειται.*

MORTVO.

MORTVORVM DIALOGI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ
Πολυστράτη.SIMYLI ET
Polystrati.

Erasmo Roterodamo interprete.

SIMYLV S.

Κας ποτὲ, ὦ Πο-
λυστράτη, ἢ σὺ
παρ' ἡμᾶς, ἔτι
οἶμα, οὐ πολὺ

ἀπολλοῦτα τῶν ἑκατὸν, βί-
βιακός. Πο. οὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς ἐν-
νεήκοντα, ὦ Σίμυλε. Σί. πῶς
δὲ τὰ μὲν ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσ-
τειάκοντα, ἢ ὃ ἔδ' ἀμφὶ τὰ
ἑξομήκοντα ἐν ὄντι, ἀπέ-
θανον. Πο. ἡγήσασθαι, ἢ
καὶ τοὺς παραδόξους ἔχεις ὁρᾷς.
Σί. παραδόξους, ἢ γέροντας
καὶ ἀδυνάτους, ἀτηνότες. Πο.
οἶτι, ἢ δ' ὁδοῦ τοῖς ἐν ὁδῷ βίβει-
σιν ὡς Πο. τὸ ἢ πρῶτον ἀπαν-
τα ἰδὼν ἀμύλω, ἔτι ἢ πᾶσι δὲ ὦ.
ῥαῖοι ἢ ὅσοι ποιοῦσι, καὶ ἡλικί-
αν ἀβρόταται, καὶ μύρα, καὶ
οἶνον ἀνθοσμίας, καὶ τράπη-
λα ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σί.

καὶ νῦν

Enisti tandē
tu Polystrate,
ad nos, quum
annos vixeris

haud multò pauciores centū
opinor. POL. Nonaginta-
octo, SIMYLI. SIM. Sed qui-
nam triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras super-
stes? Nam ipse perijte fer-
mè septuagenario. POL.
Quàm suavisimè profectò,
etiam si hoc mirū tibi vide-
bitur. SIM. Mirum verò,
siquidem tibi primū sem-
deinde inualido, postremò e-
tiam orbo quicquam pote-
rat esse in vita suaue? POL.
Principiò nihil erat quod
non possem: pratered pueri
formosi complures aderant,
tum mulieres mitissima,
unguenta, vinum mirè fra-

grans, postremò a mensæ vel Siculis illis lautiores. SIM.

Noua

ἁνὰ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε πᾶς
 βυ φασδύπον ἡπιστάμην. ΠΟ.
 ἂν' ἡνέρεδ' μοι, ὃ γυναι, παρ
 ἄνωγ' τὰ γὰθὰ, καὶ ἔωθον μὲν
 ὄνους ἐπὶ θύρας ἰφροίτων μά-
 λα πομποί. μετὰ δέ, παντοίᾳ
 μοι δῶρα πρὸς ἄνδρα ἀπαντα-
 χόδον τῆς γῆς κάλλιπα. Σί ἴτυ.
 ῥάννηθες, ὃ Πονύσρατε, μετ'
 ἱμῖ; ΠΟ. ἔκ, ἂν' ἱρας δὲ ἔχον
 μνείας. Σί. ἐλθέ. ἱρας δὲ σὺ
 τηλικῶτ' ἔσθ', ὃ δόντας τέ-
 ταρὰς ἔχων; ΠΟ. οὐ Δία τῶ
 αἰέτος γε τ' ἐν τῇ πόλει. καὶ ἔ-
 ροντα με. καὶ φαλακρόν, ὡς ὁ
 ῥᾶς, ὄντα, καὶ λημῶνα πρὸς
 τι, καὶ κορυφῶντα ἡνέρεδον.
 το θειραποδόντον, καὶ μακά-
 ρον τὸ αὐτῶν ὅν τινα ἄν καὶ
 μόνον πρὸς ἔβληψα. Σί. μῶν
 καὶ σὺ τινα, ὥσπερ ὁ Φάων
 τῶδ' Αφροδίτῳ, ἐκ Χίο δι-
 πόρθμοντες, ἔτα βίον ἔξαμύθη
 ἔδοκε νύον εἶναι, καὶ καλὸν
 ἐξ ἡπαρχῆς, καὶ ἀξιέραςον;
 ac senio cæcutiens, postremò naribus mucosis, tamen cupi-
 disimè mihi inseruiebant, adeò ut is felix videretur, quem-
 cunque vel aspexissem modò. S I M. Num tu quoq; quem-
 admodum Phaon ille, Venerem aliquam? Chio trans-
 uexisti, ut ob id optanti tibi illa dederit rursus ad iuuen-
 tam redire, ac denuò formosum atque amabilem fieri?

Noua narras : nam ego te
 planè sordidum ac parcissi-
 mum esse sciebam. P O L.
 Atqui, vir præclare, ex as-
 lienis arcis opes mihi sub-
 sceiebant. Tum diluculò
 proinuis quamplurimi mor-
 tales ad fores meas ventita-
 bant, simulq; ex omni rerum
 genere, quæ terrarum vbiuis
 pulcherrimæ reperiuntur,
 munera deportabantur. S I
 M Y L. Num me defuncto
 regnum gessisti? P O L. Mi-
 nimè : verùm amantes has
 bebam innumeros. S I M.
 Non possum non ridere. iu-
 ne amantes, tantus natu-
 quum esses, vixque tibi den-
 tes superessent quatuor?
 P O L. Habebam per Io-
 uem equidem optimates cia-
 uitaris : quumq; essem tum
 senex, tum caluus, sicuti vis-
 des, præterea lippiens etiam,
 6666 POL.

Πο. ἔν, ἀλλὰ τοῖσι τῷ ἄρ, πρὶ
 ἐπιθυμῷ τῷ. Σί. ἀνίματα
 λίγας. Πο. καὶ μὲν πρόδηλός
 καὶ ὁ ἴσως οὐτοὶ πολλὸν ἄρ, ὁ
 παρὰ τὸς ἀτέκνους καὶ πλεονέκτους
 χέροντας. Σί. νῦν μανθεύω
 σε τὸ λέγειν, ὅθι θαυμάσιον, ὅ-
 τι πρὸ τῆς χερσὸς Ἀφροδίτης
 ἔσθι. Πο. ἀτὰρ, ὅθι Σίμωνα, ἐκ ὧν
 λίγα τῶν ἱερῶν ἀφελήσας
 καὶ, μονογενὴ πεποιησάμενος
 αὐτῶν. καὶ ἐθρυνόμην αὐ-
 ποθέων, καὶ ἀπὸ κληρονομίας
 τινὰς ἐνίοισι. οἱ δὲ ἡμιμῶνός,
 καὶ ἀπὸ κληρονομίας ἀνδρῶν ἐν τῇ
 περὶ ἐμὴ φιλοφιλίᾳ. Σί. τίς ἔστι
 δὲ ὁ, πῶς ἐβουλόμην ὡς τῶν
 ἡγεμονῶν; Πο. ἐς τὸ φανε-
 ρόν μόνον. ἔκαστον αὐτῶν κληρονο-
 μῶν ἀφελήσας ἱερῶν. ὅθι
 ἐπίσταί τε, καὶ ἡτοκαστικῶ-
 τερων παρισκαύσας ἑαυτόν.
 ὅθι καὶ τὰς ἀλλοτρίων
 θήκας ἐκείνας ἔχον κατήλι-
 πον, οἱ μὲν ἄλλοι ἀπὸ φράσας.

Σί.

Palam quidem affirmabam, me unumquemque illorum re-
 licturum heredem: idcirco illi quum crederent futurum, cer-
 tatim se quisque obsequentiorem atque adulantiorem prae-
 bebat. Ceterum alteras illas veras tabulas, quas apud me
 servaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi.

S I M.

POL. Haudquaquam: quin
 magis quum talis essem, qua-
 lem dixi, tamen supra modum
 adamabar. S I M. e. Ani-
 gmata narras. POL. At-
 qui notissimus est hic amor,
 quum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos dia-
 uites. S I M. Nunc tua for-
 ma vnde tibi profecta fue-
 rit, intelligo, vir egregie,
 nimirum ab aurea illa Ves-
 nere. POL. Veruntamen
 non parum multas commo-
 ditates ab amantibus tuli,
 Simyle, propemodum etiam
 adoratus ab illis. Porro se-
 pius etiam quasi procax il-
 lis illudebam, excludens in-
 ierda nonnullos eorum, in-
 terim illi inter sese decerta-
 bant, et in ambiendis primis
 apud me paribus alium a-
 lius antecire nitentur S I M.
 Sed age, de facultatibus tuis
 quid tandem statueras? POL.

Σί. Τίνα δ' αὖτε λατύνει τὸν
 ἀληρονόμον ἔσχατος ἢ περὶ τίνα
 τῶν ἀπ' τοῦ γένους; Πο. ἢ μὲν Δί',
 ἀλλὰ καὶ νύμφιον τίνα τ' ἄλλα.
 κίον τ' ὅριον Φρύγα. Σί. ἢ μὲν
 φίλῳ ἔτι, ὃ Πολύστρατος; Πο.
 ὅχι δὲν ἀμφὶ τὰ ἄκοσι. Σί. ἢ
 ἀν' αὐτὸν αὖτε τίνα σοι ἔκ-
 νῳ ἔχεται; Πο. πλὴν ἀλλὰ
 πολλὸν ἐκείνου ἀξιοῦν ἔτι καὶ
 γονομῶν, ἃ καὶ βάρβάρῳ ὡς
 καὶ ἑλκερὸς, ἐν ἧδ' αὖ καὶ αὐτοῖς
 οἱ αἰετοὶ θεραπεύουσιν. ἢ αὖ-
 νῳ τὸν ἀληρονόμον αἰετὶς μὲν,
 καὶ νῦν ἐν τοῖς ἀπατεῖς αἰ-
 ετῶμαται, περὶ γὰρ μὲν ἔτι
 τὸ γένος, καὶ βαρβαρίων. Κό-
 δρος δ' ἀνθρώπων, καὶ Νι-
 ρίως κακίων, καὶ Οδυσσεὺς
 σωτήρας τ' ἀνθρώπων ἔντα.
 Σί. οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγὸς
 σάτω τ' ἐμὰ δ' ἔτι, ἃ δὲ καὶ ἐν
 λαῶνι δ' ἐν ἀληρονομίᾳ τῶν
 γόνων.

SIM. Non laboro, vel totius Gracia sit imperator, si
 libet, modò ne illi potiantur hæ-
 reditate.

SIM. At postrema illæ
 tabulæ quem pronuntiabant
 heredem? num è cognatis
 quempiam? POL. Non
 per Iouem, imò nouitium
 quendā ex formosis illis ado-
 lescenuulis, natione & Phrya-
 gem. SIM. Quot annos
 natum Polystrate? POL. Vi-
 ginti ferme. SIM. Iam in-
 telligo quibus obsequijs il-
 le te demeruerit. PO. At-
 tamen multò illis dignior
 qui scriberetur hæres, etiam
 si^h Barbarus erat ac perdis-
 tus, quem iam ipsi etiā opti-
 mates colunt, captantq̃. Is i-
 gitur mihi extitit hæres, iāq̃
 inter patricios numeratur,
 subrafo mentò, barbaroq̃
 cultu ac lingua: quin eum
^k Codro generosiorē, ^l Ni-
 reo formosiorē, ^m Vlysse
 prudentiorē esse prædicat.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a MENSÆ Siculis lautiores.] Ea semel de Sicularum delicis in animos hominum impressa opinio, perpetuo inualuit, quibus olim nihil inquinatius, nec mollius. Plato hanc dictionem usurpauit. πολὺ λυγρὸν γ. Athenæus libro 12. copiose de illis. Macrobius libro Saturnalium septimo: Modum eum seruat qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiatica. Hæ pro lauto & opiparis leguntur. Lucian. in Demosthenis encomio vocauit Syracusanas, immodicè lautas & opiparas. Syracusani enim opibus adfluentes, conuiuiorum luxui nimium indulgebant. b Ex alienis arcibus opes mihi subscatebant.] Quibus rebus sibi comparauerit diuitias, exponit. c Phaon.] Phaonem à Venere iuuentuti restitutum, extat epistola Sapphus inter Ouidianas. Is trauciendis viatoribus de ripa in ripam victum sibi quaesitauit. Cumque semel Venerem, nulla promissa mercede transuexisset, ignorans quòd dea esset, ab ea vnguenti alabastrum dicitur accepisse mercedis loco, eoq; oblitus omnium formosissimus euasisse, eximiaque pulchritudine cum aliis mulieres Myrtyleneas, tum precipuè Sappho poetriam ad sui amorem allexisse. d Chio.] Insula matris Aegæi, quæ habet 28. milliaria in circuitu, vnde & laudatissima mastiche adfertur. & Homerus rates Chius est dictus. e Acnigmata narras.] obscure loqueris. Nam enigma, auctore Quintiliano, nihil aliud est quàm obscura allegoria. Scrupos veteres appellarunt. f Plorare iussi.] Ita autem Græcos loqui solitos, ut plorare inberent eos quos à se contumeliosè dimitterent, notum est. Idem in Tragopodagra: ἔγωγε δὲ τῶνδε πένθων οἰμῶν λέγω. Id est, sed omnibus illis nil nisi plorare impeto. Idem in primò Necricorum dialogo: ὅδ' ὁ δὲ οἰμῶν λέγει πένθων λέγω. Id est, Tu verò plorare illos meo nomine iube. De hac autem Iprugasa voce fusi: à nobis scriptum est in collectaneo Adagiorum. g Phrygem.] Φρύξ, gentile, à Phrygia deductum, cuius faminimum est Phrygia. Virg. 9. Aeneid. O' verè Phrygiæ, (neq; enim Phryges) ite per alta Dindyma — Phrygia minoris Asia regio, Caria, Lydia,

die, Mysia & Bithynia finitima. Cic. pro Luc. Flacco in testes Asiaticos: Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Vtrum igitur nostrum, an vestrum est hoc proverbiū: Phrygem plagis fieri solere meliorem? h. Barbarus.] Phryges pro barbaris habiti fuerunt. Ioan. Trezes in historia omni-gena, ὡς βέλτερότερον τῶν τοῦ Ἰσχυροῦ Ἀσσυρίων: id est, & factus es barbarus tanto tempore apud Troianos commoratus. In Phrygia autem est Troia provincia, cuius caput Ilium fuit, olim regio Priami. i. Inter patricos.] Senatorum progenies, quibus plebei opponerantur, & πατρίδαι, k. Codro generosiorē.] hinc δὲ καὶ ἡδὴ, id est, Codri genus dicuntur, qui antiqua prosapia nobilitate illustres sunt, ut Themistius refert. Codrus enim singulari in patriam pietate præcipue nobilis fuit. Nam quum Atticis bellum esset a tuerius Doreis, proditumque esset oraculo, victoriam penes Atheniensem populum futuram, si rex illorum ab hostibus fuisset occisus: Codrus patriæ gloriam sua incolumitate chariorem habens, ignota specie hostem prouocauit, & interemptus est. hæc etiam apud Zes nobium interpretati sumus. Hanc rem latè describis oratione aduersus Leocratem Lysurgus, & Velleius Paterculus. l. Nireo formosiorē.] Erat omnium Grecorum qui ad Troiam nauigauerunt speciosissimus: infra tamen Achillem, sed erat imbecillis. m. Vlyse prudentiorē.] Fingitur ab Homero vir multa præditus prudentia & facundia: egregius bello, & laborum patientissimus.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΟΤΕ-

σλάς, Μενελάου, καὶ Πά-
ριδος.

ΑΕΑΚΙ, PROTE-

filai, Menelai, ac
Paridis.

Iacobo Micyllo interprete.

ΑΕ Α C V S.

Τῶν ἄλλων, ὧν πρῶτος ἰσλάς,
τῶν ἑνὸς ἑκάστου πρῶτος ὄντων,
πρῶτος ὅτι ὁ αὐτῶν τῶν ὧν

Αἰᾶ=

Q Vamobre, Protefi-
laë, in Helend irru-
ens, strangulas illas

PRO. Quia huius causa,
cccc 3 Aeace,

Αἰανὲς ἀπέθανον, ἡμιτελὴς ᾤ
 ἔσθμον ἡσάναντων, χήραν
 ἔτι πλὴν νόστον γυναικα. Αἰ.
 αὐτὴ δὲ οἶνω ἔμελλεν, ὅς τις
 ὕμνος ἔμελλεν ζωαίνεσθαι
 ἐπὶ Τροίαν ἤσαν. Πρω. εὖ λέ-
 γας, ἐκείνῳ μοι αὐτιάτορ.
 Με. ἐνί μὲν, ὅτι βίησι, ἀλλὰ δι-
 καϊότερον ἔπεισεν, ὅτι ἐμὸ τοῦ
 ξύου πλὴν γυναικα, παρὰ πάντας
 τὰ δίκαια, ἔχεις ἀρπάξας. οὐ.
 τὸ γὰρ ἐκ τοῦ μόνου, ἀλλὰ ἐκ
 πάντων Εὐδωρῶν τε καὶ βαρβάρων
 ἄξιον ἄρχεσθαι, τοσούτοις
 θανάτοις αὐτοῖς γυμνῶν.
 Πρω. ἀμείνων ἔγωγε. σὲ ζωα-
 ρῶν, ὅτι Διὸς παῖς ἐκ ἀφύσσου πο-
 τὲς ἀπὸ τῶν χαρῶν. Παλ. ἀλλὰ
 καὶ ποιεῖν, ὅτι Πρωτοσίτας καὶ
 ταῦτα, ὁ μὲν τεχνον ὄντα οἶ.
 ῥωσινδὲς γὰρ καὶ αὐτὸς ἀμείνως, καὶ
 τῶν αὐτῶν θεῶν κατὰ σχήματα. οἷ-
 οθα δὲ, ὡς ἀκούοις τίς ἐστι, ἡ καὶ
 τῶν ἡμῶν δαίμων ἄγχι, ἐνθα
 ἄρ' ἐθέλει, καὶ ἀδύνατον δέξασθαι.
 ἀντιτάλλομαι αὐτῷ. Πρω. εὖ
 λέγας ἔθελον μοι τὸν ἔρωτα
 ἐκ ταύθων λαβεῖν δυνάμεναι.
 εἰναι, καὶ νescio quis deus nos ducit quocumque ipsi placet, at-
 que impossibile est illi repugnare. PROT. Recte dicit. Vi-
 nam igitur Cupidinem ipsum hic comprehendere mihi liceat.

ÆAC.

Acace, imperfecta quidem
 domo relicta, & vidua pro-
 re, quam nuper duxi, reddita
 mortuus sum. ÆAC. Accu-
 sata igitur Menelaum, qui
 vos omnes pro tali coninge
 recuperanda contra Troiam
 duxit. MEN. Nequaquam
 me, sed multo iustius Paris
 dem, qui hospiti mihi pro-
 rem contra omne ius eripuit.
 Hic enim non modò abs te,
 verum ab omnibus tum Gra-
 eis cū Barbaris mericò stran-
 gulari debebat, ut qui tam
 multis moris causa extite-
 rit. PROT. Melius hoc.
 Proinde, malè nominate Pa-
 ri, nunquam te dimittam ē
 manibus. PARIS. Iniu-
 riam ad eonum facis Prote-
 silae idē ēd magis, quod
 eandem tecum artem exer-
 ceo. Nam & amoris etiam
 dedius ipse sum, & ab eos
 dē deo quasi vinculus tenor.
 Nosti autem quod quadam
 sunt quæ iniūctis nobis ge-

Αἰ. ἰὼ τοι καὶ περὶ τὸ ἔρωτ' ἄρκειν ἔμμεν τὰ δίκαια. φθ-
 σα γὰρ αὐτὸς μὲν, τὸ ἔρῃς ὧ
 Παριδί ἴσως γινώσθαι αἶ-
 τι. τὸ θανάτου δὲ τοι ὁδὸν
 ἄπορ, ὃ Πρωτεσίδα, ἢ οἶα.
 Τὸν, ὃς ἰκλαθόσθους τῆς νεοχά-
 μου γυναικὸς, ἐπὶ πεισφί-
 ρειδι τῇ Τροάδι, οὕτω πε-
 λοκινδυνῶς καὶ ἀπεινοημέ-
 νος περὶ δαίτας τῶν ἄπορ,
 δόξῃς ἱραδίης. Αἰ καὶ περ-
 τ' ἐν τῇ ἀπὸδοσει ἀπὸ θα-
 νάτου. Πρω. οὐ γὰρ καὶ ἄνερ ἐμ-
 αὐτοῦ τοι, ὃ Αἰάνε, ἀρκειν ἔμ-
 μου δίκαιότερα. οὐ γὰρ ἰὼ
 τὸ τῶν αἰτίων, ἀπ' ἡμοῖρα,
 καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικα-
 λῶμαι. Αἰ. ὁρθῶς, τί αὐτὸ τῶ-
 νος αἰτίαν;

ÆAC. Atego etiam pro
 Cupidine tibi respondebo
 quæ iusta videntur. Sic es
 nim ille dicet, sese quidem
 Paridi fuisse fortassis cau-
 sam amandi: sed mortis cau-
 sam tibi fuisse neminem a-
 lium, quam te ipsum. Protesila-
 us, qui clam uxore nuper
 ducta, postquam appropin-
 quabatis Troadi, ita omni
 contempto periculo, et ve-
 lut desperatus ante reliquos
 omnes in litus exilisti, glo-
 ria nimirum cupidus, pro-
 pter quam et primus in e-
 gressu nauium occisus fuisti.
 PROT. Proinde et ego
 pro me ipso tibi, Acace, re-
 spōdeo multò iustiora quàm
 tu. Neque enim ego mihi ho-

rum causa fui, sed fatum, et quòd iam inde ab initio
 ita prædestinatum fuerat. ÆAC. Pro-
 be: quid ergo istos accu-
 sas?

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

De Proteſilao, primo Grecorum, interfecto.

Atridi eripiens Helenam Priameïa proles,
Amiſit regnum poſt duo luſtra ſuum.

Proteſilaus erat, cecidit qui primus Achium:
Ardoris Paridis cauſa Cupido fuit.

QUAMOBREM.] *Inueſtigatio facti.* Quia huius,]
cauſæ redditio. Accuſa igitur Menelaum.] *Culpa in*
Menelaum reſcit. Multò iuſtius Paridem.] *Verior cauſa,*
Hic enim.] *δοσσοφῆ, ſtrangulatur Paris* Mortis cauſa
extitit.] *δολογίας.* Iniuriam adeόνου.] *Ratio.* Idq; eò
magis.] *confirmatio μεταγενική εἰς τὸ αἰαχέϊον γυναικός.*
Rectè dicis vtiſſimam.] *ἐπικερπὲς καὶ ἀρχή.* At ego pro Cu-
pidine reſpondebo.] *ὑποχρεῖται.* Sic enim ille dicit.]
δολογία τὸ ἔργον. πλάσσει γυναικῆ. Ita omni contem-
pto.] *τὸ αἰὲν κύριον.* Gloriæ nimirum.] *τὸ αἰὲν αὐτοῦ.* Pro-
inde.] *ἐπίλογος.* μεταγενικός εἰς τὸν ἑαυτοῦ γυναικῶν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΙΑ-
κός, Πυθαγόρας καὶ Σω-
κράτης.

MENIPPI ET
Aeaci, Pythagoræ &
Socratis.

Iacobo Micyllo interprete,

MENIPPVS.

ΠΡὸς τὸ Πλούτωνος, ὃ
Αἰαχέ, πεινέμενος
μοι τὰ ἐν Αἰδῶ πάν-
τα. Αἰ. οὐδέ τι, ὦ Μενίπ-
πε. ἅπαντα, ὃ καὶ μὲνδο-
κῆται.

PER Plutonem, ὃ Aea-
ce, expone mihi quæ-
ſo hęc quæ apud infe-
ros ſunt omnia. AEAC.
Haud facile, Menippe, om-
nia; verùm quæ ſummatim,
ὃ velu-

καὶ δὲ μὲν, μάνθανε. οὐδὲ σὶ μὲν
 ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδ' αὖ, καὶ
 ἢ πορθμαί τῶν, ὅς σε διηπεί-
 ρασι, καὶ τῶν ἰμνῶν, καὶ τῶν
 Πυριφλεγθόντων ἡδὲ ἑσπε-
 ρας, οἶδ' αὖ ταῦτα, καὶ
 σὶ, ὅτι σπυλῶρες. καὶ τὸν βα-
 σιλικὸν ἑσπερὸν, καὶ τὰς Βεννύς.
 τὸς δ' ἀνθρώπους μοι τὸς πα-
 λαίαν δαίμον, καὶ μολισα τοὺς
 ἐπισήμες αὐτῶν. Αἰ. οὐτ' ὅ μὲν
 Ἀγαμέμνων, οὐτ' ὅ δ' Ἀχιλ-
 λεύς, οὐδὲ δ' Ἰδομενέως πη-
 σίον· ἔπειτα Ὀδυσσεύς, ἔπειτα
 Αἴας καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι
 σπυλῶν ἑσπερῶν. Μὲ. βασιλ-
 ὀμην, οἶδ' αὖ τ' ῥα φθονῶν τὰ
 λευκάλα χαμαὶ ἔρριπται, ἅ-
 ρων καὶ ἁμορφα, κύνες πάν-
 τα, καὶ ἡρ' ὅσον, ἀμύν-
 να ὅς ἀληθῶς λευκῶν. οὐ-
 τ' ὅ δ' ἅ Αἰακίς, τίς δ' αὖ; Αἰ.
 Κύρος ἐστιν. οὐδὲ δ' Κροῖος ὅς,
 καὶ παρ' αὐτῶν Σαρδανάπα-
 ρος. ὅ δ' ὑπὲρ πάντων Μίδας,
 ἐκεί-

veluti per capita indica-
 ri possunt, hæc accipe. Hic
 quidem quod Cerberus sit,
 nosti. Deinde ὁ portio-
 rem hunc nosti, qui te traiecit:
 præterea ὁ lacum, ἂ ὁ Py-
 riphlegethontem iam vidi-
 sti cum ingressus es. ME N.
 Noui hæc, ὁ præterea te
 quoq, quod hic in vestibulo
 sedes, atque aditum obser-
 uas. Etiam regem ipsum via-
 di ὁ Furias. Homines ve-
 rὸ priscos quæso ostende, ὁ
 maximè eos qui inter cate-
 ros nobiliores fuere. ÆAC.
 Hic quidē Agamemnon est,
 ille autem Achilles. ^b Ru-
 rum hic Idomeneus, qui pro-
 pius assidet post hunc, Vly-
 ses: deinceps Ajax, ὁ Dio-
 medes, ὁ ceteri Græcorum
 præstantissimi. MEN. Pas-
 sæ Homere, et tibi Rhapso-
 diarum tuarum capita hu-
 mi proiecta iacent, ignobilia
 atque obscura, cinis ac pul-
 uis omnia, ὁ nugæ meræ: denique (verè ut abs te dictum
 est) capita infirma ὁ caduca. Sed hic, Acæce, quis-
 nam est? ÆAC. Cyrusest, ille autem Cræsus, ὁ iux-
 ta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, ὁ de-
 cccc 5 incept

ἡ αὖτε ὁ Ἑρξυς. Μὲ. ἔρα
 σι, ὃ ἡάδαρμα, ἢ Εἰκὸς ἔφει
 τε, ἰσχυρῶτα πρὸς τὸν Εἰκὸς
 σπονδῶν, ὅτι δὲ τὸ ὄντων πᾶν
 ἐπιθυμῶντα; οἱ δὲ τὸ ὄντων
 σὸς ἔστι; τὸ Σαρδανάπαλον δὲ,
 ὃ Αἰανί, πατάξαι μοι κατὰ
 ἡρόδωτος ἐπὶ τῆς φωνῆς. Αἰ. μὴ
 δαμῶς; ὅτι θρῦψας ἦν αὐτῷ τὸ
 κρανίον, γυναικῶν ὄντων. Μὲ.
 οὐκ ἔστι, ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς γι
 πάντας ἀνθρώπους ὄντων. Αἰ.
 βέλτε τοὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς σο
 φίας; Μὲ. νὴ Δία γὰρ. Αἰ. πρῶ
 τος οὗτος σοὶ ὁ Πυθαγόρας ἐστίν.
 Μὲ. χαῖρε, ὃ Εὐφωρβί, ἢ Ἀπολ
 λων, ἢ ὁ τὸ ἄνθρωπος. Πυ. νὴ,
 καὶ σύ γάρ, ὃ Μένιππε. Μὲ. οὐκ
 ἔστι χρυσὸς ὁ μὲν ἐστὶ σοὶ;
 Πυ. οὐ γὰρ. ἀλλὰ φέρει ἰδὼν ἔστι
 τοὶ ἰδὼν μορφήν πᾶσι γὰρ. Μὲ.
 ἡνᾶμιν, ὃ γὰρ, ὡς οὐ τὸ τὸ
 σοὶ ἰδὼν μορφήν. Πυ. ὅς μὲν
 νομᾶται πρὸς νεκροὺς ἀόγκμα
 τα

inceps ille Xerxes. MEN.
 Et te, ô scelestes, tota exhor
 ruit Gracia, iungentem pon
 tibus Hellespontum, & per
 ipsos montes navibus tra
 hère affectianiem? Qua
 lis verò & ipse Cræsus est?
 Cæterum Sardanapalo quæ
 so huic, Aeace, permittito
 ut demulceam caput, in
 flicto colapho. ÆAC. Ne
 quaquam: comminueres en
 nim ipsi caluariat, mulie
 bris ac fragilis adeò eum
 sit. MEN. At certè tamen
 amplexabor illum, vixote
 femiurum ac mulierosum
 planè. ÆAC. Visne ti
 bi ostendam & doctos il
 los? MEN. Per Iouem
 etiam. ÆAC. Primus
 en hic tibi Pythagoras est.
 MEN. Salue Euphorbe,
 siue Apollo, siue denique
 quodcunque voles. PY
 THAG.

Ita sanè, & tu
 utique Menippe. MEN. Quid? an non ampliùs aureum
 istud femur habes? PYTHAG. Non: sed age cedo si quid
 manducabile tibi habet per ista. MEN. Eabas habet,
 quare nihil hic est quod tu manducare queas. PY
 THAG. Damodò. Nam hic apud manes alia dogma
 ta atq

τα (ἑμαυτὸν ᾗ) ὡς ἔδιδον, ἡ δὲ αὖτις τοῦτο
 ἔνθεός ἐστι. Αἰ. οὐτ' ἔστι δὲ Σό-
 λων, ὁ ἐξ ἡμετέρων, καὶ Θαλῆς
 ἡμετέρων, καὶ παρ' αὐτὸς Πι-
 τανός, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ
 πάντων ἔστιν, ὡς ὁρᾷς. Μὲ.
 ἄλλοι οὐτοί, ὧς Αἰακὶ, μέντοι,
 καὶ φαίης τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 σποδὸς πλεῖον, ὥς περ ἐκρυ-
 φίας ἄρτι, ὁ τοῖς φημιταί-
 ναις ὅτι ἐξ ἡμετέρων, τίς ἐ-
 στί; Αἰ. Εμπεδοκλῆς, ὁ Μέν-
 νιππε, καὶ ἐφ' ὃ τῆς Αἴτ-
 νης παρὼν. Μὲ. ὦ χαλιδό-
 βιδις, τί παθὼν σαυτὸν ἐς
 τὸς κρατῆρας ἐνέβαλε; Εμ.
 μεγαχολία τίς, ὦ Μενίππε.
 Μὲ. οὐ μὴ Δία, ἀλλὰ ἐκροδο-
 ξία καὶ τυφλὴ, καὶ ποτὶν ἡδ-
 ονία, ταῦτά σε ἀπλωθράνω-
 σιν αὐτοῖς ἐκρίσιν ἐκ ἄξιον
 ὄντα πλεονέκτης, ὅς σε τὸ σό-
 φισμα ἀνυσιν. ἐφ' ὧς ἔστι
 θνῆς, ὁ Σφραγῆς, ὧς Αἰακὶ,
 ὡς

ta atque instituta didici;
 nempe quod nihil hic inter
 se similes sunt faba & pa-
 trantium testiculi. Æ A C.
 Porro hic Solon est, filius
 Exceftidis. præterea ille
 Thales, & iuxta ipsos Pit-
 tatus, & ceteri illi: septem
 autem omnes sunt, ut vi-
 des. M E N. Latī hi sunt,
 Aeace, soli, atque alacres
 præter ceteros. Sed hic op-
 pletus cinere, tanquam suba-
 cinericius panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quisnam est?
 Æ A C. Empidocles, Men-
 nippe, semicæcus ab Aet-
 na monte huc profectus.
 M E N. O aripes opti-
 me, quid obsecro accide-
 rat tibi, cur teipsum in cra-
 tères Aetnae iniiceret? E M.
 Insania quaedam, Menip-
 pe. M E N. Non, per
 Iouem, sed inanis quaedam
 gloria affectatio, & fastus,

& multa dementia: hæc te conflagrare fecerunt vñ cum
 ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen ni-
 hil tibi commentum istud profuit. deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Ceterum Socrates ille, Aeace, ubi loco

πῶς ποτε ἄρ' ἔστι; Αἰ. μὴτὰ
 Νίστην ὃ καὶ Παλαμίδους ἐς
 πᾶν ὃ ληρᾶ τὰ ποικίλα. Μὲ.
 ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐ-
 τὸν, εἴ ποιν ἐνθάδε ἔστιν. Αἰ.
 ὅρῳ τὸν φαρακρόν; Μὲ. ἄ-
 παντὸν φαρακροὶ ἔστιν, ὥς
 παντὸν ἄν' εἴη τοῦτο τὸ γνῶ-
 εῖσμα. Αἰ. τὸν σιμὸν κέ-
 γω. Μὲ. καὶ τὸ ὅμοιον, σι-
 μοί γ' ἄπαντων. Σω. εἰ μὲν
 τῆς, ὃ Μέρμηρι; Μὲ. καὶ μά-
 λα, ὃ Σάκρατον. Σω. τί τοι
 ἐν Αθελώας; Μὲ. ποιοὶ τῶν
 σίμων φιλοσοφᾶν λίγιστοι καὶ
 τέλει σχήματα αὐτὰ καὶ βα-
 θίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἅ-
 προι φιλόσοφοι μάλα ποικί-
 λοι τὰ δ' ἄλλα ἰσχυράς, οἰ-
 μαί, οἱ ὃ ἔκει παρά σοι Αχι-
 σιππῶ, καὶ Πλάτων αὐτὸς, ὃ
 μὲν ἄκων μύρον, ὃ δ' ἄρ' ἐς
 ἐν Σικελίᾳ τυραννίδος θερά-
 ποντα ἐκμαθὼν. Σω. περὶ
 εἰ μὲν δ' τί φρονέσῃς; Μὲ. ὅν.
 δάμωρ, ὃ Σάκρατον, ἄνθρω-
 πῶν ἄ, τά γε τοιαῦτα. πάν-
 τος

rum tandem est? ÆAC.
 cum Nestore ac Palamede
 ille plerūq; nugatur. MEN.
 Cuperem tamen videre i-
 psum, sicubi locorum hic
 foret. ÆAC. Vidēne
 caluum illum? MEN. At
 omnes hic calui sunt, quan-
 re omnium æquē notatio
 hæc fuerit. ÆAC. Simum
 istum dico. MEN. E-
 tiam hoc simile omnium est:
 nam ὃ simi omnes sunt.
 SOCR. Mene quæris, Me-
 nippe? MEN. Te ipsum,
 Socrates. SOCR. Quo
 pacto res Athenis se ha-
 bent? MEN. Multi iu-
 niorum philosophari se pro-
 fitentur: ac habitum certē
 ipsum ὃ incessum si quis
 aspiciat, meri philosophi
 videntur, admodum mul-
 ti. Ceterum autem vidisti
 opinor qualis ὃ Aristippus
 huc ad te venerit, ὃ Plato
 ipse, alter quidem olens vn-
 guenta, alter autem in Sici-
 lia tyrannis adulari doctus.

SOCR. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus, So-
 crates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utique perti-
 net.

τὸν δὲ σε θαυμάσιον οἶνται
 ἄνθρωποι γυγνῶσθαι, καὶ πάντες
 ἔγνωσκον ταῦτα (λέγει δὲ, οἵ-
 μα, τὰ ληθεις λέγειν) ἐδὲν ἄπ-
 λότα. Σω. καὶ αὐτὸς ἔφαρ
 σκορ ταῦτα πρὸς αὐτὸς, οἱ δὲ
 ἑρυνάειν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα
 εἶναι. Μὲ. τίνας δὲ οὐλοῖ αἰσιν,
 οἱ περὶ σέ; Σω. Χαρμίδης,
 ὁ Μηνίππης, καὶ Φᾶδρος, καὶ
 ὁ τὸ Κλινίου. Μὲ. εὖ γε, ὦ Σω-
 κρατὸς, ὅτι λεγόμενα μετέ-
 πλῶσαντες τέχνην, καὶ ἐκ ὀλι-
 γωρῆς τῶν λαλῶν. Σω. τί
 γὰρ ἄλλο ἢ διορ πρᾶττοιμι;
 ἀλλὰ πολλοὶν ἡμῶν καταλ-
 σον, ἢ δοκῇ. Μὲ. μὰ Διὶ ἐπὶ
 τὸ Κροῖον γὰρ ἢ Σαρδανάπα-
 λον ἄπειμι, πολλοὶν οἰκίσων
 αὐτῶν ἔοικα γὰρ ἐκ ὀλίγα γε
 λᾶσθαι, οἷμα ἰούων ἀνθρώπων.
 Αἰ. λεγὼ ἢ δὲ ἄπειμι, μὴ καὶ
 τίς ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ὁρᾷ-
 γῶν; τὰ ποτὶ δὲ ἰσαυθὶς ὅ-
 ψα, ὁ Μηνίππης. Μὲ. ἀπὸ τοῦ
 καὶ ταῦτα γὰρ ἰναὶ, ὦ Αἰας
 κί.

net. Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum existi-
 mant, atque omnia cogno-
 uisse hæc (deceat enim opis
 nor verum hic dicere) cum
 nihil scires. SOC. Et i-
 pse dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationem quan-
 dam eam rem esse putabant.
 MEN. Sed quoniam isti sunt
 circa te? SOC. Charmi-
 des, Menippe, & Phædrus,
 & Clinii filius ille. MEN.
 Euge Socrates, quoniam &
 hic artem tuam exerces, ne-
 que formosos istos negligis.
 SOC. Quid enim aliud
 quod quidem suavius sit, a-
 gerem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si videatur.
 MEN. Non, per Iovem:
 ad Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope illos
 habitaturus. Videor quippe
 mihi non pauca habiturus is-
 bi esse quæ rideam, quana-
 do plorantes illos audiam.

ÆAC. Et ego quoque iam
 abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque
 autem alia videbis, Menippe, quando iterum conueniemus.
 MEN. Abeas licet: nam & hæc Acæse vidisse sufficit.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a Et Pyriphlegethontem.] Pyriphlegethon fluvius inferorum, de quo Lucian. de Luctu. b Rursum hic Idomoneus.] Deucalionis filius, rex Cretensium, qui strenue contra Troianos militavit. Tandem eversa Troia cum patriam navigare vellet, subito oborta tempestate, pro salute sua superis rogit, se Neptunus incolumem illum domum redaceret, se illud, quodcumq; primum occur eret, immolaturum. Contigit autem, ut eius filius primus illi fieret obuius, quem quidem immolare vellet, ob immunitatem suam à civibus regno pulsus, fugi in Calabriam, ubi iuxta Salentinum promontorium, civitatem condidit, Virgil. 3. Aeneid.

Et Salentinos obsedit milite campos
Lycius Idomoneus, &c.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Διωνυσιος, Αχιλλεος, & Ερμιονος.

Aeacus ostendit qui sunt in Ditis averno
Obscuros manes, sulphureosq; locos.
Dein etiam bello fortes, multosq; sophorum,
Quorum aliquot ridet ipse Menippe miser.

PER Plutonem.] ἀχιλλεος. Haud facile.] νεοτοχι, & νεοτοιχοις. Hic quidem.] διεδοκη ἀφ' ημεως. Noui hæc.] μετὰ ζυλοχια. Homines verò.] ἀχιλλεος. Agamemnon est.] ἡ δ' αὖτις: commonstrat illi primum duces, reges & imperatores. Papæ Homere.] Πανηγυρις. Ibi rhapsodiarum.] Homerus pater fabularum. Capita humi proiecta.] ἀποπλην καὶ γλῶττα capita sine robore, clausula frequens apud Homerum. Deinde ille.] δῶροσφι ad Xerxem. Cæterum.] Petitio de Sardanapalo, nequaquam recusatio. Comminuere enim.] σκῆπτρον. Vis metibi.] Transito ad doctores. Acripes optime.] id est, Empedocles, qui se in Aetnam ex melancholia contexit. Inanis quædam.] Α' causis. Hæc te conflagrare.] Alludit ad id, quod Empedocles dicitur æreis crepidibus

ἦντο ἴσως, ut est apud Diogenem. Simum istum.] ἐκφασις
 à notis vel signis. Mene quaris.] ἐρωτηματικόν. Quo pa-
 cto.] ἐπισηματικόν. Beatus.] Iudicium superiorum de Socra-
 te. Sed quinam.] οἱ πολλοὶ τὸ σαφές τινι. Ad Cræsum.]
 Redit ad Cræsum & Sardaniarum. Video quippe.] ἐπι-
 φανίζεταί τινι διὰ λόγον.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ,

Πλάτωνος & Περσε-
φόνης.

PROTESILAI,

Plutonis & Pro-
serpinæ.

Iacobo Micyllo interprete.

PROTESILAUS.

Ὁ Δέσποτα, καὶ βα-
 σιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
 Ζεῦ, καὶ σὺ Διήμιτρος
 θυγατρί, καὶ ἀνελθόντι Διέσιμῳ
 ἐρωτικῶ. Πλὴν, σὺ δὲ τίνος
 Διὸς παρ' ἡμῶν; καὶ τίς ὁρτυγα-
 χάνης; Πρῶ. ἡμὶ μὲν Πρωτε-
 σίλαος, ὁ Ἰφίκλης, φυνάκιος,
 σὺ δὲ Ἰφίκλης τῆς Ἀχαιοῦ, καὶ πρῶ-
 τος ὁρτυγῶν τῆς Ἰλίου Διὸς
 μὲν ὁ ἀφ' ὧν καὶ ὁ Διήμιτρος ἀ-
 ναδινῶνα πάλην. Πλὴν, ὅτι καὶ
 ἐρωτά, ὁ Πρῶτος σίλαος, πάντων
 νεκρῶν ἐρωτά, καὶ ὁ Διήμιτρος
 αὐτὴν τυχῇ. Πρῶ. ἀπὸ τῆς σίλῃ,
 Αἰδώς

Domine, ô rex, ô
 noster Jupiter, & tu
 Cereris filia, ne des
 spicite preces amatorias.
 PLVT. Tu verò quid pre-
 caris à nobis, aut quis deni-
 que es? PROT. Equidem
 Protesilaus sum, filius Iphi-
 cli, patria Phylacensis, qui
 cum reliquis Græcis in expe-
 diuione ad Troiam profe-
 ctus, ac primus omnium con-
 tra Ilium pugnando occisus
 sum. Precor autè, ut dimis-
 sus hinc, modicum temporis
 in vitâ redire denuò permit-
 tar. PLVT. Hunc amorem, Protesilæ, omnes mortui amant;
 sed nullus tamen ipsorum potitur eo. PROT. At non vitam, ô
 Pluto,

Αἰδωνὺ, ἱρῶ ἔγωγε, τῆς γυ-
 νακὸς δέ, λῶ νόταμον ἔτι ἱρ-
 ῶ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὅχό-
 μιν ἀπῆλθον, ἅτα ὁ κακοδαί-
 μον ἐν τῇ ἀρδίασει ἀπέθανον
 ἔπεθ' Ἐκτόρ. ὁ δ' ἐν ἔρωσ τῆς
 γυναικὸς οὐ μετιώσας ἀπηνόη-
 μεν, ὃ δέσποτα· καὶ βόλομαι
 ἑστῆν περὶ ὀλίγον ὀφθαίς αὐτῇ,
 καταβλήω πάτηρ. Πλὺ. οὐκ
 ἔπιον, ὃ Πρωτισίαι, τὸ Λέης
 ὕδωρ; Πρω. καὶ μάλα, ὃ δέσ-
 ποτα. τὸ δ' ἐπ' ἄρμα πύρο-
 κον λῶ. Πλὺ. ἐκὼν ἐξίμενον,
 ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὶ καὶ δ-
 αίμ' ἐν ἀνιθῆρ Λέισα. Πρω.
 ἅπ' ἐφ' ἔρω τὴν εὐφροσύνην, ὃ
 Πλέτωρ. ἤρ' αὖτις δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδ' ἡ, καὶ οἷα οἶον τὸ ἱρῶ ἐν-
 σιν. Πλὺ. ἅτα τί σε ὀνέσθ', μί-
 αρον ἡμίραν ἀναβιῶναι, μετ'
 ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενος.
 Πρ. οἶμαι πάσῃν ἑκκαίνω
 ἀκολεσθῆν παρ' ὑμᾶς, ὥστ'
 αὐθ' ἐνός, δύο νεκρὸς λήψῃ
 μετ' ὀλίγον. Πλὺ. ἐθέμις γυ-
 θαι ταῦτα, ὃ δ' ἐγγύς ἐσσι ποτὶ.
 Πρω. ἀναμνήσωσέ, ὃ Πλέτωρ.
 Πρ. ἀναμνήσωσέ, ὃ Πλέτωρ.
 Haud fas est ista fieri : neque etiam simile unquam factum
 est. PROT. At ego in memoriam tibi reuocabo, Pluto.

Pluto, tantopere amo, verum
 equidē uxorem, quam nuper
 ductam, domi reliqui, atq; in
 bellum nauigando profectus
 sum: deinde infelix in egressu
 nauis^a ab Hectore occisus
 sum. Amor itaq; iste uxori
 nō mediocriter me, ὁ Domi-
 ne, enecat: volo γὰρ si vel pau-
 lulū ab ipsa conspectus fue-
 ro, rursus huc descendere.
 PLVT. Non bibisti, Prote-
 silaē, aquā Leitham? PRO.
 Bibi equidē, sed hæc res præ-
 ualuit pondere. PLVT. Ex-
 giunt expecta: adueniet enim
 ὅτι illa quandoq;, neque nunc
 opus quicquam erit iterum
 ascendere te. PROT. Sed
 moram hanc ferre nequeo.
 Amāsti autem tu quoq; ali-
 quando, ac nosti qualis res a-
 mor sit. PLVT. Et quid ad-
 eò iuuabit te vnum diem re-
 uiuiscere, deinde autē paulō
 post eadē hæc lugere? PRO.
 Spero me etiā illā adductū
 rē esse, ut huc ad vos sequa-
 tur me: quare pro vno mortuo paulō post duos recipies. PLV.
 Haud fas est ista fieri : neque etiam simile unquam factum
 est. PROT. At ego in memoriam tibi reuocabo, Pluto.

Ὀρφεὺς δὲ δι' αὐτῶν ταῦτων
τῶν αἰτίων τῶν Εὐρυδικῶν
παρίδοι, καὶ τῶν ὁμογενῶν
μὲν Ἀλκείῳ παρτίμψασι,
Ἡρακλεῖ χαρισίμοι. Πλὺς δὲ
ἀλλ' οὐδ' ἔτιω ἑρμῶν γυμνῶν
ἄνδρ', ἡ ἄμορφορ, τῇ καλῇ σε
καὶ νύμφῃ φανέσθαι; πῶς δὲ
καὶ κενὴν πρόσφύταί σε, ἔθ'
ἔργον αὖτε δυνάμει; φοβή-
νται δὲ τὸ οἶδαι, καὶ φόβου
τοῦ σε, καὶ μάλιστα τοσοῦτον
τῶν ὁδῶν ἀνελθόντας. Περ-
σεύς, ὦ ἄνθρωπε, σὺ καὶ τῶν ἰα-
τρῶν, καὶ τὸν Ἑρμῶν ἑλπίσας,
ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ φανερῷ ἦδη ὁ
Πρωτοσίλας ὁ καὶ ἰατρῶν
ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν ὄντως
καλὴν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν,
οἶσ' ἔτι ἐν τῷ πατρὶ. Πλὺς
ἐπεὶ Πρωτοσίλας αὐτοδυνάμει,
ναυαγῶν τῶν αὐτῶν, τοιοῦ-
τον νυμφῶν. σὺ δὲ μέμνησο,
μὴ ἀπολαθῶν ἡμέραν;

diret. PLVT. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur,
age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri,
sponsum facito. Tu verò memineris, non
amplius quàm unum diem
tibi permissum
esse.

dddd

GILBER-

Nam ^b Orpheo ob ipsam
hanc causam Eurydicen v-
xorem reddidisti; & cogn-
tam meam Alcestem emis-
isti, Herculi gratificantes.
PLVT. Optaris autem, cum
ista nuda atque deformi
caluaria, formosæ illi spon-
sæ tuæ in conspectu venire?
Quo pacto autem illa etiam
aspiciat te, quæ ne dignosce-
re quidem amplius te pote-
rit? Terrebitur enim sat scio,
atque ausugiet, tuq; frustra
tantum iter exantlaueris.
PROSERPINA. Proin-
de mi vir, tu isti quoque rei
medicinam aliquam adhi-
be, ac Mercurium iube, ut
postquam ad lucem perue-
nerit Protesilaus, contactum
virga, mox in adolescentem
formosum conuertat illum,
qualis videlicet antea fuit
cùm ex sponsa thalamo pro-
-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a ΑΒΗΕΚΤΟΡΕ.] Hector Priami Regis filius, Trojanorum
optimum praestantissimus et fortissimus: dictus, auctore Plato-
ne, ab ἔκτο, defensor, quod urbem contra hostium impetum re-
tineret, patriamque servaret. b Orpheo.] Fabula de Eurydice
uxore Orphi, satis ex quarto Georgicon Virgilij nota est.

MENIPΠΟΥ ΚΑΙ
Τειρεσία.

MENIPPI ET
Tiresia.

Iacobo Micyllo interprete.

MENIPPVS.

Ω Τειρεσία, εἴ μὴ τίς
φρὸς εἶ, ἐκίτι δὲ
γινώσκαι ῥαδίον. ἄ-
πασι γὰρ ἡμῖν ὅμοια τὰ ὁμ-
ματα ἴσθαι, μόνον δὲ αἱ χῶ-
ραι αὐτῶν, τὰ δὲ ἄλλα, οὐκ ἔ-
στιν ἐπὶ ἡμῖν ἔχουσιν, τίς δὲ Φινύς
ἦν, ἢ τίς δὲ Λυγκεύς; ὅτε μὲν
τοῖς μάντις ἦδον, καὶ ὅτε ἀμφό-
τερά ἐγχεύε, μόνον ὁ ἀνὴρ καὶ
γυνὴ, τῶν ποιητῶν ἀκούσας,
οἷσθα πῶς τῶν θεῶν τοιγὰς
ῥῶν ἐπὶ μοι, ὅποτερος ἐπερά-
θης ἡδύνον τῶν βίωσιν, ὅπο-
τε ἀνὴρ ἦδον, ἢ ὁ γυναικῶν;

Τα.

A N verò & a ca-
cus sis, Tiresia, non
amplius cogniti fas-
cile est: nobis enim cunctis
æque sunt vacui oculi, ac so-
la illorum sedes reliqua: quod
autem ad cætera attinet, non
facile dixeris, qui Phœus,
aut qui Lynceus fuerit. At
verò quod vates fueris, &
quod utrunque solus te ipsum
perhibueris marem ac scemi-
nam auditis aliquando poe-
tis noui. Proinde per deos
dic mihi, vitram vitæ experi-
tus es suauiore, vitæ
quædo fuisti an cū scemina?

TIRE.

ΤΑ. Ἀμύνων ὡ παραποῦν, ὦ
Μηνίππε, ὃ γυναικῆκος ἀπρα-
γμοῦς ἔσθ' ἢ καὶ ἀνδρῶν, καὶ ἀνδρῶν
ἀνδρῶν ὡ γυναικῶν, καὶ ὅτι ποσ
ἀμύνων ἀνδρῶν ἀνδρῶν, ὅτι
παρ' ἐπαλξιν ἔσθ' ἢ, ὅτι ἐν
ἐκκλησίᾳ σφ' ἐρεθί, ὅτι ἐν
δικασθεῖς ἐξελέσθαι. ΜΕ.
ὅτι ἀνδρῶν, ὦ Ταρσία, τῆς
Εὐριπίδου Μυθίας, οἷα ἔπην,
Οἰκτέρου τὸν γυναικῶν,
ὡς ἀθλίας οὖσας, καὶ ἀμφοῖν
τὸν τινα τὸν ἐν τῶν ὀδίνων
πόνον ὁφθαλμοῦ ἀτὰρ ἀπ' ἑ
μοι (ἐμὴν ἔσθ' ἢ μετὰ τῆς
Μυθίας ἐλπίδα) καὶ ἔτι νῦν
ποτὶ ὅποτε γυνὴ ἦσθαι, ἢ σῆρα
καὶ ἄλλον ὅτι ἀνδρῶν ἐν ἑ
κεῖν τῶ βίῳ. ΤΑ. τί τὸ, ὦ
Μηνίππε, ἐρωτᾷς; ΜΕ. ὅτι
χαλεπὸν, ὦ Ταρσία, πλὴν
ἀπόκειναι, εἰ σοὶ ἐλπίς. ΤΑ.
ὅτι σῆρα μὴ ἦμιν, ἐν ἑκτοῦ
δ' ὅμως. ΜΕ. ἵκανὸν τὸ. ἢ
ἢ καὶ μήτ' ἔσθ' ἢ. ἐλπίς
μὴ ἐλπίς. ΤΑ. ἔσθ' ἢ ἀνδρῶν
δὴ. ΜΕ. καὶ ὅτι ἀνδρῶν ἢ μήτ' ἢ
ἐπ' ἀνδρῶν, καὶ τὸ μὲν τὸ γυν-
αικῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ μὲν

TIR. Habui scilicet MEN. Successu autē temporis vuluane
illa euauit, & membrum muliebri obitratum est, mamil.

TIRE. Potior multo fuit,
Menippe, muliebri vita: ex-
peditior enim, & dominatur
quoq; viris mulieres: neq; ip-
sis necesse est in bellū pro-
ficisci, neq; ad propugnacula
stare, neq; in cōcionibus dissi-
dere, neq; in foro atq; iudicijs
contēdere. MEN. Quid? an
nō audisti Tiresia Euripidis
Medeam, qualia dixerit cū
mulierum genus deplorando
commemorat? quā miseræ
sint, & intolerabilem partu-
riendo laborem sustineant?
Verū dic mihi (cōmonefec-
erunt enim me versiculi isti
Medæ) peperistine etiā alia
quando cū mulier esses: an
verò sterilis & absq; semine
vitam illam degisti? TIR.

Quid hoc, Menippe, inter-
rogas? MEN. Nihil acerbē,
Tiresia: verū responde, si tibi
bimolestum non est. TIR.
Nō fui sterilis quidē, sed neq;
peperi tamē. MEN. Sufficit
hoc. Vtrum enim & vuluam
habuisses, scire volebam.

δοί ἀπτάθυσαν, καὶ τὸ ἀνα-
 θύον ἀνεφύη, καὶ πάγων αἰξί-
 νηκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς
 ἀνὴρ ἀνεφάνη; ΤΑ. ὃχ ὅς
 ρῶ τί σοι βέλτεται τὸ ἐρω-
 τημα, Δοκῆς δ' ἔρ μοι ἀπι-
 εῖν, ἢ ταῦθ' ἴσως ἐγνήτο.
 ΜΕ. ὃ καὶ γὰρ ἀπιστεῖν, ὃ ΤΑ-
 ρσία τοῖς τοῖς τοῖς, ἀπὸ αἰ-
 θαπέρ τινα βλάνα, μὴ ἐξ ἐτά-
 ζοντα ἔτι διωατά ὄντη, εἰς
 τε καὶ μὴ, παραδέχεται;
 ΤΑ. σὺ ἔρ ἐπὶ τὰ κα πω-
 εῖναις ἴσως ἐγνήσθαι, ὑπὸ
 ἄρ ἀκρότης, ὄντα ἐκ γυναι-
 κῶν ἐλθόντων τινῶν, ἢ σενόρα,
 ἢ Θηεία, τὴν Αἰθόνα, ἢ τὴν
 Δάφυλιν, ἢ τὴν τῆς Λυκάο.
 ὁ θυγατέρα; ΜΕ. λέω πρὸς ἡ-
 κείνας ἐντύχων, εἰσομαι δ', τι
 καὶ λίγισσι. σὺ δ', ὃ βέλτε-
 ρι, ὅποτε γυνὴ ἦ ὁδὸς, καὶ ἱμαν-
 τὸς τότε, ὥσπερ καὶ ὕστε-
 ρον, ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις
 ἕμαθον εἶναι; ΤΑ. ὁρᾷς, ἀ-
 γνοῖς τὰ περὶ ἐμὲ πάντα,
 ὥς

eum mulier esses, vaticinatus quoque es tum, quemadmo-
 dum & postea? an verò pariter & vir & vates didicisti
 esse? TIR. Vides ut cuncta ea quæ de me feruntur, ignoras?

λέγ iterum complanata, de-
 inde virile succreuit, &
 barbam produxisti, an ve-
 rò repente ex muliere vir
 factus prodixisti? TIR. Non
 video quid sibi velit inter-
 rogatio hæc. Videris au-
 tem mihi pro dubio habe-
 re, faciūmne hoc ita sit, an-
 non. MEN. Quid? annon
 dubitare, Tiresia, de huius-
 cemodirebus conuenit, sed
 perinde ac fatuum aliquem,
 non perpensis, fierine pos-
 sint, annon, protinus pro-
 veris recipere? TIR.
 Tum tu igitur neque cætera
 credis hoc pacto contig-
 isse, puta quum audieris
 ut quadam ex mulieribus
 aues factæ sint, aut arbores,
 aut feræ, aut Melomela
 videlicet, aut Daphne,
 aut Lyconis istius filia?
 MEN. Quòd si quando &
 in illas incidero, tum quid
 ipsæ dicant quoque, scibo:
 tu verò, ô optime, ecquid

ὅς κ' αἰνυσά τινα ἔειπ' ἄνθρωποι
 θεῶν, καὶ μὴ Ἡρα ἰπέρωσέ με,
 ὃ δ' εὖ Ζεὺς παρεμυθήσατο πῆ
 μαυτινὴν τὴν συμφορὰν. Μὲν
 ἔτι ἔλκε, ὃ Τηρεσία, τῶν ψυχο-
 μάτων; ἀλλὰ κατὰ τὸς μάν-
 τας τὸς ποιεῖς, ἔθ' ὅτ' ὕμῃ
 μηδὲν ὕγιες δέξαι.

puta quo pacto & litem
 quandam Deorum diremi, et
 Iuno visu me priuauit: Iupiter
 autem in solatium dama-
 ni eius, vaticinandi artem
 mihi dedit. MEN. Adhūc
 ne Tiresia mendacijs istis
 caperis? Sed facis hoc more
 vatum. Consuetum enim vobis hoc est, nihil iam sani dicere.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a CAECVS sis Tiresia.] Tiresias fuit Thebanus vates,
 captus luminibus, quod Minervam lauantem inspexisset. Fabu-
 lantur quoq; poëtae, cum in feminam à mare fuisse mutatum,
 de quo vide Ouid. 3. Metamorph. apud quem utrumq; sexum
 expertus muliebrem pronunciat suauorem.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ Η

τύραννος

CATAPLVS SI-

ue Tyrannus.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΛΩ-

θους, Ερμῆ, Κωϊσκῆ, Μεγα-
 πένθους, Μικύλλου, Πλασίου, Τι-
 σιφόνις, Ράδαμανθυος,
 Κλίνης & Λύ.

χρῶ.

CHARONTIS,

Clotho, Mercury, Cyniscus,
 Megapenthi, Micylli, Diui-
 tis, Tisiphonis, Rhadaman-
 thi, Leti, & Lu-
 cerna.

Petro Mosellano interprete.

ARGVMENTVM.

VTi suprà in Menippo, diuitum exitus ac pœnas de-
 scripsit recitato etiam decreto, quo animæ illorū in
 asinos migrare iubentur, ita hic sub Megapenthis per-
 sona, Tyrannorum vitam, mores, exitus, & quæ tandem
 post hanc vitam, animorum supplicia & cruciatus illos
 maneat, exponit: amplificatis etiam his antithesi qua-
 dam, dum suturem Micyllū, & philosophum Cyniscum,
 d d d d 3 vtrunq;

utrunq; pauperem, alterum etiam virtuti ac sapientiæ deditum, cū illo cōponit. Illud videlicet innuens, quod qui potentiā & diuitias sectantur, & vitā plerunq; pessimā atq; nequissimā agant, moriē quā in grauissimo animo patiantur. Cōtra aut qui à rebus istis mundanis, iisdemq; malorū omniū principijs & causis, animum remouit ac liberū habent, quiq; virtutē prae ijs quæ vulgus appetit & miratur, colunt, illos & mortem continere solere, neq; vllis cōscientiæ flagris faciliē pertetteri. Tractat aut hęc pro more ac instituto suo, fabuloso rursus dramatico quodā ficta vmbraū transfretatione apud Acherontē: in qua dum & tyrannus hic traiiciendus foret, mora ceteris, retinente ac mortem deprecante illo iniicitur. Quā rem Charonte atq; alijs grauitur ferētibus, tandem Mercurius collo attractū illum in nauē compellit, adiutibus ad id pauperibus illis Cynisco & Micyllo. Porro vbi iam traiectum esset rursus apud Rhadamanthū eodem pacto iudicium subterfugere velle idem fingit: sed tamen & ibi in medium protactus, & à Cynisco accusatus, extremo tandem supplicio damnatur.

C H A R O N.

Ἰσθ, ὃ Κλωβοί,
τὸ μὲν σκάφῃ
τῷδε ἡμῶν πάλαι
ἀνθρώποις, καὶ
πρὸς ἀναγκὰς ἐν μάλα πα-
ροικασμοῖς, ὅ, τι ἦ ἀντ-
ρῶ ἐκίχεται, καὶ ὁ ἰσθὸς ὠρ-
θεται, καὶ ἡ δόρυ παρακί-
πρσαι καὶ τῶν λιπῶν ἐκί-
πραι τὴν πρόπρωτα. λιπῶναι τι δὲ
ἔσθ, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγνύ-
ειν

Ge verò, ὃ Cλω-
bo nauis qui-
dē hac iamdu-
dum nos expe-
ctat parata, & ad nauigationē
nem cōmodē admodū in stru-
ctā, siquidē et sentinā exhaus-
simus, & malū ereximur, tum
& velum est passum, ac res
mi suo loco collocatī omnes
ita vt (quod in me est) ob-
stet planā nihil quin ancha-
ra sub.

ειν ἀνασπασαντας ἀρχαῖον.
 ὁ δ' Ἐρμῶς βραδυῖα, πάλαι
 παρ' ἑνὸς διον. ἡ γὰρ γῆρ ἐ-
 πιβάτωρ, ὡς ὁρᾷς, τὸ πορθ-
 μῆον, τῆς ἡδὴ τήμιρον ἀνα-
 πικλοκῆα διωάμενον, καὶ
 σχεδὸν ἀμφὶ βολυτόν θειν,
 ἡμῶς ὅδε πω ὁ δ' ὁβολὸν ἱμ.
 πιπολήκαμεν, ἅτα ὁ Πλότων,
 εἰδ' οἱ δ', ὅτι ἡμῶς ῥαθυμῶν ἱμ.
 τῶς ἀπολήψομαι, καὶ ταῦτα
 παρ' ἀποδοῦσης ἡ αἰτίας. ὁ δ'
 λαλὸς ἡμῶν ἡγασθὸς νεκρο,
 πομπὸς ὡσπερ τις ἀπ' ὧ, καὶ
 αὐτὸς ἀπὸ τῶ Λύθης ἡδὸν
 πεποκὸς, ἀνασπῆσαι πῶς ἡ
 μῶς ἐπιλέλησαι. καὶ ἡδὲ πα-
 λαίᾳ μετὰ τῶν ἐφύδων, ἡ λι-
 θαίᾳ, ἡ λόγος τινὰς διέξερ-
 χεται, ἐπιδανύμεν τὸν λῆ-
 ρον τὸν αὐτὸ. ἡ τὰ χα πο καὶ
 ἡ λωπῶα ὁ γυνάδας παρλι-
 θῶν. μία γὰρ αὐτὸ καὶ αὐτῇ
 τῶν τεχνῶν. ὁ δ' ἔμ ἡ λουθε.
 εἰάει πῶς ἡμῶς, καὶ ταῦτα,
 ἐξ ἡμίσσας ἡμῶν τῶ ὄν.

Κλω.

patur. nam ex^a artibus quas proficitur, hæc vel precipua
 est. Ad hunc ergo modum pro suo arbitrio liberè nobis-
 eum agit, nihil etiam veritus quòd media ex parte est noster.

dddd 4

CLO.

ra subtracta iam hinc solua-
 mus. Verùm Mercurius, qui
 iam diu adesset: debuisset, so-
 lus est in mora. Itaq; quum
 hodie iam ter traiesisse li-
 cuisset, vestioribus, et vides,
 adhuc vacuum est nauigiū
 et iam ad vesperam vergit
 dies: nos autem nondum ne
 obolum quidem demerui-
 mus. Porro Pluto, sat scio,
 me huius moræ auctorem su-
 spicabitur, idq; quum apud
 alium sit nego: ij culpa. Ille
 autem bonus et egregius
 umbrarum dux, quemad-
 modum et alius quispiam
 ex umbris, hausto apud su-
 peros obliuionis fonte, ad
 nos redire oblitus est: et
 ut conijcio, cum ephebis
 luctatur, aut ciitharam pul-
 sat, aut fabulas aliquas des
 narrat, scilicet quàm sit
 bellus iugator ostentans:
 vel etiam interim dum res
 greditur, inter viam fu-
 randi studio forsitan occu-

Κλω, τί με οἶδας, ὦ Χάρων,
 ἢ τις ἀρχολία πρὸς ἑπίστην αὐ-
 τῷ, τῷ Διὸς ἐπὶ πλείον διηβήν.
 τ' ὅτ' ἀπρηξασθαι πρὸς τὰ
 αὐτῷ πρᾶγματα; Δισπότης
 δὲ ἡ ἀκνέως ὄνη. Χά, ἀπὸ
 ἔχ' ὥς, ὦ Κλωβοῖ, πέρα τῷ
 μέγρε Δισπότῃ κοῖτ' ἡ λήξ
 ματ' ὅτ', ἐπὶ δ' αὖ ἡμῖς ποτε
 αὐτὸν ἀπέναι Διον κοῖτ'
 σχημαθῇ. ἀπὸ ἔχ' οἶδα τῷ
 αὐτίαν. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ
 σφοδρὸν μόνον, καὶ χοῶ,
 καὶ πόπανα, καὶ ἰναρίσματα,
 τὰ δ' ἄλλα, φόφος καὶ ὀμίχλη καὶ
 σκότος. ἐν δὲ τῷ ὕραν ὅφαι.
 δρὰ πάντα, καὶ ἵτε ἀμβροσία
 ποτῇ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον,
 ὥς μοι ἴδιον παρ' ἱεάνοις
 βραδυῶν ἔοικε. καὶ παρ' ἡ
 μῶν μὲν ἀνιπταται, λαβάντηρ
 ἡ δισμοσσην τινὸς ἀπὸ δι-
 δρασκων. ἐπεδ' ἂν δὲ λαυρὸς
 κατίεναι, σχολὴ καὶ βαδύ,
 μόγος ποτε κατέρχεται. Κλω,
 μνηστέρι χαλάνται, ὦ Χά-
 ρων.

los cunctari videatur, quin & a nobis subuolare consue-
 uit, pernide ac si è carcere aliquo aufugeret. ubi verò de-
 scendendi fuerit tempus, lentè admodum & pedetentim
 vix tandem accedit. CLOTHO. Mitte iram istam ô Cha-

CLOTHO. At quid no-
 sti, ô Charon, an negotia
 aliquo detineatur, Ioue vi-
 delicet postulante, ut in
 procurandis Superum re-
 bus plus quàm iustum tem-
 pus infumat? Herus autem
 est ille. CHAR. At non
 ita, ut olira iustum mos-
 dum communi mancipio
 debeat imperitare: quan-
 do nos, cum abeundi tem-
 pus esset, ne unquam qui-
 dem eum detinuimus. Sed
 ego rei causam propemo-
 dum coniecturis assequor:
 nempe apud nos maluat an-
 tium est cum libamentis, &
 placentule, silicerniaq;: ca-
 tera verò caligo & nebula,
 tenebraq;: in celo autem,
 præterquam quod clara ac
 lucida sunt omnia, ambro-
 sia multa pariter & nectâr
 affatim suppetit, adèò ut
 mihi quoque hoc nomine

suavius lubentiusq; apud il-

ῥῶν πλησίον ᾧ αὐτὸς οὕτως,
 ὥς ὁρᾷς, ποτὲς τινὰς ἡμῶν
 ἄγων, μάχον δὲ ὥσπερ τι
 ἀπόλοισιν, ἀθρόους αὐτὸς τῇ
 ῥᾷδῃ σφῶν. ἀλλὰ τί τῷτο;
 ἀλλεμένον τινα ἐν αὐτοῖς, καὶ
 ἄκον γελῶντα, ἵνα δὲ τινα
 καὶ πύραυρον ἐξημμένον, καὶ
 ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρᾷ ἔχον-
 τα, δριμύν ἐνορῶντα. καὶ τὸς
 ἑκπλῆς ἐπισποῦ δοντα. ἄχ ὁρᾷς
 δὲ καὶ τὸν Εὐρυλὺν αὐτὸν ἐν
 δῆτι ριόμον, καὶ τὰ πόδες
 λεκονιμένον, καὶ πνοσιῶν.
 τα. μισθὸν γὰρ ἀσμάτῃ
 αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα, ὦ
 Εὐρυλῦ; τίς ἡ σπεδὴ; τίταρα γὰρ
 μισθὸν ᾧ ἡμῶν ἵσικας. Εὐρ.
 τίδ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῦ, ἢ τὸ ἐνὶ
 τῶν ἀλιτρίων ἀπὸ δρασάντα
 μεταλλάκων, ὁλίγος δὲ πρὸς
 πόντος ἡμῶν τμήμαρον ἐκινά-
 μιν; Κλω. τίς δὲ θῆν; ἢ τί
 βοδὸν ἢ ἀπὸ δίσσας; Εὐρ.
 τοῦτ' ἢ πρὸς ὄλον, ὅτι ἡμῶν
 μάχον ἐβόητο, ἐπὶ δὲ βασί-
 λους

cideris ut ego ad hanc nauem hodie non fuisset rediturus.
CLOTH. At quinam est? aut qui sibi quarens, conatus
 est transfugere? **MERC.** Hoc quidem est vel cuius ma-
 nifestum, quod diuini viuiere cogitauit. Est autem vel rex
 dddd s quispiam.

ron, siquidem hic propè ad-
 est, complureis secum addu-
 cens; imò, ut cernis, densam
 turbam velut gregem virga
 præ se agit. Sed quid hoc?
 Vincitum herclè quendam in
 ipsis cōspicio, tum alium vis-
 su diffluentem, porrò alium
 quendam pera succinctum,
 ac baculum manu gestan-
 tem, asperumq; ac toruum
 quiddam obuenientem: dein-
 que alijs, ut gradum addant,
 à tergo imtrahentem. An-
 non Ὁ Mercurium ipsum
 vides sudore perfusum, pe-
 dibus puluere conspersis,
 tum Ὁ crebrò anhelantem,
 adeò ut os ei suspirijs sit dis-
 sentium? Quid hoc rei est,
 Ὁ Mercuri? Hem, quæ est
 hæc trepidatio? Nobis cer-
 tè vehementer perturba-
 tus videre. **MER.** Quid
 aliud, Ὁ Clotho, quàm quòd
 dum scelestum hunc ausum
 gientem prosequor, penè ac

ὁὐκ τις ἢ τύραννος, ἀλλ' ἔγωγε
 ὁδὺρ μὲν, καὶ ὡς ἀνακονεῖα,
 ποτιῶς τιν' ὁδοιμονίας ἐ-
 περῶσαι λέγω. Κλω. ἔθ' ὁ
 μάται' ἀπεδίδρασκεν, ὡς
 ἐπιβῶναι δωαῖμ' ὅς. ἐπικλα-
 ποιόζης ἡδὴ τῷ ἐπικλωσμί.
 οὐ αὖτ' ἡμῶν ὅς. Ερ. ἀπεδί-
 δρασκε, λέγεις; αἶψ' μὴ ὅ γε.
 ναότατος οὗτος, ὃ τὸ ξύλον,
 σιμήρησέ μοι, καὶ συλλα-
 βόντες αὐτὸν ἐτίσαν, ἡδὴ
 ὥς ἡμῶς ἀπεφυγόντες ἀφ'
 οὗ γὰρ μοι παραδεδρασκον
 αὐτὸν ἢ Ἀτροπ' ὅς, παρ' ὅλκω
 τῷ ὁδὸν ἀντίταρ καὶ ἀντί-
 σπα, καὶ τὸ πῶς ἀντρέδωκεν
 πρὸς τοῦ λαφ' ὅς, ὅς παντιλῶς
 ἀνέωκεν ὡς. ἐνίοσι δὲ καὶ
 ἐκείνους καὶ κατελιπάρει, ἀ-
 φ' ἐλῶν πρὸς ὁλίγον ἄξιον,
 καὶ πολλὰ δάσαντες ἡσυχύ-
 μ' ὅς. ἐγὼ δὲ, ὡς περ ἡμῶς,
 ἀνάνειν, ὅρῳ ἀδωάτων ἐ-
 φέμην. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ
 ἡδὴ τὸ σῶμα ἡμῶν. ἡμῶς τὸς
 νεκρὸς, ὡς ἔθ' ὅς, ἀπαυθρύν-
 τ' ὅς τῷ Αἰακῷ, ἡμῶς λόγος

hominem ea quæ contingere non possent, ambire viderem.
 ut me decuit, minime dimisi. At ubi iam ad ipsum osium
 usq; peruenissemus, ipseq; umbras, ut moris est, Acaco adnu-

meratam.

quispiam, vel tyrannus, quæ-
 rum ex eius eiulatu conyee-
 re licuit. nam ingenti quadā
 ex felicitate se deiectum que-
 rebatur. CLOT. Et quum
 filum, quod ei erat innexum,
 iam defecisset, stultus tamen
 ille, quasi superuiuere, quæat,
 aufugit? MER. Aufu-
 git narrat? Quod si non ge-
 nerosissimus hic, qui ba-
 culum manu gestat, mihi
 fuisset auxilio, sicque ipsum
 comprehensum vinculis ala-
 ligassemus, è nostris profe-
 ctio manibus egregie effu-
 gisset. Etenim ex quo eum
 mihi tradidit Atropos, per
 omnem viam retrahere atq;
 obniti nunquam destitit.
 Quin pedibus solo oppositis
 ita se offirmauit, ut inter du-
 cendum nobis non parū ne-
 gocij exhibuerit. Aliquoties
 autem supplicabat ac depre-
 cabatur, ingentia daturum
 se pollicens, si vel paululum
 dimitteretur. Ego verò cum

ζοιγὺς αὐτὸς, πῆς τὸ παρὰ
 ἡ οὐς ἀδελφῆς περιφθέρων
 τῷ σύμβολον λαθῶν, ἐκ οὐδ'
 ὅπως ὁ τρισκατάραι ὁ ἀπὸν
 ὡχίτ, ἐνέειθερ νικηδὺς ἐς
 λογισμῶ, καὶ Αἰακὸς ἀνατά-
 νας τὰς ὀφρὺς, μὴ ἐπὶ πάντων,
 ὡς Εὐρυπύθοι, καὶ τῇ λακτακῇ
 αἰσὶ σοὶ αἶν' ἐρανῶ ποιηταῖ,
 τὰ νικηδὺν, δὲ ἀνελθῆ, καὶ ὅλα
 μῶς λαθῆν θανάτῳ, τὴν αἰ-
 ρας, ὡς ὀφρὺς, πῆς τοῖς χιτῶνις
 ἔχει τὸ σύμβολον ἐκτετα-
 ραγμένους οὐδὲ μοι παρ' ἑνα
 ἡκας ἄγων, ἀ μὴ τὸτο φῆς,
 ὡς παραλλόγισαί σε ἡ Ατρο-
 πῶ. ἐν δὲ ἱερυθείας πῆς
 τὸν λόγον, τάχως ἐπιμνή-
 σθω τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν, καὶ
 παθὴ περιθνήπων ἐλαμῶ τῶ-
 ῶν ἑδῶν, συνῆς τὴν ἀπόδρα-
 σιν ἐδῶν, ὡς ἔχον, τάχως
 καὶ τὴν ἀγνοῖαν πῆς τὸ φῶς.
 ἐπὶ δὲ ἡ αὐθαίρετός μοι ὁ
 βέλτης οὐτῶ, καὶ ὡς περ
 ὁ ὕσπληρ ὁ θιοντόν, λα-
 ταλαμῶν ὡν αὐτὸν ἡδ' ἡν

Τοῦ αἰ-

rectā ad Tēnarum reducit, quān potui celeriter reme-
 ior: hic autem optimus vir sua sponte me comitabatur. Itaq;
 velut ē carceribus emissi, celeri cursu volantes ipsum iam in

Tenaro

merarem, & ille vniuersas
 ad summam à sorore tua
 transmissam recenseret, pers-
 ditissimus hic nescio quos
 modo etiam nobis aufugerat.
 Itaq; quum summæ vnus de-
 esset, Aecus adductis su-
 percilijs: Non in omnibus,
 inquit, passim tu furandi ar-
 tificium intende. Satis tibi
 sit, quod eiusmodi ludos in
 cælo reddere conceditur:
 umbrarum autem res omni-
 no sunt planæ, neque quic-
 quam nos aliqua via fallere
 potest. Quatuor supra
 mille, ut vides, summa ha-
 bet inscriptor, tu verò vno
 minùs adducis: nisi forsan
 excusas quod te circumue-
 nerit Atropos. Ad hunc ego
 sermonem rubore perfusus,
 quæ in via acciderant, in
 memoriam reuocare cœpi.
 Et cum oculis in orbem
 ductis, hunc nusquam cerne-
 rem facile animo collegi eū
 transfugisse. quare viam quæ

οἱ ἄνερ ἐξήκοντα ἕκαστος ὡς
 τὴν ἡδύ. τί τοῦτο; ἐκίπαυσοί
 μοι, βυδυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ
 τῶν ἑσπερίων. Αἰετοὶ τὰ ὦτα καὶ
 τὸν ἄρ' αὖθις παραγα-
 γῆν. ΕΡ. ἰδὲ ὡς αὖθις οὗτοι
 διῆνθ' ἀκούοντες τῆς ἀκούσεως,
 τακτικοὶ πάντες, καὶ πεισι-
 ροί, καὶ ἡσθ' ὡς αὖθις τῆς νύκ-
 τος. Κλω. νῦν δ' ἴ, ἐπὶ ἀσ-
 φιδίς γὰρ πάλιν ἡδύ εἶσι.
 τὸς πνευματίας ἐπὶ τῶν τοῖς, ὡ
 Ερμῆ, φάραγγα καὶ πρῶτον
 μοι εἶπατε, ὅπως ἀφ' ἀνόντος
 τοῦ κενεῖ, μᾶλλον δὲ αὐτὴν πρὸς
 τὰ γυμνασίου ἕκαστος ἐπὶ
 σκίψομαι. πωλεμένης ἀφ' ἀν-
 ὦν ἑδὲ ἡδύς ἐν Μυθίᾳ τί-
 τας ἐπὶ τοῖς ὁδοῦνται,
 καὶ τὸν Οὐρανὸν ἡδὲ μὲν
 αὐτῶν Γαβάρων. ΕΡ. Πάρε-
 σι. Κλω. δὲ ἔρωτα αὐτὸς ἀ-
 πείραται ἐπὶ τῶν, καὶ ὁ ὁδο-
 γῶν ὁδοῦνται, δὲ πλὴν ἐ-
 ταίρων, πλὴν Μυθάρων.
 ΕΡ. οἱ τοῖς πνευματίας. Κλω.
 πρὸς οἱ πρὸς τῶν βασιλείας
 ἡδὲ ἀνέλων ἀφ' ἀνόντος;
 rea quod scorto Megarensi, cuius amore flagrabat, potiri
 non possit. MER. En tibi propè adsunt. CLOT. Porro
 ubi illi qui de imperio certando, mutuis se cædibus cōsecere

Vos qui plus sexaginta annos
 nati estis, adeste. Sed qd
 hoc? Itan' eorū aures annie
 sunt obturatæ, ut me non ex-
 audiant inclamantem? For-
 san & hos sublatos importa-
 re oportebit. MER. En
 duodequadraginta staccidi
 omnes, & apprimè maturi,
 ac in ipso planè tempore
 decerpui. CLOT. Per Ios-
 uem: quandoquidem iam
 omnes sunt vus passæ. Sau-
 cios, ô Mercuri, nunc addu-
 cito. Vos quo moriis genere
 vitam clauseritis, mihi pri-
 mum dicite. Sed cur nō ipsa-
 met, quæ cuiq; vestrum sint
 inscripta, inspecio? Oclo-
 ginta in prælio cadere he-
 ri apud Medos decretum e-
 rat, atque vnâ cum his & O-
 xyartæ filium Gobarem.
 MER. Adsunt. CLOT.
 Præ amoris impatientia sibi
 ipsi mortem consciuere se-
 ptim: in primis autem Thea-
 genes philosophus, propter
 MER.

Ερ. παρὲς αἴσω. Κλω. ὅ δ' ἂν
 τὸ μοι χεῖ καὶ ὁ γυναικὸς φο-
 νουθᾷς. Ερ. ἰδὲ σοι πηλοῖον.
 Κλω. τὸς ἐκ δικαστηρίων δῆτα
 παρὰ γὰρ, λέγω δὲ τὸς ἐκ
 τυμπάνων, καὶ τὸς ἀνιστολο-
 πιστοῦς οἷδ' ἂν ἡγεῖσθαι ἀρε-
 τανόντων ἰκεαὶ δέικα πῶς ἔ-
 σιν, ὦ Ερμῆ; Ερ. παρὲς αἴσω
 οἷδ' οἱ τραυματίαι, ὃ δρᾷς.
 τὰς δὲ γυναικας ἅμα βόηα,
 παρὰ γὰρ; Κλω. μάστιγα,
 καὶ τὸς ἀπ' οὐραγίων γὰρ ἅ-
 μα γὰρ τιθέναι, καὶ τὸν ὁμοῖον
 τρόπον, καὶ τὸς ἀπ' πυρὶ τῷ
 δὲ, καὶ τὸς ἅμα, καὶ τὸν ἰα-
 τρὸν μὲν αὐτῶν ἀγαθολογία.
 πῶς δ' ὁ ἐκλόσοφ' Ὁ Κυνίσκος,
 ὅν ἔλα τῆς ἐκάτης τὸ δᾶ-
 πνον φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
 καταποίων ὧ δ' καὶ πῆς τὸς
 τοῖς γὰρ σπητῶν ὠμὸν ἀφθας
 εὔρη; Κω. πάλαι σοι παρὲς
 σκηα, ὦ βελτίστη Κλωδοί τι
 δὲ μὲ ἀδίκησάντα, τοῦδ'
 τοῦ ἥσας ἄνω τὸν χέρον;
 οὐχὶ δὲ

deuoratis vitam finire decretum erat? CYN. Jamdudum hic
 tibi assisto, ὅτε tu praelarissima Clotho. Verum hoc interim
 mecum admirror, quoniam iniuriæ genere maiestatem tuam lese-
 rim, quod me tam longo tempore apud superos errare permisit?

Nam

MERC. Hic adstantes
 CLOT. At quem adulter,
 in hoc iuuantem vxore, neci
 dedit, is vbi est? MER.
 En tibi hic adest. CLOT.
 Quos iudicium sententia ca-
 pitis damnauit, tandem ada-
 sint, eos inquam qui carnis
 ficinam senserunt, quicquid in
 crucem sunt adacti. Tum
 sexdecim illi qui à latronia
 bus sunt iugulati, vbi sunt,
 ὦ Mercuri? MER. Adjunct
 faucijilli, quos vides. Mu-
 lieres porro non & eas v-
 na vis adducit? CLO. Ma-
 xime, pariter & eos qui
 naufragio perierunt. Si
 mul enim & eadem mora-
 tis ratione vitam exiuerunt.
 Sed & quos febris interea-
 mit, hos simul adducito.
 Tum Agathoclem medis-
 cum. Sed vbinam philoso-
 phus Cyniscus, quem Heca-
 tes cœna ac ouis lustrali-
 bus, cumq; his sepia cruda

ὁχιδὸν ᾧ ὅλον μοι τὸν ἄ-
 φαντον ἐπέκλωσας. καὶ τοι
 ποικίλεις περὰ θάλα τὸ νῦμα
 διακόψας ἰλθεῖν, ἀπ' ἐκ οἷδ'
 ὅπως ἄρ' ἔρχητον ἡ Κλω. ἔφο-
 ρὸν σε καὶ ἱατρὸν πρὸ τῶν ἀν-
 θρωπίνων ἀμαρτημάτων ἀπ-
 πηλίμπανον, ἀπ' ἐμβανὲ
 ἀγαθῇ τύχῃ. Κων. μὰ Δι', ἦν
 μὴ πρότερόν γε ἴσθον τὸν δι-
 δακόντα ἐμβιβασάμεθα. Δις
 δὲ γὰρ, μὴ σε παραπέσῃ διό-
 νῃ. Κλω. φέρε' ἴδω τίς ἐστίν.
 Ερ. Μεγαπηνῆς ὁ Λακύνδης,
 τύραννος. Κλω. ἐπιβάντι
 σὺ. Μὲ. μηδ' αὖτως, ὦ Διοποί-
 να Κλωθὸν ἀπ' ἀμ' πρὸς ὀλί-
 γον ἵασον ἀνελθεῖν, εἰς αὖ σοι
 αὐτόμολον ἔξω, λαλόντων
 μηδ' ὄφρος. Κλω. τί δ' ἔστιν, οὗ
 γάρ σιν ἀφικέσθαι θέλεις; Μὲ.
 πῶ οἰκίαν ἐπιτέλσαι μοι
 πρότερον ἐπιτρέψον. ἡμίτις
 αὖς ᾧ ὁ δόρυ κατακτείνῃ
 πᾶν. Κλω. λυρῆς, ἀπ' ἐμβανὲ.

Μὲ.

si feceris denuò vltiò me huc recipiam, vel nullo vocan-
 te. CLOT. At quidnam est, cuius gratia tantopere in vitam
 redire gestis? MEG. Equidem domum semiperfectam relin-
 qui, quam ut prius per te liceat ad fastigium perducere, vehe-
 menter oro. CLOTHO. Nugas agis, quin mox insecendis?

MEGA.

Nam vniuersam colum feci
 re vni mihi adglomerassi.
 Ipse certe quanquam filium
 ipsum dirumpere saepe sum
 conatus, tamen quum ne-
 scio quomodo infragile es-
 set, quod moliebar, effice-
 re non potui. CLOT. Ea
 quidem de humanorum pec-
 catorum ve'ius inspectorem
 ac medicum relinquebam.
 Iam autem quod felix faus-
 tumq; sit, inscende. CYN.
 Minimè gentium, priusquam
 vinculum hunc inscendere
 compulerimus, vereor enim,
 ne te precibus suis à sen-
 tentia dimoueat. CLOT.
 Age, videam quis est.
 MER. Megapenihes La-
 cydæ filius, tyrannus.
 CLOT Inscende tu. ME-
 GAP. Nihil minus, è re-
 gima Clotho, potius au-
 tem ad superos me remea-
 re paulisper sinito. Quod

Με ἀκούσθω Κληθῶν, ἃ ἔτι
 δῖα, μηδ' ὧς ἀκούσθω ἀπ' ἡμῶν
 βόλομαι. ὅμως ἃ ἀπόσθη πῶς
 ὀλίγον. ἄν με ἀφ' ἡς ἀπ' ἡ
 νῶα χιλιάδες τάλαντα χρυσὸς
 ἱπποῖς δόσθω ἱπποχρύμα
 συμφορῶν. Κλῶ. ἔτι ἢ χρυ-
 σὸν, ὃ γιλοῖται, καὶ τάλαντα δῖα
 μύριας ἔχας; Με. καὶ τὸς
 ἄλλοις ἱπποχρύμας, ἃ βόλομαι, πῶς
 ὀλίγω, ὃς ἔλαβον, ἀπ' ἡμῶν
 Κληθῶν, ἔλκοντας ἐκ αὐ-
 τῶν χρυσὸν ἀπ' ὅθεν τάλαντα
 ἐκαστὸν. Κλῶ. ἔλκεται αὐτῶν, ἔοι-
 κε ἢ ἐκ ἐπιβύσσου ἀμύ-
 κῶν. Με. μαρτύρομαι ὅμως,
 ἀτιμὸς μὲν τὸ τέχνη, καὶ τὰ
 νῆα. ἐξέτελε ἢ ἄν αὐ-
 τὰ, ἐπιβύσσου μόνος ἡμέ-
 ρας Κλῶ. ἀμύκῶν, ἃ ἔτι
 ταχὺ. Με. καὶ μὴ τὸ τόπος
 πολυτῶς ἀνυπομοναῖα. Κλῶ.
 τὸ ποῖον; Με. ἐς τοσούτων ἐ-
 πιβύσσαι, μίχους ἄν παρὰ
 γῶμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς
 ἐπιβύσσαι τὸς φόρος, καὶ μύρια
 αὐτῶν παμμεγέθους ἀναστήσει,
 ἐπὶ.

CLOT. Quid hoc? MEGAP. Ut tantisper superesse li-
 ceat, dū Pisides sub iugum infero, & Lydis tributū impera-
 nero, dumq̃ mihi ipsi magnificentissimo monumento erecto,

eeee

inferi-

MEG. Ausculta, ὁ Clo-
 tho, quæ tibi priuatim je-
 moris arbitris dicere volo.
 vos hinc paulisper abscedi-
 te. Si me effugere permise-
 ris, auri puri mille talenta me
 tibi hodie daturum repro-
 mitto. CLOT. Ridiculum
 caput, adhuc aurum & ta-
 lenta habes in memoria?
 MEGAP. Sedenim, quan-
 do ita vis, duos crateras ada-
 dam, quos d' occiso Cleocri-
 to mihi vendicaui. Eorum
 rterque auri puri defecatiq̃
 centum æquat talenta. CL.
 Corripite hominem: neque
 enim apparet eum sua sponte
 ingressurum. MEGAP.
 Testor vos, murus manet im-
 perfectus, & navium sta-
 tio inchoata: quæ omnia, si
 quinque saltem dies amplius
 viuere liuisset, ad fastigium
 perdixissem. CLOT. Se-
 curus es, alius extruet. ME-
 GAP. Atqui hoc saltem
 æquum postulare videtur.

ἡ πικρὰ ψὺν ὁ πόσις ἔπραξα με-
γάλα καὶ σπατηγμένα, πα-
ρὰ τῶν βίον. Κλω. οὐ τὸ
οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν δι-
τῆς, ἀλλὰ σχεδὸν ἑκοσίην ἐ-
τῶν ἡμερῶν. Με. καὶ μὲν
ἔχοντες ἡμῖν ἔδωκε πα-
ρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ
τῆς ἱκανότητος. ἡ βουλή σου
δὲ, καὶ ἀνταρβον ἡμῖν
ἀντ' ἡμῶν παραδόντω τὸν
Αγαπητόν. Κλω. ὦ μαρι-
ὄρ ἡνὶχθω ποταμὸς ὑπὲρ γῆς
καταλιπῶν; Με. πόλλου
ταύτ' ἀνυόμην. νυνὶ δ' ὅρῳ
βίον. Κλω. ἤξα καὶ ἐνός
σοι μετ' ὀλίγον, ἵνα τῷ νεώσι
βασιλεύοντι ἀντηρμήσῃ.
Με. ἐνθὺν, ἀλλὰ τὸτό γε μὴ ἀν-
τάσῃς, ὦ Μοῖρά μοι Κλω. τὸ
ποῖον; Με. ἡ δ' ἐντα βέλομαι,
τὰ μετ' ἡμῖν ὅρ τινα ἔξαπρό-
πον. Κλω. ἄγε, μάλλον γὰρ
ἀνιάσῃ μαθῶν. πῶς γὰρ αὐ-
τὰς Μιδας ὁ δὸν ἔξα, καὶ
πάντα αὐτῶν ἡμῶν. Με.
ὦ λα.

Ausculata, tamen si ubi audieris, sat scio, animo magis angē-
ris. Principiō uxore tua Midas feruus porietur, quam iam
anē quoque non semel constupraverat. MEGAPEN.

Illē

inscripsero quaecunque in vi-
ta gessi vel magna, velegre-
gi Imperatoris virtute di-
gna. CLOT. Quid? tu
non unam postulas diem, sed
fermē viginti annorum mo-
ram. MEGAP. At qui
spōfores vobis exhibere sum
paratus; Et iam brevis mo-
ra, et mei reditus. Quines-
tiam, si cordi fuerit, obsidem
pro me relinquam Agape-
tum. CLOT. O scelus! :
eūme, quem relinquere in
terris superstitem semper ti-
bi in votis erat? MEGAP.
Olim is erat animus: nunc
autem, quod melius est, vi-
deo. CLOT. Veniet et
ille tibi haud ita multo post,
ab eo qui nunc regem agit,
ē medio sublatus. MEGA-
PEN. Ceterum illud sal-
tem non negabis, o Clotho.
CLOT. Quid hoc tandem
est? MEGAP. Equidem
scire gestio, ut sese res mea
habitura sit post me. CLO.

ὁ κατάραι, ὃν ἐγὼ πα-
 ῖς ὁμῶς ὠπῶ, ἀφ' ἧκα ἐλὼ-
 θερον; Κλῶ. ἡ θυγάτηρ δὲ
 σὺ τῶς παλαιῶσι τῷ νυνὶ τυ-
 ραννῶντος ἐγκαταχθῆσεται.
 ἐκόντες δὲ καὶ ἀνδριάντων, οὓς
 ἡ πόλις ἀνέστη σοι πάλαι,
 πάντες ἀνατετραμμένοι, ἡ-
 λωτα πρὶξ σοι ὧς θωμυροῖς.
 Μὲ. ἀπὲ μοι, τ' φίλων δ' ὁδῶς
 ἀθανάτων τοῖς θρωμυροῖς;
 Κλῶ. τίς γὰρ ἴω σοι φίλ;
 ἢ ἡ τιν' αἰτίας δικαίας ἡ-
 νόμῳ; ἀννοῆς ὅτι ἡ πάν-
 τῶν οἱ πεσσυῶντων, καὶ τῶν
 διχομυρῶν καὶ προπομυρῶν
 ἕκαστε ἐπαυῶντων, ἡ φόβῳ ἢ
 ἐλπίσι τούτ' ἔθρων, τῆς ἀρχῆς
 ὄντων φίλοι, καὶ πῶς τ' ἡ κα-
 ρὸν ἀφ' ὧν ἐπὶ τῶν; Μὲ ἡ μὲν
 σπῆδοντες ἐν τοῖς συμποσί-
 οῖς, μέγα δὲ τῇ φωνῇ ἐπύκνον-
 τό μοι ποτὶ ἡ ἀγαθὰ, πῶς
 ποδ' ἀνείν' ἕκαστος αὐτ' ἑτοι-
 μος, εἰ οἶόν τε εἶνα, καὶ ὅπως
 ὅρῳ αὐτοῖς ἴω ἐγὼ. Κλῶ.
 ὦ.

Illene scelerosus, quem equi-
 dem dum uxori gratificari
 studeo, manumisi? CLOT.
 At filia tua in pellicum gre-
 gem, eius qui iam tyrannia
 dem exerceat, adnumerabitur.
 Porro imagines & sta-
 tue quas olim ciuitas tibi
 erexit, iam euerse omnes,
 spectantibus risum mouent.
 MEGAP. Hoc mihi exa-
 pedias velum: nullus amico-
 rum meorum illis qui hoc
 faciunt obfistit? CLOT.
 At quisnam tibi amicus em-
 rat? aut ex qua causa insu-
 quempiam tibi conciliaras?
 Nescio, quod qui vos velut
 deos adorant, & quæcunque
 vel feceritis, vel dixeritis,
 laudant: aut timore, aut cere-
 tæ sui compendij spe ea om-
 nia faciunt, nimirum imperij
 ipsius amici, ac interim tem-
 pori seruiientes. MEGAP.
 Atqui si quando in conuiujs
 ex more vinum libarent,
 magna voce omnia mihi bo-
 na precabantur, adeò ut si fieri posset,
 unusquisque eorum
 etiam pro me mortem subire paratus esset.
 In summa, per
 nihil aliud quàm nomen meum iurabant.
 CLOT.
 eeee 2 Propis-

Γοιγαρεῖς παρ' ἐνὶ πότῳ χθις
 ἀπύρῳ ἀπιδανόν. τὸ γὰρ
 τῆλου χῶρον τοῖσι πῶς ἐνέχουσιν,
 ἐκῆνο δούρι λατρεῖται σὺν
 Μι. τὸ γὰρ ἄρα πικρὸν τινὲς
 ὀδύνην. τί βροχόμενος ἔστι, ταῦτα
 ἐπράξῃ Κλω. ποτὶ μὲν ἀνὰ
 πένες, ἐμβύλιον δὲ Κλω. Μι.
 ἐν μὲν πένες μάστιγι, ὃ Κλω.
 τοῖσι, δούρι ἐπὶ πότῳ καὶ πῶς
 ὀδύνην τὸ πῶς ἀνακλῆσαι
 ποτὶ μὲν. Κλω. τί δὲ τοῦτο
 δοῖς; εἰς γὰρ τι παμύνη.
 ὅσον εἶναι. Μι. Κάρτων δὲ ἐ-
 μὸς οἰκίτης, ἐπὶ τὰς αἰσῶν
 ἀφθονόντα ἔδωκε, πρὶ δὲ δούρι
 ὀφθαλμῶν ἀνιδωρὶς τὸ οἰκίτης,
 ἐνθα ἐκείνην, σχολὴν δὲ οἰκίτης
 δὲ δὲ δὲ ἐφθλάττει μὲν Γλυ-
 κίον τὸν παμύνην μὲν (ὃ
 παμύνην οἰκίτης, λακωνικῶς)
 ἐπισπασάμενος τὸν δούρι,
 ἐπὶ δὲ, λακωνικῶς οὐδὲν ἐν-
 δον παρόντος. ἔστι δὲ ἄλλος
 ἔστι τῆς ἐπιθυμίας, ἀφθλῆ-
 ψας ἰς ἐμὲ, σὺ μὲν γοι, φησὶν,

nemo adesset, pellicem meam Glycerium subegit, cum qua,
 opinor, iam multò ante rem habere consueverat. Postea ve-
 rò cum iam animum voluptate expleisset, oculis in me defixis:

Tu quia

Propterea ex caena quam
 heri cum quodam eorum
 cepisti, statim mortem op-
 petisti. Nam poculum tibi
 postremo temperatum, huc
 te demisit. MEGAP. Hoc
 illud est, quod amarum quid-
 dam gustaram. Sed quid ex
 eo scelere sibi voluit? CLO.
 Nimis multa percularis,
 quam iam dudum inscenden-
 di tempus fuisset. ME-
 GAP. Unus adhuc restat
 scrupulus, qui me omnium
 maximè sollicitat, cuiusque
 gratia in vitam vel tantil-
 lum respicere gestiebam.
 CLOT. Quid hoc tan-
 dem est? ingens enim ali-
 quod fore apparet. MEGA.
 Carion famulus meus stia-
 tim ut me mortuum aduers-
 tit, circa vesperam concla-
 ue in quo iacebam, ingres-
 sus, cum deserta omnia of-
 fendisset (neque enim quis-
 quam mei curam gerebat)
 attractis foribus, tanquam

ὁ μισαρδὸν ἀνθρώπων, πληγὰς
 μοι πολλὰς οὐδὲν ἀδικῶντι
 ἐέτανας· καὶ τὰ αὐτὸ ἄμα λυ-
 γων, παρὲτι καὶ τίμι, καὶ λατὰ
 λόγους ἔπει. τίλθῃ, πλατὺ
 χερσὶ ἀμύσθῃ, καὶ καταπύσθῃ
 με, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσέων χῶ-
 ρον ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ὡς ἐλθὼν
 διενεμπράμην μὲν, οὐκ ἔ-
 χον δὲ ὁμῶς ὅ, τι καὶ δάσκαμι
 αὐτὸν. αὐτὸ ἦδη καὶ ψυχρὸς
 ὄν, καὶ μισαρδὸν παιδίσκη, ἐπὶ
 ψόφῃ, πρὸ σιόντων τινῶν, ἔδει-
 λω, σίλῃ καὶ τὸς ὀφθαλ-
 μὸς, ὡς διακρίσας ἐπὶ ἱμοί,
 λευκὸν, καὶ τὸν νομα ἰσικα-
 λασμένη, ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ
 τοίμου. Κλα. παῦσαι ἀπα-
 κῶν, ἀπὸ ἐμὸν, καὶ ὁδὸς ἡ-
 δὴ σὲ ἀπαντῶν ἐπὶ τὸ δίκαιον
 σῆμα. Με. καὶ τίς ἀξίωσι
 κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψήφον
 λαβῆναι; Κλω. κατὰ τυράννου
 μὲν ὁδὸς, κατὰ νεκρὸν δὲ ὁ Πα-
 δάμανθους, ὅν αὐτὴν μάλα
 ὄψα δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
 ἐπιτιθεῖν ἐκείνῳ τὸ δίκαιον.
 τὸν δὲ ἔχον, καὶ διατρίβει.

Tu quidem, inquit, homuncio
 scelestē, scire mihi nihil con-
 merito verbera nō pauca in-
 flexisti. Et cum dicto, comā
 mihi vellicabat, ac capui iu-
 beribus opplebatur. Tandem
 autem quum rictu amplius
 diducto in me despuisset, ac
 ut in impiorum regionem fa-
 cess remississet, abiit. Ibi
 ego, quanquam ira succens
 debar, tamen quia iam fri-
 gidus exanguis eram, ho-
 minem vlcisci nō potui. Por-
 rō scelestā famula, cū ad-
 uenientium quorundā stre-
 pitum sensisset, scilicet ut me
 lugere videretur, oculis spu-
 io munitis, eiulando, no-
 menq; meū lugubri voce in-
 clamando, abscedebat: quos
 si prehendero. CLOT.
 Quin tu minis omisissis cele-
 riter insēdis? Iam dudum
 enim tempus, ut in iudicium
 cōcedas. MEGAP. At quis
 contra hominem regem pro-
 nunciare audebit? CL Con-
 tra regē quidem nemo: verū contra ombra Rhadaman-
 thus, quem in sententijs pro cuiusq; merito ferēdis mox a quis-
 sumum experieris. Quare in præsētia non ampliū cunctare.

ῥῶδ' αὖς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι
 πίνης εἰμι, ὅθεν τὸ καὶ τελευ-
 τῶτον ἐμβλεῖν αἰ με λέει; Κλω.
 οὐδ' τίς ἐστι; Μί. ὁ σκυτο-
 τῶμος Μικυλλός. Κλω. ἄ-
 τα ἄχθῃ βραδυώδης; ἔχ' ὁρᾷς,
 ὅπόθεν τὸ τυραννέοντι σχυῖται
 δόσαν, ἀφ' ὧς πῶς ὁλίγον;
 θαῦμα γάρ ἐχάμε, εἰ μὴ ἀγα-
 πητὴ καὶ σοὶ ἡ ἀσπιδίτις. Μί.
 ἄκου, ὡ βέλτιστη Μοιρῶν, οὐ
 πάντων μὲν ἡ τῆς Κλυκλωπιδίτις
 καὶ ἀφραίνῃ δουρὶ, τὸ ἴππ-
 οχυῖσθαι, ὅτι πρῶτατον ἐγὼ τ'
 οὔτιν' ἰατρίδουμαι. ἄν τε γάρ
 πρῶτον, ἄν τε πρῶτον, οἱ αὖ-
 τοὶ ὁδόντων περιμένουσιν. ἄλ-
 λως τε, ἐπ' ὅμοια τὰ μὲν τοῖς τ'
 πλεονέκων ἐν ἀσπιδίτι, γὰρ ἡ-
 μῶν οἱ βίοι, φασίν, ὅτι γὰρ τὴν
 ραννέον, ἀνδραγαθῶν εἶναι δο-
 κῶν παρὰ τὴν βίον, φεβδὸς ἀπα-
 σι, καὶ περιδελφίῃ, ἀφρι-
 πῶν χερσὶν τοσούτων, καὶ ἀρ-
 γυρίων καὶ ἰώδ' αὖ, καὶ ἵππους
 καὶ λέπνας, καὶ πᾶσας ἀράνας,
 καὶ

vobis mei nulla est cura, an
 quia pauper sum, propterea
 me postremum inscendere op-
 portet? CLOT Tu ve-
 rò quis tandem es? MIC.
 Equidem sum Micyllus su-
 tor. CLOT. Quidquid
 tam grauiters fers moram?
 Non vides quam multa se-
 daturū polliceatur hic Ty-
 rannus, si vel paulū in vi-
 tam remittatur? Vnde miras
 vi succurrit, cur non et tibi
 mora sit iucunda. MIC.
 Auscultarem paucis Parca=
 rum optima. Non admodum
 me delectat munus illud Cy-
 clopis, videlicet in hunc mo-
 dum polliceri:

Post omneis alias tan-
 dem ipse vorabitur Vitis.
 Siue enim primū deuoret, si-
 ue postremum, idem me den-
 tes manent. Sedenim neque
 alias mea res ut diuiniū se
 habent. Nostra enim et il-
 lorum vita (quemadmodum
 aiunt) perpendiculari inter se.

se distant: quandoquidem tyrannus, qui in vita horren-
 dus omnibus et suspiciendus videbatur, nunc auro, argen-
 to, vestibus exutus, cum et equis, cenis, pueris floridis,

καὶ γυναικας διμύρφους, ἀκό-
τως λυγὰτο, καὶ ἀρσώμενα
νῦν αὐτῶν ἡ γυνὴ ὅ, γὰρ οἱ δὲ
ὅπως, καὶ ἀπὸ ἱξῶτινι, περὶ
χεται τοῖς τοῖς ἡ ψυχῇ, καὶ
ἐκ ἰθὺλα ἀπαρτίζονται ῥα-
δίως, ἅτι αὐτοὺς πάλαι περ
σετηνῆς. μάλλον δὲ ὥστε
ἀρρηκτὸς τις οὐτῶν δὲ δισμός
ἐστίν, ὃ δὲ δὲ ξυμβέδνη
αὐτὸς, ἀμύλη καὶ ἀπαρτίζονται
αὐτὸς μὲν βίης, ἀνακλυσι.
καὶ τὰ καὶ οὐτὸν θρασῆς, δε-
δοῖ περὶ τὰ τὸν ἐνδοκοντα
τὸν ἐπὶ τὸν Αδὴν φέρειν δὲ
δόν, ἐπιστρέφονται γὰρ ἐς τὸν
πίσω, ὥστε οἱ διωκῶντες, καὶ
πρόσθετον ἀρρηκτὸν τὰ ἐν
τῷ πῶσι βίην, οἷα οὐ μὲν
ἐκείνῳ ποῖα, καὶ παρὰ τὸν
ὁ δὲ ἀρρηκτὸν, καὶ ἅπας
θάσσε κατὰ παρὰ μὲν ἰγὼ δὲ,
ἅτι μὴ μὲν ἐλθὼν ἐν χροῖον
τῷ βίῳ, ἐκ ἀρρηκτὸν οὐ σωοικί-
αν, οὐ γυνὸν, ἡ σκυῖν ὅ δὲ
ξαν, ἐκ ἀκόνας. ἀκότως ὡς
ἐστὶν, καὶ ἀπὸ δὲ μόνον
ἡ Ἀρρ.

et mulieribus formosis posse
se relictis, eorum desiderio
non iniuria cruciatur, ac d
tot commodis se abstrahi fere
grauiter: quibus, nescio quo
modo, anima ipsa velut glu-
tino haeret affixa, neque se fa-
cile finit auelli, ut quæ eis
iamdiu inhaerit: quin magis
tanquam viniculum aliquod
est infragile, cui ipsos illiga-
ri irretiriq; cōiungit, adeo ut
ubi quispiā eos abducere pa-
rari, plorent. Ac cum in ca-
teris sint feroces, in hac ta-
men via quæ ad inferos du-
cit, meticulosi deprehenden-
tur. Itaque subinde dant ter-
ga, et ad ea quæ procul in
luce apud superos geruntur,
respicere gestiunt: sicut stul-
tus hic faciebat, qui non so-
lùm in itinere aufugere cos-
nabatur, verùm etiam hic
mortem frustra deprecatur.
At ego, ut qui in vita pignus
haberem nullum, non agrum,
non domum magnificè ex-
tructam, non aurum, non su-

pellectilem, non nominis gloriam, non imagines, ad mor-
tem expeditus merito eram. At statim ut mihi solum in-
nuit

ἢ Ἀτροπῶς ἔνσέ μοι, ὅσμι-
 νῶς ἀπὸ ῥίψας τὴν σμικρὴν
 καὶ τὸ ἡστυμα, κρηπίδα τι-
 νὰ ἐν τοῦν χροῖν ἔχωρ, ἀνα-
 πηδῆσθαι ὡς ἀνυπόδ' ἔσθ',
 εἰ δὲ τὴν μελανυγείαν ἀπὸν-
 ψάμῃ, εἰπόμεν, μάλλον δὲ
 ἔχόμεν ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν οὐ-
 δὲρ δὲ μετὰ κατόπιρ ἐπὶ σπ-
 ρῇ, καὶ μετεκάλει. καὶ νῦν Δὲ
 ἡδὴ καλὰ τὰ παρ' ὑμῶν πάν-
 τα ὁρῶ. τό, τι ὅρ' ἰδοιμίαν ἄ-
 πασιρ ἔνσθαι, καὶ μηδ' ἄνα
 πησιόρ' ἀναφ' ἔρεν, ἡπὶ ῥῇ
 δὲ σπρ' ἐμοι γ' ὅρ' ἰδοῖν ἱκνῶ
 ρομα δὲ, μηδ' ἀπαιτῆσαι
 χρεῖα τὸς ὁφείλους ἐν ταῦ-
 θα, μηδ' φόβος ἰποτέλειρ, τὸ
 ἢ μέγιστον, μηδ' ῥίγῃ τὸ χρεῖ-
 μῶν, μηδ' νοσῆν, μηδ' ἰπὸ
 τῶν διωκτῶν τέρων ῥαπὶσθαι.
 ἄρ' ὡν δὲ πᾶσι, καὶ τὰ πράγ-
 ματα ἐς τὸ μπάλλιν ἀνίσταται.
 μετὰ ἡμῶν μὲν γὰρ οἱ πόνος.
 τῶν γινώμεν, ἀνιῶνται δὲ

καὶ

nuit Atropos, abiectis &
 subula, & loro geniculari,
 tantum crepidam quandam
 manu portans volutarius sem-
 quebar, usq; adeo haud gra-
 uatim, ut dum praestinan-
 di studio subsulto, neque cal-
 ceos subligārim, neque atra-
 mentum absterferim: imò
 verò praecurrebam, quae an-
 te me essent spectare gestli-
 ens. Neque enim à tergo mi-
 hi erat relictum quicquam,
 quod me vel conuertere, vel
 reuocare potuisset. Et per
 Iouem, quaecunque hic apud
 vos video, mirum quàm mi-
 hi placeant: nam pares ho-
 norum gradus hic dari, nec
 quenquam vicino praestare,
 res mihi omnino longè sua-
 uissima videtur. Deinde con-
 iecturam facio, ne aequidem
 alienum hic à creditoribus
 repositi, neque tributum cui-
 quam pendi, neque, quod o-
 mnium maximum est, hyber-

no tempore quenquam rigere, neque egrotare, neque po-
 tentiores in humiliores pugnos ingerere. Postremo pa-
 ce consistunt omnia, & in contrarium tota vitae ratio
 versa. Siquidem nos pauperculi videmus, discruciantur

eeee s

autem

καὶ οἱ μὲν ὅσοι οἱ πλούσιοι, Κλ.
 πάλαι οὐκ οἶ, ὦ Μικυῖται, γε-
 νῶντα ἰάσων. τίς δ' ὁ σε μά-
 λιστα κίνα γὰρ; Μί. ἀκ-
 ρον, ὦ τιμιωτάτη μοι θῆρ,
 παροικῶν ἄνθρωπον τυράννον, πάν-
 τε κεινὸς ἰάσων τὰ γινόμενα
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ μοι ἐδόκη τότ'
 ἰσόθιος τις εἶναι, ἢ τὴν πορφύ-
 ραν καὶ τῶν ἀποθανόντων τὸ
 πλεῖον, καὶ χρυσόν, καὶ τὰ
 ἰσοκόμῃτα ἐκπώματα, καὶ
 τὰς λινας τὰς ἀργυρόπο-
 δας. ἔτι δ' καὶ κίονες ἡ τῶν
 σκαλισμένων ἰς τὸ δάπνον,
 ἀπικινῶί με, ὥς τε ὑπεράν-
 θρωπος τις ἄνθρωπος, καὶ πεισώ-
 θεος κατεφάνετο, καὶ μονο-
 ρυχὶ καπνῶν, καὶ ὑψηλότε-
 ρος ὅλων πᾶσι βασιλικῶν, ἐ-
 παυρόμην τῇ τύχῃ, καὶ σέ με
 πῶς πεδαινώων, καὶ αὐτὸν
 ἐξυπνίσσον, καὶ τὸς ἐντυ-
 χάνοντας ἐκπλήττων. ἐπεί δ'
 ἀπέθανον, αὐτὸς τε παγγέλοιος

ὄφθι

erigens velut resupinaret, obuijsquē stuporem iniiceret, cæ-
 teris mortalibus pulchrior, & fortunæ beneficio toto pe-
 nē regio cubito sublimior videbatur. Sed ubi iam vita
 functus esset, ipse quidem istis delicijs exutus, ridiculo fuit

autem & plorant diuites.
 CLOT. Ergo quum iam
 dudum ridentem te conspe-
 xerim, quid tandem sit quod
 potissimum tibi risum mo-
 uerit, audire percipio. Mi.
 Ausculta, dearum mihi ma-
 ximè verenda. Cum apud
 superos propter tyrannum
 habitarem, quæ apud eum
 fierent, nimis quàm accur-
 te inspeclabam. Actum qui-
 dem feliciter ex æquo cum
 dijs viuere mihi videbatur.
 Nam cum purpura florem
 spectarem, & comitantium
 turbam numerarem, aurum
 ac pocula gemmis distincta
 mirarer, lectos agentis pe-
 dibus suffultos stupere &
 beatum plane hominem præ-
 dicabam. Ad hæc, eorum
 quæ in cœnam apparaban-
 tur, nidor sæpe me prurire
 faciebat. Iam verò quum
 pro maiestate in publicum
 prodiret, & se ipse subinde

omni-

ἔφθην μοι, ἀρδυσάμενος πλὴν
 πρὸς τὸ καὶ μὲν ἔτι μάλλον
 κατελείπων, οἷον καὶ θάλασσα
 θάλασσα, ὅτι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν
 ὄρεσιν αὐτὸ πλὴν ἀνδραμο-
 νίαν, καὶ μακαρίων ἐπὶ τῷ
 αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ
 θαλάσσῃ κατελείπων, ἐμὸν ὅτι
 τῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν δαυει-
 σλὴν Γενίωνα ἰδὼν, εἰνόντα
 καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
 ἀπέλαυνε τῶν χρημάτων,
 ἀλλὰ ἄλλως αὐτῶν ἀπέλαυνε,
 ἐν τῷ ἀσάτω Ροδοχάρει πλὴν
 οὐσίαν ἀρδυσάμενος (οὗτος ὁ
 ἀρχιστὴς αὐτῶν ἦν, καὶ
 πρὸς τὸν ἐπὶ τὸν ἐλθόντα
 καλεῖτο, κατὰ τὸν νόμον)
 οὐκ ἔχον ὅπως καταπαύ-
 σαι τὸν γέλωτα καὶ μετρί-
 σαι μνησθῆναι, ὡς ὁ γὰρ
 ἀλλὰ καὶ ἀνέχμενος τὸ φρονι-
 σμός, τὸ μέγα πονεῖν ἀνέχμενος, καὶ
 μόνοις τοῖς δαυτεῖσι πλὴν,
 τῶν, οἷς τὰ πάντα καὶ μετρί-
 σαι ἐλογίστο, κατὰ μικρὸν
 συνίε

omnibus : ego verò meam
 stultitiam multò magis ris-
 debam, qui eiusmodi non
 hominem, sed hominis pro-
 brum, ad stuporem usq[ue] mi-
 ratus fuisset, cuius felicitas
 tem ex epularum tantum ni-
 dore astimàssem, quemque
 ob sanguinem qui Laconici
 maris iestudinibus innasci-
 tur, beatum prædicàssem.
 Neque verò hic solùm mihi
 ludo fuit, verùm etiam cùm
 Gniphonem illum fenera-
 torem gemeniem viderem,
 & quod pecunias, dum licu-
 isset, usus non fuisset, pro-
 priam sortem deplorantem :
 imò quòd ne semel quidem
 illis à se gustatis, verùm luxu
 perduto Rhodochari relia-
 ctis, è viuis excessisset (hic
 enim quia genere proximus
 erat, in hæreditatem lege vo-
 cabatur) hæc inquam cùm
 cernerem, visum sistere nul-
 lo modo potui, præsertim
 recordatus quàm in vita pallidus semper & squalidus ob-
 ambulasset, & vului præ curarum magnitudine tristi. De-
 inde quòd solis digitis opulentus fuisset, quibus talenta
 & milliones suppuitare consueuisset, ea paulatim & minu-
 tatim

σὺν ἕξωρ τὰ μὲν ὀλίγον ἰκ-
 λυθὲν ὁμῶς πρὸς τοῦ μακα-
 ρίου Ροδοχάρους, ἀπὸ τῆς αἰ-
 σῆς ἡδονῆς; καὶ μεταξὺ
 γὰρ πλείοντος, τὰ λοιπὰ γὰρ
 σφαιρὰ, οἱ μάλιστα αὐτὸς ὁ-
 ρῶντος. Κλω. ἔμβανε, ἵνα
 πρὸς ἀνιμύσῃται ὁ πορθμῆς τὸ
 ἄγκυρον. Κα. οὐτ' οὐ ποῖ φέ-
 ρη; πληρὸν ἡδονῆς τὸ σκάφ' ὅ-
 σ' ἂν περὶ μέν, ἵνα αὐτοῖς ἴω-
 θῇ σε ὁ πορθμῆς. Μί.
 ἀδικεῖς, ὦ Χαίρων, ἴωρ ἡ-
 δονῆς νεκρὸν ἀνιμύσῃται. ἀ-
 μείψομαι γὰρ μοι σὺ παρὰ
 μὲν ἐπὶ τῷ Ραδάμανθῳ, οἱ
 μοι τῶν ἰακῶν, ἡδονῆς πληροῖς,
 ἵνα ὅ μόν' οὐκ ἔστιν αὐτῶν
 ἀμείψομαι. Κα. τί ὁ δὲ δὲ
 μοι ἰακῶν αὐτῶν; οὐ γὰρ δὲ δὲ
 μὴ ἀπαγορεύῃς ἀπνιγῶν,
 ἡδονῆς τε θνήσκων, ὡς τὸν
 ὁ θολὸν ἴχωρ τὰ πορθμῆς ἰα-
 ταβαλεῖ. Κλω. τί φ' ὅ; περὶ
 μανθῶ, ὦ Μικυλλε, ὁ θνήσκων
 τῶν δὲ δὲ. Μί. καὶ μὲν
 ἴσως

tatim corradendo, quæ for-
 tunatissimus Rhodochares
 haud ita multò post fuerat
 egregiè distrahiturus. Sed
 quid iam, non hinc soluis-
 mus? Etenim siquid reli-
 quum est, hoc inier naui-
 gandum videbimus, quan-
 do & hos plorantes videre
 licebit. CLOT. Inscende
 tandem, ut anchoram portis-
 tor subtrahat. CH. Quid
 hic? quò fertur? Inibi oppen-
 rire. Craste prima luce tra-
 hiciemus. MIC. Iniquus
 es, ô Charon, qui me em-
 bram iam penè exoletam res-
 linquis. Age age, ut lubet: es-
 quidem tibi diem dicā apud
 Rhodamanthum. Hei mihi
 ro mihi, iam nauigant, at e-
 go hic solus relinquo. At-
 qui cur non ad eos natando
 contendo? Neque enim cum
 iam antè sim mortuus, peri-
 culum est ne denuò submer-
 sus praefocari queam. Dein-
 de, ut maximè nauigare lis

ceat, ne obolus quidem est quo naulum reddam. CLOT.
 Quid hoc rei, ô Micylle? quin isthic manes? haud fat-
 est Micylum ista ratione transfretare. MIC. Et quid si
 citius

ἰσως ὑμῶν καὶ πεκαταχθίσε-
μαι. Κλω. μηδ' αὖτως, ἀλλὰ
πεσιλάθ' υτοῦ ἀναλοθάρρη
αὐτόν, καὶ σὺ, ὦ Ερμῆ, σωάρε
πάσορ. Χαλ. ποῦ ναὶ λαθί-
διῆται, μὴ δ' ἔρ' ποδὺν τὰ, ὡς
ὄρῃς. Ερ. ἐπὶ τὰς ὤμους, ἃ
δοκά, τῷ τυροδονον. Κλω. λα-
θῶς ὁ Ερμῆς ἰνυρόσση. ἀνὰ
βαυνοῦ, καὶ τὸν τένοντα τῷ
ἀλιτηεὶς λαταπάτα. ἡμῆς δ'
ὀπλοῦσθ' ἡμῶν. Κυ. ὦ Χαλ' ὦρ'·
λαλῶς ἔχει σοι τὰς ἀλνυείας
ἰνυθῶν ἁπῶν. ἐν τὸν ὄβον
λὸν μὲν οὐκ ἄρ' ἔχοιμι δῖνα
δοκαταπλόθ'· πλῆτορ γὰρ ὅς
δ' ἔν' ἐν τῆς πέρας, λὺν ὄρῃς, καὶ
τέτρε ὅς ξύλον· τὰ πᾶσι δ', λὺν
ἀντὶ τῆς ἐθελῆς, ἔδοιμ' ὃ καὶ
π' ὀσκαπ' ὅτι ἔναι. μὲν ψ' δ'
οὐδ' ἔν, ἢ μ' ὀπ' ὅς καὶ λαρε-
ρόν μοι ἰριτμὸν δῖον μόνον.
Χαλ' ἔρεθ' καὶ τ' ἐν ἱνα-
νὸν παρὰ σοῦ λαθῶν. Κυ. ἢ
καὶ ἰσκαλῆσσαι δίκησιν;
Χαλ.

adsumparatus. Porro Charontem Cynisci non parniebit,
dummodo agilem & firmum dederis remum. CHARON.
Remiga. Nam à te vel hoc lucrifacere, fueris satis. CY-
NISCVS. Non & cantu remiges accendere profuerit?
CHA.

citius quàm vos, ripam at-
tigero? CLOTHO. Ne-
quaquam: potius naue ad-
esta eum recipiamus. TU
Mercuri, corripe hominem.
CHARON. At ubi nunc
sedebit, cum, ut cernis, ple-
na sint omnia? MERCV.
Si videbitur, Tyranni hu-
meris insidat. CLOT.
Quàm hoc appositè Mer-
curio venit in mentem. As-
scende ergo, atque scelem
sui huius dorsum fortius
proculca. Nos autem pro-
speriter nauigemus. CY-
NISCVS. Aequum fue-
rit, ô Charon, ut iam his
tibi, quod verum est, dele-
gam. Equidem obolum
quem pro traiectu debebo,
soluere non potero, quan-
do præter peram quam vis-
des, & baculum, habeo
planè nihil. Caterùm si vel
sentina sit exhaurienda,
vel agendus remus, en tibi

Χά. νῦν Δ' ἰ, λῦπερ ἄλλῃ: κί-
 λασμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥ.
 οἶδα καὶ ποτὶς, ὃ Χάρων,
 τῶν ναυτικῶν, ἀπ' ὅρας ἀν-
 ταρχεσθαι οὐδε διακρύβουσι,
 ὡς ἡμῖν τὸ ἔσμα ἐπιτραχε-
 ῖσται. ΠΛΩ. οἱμοὶ τῶν λιθη-
 ραῶν οἱμοὶ τ' ἀγρῶν. ὁ πλοῦς
 πῶ οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον, ὃς
 τέλονται ὁ ληρονόμος πα-
 θασὶ λαβῶν, αἱ αἱ, τ' υἱοὶ νῶν
 με παθίσαν. τίς ἄρα τὰς ἀμ-
 πλους πρυγῆσαι, ἀς πέρυσιν
 ἐφυτῶσάμεν; ΕΡ. Μικρὸν
 σὺ δ' ἔδην οἰώσας; καὶ μὲν
 ὃ θεμῖς ἀδακρυτὶ δαπανῶσαι
 τινά. ΜΙ. ἄπαγε, οὐδέ γ' ἔτι
 ἐφ' ὅτ' ἄν οἰώξωμαι ὑπὸ
 ὧν. ΕΡ. ὅμως ἄν μικρόν
 τι πῶς τὸ ἐδ' ἐπισφάξω.
 ΜΙ. οἰώξωμαι βίβω, ἐπεὶ δὴ
 εἰ, ὃ Ερμῆ, δοκεῖ οἱμοὶ τῶν
 βαθυμάτων, οἱμοὶ τῶν ἡρῶν
 πύλων τῶν παλαιῶν, ὁ πλοῦς
 τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων. ἐν
 ἔτι ὁ λιανοδαμῶν ἐσθρ' ἐς
 ἐσπέραν ἄσιν ὁ δαμῶν, ὃς
 τῷ

CHARON. Per totiens
 si quidem nauticam; ali-
 quam cantilenam tenes.

CYNIS. Teneo, & quā-
 dem multas. Verum, sicuti
 tūc vides, obstreperunt hi
 plorando, sicuti canis ipse
 inturbetur. DIVES.

Hei mihi, quæ reliqui præ-
 dia. ALIVS. Heu quā-
 fertiles agros. Me misere-
 rum, qualem reliqui do-
 mum. ALI. Ve, ve in-
 fantulis meis. AGRICO.

Quis nunc tuas decerpere
 vitibus, quas hoc anno plan-
 tavi? MERCVR. Tu
 verò; Micylle, nihil plo-
 ras? Atqui fas non est quæ-
 quam citra lachrymas per-
 navigare. MICYL. Bona
 verba. Nam cum secundo
 flatu nauigem, quid plorem
 non video. MERCVR.

Attamen pro more paulis-
 sper ingemito. MIC. Quin
 hac gratia, quando ita vis,
 plorabo: Hei mihi, quoniam lo-

ra reliqui, hei crepidas an-
 tiquatas. Eheu marcidos calceos. Non ego infelix post-
 hac à mane ad vesperam vsq; sine cibo peragam, nec hyemis
 tempora

ti-
 quatas. Eheu marcidos calceos. Non ego infelix post-
 hac à mane ad vesperam vsq; sine cibo peragam, nec hyemis
 tempora

τῇ χαμῶν ὁ ἀνυπόδριτος τε
 καὶ ἡμίγυμνος ὁ πρηνὸς ἐσώ, τὸς
 ὀδόντας ἑνὸς τῷ κρύβε σὺν
 προτῇ. τίς ἄρα μου πῶ
 σμήλην ἔξα, καὶ τὸ λεγνυτὴ
 ειορτικῶς τιβρωήτου, σχι=
 δὸν δὲ ἡδὴ καὶ καταπληθ=
 καῖν. Χά. ἀγὲ δὴ τὰ πορθ=
 μία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε,
 καὶ σὺ δὲ δός. παρὰ πάντων
 ἔδν' ἔχω, δὸς καὶ σὺ τὸν ὀ=
 βολόν, ὃ Μινυῖα Μί. πα=
 ῖας, ὃ Χάρων, ἢ καὶ ὕδα=
 τός, φασιν, ἢ δὴ γράφας, πα=
 ρὰ Μινυῖας ἢ δὴ τινὰ ὀβολόν
 πεσσοκῶν. ἀρχὴν δὲ οὕτε
 οἶδα, εἰ τιτράγωνόν, ὅστις ὕδα=
 τός, ἢ σρογυλον. Χά. ὃ κα=
 δὸς ναυτιλίας, καὶ ἱπικερδός
 τέμερον. ἀπ' αὐτῆς δὲ ὅμως.
 ἐγὼ δὲ ἵππος καὶ βὺς καὶ λυ=
 νας, καὶ τὰ λοιπὰ βῶα μέτρω.
 ἔλπι' ὕσαι ἵδ' ἑλκύνειν δὲ.
 Κλ. ἀπαρ' αὐτὸς, ὃ Βρυμῖ, πα=
 ραλαβάρ. ἐγὼ δὲ αὐτὴν ἐς
 τὸ ἀντιπέραις ἀπ' πλεονῶμαι,
 ἰνδ' ὀπάτω καὶ Ἡραμιβρῶ τὸς
 Σῆρας διάξωσα. τινάσι γὰρ
 δὴ

cito. Equidem in adversam ripam renavigabo; Indo=
 paten & Heramihren adueclura; quandoquidem hi de
 agro

tempore sine calceis & se=
 minudus oberrabo; dentes
 præfrigoris acerbitate com=
 plodendo. Quis tandem
 meam habebit subulam? quis
 aciculam? Sain' lamenta=
 tum, ὃ Mercuri? Iam enim
 iam ripam fermè attingimus.
 CHARON. Age verò
 prius nautium redde. Tu
 redde, ab alijs omnibus has
 beo. Obolum redde, Micyl=
 le. MIC. Iocaris, ὃ Cha=
 ron, aut, quemadmodum as=
 iunt, in aqua scribis, qui à
 Micyllo obolum expectet.
 Ipse ceritè antequam huc ve=
 nisssem, quadrangulū me es=
 set obolus, an rotundus, nō
 noueram quidem. CHA=
 RON. Egregiam verò &
 quastuosam navigationem
 hodiernam. Abscedite ta=
 men. Ego verò ad equos,
 boues & canes; reliquaque
 id genus animalia mē reci=
 piam: nam & ea traicem
 re oportet. CLOT. Mer=

curi, in hos exceptos abdu=

ὅτι πῆς ἀπὸ κλῶν, περιγῆς
 ὄρων μαχόμενοι. Εἰ. πῆς ὡς
 μὲν, ὃ οὐδὲ, μάταιον δὲ πῶν.
 τὸν ἐξ ἡμῶν ἐπιθεῖ μοι. Μι. Ἡρά.
 κλῆς τὸ σφόδρ, πῶ νῦν ὁ λαὸς
 Μικῶν. Εἰ. ἢ ὡς δὲ γινώ τῆς
 ἐν ταῦθα, ἀ λατῶν Φρυγίας
 Συμμίχης, πάντα φέρεται, καὶ
 ὁ μόνος, καὶ ὅτι ἔτι λατῶν,
 ἔτι λατῶν. ἀπὸ ἢ δὲ καὶ τὸ
 πρῶτον, πρότερον τίς α-
 μορφον εἶναι δοκῶν, ἰσοτιμῶν
 γίνονται τῇ πορφύρεϊ τῶ βα-
 σιλέως. ἀφανῆ φέρεται, καὶ
 ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκότῳ λατῶν
 δυνάτα. Κωϊστικῆς, σὺ δὲ πῶ πο-
 τε ἄρα ὡς τυγχάνεις; Κυ. ἐν-
 ταῦθα λέγει ὅτι Μικῶν, ἀπὸ
 ἅμα ἀ λατῶν βασιλέως. Μι.
 ἐν ταῦθα, ἐμὲ δὲ μοι τῶν δι-
 ξιάν. ἀπὸ μοι, ἐπὶ ταῦθα φέρεται, ὃ
 Κωϊστικῆς, τὰ ἐλθόντα ὅτι
 μοι ἀπὸ τῶν ἐν ταῦθα σοι
 δοκῶν; Κυ. νῦν λέγει. ἰδὲ ὅτι
 πῶς ἐρχεται ἀπὸ ταῦθα τῆς, πο-
 βόρῃ τῇ καὶ ἀπὸ ταῦθα πῶς
 ἐλπίς.

agrorum finibus rixando,
 mutuò se confecerunt. ME.
 Hæus vos, progrediamur. i-
 mō verò omnes vno agmine
 me sequimini. MIC. O
 Hercules, quæ est hæc ca-
 ligo? Vbi nunc formosus
 ille Megillus? Aut quoniam
 indicio quis Phryæ formo-
 siorem Symmachem hic di-
 gnosceret? Hic enim parid
 & eiusdem coloris omnia,
 adeò ut nihil sit neque for-
 mosum, neque formosius.
 Quin palliastrium meum,
 quod antehac sædum vides
 batur, æquè nunc est in pre-
 cio, quàm ipsa regis purpu-
 ra: nempe quòd ambo sint
 obscura, ac eisdem tenebris
 obducta. Tu autem Cyni-
 sce, ubi tandem es? CYN.
 En tibi Micylle hic adsum:
 sed si commodum videtur,
 pariter eamus. MICYL.
 Probè dicis: dextram mihi
 iniçe. Dic mihi, quando B-
 leusinis sacris initiatus es, nō

tibi hæc similia videntur illis quæ istic sunt? CYNIS.
 Rectè confers. En adeò, quædam facem gestans accedit,
 obuiens terrificum quiddam & minabundum. An non
 est Brin.

βήσας. ἢ ἄρα πρὸς Εὐρινύς ἐ-
 στῇ; Μι. τοῖσιν ἀπὸ γὰρ τοῦ
 σχήματος. Ερ. παρακαλε-
 θάνε τέρας, ὦ Τισιφώνη, τέτα-
 τας ἐπὶ τοῖς χιτῶσι. Τι καὶ
 πλὴν πάντων γὰρ ὁ Ραδάμαν-
 θυς οὐτὸς ὑμᾶς πείσσει.
 Ρα. πρότερον αὐτοῖς, Εἰν-
 νύ, σὺ δὲ, ὦ Ερμῆ, κέρυνε,
 καὶ προσκαλεσάμενος. Κν. ὦ Ρα-
 δάμανθε, πρὸς τοῦ πατρὸς,
 ἐμὲ πρῶτον ἰπικέψαι πα-
 ραχάρων. Ρα. τίς ἐστὶν
 καὶ; Κν. πάσης βούλομαι
 καταγορεύσαι τινὲς ἃ σω-
 τήσμαι ποιεῖν ἢ σφάλλεσθαι
 αὐτῷ πρὶν βίον. ἐκ ἅν' ἀξιο-
 τας ὅς μιν λίσσω, καὶ ἐχὶ πρό-
 πορον αὐτὸς φανεῖς οἶός εἰμι,
 καὶ οἶόν τινα ἐδίωσα πρόπορον.
 Ρα. τίς δὲ σὺ; Κν. Κωί-
 σκός, ὃ ἄετι, πλὴν γὰρ ὅμως
 φιλόσοφος. Ρα. ἀνδρὲς ἐνδε-
 καὶ πρῶτος ἐστὶν πλὴν Ἀνκλῶ
 καταστῆθι. σὺ δὲ προσκαλεσάμενος
 καταγορεύεις. Ερ. καὶ τίς Κωί-
 σκον τῶν καταγορευτῶν, ἀνδρὲς
 πᾶσι.

primum ad iudicium assiste.

Τὸν δὲ ἀποκαταστήσεις.

ΜΕΡΚΥΡ. Si quis

est Erinny? MICYLL.

Apparet cerit ex habitu.

MERCVRIVS. Ex-

cipe hos, ὁ Τισιφώνη, συ-

πρὸς τέταρτον.

Atqui iamduco Rhada-

manthus hic vos expectat.

RHADAMAN. Ad-

duc ipsos, ὁ Erinny. Tu-

verò Mercuri, ut est præ-

conis munus, editis nomi-

bui singulos accersere.

CY-

N. S. O Rhadamante,

per patrem te obsecro, meam

causam primum omnium

cognoscas.

RHAD. Qua

gratia? CYNIS. Omnia

no gestit animus accusare

quendam de malis quæ in

vita me conscio comisit.

Alioqui nî prius qui sim,

et qua ratione vita cursum

transegerim, fiat manife-

stum, non dignus ero cui hi-

des adhibeatur.

RHAD. Quis ergo es? CYNIS.

Cyniscus sum, ὁ præcla-

re professione Philosophus.

RHADA. Huc ades, et

Tu verò accusatores accer-

se.

ΜΕΡΚΥΡ. Si quis

Cynisei huius est accusator,

ffff huc

πρῶτα. οὐδὲς πείσεται.
 Ρα. ἀν' ἔχ' ἱκανὸν τῷ, ὃ
 Κωίσκη ἀπόδουθ', ὅπως
 πικροῦσιν ἀφ' τῶν σιγμά-
 των. Κυ. πού γ' ἔχ' ἱκανό-
 μω; Ρα. ὁπότ'
 ἂν τις ὑμῶν πονηρῶς ἐργάση-
 ται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἑκά-
 στω αὐτῶν ἀφανῆ σιγμάτα
 ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. Κυ.
 ἰδέθ' ὡς γυμνὸς πρὸς ἑκα-
 στὴ ἀνάστη ταῦτα, ἀπὸρ σὺ
 φῆς, τὰ σιγμάτα. Ρα. καθάρ-
 ρος ὡς ἰνίπαρ ὕδωρ, πλεὺς τῶ-
 ρον τριῶν ἢ τετάρτων ἀμυν-
 τῶν πάλιν, καὶ ἀφ' αὐτῶν σι-
 γμάτων. καὶ ὡς τί τῷ; ἔχνη
 μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἱκανόμω-
 των, ἐκ οἷα δ' ὅπως ἐξ ἀνέ-
 λεσται, μάταιον δὲ ἐκκλινέσθαι.
 πῶς ταῦτα, ὃ Κωίσκη ἢ πῶς
 καθάρρως ἐξ ἰατρικῆς ἀνατί-
 φηναι; Κυ. ἔχ' ὡς φερόμε-
 νά σου πονηρὸς δὲ ἀποκλιν-
 οῖσιν ἡνὸς μὲν, καὶ ποτὶ
 δὲ τοῦτο ἐμπονέσθαι σιγμά-
 τα. ἐπεὶ δὲ τὰς αἰτίας ἐπολογεῖται
 ἡρξά-

huc prodeat. RHADAM
 Nullus accedit : quamquam
 hoc satis non est, ὃ Cynisce,
 sed vestimenta detrahe, ut
 de te, notis tuis inspectis,
 pronunciem CYNIS.
 At ubi Cyniscus notis esset
 iniustus? RHADAM.
 Quot scelera quisque ve-
 strum in vita patravit, tot
 notas, sed quæ non facile ap-
 pareant, in anima circum-
 fert. CYNIS. Et tibi
 nudus assisto : quare notas
 quas dieis inuestiges lice-
 bit. RHADAM. Hic
 per omnia est purus, præ-
 ter treis quatuorve cicatrim
 ces admodum obliueratas,
 ac vixdum conspicuas. At
 ad quid hoc? vestigia cer-
 te, et inusionum signa. Ve-
 rum haud scio quomodo
 sunt deleta, imò verò in eos
 tum excisa. Quid hæc, ὃ
 Cynisce? aut qui denuò pu-
 rus es factus? CYNIS.
 Equidem rem tibi indica-
 bo. Olim cum per imperi-

tiam vitiosus essem, atque hoc nomine complureis compe-
 ruisssem notas, sapientiæ studio me ipse dedere cœpi: cui

ἡρεσμένω, κατ' ὀλίγον ἀπο-
 ἔς τὰς ἀγρίδας ἐν τῇς ψυχῇς
 ἀπληροσάμω. ΠΑ. ἀγαθὸν γέ-
 οὔν. καὶ ἀννοσιμώτατον γῆ-
 ῥάμω. τῷ φάρμακῳ ἀπὸ
 ἀπὸ τοῖς τὰς Μανδρών νῆ-
 λους, τοῖς ἀείσοις σωσόμε-
 νον, κατηγορήσας γὰρ πρότε-
 ρον, οὗ φῆς τυράννο, ἄλλους
 πλοκάνα. ΜΙ. καὶ τὸ μὲν, ὃ
 Ραδάμανθυ, μικρὸν δεῖ, καὶ
 βραχείας τινὲς ἐξέτασις
 ἀποδιδόναι. πάλαι γὰρ τοῖς γυ-
 μνῶς ἄμει, ὥς ἐπισκόπον. ΡΑ.
 τίς ἂν τυγχάνας; ΜΙ. ὁ
 σπουδὸν Μικυλλόν. ΡΑ.
 εὖ γὰρ, ὃ Μικυλλέ. καθάρως ἀ-
 κριτῶς καὶ ἀντιγράφω, ὥς
 πῶτι καὶ σὺ παρὰ Κωϊσκόρ
 τυρόν, τυράννον ἡδὲ πλο-
 κάνα. ΕΡ. Μιχαπρόδης
 Λαυδίου ἀκέρω. ποῖ σφίγῃ;
 πρόσθι, σὶ τὸ τυράννον πλο-
 κάνω, πρόσθω. αὐτὸν, ὃ Τι-
 σιφόνη, ἐς τὸ μέγαν, ἐπὶ τῷ
 χυλόν ὡς δὲ. σὺ δ', ὃ Κωϊσκέ,
 κατηγόρεα, καὶ δίκην γὰρ ἡδὲ,
 πλῆ.

in medium projicis, capite in terram statuto? Bene ha-
 bet. Tu nunc, ὃ Cynisce accusa, & hominem de sceleribus
 ffff z conun-

ius beneficio haud ita mul-
 to post universas maculas
 ex animo abstersi. RHA-
 D A M. Bono profectō &
 presentissimo es usus reme-
 dio. Sed iam hinc in Bea-
 torum insulas abito (illic o-
 nim inter optimos locum ha-
 bebis) si prius, Tyrannum
 de quo dicis, accusāris. A-
 lios aduoca, Mercuri. MIC.
 Quod ad meam causam at-
 tinet, parū sanē est, & bre-
 vi cognitione indiget. Iam
 dudum enim hic tibi nudus
 adsum; quare me introspi-
 cias licebit. RHADAM.
 At quis tandem es? MIC.
 Sum Micyllus sutor. RHA-
 D A M. Euge, ὃ Micylle,
 purus es omnino, & ne pun-
 ctulo quidem notatus. Con-
 cede & tu ad hunc Cyni-
 scum Accerſe nunc tyran-
 num. MERCVR. Με-
 γαπέης Λαυδάς filius pro-
 deat. Quorsum te agis?
 Accede: te voco, tyranne.

Quin ipsum, ὃ Tisiphone
 in medium projicis, capite in terram statuto? Bene ha-
 bet. Tu nunc, ὃ Cynisce accusa, & hominem de sceleribus
 ffff z conun-

πλησίον ἔρ' αὐτῶν οὐδ' οἱ. Κν.
 τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ λόγων ἔδει,
 γνώσῃ ἔρ' αὐτὸν αὐτίκα μά-
 λα, οἷός τ' ἐστιν, ἀπ' τῶν πηγῶ-
 των. ὅμως δὲ καὶ τὸς ἀρετα-
 νύψωσι τ' αὐτῶν, καὶ τὸ λό-
 γος δέξω φανερώσω. ὅσοι
 ἔρ' ὁ τεύκατάρατος, ὁ πό-
 μῃ ἰδιότητος ἀν' ἱπράξῃ, πῶς
 πέψαν μοι δὴ καὶ. ἰσά δὲ τὸς
 θρασυτάτους προσεταιρῆ-
 ναι, καὶ δορυφόρος συναγα-
 γῶν, ἱππαστὰς τῇ πόλει τῶ-
 ραντο ἡγεῖται, ἀνέκτος μὲν
 ἀπὸ τῆς πλείονος, ἢ μὲν ἐστὶ.
 τὰς δὲ δόξας ἐκείνων ἀφαιρέ-
 μῃ, καὶ πῶς πῶς τὸ ἀ-
 κρότατον ἀφαιρέμῃ, οὐδὲ
 μίαν μὲν ἀπολαστίαν ἰδέαν
 πᾶσι ληλοῖσιν. ἀπὸς δὲ ὅς
 μόνῃ τῇ ὕδατος κατὰ τῶν ἀν-
 δρώων πολιτῶν ἐχέμεν, παρ-
 ὅθεν δὲ φέρων, καὶ ἐφ' ὅθεν
 κατασχευόμεν, καὶ πάντα τὰ
 πορὶ τῶν ἡγεμόνων ἐκπαι-
 νῶν, καὶ τὴν σοφίαν μὲν καὶ, καὶ
 τὴν καὶ,

convince. Iam enim hic ti-
 bi propter adest. CYN.
 Principio quamvis in accus-
 sando ne verbis quidem opus
 fuisset, quandoquidem
 cuius moneta sit, vel ab ip-
 sis notis agnoscere poteris,
 tamen quod res fiat sole cla-
 rior, et ipse tibi virum de-
 tegere, sermonēque depin-
 gere conabor. Ac flagitia
 quater scelestus nebulosus
 tisper dum priuatam agebat
 vitam, peregit, equidem cen-
 teo pratermittenda. Sed ubi
 pariim hominum perat-
 tissimorum atque audacissi-
 morum, quos in hoc sibi
 concillarat, favore, par-
 tim satellitum collecta ma-
 nu, tyrannidem arripuit,
 plus sexcentos indicta cau-
 sa, trucidavit. Deinde cum
 hac vna singulorum civi-
 um opes exhauriendo, di-
 mitias summas corrasisset,
 nullam libidinis speciem in-
 tentatam reliquit. Quin

genus omne cum iniurie tum credulitatis in miseros civis
 exercuit virgines vitando, adolescentes stuprando: bre-
 uiter, modis omnibus in subditos debachando. Iam pro
 fastu,

τυφλῶ, καὶ τοῦ πρὸς τὰς ἐντυ-
 χωνούτας φρεσὶ ματῶ, οὐ
 δ' ἔλατ' ἀξίαν δυνάσιν ἄν παρ'
 αὐτοῦ λαθεῖν πλὴν δινῶ. ῥέ-
 σιον γοῦν ἄν τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τὸν ἀσπιδάμυκτι πρὸς-
 βλεψῇ. οὐ μὲν καὶ τὸ τῶν
 κολασιῶν πρὸς ὁμότητι κα-
 νονοῦν αὐτῷ τις ἄν διηγή-
 ῃται δυνάσιν, ὅς γε μηδ'
 τῶν οἰκιστάων ἀπίσχυτος;
 καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως ἐγὼ
 τις εἴη λατ' αὐτῷ ἐλθόντι, αὐ-
 τὴν εἶσθ', περὶ καλῆς τοῦ
 ἱπ' αὐτοῦ πειρομένης
 μάχης δ' ἄκλυτοι, ὡς ὄρεται,
 παρὰ σὶ, καὶ πρὸς αὐτῶν ἄγ-
 χουσι, αὐτόν, οὗτοι πάντες,
 ὡς παρὰ μανθῶ, πρὸς τοῦ ἀνι-
 τηίου τινεῶσι, οἱ μὲν γυναι-
 κῶν ἐνέκα ὁμόφων ἰπιδι-
 λασθέντων, οἱ δ' ἕτεροι πρὸς ὕ-
 βειν ἀπαγομένων ἀγανακί-
 ζοντων, οἱ δ' ὅτι ἐπὶ αὐτῶν, οἱ
 δ' ὅτι ἔγωγε διέξοι καὶ σά-
 φρονος, καὶ ἐλαμὺ ὀρίσκοντο
 τοῖς

bat, nomine stomacharentur, sunt trucidati: alij, quod
 opibus illorum insidiaretur: porro alij, quod boni essent
 & prudentes, quibus haudquaquam cum illius factis con-

fastu, pro superbia, proque
 eius in obuios omneis fre-
 mitu, supplicium factis di-
 gnum sumere non possis,
 quando minoris periculo in
 solem quam in hunc defixis
 oculis tueri licuisset. Por-
 ro noua supplicia, & ad
 crudelitatem eius explen-
 dam recens inuenta, quis po-
 terit recensere, qui ne ab in-
 tima quidem familiaritate
 cōiunctis abstinerit? Quod
 si ab eo interemptus huc ad-
 uocaris, facile comperies
 hac haudquaquam à me ca-
 luminandi studio confingi.
 Imò verò non vocati, &
 voluntarij, ut vides, hic ad-
 sunt, ipsumq; circumsistentes
 malè urgent. Hi omnes, ὁ
 Rhadamente, huius cru-
 delitate vitam amiserunt:
 quorum alij formosorum
 vxorum gratia insidijs sunt
 circumuenti: alij, quod liu-
 berorum suorum, quos ad
 iniuriam violenter abduce-

τοῖς δρωμένοις. Ρα. τί πῶς
ταῦτα φῆς, ὦ μακρὲ οὐ; Με.
τὸς μὲν φόνους ἐργασμαί, οὐδὲ
ἀλλ' αὖ τὰ δ' ἅπαντα πορνείας
μοιχίας, καὶ τὰς τῶν ἐφύδων
ἐβόρας, καὶ τὰς ἀσχετοῦς τῶν
παρθένων, ταῦτα πορνεία. Κυ.
νίσκ' ὅ μιν καταψάλλῃ. Κυ.
ἴδωρ καὶ τότ' αὖ, ὦ Ραδάμαν.
θῦ, ἀπὲρ ἔγωγε μάρτυρας. Ρα.
τίνας τέτρες λέγεις; Κυ. πῶς
εὐάθετοι, ὧς ἔρμην, τὸν Ἀλκί-
νορ ἀντ' ἡμῶν, καὶ τὸν Κλίνην μαρ-
τυρήσουσι ἥν' αὐτὸς ἰσχυρὸν.
τὸν, οἷα πρᾶνεντι σωτηρίαν.
ὦ αὐτῶν. Ερ. ἡ Κλίνην, καὶ ὁ
Ἀλκιν' ὁ Μεγαπένθης παρέ-
σθ' ἵνα ἰπτοῖς ἡμῶν ἵκοντο.
τοῦ. Ρα. ἔπαρ' οὐδ' ἕμεις, ἀ-
συνίτε Μεγαπένθης τὸν πῶ-
τίρα δ' οὐδ' ἡ Κλίνην λέγει. Κλίν.
πάντα ἀληθῆς καὶ ἰσχυροί. Κυ.
νίσκ' ὅ γὰρ μὲν ταῦτα ἡ-
πᾶν, ὧς ἔστιν ὁ Ραδάμανθην,
ἀσχετοῦμα, ταῦτα μὲν, ἀπὲρ
ἡμῶν ἀληθῆς. Ρα. ὅτι.
ταῦτα μὲν ἔγωγε καταμαρτυρῶ,
μὴ δ'

venire poterat. RHAD.
Quid ad haec dicit, sacrile-
ge? MEGAP. Cades
quas dicis, equidem perpe-
travi : cetera vero omnia,
nempe adulteria, lesam pu-
berum pudicitiam, virgi-
num supra, haec omnia Cy-
niscus falso criminatur. CY-
NIS. Quin & horum tes-
tes proferam, ὦ Rhada-
manthe. RHADAM.
Quos eos dicis? CYNIS.
Mercuri, eius mihi Lucernam
nam aduoca, ὦ Lucernum.
Haec enim in medium pro-
gressa, quae sese confessj hic
terfecelestus patravit, testas
buntur. MERCV. Et
Lucernus ὦ Lucerna Mega-
penthis huc assint. Bene san-
ne quod obsequuntur. RHA-
DAM. Exponite ergo vos,
quae vobis testibus commi-
serit hic Magapenththes. Tu
Ecce dic prior. L. E. Vera
plane sunt omnia de qui-
bus a Cynisco accusatur : me
tamen, ὦ here Rhadamanta-

the, haec dicere sanè pudet : eiusmodi sunt, quae supra me pa-
travit. RHADAM. Itaque cum testimonio tuo aperis-
sum

ἡ δὲ ἡπείρ αὐτὰ ἱερὸν μινον.
 καὶ οὐ δὲ ὁ Λύχνος ἡδὲ μαρ-
 τυρεῖ. Ἀλλ' ἐγὼ τὰ μὲν ἡμέ-
 ραν μὲν ἐκείνην, ὅτε παρὲν.
 αὐτὴ τῶν νυκτῶν ἔποισα, καὶ
 ἔπασσεν, ὅπως δὲ γένοιτο. καὶ
 ἀπὸ ἐθις ἀσάμειον ποσὸν, καὶ
 ἄρρητα, καὶ πᾶσι τοῖς ὕμνοις.
 πρὸς πικρότα, καὶ τοῖς ποικί-
 λαις ἐκὼν τῶν ὁσων ἐκ ἑπινου,
 ἀποδιδῶναι θέλω. ὁ δὲ καὶ πᾶ-
 σὶν με τοῖς θρωμένοις, καὶ τὸ
 φῶς με πάντα πρόσωπον κατε-
 μίαινον. Ρα. ἄλλος ἡδὲ τῶν
 μαρτύρων. ἀπὸ καὶ ἀπόδου-
 θι τὸν πορφυρεῖον, ἵνα καὶ τὸν
 αὐτὸν μὲν ἰδῶμεν τῶν σιγμάτων.
 παπαί, ὅλ' ἔτι σοὶ σιγῆς ὁδὸς
 καὶ κατὰ γραφῇ, μακρὸν δὲ
 λιανὸν δὲ τῶν σιγμάτων.
 τινὰ δὲν καλαομένη πρό-
 σον; ἄρ' ἔτι Πνευμονιζέθοντά
 δὲν ἐμβήϊος, καὶ πρὸς δόξος,
 Κρῆς; Κν. μὴ δαμῶς, ἀπὸ
 ἐθέλοισι, ἐγὼ τοῖς καυλῶ τινὰ
 καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν τιμωρίαν ὅ-
 ποθ' ἔστι

simè damnas, cum eius fa-
 cinora ne dicere quidem su-
 stineas. Et tu iam Lucerna
 data testimonium LVCER.
 Equidem quæ interdiu sine
 facta, nescio: neque enim
 aderam. Verùm quæ noctu
 vel in alios fecit, vel ipse est
 passus, horreo dicere. Ce-
 terùm nephanda multa, &
 quouis iniuria genere supe-
 riora sæpenumerò specta-
 ui, adeò ut & ipsa quidem
 aliquoties extingui gestiens,
 oleum ultirò non adhibe-
 rim. Atille quò mihi lus-
 cem modis omnibus con-
 spurcaret, etiam abomi-
 nandis facinoribus me in-
 uitam adhibuit. RHA-
 DAM Satis est testimonio-
 rum. Sed purpuram hanc
 exue, ut & notarum nume-
 rum conspiciamus. Pape
 hic totus est liuidus & in-
 signis, imò præ cicatricum
 crebrius caruleus. Nunc
 autem quo tormenti gene-

re est puniendus? in Phlegethontémne iniiciendus, an
 tradendus Cerbero? CYN. Minimè, sed sit tibi est cordi,
 nouum quoddam supplicium, & hoc planè dignum indi-

ffff 4 cabo,

ποθέματα. Πα. λίγη, ὥς ἐς
 χάρι μιν ἐλπίω ἐπὶ τῷ χά.
 ειν ἔδωμαι. Κυ. ἔθ' ὅσον
 οἶμαι, τοῖς ἀφελόσιντοι πα-
 σι, πίνειν τὸ Διὸς ὕδωρ.
 Πα. πῶσον μὲν ἔσται, Κυ. ἐν ὅ-
 μόν' ἐξ ἀπώλυτον ἀποτ' ἔ-
 ἔω. Ερ. ὁ γὰρ δὴ; Κυ.
 καὶ πῶς ὅσως ἐξέφα πῶς δι-
 κῶν, μιν μιν μιν' οἱ δ' ὡς, καὶ
 ὁδὸν δὴ αὐτὸ ἐν τοῖς ἀνδρῶν, καὶ
 ἀναπνεύσας δὲ πῶς τρυ-
 φῶ. Πα. ἐν λίαν, καὶ ἡ
 ταδὶ δὴ αὐτὸ καὶ παρὰ τὸν
 Τάνταλον ἀπαχθὰς ἔσται δὲ
 δίδω, μιν μιν μιν' ὅσον ἔσται
 ἐν ἡμῶν τὸν δὴον.

animo recolere cœperit. RHAD. Probè dicis. Itaque
 ad eum modum damna ui' esto & ad Tantulum vinculis alli-
 gator, semperque in animis versato, quæ dum vixit, peregit
 in. undè.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

[a ARTIRVS.] Poëtæ Mercurium furem, & furum præ-
 sidem constituant, unde ὁ ζῦχος, & manibus aduncis in dialo-
 go Apollinis & Eri cam supra dictus est. b Etenim ex quo
 eum nubi tradidit Atropos.] Una ex tribus Parcis, Erebi
 & noctis fœcia, vt Cicero tradit. Dictam putam ab α & ῥεῖνα
 quòd mors sit inexorabilis, & nulli parcat. c Aeaco adnu-
 merarem.] Is vnus est inferorum index. Tres enim dicuntur
 esse: Rhadamanthus, Minos, Aeacus, omnes reges Cretenses, &
 ob iustitiam filij Iouis dicti: ob seneritatem autem, apud inferos
 esse

habo. RHAD. Dic me.
 dō: nam ego tibi vel hoc no-
 mine magnam habeo gra-
 tiam. CYNIS. Mos est,
 ni fallor, vt qui moriuntur,
 ex obliuionis fonte bibant.

RHAD. Est quidem. Sed
 quid tum? CYNIS. Hic
 ergo solus à poi areator.

RHAD. At qua gratia?

CYNIS. Hac via graueis
 sanè & molestas dabit por-
 nas: videlicet cum recorda-
 biur & qui fuerit, quantū-
 que apud superos potentia
 prauauerit: in primis aus-
 tem vbi delicias illas suas in

esse existimati. d. Occiso Cleocrito.] Cleocrinus apud Co-
micos taxatur ut mulierosus, & cinædus, & obscurus, & vi Ci-
beles filius. In Rheæ enim mysterijs molles tantum intersunt.
Hæc Suid. e. Quod scelera.] Eorum animis, qui magni se
facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inuistas
esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia l. quitur: Αλλὰ
πολλὰ κίς τῷ μεγάλῳ βασιλεὺς ἐπιλαβόμενος, ἡ δὲ ὁποῖα ἐν
βασιλείᾳ ἡ δυνάσκει τῶν δούλων ἐστὶν ὅτις ὁν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ
ἀφροσύνην, & ἄλλοις μὲν τὸ ἐπιποικίον κ' ἀδικίας.
Hoc attigit lib. in Ruff. 2. Claudianus:

Quid demens manifesta negas? en pectus inuistæ
Deformant maculæ—. Solet autem is poeta diui-
ni illius hominis sententijs mutuari.

SEQUVNTVR ORATIONES,
quarum quædam adhuc inter mortuorum dialo-
gos, quædam adhuc inter Saturnales episto-
las prius relatæ fuere: nonnullæ
quoq; Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

DE SALT A

Καρίτων.

inne.

Vincencio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

DEFendit hac oratione saltandi artem Lucianus con-
tra Cratonem quendam, à quo studium eius rei re-
prehendebatur ut effœminatum ac molle, ac viro præter
tim philosopho indignum. Colligit autē honestatē ac di-
gnitatem artis primum ab antiquitate, multis ac varijs
exemplis, ostendens quantum in vsu saltandi studiū vete-
ribus fuerit, & quantopere eo omnes propè gentes iam
inde ab initio delectatæ sint, quibus itē laudibus eam ar-
tem cum poetæ tum alij quidā celebrârint, confutata in-
terim tragœdiæ comœdiæq; præstantia, quarum certa-

ffff s

mina

mina atq; actiones Crato saltationibus anteposuerat. Deinde & præstantiam artis à difficultate commendat, docens multarū ac variarū rerum peritum, multisq; tū ingenij tū corporis dotibus saltatorem præditū esse oportere. Inter quæ & effectum ac vim artis prosequitur: docens non oblectare tantū eam, verū & corporis agilitatem quandam decentē atq; vtilem inde comparari, robatq; & vires augeri. Deinde & animi quandā sapientiam ac mores hominū formari. Idq; exēplis tū philosophorū, tum barbarorū quorundam amplificat. Postremo & vitia saltatorū aliquot recēset, & præcipuè quantum noceat, aut aliās ista vel in primis in hac arte caczelia seu nimia affectatio, exemplis docet, quæ res & ipsa ad difficultatem artis consummandam pertinet. Exordium ab occasione sumitur: à quo mox Cratonis reprehensio sequitur, qui studiū huius rei in Luciano reprehēdit, à personæ qualitate, & modo rei: addita etiā amplificatione quadā à collatione, quam ante quā ad rē accedit, Lucianus ab inæqualitate refutat, ipsumq; Cratonē indignē & absurdē facere ostendit, qui rē nec visam, nec cognitam, temerē reprehendat. Atq; ita ad argumētum, illo, auscultandi operam pollicente, descendit.

L V C I A N V S.

Πὰ τοῦτο, ὃ
Κράτων, δια-
βλύ τινα τὰς
τῶν ἡμετέρων

ἐν τῇ πόλει, οἷμαι, παρὰ
συνασμῶσιν, καὶ συδὲρμας ὁρ-
χόμενοι τε, καὶ αὐτὸν ὁρχιστάς τε, καὶ
πρότεροι ἡμῶν τε, ἢ χαρρόντων
τῶν τοιούτων θεῶν, ὅς ἐστι φανῶν καὶ
γυναικείων πράγματι μὲν ἀνὴρ
πρὸς ἀλλὸν τοιοῦτον, ἀνὴρ τε,
οὐ καὶ muliebri multum ponamus operæ: audi obsecro

Ostea quā tu
Craton, b iam
olim acerba
quadam accu-

satione adornata, ac diu
multumque meditata, in
ius vocasti cum saltationes,
tum ipsam saleandi artem
cium, in super aurem & nos
reos fecisti tali gaudentes
spectaculo, quasi in re frie
quantum

ὅσον τὸ ὁρθὸν διημέρηται, καὶ
 ὡς λίθηδας σιαντὶ. ἢ μάλιστα
 ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν καὶ κακοῦ
 ὥν καὶ συγγνώμῃ, ἢ ἐξ ἀρε-
 τῆς βίῳ ἀχρηστῶ συζῶν, καὶ
 μόνον τὸ σαληρὸν ἀγαθῶν
 γινώσκον, καὶ ἀπείρας αὐτῶν, κα-
 τηγορίας ἀξία εἶναι νομίζουσιν.
 Κρά. ἀνὴρ εἰς τίς ὥρ, ὡς λέγει,
 καὶ ταῦτα παλαιά σωτῆρος,
 καὶ φιλοσοφίας τὰ μίτριά ὡμι-
 ληκώς, ἀφ' ἑμῶν, ὃ Λυκίε,
 τὸ πρὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,
 καὶ τοῖς παλαιῖς συνέναι,
 καὶ θεῶν καταρτήσιν, ὅτι
 ἀνδρίας ἀνθρώπων ὁρῶν ἐδῶ
 σι μαλακῶς, καὶ ἀσυναρ-
 ᾶτος ἐναμυνώμενον,
 καὶ μιμνήσκον ἱερῶν καὶ γυ-
 ναικῶν πάλαι, τὰς μαχο-
 τάτας Φαίδρας καὶ Παρθενό-
 πας, καὶ Ροδόπας τινὰς, καὶ
 ταῦτα ποδῶν ἐνδὲς ἑρμάσι
 καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν
 ἐνδὲς, καὶ ἀγέλας ὡς ἀ-
 ληθῶς ὀράγματα, καὶ ἡμι-

quantum à recto aberraris,
 tum quemadmodum deco-
 plus per imprudenciam, rem
 omnium in mortalium vita
 optimam innocenter accusa-
 ris. Et equidem venia tibi
 habenda est, si statim sub ini-
 tium aspera vitæ temet as-
 suefcens, & tantum quod du-
 rum fuerat, bonum existis
 mans, rerum ductus imperis-
 tia, ista accusatine digna
 censueris. CRAT. ^c Cum
 vir fies, ὁ optime, & maxime
 disciplinis liberalibus innu-
 tritus, nec non in Philosop-
 phiæ studiis mediocriter ver-
 satus, posthabeas autem, ὁ
 Luciane, rerum optimarum
 exercitium, & priscorū illa-
 rum conuictum, ceterum se-
 dere sustineas in theatro om-
 nium possideas sannas exci-
 piens, & hominē effamina-
 tum spectans mollibus vesti-
 mentiis indutum, ac eantiles
 vis lasciuus & turpibus perstreptem, tum prisci seculi mu-
 lierculas amatorias imitantem, nempe libidinossimas Pha-
 dras, & Parthenopas, & Rhodopas, & hæc omnia cum
 pulsationibus, & lasciuis & obscænis carminibus, & pec-
 dum strepiu; hæc inquam res est perquam ridicula &

que

πα ἰδιώτηρα ἀνδρὶ, καὶ οἷο
 εἶ πρίποντα. ὥς ἐξαγὼ πν.
 θόμῃ. ὡς ἰωλιδάτης θία
 σχολάσεις, ἐν ἰδιώτῳ μόνον
 ὑπὲρ οὐ, ἀλλὰ καὶ ἰωλιδάτω, ἃ
 Πλοτῶν. καὶ Χρυσίππῳ καὶ
 Ἀριστοτίνῳ ἰωλιδόμῃ. ἡ δ.
 θῆσα, τὰ ὁμοία πεπονηθὲς τοῖς
 τὰ ὧτα πρὸ ἡνθρωπίνῳ καὶ
 ταῦτα μεγάλα ἀνθρώπων ὄντων
 ἀνθρώπων, καὶ θεαμάτων
 σπουδαίων, ἃ τῶν τῶν δεισι-
 τῶν, τῶν λυχνικῶν ἀνθρώπων, καὶ
 τῶν ἰωλιδάτων τὰ ἡνθρωπίνῳ πρὸς
 αἰσθάνων, καὶ μάστιγι τῆς συμ-
 μῆς τραγωδίας, καὶ τῆς φωνῆς
 εἰσπράττης ἡρωιδίας, ἃ περ
 καὶ ἰωλιδάται εἶνα ἡξίωτα πο-
 λῆς οὐκ, ὅ ἡνθρωπίνῳ, τῆς ἀφρο-
 νίας εἰ δεινὰ πρὸς τοὺς πρὸς
 παιδαγωγούς, ἃ βόη καὶ παν-
 τὰ πασι. ἡνθρωπίνῳ, καὶ τῆς
 τῶν σπουδαίων ἀνθρώπων ἡξίωτα
 ἡξίωτα. ἡ δὲ τοῖς τῶν ἀνθρώπων
 ἡξίωτα. οἱ μὲν, ἀνθρώπων
 τὸ

quae hominem ingenuum,
 qualem te esse conspicio, mi-
 nimè deceat. Quare ego
 cum certior factus essem
 huic tam turpiter incumben-
 re spectaculo, non tantum
 me tui puduit, sed vehemen-
 ter etiam discruciatum sum
 animo, si Platonis & Chry-
 sippi & Aristotelis obliuis,
 sederes non dissimilia cum
 ijs passus, quorum aures
 penna leuiter perfricantur:
 maximè vero, alijs innu-
 meris disciplinis existentibus,
 & spectaculis graui-
 bus & ferijs, si quis omnino
 choraules exigat, ac citha-
 rædos artificiosè canentes
 requirat. Cum primis ve-
 rò, cum grauem aliquam
 spectando iragœdiam, aut
 plenam hilaritatis comœ-
 diam, non minorem volu-
 ptatem capere possis, de qua-
 rum palmario certamina
 quoque poetis proponi so-

lent. Multa itaque & accurata, ô generose, defen-
 sione apud eruditos tibi opus erit, si nolis per omnia vi-
 deri excidisse, & è bonorum grege exactus esse. Atque
 istud mihi optimum factu videtur, ut his omnibus constan-

τὸ πᾶν ἰάσθαι, καὶ μὴ τὴν
ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον
παρὰ νομιμῶν ἔχει. πῶς δὲ
τῶν τοιούτων ὅρα, ὅπως μὴ λάθῃς ἡ-
μῖν ἐξ ἀνθρώπων τὸ πᾶν ἄνθρω-
πῶν, ἢ Βάκχῃ γυναικί. ὅτι οὐ
οὐδὲν ἀνθρώπων ἡμῶν, εἰ μὴ σε,
κατὰ τὸν Οδυσσεῖα τὸ πᾶν
ἀρπαγνύον, ἐπὶ τὰς συ-
νέσεις ἀσπριῶν ἐπαναξομῶν,
πρὶν λάθῃς τελῶς, ἀπὸ τῶν ἐν
τῷ θεῷ Σφελῶν καὶ ἡσυχ-
μῶν. καὶ τοῖς ἑκείναις μὲν τοῖς
ἡσυχίοις ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἐπὶ
τῶν λεγόντων ἐπὶ τῶν πα-
ραπλοῦν ὁδῶν· οὐδὲ καὶ δι-
ὀφθαλμῶν τοῖσιν ὁδῶν ἀ-
δελφῶν. Ἄν. παρὰ, ὃ Κρά-
τος, ὡς ἡ ἀρχὴ ὅτινα ἔλ-
θῃ ἐφ' ἡμῶν τὸν σωτὴ ἡμῶν,
πᾶν τὸ γινώσκον, τὴν
τῶν λεγόντων καὶ Σφελῶν
ἡκόντα. πᾶν ἀνομοιοτάτῳ
μοι δοκεῖς ἀρπάζειν, ὅτι πᾶν
πᾶν, παρ' ὅσον τοῖς μὲν τοῖς
πᾶν

in negatione medearis, neque
sub initium fatearis aliquid
tale te flagitiosè deliquisse.
In reliquum verò caue, ne
nobis ignorantibus ex viro
quem olim egisti, in Lyden
quampiam aut Baccham, as-
missa pristina facie trans-
miseris. Quam in re non tibi
solum sed & nobis culpam im-
putanda foret, si non Ulys-
sis in morem à loto degustas-
ta abstractum, ad consuetas
literarum & Philosophiæ
commercia & studia te re-
duceremus, priusquam om-
nino deceptus à Sirenibus
in theatro exultantibus oc-
cuperis. Iam illa solis insi-
diantur auribus, eamque ob-
rem hasce nauigio præter-
euntibus cera opus est. Cæ-
terum tu & ab oculis vide-
re prorsus illarum præstigiis
esse subactus. LV C.^e Pa-
pæ, ὃ Craton, quàm verò ro-
bustum in nos canem solutis
loris concināsti? Nisi quòd

exemplum sumptum à Lotophagis, & comparationem
tractam à Sirenibus, parùm sciitè, atque adeò ineptissimè
mibi induxisse videris ad ea quæ mibi acciderunt. Ete-
nim

ἀπὲς μοι, ὦ Κράτωρ, ταυ-
 τὴν ἀπερίορκησιν, καὶ τῶν
 ἐν τῷ θεάτρῳ ἡγομένων ἰδὼν
 πολλὰ αὐτὸς ἐπιτιμᾷ; ἢ
 ἀνέρατ' ὧν τὸ θέαματ',
 ὅπως αὐτοὺς αὐτὸ καὶ κατὰ-
 πύσον, ὡς φῆς, νομίσας; εἰ μὴ
 καὶ εἶδον, ἔξ ἴσου μὲν καὶ οὐ
 γινώσκου· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄ-
 πορ' ἢ ἐπιτίμησις εἶναι σε
 δόξῃ, καὶ θρασυα, κατηγο-
 ρουῖν' ὧν ἀγνοῖς. Κρά-
 τῆρ' ἴδ' ἑτὸ μοι τὸ ποινὴν ἔν,
 ἐν βαθεῖ τῷ πόντῳ, καὶ πο-
 νητῇ τῇ λόμῃ, καθύπερθε μέλ-
 ῳ τῶν γυναικῶν, καὶ τῶν με-
 γάλων ἐκείνοις θαλάσῃ, ἡρο-
 τῶν τὰ τε κέσσι, καὶ ἰππῶν
 νους ἀπὸ πτεράτων ἐπιβόωντα,
 ὁλέθρων τινὶ ἀνθρώπῳ, ἅς ἐδῶ-
 κ' ὅρ' κατακλυμῶν; Ἄν-
 θυγάστου ταῦτα, ὦ Κρά-
 τῶν εἰ δέ μοι πεδάλῃς ποτὶ καὶ
 ὁδὸν πάρας ἔνθα παράσχοις
 ταῦτα, ἀναπαύσῃς τὸς ὀφ-
 θαλ-

Ago hoc mihi responde, Cra-
 ton: istud de saltatione,
 tum ea quæ fieri in theatro
 consueverunt, coramne tibi
 visa sunt, ut ea ita crebrius
 probrosis dictis insecteris:
 aut an potius spectaculi
 prorsus expertus atque ignarus,
 nihilo secus tamen illud ut
 tupe atque execrandum (ut
 ais) existimas? Quod si es
 nim aliquando ea præsens
 vidisti, iam nobis et tu hæc
 stulta spectandi curiositate
 paria fecisti. Sin non, vide
 ne parum modesta et nimis
 temeraria tua videatur esse
 insectatio, ea in crimen voc-
 eans, de quibus nihil ha-
 bes comperti. CRAT.
 Ergo hoc mihi adhuc su-
 pererat, ut in tam profun-
 da barba et cano capite ses-
 deam inter mulierculas, et
 infantes illos spectato-
 res, applaudens et præcos-
 nijs ineptissimis acclamans
 homuncioni cuiquam perduto, nulla necessitate lachry-
 mas profundem? LVC. Est equidem hoc tibi igno-
 scendum, o Craton: illud tamen pro certo exploratum
 habeo, si meis monitiis morem gerens, tantum tempus
 sculi.

θαυμάς, ὡς οἱ δὲ οὐκ ἀνά-
 σχοιο ἄν, μὴ δ' ἔτι πρὸ τῶν ἄλ-
 λων θίαν ἐπιτηδέω κατα-
 λαμβάνων, ὅθεν καὶ ὕψι ἀ-
 χειρᾶς, καὶ ἀκροῦ ἅπαντα.
 Κρῶν μὴ ὥρασις, ἄρ' ἀνοί-
 μιν, ἢ τι βιβλῶν ἀνασχοί-
 μεν ποτὲ, ἔς' ἃν δαούς τε
 ἄλλοι τὰ σέλην, καὶ τὸ γῆραον
 ἀπαράτῃ. ὧς νῦν γὰρ καὶ
 οἱ ἡδὴ ἐν τῷ, τολίως ἡμῖν ἐκ-
 βεβαχθῶμεν. Λυ. βόλα
 οὐδ', ἀφ' ἡμῶν. ὁ ἑωῶρε, τῶν
 βλασφημιῶν τῶν, ἀκροῦ
 μὴ τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντες,
 καὶ τῶν ἐν αὐτῇ λαλῶν, καὶ
 ὡς ὁ τῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ὡς ἡμῶς οἱ τοῖς θεωμοῖς,
 καὶ ὁ πᾶσι, καὶ ὁ δι-
 δάσκει, καὶ ὡς ἐνθουσία τῶν ὁ-
 ράντων τὰς ψυχὰς, λαμβάνει
 θεάματα ἐγγυμνάσι, καὶ ἀ-
 εἰσις ἀκρομασίον ἐνδοξοῦ.
 &, καὶ λοιπὸν τι ψυχῆς καὶ
 σώμα-

seuli spectandis saltationi-
 bus impertires, quantum vel
 periculo faciendo suffice-
 ret, nihil tibi posthac rebus
 omnibus fore prius aut an-
 tiquius, quàm vi loco com-
 modo occupato, seruire que-
 as spectaculis, unde exactè
 & videre, & clarè audire
 possis omnia. CRAT.
 Nunquam ego formam
 amabilis, si quid tale vn-
 quam prudens ac sciens fe-
 cero, semper autem mem-
 bris hirsutis, & barba in-
 compta atque horrida, ut
 me nunc tui ex animo mi-
 feret, omnibus modis infas-
 nientis. LVC. Vis ergo,
 s' ὁ amico, omisis blasphe-
 mias atque conuicijs, arrectis
 auribus attentè mihi dare
 operam nonnihil super salu-
 tatione, eiu:q; virtutibus dis-
 ferenti, tum quemadmodum
 non solùm oblectamento sis

spectantibus, verumetiam emolumento : tum, quantis de
 rebus hominum animos commodè admoceat, & erudiat :
 præterea, quemadmodum spectantium mentes aptè com-
 ponat, pulcherrimis exercens spectaculis, ac optimis præ-
 ceptis imbuens : ad hæc communem quandam corporis
 & ani.

ὁμαρῶν ἡ ἀνὰ ἐπιφάνου-
 μόνῃ· τὸ γὰρ μὴ μὴ ἀμισγῆς ἢ
 ῥυθμῷ ταῦτα πάντα ποιῶν,
 ὁ φύς ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ ἱππας
 ὁ ἄνθρωπος. Κρά. ἔμοι μὲν ὅ
 πάντων σχολῇ μεμνηνότες ἀν-
 θρώπων ἀκροαῶμαι, πλὴν νόσον
 πλὴν αὐτῷ ἱππαινοῦντες. οὐ
 δὲ, ἀβέβαια, λῆρόν τινα κα-
 τασκευάμαί με, ἔτοιμῶ
 ἐλκεῖν τὰν τῶν πατριῶν
 ἱπποσύνα, καὶ παρασχῆναι τὰ
 ὦτα, καὶ ἄνδρ' ἐν ἡρώ παρὰ
 πᾶσι τῶν φάων δωῶ
 μιν. ὥς ἡδὴ σιωπήσομαι
 σοι, καὶ λίγῃ ἀπόστασιν ἔλθοις,
 ὥς μὴ ἀκούσῃς τινος. Λυ-
 γόν, ὦ Κράτωρ, καὶ τότε ἰδέο-
 μιν μάστιγι. ἔσθ' ἂν κατ' ὀ-
 λίον, ἀλλ' ὅτι εἶναι σοι δό-
 ξα τὰ λεχθυσόμενα, καὶ πρῶ-
 τόν γε ἐπ' αὐτῶν ἄγνοη
 ναί μοι δοκῆς, ὥς ὁ νεώτερος
 τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτίθωμαι
 τὸ τῆς ὀρχῆς, ὅτι ἡδὲ καὶ πάλιν
 ἀρξάμενος

& anime pulchritudinem
 ostendens? Etenim quæ il-
 li accedunt à Musica & mo-
 dulationibus, hæc inquam
 omnia facere, non dedeco-
 ri aut vituperio, sed illi
 potius laudi tribuenda sunt.
 C. R. Quaquam mihi in
 presentia ocium non est
 insanientem hominem au-
 scultandi, suum ipsius mor-
 bum laudibus effertentem:
 attamen si nugis & mani-
 bus fabularum commentis
 me opplere tibi consultum
 factu visum est, paratus
 sum in hoc tibi officiosè in-
 feruire, & aures præbere,
 vel sine cera inutilia ver-
 ba obaudire valens. Quare
 compressa voce hanc tibi
 operam dabo. Dic verò
 quodeunque animo tuo libi-
 tum fuerit, quasi nemine au-
 scultante. L. V. C. Euge, ὁ
 Craton, istuc ipsum om-
 nium maximè mihi egentè

in optatis fuit. Paulò enim post ipsare comperies, num nuge
 tibi censendæ sint quæ in medium produciurus sum. Ac
 h principio quidem illud planissimè mihi ignorare videre,
 quàm non novitiū inuentum sit saltatio, neque heri

ἀρχαίον, οἷον κατὰ τὸς πε-
 πῶρας ἡμῶν, ἢ τὸς ἐκείνων,
 ἀπὸ τοῦ γὰρ τὰ ληθίστα ὄρχη-
 σως πῶς γνωστοποιῶντος,
 ἅμα τῇ πρώτῃ γνώσει τ' ὅλων
 φῶν ἅρ' ὅτι καὶ ὄρχησιρ ἀνα-
 φωνῶσα, τὸ ἀρχαῖον ἐκείνων ἔρω-
 τι σιναναφανέσασθαι. ἢ γού-
 χορέα τ' ἀσείρων, καὶ ἢ πῶς τὸς
 ἀπλανέας τ' πλανητῶν συμ-
 πλοκῇ, καὶ ἑνὶ ῥυθμῷ αὐτῶν
 λοινωσίαν, καὶ ἡύτακτον ἄρμον-
 νίαν, τῆς πρώτου ὄρχησας
 δαίγματα ἔχει. κατ' ὁλίγον δ'
 αὐξανομένη, καὶ τῆς πῶς τὸ
 βέλτιον ἀπὸ τῶς ἀπῶς τυ-
 χάνουσα, οὐκ ἔτι γινώσκει τὸ ἀ-
 κρότατον ἀρετῆς ἔχειν, καὶ γὰρ
 γνῶσις ποικίλον τι, καὶ πανα-
 μόνιον καὶ πολυμήθεον ἀγα-
 θόν. πῶς δὲ φασὶν Ῥεῖαν ἢ
 ὀψίσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ
 ἢ τὸς Κορυδαύτας, ἐν Κρήτῃ
 δὲ τὸς Κερήτας ὄρχησθαι κα-
 λῆσαι. καὶ ὃ τὰ μέγιστα ὄνα-
 το τῶς

res esse omnifariam varia, & omnibus modis concinna
 & congruens, tum bonum multiplicis ornatus & scien-
 tia. Hoc verò saltandi artificis aium Rheam potissimum
 oblectatam, in Phrygia quidem^k Corybantas, ^l in Cre-
 ta autem Curetas saltare iussisse. Neque verò modicum cepit

aut nuper natum & increm-
 ptum, puta apud maiores
 nostros, aut illorum: sed
 qui super saltationis ortu
 quam verissima perscruta-
 ti sunt, affirmant illam vna
 cum mundi ac omnium re-
 rum generatione natam esse,
 & cum Amore deo illo ve-
 rustissimo in lucem prodixisse.
 Etenim ipsaⁱ siderum chos-
 rea, & errantium cum non
 errantibus coniunctio, eo-
 rundemque modulata atque
 concinna participatio, &
 illa bella tam pulchrè in-
 stiuta harmonia, primoge-
 nita saltationis argumen-
 ta fuere, & indicia certissi-
 ma. Ea verò temporis pro-
 gressu subinde incremen-
 tis aucta maioribus, neque
 non additiones melioris in-
 ueni fortita non modica-
 cas, summo nunc absolu-
 ta videtur esse festigio, ac

το τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ πε-
 ρορχέμενοι, διωσάμενοι αὐτῇ
 τὸν Δία, ὥστε καὶ σωσάμενοι αὐτοὺς
 ἄν' ὧν Ζεὺς ὁφείλει ὁμολογοῦν
 αὐτοῖς, ἐκφυγόντες τῶν αὐ-
 τῶν ὁρχησιν τὸς πατρώους ὀ-
 δόντας, ἐπ' ὅποις δὲ αὐτῶν ἡ
 ὁρχησις ἐστίν, τὰ ξίφη μεταξὺ
 ἑρπυλίων πρὸς τὰς ἀσπί-
 δας, καὶ πυθόντων ἐνὶ ὄρωτι,
 καὶ πολυμήκον, μετὰ δὲ Κρη-
 τῶν οἱ ἑσπέραιοι ἐνεργῶς ἐπι-
 τηδύσαντες αὐτὸ, καὶ οἱ ὁρ-
 χησάμενοι, καὶ οἱ ἰδιώται
 μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικῶς
 τιροί, καὶ πρωτόθεν ἀξιοῦν-
 τες, ὅ γ' οὐδ' Ὀμηρὸς τὸν Μι-
 κρόν τε ἐκ ἀσχετοῦ βλάπτει
 ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ὅπως ἀραπίσης
 καὶ τῶν, καὶ γυνέμεται ἅπα-
 ραν ἐπὶ τῇ ὁρχησίνῃ, ὥστε καὶ οἱ
 ἑσπέραιοι μόνον ταῦτα ἐπί-
 σαλῶσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ
 Τρῶες αὐτοῖς, καὶ τοὶ πολέ-
 μοι ὄντες, ἐβόων γὰρ οἱ μὲν, καὶ
 τῶν

ex illorum arte compendii.
 Quippe circumsaltantes lo-
 uem illi serudrunt incolu-
 mem, ita vi Iupiter non gra-
 uatē fateatur saluti contri-
 buta prēmia se illis debe-
 re, per illorum saltationem
 patrios dentes effugiens. Por-
 rō autem hæc saltatio ab
 armatis desaliabatur, gla-
 dios ad seuta collidentibus,
 ac bellicum quiddam Ὠτα-
 tonitum saltantibus. Mox
 verò inter Cretenses ut quis-
 que maximè nobilitate præ-
 cellebat, summo studio hanc
 rem exercentes, præstantissi-
 mi saltatores reddebantur,
 non tantum homines pri-
 uati, & humili loco orti,
 sed nobiliores quoque, &
 regij sanguinis, & primas
 tes in populo. ^m Home-
 rus quoque Merionem non
 suggillare, verum pulcherò
 rimo laudis testimonio or-
 nare volens, saltatorem no-

minauit. itaque in tantum
 clariudinis & notitiæ ob sal-
 tandi peritiam apud omnes venerat,
 ut hæc non Græcò
 solum de illo comperta tenerent,
 sed & Troianis hostibus
 non ignota foret. Videbāt enim,
 ut mea est opinio, eius in bel-

τὴν ἐν τῷ ποταμῷ αὐτῷ λυ-
φότητα, καὶ ὀρυθμία, καὶ ἐξ
ὀρχήσεως ἐκκίνητο. φησὶ δὲ τὰ
ἐπηρῶς δὲ πρὸς Μηρόν, τὰ χα-
κρῶσι καὶ ὀρχησὶν περὶ ὀνῆα,
Βηχ. ὁμοῦ κατέπαυσε, καὶ
ὁμοῦ δὲ κατέπαυσε αὐτόν.
ἄτε γὰρ ἡσυχία καὶ ἐν τῇ
ὀρχησικῇ, ῥαδίως, οἶμαι, δι-
είσπασκε τὰς ἐν αὐτῷ ἀρε-
τας τὰς ἀνομιῶν. ποιοῦς δὲ καὶ
ἀλλος τὴν ἡρώων ἀπὸ ἡρώων,
τοῖς αὐτοῖς ἐγγυμνασμοῖς,
καὶ τὴν τὸ πρᾶγμα ποιη-
σῶν, ἵνα αὐτὸν ἡδύμῃ τὸν
Νιοπέλειον, Ἀχιλλέως μὲν
παῖδα ὄντα, πάντες δὲ ἀπὸ
ψαυτὰ ἐπὶ τῇ ὀρχησικῇ, τὰ ἄ-
λλα τὸ δάμιον αὐτῷ πε-
σσεύοντα, Πυρρῆχιον ἀπὸ αὐ-
τῷ ἡκεν ἡμῶν. καὶ ὁ Ἀχιλ-
λῆς ταῦτα ὑπὲρ τῷ πατρὶ
παυθάνοντι, καὶ αὐτὸν ἔχου-
σαν, οἶμαι, καὶ ἐπὶ τῷ δάμι, καὶ
τῇ ἀλλῇ ἀλλῇ αὐτῷ. ὡς γὰρ οὐ

τὴν
præcelluit artificio, ut cum speciem quoque saltandi pul-
cherrimam sibi adiscisset, Pyrrhiehij nomen ab illo acce-
perit. Achilles quoque ipse his de filio suo inauditis, maiori
gaudio suffusus est, ut ego existimo, quam propter eius
formæ præstantiam, & membrorum robur insuperabile. At
qui

lando agilitatem, & con-
cinnum membrorum mo-
tum, quæ ex saltatione in-
usum conuersa peculiari-
ter possidebat. Versiculī
Homeri ad hunc loquun-
tur modum:

Te ciō Merione, quan-
tis saltare peritum,

Strauissem in dura cona
fossam cuspidē pugna.

Tametsi eundem non stra-
uerat. ut enim in saltando
semet magno studio exer-
cuerat, sic facillè, ut opinor,
effugiebat iacula in eum
contorta atque emissa. Iam
quanquam & alios complures
ex heroibus enumerare
posim eo ipso saltandi stu-
dio diligentissimè exercita-
tos, quicquid ex hac ipsa re ar-
tem fecerint: sufficere ta-
men suspicor uno à me pro-
ducto Neoptolemo Achil-
lis filio, qui usque adeo hoc

ἐν τῷ Ἰλῖον, τὴν ἀνάλωτον ὅ-
σαν, ἢ ἐκείνη ὁρχιστικὴ καθῆ-
λι, ἢ ἄς ἔλαφ' ὁ κατέβριψεν.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄπειροι
Εὐκλῶν ἐν δόκοι καὶ παρὰ
Πολυδάκτυλον καὶ Κάστορ' ὁ κα-
ρυατῖσαν μαθόντων (ὁρχή-
σις γὰρ καὶ τὸ ἔδ' ὅτι, ἐν Κα-
ρύσις τ' Ἀκαωνικῆς διδασκώ-
μενον) ἅπαντα μετὰ Μυσοῶν
ποιοῦσιν, ἄλλοι δὲ πολλοὶ μὲν πῆς
αὐλῶν καὶ ῥυθμῶν, καὶ ὑψα-
νῶν ἐμβασιμ' ἐποδοῖς. καὶ τὸ
πρῶτον σωθῆμα Λακεδαι-
μονίους πῆς τῶν μάχων ὁ αὐ-
τὸς ἐνδίδωσι. ὧγαροῦ καὶ
ἐκράτου ἀπάντων, μυσι-
κῆς αὐτοῖς καὶ ἀρρυθμίας ὕψος
μίνης, ἰδοὺς δ' ἄν καὶ τὸς ἐ-
φύβους αὐτῶν ὁ μῦθον ὁρχεῖται,
ἢ ὁπλομαχῶν μανθάνοντας.
ὅταν γὰρ ἀπροχαισάμενοι,
καὶ παύσαντες ἀρπάξας, καὶ
παυθέντων ἐν ὧ μέρει παύ-
σονται, ἄς ὁρχισιν αὐτοῖς
ἢ ἀγωνία τιλῶνται. καὶ αὐ-
τῶν

cendis dare operam. Vbi enim iam summis colluctati
sunt digitis, ac mutuis ictibus semet ceciderunt, quiescunt
parumper, & omne illorum certamen in saltationem so-

qui interea semper Ilion fuit
inexpugnabile, donec illius
saltatione capium conci-
deret, & direptum solo ac-
quaretur. ° Lacedæmonij
quoq; qui Græcorum præ-
stantissimi esse censeban-
tur, cum à Castore & Pol-
luce Caryatissare perdidis-
sissent, quæ saltationis spe-
cies à Caryis urbe Laco-
niæ ducta erat, omnia cum
carminibus facere soliti
sunt, adeò ut ad tibiarum
quoque modulos & rhyth-
mum, & moderatum pedis
ingressum prælium commit-
tere illi genti moris fuerit.
Ac primum quidem conse-
rendarum manuum signum
Lacedæmonijs tibia dari so-
litum est: proinde de omni-
bus quoque reportant victo-
riam, musica & modulorum
concinnitate illos ducente.
Videres itaq; illorū ephe-
bos nihilo minore cura sal-
tationi, quam armis exer-

ἀντὶς μὲν ἐν ὧ μίσην ἑκά-
 στα, ἐπὶ αὐτῶν, καὶ ἐν τῶν ὧ
 ποδὶ. οἱ δὲ κατὰ στήθεσιν ἀπὸ
 τοῖς ἐπὶ πόνοι, σχήματα παν-
 τοῖα ἐπιδέκνυνται, πρὸς ἐνθου-
 σιάσιν ἐμβάνουσιν, ὅρτοι μὲν πο-
 λεμικὰ καὶ μὴ ὁλίγη δὲ φασ-
 γῶνικα, ἃ Διονύσου καὶ Ἀφρο-
 δίτης φίλα. τοιζαροῦν καὶ τὸ
 ἄσμα, ὁ μὲν ἄλλος ὁρχήσῃσι
 δάσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλισίαις
 θῶν, καὶ Βράτων, ὡς συγκωμῶ-
 ζοισιν αὐτοῖς, καὶ σωροχοῖντο.
 καὶ θάτερον δὲ τῶν ἁσμάτων
 (ἀλλο ὅρ ἄδεται) διδασκα-
 λία μὲν ἔχει, ὡς καὶ ὁρχήσῃσι. πόρ-
 ρω γὰρ φασιν, ὡς πᾶσι δὲ πᾶσι
 δαμνῶνται, καὶ ἡρώδης τε
 βίβλιον, τοῖς τε, ἁμάνων ὅρ-
 χήσας. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν
 ὅρμον ἡλικίαν ὁρχήσῃσι
 ποιοῦσιν, ὁ δὲ ὅρμος, ὁρχήσῃσι
 θῶν κοινὴ ἐφύδων τε καὶ παρ-
 θένων, παρ' ἑνὶ χοροῦν, καὶ
 ὡς ἀλλήθως ὅρμος ποιοῦσιν. καὶ
 ἡρώδης μὲν ὁ ἐφύδων, τὰ νεα-
 ρικὰ

est adolescentibus virginibusque commune, alternatim ad cho-
 ream dispositis, ut planè horum, hoc est, segmentum refe-
 rant. Solet aut̃ adolescens chorum ducere, more iuuenili sal-

lutum conueritur. Quorum
 in medio tibicen locatus est,
 tibiā incinens, ac pedi-
 bus instrepens. Caterum il-
 li per ordinem alter alterum
 sequentes, omnigenas figu-
 ras corporis agilitate ex-
 primunt ad rhythmum ina-
 gredientes, alias quidem bel-
 licas, alias verò saltatorias,
 quæ Baccho & Veneri gra-
 tæ sunt. Quin etiam can-
 tus quem inter saltandum
 modulantur, Veneris & Cu-
 pidinum cognomento nobi-
 litatus est, quasi vñd cum
 Venere & Cupidinibus com-
 muni choreæ saltationi in-
 dulgerent. Et altera qui-
 dem cantilena (duæ enim ca-
 nuntur) rationem quoque &
 præcepta saltandi in se com-
 plectitur. Procul, diui, ô
 pueri, promouete pedem, &
 saltate perfecti. Non dis-
 paria faciunt quibus Hor-
 mus saltare curæ est. Hora-
 mus autem genus saltationis

ἦν δ' ὀρχήσθ' , καὶ ὅσοις ὕ-
 περον ἐν πολέμῳ χρίσεται. ἡ
 παρθέν' δ' ἐπ' ἴται κοσμίως,
 τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκει-
 σα, ὡς εἴη τὸν ὄρμον ἐκ σω-
 φροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεονε-
 κόμενον. καὶ ἀγυμνοποδία
 δ', αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις
 ἔστιν ἃ δὲ Ομηρὸς ὑπὲρ Α-
 ριάδης, ἐν τῇ ἀσπίδι πε-
 ποίηκε, καὶ τῷ χορῷ, ὃν αὐ-
 τῇ Δαίδαλ' ὥσκησεν, ὡς ἀ-
 γνηνοκίῃ σοι παύειμι· καὶ
 τὸς ὄρχησας δὲ τὸς δύο, ὧς
 ἐκὰδ ποικίλεις λυκίσκους
 λαλῆς, ἡγυμνῶς τῷ χορῷ καὶ
 πάντῃ, ἃ ἐν τῇ ἀσπίδι λέγεται,
 Κῦροι δ' ὄρχησῶντο ἰδία
 ὕπον, ὡς τι λάμπισον τῷ
 τῷ Ηφάεσσι ἱμνοῖσαντ' ἐν τῇ
 ἀσπίδι. τὸς μὲν γὰρ Φαίακας
 καὶ πάντ' ἀνδρῶν ὄρχησας
 χαίρειν, ἀδρῆς τε ὄντας, καὶ
 ἐν πάσῃ ἀνδραμονίᾳ σφαι-
 βοντας, ὃ γοῦν Ομηρὸς τῷ
 αὐτῷ μάλιστα θαυμάζοντα πε-
 ποίηκε τὸν Οδυσῆα, καὶ τὰς
 μαρ-

tans, quo postea in adoriens
 dis hostibus usus sit. Sem-
 quebatur hunc puella mo-
 destia quadā conspicua, quæ
 fœmineum saltum decenter
 admodum peragebat : ut
 horum ex temperantia &
 fortitudine compositum rea-
 tē dicere possimus. Cete-
 rum quæ ἢ Homerus super
 Ariadne in clypeo memo-
 rie prodidit, de quæ choro
 quem illi Dædalus institues-
 rat, ea, ut iam olim tibi le-
 sta, præteribo silentio. Præ-
 teredā duos illos saltato-
 res, quos eodem in loco
 Poëta cybesteras vocat,
 chororum ducentes. Rursus
 quæ in clypeo memorat, In
 medioq; duos iuvenes agi-
 tare choreas Cernere erat,
 tanquam rem omnium pub-
 cherimam, saltationē Vula-
 canus clypeo addidisset.
 Etenim Phæacas saltatione,
 ut par erat, vehementer suis
 se oblectatos, mirum vide-
 ri non debet, cum tantis af-

fuerent delicijs, ac in omni rerum abundantia & for-
 nâ indulgentiâ viclitarēt. Quare Homerus Vlysem ex om-

μαρμαρυγὰς τ' ποδῶν θιγὰς
 ῥυθμῶν. ἐν μὲν γὰρ Θεσσαλίᾳ
 τοσούτων ἐπέδωκε τῆς ὀρχη-
 κῆς ἢ ἄσκησις, ὥς τὸς περὶ αἰ-
 τας, καὶ πελαγονιστὰς αὐτῶν,
 πεορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
 ἀλλοῖσι τὸ αὐτῶν ἀνδριάν-
 των ἐπιγραφαί, ὅς τοις ἀ-
 εἰσώσουσι ἀνίστασθαι. Πρῶτοι
 γὰρ, φησι, πεορχηστῆρας
 αἱ πόλεις. καὶ αὖθις, Εἰλατίω-
 νι τὰς ἀκόντας ὁ δαμῶν,
 αὐτὸν ὀρχησαμένον τὰν μάχην,
 ἰδὼν ἔγραψεν, ὅτι τινὲς αὐτῶν
 χάριαν ἐδεδίμειαν ὅτιν' ἐν ἑρῇ,
 αἶνον ὀρχήσας, Ὀρφείας ἀ-
 παδὴν ἢ Μυσαίου, καὶ τῶν τότε
 αἰετῶν ὀρχηστῶν, κατὰ σῆμα-
 μίνων αὐτὰς, ὥς τι λάμπουσιν
 καὶ τὸ νομοθετησάντων,
 σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσῃ μὲν.
 οὐαί. ὅτι δ' ὅτως ἔλα, τὰ μὲν
 ὀρχησασσάτων ἄξιον, τῶν ἄ-
 μυνήτων ἔνκα. ἡμῶν δ' ὅτι πάν-
 των ἀκούσιν, ὅτι τὸς ἔλαχο-
 πόους

tunc saltatoribus, constitutas fuisse satis certe constat, qui
 & hoc, ut cetera omnia, vel honestissimum quiddam legi-
 bus sanxisse videntur, initiari cum rhythmo & saltatio-
 ne. Quod autem hoc ita se habeat, reticenda erant orgia,
 propter prophanos nondum initiatos. Illud autem omnes au-
 diunt,

nibus quæ visenda apud
 Phaeacas conspexerat, hoc
 cū primis admirantem testa-
 tur, agilesq; pedum motio-
 nes spectantem. Iam in The-
 salia eò usque progressum est
 saltationis exercitium, ut
 populi praesides, & ante-
 signanos illorum, praefaltas-
 tores vocare non dubita-
 rint. Cui rei etiam munus sta-
 tuarum inscriptiones & ti-
 tuli suo suffragantur testis
 monio, quas is qui in bello
 optimam nauassent operam,
 erexerunt. Praetulit, inquit,
 praefaltatorem ciuitas. Et
 iterum, Eilaioni posuit
 hanc imaginē populus, pro-
 pterea quod pugnam proz
 bē defaltarit. Mitto illud,
 apud veteres nullas unquam
 fuisse celebratas festiuita-
 tes aut ceremonias citra sal-
 tationem: quippe quas ab
 Orpheo & Musæo, optimis

ράοντες τὰ μυσία, ἐξορχή-
 θαι λέγουσι οἱ πολλοί. ἐν δὲ
 αὐτῇ γὰρ ἐκείνῃ θυσίᾳ ἀνέ-
 θερξάμενος, ἀπὸ αὐτῆς, καὶ
 μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. πα-
 λαιοὶ χοροὶ συνελθόντων ἐν
 αὐτῇ καὶ καθάρᾳ, οἱ μὲν ἰχθ-
 ρονον, ὑπαρχοῦν δὲ οἱ ἀει-
 σσι περὶ ἐν τῶν ἐξ αὐτῶν. τὰ
 χορῶν τοῖς χοροῖς γραφόμενα
 τόδοις ἄσματα, ὑπορχήματα
 ἱκαναῖς, καὶ ἐμπέπληστο τῶν
 τοις τῶν ἡλύρα, καὶ τί σοι
 τὸς ἐπὶ τῶν ἡλύρα, ὅπου καὶ
 Ἰνδοί, ἐπαδόντες ἑωθινὴν ἀνα-
 σάντων, περὶ σάκωνται τὸν ἡ-
 λιον, ἐχέοντες ἡμέας, πλὴν
 χεῖρα ἔχοντες, ἡμέτερά
 ἐν τῇ ἡμέτῃ εἰν πλὴν ἡλύ-
 ἀν' ἐπὶ αὐτοῖς πρὸς τὴν ἀνα-
 τολὴν σάντων, ὁρχήσας τὸν
 ἡλιον ἀσπάζονται σχηματί-
 ζοντες αὐτοῖς σιωπῇ, καὶ μι-
 μνήσασιν τὴν χορείαν ἢ θύῃ καὶ
 τῇ ὁδῇ Ἰνδῶν καὶ ἀνχῇ, καὶ
 χοροί, καὶ θυσία. διὸ καὶ τοῦ-

τοῖς

esse arbitramur: verum illi ad Orientem conuersi, saltatio-
 ne Solem consalutant, sed cum silentio seipsos conforman-
 tes, dei choream imitari atque effingere conantur. Et hæc In-
 dorum est precatio, & chori, & sacrificium. Duabus verò vi-

diunt, quod ij qui lingua vi-
 tio atque inconinuentia my-
 steria prodidissent, plerique
 eos desaltasse dicuntarene.
 Porro autem in Delo nula
 la sacra peragebantur, quis
 bus saltatio non fuisset ad-
 hibita, sed & cum illa &
 cum musica cuncta persola-
 uebantur. Ingressi vero pue-
 rorum chori, iibia & ci-
 thara præcinentibus salta-
 bant: quos subsecuti opti-
 mi, facto delectu choreis
 excipiebant. Itaque & can-
 tilenas illiusmodi choreis
 conscriptas hyporchemata
 nominare consueuerunt, taz-
 libusque lyra impleta fue-
 rat. Quid verò Græco-
 rum gentes tibi commemo-
 rem, cum Indi quoque po-
 steaquam manè è strato sur-
 vexerint, Solem precibus ve-
 nerati fuerint, non quemad-
 modum nos deosculata ma-
 nu perfectam precationem

ζωὴς ἐκ τοῦ αὐτοῦ τὸν θεὸν καὶ ἄρ-
 χον φύσις καὶ ἀνομοσύνη τῆς ἡ-
 μέραις. Αἰθιοπὸν δὲ γὰρ καὶ πο-
 λιμοῦ τῶν, οὐδὲ ὀρχήσας αὐτὸ
 ὁρᾷσι. καὶ ἐκ αὐτῶν ἀφίη τὸ βέ-
 λον. Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφιλῶν
 τῆς κερφαλῆς (ταύτη γὰρ ἀντι-
 παρέρχεται χερσὶν, περιδίδον-
 τὸν αὐτῇ ἀκτινυδὸν τὰ βέ-
 λη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαι-
 το, καὶ τῷ σχήματι ἀπαλή-
 σαι, καὶ περικυβέσας τῇ ὁρ-
 χήσας τὸν πολέμιον. ἄξιον
 δὲ, ἐπὶ τῷ Ἰνδικῷ, καὶ τῷ
 Αἰθιοπίᾳ διεξιλαυθᾶν,
 καὶ ἐς τὴν γάτονα αὐτῶν
 Αἰγυπτιον καταβλεῖναι τῷ λό-
 γῳ. Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς
 μῦθος καὶ Πρωτῆα τὸν Αἰ-
 γυπτιον, ἐκ αὐτοῦ τῇ ὁρχῇ
 βλεῖν τινα γνῶναι λέγειν, μη-
 μυητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πᾶς
 πάντα σχηματίζου καὶ με-
 ταβάλλουσι διωάμενον, ὡς
 καὶ ὕλατον ὑγρότητα μι-
 μῆσαι, καὶ πυρὸς ὀξύτη-
 ταν ἐν τῇ πᾶσι λιμνῶσι σφο-
 δρότερον, καὶ λέοντος ἀγριότητα,
 καὶ

cibus ad hunc modum Deū
 placare solent, nempe ma-
 ne & vesperi. Atenum Ae-
 thioptes non alia quàm sal-
 tandi ratione illatis iam si-
 gnis bellum ingrediuntur,
 nec quisquam Aethiopum
 vel sagittam excussam emit-
 teret auulsam à capite, (hoc
 enim vice pharetræ viun-
 tur, radiorum instar tela ca-
 pitū circumponentes) nisi
 prius saltauerit, & saltatio-
 ne hosti terrorem incusserit.
 Consentaneum verò esse os-
 pinor, posteaquam totam
 Indiam & Aethiopiam pera-
 grauimus, ut in vicinā Ae-
 gyptum oratione diuertas-
 mur. Etenim vetus illa fa-
 bula Proteum Aegyptium
 nihil aliud quàm saltatorem
 fuisse eximium, mihi planè
 confirmare videtur, hominē
 effingendi imitandiq; pri-
 tum, quicq; semet in varias
 rerum facies demutare &
 transformare potuerit, ut

modo in aquas tennes dilap-

pfus abiret imitando, modo ignis celeritatem & vehemen-
 tiam agilitate corporis, mox leonis immanitatem, ac parda-

καὶ παρ' Ἀλκίως θυμὸν, καὶ
 ἀγέρην δόνημα, καὶ ὅπως, ὅ
 τι καὶ θελήσῃ. ὁ δὲ μὴδ' ὅ
 παραδῶν πρὸς τὸ παραδο-
 ξότερον πλὴν φύσιν αὐτῆς, ἀν-
 γίσσας, ὡς γιγνομένης ταῦτα,
 ἄπειμι μῆτο. ὅπερ δὲ καὶ
 τοῖς νῦν ὀρχομένοις πρόσ-
 ειρ. ἴδοις ἴ' ἂν οὐδ' αὐτοὺς
 πρὸς τὸν αὐτὸν ἑαυτὸν ὡς
 σφραττισμένης, καὶ αὐτὸν μι-
 μομένης τὸν Πρωτέα ἐκείνῳ
 ἔχει καὶ πλὴν ἑμπόσας, πλὴν
 μινείας μορφᾶς μεταβαπο-
 μένῳ, ζωώτερον τινα ἀνθρώ-
 πον ἢ τῷ μύθῳ παραδιδό-
 νται. ἐπὶ τοῖς δὲ δικαίον μὴδ'
 ἔρωμασιν ὀρχήσας ἀμνη-
 μονεῖν, καὶ οἱ ἀνθρώποι αὐ-
 τῶν, ὅσοι μικρότατον τῶν
 θεῶν Ἀρεῶν, οἱ Σάλιοι καλεῖ-
 νοι (ἑρωςὺς δὲ τὸ ὄνο-
 μα) ὀρχοῦνται σιμυόσας τῷ
 ἅμα καὶ ἑρπύλλῳ. Βιθυνὸς δὲ
 μὴδ' ὅ

lis imperum, deinde arboris
 motum flexibilem: postea
 modo in summa quicquid col-
 libuisset, exprimeret. Cate-
 rorum fabula eas Protei pro-
 prietas ad inusitationem om-
 pinionem detorquens eames
 ius naturam fuisse coma-
 menta est, quasi ea ipsa quae
 fieret, quaecunque falsi-
 tandi artificio imitaretur,
 Qua facultate & eos qui
 hodie saltationibus nauant
 operam, praeditos esse ani-
 maduertimus, videasq; illos
 eodem tempore diuersissi-
 mis modis immutari, ac
 planè ipsius Protei esse æ-
 mulos. Et si quid coniectu-
 ra assequendum est, & Ema-
 pusam suspicor (quæ & ipsa
 in varias rerum facies se-
 met transfundere dicta est)
 non aliam quàm salta-
 tricem fuisse, fabularum
 inuolucro significare vo-

luisse homines. Ad hæc iustum esse opinor, ne Romano-
 rum quidem saltationem præterire tacitam, quam no-
 bilissimi quique illorum, quos vocant * Salios (est autem
 nomen sacerdotij) Marti deo bellicosissimo saliant gra-
 vissimè, & religiosissimè. Neque verò Bithynicæ fabu-
 læ com-

μὴ οὐτ', οὐ πάν-
 τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀπόρι'.
 οἱ τὸν Πείαπον, δαίμονα πο-
 λεμιστῶν, τῶν Τитάνων οἶμα
 ἔνα, ἢ τῶν Ἰθαίων διακτύ-
 λων, τὸ ἔργον πεποιήμε-
 νον, τὸ ἐνὸς πλὴν παθεῖν,
 παραλαβόντα παρὰ τ' Ἡρας
 τ' Ἀρη, πᾶσι δὲ μὴ ἔτι, σκλη-
 ρόν τ', ἢ πέρα τ' μετρίως ἀνδρι-
 κόν, μὴ πρότερον ὀπλομα-
 χῆν διδᾶσαι, πρὶν τέλειον
 ὄρχειν ἀπαργάσατο. καὶ
 ἐπὶ τῷ καὶ μιοδὸς αὐτῷ πα-
 ρὰ τ' Ἡρας ἔχοντο, ἀνὰ τῶν
 αἰῶν τ' ἐκ τ' πολέμου πειριγνο-
 μένων τῷ Ἀρη, παρ' αὐτῷ λαμ-
 βάνων. τὰ μὴ γὰρ Διονυσιακά
 καὶ Βακχικά οἶμαί σε μὴ πε-
 ρμέναν ἐμὲ ἀκῶσαι, ὅτι ὅρα
 χασις ἐκείνα πάντα λῶ. τῶν
 γοῶν ὅσων τῶν γυναικας
 τᾶτων ὀρχήσιων, ἰορδακος,
 καὶ σικιννίδ', καὶ ἱμμε-
 λίας, οἱ Διονύσιος θεράποντες
 οἱ Σάτυροι, ταύτας ἐφάροντες
 τὸν, ἀπ' αὐτῶν ἐκείνων ὄνομα
 μασαρ. καὶ ταύτη τῇ τέχνῃ
 καὶ

la commentum ab Italicorum
 instituto abhorret admodū,
 perhibentium. γ Priapum
 deum bellicosum, unum (ut
 opinor) ex Titanibus, aut I-
 daeis Daetylīs, illud opus fa-
 ctum, rebus militaribus in-
 situendum fuisse, quē Mars
 à Iunone offerente acceptū
 adhuc pueram, durum por-
 τὸ & rudem, & supra mo-
 dum virilem, non prius ar-
 morum peritum reddidit,
 quā perfectam eundē sal-
 tatorem effecisset. Quama-
 obrem & merces illi à Iu-
 none destinata est, ut ab illa
 semper decimam partem spo-
 liorum in bello partitorum
 reciperet. Ut autem Diony-
 siaca & Bacchica tibi ex-
 pediam, opinor te non expe-
 ctaturum ut audias, cuius to-
 ta actio nihil aliud quā
 saltationem complectitur.
 Cum itaque tria sint cele-
 berrimarum saltationum ge-
 nera, Cordacis & Sicinnis-
 dis & Emmelie, Bacchi
 ministri Satyri his à se ipsi

inuentis, de se cuique nomen indiderunt : & hac saltandi
 arte

ἡ δὲ μὲν ὁ Διόνυσος, Τυρρ-
 ρῶνδς καὶ Ἰνδὸς καὶ Λυδὸς ἐ-
 χερῶσατο, καὶ ἑλίκον ἔτα μά-
 χιμον ὧς αὐτοῖς θιάσοις λα-
 τάρχισατο· ὡς δὲ θαυμάσιε,
 ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγο-
 ρᾶν ἐπίτινδύματ' ὅς τε
 ἅμα καὶ μυστικῶς, καὶ ὧς τοῖς θεοῖς
 ἐσποδασμῶν, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐ-
 τῶν θρωμῶν, καὶ ὧς αὐτῶν τίρ-
 ψιν ἅμα καὶ παιδαρὸν ὠφελι-
 μον παρχομῶν, θαυμάζω δὲ
 σε καὶ κἄν, εἰδὼς Ὀμήρου καὶ
 Ησίοδου μάστιγι ἱραστῶν ὄντα
 σε (αὐτοῖς γὰρ ἐπὶ τῶς ποιητῆς
 ἐπ' ἀνεμῖ) πῶς ἀντιφθεγγῶν
 ἱεμένοις τολμᾶς, καὶ τῶν πάν-
 των ὀρχησιν ἐπανδύειν, ὃ μὲν
 γὰρ Ὀμυρ' ὅς, τὰ ἥδιστα καὶ
 ἑκάμιστα καταλέγων, ὕμνον
 καὶ φιλότητα καὶ μολπῶν
 καὶ ὀρχησιν, μόνῳ τῶν τῶν
 ἀνύμονα ὠνόμασε, καὶ ὧς
 μαρτυνίσας τὴν Δία, καὶ τὸ
 ἄδ' ὅτ' ἡ μολπῇ, ἅπας ἀμφο-
 τερὰ

arte utens Bacchus, Tyrre-
 nos & Indos & Lydos de-
 uictos subiugauit, ac gen-
 tes adeo bellicosas ipsis sal-
 tem thyrsis desaltauit. Quo-
 circa, ὁ admirande, vide ne
 parum pium aut religio-
 sum sit, in crimen vocare
 exercitium adeo diuinum &
 mysticum & cui colendo
 tanti Dii nauārint operam,
 quodq; in illorum honorem
 & cultum toties peragitur,
 insuper quod tantum obles-
 tamentum simul atque in-
 stituitioem adeo vtilem ex-
 hibere solet. Illud ego A dea
 miror, non ignorans Home-
 ri atque Hesiodi te amato-
 rem esse maximum (iterum
 etiam ad poetas me conferā)
 qua fronte illis contradi-
 cere audeas, prae omnibus
 saltationem summē laudan-
 tibus. Siquidem Homerus
 cum res mortalium longē
 iucundissimas iuxta ac ele-

gantissimas vno quasi fasce coniunctim efferret, nempe
 somnum, amorem, cantum, atque saltationem: B hanc tas-
 men solam praeclaro nobilitauit encomio, inculcata eadem
 nominata, ascribens per Iouem cantui dulcedinem, quae vira-
 que

τρεῖς τῇ ὀρχηστικῇ πρόσει, καὶ
 ὅδ' αὖ γυναικῶν, καὶ ὀρχησμοὺς
 ἀμήμων, ὅρ' οὐ νῦν μωμᾶ-
 σθαι ἱπποῦς. καὶ πάλιν ἱπ-
 πότερον μὲν τῆς ποιήσεως,
 Αἴω μὲν γὰρ ἔδουκε θεὸς πο-
 τερμῆν ἔργα, Αἴω δ' ὀρχη-
 σθῶν τε, καὶ ἱμνοῦντα μὲν.
 δῶδ' αὖτε ποτὶ δὲ ὡς ἀληθῶς
 ἤμιν' ὀρχήσεως ὅδ' αὖ καὶ δῶ-
 ρον αὐτῶν τῶν λέκτιστον, καὶ
 εἰσὶν αἰς αὐτοῖς διγρηκὸς ὁ
 Οὐκίος τὰ πάντα πράγματ' αἶ-
 πόλεμον καὶ ἀρπύων, τοῖς δ' πο-
 λέμοις μόνον τὰ πάντα ὡς λέκτι-
 σι ἀντιθέσθαι. ὁ δ' αὖτο.
 δ' αὖ, ὅ παρ' ἄλλοις ἀνέσας, ἀπ' ἑ-
 ἱδῶν αὐτὸς ἔωδον αὐτὸς ὀρ-
 χησάμενος τὰς Μῦσας, ἱπ' ἀρ-
 χῇ τῶν ἱπῶν τῶτο περὶ αὐτῶν
 τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγᾶ-
 ται, ὅτι περὶ ἑρμῶν ἰσθλὰς
 πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχηῶνται,
 τὸ παρὸς τὸν βωμὸν περὶ
 εὐδίας. ἀλλὰ οὐ μὲν, ὃ γὰρ
 ὀπποῦσιν. C At verò Hesiodus, qui non ab alio percensente
 hoc auditu percepit, sed ipse statim sub aurora exortum Mus-
 sas saltantes viderit, in carminis sui initio de illis hoc sam-
 mum & elegantissimum referre non est verius encomium;
 nimirum eas circa fontem floridum mollibus saltare pes-
 cibus, iuxta patris aram agentes tripudium. At tu, ὁ γενεα-
 ροφῶν

que saltandi artificio ad-
 esse videmus, & dulces mo-
 dulos, & saltationem im-
 culpatam, quam viupes
 rare cogitas. Rursus a-
 lia in parte suæ Poëseos ita
 inquit:

Iupiter hunc belli reddit
 virtute potentem,

At leuibus membris aliū
 saltare peritum:

Est quem dulcisona su-
 stollit voce canendi.

Suavis profectò est vocum
 modulatio, quæ saltationi
 adiuncta est, ac munus quod
 à dijs immortalibus præ-
 stari potuit, longè pulcher-
 rimum. Ac mihi apparet
 Homerus omnes res morta-
 lium in duo tantum diui-
 sisse, nempe in bellum & pa-
 cem: cæterum rebus bellis
 cis tantum hæc tanquam
 præstantissima studia pacis
 rofῶν

ἄλλοι, μονονυχὶ θεομαχῶν, ὃ
βέλεις ἀς πλὴν ὀρχησικῶν. ὃ
Σωκράτης δὲ, σοφώτατ' ὃ
ἐνὲρ (ἃ γέλωσαν τὸν τῶν περὶ
αὐτὸν λέγοντι τῷ Πυθίῳ) ὃ μὲν
νομὸν ἐπὶ πλὴν ὀρχησικῶν,
ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὸν ἡ-
ξίς, μίξιον ὑμῶν ἀνθρώπων
μὴ καὶ ὁμοσίου, καὶ λιγυ-
σά μιν μὴ, καὶ ὁ συνημοσύνη
τῶν κινεμένων καὶ ἐκ τῶν γέ-
ρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαίων.
τάτων μαθημάτων καὶ τῶν
ἡρώων ὃ εἶν. καὶ ἡμῶν γὰρ
ἐκείν' ὃ περὶ ὀρχησικῶν ὃ
μικρὸν σπουδάζοντα, ὃς γὰρ
καὶ τὰ μικρὰ ἐκ ὧν καὶ μαν-
θάνειν, ἀλλὰ καὶ ἀς τὰ διδά-
σκαλῆα τῶν ἀνληγνέων ἐκ
φοῖτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναι-
κὸς ἐκ ἀπυξίς σπουδάζοντι
ἀκούειν, ὃ Ἀσπασίας. καὶ τοι
ἐκείν' ὃ ἀρτι ἀρχομένη ἐκ-
ρα πλὴν τέχνην, καὶ ὃ ἐπὶ ἀς
τοσούτων καὶ ὃ διηρωμῆ-
ν. ἃ ὃ τὸς νῦν ἐπὶ μίξιον
περατοῦν αὐτὸν ὃ δαίτο,

ἃ

pridem natam vidit, needum tanta elegantia & pulchritu-
dinis accessione auctam & elatam. Qui si nunc eos quo-
rum opera in summum usque fastigium euecta est, spectaret,

scilicet

rose, tantum non cum Dijs
ipsis pugnans, saltationem
conscendis contumeliosis co-
micijs. Ceterum D ipse So-
crates, vir omnium sapiens
tissimus, si Pythio hoc ille
lum testimonio cohonestan-
ti fides habenda est, non
tantum saltationem laudi-
bus extulit, sed illam quo-
que discere non erubuit aut
grauatus est, plurimum tri-
buens venusta concinnitas
ti & elegantia, tum apto
motui, neque non mouentis
affirmationi. Nec veritus
est iam natu grandior sala-
tationem inter serias habere
disciplinas: videbaturque
non parum huic rei perdi-
scenda impensurus opera,
quem leuiores ac viliores per-
discere non piguit: sed tibi-
cinarum quoque scholas fre-
quentare solebat, neque a me-
retrice muliere E Aspasia
quiddam audire dedignatus
est. Atqui ille artem non ita

ἔνδοξον, πάντων ἄν' ἐκείνους γὰρ
 ἀφ' ἑμῶν, μόνον τὸ θεάματα
 τῶν τοῦ νοῦ ἄν' περσεῖν, καὶ
 τὸς πᾶσι δας οὐκ ἄν' ἀλλό τι
 πρὸ αὐτῶ ἐδιδάξατο. δοκῶς
 ἡ μοι, ὅταν ἡρωφίαν καὶ
 τραγωδίαν ἴποινός, ἐπιτελῶ
 αὖτις ὅτι καὶ ἐν ἐκείνῃ ἐκεί.
 νων ὁρχήσεως ἰδίον τι ἔδωκε
 ὅταν, ὅσον τραγικῶν μὴ ἡμέ-
 ρηλα, ἡρωφίαν δὲ ὁ κόρ-
 ραξ, ἐνίοτε ἢ καὶ τρίτη, σικιν-
 νιδῶν πρὸς ἀνδρομέδης. ἐ-
 παὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ περὶ μὴ
 σας τῆς ὁρχήσεως τὴν τρα-
 γωδίαν, καὶ τὴν ἡρωφίαν,
 καὶ αὐλητὰς λυκίους, καὶ λι-
 θαρῶν, ἐναγώνια ταῦτα,
 καὶ εἰς τὸ σίμν' ἀπεσπῶν,
 φέρε νιν, ἀντιξέτασθαι τῇ
 ὁρχήσῃ ἐκαστὸν αὐτῶν. καὶ
 τοι τὸν μὴ αὐλόν, εἰ δοκῶ,
 καὶ τὴν λιθάρων παρῶν,
 μέρη γὰρ τῆς τῶ ὁρχήσεως ὑ-
 πηρεσίας καὶ ταῦτα, τὴν τρα-
 γωδίαν δὲ γὰρ ἀπ' τοῦ σχήμα-
 τος πρώτου καταμάθεω, καὶ
 οἷά ὅταν, ὡς εἰ ἀχθεῖς ἄμα
 καὶ

sat scio illum omnibus re-
 liquis posthabitis, hisce tan-
 tum spectaculis operam da-
 uirum, neque pueros quic-
 quam perinde atque sala-
 tionem docturum. EMI-
 deris autem mihi laudans
 Comœdiam atque Tra-
 gœdiam, obliuiscere, in v-
 traque illarum proprium
 quoddam saltationis genus
 exerceri. ac tragicam qui-
 dem esse Emmeliam, comi-
 cam verò esse Cordaca. Nō
 nunquam usurpari & ters-
 tiam, nempe Sicinnidem.
 Postea verò quàm in prin-
 cipio saltationi tragœdiani
 & comœdiam, tibicinasq;
 & citharam ante ferre non
 dubitaris, tanquam ista in-
 certamen veniant, atque
 per hoc grauius dicenda sint:
 age vicissim ista singula-
 rum executiamus, tibias au-
 tem & citharam relinqua-
 mus. Etenim & ista sala-
 tionis partes sunt, ducendis
 choreis subseruientes. Porro
 autem ipsam tragœdiam pri-

mūm ab habitu contemblemur, cuiusmodi sit, quàm tur-
 pe &

καὶ φοβερὸν θάμα ἢ μέγας
 ἄρρεθμον ἡκοιμῃ. ὅς ἄν
 ἔρπει, ἰμβάτας ὑψηλοῖς
 ἐπορεύσθαι, πρόσωπον ὑπὲρ
 κεφαλῆς ἀνατενόμενον ἐπι-
 κάμει, καὶ σῶμα λεχηνὸς
 πᾶμμινα, ὡς καταπίπτει
 τὸς θιατὰς. ἰὼ λήγειν περὶ
 νύκτα καὶ περὶ ἄσπερσιν, περὶ
 τῷ καὶ ἐπιτεχνῶν παύρη-
 τα περὶ οὐρανῷ, ὡς μὴ τὸ
 μέγας ἢ ἀρρεθμία ἐν λεπτῷ
 μακρον ἐλέγχοι. ἔτι ἐν-
 δόξεν αὐτὸς ὑπεράνω, ἰαυ-
 τὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν,
 ἐνίοτε, καὶ περὶ ἄλλων τὰ λαμ-
 βῆα, καὶ τὸ δὴ ἄσχετον, με-
 λωδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ
 μόνος τῆς φωνῆς ὑπὸ θυμῷ
 παρήκων ἑαυτὸν τὰ ῥέθρα
 τοῖς ποιηταῖς ἐμίγησι, πε-
 ποθεῖ ποτε ὑπερμεγέθους καὶ
 μέγας ἢ Ἀνδρομάχῃ τις
 ἢ Εὐκλῆθι, φορητὸς ἢ ὠδῷ.
 ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς ἀσκη-
 θῶν μωρὸς ἢ, ἐπιπαυόμενος
 αὐτῷ, καὶ μὴ τὴν κλοντῶν
 αἰδρ.

pe & minimè iucundum spe-
 ctaculum, homo longitudi-
 ne deformi atque incompo-
 sita exornatus, aliis calcea-
 mentis ingrediens, caput latius
 minaci obductum has-
 bens, tum paramplo ore hian-
 tes, quasi spectatores esset de-
 uoraturus. Mitto adscititiā
 pectora, & ventres factis
 eios, adiunctam & artē
 compositam corporis crassē
 suadimem, ne longitudine
 discors compositio in te-
 nui corpusculo magis reā
 prehendenda veniat. Dein-
 de indecora hisirimonis vo-
 ciferatio, iam seipsum in-
 clamantis, iam verberantis,
 aliquando etiā iambicos ver-
 siculos cantillantis, & quod
 turpissimum est, grauissimas
 calamitates modulantis, ac
 sola voce semetipsum repre-
 hendendū exhibentis. Quip-
 pe alia priscorum poetarum
 industria inuenta sunt. Et
 quamdiu quis Andromam
 chen agit, aut Hecubam, to-

lerabilis est concio: ubi verò ipse Hercules carmine lugu-
 bri in scenam ingressus est, sui oblitus, neque leoninam,

h h h h

neq

ἀδελφάς, μήτε τὸν ῥόπαλον,
 ὃ περιέκτατο, σοφοῖν ἰατρῶν
 φρονῶν ἐκείνως φαίη ἄν τις
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ἦρ' αὖ, ὅπερ
 ἐνικαλεῖς τῇ ὀρχηστῇ, τὸ
 ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυ-
 νῶνας, λοιπὸν τοῦτο καὶ τῆς
 τραγωδίας καὶ τῆς ἡωμο-
 δίας ἐγκλημα ἄρ' εἴη. πλείους
 γοῦν ἐν αὐτοῖς τῶν ἀρσενῶν
 αἰ γυναικῶν. ἡ ἡωμοδία δέ,
 καὶ τῶν πρὸς ὧν αὐτῶν
 τὸ καταγέλαστον, κίερ' ὅ τοῦ
 θειρῆνός αὐτῇ νεφέμην, οἷα
 δάκρυ καὶ τιβίῳ καὶ μαγά-
 ρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρ-
 χησοῦ σχῆμα, ὡς ἰδὲ ἡδω-
 μοιον καὶ ὀνυριπῆς, ἐν ἡμέρῃ
 κίερεν. Αἴθλα ἦρ' τοῖς μὴ τυ-
 φλοῖς ταῦτα. τὸ δὲ πρόσω-
 πον αὐτὸ, ὡς ἡάλλισον, καὶ
 τῷ ὑποκαμψῷ δράματι ἰοί-
 κος, οὐ λεχηνός δέ, ὡς ἐκείνα,
 ἀλλὰ συμμυμνός. ἥ καὶ ἦρ'
 πόσις τὸς ἵππερ' αὐτῷ βοῶν-
 τας. πάλαι μὲν ἦρ' αὐτοὶ καὶ
 ἡδῶν, καὶ ὀρχοῦντο. ἔπειτα ἵπα-
 δον

neque clavam quæ propriis
 tur, vneratur: adeo ut sa-
 ne mentis homo quispiam
 iure optimo talem actionem
 solacisimum vitiosum pos-
 sit reprehendere. Iamquod
 cum primis quoque in salta-
 tione damnasti, viros hie-
 striones mulierum mores i-
 mitari, hoc equidem com-
 mune quoque est & tragedia
 & comædia vitium. Ete-
 nim in utraq; plures intro-
 ducuntur mulieres quam vi-
 ri. Quinetiâ Comædia par-
 tem personarum omnium ma-
 xime ridiculam, & oblecta-
 tionis plenam huic tribuit,
 videlicet lampadum & tibi-
 cinarum & coquorum per-
 sonas. Sedenim saltationis
 habitus quàm decens sit &
 modestus, quorsum attinet
 dicere, & cum cæcis quoque
 ista sint perspicua? Larua
 ipsa pulcherrima, & subie-
 cta fabulæ respondens, non
 immane hiat, ut ille, sed sal-
 tationi per omnia conuenit.

Habet enim permultos sub illa vociferantes. Olim verò
 ipsi quoque saltatores caneabant, & vnâ saltabant. De-
 inde

ὅτι λινυμένῳ τὸ ἄσθμα τὸ
 ποδῶ ἐπιτάσσῃ, ἀμεινον
 ἔδωκεν ἄλλος αὐτοῖς ἡγάδην.
 αἱ δὲ ἀποθέσας λινὰ ἀμει-
 ποτέροις, καὶ ἔδην τι ἡγά-
 κεινέμεναι τῶν τραγικῶν αἰ-
 ἔρχησιν, πηλὸν ὅτι ποιο-
 κιώτεραι αὐταί, καὶ πολυ-
 μαθέστεραι, καὶ μυρίας μετα-
 βολὰς ἔχουσαι. εἰ δὲ μὴ ἵνα
 γλῶσσοι ἢ ὄρχηνοι, ἐκάνη
 φημί ἐν αἰτίαν, τὸ δόξαι
 τοῖς ἀγωνοθέταις μέζον καὶ
 σιμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ
 ὥς αἱ ἐξέτασιν λαβεῖσθαι.
 ἰὼ ἡγῶν, ὅτι πόλις ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, τοῦ Χαλκιδικίου γένος ἢ
 αἰεὶς, καὶ τοῦτο, ὡς περ τι ἐδό-
 κημεν, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι
 πρῆσθην. ἰθὺς δὲ σοὶ ἐν-
 ταῦθα ἡδὴ ἀπηνόμισσεν
 ἡμῖν τῶν παραθελαμένων
 τῷ λόγῳ, παμπόνηρον ὄν-
 των, ὡς μὴ δόξαι ἀνθρώποις
 ἢ ἀμαθίας παράσχουσαι. οὐ
 γάρ

inde animae uertentes con-
 tinuo motu grauari anhe-
 litum, & per hunc turba-
 ri cantilenam, visum est fa-
 ctu longè consultius, ut ad
 hanc saltantibus succinerent.
 Porro autem argumenta ut-
 risque communia sunt: ne-
 que ulla in re à tragicis di-
 stinctim separata sunt sal-
 tatoria, quàm quòd multà
 pliciori varietate exorna-
 ta sunt illa, maiorique stu-
 dio perdiscenda, atque infi-
 nitas mutationes habentia.
 H Quod autem saltatio-
 num nulla sunt certamina,
 hanc ego causam esse opi-
 nor, quòd certaminum aus-
 toribus res maior & gra-
 uior visa sit esse saltatio,
 quàm ut de ea exactè pro-
 nunciari possit. Vi praterèd
 ciuitatem in Italia Chalci-
 dici generis præstantissimā,
 & hanc quemadmodum or-
 namentum aliquod certami-

ni quod apud ipsos decertandum proponitur, adieciſſe. Iam
 verò super his respondere tibi stat sententia, quæ oratio-
 ne mihi omiſſa sunt, quæ non pauca eſſe video, ne quam
 ignorantie aut imperitiæ opinionem apud te incurram. Ne
 h h h h 2 que

γάρ με λήθησεν, ὅτι ποιοί
 πῶς ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγ-
 γραφότος, πλὴν πολλὰς
 ἑκατὶδὲ τῆς γραφῆς ποιή-
 σαντο, πολλὰ τῆς ὀρχήσεως
 τὰ ἑλκὺς ἐπιτίοντον, καὶ ὀνό-
 ματα αὐτῶν κατατίοντον,
 καὶ οἷα ἐκείνη, καὶ ὅφ' ὅτου
 ἐντέθη, πολυμαθείας ταύ-
 τῃ ἐπίστατον ἡγέρθησι παρ-
 ἕξαι. ἐγὼ δὲ μάστιγας πλὴν
 περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν ἀπα-
 ρόκαλόν τι καὶ ὀψιμαδίην, καὶ
 ἡμῶν ἄμικρον ὁλομαίην,
 καὶ οὐκ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα
 ἐκείνην ἀξιοῦν οὐκ ἔμελλον
 καὶ μὴ μὲν ὅτι, ὅτι μοι νῦν
 οὐ πάσαν ὀρχήσιν πρόκα-
 τας γυναικογέρην, ἐκ τῶ
 τὸν σκοπὸν ἡμετέραν πλὴν
 λόγῳ, ὀρχήσιν ὀνόματα
 καταειμύσασθαι, πολλὰ δὲ
 σὺν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπιμύ-
 νων, τὰς γυναικείας αὐ-
 τῶν περὶ αὐτὰς. ἀλλὰ

τό γα

que mihi obscurum est, com-
 plures ante nos de saltatio-
 ne libellos conscripisse, ac
 omnem suam in scriben-
 do operam & industriam
 in hoc posuisse, ut omnia
 saltationis genera atque spe-
 cies numero comprehende-
 rent, earundemque nomina
 percenserent, eum cuius-
 modi unaquaque illarum,
 aut quo auctore foret in-
 uenta, quo instituto magnam
 multiplicis scientiæ opinio.
 nem sibi adiuncturos exis-
 timabant. Ergo verò hanc
 ambitiosam super hisce re-
 bus contentionem, & ine-
 ptiam, & sere cognitionis
 & mihi ipsi in praesens mi-
 nimè tempestivam & ac-
 commodam esse arbitror,
 eamque obrem illa superse-
 deo. Deinde & hoc te cogi-
 tare velim, ac tenere me-
 moria, quòd neque in praesentia

statuerim omnem sal-
 tationem à prima stirpe repetitam velle indagare: neque hunc
 orationis meae scopum esse propositum, saltationum nomi-
 na numero complecti velle, praeter paucas illas quarum ini-
 tiò memini, tanquam generosioribus propositis. i Verum
 hoc

τὸ γὰρ ἐν τῷ παρόντι μοι ἡ
 φάλαγγ τοῦ λόγου τοῦτο ἐστίν,
 πῶς νυνὶ ὀρχησῶ, καθύστε-
 ραυρῶμαι, καὶ ἀξιάδοσα
 ἐν αὐτῇ τεριπνᾷ καὶ χεῖρσι μα-
 κρωλαβοῦσα ἔχῃ, οὐ πάλα
 ἀρξάμεν ἰς τοσοῦτον ἡλίκῃ
 ἂν ἐπιθιδόναι, ἀλλὰ κατὰ
 τὸν σιβασθῶ μέλισσα. οὐ γὰρ
 γὰρ πρῶται κέναι, ὅσπερ
 τινὸν ῥίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς
 ὀρχήσεως ἦσαν. τὸ δ' αὖθις
 αὐτῆς, καὶ τὸν τελευτάτωρ
 καρπὸν, ὅσπερ νυνὶ μέλισσα
 ἰς τὸ ἀκρότατον ἀφῆλ-
 λισαι, τὸτο νυνὶ ὁ ἡμέτερος
 λόγος διεξέρχεται, παρῆς
 τὸ θερμαῖσθαι, καὶ γέρας
 νορ ὀρχήσθαι, καὶ τὰ ἄλλα,
 ὡς μηδὲν τῇ νυνὶ τὰντῇ ἐπι-
 πλοῦνται· ὅδε γὰρ ἵκναιτο τὸ
 Φρύγιον ὁ ὀρχήσεως ἕδος, τὸ
 παρόντιον καὶ συμποσίον, μὴ
 τὰ μέγας γινώσκον, ἀρσεί-
 κων πομπῆς πρὸς αὐλήμα
 χλωανέων ὀρχημῶν, σφο-
 δρὰ

hoc orationis meae caput
 & summa futura est, ut
 eam saltandi rationem quæ
 nunc constituta in usu ver-
 satur, laudibus illustrem
 planumque faciam, quan-
 tum cum voluptatis, tum
 fructus in se complectatur:
 & quàm non nuper primum
 incepta, ad tantum venu-
 statis & elegantie culmen
 & fastigium peruenierit,
 nec minus de se exhibens re-
 uerentia. Quippe priores
 illæ, perinde ut radices &
 saltationis fundamenta fue-
 runt. Eius autem floridam
 venustatem, & fructum ab-
 solutissimum, qui nunc om-
 nium perfectissimè cunctis
 augmentis ematuruit, illum
 nunc in præsens oratione no-
 stra explicabimus, postha-
 bita Thermasystride, &
 gruum saltatione, & alijs
 præsentī parum conuenien-
 tibus. Sed ne Phrygiam qui-
 dem illam saltandi speciem

aptam conuiujs & comotationibus, & quæ tantum
 ebrietate duce exerceri solet, hominibus rusticis sepe-
 numero ad iibiam muliebriuer saltantibus salus duos

h h h h 3 & la-

ὅρ' ἀ καματιρὰ πηδύμας
 τα, καὶ νῦν ἔτι τῶς ἀγρο-
 κίας ἐπιπονήσονται, ὥτ' ἀ-
 γνοίας παρήνιοι. ἀλλ' ὅτι
 μὴδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει
 λωιδωνῇ καὶ, ὅτ' ὁ Πλάτων ἐν
 τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἰδὴ
 ἐπαίνει ταύτης, τὰ δ' ὅλων ἀ-
 παξιοῖ. Διακρίνει αὐτὰ ἕως τε τὸ
 τιρπνόν, καὶ τὸ γήσιον, καὶ
 ἀπελαύνει αὐτὰν τὰ ἀσχη-
 μόνεσθαι, πετιμῶν δ' καὶ
 θαυμάσιον δάριον. καὶ περὶ
 αὐτῆς ὀρχήσεως ἑσαυτὰ.
 τὸ γὰρ πάντα ἐπιξιόντα, μὴ-
 κῶτερ τὸν νότον ἀπαρξίας
 πορ. ἀ δ' τὸν ὀρχασθῆναι αὐ-
 τὸν ἔχειν γὰρ, καὶ ὅπως δὲ
 ποικίλῃ, καὶ ἀ μιανθῆκε-
 ναι, οἷον ἡρατῶν τὸ ἔρ-
 γον, ἡδὲ σοι διαμῖ, ὡς μά-
 θης, ὅ τῶν ἑσθίων, καὶ τῶν
 ἀνιματῶν οὐσαν πλὴν
 τέχην, ἀλλὰ πάσης πωδὸν
 σιος ἰς τὸ ἀνθρώπου ἀφινε-
 μένῃ, ὅ μολιὸς μόνον, ἀλλὰ

laboriosos, & quos etiam
 nem agresium studio reli-
 ctos videmus, præ igno-
 rantia obitui: sed quia à
 presenti salutatione omni-
 bus modis aliena est, nec
 quicquam cum illo commu-
 ne habet: quandoquidem
 ipse quoque Plato in Legis
 bus nonnullas illius species
 commendat, nonnullas verò
 in totum reprobat, diuidens
 eas iuxta voluptatem & vi-
 litatem, exigens ex illis quæ
 sunt indeciores, antepo-
 nens autem & admirans reli-
 quas. Et de ipsa quidem
 salandi ratione hæc dicta
 sufficiant. Etenim singu-
 lis persequendis orationem
 extendere, absurdum mihi
 videtur, & ineptum. Nam
 verò ea quæ salatorem exi-
 mium habere oportet, tum
 qua ratione ijs quæ perdidit
 est, relictæ vii, quibusq; rebus
 anem posuit aff. qui tibi ex-

pediam, ut cognoscas quàm non ista ars omnino sit com-
 prehensu facilis, & cuiusvis ingenio obuia & exposita.
 sed omnium disciplinarum exactissimè cognitarum ad-
 mimiculo excolenda sit, non musices tantum, verum etiam
 rhyth-

καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρι-
 κῆς, καὶ τῶν φιλοσοφίας μά-
 ρισα, τῆ φυσικῆς, καὶ τῆ ἠθικῆς.
 τὴν ὅν σφαιρικὴν αὐτῆς πε-
 ριέχεται, ἀποκαρπὸν αὐτῆς ὑψό-
 μιαν. ὁ μὲν οὖν ῥητορικῆς ἀ-
 φέρει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς μετε-
 χεσθῆς, ὅσον ἡθεὺς τε καὶ πα-
 ρους ἐπιδακτικῆς δεικνύει, καὶ οἱ
 ῥητορὸν γλίσχοντα ἐκ ἀπην-
 δακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ
 πησιπικῆς, ἀπὸ τῆς τὴν ἐν ταύ-
 ταις ὑπερβαίαν μάριστα μι-
 μεσμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν
 ἀμάρω μίτε φασίαν αὐτῆς,
 μίτε Ἀπικλῶ ἐν Δοκῆν.
 περ πάντων δὲ Μνημοσύνη,
 καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πο-
 λύμνια, ἡγεῶν ἔχον αὐ-
 τῇ πρόκειται, καὶ μεμνηθῆαι
 παρὰ τὰς ἀπάντων. κατὰ
 γὰρ τοὶ τὸν Ομηρικὸν Κάλ-
 χαντα, τὸν ὀρχιστὴν ἀδελφῶν
 καὶ, τὰτι ὄντα, τὰτ' ἰσοόμι-
 να, πρὸτ' ἰόντα, ὡς μηδὲν
 αὐτὸν σφαιρανθῆσαν, ἀπὸ τῆς
 πρὸ καρπὸν τὴν μνήμην αὐ-
 τῶν.

que mox ventura trahantur.

Ne quid rerum prorsus igno-
 ret: sed memoriam habeat promptam, & expeditam. Caput

h h h h

4

autem

rhythmices & Geometrices,
 cum primis verò philoso-
 phiæ tuæ naturalis & mor-
 talis. Solùm verò Dialecti-
 cam illi tāquam superfluam
 & parùm commodam exi-
 stimatum est. Neque verò
 abhorret à Rhetorica, sed
 & illius est particeps, quate-
 nus mores atque affectus de-
 monstrat, quorum indicans
 dorum cupidi sunt etiā Rhet-
 otores. Sed nec à graphica ex-
 elusa est, & plastice: verùm
 harum in membris expri-
 mendis concinnitatem mas-
 gnopere imitari videtur, a-
 deò ut ne Phidias quidem in-
 tantum, aut Apelles in ea vi-
 detur præcellere. Ante om-
 nia verò præsens & singu-
 laris in saltatore requiritur
 Memoria, eiusquæ filia Po-
 lymnia, ut omnium rerum
 callentissimè memor sit. Ete-
 nim iuxta Calchantem Ho-
 mericum, saltatorem scire
 necesse est,

Quæ sint, quæ fuerint,

τῶν. καὶ τὸ μὲν ἀποδείξαι τὴν
 ἀποδείξας, μνηστικὴ τις εἶναι
 ἐπιστήμη, καὶ διαλεκτικὴ, καὶ τῶν
 ἐννοηθέντων ἐξαγορεύειν, καὶ
 τῶν ἀφανῶν σαφηνίσκει. καὶ
 ὅσοι οὗτοί οὖν διδίδας περὶ τοῦ
 Περικλέους ἔφη, ἱκανῶν τῶν
 ἀνδρῶν, τῶν καὶ τὸ τῶν ὀρχηστῶν
 ἀνρότατον ἄν ἐκώμιον ἔη,
 γινώσκοντες τὰ δεινὰ, καὶ ἱε-
 ραυνοῦσαι αὐτὰ ἱεραιεύων δέ
 νυν, τῶν σαφηνέων τὴν σχημα-
 τικὴν γὰρ. ἢ δὲ πᾶσα τῶν ἔργων
 χορηγία, ἢ παλαιὰ ἱστορία ἐ-
 σιν, ὡς περὶ ἄπορον, καὶ ἢ πρόχρη-
 σις αὐτῶν μνηστικῇ, καὶ ἢ ἀντι-
 πέρας ἐπιδείξις. ἀπὸ γὰρ χάρι-
 στος, καὶ τῆς πράξης τῆς λόγου
 μου χρησιμῶς ἀρξάμενον,
 καὶ αὐτῶν ἅπαντα ἐλέγξας,
 ἔφη τῶν κατὰ τῶν Κλειόπα-
 ρων τῶν Αἰγυπτίων. τότε γὰρ
 τῶν δεινότητων περιεικόσθης ἢ
 μὴ τῶν ὀρχηστῶν πολυμά-
 τειαν καὶ τὰ δεινὰ μέγιστον μάστι-
 γον ὀρατὺν τοῦτο, Αφροδίτης
 γονάς, Τίτανων μάχην, Διὸς

autem argumenti est, imita-
 tionis atque demonstratio-
 nis scientia, ac rerum men-
 te conceptarum explicatio,
 neque non obscurum per-
 spicua declaratio. Et quod
 de Pericle literis ac memo-
 riæ prodidit Thucydides,
 eum virum collaudans, hanc
 summam & clarissimam
 esse saltatoris laudem, nosse
 quid deceat, & idipsum ex-
 plicare posse. Explicatio-
 nem autem, habituum per-
 spicuitatem ego dico. Ca-
 terum ad hanc rem potissi-
 mum facere videtur omnis
 illa rerum prisicarum histo-
 ria, ut à me predictum est,
 cum prompta memoria, tum
 decenti gesticatione cons-
 iuncta demonstratio. Statim
 enim à Chao & primatera
 generatione facta exor-
 dio, cuncta illi ad vnguem co-
 gnita esse necesse est, usque
 ad Cleopatram Aegyptiæ ie-
 pora. Hoc enim seculorum

intervallo circumscripta est nobis multiplex illa saltatori
 paranda cognitio. Media omnia perfectissimè calleat,
 Cæli sectionem, Veneris partus, L. Titanum pugnam, Io-
 uis

ἡρώσιον, Ρίαν ἀπὸ τῶν λίθων
 ἀποβολὴν, Κρόνον δολομένην, τὸν
 ἔπειθ' ἀδελφῶν ἡλιθίων, ἑ-
 τα ἕξ ἑξ ἑκὼν ἑκατάσ-
 σιν, πρὸς ἡλιθίων, ἀνθρώπων
 πλείον, Προμηθεὺς ἡγήσιν,
 ἔρωτες ἰσχυρὰ ἑκατέρω. καὶ μὴ
 τῶτα, Δέλη πλάνην, καὶ Λη-
 τῆς ὁδὸν, καὶ Πύθων ὁ
 νόστον, καὶ Τιτυδὶ ἐπιβολὴν,
 καὶ τὸ μέσον ἔχῃς ἐνείκοις
 μύρον πλείον τῶν ἀνθρώπων. Δω-
 καλίονα ἐπὶ τῶν, καὶ τῶν
 μεγάλων ἐπὶ τῶν βίον
 νοσίων, καὶ ἡλιθίων, καὶ
 λείανον τὸν ἀνθρώπων ἡρώ-
 φυάσιν, καὶ ἐκ τῶν ἀν-
 θρώπων πλείον, ἑτα ἡλιθίων
 ἡρώτων, καὶ ἡρώτων ἡρώτων,
 καὶ Σιμίων ἡρώτων,
 καὶ Διονύσου ἀμφοτέρω τὰς
 ἡρώτων, καὶ ὅσα ἐπὶ Ἀθηνῶν
 καὶ ὅσα ἡρώτων καὶ ἡρώτων
 νῆς, τῶν ἡρώτων τὰς ἐπὶ τῶν
 Ἀθηνῶν, καὶ ἀνθρώπων,
 καὶ τῶν πλείων ἐν Ἀρείῳ πά-

30

uis incunabula & natiuita-
 tem, Rheæ fraudulentam
 imposturam, lapidis suppo-
 sitionem, M Saturni vincula,
 trium fratrum regna per
 sortem diuisa. Deinde Gi-
 gantum seditiosam rebellio-
 nem, ignem furto Promethei
 substractum, hominum
 formationem, Promethei
 supplicium, amoris virius-
 que robur & violentiam.
 Post hæc Deli errationem,
 & Latona ex partu dolo-
 res, & Pythonis cædem, &
 Tityi insidias ac mox, quem-
 admodum medium terræ de
 quilarū volatu inuentum sit.
 Ad hæc Deucalionem, ac
 magnum illud id ætatis
 naufragium, tum vnicam
 illam arcam humani ge-
 neris reliquas conseruan-
 tem. Præterea quemadmo-
 dum denuò ex lapidibus
 homines prognati sunt.

Mox Iachi dilaniationem,
 & Iunonis dolum & Semeles
 conflagrationem, & Bachi
 viranque stirpem. Tum quæcunque de Minerua referun-
 tur in fabulis, quæcunque de Vulcano, atque Erichthonio:
 & disceptationem illam de Attica, & primum in Areopa-

h h h h s goius

θορ. Ἰὺς δὲ Μυάρα, καὶ Νι-
 σς, καὶ Συλλα, καὶ πορφυρεὺς
 πεποκαμς, καὶ Μινς πόρος,
 καὶ πρὶ τῷ ἀντιπρὶ τῷ ἀχαει-
 ρία, οἷς Ἰὺς ὁ Κίθαρις καὶ τὰ
 Θιβαίων, καὶ τὰ Λαβδαμιδῶν
 παθὺν, καὶ Κἀδμιῖν ἰνιθυμία, καὶ
 βοὸς ὀκλαοῖς, καὶ ὅπως ὁ δόν-
 τῶν, καὶ Σπαρτῶν ἀνὰ δούσις, καὶ
 αὐθις, καὶ Κἀδμιῖν ἀνὰ δούσις, καὶ
 μεταβολὴ καὶ πρὸς ἀνὰ δούσις, καὶ
 χρισίς, καὶ μαρία, καὶ ταχοποις, καὶ
 τὸς γυναικὶς αὐτῶν καὶ Νιόβης ἡ
 μεταβολὴ, καὶ ἡ πρὸς τῷ
 βασιλῆ, καὶ τὰ Περσέως καὶ
 Ακταίωνς, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδς, καὶ Ηρακλῆς οὐδὲν
 τοῖς ἀθλοῖς αὐτοῦ ἀπασί, καὶ
 ἡ τῶν ποιδῶν σφαγῆ. Ἄθ-
 ἡ Κόρινθος, πῶς καὶ αὐ-
 τη μύθοις, τῷ Γλαυκῶ καὶ
 τὸν Κρίοντα ἔχουσα. καὶ πρὸ
 αὐτῶν, τὸν Βιτιροφόντῶν, καὶ
 τῷ Στράβωνος, καὶ Ηλίας μά-
 χῳ καὶ Ποσειδῶνς, καὶ με-
 ταβολὴ, τῷ Αἰθῶντι
 μαρία,

teris prodita sunt, eiusq; liberorum per insaniam facta inter-
 necio. Deinde Corinthus, & ipsa plena fabulis, Glaucam &
 Creonta habens, & ante illos Bellerophonem, & Sibene-
 tham, Solisq; & Neptuni pugnam. Post hæc autē Athamæis
 furens

da est Megara, & Nisus, &
 Sylla, & crines purpurei,
 & Minois regis Creten-
 sum discessus, ac erga bene-
 de se meritam ingratitu-
 do. Quibus postea an-
 tienda sunt cum Cithæron
 ne quæcunque Thebanis ci-
 uibus acta sunt, & Labda-
 cidarum arumæ, & Cad-
 mi peregrinatio, & bo-
 uis procubitus, & dentes
 serpentina, & seminato-
 rum ortus. Et rursus Cad-
 mi in serpentem transmu-
 tatio, & ad lynam præci-
 nentem murorum substru-
 ctio, & murorum instau-
 ratoris insania, & uxoris
 eius, nempe Niobes sibi ac
 suis exitiosa iactantia, &
 in luctu silentium: tum quæ-
 cunque de Penitheo, quæ-
 cunque de Actæone, quæ-
 cunque de Oedipode, quæ-
 cunque de Hercule cum om-
 nibus illius certaminibus li-

Κασσιόπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ
 Κεφύρε, ὅς καὶ ἄλλοις ἀγκα-
 τίειξεν ἢ τῶν μὲν τὰ ταῦτα πῖ-
 σθ', ἢ ἀπ' αὐτῶν δὲ τὰ ἀρχαῖα, τὰ
 Αἰγύπτου καὶ Δαρσίου ἔστον,
 καὶ πῶς ἐπιθάμιον ἐπιβού-
 ρηλ', ἐκ δὲ λήγα δὲ καὶ ἢ Λακί-
 δαίμων ὧσατα παρέχεται,
 τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν Ἐπύ-
 λον ὅτι ἀντιπασλὸν Ζεφύρον.
 καὶ πῶς ὑπὸ τῷ δίσκῳ ἔμε-
 ρανὶ σφαλῶ, καὶ τὸ ἐν ἔ-
 μαρ ὅτι ἀνθ' ὅ, καὶ πῶς ἐν αὐτῷ
 ἀΐσσαν ἐπιγραφὴν, καὶ πῶς
 Τυωδάρῳ ἀνάσσειν, καὶ πῶς
 Διὸς ἐπὶ τέτῳ κατ' Ἀσκλη-
 πιδ', ὅρῳ δὲ, ἔτι δὲ καὶ τὸν Πά-
 ριδ' ὅτι ξυριόμην, καὶ πῶς Βη-
 ρὸς ἀρπαλὸν, μετὰ πῶς ἐπὶ
 τῷ μῆνι ἐρίσιν. νομιστὸν ὅτι
 τῇ Σπαρτιάτῃ ἰσοείῳ καὶ πῶς
 Ἰνδικὸν σιωφθεῖ, πομπὴν
 εὖσαν, καὶ πολυπρόσωπον.
 καὶ ἑκαστοῦ γινώσκων ἡνέπε-
 δόντων, δὲ ἅμα τῇ σκηνῇ πρό-
 κτου, καὶ μεμνηῖται δὲ τότῳ
 ἁῖ, μέλινῳ ἀπ' αὐτῆς ἀρπασ-
 τῆς

Cassiopeam, & Androme-
 dam, & Cepheum, quos in-
 ter astra annumerant quo-
 que hominum id aetatis
 credulitas. Quinetiam illa
 non ignerabit prisca fa-
 cta Aegypti & Danaï, &
 insidias quibus petita sunt
 nuptiae. Non pauca verò
 eius generis suppediabit &
 Lacedaemon, videlicet Hy-
 acinthum, & Apollinis ri-
 ualem Zephyrum, & pue-
 ri exitium à disco illatum,
 enatumque ex illius sanguis-
 ne flosculum, & gemen-
 tem in eodem inscriptionem
 à κα, & Tyndarum
 à morte reducem, & Iouis
 ob hoc ipsum aduersus Ae-
 sculapium excandescentiam.
 Præterea Paridis apud Me-
 nelaum hospitium, & He-
 lenæ raptum post factū pro-
 pter pomum iudicium. Pla-
 nè enim existimet Sparta-
 næ historia & Iliacam esse
 adiunctam, copiosam pro-
 fectò & multiplicem. Itaque
 iuxta vnumquemque apud Troiam occisorum fabula a-
 genda scena proponitur. Consentaneum verò est, ut horum
 subin-

ἤναι αὐτοῦ, ἀρχὴ τῶν ἐν τοῖς νό-
 μοις γυναικῶν, καὶ τῶν Ἀλφει-
 οῦ, καὶ τοῦ Διὸς ἱεροῦ. ὅν
 ἐν ἀμόρῳ καὶ τὰ περὶ τὸν
 Ορίεω θάματα, καὶ τὰ ἐν
 Σκυθίᾳ τῶ ἱερῷ τέλει μεμνη-
 να, ἐκ ἀπορίας καὶ τὰ περὶ τῶν
 τῶν, ἀπὸ τοῦ Ἰακκοῦ συ-
 γγῆ, Ἀχιλλεύς ἐν Σκέρῳ
 παρὰ θύραις, Ὀδυσσεύς μα-
 ρία, καὶ Φιλοκτήτης ἱερῶν, καὶ
 Ὀδυσσεύς ἡ πάσα Ὀδυσσεύς πλά-
 νη, καὶ Κίρκη καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ
 Αἰόλη τῶ ἀνέμων δυναστεία, καὶ
 τὰ ἅμα μέχρι τῶν τῶν μυνη-
 ρων τιμωρίας, καὶ πῶς τῶν
 ἡ κατὰ Παλαμίδος ἐπιβολή,
 καὶ ἡ Ναυπλίου ὄρη, καὶ ἡ
 Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατίρ
 ἐν τοῖς ῥήμασι ἀπώλεια. ἔχον-
 τας ἀφορμὰς καὶ ἡ τοῖς
 ὀρχήσασθαι παρὰ τοῖς, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν
 Κρόνον, τὸν Δία, τὸς πρῶτους
 τῶ Ὀλυμπίου ἀγωνιστάς. πο-
 λὺ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίας
 μύθος

subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à
 reperi usque ad Græcorum
 procerum in patriam redi-
 tum peracta sunt. Neque
 Aeneæ erroris obliuiscatur,
 neque Didoni amoris. In-
 ter quæ locum quoque habe-
 bunt quæ de Oreste circums-
 feruntur fabulæ, tum quas
 Iasus fidenter ausus est in
 Scythia. Sed nec illa quæ
 ante hæc gesta sunt, inepta
 putabit. Achillis in Scyro
 cum virginibus conuersa-
 tionem, Ulyssis insaniam,
 Philoctetæ à Græcis dereli-
 ctionem. In summa, totam
 Ulyssæam errationem, &
 Circe, & Telegonum, &
 Aeoli in ventos imperium, a-
 liasq; usq; ad procerum sup-
 plicia. Ante hæc verò quibus
 Lycophantijs Palamedis per-
 niciem machinatus est, & is-
 ra Nauplij, & Aiæcis fure-
 nis insania, & alterius ad pe-
 tras naufragium facientis

exitium. Quin etiam Elis multas occasiones præbebit salu-
 tare conantibus: Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Iouem
 pimos Olympiarum athletas. Atqui nec Arcadia fabu-
 larum

μυθολογία, Δάφνης φρυγέ,
 Καμισῶς θηλώσις, Κρητῶν
 παροιμία, καὶ Πανὸς γο-
 νεὶ, Ἀλφειῦ ἔρως, καὶ Ὑφα-
 λῶ ἀφ' Ἀλφειῶ. ἀπὸ ἡδὺν ἄς
 τῶν Κρήτων ἀφ' ἡν τῷ λόγῳ,
 πάμπολλα ἡγήσθη ὁ ὄρχη-
 θὶς ἱερανίστα, τῶν Εὐρώτων
 τῶν Πασίφαι, τὸς ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον,
 τῶν Αἰάδων, τῶν Φαίδρων,
 τὸν Αὐτόφρον, τὸν Δαίδα-
 λον, τὸν Ἰκαρον, τὸν Γλαύ-
 κον, τῶν Πολυίδος μαντικῶν,
 τὸν Τάλῳ, τὸν χαλκοῦ τῆς
 Κρήτης πύλοπον. ἡδὺν ἄς
 Αἰτωλίας μετέλθης, ἡδὺν ἄς
 ποτὰ ἡ ὄρχησις καταλαμ-
 βάνα, τῶν Αἰθιδῶν, τὸν Με-
 λεαγρον, τῶν Αἰαλάντων, τὸν
 Δαλδῶν, καὶ ποταμῶ καὶ Ἠρα-
 κλίου πάλῳ, καὶ Σαρπῶν
 γυγισμῶν, καὶ Εχινάδων ἀνά-
 δοξιν, καὶ μετὰ τῶν με-
 νιῶν, Αἰκμαίων ὀϊκισμῶν.
 ἔτα Νέστον, καὶ Ὑπιάνας
 ἡγεμονίας, καὶ τῶν Ὀϊτῶν
 ποταμῶν. ἔχα καὶ Δράκων ποτὰ
 τῷ ὄρχησμον ἡ ἀναγκά, τὸν

larum expertus est, Daphnes
 fugam, Callistis ferinam
 vitam, Centaurorum temu-
 lentiam, Panos parentes,
 Alpheii amorem, & Hy-
 phali peregrinationem ex-
 hibens. Iam si oratione in
 Cretam descenderit, pers-
 multa inde sumet saltatio.
 Europam, Pasiphaën, tau-
 ros virosque, Labyrinthum,
 Ariadnen, Phædrum, An-
 drogeum, Dædalum, Ica-
 rum, Glaucum, Polyidi bas-
 ticinium, Talo, aneum Cre-
 ta custodem. At si in Ae-
 toliam diuerteris, habet
 & illic non pauca quæ mus-
 tuò sumet saltatio: Al-
 thaam, Meleagrum, Atas-
 latem, Dalum, fluminis cum
 Hercule luctam, Sirenum
 procreationem, Echindum
 retributionem, & post ina-
 saniam, Alcmaonis ha-
 bitationem: deinde Nef-
 sum, & Deianiræ zeloty-
 piam. cui applicanda est
 Herculis in Oeta monte py-
 ra, & conflagratio. Habet

etiam Thracia non parum multa saltandi necessaria: nem-
 pe Ora

τὸν Ὀρφεῖα, τὸν Ἰλίου σπα-
ραγμόν, καὶ τὴν ἄλκον αὐτῆς
ἐκφωτῶν, τὴν ἐπιπλύνουσαν τῇ
λύρᾳ, καὶ τὸν Αἰμόν, καὶ τὴν
Προδῶπιν, καὶ τὴν Λυκέρην
ἑλπίσιν, καὶ Θεσσαλία δ' ἐπὶ
πᾶσι παρίχεται, τὸν Πηλῖον
τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκυον, τὸν
τῶν πεντηκοντῶν ἡρώων δόκον,
τὴν Ἀργεῖν, τὴν ἄλκον αὐτῆς
πρότιν, τὰ ἐν Λίμνῳ, τὴν Αἴν-
τῶν, τὸν Μηδείαν ὄνερρον, τὸν
Ἀψύρην σπαραγμόν, καὶ τὰ ἐν
ῶ παράπῳ γυμνάσιον, καὶ μετὰ
ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον, καὶ
τὴν Λαοδάμεαν. καὶ ἐν τῇ
Ἀσίᾳ πάλιν ὁδοῦς, ποταμοὶ
καὶ ἄλλα θάματα. καὶ τὴν Σάμ-
ον, καὶ τὸ Πολυκράτους
παρθένον, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐ-
τῆς μέγιστον Περσῶν πλοῦτον. καὶ
τὰ ἐν ἀρχαιοτέρᾳ, καὶ τὴν Ταν-
τάλον φλυασίαν, καὶ τὴν παρ' αὐ-
τῇ θυγατρὶ ἰστίαν, καὶ τὴν Πηλο-
πιδὸς κερκίδα, καὶ ὁ ἰνδιφάνης
τις ὁ ὧν αὐτῶν. καὶ ἐν Ἰτα-
λίᾳ δ' ὁ Ηεκάδης, καὶ Φαίθων,
καὶ

pe Orpheum, & illius fra-
trem a mulierculis dilani-
tionem, eiusque caput loquens,
idemque una cum lyra na-
tans. Præterea Hæmum &
Rhodopen, tum Lycu-
gi supplicium. Porro The-
salia adhuc plura his sub-
ministrabit, Peliam, Iaso-
nem, Alcestem, classem
quinquaginta nauibus con-
gregatam, Argo, & lo-
quacem eius carinam. In-
super res in Lemno gestas,
Æetam, Medæ somnium,
Abfyrri dilacerationem, tum
omnia illa quæ inter na-
uigandum acciderunt. Post
hec autem Protefilæum &
Laodamiam. Rursus in A-
siam postliminiò te contu-
leris, multam ibi inuenies
fabularum copiam. Stas-
tim enim tibi occurret Sa-
mus, mox Polycratis cala-
mitas, atque filia eius usque
ad Persas erratio. Quin et-
iam his adhuc antiquiora,

καὶ ἄγχοι ἀδελφαὶ θρωῶσαι, καὶ ἡλεκτρον διακρύπτουσαι. ἔσται δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Εσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τῆς χυσεὶς ὑπάρχεις δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντὶ μύχον, καὶ τὸν Γερνόνιν, καὶ τὴν ἑρυνόειαν ἱλασιν τῶν βοῶν. ἐκ ἀγνοίας δὲ καὶ τὰς μυθίας μεταμορφώσεως ἀπάσας, ὅσαι εἰς Ἀνθρώπου, ἢ θείας, ἢ ἑρυνόειαν ἡλικίαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἀνδρῶν ἐγγόνων. τὸν Κανίαν λέγω, καὶ τὸν Ταρασίαν, καὶ τοὺς ὁδοίτες, καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸν Ασσυρίαν ἐκείνο πρὸς τοῦ μεταμορφῶν. καὶ ταῦτα ἔσται, καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτοημῆθη ἀπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σιλόνα, ἐπὶ τοῦ Σιράτος νίκης ἔρωτι. τὰ γὰρ Αἰγυπτίων, μυθολογία ὄντα, ἔσται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπιδείξεται. τὸν Επαφὸν λέγω, καὶ τὸν Οσίριον, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ἱερὰ μεταβολὰς. πρὸ πάντων δὲ, τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας

lia transmutationes, Ante omnia verò ea quæ circa amo-

et populi lugentes sorores, et electrum lachrymantes. Sciet eiusmodi quoque Hesperidas, et custodem ausrei fructus Draconem, et Atlantis laborem, et Gerionem, tum boum ex Erichonia abactionem. Neque ignorabit, omnes fabulas formarum transformaciones, quæcunque in arbores, aut animantes, aut aues transmutate sunt, et quot ex mulieribus viri facti sunt. dico autem Canem, et vatem Tiresiam. Super hæc in Phœnicia Myrrham, et lucum illum Assyrium, qui geminus est. Et hæc habebit cognita, et adhuc recentiora, quæcunque post Macedonum imperium ausus est Antipater, et Seleucus ob amorem Siratonice. Aegyptiorum quæ magis erunt arcana, cognoscet quidem, ea autem saltando representabit significantius: Epaphum dico, et Osirim, præterea Deorum in anima-

ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τῷ
 Διὶ, καὶ αἰς ὅσα ἰσχυρὰ με-
 τασκώσῃ, ἔσται δὲ καὶ πῶ
 ἐν Ἀδῇ ἅπαντα παροδία,
 καὶ τὰς λοῦάσας, καὶ τὰς ἐφ'
 ἱκάσας αὐτίας, καὶ πῶ Παρ-
 θε καὶ Θεσέως ἀρετὴ τῷ Ἀδῇ.
 τωρὲς αὖ. συνελόντι δὲ ἅπαν,
 ἔδδον τῶν ὑπὸ τῷ Οὐρανῷ καὶ Η-
 σίοδῳ, καὶ τῶν ἀείνων ποιη-
 τῶν, καὶ μάλιστα τῆς παρῶ-
 δίας διγρομύων, ἀγνοῶσα.
 ταῦτα πάντων ὀλίγα ἐκ πολλ-
 ῶν, μάλλον δὲ ἐπεὶ τὸ
 πᾶν ὁ ἔξιδον, τὰ λεγα-
 ναυδίστρα κατέλιξα, τὰ
 ἅπαντα τοῖς τε ποιηταῖς ἔδδον
 ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὖ-
 τοῖς διανύουσι καὶ σοὶ πέσει-
 ξουσίκαρ καὶ ὁμοίότητά
 προαίρημύων. ἅπαντα
 τὰ πρόχαρα, καὶ πᾶσι τὸν κα-
 ρὸν ἱκασπὺν ὁρχηστῆς πέσις
 ποιεῖσθαι καὶ περὶ ταμίους
 μετὰ ἡθοῶν ἀναγκῶν. ἰπὲρ
 δὲ μιμητικὸς εἶμι, καὶ λινά-
 μοι

bi quoque iuxta dictorum similitudinem indaganda. Quae
 omnia in numerato parata saltatori reponenda sunt, ut
 cum tempus exegerit, nullo negotio positi expromere. N. Quo-
 niam verò imitatrix est saltatio, motibusque gesticulatio-
 ne

res illorum variè & mirè-
 ficè contingerunt, quæque de
 Ioue ipso feruntur fabulae,
 tum in quasunque faecies se-
 met transfiguravit. Oma-
 nem verò inferorum tragæ-
 diam tanquam digitos una-
 guisq; suos tenebit, tum sup-
 pliciorum genera, & quæ
 cuiusque causa exiit, & quæ
 Pirithoi & Thefei indiul-
 sam usque ad inferos ami-
 citiam. Ut autem uno quæ-
 si fasce summatim perstrin-
 gam omnia, nihil quod ab
 Homero & Hesiodo, tum
 ab reliquis poetis eximij &
 excellentibus maxime tra-
 gicis dictum est, ignorabit.
 Hæc admodum pauca ex
 multis, aut potius ex innu-
 meris istam sylvam, rerumque
 saltationi necessarium sala-
 tem capita aliquot percen-
 sui. Reliqua verò cum poetis,
 tum ipsis saltatoribus
 demonstranda reliqui, ac ti-

ὀφθαλμοῖς, οἷς ἡορμαῖσθαι μη-
 δὲν ὄν τὸ τὸ ὀφθαλμοῖς πρᾶγμα,
 ὁ τότε, κατὰ τὸν Νέρωνα ὄντα
 δοκιμῶν ὀφθαλμοῖς, ἐν ἀσπ-
 νειῳ, ὡς φασιν, ἀπ' αὐτοῦ καὶ
 τῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐν τῇ ἰσοείας μνή-
 μη, καὶ λυθίστως ἡμέτερα δι-
 νυκτῶν, ἰδιότης τοῦ Διμη-
 τῆς ὀφθαλμοῖς ἀπὸ τῶν, οἷμα,
 τῶν δειγμάτων, ἰδιότης ὀφθαλμοῖς
 ἡμετέρα κατηγορέων αὐτοῦ. καὶ
 ἡμετέρα γὰρ αὐτοῦ αὐτοῦ καὶ
 ἀσμάτων ἰδιότης αὐτοῦ,
 καὶ ὅπως ἰδιότης. ἡμετέρα
 γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς
 αὐτοῖς, καὶ αὐτοῖς παρα-
 γέτας ὡς χορῶν, αὐτοῖς ἰδιότης
 τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν Ἀφροδί-
 τῆς καὶ Ἀπ' αὐτοῦ, ἡ-
 πορ μὲν ὄντα, καὶ ἡμετέρα
 εὐπορ ἰδιότης αὐτοῦ καὶ τοῖς Ἀφ-
 ροδίτῶν καὶ τὸν Ἀφροδί-
 τῆς αὐτοῦ: καὶ τὸς ἰδιότης αὐτοῦ
 ἡμετέρα αὐτοῦ, καὶ αὐτοῖς ἡμε-
 τῶν καὶ τῶν Ἀφροδίτῶν ἰδιότης
 διδοῖν ὅσα αὐτοῖς, καὶ ἰδιότης αὐτοῦ

Ἀφρ,

sidias machinantem, ac vinculis virosq; & Martem & Vene-
 rem illaqueantem. Deos spectaculo assistentes, Venerem suf-
 fuso rubore pudefactam, suburentem, & meticulosius
 Martem

& canentium modulata co-
 cinnitate, quibus exornare-
 tur, nequaquam saltatoris
 esse officium. & Saltator er-
 go Neronis tempestate exi-
 mus & celebris, nec, ut fe-
 rebatur, imprudens, sed si
 quis etiam alius, historiā
 memoria & mouendi ele-
 gantī artificio praeclens
 plurimum, precatus est Dea
 metrium, sapientissimis, ut
 mihi videretur, precibus, ut
 eum saltantem spectare ve-
 lit: deinde si videretur, re-
 prehenderet, ac saltationem
 acerbissime accusatam exi-
 bilaret, atque exploderet.
 Pollicebatur ad haec, se nul-
 lis tibijs & cantilenis adhi-
 bitis saltaturum: quemad-
 modum & fecit. R Etenim
 strepitibus & tibijs & cho-
 ro imposito silentio, ipse per-
 se saltavit Veneris & Mar-
 tis adulterium, Solem furti-
 ui concubius proditorem,
 Vulcanum machinantibus ino-

Ἀλλ', καὶ ὅσα τῇ ἰσοείᾳ τὰν-
 τη πρόσειμ, ὥς τὸν Δημή-
 τριον ὑπερκαθ' ἡμῶς γιγνο-
 μένοις, ὧς τὸν Ἰππασπον ὁρ-
 οῦσιν τὸν μέγιστον ὧς ὄρχη-
 σῇ ἀνέκραςι γῆ, καὶ μέγα
 λῇ τῇ φωνῇ ἀνφθιγγαῖα ἀσ-
 κῶ ἀνθρώποι, ἃ ποιεῖς, ὅχ ὁ-
 ρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δούεις
 ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. ἐς
 πᾶ Ἀνατὰ τὸν Νέρωνα ἱσχυ-
 ῶ λόγῳ, βέλομαι καὶ βαρ-
 βάρῃ ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τῷ αὐτοῦ
 ὄρχηστῷ γνῶνόν μου ἐπ' αὐτῷ, ὃ
 περ μέγιστον ἱππασπον ὄρχη-
 στικὸς γνῶν' ἄν. τῶν γὰρ ἐκ
 τῆ Πόντου βαρβάρων βασιγι-
 κός τις ἀνθρώπων, ἡγετὰς
 χεῖρ ἡκωρ ὡς τὸν Νέρωνα,
 ἐθιγὰς μετὰ τῶν ἄλλων τὸν
 ὄρχηστὴν ἐκείνον, ὅτω σα-
 φῶς ὄρχήμενον, ὡς ἡκούται μὴ
 ἱπακούοντα τῶν ἁδομένων
 (ἡμῶν γὰρ τῶν ἀντιπύ-
 ρων) σωθῆναι ἀπάντων. καὶ
 δὲ ἀπὸ τῶν ἡδὴ ἐς τὴν οἰκίαν
 τῷ Νέρων ὁ δειξιμύς, καὶ
 ὅ,τι

eanebantur, audire poterat (erat enim lingua semigræcus
 quispiam) omnia tamen callidè intelligeret. Iam verò cū ite-
 rῷ ad suos regressurus esset barbarus, eumq; Nero benigniùs

Martem supplicantem: præ-
 terea quascunque alias hæc
 fabula partes complectitur,
 adeò ut Demetrius ipsa arti-
 ficiosa saltatione iam exhi-
 laratus, maxima laude sala-
 tatorem extulerit. Excla-
 mabat enim voce quàm po-
 tuit acutissima in hæc ver-
 ba prorumpens: Audio, ὁ
 homo, cuiusmodi facias: ne-
 que enim tantum video, sed
 mihi videre ipsis loqui ma-
 ribus. Quoniam verò circa
 Neronis tempora nostra ver-
 satum oratio, animus est vi-
 ri barbari super eodem sal-
 tatore tibi referre testima-
 nium, quò laudem præclas-
 sissimam saltandi artificio
 attributam esse cognoscas.
 Quippe è barbaris quiddā
 homo regius è Ponto, cū
 ex negotio ad Neronem Ro-
 mam venisset, unaq; cum a-
 lijs hunc spectasset saltato-
 re, adeò saltantē perspicuè,
 ut quanquam nihil eorū que

ὅ, τι βέλοισ, ἀτῆρ κελούον.
 τῷ, καὶ ἄλλοις ὑποχρεώ-
 νουσιν ὁρξασθαι, ἔφη, δὲς, τὰ
 μέγιστα ἀνθρώπων. ἔδ' ἡ Νέρων
 ἐρομένης, τί ἄρ' ὧς χάσι-
 μεν ἄλλοις ἐκείναι; προσέειπεν,
 ἔφη, βαρβάρους ἔχω, ὅχ' ὁμο-
 γλώττας, καὶ ἑρμηνέων ἢ ῥέ-
 θιον ἀπορῆν πῶς αὐτοῖς. ἦν
 οὖν τὴν ὁ Λευκίαν, ὁσπύων
 οὗτ' ὅ, ἐκαστὸς μοι ἑρμηνεύ-
 σαι. τοῦτο δ' ἄρα λαβὼν
 αὐτὸ ἢ μίμησις τῆς ὁρξασίας,
 ἐπίσημός τε καὶ σαφὲς φανέ-
 σαι. ἢ ὁ ἀλλόθεν ὁσπύων, καὶ
 ὁ σκοπὸς τῆς ὁρξασίας, ἢ ἡ
 κείνοις δοῖν, ὡς ἔφη, κατὰ
 τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσι ἐ-
 πιτηδουμένη, καὶ μέγιστα
 ζωῇ, τὰς λαοφύλακας τούτας
 μέγιστας διεικνύειν. οἷον γὰρ
 καὶ ἐν ἐκείνοις μάλλον ἐ-
 πονομενῶν, ὡς οἰκίαν τοῖς
 ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ
 μὴ ἀποδιδόναι τὰ μεγά-
 λιστα τῶν ἐσχατομένων ἀν-
 εἰων ἢ τυραννοκτόνων, ἢ
 πρὸς

atque amantius inuitaret, &
 si quid vellet postulare libe-
 raliter iubere, sc̄p̄ promptē
 datum polliceretur. Dami-
 bi, inquit, hunc saltatorem,
 & me hoc munere plurimū
 exhilarabis. Percontante ve-
 rō Nerone, cui rei domi tue
 vultis tibi futurus est? Sunt
 mihi, inquit, vicini barbari
 lingua dispares. ad illos in-
 telligendos interpretum pa-
 rare copiam haud mihi prom-
 ptum & facile est. Itaque si
 alicuius egens ero, ille in-
 nuens singula quaeque mihi
 interpretabitur. Tantum con-
 secuta erat agilis saltatio-
 nis imitatio, cum clara &
 manifesta apparuisset. Cae-
 terum exercitiū iuxta quod
 immorandum est, & salta-
 tionis scopus est represen-
 tatio, ut dixi, eadem opera
 & rhetoribus exercenda, ma-
 xime verō iis, qui decla-
 mationibus, quas vocant, va-
 cant. At haec quoque in sal-
 tatoribus praecipuē laudi datur, ut personis in scenam intro-
 ductis saltator per omnia gestu respondeat, neque ea quae
 dicuntur, ab introductis optimatibus, aut tyrannicidis, aut
 mendicis,

πρῶτον, ἢ γιωρῶν· ἀπὸ
 ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον, καὶ
 τὸ ἐξ αἰρέτου δεικνύσαι. ἐθέλω
 σοὶ καὶ ἄλλῃ βαρβάρου
 ῥῆσιν ἐπὶ τέτοις εἶπαι. ἰδὼν
 γὰρ ὡς πρὸς ὅσα παρὰ ὁρχιστῶν
 παρὰ συνασμίαν (τοσούτων
 γὰρ μισθῶν τὸ ὄφελος ἐστὶν) ἵστα
 τήν τε, ὁρῶν τὸν ὁρχιστὴν,
 τίνων οἱ ὁρχιστῶν καὶ ποσῶν
 κεινόντων τὰ λοιπὰ πρὸς
 πᾶσαν αἶσαν. ἐπὶ δὲ ἑμαυτῶν ὅτι
 αὐτὸς ὑποκρινέται, καὶ πορρῶς
 χηρίζεται τὰ πάντα, ἐκτελέ-
 θεις, ἵσθι, ὅ βέλτερος σώμα μὲν
 τοῦτο ἐν, ποτὶς δὲ τὰς ψυ-
 χὰς ἔχω. ταῦτα μὲν ὁ βάρ-
 βαρος. ἐν ἀπακότῳ δὲ καὶ οἱ
 Ἰταλιῶται τὸν ὁρχιστὴν παρὰ
 τόμιμον καλεῖσιν, ἀπὸ τοῦ
 ὁρμίστου σχιδόν· καὶ γὰρ
 καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐ-
 κείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίε θυε-
 ρὸς πρῶτον νόμον ἵσχω, πά-
 στας πολέεσσιν ὀμίλῃ, καὶ ὁρ-
 χιστῶν ἀναγκῆ, καὶ αἰὲν πρὸς
 φῶτα τοῖς πράγμασι, σωοῖς
 καὶ οὐκ

mendicis, aut agricolis dis-
 crepent, sed in unoquoque
 illorum demonstretur pro-
 prietas & excellentia. Vos
 lo itaque & alterius tibi
 barbari orationem ea ipsa
 de re percensere. T Etenim
 cum quinque personas didis-
 sei V saltatori apparatus (tot
 enim paribus seu adibus
 constabat fabula) unum vi-
 dens saltatorem, quærebat
 quidnam reliqui essent futuri,
 qui alias personas saltando
 repræsentarent. Postea verò
 quàm certior factus est, il-
 lum omnia saltatione sua re-
 præsentaturū. Fefellisti nos,
 inquit, ô optime, quòd cum
 corpus unum tibi sit, animas
 plures habeas. Et hæc qui-
 dem barbarus. Non iniuriâ
 verò & Itali saltatorē Pan-
 tomimi nomine cohonestâ-
 runt, ab ipso penè factio ad
 hoc introdueli. Nec inele-
 gani habenda est illa poëti-
 ca cohortatio: Οἱ filii, X Pos-
 lypimentē obinens in omni-

bus versare orbibus saltatori equidem pernecessaria, quæ re-
 fectus adhaerentem oportet semetipsum quibusq; factis applica-

καὺρ ἑαυτὸν ἰκάσθω τῶν θρω-
 μύσων. τὸ δὲ ὅλον, ἢ ἄν καὶ
 πάθῃ δόξαν, καὶ ὑποκρινεῖ-
 σθαι ἢ ὀρχήσις ἱπαρχήσῃ,
 νυῖ μὲν ἱρῶντα, νυῖ δὲ ὄργι-
 ζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ
 ἄλλον μεμνηότα, καὶ ἄλλον
 ἀλυπημύσων, καὶ ἅπαντα
 ταῦτα μεμνημύσως. τὸ γὰρ
 παραδοξότατον τῆς αὐτῆς
 ἡμίσας, ἄρτι μὲν Αἰθίμας
 μεμνηὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὸ φοβ-
 μύσῃ δάκνυται. καὶ ἄλλοι
 Ἀτρεὺς ὁ αὐτὸς, καὶ μετὰ μι-
 κρόν Θυέστης, ἔτα Αἰγισθῶ
 ἢ Αἰρόπη, καὶ πάντα ταῦτα
 εἰς ἀνθρώπος οὗ. τὰ μὲν οὖν
 ἄλλα θιάματα, καὶ ἀπρόμα-
 τα, ἐνὸς ἰκάσων ἔργου τίνος
 πίδαξις ἔχῃ. ἢ γὰρ αὐλὸς ἱ-
 σιγῇ ἢ λιθάρα, ἢ ὀφθαλμοῦ
 μεγαροδία, ἢ τραγικὴ δράμα-
 τουργία, ἢ ἡρωικὴ γελῶ-
 ποιία ὃ δὲ ὀρχήσις, τὰ πάντα
 ἔχῃ συνάδαν. καὶ ἐνταῦθα
 ἢ καὶ σαμμιγῇ τινὶ παρα-
 σκευῇ αὐτῇ ἰδῆσθαι, αὐτὸν, σὺ-
 εγγα, ποδοῦν αὐτόπον, κυμβά-
 λος, ψό-

re. X Præcipue verò morea
 & affectus se demonstratu-
 ram & simulaturam polli-
 cetur saltatio, nunc quidem
 amantem, deinde irascentem
 introducens, mox alium in-
 sanientem, alium animo per-
 turbatū, ac omnia talia val-
 de concinnè & modeste. Ea
 quod omnium maximè mi-
 randum est, una eademq; die
 nunc quidem Athamanta su-
 rentem, nunc Ino metuen-
 tem exprimit. Et aliàs ipse
 ille Atreus est, aliàs Thy-
 stes, post pusillū Aegisthus,
 deinde Aerope. Et omnia
 hæc unius hominis artificio-
 se refert industria. Alia quis-
 dem spectacula & discipli-
 nae unam quampiam rem o-
 stendunt: aut enim tibia est,
 aut cithara, aut vocis modus
 latio, aut fabula tragica, aut
 plausibilis aliqua comœdia.
 cæterum saltator hæc om-
 nia simul comprehensa in se
 complectitur, & est varium
 quendam & mixtum ex om-
 nibus illius videre appa-
 rum, tibiam, fistulam, pedum strepitum, clangorem cymbas
 li, res

ψόφον, ὑποκειτοῦ ἀφωνίαν, αἰδούντων ὁμοφωνίαν· ἐτι δὲ τὰ μὴ ἄλλα, θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ, τὰ μὴ ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος, ἐν δὲ τῇ ὁρχήσει ἀμφοτέρω συμμικνύται. καὶ γὰρ δὴ νοίας ἐπιδείξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ σοφία τῶν θωμικῶν, καὶ μηδὲν ἕξω λόγου. Λεωδάνης γοῦν ὁ Μιτυληνῶς, ὁ ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χρευσόμενος τοῖς ὁρχήσας ἀπικάλει, καὶ ἦ ἐπὶ τῶν θίαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀνασπίλων ἀπὸ τοῦ θιάσου. Τιμοκράτης δὲ, ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, ἰδὼν ποτὶ ἄπαξ, ἐκ ἐξιπνίτης δούπισας, ὁρχησὼν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα οἶον μὲ, ἔφη, θιάματ' ἢ πῶς φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπείρηκεν; εἰ δ' ἐστὶν ἀληθὴ, ἂν περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τεῖα μέντοι αὐτῆς καλῶς ὁρχησῆς δα.

uauit verecundia, quam è philosophia hauseram? Quod si vera sunt quæ de anima Platonem disseruisse constat, itea

li, representatoris vocē concinnam, canentium concentum consonum & unanimum. Præterea alia quidem alterutris in homine partis sunt opera: alia enim sunt mentis, alia corporis: ceterum in saltatione ista mixta sunt. Etenim mentis demonstrationem, corporei exercitij actione, ipsis rebus quæ fiunt inesse videmus. Maximi verò omnium ducenda est rerum quæ geruntur sapientia, & quod nihil curarationem comittitur. Quocirca Z Lesbos Mitylenæus, planè vir honestus ac bonus, saltatores Chiriosophos, id est, manu sapientes nominare solitus est: ibatq; frequenter ad illorū spectacula, quæ si melior à theatro subinde esset reuersurus. Timocrates autem eius præceptor, viso quondam semel, non de industria assistens, saltatore suis rebus indulgente: Quas

li me, inquit, spectaculo priuauit verecundia, quam è philosophia hauseram? Quod si vera sunt quæ de anima Platonem disseruisse constat, itea

Λάκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν
 ὀργισθῶμεν ἐπὶ Λάκνυται· τὸ
 ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρω-
 τας ποκρίνεται· τὸ λογισ-
 τικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν
 χαλινάζωμεν. τοῦτο μὲν γὰρ
 ἐν ἅπαντι μέρα τῆς ὀρχή-
 σως, καθάπερ ἡ ἀφ' ἐν τῷ
 αὐθιχοῖσι, παρὶσπαρτα·
 καὶ τοῦτο δὲ πενθόν, καὶ τῆς
 ἐν τοῖς ὀρχήμασιν ὁμορφί-
 ας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῷ Ἀριστο-
 τέλους ἐπαληθεύει, τὸ καλὸν
 αὖτε ἵππων αὖτε, καὶ μὲν
 τρίτον ἡγομένον τὰ αὐτοῦ
 καὶ τοῦτο ἔστι· ἡκούσα δὲ
 τιν' αὖ καὶ περιφρόνησιν νε-
 ανισομένον· ἡ γὰρ τῆς τῶν ὀρ-
 χηστικῶν περὶ τῶν σιωπῆς,
 ὅτι καὶ αὐτὴ Περικλεῶς ἐκόντι
 εὐλογία ἀντίκειται· ἔτι δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων ἐπιγυμνασμάτων,
 τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ
 τὸ χεῖρισμον ὑποχονδρινόν,
 μόνη ἡ ὀρχησις ἄμφω ἔχει,
 καὶ πολὺ γὰρ τὸ χεῖρισμον
 ὑποχονδρινότερον, ὅσα μὲν

eius partes pulcherrimè os-
 tendit saltator : vim ira-
 scendi, quoties iratum ex-
 primit: desiderandi, quo-
 ties amantem representat:
 ratiocinandi, quando singu-
 los affectus quasi frenis qui-
 busdam coercitos explicat.
 Et hoc in omnes saltationis
 partes, quemadmodum ta-
 ctus inter sensus corporales,
 disseminatum est. Porro au-
 tem cum pulchritudinis tan-
 tam rationem habere soleat,
 atque inter saltandum de-
 centis et concinna forma-
 sitis, quid aliud quam Ari-
 stotelis pulchritudinem co-
 firmare videtur, eandem col-
 laudantis, atque inter bona
 tertio loco constituentis?
 Audiui verò alium super sal-
 tantium personarum silen-
 tio longè iuuenilius differē-
 tem, quòd eo Pythagorica
 disciplinæ dogma subobscu-
 rè significari videatur.

τὰ αὖτε Praterèa cum aliæ vitæ
 actiones, illæ quidem oblectationem, aliæ verò utilitatem
 exercitibus suppeditent, soli saltationi utraque hæc iuxta
 adesse videmus, ac utilitatem longè præstantiorem, qua-
 centius

καὶ τὴν τέρπου γίνεσθαι. πό-
θεν γὰρ τὸτο ὁρῶν ἡλιον, ἢ
πνεύσαντας νεανίσκους, καὶ
αἵματι βρομίνους, καὶ παλαί-
οντας αἰμούς ἐν κόφῃ, οὓς ἡ
ἔρχοις ποταμὸς ἀσφαλίζει.
πορὶν αἵμα καὶ ἀμορφότερον,
καὶ τέρπονότερον ἐπιδείκνυ-
ται; πλὴν μὲν οὐκ ἐστὶ σωτήριον
κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ
σεφῆς αὐτῆς, καὶ περιεργα-
ζῆς, καὶ πνεύματα, καὶ ἡπλι-
ασμούς, τοῖς μὲν αἵμοις τέρ-
πον ἔννοια συμβιβηκῆς ὁρῶσι,
τοῖς δὲ ἐνεργέσι αὐτοῖς ὑ-
γιανότατα. γυμνασίῳ γὰρ
τὸ κάμειν τε αἷμα καὶ ἀν-
εσθμότερον τὸτο φάσιν ἄν-
θρωποι εἶναι, μαλακίαν μὲν
τὸ σῶμα, καὶ κάμνον καὶ κα-
τάρτιστον, καὶ ἀντιπρὸς εἶναι πρὸς
μεταβολὴν διδάσκον, ἵσ-
χύν τε οὐ μικρὰν περιποι-
εῖν τοῖς σάμασι. πῶς οὐκ οὐ
παναρμόνιον τι χρεῖται ὁρ-
χῆσι; θύγουσα μὲν πλὴν ψυ-
χλὸν, ἀσθεῖσα δὲ καὶ τὸ σῶμα,
τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας,
διδά

tenus cum voluptate illa ex-
hibetur. Quamvis enim hoc
spectatu iucundius, quam vi-
dere pugnis decerantes iu-
venes, ac sanguine diffuena-
tes, aliosq; luctantes im puls-
uere, quos non raro saltatio
& longè tutius simul atque
decentius, & maiori cū vo-
luptate demonstrat. Quocir-
ca apti decentesq; in saltan-
do motus, ac corporis inuer-
siones & circumducciones,
insuper saltus & resupina-
tiones quibus vititur, alijs e-
quidem sæpenuerò fuerit
oblectamento spectantibus:
ipsis autem hæc eadem exera-
centiis. saluberrima. β Ete-
nim illud ego gymnasiij: pul-
cherzimum, & maximè om-
nium conducibile haud dua-
biè dixero, quòd corpus e-
molliant, & membra flexi-
bilia iuxta ac leuipra effi-
ciant, & ad omnem muta-
tionē promptiora instituant,
neq; mediocri robore corpo-
ra solidius confirmant. Qui

ergo saltatio res erit non omnium elegantissima, & quæ &

meniem acuat, & corpus exerceat, & spectantes oblectet, &

διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν
 πόλεων ὑπ' αὐτοῖς καὶ κυμβά-
 ροις καὶ μελῶν ὀρυθμίας, καὶ
 κηλέσσει, διὰ τὴν ὀφθαλμῶν
 καὶ ἀκοῆς· ἃ γοῦν φωνῆς ἐν-
 μοιείαν ἵπτοις, πῶς ἂν ἁλ-
 παχόθι ὑβροῖς, καὶ ποτὶ ὅσον πολλὴν
 φωνότινον ἀκουσμα, καὶ ἡμ-
 μελίσσιν; ἔτι αὐτοῦ καὶ
 σέβει· τὸ λιγυρότερον, ἁ-
 νις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσσει.
 πολλὰ δ' αὖ σοι πάρεστιν, ἐν ἡ-
 γερ, ὡς ἀμείνων τὸ καὶ, ὁ-
 μελῶν καὶ τοιαύτης θεᾶς, καὶ ἡ-
 σθ, ὅταν ὄρεται τὸ θέατρον, μι-
 σῶν καὶ τὰ κακῶς γιγνόμε-
 να, ἐπιδαυροῦν δὲ τοῖς ἀδελ-
 φοῖς καὶ ὅλοις, τὰ ἡδὴ τῶν
 ὀρεντων παρὰ λαοῦ. ὁ δ'
 ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχησῶν
 καὶ παινίσσαι, τὸ καὶ ἡδὴ ἱερῶν, τὸ καὶ
 ἡσχυρῶς ἅμα καὶ ὑγρότητα
 μελῶν καὶ πλὴθος, ὅσον ὁ-
 μοίως παρὰ δόξαν εἶναι μοι
 δοκεῖ, ὡς ἔστιν ἐν αὐτῷ καὶ
 ἡρακλέους τὸ καρτερόν, καὶ Ἀ-
 φροδίτης τὸ ἀδρόν δεικνύον.

ἰδὲ

etiam recte exercere, utrunque iuxta mihi admirandum viden-
 tur: ut si quis in eodem argumento iam robur Herculeum,
 mox Veneris teneram & delicatam ostendat molliem.

2 lam

multas res praeceas homines
 doceat, tibijs, cymbalis, num-
 merofo carminum concentu
 animum, quantum ad oculo-
 los & aures attinet, ex aqua
 demulcens? Itaque si per-
 fectam vocum modulationem
 requiris, ubi alibi inven-
 nias aut chorum pleniorē,
 aut concinniorē? Quod
 si tibia aut fistula sono dul-
 cissimo caperis, sufficiens
 in salutatione quoque fruen-
 di sibi parata est copia. Mit-
 to dicere quod moribus. Quo-
 que emendatis multo evadens
 melior, crebro hisce utens
 spectaculis, quoties videris
 theatrum abominari & odio
 prosequi malefacta, contra
 lachrymis deflere innocen-
 ter affectos iniuria: in sum-
 ma, totam spectantium vi-
 tam emendari. Quod au-
 tem praecipua in saltatori-
 bus laude extollendum est,
 illud iam dicturus sum: mem-
 brorum robur atque molli-
 tiem.

ἔβλεψα δὲ ἡδὴ καὶ ὑποδείξαι σοι
 τὸ λόγῳ, ὅποῖον καὶ εἶναι τὸν
 αἰετον ὀρχηστὴν, ἔρτε ψυχῇ
 καὶ σώματι· καὶ τοι τῆς μὲν
 ψυχῆς πρῆπον τὰ πλεονα.
 μνημονικόν τε γάρ, καὶ δύ-
 σον καὶ ξαντὸν, καὶ ὀξύ-
 πνοῖαν, καὶ καιροῦ μάστιγα
 ἐσοχάδαι φημι δαῖν αὐτόν,
 ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων
 καὶ ἁσμάτων, καὶ μολῶν
 τῶν ἀρίστων ὁρχηστικόν, καὶ
 τῶν κακῶς ποιουμένων ἐ-
 λεγκτικόν. τὸ δὲ σῶμα, κα-
 τὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα,
 ἡδὴ ἐπιδείξαι μοι δοκῶ· μή-
 τι γὰρ ὑψηλὸς ἄρα ἔσῃ, καὶ
 πύρρα τοῦ μισέου ἐπιμήκης,
 μίαντα πεπνός, καὶ νανάδης
 πλὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμελὲς
 ἀκρεβὲς· οὔτε πολύσαρ-
 κες, ἀπιθανόν γάρ· οὔτε λε-
 πλὸς ἄς ὑπερβολὴν, σκελετῶ-
 δὸς ὅττο, καὶ νικητικόν. ἔβλε-
 ψα γοῶ σοι καὶ ἄλμυρινός, ὃ
 φάσκει τὰ τοιαῦτα ἐπισημαί-
 νουσα,

neque carnosus admodum, & obesus (absurdum enim est)
 neque rursus corpore impensè tenui: hoc enim aridi cada-
 ueris præ se fert imaginem. Memorabo verò tibi populi

γ Iam verò oratione tibi os-
 tensurus sum, qualè & cor-
 pore & animo optimum sal-
 tatorem esse oporteat. Et
 sanè mentis dotes iam ma-
 gna ex parte executus sum.
 Quippe memoria præcelle-
 re, ac præcipua ingenij indo-
 le clarum, ad hæc solerti &
 acuta intelligentia prædiū
 esse illum oportere aio, &
 qui potissimū temporis ras-
 tionem habere poterit: præ-
 terea autem, vi poematū in-
 geniosus censor sit, tum can-
 eum atq; carminū præstan-
 tissimorum peritus expēsor,
 vitiosè verò factorū repre-
 hensor argutus. Ceterū
 corporis modū iuxta δ Πολ-
 υκλείτου canonem adumbra-
 bo, vi neq; impensè altus sit,
 neque præter modum cras-
 sus, neque brevis nimium aut
 humilis neq; natura depres-
 sus, nanus aut pumilio, sed
 moderatè statura p omnia:

neq.

νιδά, βοὰς ἀπ᾽ αὐτῶν. οἱ γὰρ
 Ἀντιόχας, ὡφυνεστάτη πόλις,
 καὶ ὄρχησι μάλιστα προδύω-
 ούσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν
 λεγομένων καὶ τῶν γιγνομέ-
 νων ἕκαστα, ὥς μηδεὶνα μη-
 δεὶν αὐτῶν διακτανθῆναι.
 μικροῦ μὲν γὰρ ὄρχησού ἐς
 σιληθῶντ', καὶ τὸν Εὐτορεῶ
 ὄρχουμένου, μίτ' φωνῆ πάν-
 τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀσυνάξ,
 Εὐτορεῶ δὲ πού; ἀπορεῖ δὲ πο-
 τί μνησκόν τινος ὑπὲρ τὸ μέ-
 τριον, ὀρχαῖσθαι τὸν Καπα-
 νέα ἐπιχαροῦντ', καὶ πῶς
 βάλλειν τοῖς Θηδᾶων τέχε-
 σιν, ἐπιρῶντι, ἑτάσσαν, τὸ
 τέχ', οὐδ' αἴν σοι δ᾽ ἀκλι-
 μακ'. καὶ ἐπὶ τοῦ παρ' ἐ-
 σθ', καὶ πικρὰ τοῖς ὄρχησθ', πη-
 δ' αὖ μὴ ἅλα πᾶσι μὲν, δει-
 μιθεῖ, ἑτάσσαν, φᾶσαι τῆς θυ-
 μίλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ
 πάντῃ λαῷ ἐπιδόσσαν, κα-
 πῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τῶν
 ἐξ ἑλπίδος ἔντα ἐπιμνήδω,
 ἀν'

nes. Antiochia ciues habet
 ingeniosissimos, quibus stu-
 dio est saltationem omnibus
 alijs antepōnere exercitijs:
 adeoque dictorum & facto-
 rum observantes sunt, ne
 nihil omnino earum rerum,
 illorum subterfugere possit
 iudicium. Ergo cum cor-
 pusculo admodum modi-
 culo saltator in scenam in-
 gressus saltaret Hectorem,
 uno ore omnes exclamaue-
 runt, Astyanctem videmus:
 ubi autem Hectorem mans-
 sisse dicemus? Rursus alio
 tempore quopiam præter
 modum longo Capanea sala-
 tare conante, idemque The-
 banorum muros adiecturus
 esset: Transcende, inquit,
 muros, nihil tibi scā-
 lis opus est. Quinetiam im-
 pendio corpulentum & obe-
 sum saltatorem false subsan-
 nârunt, qui cum ingentem
 saltum facere adniteretur,

Theatrum nobis, inquit,
 suffulciendum fuerat. Contrâ, nimium arido & tenui,
 tanquam malè habenti, bene valere certatim precati sunt.
 Florū profectò non conciliandi risus gratia mentionem ada-

ἀπὸ ὧς ἴδμε, ὅτι καὶ ἄλλοι
 ὅσοι μυζῶντες σπουδῶς ποιεῖ-
 σαντο ἐπὶ τῷ ὀρχησικῷ, ὡς καὶ
 ῥυθμίζον τὰ βαλὰ καὶ τὰ
 ἀσχερὰ αὐτῶς διδάσκει. ὅ-
 κινητὸ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
 πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα δι-
 λυμένον τε ἄμα, καὶ συμπλη-
 ρῶς, ὡς λυγρὸν τε, ὅπῃ κα-
 ρὸς, καὶ σωστάσαι καρτερῶς,
 ἃ τότε λέοι. ὅτι δὲ οὐκ ἀπύ-
 λακτα ὀρχησὶς καὶ ἵνα ζω-
 νίς χρονομαίῃς, ἀπὸ μετέχ-
 ῃ τῇ Ἑρμῇ καὶ Ποσειδῶνι καὶ
 Ἡρακλῆϊ ἐν αὐλῇ καλῶν,
 ἴδοις ἄν, ἐκαστὴ τῶν μιμή-
 σιων ἐπιχθῆν. Ἡροδότῳ μὲν
 οὐδὲ τὰ δὲ ὁμιμάτων φανό-
 μιν, πιστότερα ἂν ταῦν ὡς
 τῶν δοκῶν ὀρχήσας δὲ καὶ τὰ
 ἄτων καὶ ὁσθαλῶν πρόσ-
 σον. ἔτι δὲ ἔλγῃ ὀρχησὶς, ὡ-
 ς ἂν ἐρῶν τις ἄς τὸ θέατρον
 παρῇθι, ἰσχυρονίδην ἰδῶν
 ὅσα ἰρῶς κακὰ τέλη, καὶ λύπη
 ἐχρόνος, ἐξέρχεται τὸ θέατρον
 φαιδρῶ-

cium præstō est. Usque ad eò verò mouet saltatio, ut quā-
 dam misere & perditæ puellam quandam deperiens, in theā-
 trum ingressus, conspectis quorum causa amor esset, malis
 mentis sanitatem receperit, ac nuncupatis vocis theatro

duxi : sed ut cognosceres
 multas quoque gentes ma-
 gno studio saltandi coluisse
 artificium, ad eò ut & vir-
 tia & virtutes in illo potues-
 rint sagaciter deprehende-
 re. Sit ergo saltator corpo-
 re per omnia mobili, & so-
 luto simul atque firmo, ut
 flecti postulante tempore,
 & firmiter consistere, si o-
 pus sit, possit. Quòd au-
 tem saltatio à manuum ge-
 sticulatione in certaminibus
 proponi solita aliena non
 sit, sed particeps sit & Mer-
 curij & Pollucis & Her-
 culis editarum in certamine
 virtutum, deprehendere po-
 teris haud obscure, singulas
 rum imitationum periculum
 faciendo. Herodoto au-
 thori gravissimo, ea quæ o-
 culis apparent, certiora vi-
 deniur, quàm quæ percipiū-
 tur auribus. Saltationi &
 oculorum & aurium iudis

φαιδρότερ' ὅ, ὡσπὶρ τι φάρ-
μακον ληθιδανόν, καὶ κατὰ
τὸν ποικίλῳ, νηπιυθὲς τε καὶ
ἄχολον πίνων. σημάον δὲ τῆς
πρὸ τὰ γινώμῃα οἰκιστότης,
ἢ τῇ γινώμῃα ἱκασον τῶν ὀ-
ρώντων τὰ δεικνύμῃα, τὸ λα-
πρῆαν ποικίλῃς τὸς θιατὰς,
ὁπότῃα τὶ οἰκτρὸν καὶ ἔλεις
νὸν φάνηται, ἢ μὴ γε Βακ-
χικὴ ὄρχησις, ἐν ἰωνίᾳ μάλις
σα, ἢ ἐν Πόντῳ σπεδάζομένη,
καὶ τοὶ Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω
κἀέρωται τοὺς ἀνθρώπους ἐ-
κεί, ὥς κατὰ τὸν τῆς γινώμῃα
ἱκασοὶ καὶ τὸν, ἀπάντων ἐπι-
λαθόμενοι τ' ἄλλων, καὶ δω-
ταὶ δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ
Κορύβαντας, ἢ Σατύρους καὶ
Βουκόλῃς ὁρῶντων. καὶ ὅς
χοῦνται γε ταῦτα οἱ ἀνθρώ-
ποι, ἢ πρωτόγονοι ἐν ἱκασ-
σι τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰ-
δύμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρο-
νύτης ἐπὶ τῷ πράγματι μάλῃ-
λόν τι, ἢ ἐπὶ δυνάεως καὶ
λατουργίας, καὶ ἀξιώμασι
πρὸς.

gulis ciuitatib. primores atq; principes, nō reuerentiæ gratia,
sed potiùs ob hoc ipsum magnos sese ferebant, magis quàm ob
generis claritudine, & obsequia, & dignitates quæ debebântur
nobili.

egreditur fronte iam serē.
nata hilarior, quasi phar-
macum quoddam priorum
malorum obliuionem indu-
cens, & iuxta potam dolo-
rem & acerbitalatem omnem
abstergens, hausisset. Quod
autē ista populo fuerint sa-
miliaria, ac quisq; spectan-
tium ea quæ inter saltandum
demonstrantur callidè, co-
gnoscat, argumento sunt
spectatorum profusa nō ra-
rò lachrymæ, quoties casus
aliquis acerbus & miserabi-
lis productus fuerit Bacchi-
ca saltatio in Ionia præci-
puè & Ponto tāto certè stu-
dio celebris, quam & satyrā
vocat, usq; adeò hominibus
ea detentis voluptati esse cōs-
sueuit, ut statuis temporib.
cæterarū rerū obliui omnīū,
perpetuos dies desideāt spe-
tantes Titanas & Corybā-
tas, & Satyros & bubulcos.
Saltabātq; id genus saltatio-
nes nobilissimi quiq; ex sin-

ἡγεμονικοῖς. ἐπὶ δὲ τὰς ἀρε-
τὰς ἐφ' ἃς τὰς ὀρχησικὰς, ἄ-
κουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν.
τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἡδὴ
ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς ψυχῆς
οὕτως ἐπιτηδεύειν, οἷμαι, δέ-
ουαι ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν,
ἐν ἀμαθίᾳ (ἀμύχανον γὰρ
ἀπαντὰς εἶναι σοφούς) καὶ
σοδοικίας θανάτῳ ἐν τῇ ὀρχή-
σει τιμάνονται. οἱ μὲν ἄ-
λογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν,
ὡς φασι, πρὸς τὴν χοροδω-
τίαν μὲν γὰρ ὁ πόσις, ἑτέρα
δὲ ὁ ἑνθὺς ἀνέχεται. οἱ δὲ ἀ-
ρρυθμια μὲν, τὰ πράγματα δὲ
μετάλογα, ἢ πρόλογα, οἷον
ἐν ᾧ ποτε ἰδὼν μέμνημαι.
τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοῦ-
σθός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρό-
νου τενοφάγαν, παρῶρα ἔ-
το τὰς Οὐέου συμφορὰς, ὥς
ἐμοίγ' παρήρημ' ὦ. καὶ ἄν-
η τὴν Σιμῆλιν ποικεῖος
μὲν, βασιμένω κερὰν
νῶ, τὴν Γλαυκὴν αὐτῇ ἑταί-
ρῃ, μεταχυσάσαν οὐρανῷ.
ἀν' οὐ ἀπό γε τῶν τοιού-
των

fulmine representaturus, Glaucen illi assimilabat, tempore longè posteriore. Atqui nequaquam eiusmodi saltas-
torum

nobilibus. Postea verò quàm
virtutes saltatorias percur-
ri, audi iam nūc deinceps
saltatorum vitia. } Sedenim
quæ corpus plerumq; comi-
tantur, iam ostendi: mentis
autem vitia ad hūc ferè mo-
dum, ut optineat, observabis.
Permulti enim illorum pro-
pter inscitiam (feri enim
non potest ut omnes sapien-
tia exornati sint) iurpibus
inter saltandum solæcis mis
delinquunt. Illi quidem dum
circa rationem mouentur, ac
nichil, ut aiunt, ad chordam.

Alia quippe pes, alia rhy-
thmus loquitur. Cæterum
alij quidem saltando à rhy-
thmo non discrepant, res au-
tem parum apud tempus
sunt saltationi accommo-
dant: quorum ego permul-
ta videns memini. Quidam
enim Iouis parentes saltans,
neque non Saturnum deuor-
rantem liberos, Thyestæ ca-
lamitates adsaltabat. Rursus
alius Semelem percussam

kkkk

torum

τῶν ὀρχιστῶν, ὀρχήστως αὐτῶν
 τῆς, οἶμαι, καταγνωστῶν, οὐ-
 δὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητῶν,
 ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὡς περ ἄλλοι, ἀ-
 μαθὺς νομιστῶν, ἵπσαντες
 δὲ τῶν ἐνόντων, καὶ κατὰ ἑνὸς
 μὲν τῶν τέχνης, ἁπαντὶς ἐκασ-
 τῶντας. ὅπως δὲ, τὸν ὀρχη-
 στὴν ἅλιν πανταχόθεν ἀπὸ κει-
 βῶδι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν ὠρυθ-
 μον, ὁμορφορ, σύμμετρον,
 αὐτὸ αὐτῷ ἰοικέσθαι, ἀστυφαν-
 τιστῶν, ἀντιπλοῦστον, μηδὲ
 μὴ ἐκπιπῆς, ἐν τῶν ἀείδων
 κήρυγμα, τὰς ἐνθουμίας,
 ὁξὺν τὴν παιδείαν, βαθεῖαν
 τὰς ἐννοίας, ἀνθρώπων μά-
 ρισα, ὁ γὰρ ἵπσαν αὐτῷ
 τὸτ' ἄρ' ἵπνο, τοῖς ἐν τῇ
 παρὰ τῶν θεῶν, ὅταν ἕ-
 κας αὐτῶν ὁρῶντων γνωρί-
 τὰ αὐτῷ μάλλον δὲ ὡς περ ἐν
 κατόπρῳ τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν
 βλέπει, καὶ ἂν πάσῃ αὐτὸς
 καὶ ἂν ποιεῖν ἴσθαι. τότε δὲ
 κατὰ

torum gratia, saltationem
 respuendam esse censo: ne-
 que ipsum odio persequens
 dum exercitium, sed illi po-
 tius, ut sunt imperitii habens
 di sunt. Laudandos autem
 eos qui legitime ac iuxta
 rhythmum satis artificiose
 cuncta obeunt. In summa,
 oportet saltatorem omnibus
 numeris esse absolutissimum,
 ut totum quod agit, sit con-
 cinnum, sit apte accommo-
 datum, ac intra mensuram
 cohibeatum, sibi ipsi non di-
 uersum, à cycphantia mora-
 su alienum, reprehensioni
 minime obnoxium, & in quo
 nihil desiderari possit. Est
 præterea summopere neces-
 sarium, ut saltator opti-
 mis cogitationibus tempe-
 ranter instructus sit, acuto
 ingenij acumine docilis, mea-
 te ad deliberandum profun-
 da. Summa verò in illo res
 quiritur humanitas. Statim enim solidam à spectatori-
 bus tandem consequitur, quoties quisque videntium sua ip-
 sius acta illo representante cognouerit. Magis verò ve-
 lut in speculo, in saltatore se ipse conspexerit, ium qualia
 passus sit, quæque quondam faciliare illi studio furit. Neque

κατέχονταυτοὶ οἱ ἄνθρωποι
 ὅφ' ἡδονῆς διαύονται ἀπ' ἀ-
 θροοῖ περὶ τῆς ἐπαγγελίας ἐκχέον-
 ται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐ-
 κκασθε ἀκόνας ὁρῶντων, καὶ
 αὐτοὺς γνωρίζοντων. ἀτεχνῶς
 γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκάνο, τὸ
 Γνωθὶ σαυτόν, ἐκ τῆς θείας ἐ-
 κάνης ἀντοῖς περιγίγνεται καὶ
 ἀπέρχοντα ἀπ' τοῦ θεάτρον,
 ἀτεχνῶς ἀρῆσθαι, καὶ ἀφώ-
 γαν, μεμαθηκότων, καὶ ἀπὸς
 τερον ἡνόουσι διαχρόντων.
 γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις,
 οὕτω καὶ ἐν ὁρχήσεσσι, ἡ περὶ
 τῶν πομπῶν λεγόμενη λαο-
 ζηλία, περιβαλόντων τὸν
 μίτρον τῆς μιμνήσεως, καὶ πῶ-
 ρα τοῦ αἰῶνος ἐπιταυνοῦ-
 τιν, καὶ εἰ μὴ τὴν αἰῶνα δι-
 οί, περιμνήσθαι ἐπιλακνυμι-
 νων, καὶ εἰ ἀπαλὸν, καὶ ὑπερ-
 βολὴν θυμωμένων, καὶ τὰ ἀν-
 θεώδην, ἀχρὶ τῆς ἀρχῆς καὶ θεοει-
 δους περὶ αὐτῶν οἰομένων πο-
 τὴ μίμνησαι ἐδῶν ποιεῖν αὐ-
 ρησὶν,

que enim tunc præ volupta-
 te homines se cohibere que-
 unt, sed certatim ad effusa-
 dendas laudes prorui, quis-
 que suæ ipsius animæ simu-
 lacra conspiciens, ac semet-
 ipsum cognoscens. Planè e-
 nim Delphicum illud verbū,
 Nosce te ipsum, ex eiusmodi
 reportant spectaculo, atque
 è theatro discedunt, postea
 quam quæ expetenda quæq;
 fugienda sint, perdidicerint,
 & eorum quæ prius ignora-
 bant, peritii euaferint. Acci-
 dit verò quemadmodum in
 orationibus, sic pari quoque
 ratione in saltationibus, ea
 quæ multis vitio datur caco-
 zelia, hoc est, mala affectas-
 tio, imitationis modum tras-
 gredientibus, ac prout quā-
 par fuerat, actione exceden-
 tibus, & si magnum quid-
 dam demonstrandum est, il-
 lud præter modum demon-
 strantibus : rursus si quid
 molle ac tenerum representandum est, illud plus satis effe-
 minantibus : porro actiones graues atque viriles ad immā-
 nitatem usque ferinam euehentibus. Quod ego quondam sala-
 tatorem facientem videns, memoria teneo, antea quidem
 kkkk 2 mirum

χησὶν, ὃν Διοκίμοῦτα πρό-
 τερον συντόνῃ τῶν αἰσῶν, καὶ
 θαυμάζειν ὡς ἀνθρώπος ἄ-
 ξιον, οὐκ οἶδα ἅττι τι-
 χη ἢ ἀσχήμονα ὑποκείσιν,
 αἱ ἐπιβολὴν μιμησάμενοι ἐξο-
 κέλευντα. ὁρχοῦμεν ὅτι
 τὸν Αἴαντα, κατὰ τὴν ἡλικίαν
 ἀνὴρ μανύμενον, ἢ τοσοῦ-
 τον ὑπερξέπεισιν, ὥστε οὐκ ὁ
 ποκείνασθαι μανίαν, ἀλλὰ
 μάνιν αὐτὸς ἀκότως ἄν-
 τι νῆδον. ἔνός ὃ τῶν τῶ
 σιδηρῶ ὑποδήματι κτυπού-
 των τὴν ἰσθμὴν κατέβηξεν.
 ἔνός δὲ τῶν ὑποκαυμάτων τὸν
 αὐτὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀδυσ-
 σέως πλησίον ἔσθ' ὅτι, καὶ ἔ-
 πι τῇ νύκτι μέγα φρονέοντι,
 διέλεν τὴν κεφαλὴν καὶ νύ-
 κτωρ, ἢ ἢ γὰρ μὴ ὁ πῶλος ἀντί-
 σchein, ἢ τὸ πῶλον ὁ πληγὴς ἀπὸ
 δέξατο, ἀπὸ τῆς αἰσῶν καὶ
 δαμάμων Ὀδυσσεύς, ὁρχοῦμεν
 παραπαύοντι περὶ τῶν αἰσῶν.
 καὶ τὸ γὰρ θεῖον ἄπαν συν-
 μιμήναι τῶν Αἰάντων, καὶ ἐπὶ
 δαμν, ἢ ἰδὼν, ἢ τὰς ἰσθμὴς
 ἀνέβη

rona simili morbo vesania correpta una cum Aiace pa-
 riter insaniebat, & exilientes vociferabantur, ac vestes
 a se

mirum, necnon celebrem sal-
 tandi artificem, cetera sane
 prudentem, nec hominum
 opinione indignum. verum
 haud scio quo casu tunc in
 ita deformē representationē
 nem immoderata effusio-
 ne delapsus sit. Quippe cum
 illi Ajax desaltandus esset
 mox furens post victoriam,
 tantum a salutationis decoro
 excidit, ut nullo modo Aia-
 cis furentis insaniam repres-
 sentare, sed ipse omnium iu-
 dicio planē furere atque de-
 bacchari videretur. Vnius
 enim ferreis caleamētis in-
 streptium vestimentū vio-
 lenter discidit, alterius ē Mu-
 sicorum numero correptam
 tibiam, Vlyssis iuxta stantia
 ob positam amorum vicio-
 riam gestientis capiti illidēs
 incussit: & plaga violentiā ex-
 cepisset, infelix ille Vlysses
 perisset, ad verberantis sal-
 tatoris pedes prolapsus. At-
 hui universa spectānium coo-

ἡπερρίπλων, οἱ μὲν συρφετώ-
 δας, καὶ αὐτὸ ἰδιώται, τοῦ μὲν
 ὠσχήμονος οὐκ ἰσοχασμέ-
 νοι, οὐδὲ τὸ χάρον ἢ τὸ κῆτος
 τὸν ὀρώντων, ἀκραρ δὲ μί-
 μισιν τοῦ παθῆναι τὰ τοιαῦ-
 τα οἰόμενοι ἔργα. οἱ ἀσπότη-
 ροι δὲ, συνήντων μὲν καὶ αἰ-
 δόμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις,
 οὐκ ἐλίζχοντες δὲ σιωπῇ τὸ
 πρᾶγμα. ὧς δὲ ἰπῶνοισι καὶ
 αὐτοὶ πλὴν ἀνοιαρ τῆς ὀρχή-
 σως ἐπικαλύπτοντο, καὶ ἁ-
 κεῖως ὀρώντων, ὅτι οὐκ Αἴ-
 αντός, ἀλλ' ὀρχησοῦ μανίας
 τὰ γιγνόμενα. οὐ γὰρ ἀρ-
 κιδέας τέτοις ὀρχηνοῦ, ἀλλ'
 καὶ μακρῷ τούτου γελιό-
 τιον ἔπραξε. καταδὸς γὰρ
 εἰς τὸ μέσον ἐν τῇ βουλῇ, δύο
 ἱπαικῶν μίσητος ἐκαθίστητο,
 πάντων δὲ διόταν μὴ καὶ αὐτῶν
 τινα, ὥσπερ κείον, μασγῶ-
 σι λαβόν. καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ
 μὲν ἰαυμάζον, οἱ δὲ ἐλῶν.
 οἱ δὲ ἰπῶνιστον, μὴ ἄρα ἐν
 ᾧ ἄγαν μιμήσεις εἰς πλὴν τῶ
 παθόντος

audaciam partim ex illis admirabantur, partim ridebant:
 nonnulli verò suspicabantur, ne ex immodica insanie affe-

4444 3 Etatione

asse prohibebant. Itaque vul-
 gus, neque non idiota, deco-
 ri non admodum obseruan-
 tes, neque quod bene, ne-
 que quod secus sit discernes
 requentes, hæc omnia ad
 summam doloris exprimen-
 di afflictationem pertinere
 arbitrabantur. Ciuiliores
 verò, tametsi rem probè cal-
 lebant, ac non parùm obfa-
 etum pudore suffunderen-
 tur, neque tamen illud re-
 prehendebant silentio: ipsa
 porrò laude saltatoris amen-
 tiam honeste contegebant,
 planè perspicientes hæc non
 Aiæcis, sed saltatoris vesu-
 mia esse perpetrata. Neque
 verò generosus ille hisce cō-
 tētus quietem egit sed aliud
 quiddam multò magis ad-
 misit ridiculum. Progressus
 enim in medium senatorum,
 inter duos Consules conse-
 dit medius, admodum me-
 tuentes ne vnum ex illis cor-
 reptū flagellis quemadmo-
 dum arietem caderet. Quā

πάοις ἀλήθειαν ὑπὸ λῆθι.
 καὶ αὐτὸν μὲν τοι φασὶν ἀ-
 νανύσαντα, οὕτω μετανοῶ-
 σαι ὅς οἱ ἐποίησεν, ὥς καὶ
 νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς
 ἐπὶ μανίᾳ κατηγενομένην.
 καὶ ἑλάνφες γὰρ τοῦτο σαφῶς
 αὐτός. αὐτοῦ τῶν ἡδὴ
 τῶν συκισιωτῶν αὐτὸν, τὸν
 Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς,
 παρὰ σισυάειδ' ὅς τὸν ὑπερ-
 τλή, ἔφη πρὸς τὸ διαπορ. ἰ.
 καὶ ὅν ἐσιρ ἀπαξ μανίῳι.
 μάστιγι δὲ αὐτὸν λῶϊσεν ὁ
 ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχε
 ὡς. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαν-
 τ' αὐτὸν γραφόντ', οὕτω
 κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν
 μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἔπαινε
 θλίψαι, μείνας ἐν τῶν δ' ὀρ-
 χήσας ὁρῶν, καὶ μὴ παροινέ-
 σας εἰς τὴν ἀποκρίσιν. ταῦτά
 σοι, ὦ Φιλότιμος, ὀλίγα ἐκ παμ-
 πλόων παρ' ἑδῆξα ὀρχήσας
 ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς

μὴ
 δεστέ ὡς temperanter eius repraesentavit insaniam, ut ma-
 gnam inde laudem reportaret, saltationis fines nusquam
 egressus, neque representando furem in quenquam de-
 bacchatus. ἢ Hæc tibi, ὦ amice, pauca sanè ex perquam mul-
 tis decerpta, ostendi saltationis studia atque exercitia, ne
 prorsus

statione vero furoris morbo
 implicatus esset. Et sanè
 perhibebant illum, postquàm
 à tanta vesaniæ temulentia
 sobrius esset factus, in tana-
 tum ob hæc quæ turpiter ad-
 miserat, affectum esse poenit-
 tentia, ut præ nimia mentis
 mœstitia egrotus decuma-
 beret, reuera ita propter ima-
 modicè affectatam insaniam
 perturbatus. Atqui ne
 ipse quidem hoc occultè aut
 dissimulante habuìt, sed
 satis manifestè declaravit.
 Siquidem postulantibus in-
 iterum equalibus, ut Aiacem
 in illorum gratiam desaltaret,
 abhibito repræsentato-
 re, inquit ad theatrum: Sa-
 tis superque esse semel insa-
 nuisse. Maxime verò om-
 nium eius animum discer-
 ciauit æmulus. Cum enim
 idem Ajax illi ex composito
 desaltandus esset, adeo mo-

μη πάντων ἀχθοίόμοι, ἱρωτι-
κῶς θαμίνω αὐτά. ἡ δὲ βρ.
ληθείης ποινωῦσά μοι τῆς
θείας, εἴ οἱ δα ἔδω πάντων ἀνω-
σόμενον σε, καὶ ὀρχησμανή-
σουτά γε πέσει. ὥς οὐδὲρ
δύσσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεί-
νο πῶς σε ἐπᾶν, τὸ Θαυμά-
μι' ἔχει, ὥς οὔτι πῶς τὰ θε-
φάρμακα' ἐβίλχθης. θιγῆ-
τίσθης γὰρ, μή μὰ Δί', ὄνον οὐ.
κίψαντ' ἡ σὺς καρδίαν ἐ-
ξας, ἀπ' ὃ μὲν νόσσοι ἐμ-
ποδίστατος ἔσται. σὺ δ', ὅφ' ἡ-
δονῆς, ὅθ' ὀλίγον ἔκκεῖνος
ἀπὸ μεταδόσης ποιεῖν. θ=
πρὸ δ' Ὀμηρος περὶ τῆς Ερ-
μῆς ῥά βδδ' ἔχουσιν λέγει, ὅτι
ἢ ἀνθρώπων ὅμματα βίλχει δι-
αὐτῆς, ὥς ἐβίλχθης, τὸς δ' αὖτε
ἢ ἰπποδοντας ἐγείρει, τὸτο ἀ-
τεχνῶς ὀρχησῶν ποιεῖ, καὶ τὰ
ὅμματα βίλχουσα, ἢ ἐργου-
ργία ποιεῖσιν, καὶ ἐπ' ἐγείρουσα
πᾶν διάνοισιν, πῶς ἐκαστα τῶν
θρωγόνων. Κρά. ἢ μὲν ἡδὲ γ=
γὰρ, ὅ Λυγίτιν, πείθομαι τί σοι,
καὶ

planè efficit saltatio, & oculos demulcēs, & excubare faciens,
& mentē ad singula humanæ vitæ acta accuratius discuten-
da excitās. CRA. Atqui id tuīs me, Luciane, dictis persuasisti,

kkkk 4 iamq̃

prosus indignè aut dolena-
ter patiaris, si ista libenter
& magna cū voluptate spe-
ctare soleam. Ceterū si
animus est te mecū eiusmodi
participem esse spectaculi,
sat scio illius illecebris te ca-
ptum iri, insuper etiam tri-
pudiatyrum. Itaq; nihil opus
est vi illud Circes dictum ti-
bi occinam:

Obstupui q̃ te nil phar-
maca nostra bibentem

Demulcere.

Haud dubiè enim demulces-
beris: & per Iouem, neq; as-
ini caput, neq; porci cor has
bebis, verū mēs tibi firmior
erit & cultior. Tu verò præ
voluptate quam spectando
mirificam capies, non mul-
tū Cyceoni potando tri-
buis. Nam quod Homerus
de Mercurij virga aurea af-
firmat, quod illius admini-
culo, quorū oculos voluerit,
in somnum soluat, rursus a-
lios dormientes excitet: hoc

ἢ ἀναπλάμυνα ἔχω ἢ τὰ ὠ-
τα ἢ τὰ ὄμματα καὶ μέμνη-
σά γε, ὦ Φιλότις, ἐπιδάς εἰς τὸ
διατρον ἴης ἢ μοὶ παρὰ σε
αὐτῷ θάρ καταλαβάνειν,
ὡς μὴ μοί᾽ ὅς ἐκέθρ' σφοδρῶτε-
ρ' ὅ κ' ἡμῖν ἐπενόησ.

iamq; mihi patent & aures
& oculi. Et vide, & amice,
vi memoria teneas, ut si quā-
do posthac in theatru iueris,
ne tecū vñā pariter specta-
tū abducas, ne tu solus inde
nobis sapientior regrediaris.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

HABES, studiose Lector, ex hoc Dialogo priscorum
hominum & ingenij, & studij, & eruditionis testi-
monium præclarum & memorabile, ex quo quantum
à priscorum honestate & industria absumus & dege-
nerauerimus, haud difficulter cognoscēs. Priora enim se-
cula floruerunt saltationibus & mimis & histrio-
nibus: quorum eruditioni & ingenio pauci nunc etiam e-
minenter docti respondere possint. Quòd si tales id æta-
tis fuere saltatores. cuiusmodi verè eruditos ipsos flo-
ruisse ingenijs existimandum est, nempe poëtas Tra-
gicos & Comicos, qui suas fabulas hisce desaltandas
obtulerunt? Nostræ autem quid in se habent aut inge-
nij aut honestatis saltationes, nisi ridiculam quandam
chordacā? & verè chordacā, & cōplexus meretricios,
quib. animi incenduntur ad libidinē. Imò pueri, puel-
læ, viriq;, matronæ, plebsq; patresq;, profani & sacri,
sæpe ad mediā ipsam noctem: interdum ad alterum
solem choreas protrahunt, in quibus videre est, quanta
cura obseruent vt rem omnium stultissimā, insanizque
spectaculum, quā scitissimè moderentur: quā rem nisi
tibiarū concentus temperaret, & infania commenda-
ret, nihil absurdius, nihil furenti similis spectari posset.
Et ex hac tamen laudata saltatione, castæ matronæ, in-
corruptæq; virgines, meretrices prodeunt prostitutæ.

A POSTEA.

[*POSTEAQVAM tu Craton.*] Saltationis laus & origo Macrobius lib. 3. cap. 14. Saturnalium, ubi de Saltandi & cantandi apud veteres ratione scribit, sic ait: Ecce enim ubi ab illo ordiatur tempore quod fuit optimis moribus. Inter duo Punica bella, ingenui, quid dicam ingenui? filij senatorum in ludum saltatorum commeabant, & illa crotala gestantes saltare discabant: taceo quod matrone etiam saltationem non inhonestam putabant, sed inter probas quoque earum erat saltandi cura, dummodò non curiosa, usque ad artis perfectionem. Hinc Salustius in Catilinario Semproniam reprehendit, non quòd saltaret, sed quòd elegantius quàm necesse est probæ. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, cantare & saltare in Græcia laude digna, visse, Cælius Rhodiginus lib. 5. Lectionum antiquarum de Græco penu desumpsit, Saltationis rationem non fuisse veteribus vulgarem aut contemptibilem. b Iam olim acerba.] Sumpsit exordium ab occasione, cū dociliare. c Cū vir si es discipuli.] Reprehensio saltationum, à personæ conditione. Hominem ingenuum minimè decet turpi incumbere spectaculo. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, quod Romæ turpe erat cantare, & saltare. Salustius in Catilinario dixi, canere, psallere & saltare esse instrumenta luxuriæ, quibus adolescentium animi ad libidinem incitantur, vnde Horatius lib. 3. Carm. Od. 6:

Motus docere gaudet Ionicos
Matura virgo, & fingitur artubus
Iam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur vngui, &c.

L Murena Servius Sulpicius in maledicti loco obiecit, quòd esset saltator. In huius defensione Ciceronis verba sunt hæc: Nemo ferè saltat nisi fortè insanit, neque insolitudine, neque in conuiuium moderato, atque honesto: intempestiuū conuiuij, amoris loci, multarum deliniarum comes est extrema saltatio. Idem libro 3. de Oratore, saltationis duo genera esse significat: alteram Scenicam & histrionicam, quæ infamis & viro indigna est: alteram virilem, quæ ab armis aut palaestra sumpta est. Hanc Quintil. lib. 1. cap. 11. veteribus Romanis dedecori fuisse negat. d Cum primis.] Saltationi opponit tragædiarum &

kkkk

5 comm. a-

comædiarum certamina, quam collationem Lucianus infra refert. e Papæ.] Confutat hanc collationem f. Istud de.] Confutatio reprehensoris ab absurdo. g O' amice.] Propositio, & uan totius orationis. h Principio.] Argumentum ab antiquitate. i Syderū chorea.] Exemplo syderum. k Corybantes.] Corybantum & Curetum. Hoc idem de Curetibus & Ioue, leges apud Strabonem, & in his quæ annotauimus in Dialogo Venereis & Cupedinis. Sunt autem Corybantes, Cybeles, sine Rheæ sacerdotes, qui in sacrificijs matris deorum armati saltantes, casti & puri sunt assumpti: Corybantes appellati, quod inter saltandum capita iactent. l In Creta.] Insula in medio Ponto, centi vrbium fama clara, unde ex ἑρτιπῶνδης à Grecis appellatur: In longitudine ducenta millia & septuaginta passuum: in latitudine quinquaginta millia habet. Hodie Candiam vocant, à montibus eius occiduis, qui ἄστροι. i candidi dicuntur: nullum animal noxium in Creta, vinique optimi feruissima, quod Cretici, siue Maluaticū vocatur. m Homerus quoq; Metionem.] Amplificat testimonio Homeri. n Neoptolemo.] Pyrrhus ex Deidamia Achillis filius. Neoptolemus appellatus est, propterea quod admodum adolescens ad bellum Troianum fuit perductus. Is Pyrrhicum tripudij genus inuenisse fertur, quod Pollux libro 4. Pyrrhico cui-dam tribuit, o Lacedæmonij.] Lacedæmoniorum exemplo amplificat. p Videres itaq;.] Hypotyposis saltationum Laconum. q Homerus.] Alia Homeri exempla. r Mitto illud.] Eorum quæ in sacris solennia fuerunt. s Proteum.] Protei fabulam notiozem arbitror, quam ut hic sit recensenda. Exstat apud Homerū Odys. 4 & apud Maronem lib. 4. Georgicōn. Illam Herodotus historia prima, & post eum Diodorus aliq; plures, ad Aegyptiorum regum morem referunt. Sed præstat ut Diodori ex lib. 2. verba transcribam: Consuetudo, inquit, regibus Aegyptijs causam huiusmodi transmutationes fingendi præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, ut leonis aut tauri aut draconis priorem partem in capite ferrent, insignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput vnguenti. Hæc tum ad decorem spectant, atq; ornatum: tum susporem ac superstitionem quam

dam

dam afficientibus iniiciebant, &c. quæ breuitatis causa prætereo. Extat & de eo apud eundem Lucianum non illepidus Dialogus, quem videre potes. Illic enim paulò plura annotauimus. t Protei esse amulos.] Id est, ipsum referre Proteum: hoc est, in omnem speciem vertentes se, sursum ac deorsum seipos distorquentes. u Empusam suspicor.] Meminis huius etiam Ari Stophanes in Ranis:

Καὶ μὴ οὐκ ἔστι δὴ μέγα.

Ποιὸν δὲ, λέγον, πᾶσι θεῶν γὰρ γίνεταί.

Τότε μὲν βῆς, νυνὶ δὲ ἕρδῃς, τότε δὲ αὖ γυνή

Ἰερασπόμεναι τις, πῶς ἐστὶ, τίς ἐστὶν αὐτῆς ἡσ?

Αἰ. ἔκ τε αὐ γυνή ἐστὶν αἰδὼς ἡδὲ κόπῳ.

Εμπόσα τοίνυν γ' ἐστὶ. Id est,

At maximam profectò video beluam.

Qualem? Nouam, quæ in cuncta subitò vertitur,

Modò, bos, modò autem mula, rursus foemina

Pulcherrima. Age, vbi est? rectà ad illà ià ià feror.

At rursus haud est mulier, imò iam canis.

Empusa proinde est.

Interpres ascribit, Empusam spectrum quoddam esse, quod ab Hecate soloat emitte videndum miserit & calamitosus. Id subinde consuevit alijs atque alijs formis exhibere sese, maximè meridianis horis, ijs qui parentant manibus. Sunt qui ipsam hanc Hecaten affirmant esse. Narrant autem, vno videri pede. Vnde & nomen inditū putant ἐμπόσα, οἷοι ἐκ αἰπῶδα. In Hebræorum Psalmis Αὐμέριον dicitur meridianum. x Salios.] Salios duodecim Martis Gradus sacerdotes Muma Pompilius legit, ut ait Linius lib. 1. ab V. C. quorū primus præsul vocabatur. Quem numerū deinde Tullus Hostilius duplicasse ferunt. Quorum sacra & festi dies canis sumptuosus cū canis & symphonia oppipare celebrare soliti sunt Romani, in quibus subiles coronas, & alià conuiujs oblectamenta adhibebant. Quod sacerdotum quantū fuerit, ex eo colligere licet, quòd nisi ex patricijs ad hunc honorem nemo admissus sit, nisi liber & ciuis patrinus & matrinus foret. Dicti sunt autem à saliendo, quòd facere in comitijs quotannis & solebant & debebant, versicoloribus tuniis ornati, per urbem tripudiantes, carmina Salaria appellata canente.

canentes pergebant, succincti aneis baltheis, togis nexis fibulis, quas trabeas vocabant. in capite pileos gestabant dictos apices, accincti gladijs: dextra lanceam aut virgam ferebant, laeva peltam Thraciam, quod Ancyle dicebatur: hoc est, circumancisum. id celo lapsum in Numa regiam existimatum, ad cuius formam duodecim numero summa arte confecit Mamurivus artifex: nulla alia mercede ex opere contentus nisi quod in fine sacri, Mamurij nomen accineretur. præsul in saltando primas tenebat partes, & ducim agens, duos ex alijs Salijs habebat comites, quorum alterum vatem, alterum magistrum vocabant. Sanè non Romani solùm in sacris quibusdam saltationibus & hyporchematis utebantur: sed aliæ omnes ferme nationes. Nam ut scribit Athenæus, deis peculiares sue fuerunt saltationes. Quin nulla sacra in Delo fiebant, quibus non esset adhibita saltatio. Nec ab Orpheo aut Musæo vlla infusa sacra fuisse constat, sine saltatione. Indi manè & vesperum saltatione Solem salutabant. Longus sim, si velim omnes recensere. y Priapum.] Sic planities: Priapum Iuno Marti dedit, puerum adhuc rudem, s. d. multa præditum virilitate, qui non prius à Marte armorum disciplina peritus, quàm saltator bonus factus est. Vnde & illi merces à Iunone constituta, ut ab eo decimam spoliiorum partem in bello reciperet. z Cum itaque tria sint celeberrimarum saltationum genera] Saltationum non vnum fuit genus prioribus, siquidem Iul. Pollux lib. 4. cap. 14. inter varia saltationum genera commemorat *ἱμνέλαια* Tragicorum, à cantu nuncupatam: *ῥέγονα* Comicorum, *σικυϊδα* Satyricorum. *ὑπὸ πτελῶς* & *τελεσιὰν* *εὐοπλίαν* vocat, quod armati saltarent. Refert illic & alia saltationum genera, si quis auctea cognoscere. Denique Homeri scholiastes in Iliad. *ω*. tria saltationum genera commemorat. Vide etiam Calium Rhodiginum Lectionum antiquarum lib. 5. cap. 3. & 4. Erasmus in adagio, Pyrrichen oculis præseferens. A Demior.] Argumentum à laude, quæ à veteribus celebratur saltatio. B Hanc tamen.] Exempla Homeri. C At verò.] Hesiodi. D Ipse.] Socrates. E Socratis Aspasia.] De Aspasia Milefia femina, formosissima pellice, vide 13. Athenai, ubi de Phryne & alijs in temporis famigeratis scortis multa dicuntur.

dicuntur Plutarchum quoque in Pericle. F. Videris autem.] Collatio tragædiæ & comædiæ, quibus saltationem antepōnit.

G. Cūm cæcis quoque sint perspicuā.] Hyperbole frequens in Luciano de re vehementer perspicua. Plutarch. τῶν συμποσιασάν, Decade 2. refert, Antigoniū regem vniculū, allato instrumento prægrandibus scripto literis, dixisse: τῶν πρὸς ἐν φλω δὴλα: Hæc quidem vel cæco perspicua sunt.

H. Quod autem saltationum.] Hæcenus ex antiquitate & veteris vsu laudavit saltationem, iam ex difficultate artis eiusdem dignitatem ostendit. I. Verūm hoc orationis.] Repetitio propositionis, cum comminione. K. Iam verò ea quæ saltatorem.] Quarum rerum cognitio saltatori necessaria. L. Titanum pugnam.] Iouis & Titanum bellum non minis quàm Troianum durans, nec fuit contentio de paupere regno quemadmodum inter Eteoclem & Polynicem: sed de ipso cælo. nec potuit absolui, priusquam Iupiter sibi vnoculos Cyclopas, fulmen, tonitru, & alios tale ministros, quibus cruentus ille deus ritur, advocaret. M. Saturni vincula.] Iupiter patrem Saturnum regno expulisse, & apud inferos in perpetuo carcere conclusisse dicitur. Virgil. 8. Aeneid.

Primus ab æthereo venit Saturnus olympo,
Arma Iovis fugiens, & regnis exul adeptus.
Et Claudianus de Raptu libro primo:

— patefacta ciebo

Tartara, Saturni veteres laxabo catenas.

N. Quoniam verò imitatrix.] Agilitas saltatoris & perspicuitas gestulationis. O. Demetrio Cynico.] Probat exemplo Demetrii Philosophi, & testimonio. P. In iudicium.] Accusat orchesticen, id est, saltationis artem, Superuacuum.] Paregon, hoc est, præter rem additamentum. Q. Saltator.] Subiungit historias. R. Etenim strepitibus.] Homerica fabula. S. Quippe è barbaris quidam.] Alia barbari cuiusdam. T. Etenim cum.] Aliud alterius barbari. V. Saltatorem.] Orchesticen. X. Polypi mentem.] Pro tempore. alios atq; alios mores, aliū atq; aliū vultum sumens. Sumptum videtur ex hoc disticho incerti authoris, quod Clearchus in prone, b'ij, ceste Athenæo, citat:

παλιν ἐλθῶ

πολύπλοχ' ἦρας,
 τοῖσιν ἐφαρμυζωνδὶν ἑσθλὸς δὴ μοι ἴκνη Id est,
 Polyphi ingeniosis nate Amphiloche heros,
 Ut tamen populo quemcunq; accefferis apres.

De Polyphi ingenio meminim idem Lucianus in sermone Menelæi
 & Protei. Præterea Plin. lib. 9. cap. 29. Plutarchus in Causis
 natural. citat ex Pindaro versus hos: πορνὴ ἡρὸς ἄγων μὲν ἴ-
 σω τὸν ἑσθλόν φέρων τῆς πόλεως πολέων ὁμιλῶν. i. Marinæ
 beluæ color maxime mentem accommodans, cum omnibus ci-
 uitatibus consuetudinem habet. Eupolis apud Athenæum: Α-
 νὴ πόλις πολὺπὸς ἐστὶ τῶτον. i. Urbanus homo. qui mori-
 bus sit polyphus. γ. Præcipuè verò mores.] Effectus & v.
 sus artis. Z. Lesbonax Mityl.] Sobrietas & prudentia saltato-
 ratorum. α. Præterea cum.] A. iucundo & vili. β. Ete-
 nim illud ego.] Effectus, & qua saltationem sequuntur.
 γ. Iam verò orat.] Hæcenus ingenij dotes: iam & corpo-
 ris recenset, in saltatione. δ. Polycleti can.] Polycleti no-
 bilis cum primis statuarij meminim Plinius, & de eo memoran-
 da tradit lib. 34. cap. 4. ε. Usque adeo verò.] Redir ad ef-
 fectus artis. ζ. Sed enim quæ.] Vitia saltatorum, ex qui-
 bus rursum dignitas & difficultas artis colligitur. η. Hæc ti-
 bi, ô amice.] Conclusio, à necessitate.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. ΕΥΝΥΧΥΣ, ΣΙΕΥ
 PAMPHILVS

ΠΑΜΦΙΛΟΥ, ΚΑΙ ΠΑΜΦΙΛΙ ΕΤ
 Lycini. Lycini.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

Historica quædam narratio est, qua Dioclis & Bagoæ
 Peripateticorum philosophorum inter se contentio-
 nem exponit. Eunuchus autem inscribitur, quod potis-
 sima contentionis pars in eo versetur, utrum Eunuchus
 debeat aut possit philosophorum agere: cum alter ab in-
 dignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ profes-
 sionis hoc negare: alter autem exemplis, & sine seu of-
 ficio

ñcio philosophi, item à consequētib us sese tureretur. Vbi interim tacitè illud quoq; indicat Lucianus, q̃ ea tum etate philosophi ex vitij & sceleribus magis quàm ex doctrina & vitæ integritate censebantur. Exordium ab admiratione trahitur, qua attentos facit, amplificando conditionem & professionem personarum, & rei qualitatem.

ΠΟΘΡ, ὦ Λυκίην, ἢ
τί γέλωδον, ἢ μῦθον ἀφί-
ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαί-
σθαι ὡς τυγχάνεις, τὸν τι δὲ
πλεονάζει σωῆσθαι εἰναι μοι δο-
κᾶν, ἢ ὅτι μὴ κατὰ γὰρ δι-
νατὸς εἶναι γέλωτα, Λυ. ἐξ ἀγο-
ρᾶς ἢ ἢ κω βί, ὦ Πάμφιλε, τῷ
γέλωτι δὲ αὐτὴν καὶ οὐκ ἀνδρῶν
ποιοῦσιν αἰσῶν, ἢ ἀκούεις οἷον
δίνην διναζομένην παρὲν γνῶ-
μην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους
ἐκείνους. Πάμ. καὶ τὸ μὲν ὡς
ἀλλήλους γέλωτον διείδω, τὸ φι-
λοσοφῆναι δὲ ἀνέστι πρὸς ἀλ-
λήλους. Δίον, εἰ καὶ τι μίγα-
σῃ, κατ' ἀρετὴν ἐν σφίσι δεῖ
ἀνδρῶν τὰ ἐκ γένεσιν αἰσῶν. Λυ. πό-
θεν, ὦ μακάριε, κατ' ἀρετὴν
ἐκείνοι, οἱ γὰρ ἐν πρὸνόντων, ὁ-
λας ἀμάσας βλασφημιῶν κα-
τακτεῖσθαι ἀνθρώπων, λυκα-
ρότον καὶ ἀνδρῶν ἀνδρῶν;

nāt illi, qui quidē solidā plaustra cōiitij onusta alter in alie-
rum effuderint, vociferantes, mirāq; peruicacia contendentes.

PAMP.

VNde à nobis adue-
nis, Luciane, seu
quidnā rides? Sēper
tu quidē ex alijs consueuisti
nobis hilaris ac festiuus ocs
currere: verū isthuc maius a-
liquid solito videtur esse, de
quo risum nec comescere
queas. LVC. E' foro tibi ad-
sum, ὦ Pamphile: porrò mox
efficiā ut in quoq; mecum ri-
deas, simul atq; audieris eua-
iufmodi litis adfuerim ad-
ditioni, duobus philosophis
inter sese contendētibz.
PAM. Tā isthuc ipsum pro-
fectū ridiculum est quod ais,
philosophos inuicē lites agi-
tare. Nā etiāsi qd magni fuis-
set negotij, inter ipsos mode-
stē ciuitatē pugnā controuer-
siā cōpositā oportuū. LVC.
Quid ais? tranquillē compo-

Πάμ. ἦ πρ, ὦ Λυκῖν, περὶ τ
 λόγων διεφύροντο. τὰ συνή
 βη τῷτα, ἐτεροδόξοι τυγχά
 νοῦντο; Λυκ. ὁ δ' αὖτως ἀπ' ἐ
 τεροῦν τι τοῦτο ἴδ'. ὁμοῖος
 ξοί τ' ὅ αὖφω, καὶ ἀπ' τῶν αὐ
 τῶν λόγων, διήκ' ὅμως σιωπ
 ᾷκα; καὶ διναςά ψηφοφο.
 ρουῖτον ἵσταν οἱ αἰεῖοι, καὶ
 προσβύταζοι, καὶ σολύταζοι
 ἦν τῇ πόλει καὶ ἴφ' ὧν ἄν τις
 ἴδωιθι, παρὰ μέλει τι φθιγ
 ξάμψ' ἔχ' ὅπως ἐς τοσαύτῳ
 ἀνασχυτῶν τραπόμψ'.
 Πάμ. ὅκοῦδ' ἡγοῖν ἄρ' ἦδη τὸ
 λιγώτατον τῆς δίκης, ὥς καὶ
 αὐτοὺς ἀδείνω, ὅ, τι τοι τ' ἀκί
 νηκός ἐη γόν τοῦτον γέλωτα.
 Λυκ. σιωτῆται καὶ βί, ὦ Πάμ
 φιλε, ὥς οἶδά, ἐκ βασιλῆος μι
 αδοφορά τις ἐφάλλη, κατὰ
 γῆν, ὡς φηλοῦσιν, σε τοῖ
 κούς λέγον καὶ Πλατωνικοῖς
 καὶ Ἐπιουρείοις, ἔτι καὶ
 τοῖς ἐκ τοῦ Πλειάτου, τὰ ἰ
 σα τοῖς ἀπασιν. ἔλα δ',
 ἀφ' ἑαυτὸν ὅτ' αὐτῶν τιν' ὅ,
 ἄμωρ ἀντιπαθίστασθαι, ἀκρι
 μινούρτα ψήφω τῶν αἰείων.
 esse aequale. Ceterū de mort
 eius locū subrogandus est, qu

PAM. Videlicet de discipli-
nis atq; opinionibus, Lucia
ne, ita vi assolenti, dissentie-
bant, quòd erant diuersæ fa-
ctionis: LVC. Nequaquam,
imò aliud quiddam erat hoc
de quo dissidebāt: nam eius-
dem seclæ erant ambo, eius-
demq; s. holæ, & tamen orta
inter eos lit. Porro iudici-
ces qui cognoscebant, prima-
tes erant huius Reip. nauq;
maximi ac sapientissimi bre-
uiter, apud quos pudeat a-
liquis etiā parū aptè quip-
piam eloquutus, neq; ad tan-
tā proeclius inuerecundā.
PAM. Quin tu igitur litis
argumentū exponis, quo vi-
delicet ipse etiam cognoscā
quæ res tibi tantū rifum con-
citārit: LVC. b Scis Pam-
phile, salariū, idq; neutiquā
exiguū, ab Imperatore fuisse
cōstitutum singulis philoso-
phorū generibus, puta Stoi-
cis, Platonicis, Epicureis,
cumq; hic etiā Peripateticis:
ita ut unicuiq; seclæ præmiū
ex his quopiam, aliis aliquis in-
sit optimatū calculus probatur.

c Porro

καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοήητις
 λῶ, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἂν
 ἰσθῶν, ἀλλὰ μὲν κατὰ τὸν
 ἰνιᾶνδρον, ἐφ' ὅτ' αὐτῶν οὐκ ἔστι
 νόις. Πάμ. οἶδα ταῦτα· καί
 τίνα φασὶν αὐτ' ἐναγχῆσθαι
 θανάμ, τῶν Πεισπαγῆ· κῶρ
 οἶμα τὸν ἑτερον. Λυ. αὐτῇ, ὦ
 Πάμφιλε, ἡ Βελγύη, πῆρ ἡς ἱμο
 νομάχον πῶς ἀπαλλους. καὶ
 ἄρτι γὰρ τότε γιγνόμενον ἔδειν
 ἡμένοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι
 φάσκοντας, ἢ χημάτων κα
 ταφρονῶν, ἔπατα· πῆρ τοῦ
 τῶν, ὡς πῆρ παρὶδ' ὅτι
 διανοήσους, καὶ ἑρῶν πατρώ
 ων, καὶ τὰ φωνητικῶν ἀ
 γινώσκου. Πάμ. καὶ μὴδ
 καὶ τὸ δόγμα τὸτό γὰρ δὲ τοῖς
 Πεισπαγῆτικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα
 κατὰφρονῶν χημάτων, ἀλλὰ
 πρὸς τὴν ἀγαθὴν καὶ τῶν οἴ
 α. Λυ. ὁρθῶς λέγας, φασὶ
 οὐκ αὐτὰ· ἢ κατὰ τὰ πά
 λαια γινόμενον αὐτοῖς ὁ πόλεμος,
 τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἡδὴ αὐτοῖς
 ποιοῖ

ordine esse ponendas. LVC. Rectè dicis. nam ista quidem
 aiunt. Proinde bellum hoc ex maiorum iudicio sententiāq̃
 illis extitit: verum quæ postea consequuta sint, iam auscultā

llll

c Primum

c Porro præmium illud neq̃
 bubula pellis erat quæpiam,
 quemadmodum ait^d poeta,
 nec procellus: verum singu
 los in annos decies mille nū
 mium, quos accipiunt vii do
 ceāt iuventutem. PAM. Me
 mini quidē ista. Quin aiunt
 nuper ex illis diē obijisse quæ
 piam, alterū (ni fallor) ē Pe
 ripateticis. LVC. Hæc ipsa,
 Pamphile, Helena, propter
 quam illi inter sese singulari
 certamine conflabant. Et
 hæc quidē nihil etiā ri
 dendum erat in illis, præter
 hoc, quod quum philosophos
 esse se profiterentur, ac pecu
 nias pro nihilo ducere: tamē
 earū gratia perinde atq̃ pro
 patria in discrimen adducta,
 pro religione maiorum, pro
 monumentis progenitorū de
 certarent. PAM. Atqui Pe
 ripateticorum istud est de
 cretum, non admodū esse ne
 gligēdas pecunias, verum eas
 in tertio quoddam bonorum

ποιοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι τὴν ἐπι-
 φονίαν ἀφ' ὧν ἄνθρωποι ἐκείνους ἔγω-
 γίζοντο. Ἄλλοι δὲ μάστιγι καὶ ῥο-
 ἀμφοῖς αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ
 πρῶτος, οἷός τε ὁ δεύτερος, τὸν
 ἐκείνους, καὶ Βαγῶας ὁ ἑνὸς ἑ-
 ἑστέοντος, τὰς ἑκατέρωθεν λόγων
 πειρώμενος αὐτοῖς, καὶ πάλιν ἐμ-
 πείραν ἐκείνους τὸν Διοκλῆα
 ἐπιδείξας. καὶ ὅτι τῶν Αἰσο-
 κείων, καὶ τῶν ἐκείνων σοφιστῶν
 ἕκαστος καὶ μὴ τὸ Διὸς, ὁ δὲ δεύτερος αὖ-
 τῶν ἀμείνων λόγων, τὸ δ' οὐκ ἔστι
 ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' οὐκ ἔστιν
 ἀφ' ἑκείνων γὰρ ὁ Διοκλῆς τὸν Δι-
 οκλῆα τὰ αὐτῶν, καὶ τὸν Βαγῶα
 κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τὸν Βαγῶα
 ἀντιτάσσας τὸν ἐκείνων βίον.
 Πάροις ἐκείνους, ὁ Διοκλῆς, καὶ τὰ
 πλείω καὶ τὸν λόγον περὶ τῶν μά-
 λων ἑκείνων ἐκείνων αὐτοῖς, ὡς ἔγω-
 γίζω, καὶ διὰ τὸν ἐκείνων ἑκείνων, ἐπὶ
 τῶν τοιούτων τὸν πλείονος ἀντιτάσσας
 ἄρ μοι Διοκλῆς, τὸν ἀμείνων
 βίου τὸν ἐκείνων, καὶ τὸν τοι-
 σὶν ἐκείνων, Luciane. Siquidem eius rei magis erat habenda ra-
 tio. Proinde si ego foris iudex causæ sedissem, magis in hoc,
 ut mihi videtur, futurus eram occupatus: potiusque speciosius
 videri moribus esset præstantior, quam videri ad disputandum ac

Primum complures quidē
 alij in defuncti illius funebri-
 bus ludis decerabant, sed in-
 ter hos præcipue duo viribus
 pares: puta Dioclesille se-
 nex: nostri quem dicam, con-
 tentiosum illum in quā: præ-
 teredat Bagoas, qui quidem
 ea specie est, ut Eunuchus es-
 se videatur. Inter hos initio
 de doctrina, deq̃ philoso-
 phia decretis atq̃ opinionibus
 est decertatum, uterq̃ suū
 specimen ac documentū de-
 dit, quod esset Aristotelicæ
 factionis, quodq̃ eius placita
 sequeretur ostendit. At per
 Iouem in hoc certamine neu-
 ter altero superior erat. Lis
 igitur huc deflexit denique.
 Diocles desinens iam erudi-
 tionis sue periculum ac spe-
 cimen ostendere, ad Bagoam
 descendit, ac vicam illius in
 primis carpere est aggressus:
 Bagoas iudem huius vicam
 vicissim taxabat. P. A. M. Idq̃
 dicendum

ἀδελφοῖς αὐτοῖς περὶ φόρον ἡ-
 τ, καὶ οὐκ ἔδοξε τῇ νίκῃ νομί-
 ζωμεν. Ἀν. καὶ λέγεις, καὶ μετ' ὁμο-
 ψυχον ἐν τότῳ ἔχεις. ἐπεὶ δ' ἔ-
 λθεις καὶ ἄλλοι βασιλεῖς, αὐ-
 τοῖς ἐλπίσας, τὸ τελευτᾶν
 ἡδὴ ὁ Διοκλῆς ἔφη, καὶ δὲ πῶ
 ἀρχὴν θεμιτὴν, τὸ βασιλεῖ
 μεταποιᾶν φιλοφροσύνας, καὶ τ
 ἐπ' αὐτῷ ἀεισέμεν, ἀνδρῶν γε
 οὖν. ἀλλὰ τὸς τοῖς ἐκείνους ὅπως
 τῶν ἀρχαίων ἐκείνῳ ἔξισ, ἀλλὰ
 καὶ ἰσχυρῶν αὐτῶν, καὶ πρὶν ἂν τε-
 λείωσιν, καὶ τὸν αὐτῶν ἀπάντων
 συνόρων, δυνάμειν ὅσον τι ἀρ-
 χάντων, καὶ ἀνδάντων θεία-
 μα, εἰ τις ἐθέλῃ ἐξιδῆναι τὸ
 κίαν, ἴδῃ τοῖς τοῖς τινά. καὶ πο-
 λὺς δὲ ὁ πρὶν ὅτε λόγος, ὅτε ἀν-
 δρᾶς τε γυναικᾶν αὐτῶν καὶ ἀνδρῶν
 λέγοντες, ἀλλὰ τι συνέθετο καὶ
 μικτῶν, καὶ τὰ τῶν δὲ, ἔξω τ' ἀν-
 θρωπείας φθίνας. Πάμ. λέει-
 ὅν γε τὸ ἐκκληματῆς, ὡς Ἀν-
 κίαν. καὶ ἡδὴ γὰρ καὶ αὐτὸς, ὡς
 ἰταρεῖ, πῶς ἀγομαί, τ' πρὸς δόξας
 ταύτης λατρυίας ἀκῶν.

neque mulierem, sed quiddam utrinque compositum & conflatum
 planēque monstrum ab hominum natura specieque alienum. PAM
 Novam accusandi rationem nobis narras, Luciane. Iamque
 & ipse videre compellor, crimen audiens tam inauditum.

dicendum promptior: atque il-
 li potius quam huic victoriā
 adiudicasset. LVC1 Re-
 cte dicis. Equidem isti tuæ
 sententia meæ & ipse calcu-
 lum addo. Verum tibi iam com-
 uicys, ubi maledictis essent
 satiati, tandem Diocles illud
 aiebat, nefas esse vel conari
 aut proponere Bagoam, uti
 cum philosophia studio, cumque
 pulcherrimis illius præmijs
 commercium haberet, qui qui-
 dem eunuchus esset: imò hoc
 hominum genus non solum ab
 eiusmodi contubernio secludi
 oportere, verum ab ipsis etiā
 sacris, ac vasibus puris: breui-
 ter, ab omnibus publicis cœ-
 tibus ejici, ostendens inauspi-
 cium quoddam & occurrentia
 infaustum spectaculum fore,
 si quis mane domo egressus
 vel videat istiusmodi quip-
 piam. Atque hac de re multis
 verbis disserbat, affirmans
 eunuchum neque virum esse,

τι δ' οὐδ' ἄτερ ὅ, ἄρα πλὴν ἡ
 συχίαν ἤγαγεν, ἢ τι πῶς ταύ-
 τα καὶ αὐτὸς ἀνταπαρ' ἐτόλ-
 μησι. Λυ. τὰ μὲν πρῶτα, ἵπ' αὐ-
 δὸς καὶ Δελφίος, οἰκῆτον ἦν αὐ-
 τοῖς τὸ τοῦτο, ἐπιπολὺ ἐσιώ-
 πα, καὶ ἄρυστοι, καὶ ἰδίῳ φαν-
 ρὸς ἴω, τέλει ὅ, ἡπλόη τι καὶ
 γυναικῶν ἐμφερέστατον, ὅ
 δίκαια ποιεῖν ἐφ' ἡ τὸν Διο-
 κλέα, φιλοβφίας ἀρκέουσα,
 ἀνδρῶν ὄντα, ἡς καὶ γυναιξὶ
 μετέναι. καὶ πρῆγον ὁ Διοκλεία
 καὶ Διοτίμα καὶ Θαρρηλία, οὐκ
 γοήσασαι αὐτῶν καὶ τις Ἀκα-
 δημαϊκὸς ἀνδρ' ἐκ Κελτῶν,
 ὁ δὲ γὰρ πῶς ἡμῶν ἀνδοκίμη-
 ῖς ἐν τοῖς Ἑλλησιν ὁ Διοκλῆς
 Ἀκακῆνον αὐτὸν, ἑπ' ἴω καὶ
 τῶν ὁμοίων μετέποιετο, ἔργον
 αὐτῶν, οὐ κατὰ πάθος αὐτῶν πλὴν
 παρὰ τοῖς ποταμοῖς δόξα. καί
 τινες καὶ αὐτοῖς ἐπιμνημόνους
 λόγους, καὶ πῶς ἐκείνον, ἑπὶ
 τε Στοικῶν, καὶ Κυνικῶν μά-
 λιστα ἐργάζοντο πῶς τὸ γέλοιον.

Τερον,

Etum opinione quam apud vulgus obtinebat. Ad hæc, quum
 ipse quædam dicteria in illum iaciebat, eum referebat in eum
 quæ à Stoicis maximèque Cynicis dicta ad risum concitantur.

Sed alter ille quid? Num ob-
 ticebat? an vicissim? ipse
 quiddam ausus est ad ista re-
 spondere? L V C. Initio quia
 dem pudore ac metu (nam
 id est istis familiare diutius
 obticebat, erubescens inte-
 rim, palamque præ se ferens
 id quod erat. Tandem au-
 tem tenuem quandam ac mu-
 liebrem edens vocem, nega-
 bat æquum facere Dioclem,
 qui se quod eunuchus esset,
 ob id à Philosophia seclude-
 ret, eum qua scæminis etiam
 esset commercium. Allegas-
 bantur Aspasia, Diotima,
 Thargelia, quæ causam il-
 lius adiuuabant. Præterea
 Academicus quidam eunu-
 chus natione Gallus, qui pau-
 lō ante nostram ætatem ma-
 ximinominis apud Græcos
 florisset. Porro Dioclese-
 tiam illum ipsum, si quidem
 extaret, ac simili negotio se-
 se misceret prohibeturum se.
 se respondit, nihil expauesca-

τρον, ἐπὶ ᾧ ἀτελεῖ τὸ σῶμα
 τῷ. ἐν τούτοις δὲ τοῖς δικασ-
 ταῖς ἡ ἀσπιδοῦ καὶ τὸ λεγόμε-
 ναὶ ἡδὴ τὸ σέμματα τὸ
 ζήτημα καὶ ὅν, ἡ δοκιμα-
 σίς τὸ ἀνδρῶν ἐπὶ φιλοσοφίαν
 παρὰ τὴν, καὶ νῶν περ-
 σία καὶ χειρὶ ἡ ἀξίω, τὸ
 μὴ καὶ σχῆμα, καὶ σῶμα τῷ
 ἀνδροῦ περὶ φιλοσοφίαν
 ἀπὸ λείοντος καὶ τὸ μέγιστον,
 πάνα βασιλεῦς καὶ αὐτὸν, καὶ
 τοῖς περὶ σίαν καὶ μανθάνειν
 βυθισμένοι ἀξιοπιστον, καὶ πρὶς
 ποῦ αὐτῶν μνείας, ἀς καὶ πα-
 ρὰ βασιλέως ἀρξέμεθα, τὸ δὲ
 τὸ ἀνδρῶν καὶ τῶν βασιλέων
 καὶ ὅν. τὸς μὴ ὅν καὶ περ-
 παρὰ τὴν ποῦ ἀνδρείας, τὸ δὲ
 δὲ ἐξ ἀρχῆς ἀνδρῶν ἀρκέ-
 φων, καὶ ἀμφὶ τὸν ἡδὴ ἡ-
 να, καὶ τὰ ταῦτα τοῖς, καὶ ὅ-
 νας, αἱ μὴ περὶ τῶν, μὴ
 ἡδὴ καὶ ἐν τῷ θοῖντο ἄν. τὸ
 δὲ ὅσων ματινὴν λέγοντες ἡδὴ
 τῶν

dum erant idonea, de corpo-
 re mutilo atque imperfecto.
 Hac in re iudicium cognitio
 versabatur. Denique totius
 causæ iam illud caput esse
 cepit, num Eunuchus idos
 neus esset censendus qui ad
 philosophiam admitteretur,
 quique iuuenibus profici po-
 stularet, quum alter interim
 formam etiam ac corporis
 integritatem in philosopho
 requirendam esse diceret. Ma-
 xime verò uti barbam al-
 tam ac promissam gerat, quod
 videlicet ijs qui discendi cu-
 pidi aduenirent, vir grauis
 appareat, et is cui fides ha-
 beri debeat, neque indignus
 videatur decem illis drach-
 marum millibus quæ forent
 ab Imperatore capienda.
 Cæterum Eunuchorum con-
 ditionem etiam quàm Spa-
 donum esse viliorem. Nam
 illos aliquando virile quid-
 dam expertos fuisse: at hunc

ab ipso statim ortu fuisse exelum, planeq; animal esse quod-
 dam varium atque anceps, non aliter quàm cornices, quæ ne-
 que inter columbas, neque inter coruos numerari queant.
 Alter contrā responderet: eo iudicio non de corporis agi

llll 3

figura,

πλὴν λέεισιν, ἀπὸ ἀνελὺ ψυχῆς
 καὶ τῆς γνῆμης ἐξέτασιν δὲ
 γίνεσθαι, καὶ τὸ δολιμάτων
 ἐπιστήμης. ἔθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐ-
 καλεῖτο μάργους τὸ νόημα, ἃς ὁ
 προβολὴν θαυμάζετο Εὐμέαν
 τὸν ἀνδρῶν, τὸν καὶ τὸ Ἀταρ-
 νῆος τύραννον, ἔχει τὸ καὶ θ-
 ηρ αὐτῷ, κατὰ ταῦτα τοῖς
 θεοῖς, καὶ τοῖς καὶ τόλμα πε-
 σιδεῖν ὁ Βαχάσις τοῖτον, ὡς
 ποῦν ἐπιτηδαιότις ὁ ἀνὴρ.
 καὶ τοῖς νεοῖς Ἀιδάσκαλος,
 ὅστις ἀποβλήν τινα πῆς αὐ-
 τὸς ἐνδεξάσθαι δυνάμει,
 ὅστις Σωκράτους ἐκείνο ἐγκλη-
 μα παθεῖν ἄρ, ὡς ἐξαρθέων
 τὰ μαρώκια. ἐπεὶ δὲ καὶ ἃς τὸ
 ἀγρόν μαλιστα ἐσκόφθη, κα-
 εῖντως τὸς ὡς τοῦ αὐτοῦ, πε-
 σιρρὶ ψυχή. ἃ γὰρ ἀπὸ πάγων,
 ἔφη, βαθεῖα κείνη δὲ δειοὶ τὸς
 φιλοσοφοῦντας, τὸν τράχον
 ἄν δικαιοτέρων περικλυῖα
 πάντων, ἐν βύθῳ τοῖτον ὁ ἄν-
 ατος παρὶς, τὸ δὲ ὄνομα ἐν
 ἀφανὲ λέγω, καὶ μὴ, ἔφη,
 ὁ ἀνδρῶν ἀνιστά, οὐδὲσι ὁ
 τὰς

figura, verum de animi vir-
 tute, proinde mentis quali-
 tatem expendi oportere, de
 dogmatum cognitione qua-
 rendum esse. ⁱ Eius rei testis
 citatus Aristoteles, qui qui-
 dem Hermeam eunuchum,
 Atarne oriundum tyrannum
 supramodum sit admiratus,
 adeo vi illi perinde atque
 Dīs sacra fecerit. Ausus est
 et illud addere Bagoas,
 multo magis idoneum esse
 eunuchum cui adolescen-
 tes erudiendi credantur,
 quod ab hoc nulla in illos
 calumniā possit habere, ne-
 que Socraticum illud cris-
 men in hunc competat,
 quod adolescentulos cor-
 rumpat. ^k quæ ille potis-
 simum in mentum imberbe
 fuerat cauillatus, ea hic
 faceret, ut ipsi quidem vis
 debatur, reiecit. Etenim si
 è barbæ prolixitate, inquit,
 philosophos æstimare con-
 uenit, nimirum hircus an-
 te omnēis primas tenebit.

Hic tertius quidam asistens
 (nomen hominis silebitur) ^l Atqui iudices, inquit, hic ma-
 lis

ἄρ' ἂν ἄλλος ἦεν, καὶ τὸ φά-
 νημα γυναικῆς, καὶ τὰ ἄλ-
 λα ἀνυπόχρωστοὺς, εἰ ἀφ' ὧ-
 σαιὼ, πάλιν ἀνδρῆς ὅς μιν
 φανέται· εἰ δὲ μὴ, ψάλλον-
 ται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
 καὶ μοιχὸς ἴσθω ποτὲ, ὡς ὁ
 Ἀξωρ φησὶν, ἄρ' ὁραὶν ἄρ-
 θροῖς ἔχωρ. ἀπὸ τὸ τι μὲν
 τὸν ἀνυπόχρωστον, καὶ
 τοῦ ἀνυπόχρωστον ἐυρόμεν,
 ἀφ' ὧν, ἀπιστοῦντων τῇ κα-
 τηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν,
 ἀπὸ γὰρ τῆς φανερῆς ὁψέως.
 οὐδ' ἔτι, ὡς πάλιν φησὶν ὁ
 μοι δοκεῖ, τὸ πᾶν καὶ τοῦ
 ὁψέως. τῶν δὲ λέγον-
 των, παρὰ πάντων μὲν γέλω-
 ἐς ἔχοντες, ὡς τὸ ἄλλο. Βασιλεὺς ὁ
 μακρόν ἐταράχθη, καὶ πάν-
 τες ὡς μὲν ἐκ τῆς ἀπόψεως
 ἡρώματα, καὶ ψυχῆς ὡς ἰδρῶ-
 τος ὄψεως. καὶ οὕτως συγκα-
 τὰ ἰθὺς ὡς τῆς μοιχείας ἐν-
 κλημασι καλῶς ἔχοντες, ὅτι
 ἀρετὴν αὐτῶν πάλιν κατηγορίαν
 ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶ-
 να ἢ γὰρ εἶναι. Παμ. γέ-
 ῃτα,

lis leuibus, ac fæminea vo-
 ce, reliquoq; corporis habi-
 tu eunuchō adsimilis, si quis
 vestes detrahāt, egregiē vir
 esse videbitur. Alioquin men-
 tiuntur qui ferunt, eum ali-
 quando in adulterio deprea-
 hensum, membra in mem-
 bris, ut legum tabulæ lo-
 quuntur habentem : atque
 ad quidem temporis ad eunu-
 chum confugisse eaq; reper-
 ta latebra absolutum fuisse,
 quum iudicibus crimen per-
 suaderi non posset, ut qui è
 specie hominem iudicaret
 eunuchum. At nunc mihi pa-
 linodiam cantaturus vide-
 tur, idq; propter ostentatum
 præmium. Hæc quum dice-
 rentur, omnibus ut par erat,
 risus est obortus. Porro Bas-
 goas magis etiam perturbabatur,
 omnem in speciem sese
 varians, atq; in innumerabi-
 les nersus colores, tum frigida
 sudore fluens: ac neq; de-
 corum sibi existimabat adul-
 terij crimen agnoscere, neq;
 rursum eam accusationem

iuuilem ad præsens certamen arbitrabatur. P A M. Pro-

λοῖα, ὧς Ἀντίων, ὡς ἀληθῶς
ταῦτα, καὶ τοῖς ὅτι τὸν τυχε-
ρον ὑμῖν ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς ἑ-
αυτὸν τοῦ οὐδ' ἐλπίσιν ἔτι
πρὸς καὶ πρὸς ἑαυτὸν ὑπὲρ αὐτῶν
οἱ Λικασαῖς ἄνθρωποι, καὶ οἱ μὴ ἡ-
ξίωσαν ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτὸν, ὧς
σπῆλὸς ἀρτυρῶν ἡμῶν, ἐπισκο-
πῆν, ἐκ δὲ τῶν φιλοσοφῶν τὰ
καὶ πρὸς τὸν ὄρχησιν. οἱ δ' ἐτι-
γλοῖστον, μετασταλαμύνας
τῶν δὲ τῶν οἰκίαν ἡμῶν καὶ
καὶ κινῶν αὐτὸν συνῆναι,
καὶ ὅτι καὶ τινὰ τῶν Λικα-
σῶν τὸν πρόδόντα τὸν καὶ
πιστότατον, ἐφ' ἑαυτὸν ὄρχησιν, ἐ-
κ δὲ τῶν φιλοσοφῶν, καὶ τὰ δὲ, ἐπὶ πάν-
τας ὁ γέλωας κατέχευε, καὶ ὅτι
ὅτι οὐ τὸν γὰρ ἡμῶν ἡμῶν,
βραχὺν καὶ ὅτι αὐτὸν, ἔγνωσαν
ἐκ ἀναπόμιμον ἐς τὸν ἴα-
λίαν ἐκπέμψαι τὸν Λικῶν καὶ
καὶ ἄλλοι καὶ μὴ πρὸς τὸν τὸν
λόγων ἐπίδραξιν, ὡς φασί,
γυνάσκειν, καὶ παρασκευά-
σαι,

excepta, neque quisquam om-
nino adesset, cui non doleret alius risu concussa, visum
est ut integra causa in Italiam reijceretur. Et nunc alter,
ut aiunt, ad eloquentiae ostentationem semet exercet atque
instruit,

fecit deridicula sunt ista,
Luciane, neque vulgarem
vobis, vii coniectandum est,
voluptatem praeberunt Ve-
rum quod tandem res euasit,
et quid super his pronun-
ciarunt iudices? LVCIA.
Non erat eadem omnium
sententia: verum alijs quis
dem visum est, vii nudato
illo, quemadmodum in em-
pticijs servis fieri consuevit,
inspicerent, num in ijs quae
ad penem pertinent, philo-
sophari posset. Alij verò
sententiam dixere multò ma-
gis etiam hac ridiculam:
nempe ut accersitis è lufira
mulieribus aliquot, iube-
rent illum cum illis congre-
di, ac viri officio fungi: as-
stante interim è iudicibus
quopiam, qui quidem esset
naui maximus, fidelis specta-
tissima, qui inspiceret num
philosophum praestaret. Haec
ubi omnium visu fuissent

ζεται, ἢ κατηγορία συγκρο-
 τή. καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλη-
 μα ἵπποκρινέ, ἐναντιότατον αὐ-
 τῷ, καὶ οὐτ' ἔλατὰ τὸς φά-
 λος τῶν ῥητόρων τὸ τοιοῦτον,
 καὶ ἂς τὸς ἄνδρας τὸν ἀντι-
 δικὸν ἐκ τῶν ἐγκλημάτων ἔλα-
 τήζων. ὡς Βαζώφ δ' ἔτρεα,
 ὡς φασί, μέλη, καὶ ἀνδρὶς ἵστα
 τὰ ποτὰ, καὶ δὲ χαρὸς ἔχε
 τὸ πρᾶγμα, ἢ τέλ' ἔρατ' ἡ
 σαρ' ἐλπίξα, ἢ ἐπιθέξῃ, ὡς δ'
 δὲν χέρων δὲ τῶν τὰς ἱππας
 ἀναβαινόντων ὅντων. αὐτὴ δ'
 δ' ἐταῖρος, φιλοσοφίας ἀδύση
 λεῖσις ἔοικεν εἶναι, ἢ ἀπόδει-
 ξις ἀναντιρρήτων, ὡς ἢ τὸν
 ἦδον, ἔτι δὲ μοι κομῶν νή' ἔ-
 ἔσιν, ὡς αἰμῶν δὲν, ὃ τὸν γνῶ-
 μῶν δὲ τὸν γνῶσιν, ἀπὸ τὸ
 αὐτοῖον ἔδωκεν ἐς φιλοσο-
 φίας ἔχων.
 hic admodum adolescens, non animum & linguam, sed pen-
 nem haberet ad philosophiam idoneum.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a VNDE nobis.] Exordium ab admiratione, qua atten-
 tos facit, amplificatione rei à modo & personarum professione
 petita. b Scis Pam.] Narratio à causa litis. c Porro præ-
 mium illud] Carmen est Homericum ex Iliad. x. de Achille

defendit: alter autem turpem istum in pueros affectum, sed honesto tamen & philosophico nomine palliatum commendat, confutato eo quod alter de naturâ ductu opposuerat, & proposita muliebrium vitiorum insolentia ac sceleritate. Occasio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti sermonis sumitur, inuitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autem & præparatio disputationis ab attentione, & rei magnitudine, quam longa deinde narratio sequitur, continens causam & quasi fundamentum totius negotij: in qua illa quoque non iudigna lectu sunt, descriptio templi Gnidiæ Veneris, & exemplum impotentis amoris, quo quidam ipsam deæ statum noctu aggressus est: cuius commemoratio contentioni ac disputationi principium & ingressum facit. Ceterum haud scio an & hic philosophos tacite perstringat Lucianus, dum pederastas esse, solis illis permittit.

Ρατῖκῆς πα-
διας, ἡ τὰ ῥέ μου
Θιέμνησι, ἐξ ἑω
θινὸν πεπληρω-

κας ἡμῶν τὰ λεκκηκότα πᾶς
τὰς συνήκας σπουδὰς ὄτα.
καὶ μοι σφόδρα διψῶντι βι-
αύτης ἀνείσας, ὡκαρῶ ἡ τ
ἰλαρῶν σε λόγων ἐρῶν χα-
εις. ἀδοκῆς ῥῆ ἡ ψυχή διλω-
κῆς σπιδῆς ἀνέχου. ποθεῖς δ
οἱ φιλότητοι πόνοι, μικρὰ τῶν
ἐπαχθῶν φροντίδων χαλα-
σθῆναι, ἄς ἡδονὰς ἀνέδοα.
πάν

Matorio quo-
dā lusu, amice
Theomneste,
summo statim

mane impleuisti nobis aures,
continuo serioq; studio iam
defessas. Ac mihi vehemens
ter sitienti talem aliquam re-
laxationem, in tempore adeo
iucundorum istorum sermo-
num tuorum gratia affluxit.
Infirmior enim animus est,
quàm ut studia continua su-
stinere queat. Desiderant au-
tem labores paulò conten-
tiores, ut curis grauioribus
Admo-

atque molestis paulisper relaxatis, in voluptates remittantur.

πάντων δὲ μοι, τὸν δ' ὁρῶν, ἢ τ'
ἀπολάσσω σε λόγων ἀμύλη
ἢ γλυκεῖα πρὸς καλὴν φωνήν.
ὥς δ' ἰὼν δῆρ', Αἰσαδῆς ἐνὸς
μυθῶν ἔν', τοῖς Μιλησίου τοῖς
λόγοις πρὸς Ληυδῆν. Ὁ. ἀχθος
μαί τε, νῦν τὸς εὖς ἔρωτας, οἷς
παιτὺς εὐρέθη σκοπὸς, ὅτι πῖ
πανσὶν Διηγόμην. Ὁ. καὶ σὺ
πρὸς αὐτῆς ἀντιβολῆμ' Αφρο-
δίτης, εἰ πρὸς δὲ μοι κῆρυγος
κας, εἴ τις ἄρ' ἔλω, ἢ καὶ νῦν Δία
θῆλυς ἐφ' αὐτὰ σοὶ πόθ' Ὁ. ἡρ' ἐς
μαί τῃ μὲν μὴ ἐκκαλέσθαι. καὶ
γὰρ ὅπως ἔορτασιν ἄγομ' ἢ
ἡμέρῳ, Ἡράκλεια θύοντων δὲ
ἀγνοεῖ δὲ Διὶ πον τοῖν θεῶν,
ὥς ὅς εὖς λῶ πρὸς Αφροδίτῃ.
ἢ Δία οὐδ' ἰδοὺ μοι τῶν λό-
γων τὰς θυοῖας πρὸς σὺν δα-
θαι. θάλλομαι ἄρ' μοι, ὦ Λυκίος,
θακάστῃς νύματα, ἢ πικρὰς
ἀπ' οὐρανὸς νιφάδας ἀειδυ-
σας, ἢ τὸς ἐμὸς ἔρωτας. ἔγω-
γ' οὐδ' ἀπαθῶν αὐτῶν ἡφ' ἑλ-
δῶν κελὶ φθοῖ φέρονται νομίζω,
εἴ μ' ἐπ' ἀλλότῳ τινι ἡφ' ἑλ-
μισσὺς εἶναι. THEO. Citiùs verò mihi, Luciane, maris
fluctus, & densas è cælo delabentes niues numeraveris, quàm
meos amores. Ego itaque totam ipsorum vacuam reddidisse
pharetram me puto : ac figuando ad alium aliquem auola-

Admodum igitur me sub au-
roram hodie laetiorem i.
storum verborum blanda ac
dulcis suadela exhilaravit.
Quare parùm absuit quàm
Aristides ille viderer mihi
esse, Milesis sermonibus su-
prà quàm delinitus. Doleo &
per amores equidem tuos,
quibus latus ad eò scopus in-
uentus est, quòd narrare de-
sisti : ac te per ipsam obse-
cramus Venerem ; si abun-
dè mihi dicere videris siue
masculum aliquod, siue e-
tiam per Iouem muliebre te
incessit desiderium, ut id
paulatim memoria repeten-
do excitare velis. Nam alio-
qui festum & solennem ce-
lebramus diem, Herculi sa-
cra peragentes. Ceterùm
haud ignoras scilicet deum
hunc, quàm acer & proclivius
erga Venerem fuerit. proinde
de lubentissimè videtur mihi
sermonum hæc sacrificia ad-

ἔωσιν, ἄνοπλ' αὐτῶν ἢ δι-
 ξιά γυλαδύσιν. οὐδὲν γὰρ
 ἐκ τῆς ἀντιπαύσεως ἡλικίας ἔς
 τὸς ἐφύδους κειθῆς, ἅπας ἐπ'
 ἄνωρον ἐπιθυμίας βυκολύμας.
 Διάδοχοι ἔρωτος ἀπῆλθον, ἢ
 πρὶν ἢ λῆξαι τὸς πετέρες, ἄρ-
 χονται θούριοι κάρλωα Λε-
 νῶα τῆς παλιμφύς Ὑδρας πο-
 λυποκώτερα, μὴδ' ἰόλιων
 βοηδὸν ἔχον διωάμωα. πυν-
 ρί γὰρ οὐ σβέννεται πῦρ, οὐ-
 τω τὸς ὑγρὸς τοῖς ὀμμασιν ἐς
 νοικῆ μύψ, ὃς ἅπαν ἡλῆ-
 λος ἔς αὐτὸν ἀρπάξων, ἐπ' ὅ-
 λην ἰόρω πᾶντα καὶ σω-
 χὶς ἀπρῆν ἐπὶρχιταί μοι, τίς
 οὐτ' Ἀφροδίτης ὁ χόλ' ὅ. ὃ
 γὰρ Ἠλιάδης ἐζώτισ, οὐδὲ Λη-
 μνιάδων ἔεις, οὐδὲ Ἰππολύ-
 τειον ἀγροικίαν ὠφρυνάμε-
 ν' ὅ, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεοῦ τῶν
 ἁπάντων ταύτων ὀργῶν. Λυ-
 πεαυὼ τῆς ἐπιπλεον καὶ
 δυσχεροῦς ταύτης ὑποκεί-
 σιως, Θεόμνησε, ἄχθ' ὅτι
 γέτω ὡ βίβ' ἢ τυχὴ προσκλή-
 ρωσέ

illud supercilium indurus, ut ob id irritare Deæ inexple-
 bilem hanc iram in me debeam. LVCIAN. Omitte ficti-
 tiam hanc Theomneste & difficilem responsonem. An
 tu enim

revolent, inermis ipforum
 dextera ridebitur. Prope-
 modum enim ex eo cum à
 prima pubertatis ætate e-
 gressus, inter adolescentes
 receptus sum, alijs atque alijs
 subinde concupiscentijs de-
 lusius pereo, alijsq; amores a-
 lijs succedunt: ac priusquam
 desinant priores, incipiunt
 sequentes, capita prorsus
 Lernæa rediuiuæ istius Hy-
 dræ longè magis multipli-
 cia, neque etiam Iolaum a-
 liquem auxiliatorem reci-
 pere sustinentia. Neque enim
 igne ignis extingui solet. Ad
 eò humidus quidam oculis
 inhabitat meis asilus, qui o-
 mnem formam ad sese ra-
 piens, nulla satietate exple-
 tur. Ac assidue dubitare in
 mentem venit mihi, quenam
 hac Veneris ira sit. Non
 enim ex Heliadis quispiam
 ego sum, neque Lemniadum
 contentio, neque etiam Hip-
 polytum agreste ac durum

ρωσέσι. ἢ χαλκὸν εἶναι νο-
 μίζας, ἢ γυναιξὶν ὠραίας, καὶ
 μεταπώδων τὸ λαλὸν ἀν-
 θρώπων ὁμιλήσας, ἀπὲς τοὺς καὶ
 καθαρσίαν τὰ χαλκὸν δέχεται πρὸς
 τὸ δυσχερὲς εἶναι νόσημα. Δὲ
 νόσον γὰρ τὸ πωδῶν, ἀπὸ οὐχὶ
 τῶν ἔσθων ἐκείνης τῆς νόσου.
 ἀνδράμονα σαρτὸν εἶναι νο-
 μίζεις, ὅτι τοὺς θεοὺς ἐκ αὐτῆς
 εἰς γυναικῶν ἐκείνων, ὅτι
 ἱμποικὰς ἔλας, καὶ σφάτι-
 τῶν ἱπποκρίτων βίον. ἀπὸς ἡπα-
 ρὰς πωδῶν μὲν τοὺς τοὺς, καὶ
 πωδῶν πρὸς τοὺς, μέλει πο-
 δῶν πρὸς τὸν πωδῶν καθαρσίαν,
 ἀπὸς τοὺς δὲ ἡσυχίαν ἡσυχίαν
 τῶν ἡσυχίαν καὶ αὐτὸ τὸ βίον
 εἶναι ἡσυχίαν, καὶ γυναικῶν
 ὁ δὲ τὸ πωδῶν ἀπὸς πωδῶν
 ὁ δὲ τὸ πωδῶν, τὸ πωδῶν δὲ
 πωδῶν. ἡσυχίαν δὲ τὸ πωδῶν
 πωδῶν, καὶ τὸ πωδῶν. ἡσυχίαν
 πωδῶν

tu enim graviter fers, quod
 per fortunam talem vitam
 fortium es: & acerbum esse
 putas, si cum mulieribus for-
 mosis, & cum pueris suavi-
 ter efflorescentibus subin-
 de conuersaris? An tibi et-
 iam purgationibus forsam
 opus erit contra difficilem
 adeo hunc morbum? Gras-
 ue enim malum hoc scili-
 cet est. Quin tu potius mul-
 ta hac dementia abs te pro-
 iecta, beatum esse te ipsum
 existima, quod tibi Deus
 non squalidam agriculturam
 exerceendam sortitus assigna-
 rit, aut mercatorum erro-
 res ac peregrinationes, aut
 etiam militarem in armis de-
 gendam vitam: sed tibi pin-
 gues ac nitidae palæstræ cuius-
 ræ sunt, ac splendida quis-
 dem vestis usque ad pedes de-
 licatè demissa, compositio
 autem comæ discriminatim

exercita & apparatus. Amatoriarum verò oblectationum et-
 tiam ipsa tentatio inuat, ac dulcis desiderij dens mordet.
 Nam interim dum periculum facis, speras: ubi verò voti
 compos factus es frueris eo quod optasti. Aequali autem vo-
 luptate afficiunt, & quod adest iam, & quod futurum spera-

καὶ μοι γυνὴ Δικαστὴς ἴσθ',
 ἰσὲς μὲν εἰς ἐντὸρόν σε τοῦ
 παλδους, εἰπόντα δὲ ὦν, πο-
 τί τοις ἀμείμονας ἢ ἡ, τοὺς
 φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναι-
 οῖς ἀσπνίσοντας; ἐγὼ μὲν
 γὰρ ὁ πηλὴς ἐκατέρω, καὶ
 θατέρω ἀπειθεῖς πρυτανῇ,
 τοῖς ἐπ' ἀμφοτέρω παλ-
 σιγῇ ἰσορρόπως ταλαν-
 τούμαι. οὐ δ' ἐκτὸς ὧν,
 ἀδικαίως καὶ, ὡς νοτισμῷ
 τὸ βέλτιον ἀρέσκει, πάντα δὲ
 περὶ τὸν ἀκτισμὸν, ὃ φιλό-
 τος, ὡς περὶ τὸν ἐξ ὧν
 ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κεί-
 σις, ἢ δὴ φέρει. Λυ. πα-
 δίδας, ὃ Θ. ὁμνῇ, καὶ γί-
 λωτ' ἢ γὰρ τὴν ἀλγισίμην. ἢ
 δ' ἐπαγγίλλεται τι καὶ σπου-
 δαῖον. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐξ ὑπογῆς
 ἐπιχαρίσεως ἢ ψάμω, εἰδὼς
 ὅτι τίς ἐστιν, ἀλλ' οὐ παλαῖας,
 ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκί-
 ποῦς, περὶ τοῦτοιοῦ σωτό-
 νως, ὡς ἀμικωμῶν, ἔτι τὴν
 μὲν.

gat. Ac mihi quæso æquus
 iudex esse velis, quoniam in
 neutram adeo partem huius
 cupiditatis inclinatum aut
 pronum te video, utrum me-
 lius habere putes eos qui ma-
 sculos amant, an qui femi-
 nis delectantur. Nam ego
 quidem, qui utrinque æque
 inclisum, perinde atque ac-
 curata ac proba aliqua trus-
 tina, ambabus ex utraque
 parte lancibus equaliter
 huc atque illuc inclinator. Tu
 verò, qui extra hanc fortem
 es, incorrupto iudice, ratio-
 ne videlicet, quod melius
 fuerit, dignoscas ac sece-
 ras. Proinde omni recusans
 di prætexi ac simulatione
 deposita, o amice, calculum
 quæ tibi commēdauit ac eres
 didit illud de meis amoribus
 conuocatum iudicium, iam
 tandem feras. LVC. Lu-
 dum, Theomneste, aut risum
 putas narrationem hanc. Ea
 verò etiam serium quoddam

promittit. Ego itaque nuper adeo eius rei periculum facere
 cœpi, fat scio, nimium, & non olim, ex quo duos quosdam vi-
 ros audiui de hac re contentiosè admodum quasi dimicantes.

memo-

μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο
 δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ
 πάθη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ, κατ'
 ἀκοσίαν ψυχῆς αὐτῶν. ὅρ,
 διήρης ἄρυσσαι μιν, τὸν μὲν
 βροχόωρον, τὸν δ' ἄρυν φάμι καὶ
 νομάωρον. ἀπ' ὁ μὲν ἔρρωτο
 παιδικοῖς ἡδύς, τὸν δὲ καὶ
 Αφροδίτην βάρβαρον ἔχον.
 μῦθος δ' αὖτ' ἄρυνος ἔρωτος ἄρ-
 ῖνος, ὃς γυναικας ἐπλόητο. δι-
 οῖρ οὐδ' μαχομένοισιν παθεῖν,
 ἀγωνοθετῆς ἀμικτῶν, ὃ δ'
 ἄν' ἐπ' αὐτῶν διωάμενος ὡς ἄρυν-
 φράνθην, καὶ μοι τὰ τῶν λό-
 γων ἔχνη τοῖς ἀκοῇς ἐνδύει-
 ναι σκεδόν, ὡς ἀρτίως ἄρυν-
 μῖνος παρ' οὐδ' ἐπιτιμῆσιν
 ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀφθίμε-
 νος, ἀπ' ἀμφοῖν ἡκιστοῦ
 γόνυτον, κατὰ τὸ ἀκρίβες ἐπὶ
 ξημίβοι. Οἱ. καὶ μὲν ἔρωτι
 ἀπανάσσει τὸν, ἀπαικρὺν
 καθ' ὅσον σὺ δέχμενος Αἰα-
 κίδα, ὅπου καὶ ἔστιν ἀείδων,
 τὴν δ'

memoriam adhuc recentem,
 et paulò ante facta repeten-
 tem habeo. Diuisi autem co-
 rum erant cum orationibus
 etià ipsi affectus, et non per-
 inde ac tu, qui facilitate qua-
 dà animi peruigil et insom-
 nis duplicem capis mercedē:

Hanc armenta regēs pe-
 cora illam cādida pascens.

Sed alter quidem in puerum
 amore supra modum oble-
 ttabatur, muliebrem vene-
 re tanquam barathrū quod-
 dam ducens: alter autem à
 masculo amore purum se ge-
 rens, in fœminas quasi atio-
 nitus ferebatur. Duobus igitur
 inter se pugnantiibus af-
 fectibus, instituto certamine,
 haud facillè dixero quantum
 voluptatis ex ea recepi. At
 mihi verborum illorum ta-
 men vestigia propemodum
 auribus impressa herent, vi-
 pote quæ nuper ad eò dicta
 sunt. Omnem igitur obiur-

gationis pretextum et causam è medio submouendo, illa
 quæ tum ambos audiui dicere, quàm accuratè fieri potest,
 tibi commemorabo. THE. Atqui ego quidem hinc surgens,
 exaduersum tibi sedebo, Atacidem expectans, dum carmi-

mmmm

afsmiat

τὸ δ' ἡμῖν τὰ πάλα κλῆα
 τῆς ἐράτικῆς ἐξφορᾶς, με-
 λοδία πωρῶνεν. Λυ. ἐπὶ
 Ἰταλίᾳ μοι πλεῖν ἐξονμί-
 νω, ταχὺ αὐτοῦ σκεφῶ
 ἀντρέψω, τοῦτων τῶν δι-
 κρότων, οἷς μεδίστη ῥῥόδα
 Διθύρνοι δοκούσιν, ἔθνη
 Ἰωνίῳ λόπῳ παρωσιμύθου.
 ὧς δ' ἐν λῦ, πάλιν εἰσι-
 λους θεοὺς προσκυνοῦς, καὶ
 Δία ξέσιον ἰκῶ σκλεφάφα
 ὅσα δ' ἀπ' αἰέμου στρατιᾶς ἐπι-
 καλέσῃ, ἀπ' αἰέτου δ' αἰ-
 κῶ λῶναι κατὰ ἡνιπὶ θάλασσαν
 ἔτα. ἔτα τὸς παραπέμποντες
 μελεξιδόμῳ (ἡκοδόθα δ'
 πωλείας διπαρὲς ὄχλῳ, οἷ
 σὼν ἔς ἡμῖν ἐντυγχάνουσι,
 ἀνιάρως διελθόντων) δ' ἀπὸ
 μιν ἡς γούρπιθας, ἐγγὺς ἱμα-
 τὸν ἰδὲν τὸ λυβερνύτου. καὶ
 ῥοβίῳ τῶν ἐλατῶρων μετὰ
 μικρὸν ἀπ' αὐτῆς ἡς ἀναχθεῖ-
 ταν, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατό-
 πιν ἡμῶς ἐκλυμνον αὖραι,
 τὸν ἰδὲν ἐκ τῶν μετοκόλων,
 ἀκα.

nasinat ille. Tu vero nobis
 veterem gloriam amatorie
 perage differentiæ canen-
 do. LVCIA. Instituenti
 mihi in Italiam nauigare,
 velox atque citatum navis
 gium apparatus erat, ex his
 remibus istius quoddam, qui-
 bus maxime Liburni, quæ
 gens ad Ionium sinum habi-
 tat, videntur vii. Postquam
 autem iam nauigandi tem-
 pus erat, vniuersos deos pa-
 trios comprecatus, ac Ioue
 hospitali, ut propitius expe-
 ditionem peregræ susceptam
 coadiuuare veller, inuocato,
 ab urbe vehiculo iumenta-
 rio ad mare descendi. Dein-
 de valere iussis ijs qui nos
 deduxerant. (Sequebatur au-
 tem cruditorum turba sedu-
 la ac frequens: qui cum affi-
 duè nobiscum versati fuiss-
 sent, agrè atque inuid à no-
 bis segregari se patiebantur)
 consensa puppi, iuxta gu-
 bernatorem assedi. Atque in-
 petu remigum paulatim à
 terra in altum prouecti, postquam admodum à tergo ex-
 citando fluctus prosequébantur nos auræ, malo ex medio
 nautis

θαυρῇ κρήσι φ' ἴδ' κίρας πέν-
 τ' ἀλ' αὖν. ἔτ' ἀδρ' οὐκ ἀτὰρ
 ἡλάνω τὰς ὀθένας ἐκείν' ἴς,
 ἥρ' ἐμα' πιμπλάμην τὸ λίνον,
 κατ' ὄδον, οἶμαι, βέλος ἐλάτ-
 τ' οἶσ' αὖ δινάμεθα, βρὺν δ'
 ἡλματ' ὅτ' ἐπὶ δροχομένη, πρὶ
 τὴν σκίζουσαν αὐτὸ πρῶτα
 ἀπ' ἄγχι μὲν ἐν τῷ μεταξὺ
 πρῶτα π' σπουδῆς ἢ παυσι-
 ἐχόμενα συνωλεσθῇ, καὶ οὐ
 πάντ' ἐμυκάειν. ὅς δ' ἔτις Κί-
 κλίας τὴν ἔξαλον ἀμείψαν-
 τόν, ἀχόμενα δ' Ἰλαμηνίς κόν-
 τος, Χιλιδονέας ἐπερθεύον-
 τόν, ἀμυγδαλὴν τὴν ἀντι-
 παλαιὰς Βηλῆδ' ὄρεος, ἐκ-
 τὴ τῶν Λυκαίων πόλει, ἐ-
 περ ἐμείψαν, μύθοις τὰ ποτ' ἄ-
 ραυοντόν. οὐδὲν γὰρ ἐν αὐ-
 τῇς ὅτ' ἐς ἀνδραμονίαν ὄρε-
 ται λείψανον, ἄλλ' ἐπὶ ἑλ-
 λας δ' ἄψαμφοὶ πόδες, τὸ σω-
 χίς δ' ὅτ' ἐν μεταξὺ ποτὶ δ' ἄνα-
 παύσαι πρὸς ὀλίγον ἐκείνα-
 μιν. οἱ μὲν οὖν ἐρεται τὸ σκά-
 φ' ὅτ' ἔξαλον ἵς γὰρ ἀνασπ-
 ούσιν,

navis erecto, summo carche-
 sio antennam adstrinximus.
 Deinde conferta per funes
 vela effundentes, sensim im-
 pletis vento lineis, nihilo
 minore cursu, opinor, quam
 sagitta peruolauimus, flucti-
 bus grauiter frementibus in-
 fra circa proscindētem ipsos
 proram. At perὸ quæ inter
 nauigandum seria vel etiam
 iocosa contulerimus, longius
 hic persequi tempus nō sinit.
 Postquam autem maritimā
 Ciliciæ orā præteruecti, Pά-
 phylum sinum coniigimus,
 vltra Chelidoneas felices il-
 los veteris Græciæ terminos
 haud citra laborem cursu e-
 lati, ad singulas Lyciæ ciui-
 tates hospitio diuertimus,
 sermonibus ac fabulis ut plū-
 rimū nos oblectantes (neq̃
 enim vllum in ipsis manife-
 stum prioris felicitatis cera-
 nitur vestigium reliquum)
 donec ad Solis sacrā delatī
 Rhodum, continuum nau-
 gandi laborem, quo huc vsq̃

vis fueramus, interpellare aliquantisper decreuimus. Res-
 miges itaque nauigio è mari in terram subducto, prope lit-
 timum 2 tus

εὐτον, ἵππὸς ἐκλυόμενος.
 ἰδὼ δ' ὑπηρετῶν μοι ξυνῶ
 ὁ ἀνανικρὺν τῷ Διονυσίῳ,
 κατὰ σχολῶν ἰδὼ δ' ἱερῶν, ἱερῶ
 φυνὸς ἀρχαῖος ἐμπροσθεν
 μὲν ὅτι. ἔτι γὰρ οὕτως ἡ πόλις
 αἰς ἡλίου, πρὶ πόρῃ ἔχου τῷ
 θιῶ τὸ καλὸν. ἐκπύων δ'
 τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ πρὸς ἐκ
 σην γραφὴν κατὰ πόνον, ἔ
 μα τῷ τέρποντι τῆς ὀφείας, ἡ
 ραῖκούς μινδους ἀνανιὸς
 μὲν ὅτι. οὐδὲ γὰρ μοι διδοῖ
 καὶ πρὸς πρὸς ὁρῶντες ὅτι
 γον διὰ φοροί, πᾶσι ἴσο
 εἶαν ἀφ' ἡρώδῃ μοι τὰ δ' πο
 τὰ καὶ αὐτὸς ἀκασίαν πρὸς ἀμ
 βανον. ἡ δὲ τῆς βίας ἀ
 αἰς ἔχοντι, καὶ ἀναμύνω
 μοι βαδίσαν οἰκασίαν, τὸ ἡ
 δισον ἐπὶ ξένους ἀπώτρυνε μοι
 λέρδος, ἀνδρὸν ἐκ παλαιῶν χρό
 νῶν οὐκ ἔστι, ὅς οὐδ' αὐτὸς ἀ
 γνοῖ μοι δονῆς, πομπῆς ἡ
 μὲν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐν
 ταῦθα, ἡ ἐκ Κορίνθου Χαικίαν
 ἐκρίναν, οὐκ ἀμορφον ἔχον
 τά τι,

tus tentoria fixerunt. Ego
 verò, parato mihi hospitio
 eregionē templi Dionysii, o
 ciosè per urbem incedebam,
 immensa adeò voluptate in
 terim fruens. Est enim re is
 psa ciuitas hæc Solis, conue
 nientem huic deo pulchritu
 dinem præferens. Obam
 bulans autē in Dionysii por
 ticibus, vnamquamque pla
 turam contemplantur, vna
 cum voluptate ea quam vi
 dendo capiebam, Heroicas
 quoque fabulas memoriare
 petens. Statim enim mihi
 duo, vel etiam tres propes
 modum præcipui superuenē
 re, qui mihi omnem historiam
 enarrabant. Pleraque au
 tem et ipse coniectura præ
 cipiebant: cæterum cum iam
 contemplatione ista satius
 essem, ac domum ire cogita
 rem, dulcissimum peregrinē
 obligit mihi lucrum, viri
 longo iam olim tempore mi
 hi noti ac familiares, quos
 neque ipsum ignorare te puto,

cum sæpe ad nos itantes hic videris, nempe Chariclem illum
 Corinthium, adolescentem haudquaquam deformem, de
 ditum

τά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκί-
σως, ἄτε, οἱ μὲν γυναικοῖς ἰσο-
ραϊσόμενον, ἅμα δ' αὐτῷ καὶ
Καλλικράτιδα πρὸς Ἀθλῶν,
τὸν πρόπον ἀποκινῶν. περὶ γυ-
μναστικῆς ἢ πολιτικῆς λόγων
πείσας καὶ ταυτησί τ' ἀγο-
ραῖς ῥητορικῆς. ὡς δ' καὶ τῷ
σώματι γυμναστικῆς, οὐδ' ἄν-
λόγι, μοι δοκεῖν τὰς παλαι-
στας ἀγαθῶν, ἢ δὲ τὰς ποι-
τικῆς ἐρωτας ὅπως ἢ αἱ τῶν
ἐπιφύτων. ὡς δ' πρὸς τὸ θεῶν μί-
ση, πομπὰ καὶ Προμηθεὺς λατρί-
α, πόρρωθεν οὐκ ἰδὼν ἐκεί-
νους με, γύμνας καὶ χρίας πῆλοι
πρὸς ἄσθμαμον. ἔθ' ὅλοια φιλο-
διξισάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἰλ-
θεῖν ἐκείνους ἢ ἡξίω με. καὶ
γὰρ φιλονομοῦτας ὁρῶν, πε-
ραιτέρω τὸ μὲν τήμερον εἰ-
πον, ὡς Καλλικράτιδα καὶ
Χαείκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον
ἔξην ὑμᾶς παρ' ἐμοὶ φοιτᾶν,
ἵνα

ditum nonnihil comendi &
fucandi corporis studio, et
qui mulieribus, opinor, for-
ma atque elegantia ista com-
mendari affectaret. Unde aus-
tem cum ipso & Calliera-
tidem istum Atheniensem,
moribus ac habitu simpli-
ciorem. Nam se velut du-
cem atque antesignantem in
civilibus orationibus & in
hoc forensi dicendi genere
gerebat. Erat autem & cora-
poris exercitationibus dedi-
tus, ob nihil aliud, ut mihi
videtur, palastras tantopere
amans, quam ob puerorum
amores: prorsus enim in hoc
quasi attonitus ferebatur.
Odi odium autem quo fa-
minas omnes prosequabatur,
etiam Prometheo male im-
precari solebat. Cum igitur
à longè uterque me con-
spicatus esset, gaudio atque
lætitiâ pleni accurrunt. Dea

inde, quemadmodum fieri consuevit, salutato atque exce-
pto me, uterque ut ad se venirem rogabant. Atque ego
cū viderem ipsos de hac re inter se contendendo linguis
procedere: Hodie quidem, respondens inquam, Calliera-
tida & Charicles, ambos vos deest apud me frequentes esse,

ἵνα μὴ πλεονέκῃ τὴν ἑρμηνεύου-
 ντι. τοῖς δ' ἐφεξῆς ἡμέραις
 (ἦν δὲ ἑνταῦθα ἡ τελευ-
 ρας διέγνωκα μένερ) ἄμοι-
 βαίως ἀντιπρόσθεντες, καὶ ἄλλοι
 ἀσπικίδης ὁ πρότερος. ὁ δὲ
 ταῦτα λεγόμενον πρὸς τὸν ἡ-
 μέραν ἀπαρχοῦ ἐγὼ, τῇ δ'
 ἐπιστῇ Καλλιερτίδας, ἄρα
 μὲν αὐτὸν ὁ Χαρίκλεις, ἐλ-
 θων δὲ καὶ παρὰ τὴν ἰσθ-
 μίαν, ἐν ἧ ἡμερᾷ ἀπὸ τῆς
 σπουδῆς ἐκείνης, ὁ πρὸς Ἀθῆ-
 ναίᾳ δὲ μὲν ποιεῖν ἐξή-
 σκητο, καὶ πᾶς οἰκίτης αὐτοῦ
 σχεδὸν ἀγῆατο, καὶ, μὲν τῷ
 πρῶτον ἀπορροῖντο αὐ-
 τοῖς τὸν παραμινοντῶν, ἐπει-
 δὲ μὲν ἱπποῖς αὐτοῦ παρὰ πύκα-
 δασι, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀ-
 θηνῶν χωρίων κυδμόντων ἀ-
 πειρίτων. Χαικιδῆ γὰρ μὲν
 ποτὶς ὀρχηστὴς ὡς μισθὸν
 τῶν χορῶν ἔλατο, καὶ πᾶς τὸ
 ἀσπικίδης, ὡς ἐν ὁδομοφο-
 ροῖς, καὶ αὐτὸν μισθὸν τῶν ἀν-
 δρῶν

ut ne cōtentionem maiorem
 inter vos excietis. Sequenti-
 bus autem diebus nātres autē
 quatuor etiam hīc commo-
 vari constituti per vices acci-
 pietis me mutuo, sorte inter
 vos missa vter id priore loco
 faciat. Hac ita cum placuē-
 re. Atq; illa quidem die con-
 iunij praefectus ego fui: se-
 quenti autem Callieratidas,
 et post ipsum Charicles.
 Porro animaduvertebam etiā
 inter ipsos conuiniōrū appa-
 ratus, manifesta viriūq; af-
 fectionis indicia. Nam Athe-
 niensis quidē ille pueris per-
 quam formosis instructus e-
 rat, et propemodum omnes
 illius serui imberbes erant, nō
 amplius ab illo retineri soli-
 ti, quā dum prima lanugi-
 ne inficerentur: postquam au-
 tem barba frequentiore ge-
 ne illorum addensabantur,
 dispensatores, et fundorum
 quos ille Athenis habebat,
 procuratores amandaban-

tur. At verò Chariclem magnus saltatricum et psaltia-
 rum chorus sequebatur, ac tota illius domuncula, perin-
 de ut in Ceteris sacris, mulieribus referta erat, viro ali-

ὅς οὐδ' ἄκαρ' ὠρὸν ὄ, αἰ
 μὴ τι πονυπίον, ἢ γέρον ὅς
 πέρηνιξ, ὁποιοὺς ὀφθαλμοῖς, τῇ
 ἡρόνου ἡροτομίας ἡροφίαν
 οὐκ ἔχοντες. ὡς μὲν οὐδ', ὡς
 ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τ' ἀμ-
 ποτέρων γυναικῶν δάγματα.
 πομπῆς γὰρ μὲν, ἐπ' ὀλίγον
 ἀψιμαχίαν τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐς
 κινύθην, ὅς ὡς ὡς ἔχοντες
 τι τῶν ἡμετέρων, ἀπ' ἐπὶ ἡμε-
 ρῶν ὡς ἀνὰ ἡμέρας, σὺ μὲν
 ἐπὶ ἡμετέρας αἰτίας ἐπὶ ἡμετέρας
 διενεῶς τῇ ἡμετέρας ἀ-
 ποδείξαι ὁμοίως ἐμοί. καὶ δὲ
 ἔχοντες, Κνιδίῳ περὶ ἡμετέρας
 κατὰ ἡμέρας, καὶ τὸ Ἀφροδίτης
 ἱερὸν πομπῆς ἡμετέρας ἡμετέρας
 μὲν αἰτίας δὲ τῇ τῇ Πραξι-
 τέλους ἀρχαίας ὄντας ἡμετέρας
 φρόνιτον) ἡμετέρας τῇ ἡμετέρας
 σὺ μὲν ἡμετέρας, αὐτῇς, οἷμαι, τῇς
 θεοῦ ἡμετέρας γαλήνης πομπῆς
 σοφίας τὸ σὺ μὲν ὄ, ὡς μὲν
 οὐδ' ἡμετέρας ἡμετέρας αἰτίας
 θῆς

nos incesisset (celebratur autem ibi Praxitelis facilitatis ac
 promptitudinis illud verè Venereum & amabile) paulatim
 ad terram subuecti sumus , ipsa opinor dea pulchra trans-
 quillitate nauigium deducente. Ceteris igitur solita res

mmmm 4 aique

quo ne puncto temporis ibi
 apparente, nisi sicubi infans
 aliquis, aut senex decrepitu,
 coquus videlicet conspice-
 retur, in quem propter aeta-
 tem zelotypia suspicio ama-
 plius vlla cadere non posset.
 Erant igitur & hæc, ut di-
 xi, satis multa atq; aperta v-
 triusque animi documenta.
 Veruntamen aliquoties etiã
 breues quædam quasi futuri
 certaminis coitiones inter i-
 psos inceptabatur, tanquam
 finem aliquem quæstio hæc
 haudquam haberet. At
 postquam iam tēpus erat ut
 iterum in altum prouheremur,
 socios nauigationis, vo-
 lentes alioqui ipsos, abduce-
 re mecum studebam: consti-
 tuebant enim in Italiã nauig-
 gare, acque atq; ego. Et cum
 nobis visum esset in Gnidũ,
 appulsa ibi naue, spectandi
 causa ascendere, & Veneris
 templum videndi desiderium

θας παρασκευά, ἰσὶ δ' ἐν-
 ρωτιλὸν ἰσὺς ἑκατέρωθεν
 ἐξαφ' αὐτῶν, ἐν κελῶν
 πλὴν Κρίδου, οὐκ ἀγλασί τῆς
 ἑραμουντικῆς ἀφρασίας με-
 τέχου, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πό-
 λει. σοῦς δ' Σωφράτου, καὶ
 τὰ μα, ὅτε τέρπειν ἡμᾶς ἰδὺ-
 νάτο, πρῶτον ἐμπεριελθόν-
 τες, ἐπὶ τὸν νῆον τῆς Ἀφρο-
 δίτης βαλίσσον, νὸν μὲν, ἰ-
 γὼ τε καὶ Χαειλῆς, πόλιν
 πεθόμενος, Καμικρατίδας δ'
 ὡς ἐπὶ θίαν θύλασαν ἄκων,
 ἡδίστον ἄν, οἶμαι. τῆς Κυ-
 λίας Ἀφροδίτης τὸν ἱερὸν Οὐ-
 σπιῶς ἀντικαταμάξόμην, ὅ-
 τε ἔρωτα, καὶ πως ὠδὺς ὑμῶν,
 ἀπ' αὐτῶν τῶν τέμνους, Ἀφρο-
 δίτισι περὶ πνεύματι αὐτῶν
 τὸ γὰρ αἰθεριον, ἐν αἰθέρα φθ-
 ἀγονον μάστιγι, λήθων πρᾶξι
 νέας ἐρωμένον ἀπ' ὡς ἐν
 Ἀφροδίτης, ἅπαν τὸ γόνιμου
 ἡμῶν ἑραπῶν, ἀ τῶν ἰο-
 μαις ὁδοῦσιν ἄχει πόρ-
 ρῳ βρῶντα, ὅτι αἶρα συ-
 νάρ-

atque armatura fuere: ego
 verò amatorium istud par-
 virinque suspensum habens,
 Gnidum circumcirca obam-
 bulabam, non sine risu figu-
 linæ istius proteruitatis par-
 ticipem me prabendo, ut in
 Veneris ciuitate. Porticus
 autem Softrati, ac cetera
 quæ nos oblectare poterant,
 principiò circumuindo vi-
 sentes, mox ad templum Ve-
 neris imus, nos quidem duo,
 ego videlicet Charicles
 admodum alacriter, Calli-
 eratidas autem ut ad specta-
 culum muliebre, inuitus, lia-
 bentius, ut opmor, pro Ve-
 nere Gnidia Thespisensem il-
 lum Cupidinem permutatio-
 ne facta habiturus. Ac sta-
 tim quodammodo nobis ab
 ingressa luci Veneris aspi-
 rarunt auræ. Serenitas enim,
 ac lumen illud supernum, nō
 in solum sterile maximè, &
 lapideis tabulis constratum,
 excipiebatur: sed erat illud,
 utpote in Veneris templo,

fecundum mitibus ac frugiferis arboribus, quæ frondibus
 virentibus in longum vsque promanantibus, aërem cir-
 cum circa

γαρόφου. περιόρου γὰρ μὲν ἡ
 συννόταρπ' ἐτιθέσθαι μὲρ-
 ρίνην, παρὰ τὴν δέσποιναν αὖ
 τῆς, λαψιδὸς πεφυκῆα, τῶν
 τειλοπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅ-
 & ἁλάντος μετέληχεν. οὐδ' αὖ
 τὰ γέροντ' ἢ δὴ χέοντο πο-
 λιὰ λαθαύων, ἀπ' ἡμ' ἀν-
 μῆ σφρυγῶντα, νόοις κλωσὶν
 λῶ ὡς τῶν δ' ἀνέμικτο
 καὶ τὰ λεπτὰ μὲν ἅπας αἰ-
 γονα, τὴν δ' ἀμφοτέρωθεν ἔχον
 τα λεπτὰ, λυπαρότατα γὰρ καὶ
 πλατανίστων αὐθιγὰ μύκη' ἔχον
 σὺν αὐτοῖς αὐτόμοχος Αφρο-
 διτης, ἡ τῆς θεᾶς πάσαι φύλας,
 Δάφνη παύσι γὰρ μὲν δένδρῳ,
 περιπλέξω δ' ἐφίθως πῶς
 εἰρηνὴ κηλός. ἀμφιλαφεῖς ἅμ-
 πιλοι πυκνοῖς κατὰ τὴν τῶν βό-
 τρυσι' τερπνοτέρῃ ἢ Αφρο-
 διτῇ μετὰ Διονύσῃ, ἢ τὸ παρ'
 ἀμφοῖν ἡδὺν, σὺν κρατῶν. εἰ δ'
 ἀρ' ἔσθ' ἔστιν ἀλλήλων, ἡδύων
 ἀφραίνουσιν. λῶ δ' ἀπὸ τοῖς αἰ-
 γων παλινσκίοις ὕλας ἰατρὰν
 λυσι.

iucundior Venus cum Baccho, & temperatum illud dul-
 ce quod ab virisque venit. Quod si autem à se mutuo dis-
 iungantur, minus exhilarant. Erant autem sub umbris istis
 m m m m 5 opacis

cum circa quasi concamerar-
 bant. Abundè verò illa fru-
 gibus densa^b myrtus, apud
 dominam suam copiosa na-
 scens, effloruerat: deinde &
 aliarum arborum singula,
 quæcūq; pulchritudine præ-
 stant, neque ipsæ quanquam
 longa exacta iam ætate ca-
 næ arescentes, sed præ vigo-
 re quasi iuvenescentes, no-
 uis subinde ramis formosæ
 atque integræ erant. His aus-
 tem intermixta erant etiam
 illa fructuum genera, quæ a-
 lioqui fructuum quidem feras-
 cia non sunt: caterùm pro
 fructu pulchritudinem ha-
 bent, cyparissorum videli-
 cet & platanorū aëriæ pro-
 ceritates: & inter ipsas trans-
 fuga Veneris, deæ ipsius o-
 lim fugiuius facta, laurus.
 Cuius verò arbori circum-
 uoluta studiosa illa amo-
 ris^c hedera obserpebat, &
 vites sæcundæ crebris races
 mis dependebant. Est enim

ληίσια, τοῖς τοῖς αἰῶσι θύνα
 σιν, ἃς ἂ τῶν μὲν ἀσκήν,
 σπανίας ἐπιφοιτῶν τινέ· ἂ
 θρό· δ' ὁ πολὺς ὄχλ·
 ἐπανηλυσιν, ὄντως Αφροδι-
 σιάζοντο. ἐπ' αὖ ἐκάνως τοῖς
 φυτοῖς ἐτέρφθησαν, ἔσω δ' ἐνὶ
 παρθεῖν. ἡ μὲν δ' ἐν θεοῖς ἐκ
 μέσσω λαθίσβυτα, παρὰ δ'
 νίθς διὰ δαμά καλίσσον, ὅ-
 πρ' ἐφανον, καὶ σιγηρότι γὰρ
 αὐτῶν μικρὸν ἐπομαδίων.
 πᾶν δ' τὸ λαθόν· αὐτῆς δ'
 κἀνυπνον, οὐδ' αὖ μὲν, ἐπ' αὖτ'
 ἀμπεχούσι, γὰρ μιν αὖται, πάλιν
 ὅ· τῇ ἐτέρῃ καὶ τῇ αὐτῇ
 πληθύνοντες ἐκπύλλαντο. ὅσ·
 τὸ γὰρ μὲν ἡ ἀμπεχούσι ὄχλ·
 τὴν γὰρ, ὥς τῇ ἀντίτυπον οὐ-
 τῶν, καὶ ἔπειτα τῇ νίθς φλ-
 σιν ἐκείνοις μέλυσιν ἐπιπύ-
 πειρ. ὁ γοῦν Χαρικλῆς ἐμμε-
 νῆς τι καὶ παρὰ φθορῇ ἐμμε-
 νῆς· οὐτὶ γὰρ ἐπ' αὖτ', ἔπειτα, θεῶν
 ὁ δ' ἐπ' αὖτ' αὖται δι' αὖτ' Αφρῆς, καὶ
 αὖτα περὶ φθορῇ, ἀπαρτοῖς
 τοῖς γένεσιν, ἐπ' αὖτ' ἐπ' αὖτ' αὖτα
 πατόν,

tunatissime, inquit, deorum, * Mars, qui propter hanc vim-
 flus fuisti. Et simul accurrens plenis labijs, quoad heri po-
 tuia

opacis & obscuris, amene
 quædam cellæ, eorum usus
 qui intus conuiuia agitare
 vellent, comparata: in quas
 vrbanoꝝ quidem rari cō-
 meabant vlli, sed populi fre-
 quentes turbae sollemniter cō-
 ueniebāt, re ipsa Veneris in-
 dulgentes. Postquam autem
 abunde plantis istis oblecta-
 ti sumus, intro in templum
 ingressi sumus. Ipsa igitur
 dea in medio posita est, ex
 Pario marmore, opus sanè
 pulcherrimum atq; præcla-
 rum, & risu quodam simu-
 lato parum subrigens. To-
 ta autem pulchritudo eius
 detecta, nulla veste ipsam te-
 gente, nuda conspicitur, ni-
 si quatenus altera manu pu-
 denda, quasi oblita sui, ab-
 seondit. Tantum verò arti-
 flex illa ars valuit, vt solida
 adeo ac dura marmoris na-
 tura singula etiam membra
 deceret. Charicles igitur
 insanum quiddam & furia-
 bundum exclamans: O for-

ματῶν, ἐκένων τὸν αὐχένα,
 κανέφλα. σιγῇ δ' ἐφείσως ὁ
 κακίπρατίδας, κατὰ νοῦν
 ἀπεθαύμαζεν. ἔσι δ' ἄμφω
 θυρῷ αὐτῆς ὁ νῦν, καὶ τοῖς
 θέλεισι πλὴν θεῶν ἰδέειν ἀκρι-
 βῶς καὶ κατὰ νότον, καὶ ἵνα
 μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ.
 δὲ δ' μαρτίας οὐκ οὐκ, τῇ ἐτί-
 ρα πύλῃ παρελθούσι, πλὴν ὀπι-
 σθον ἀμορφίαν διαθροῖσαι.
 λόξῃ οὐκ ὄντω πλὴν θεῶν ἰ-
 δέειν, ἐς τὸ κατόπιον τοῦ σῆκ-
 περὶ ἡθοῦς. ἔτι ἀνοιγείσης
 ὁ θύρας ἑαυτοῦ τοῦ λαοφύ-
 λαοῦ, ἔλατι περὶ αὐτῶν
 γυναικῶν, θαυμάσιον ἀφ' ἡδίων
 ἡμᾶς ἔχει τὸ λαοφύλας. ὁ γοῦν
 Αθλῶν, ἡσυχῇ καὶ μικροῦ
 ἐλπίων, ἐπὶ τὰ παλαιὰ μέρη
 ὁ θεὸς κατὰ πλάσσειν, ἀδρόας,
 πολὺν δ' Ἰακκίονος ἱμῶν
 σερρον ἀνέβησεν. Ἡρώκας,
 ὅσην μὲν τῶν μεταφύων ὁ
 γυναικῶν, πῶς δ' ἀμφιφάσ-
 αὶ λαρόντων, ἀγκάλισμα χερσὶ
 πληθύνει. ὡς δ' ὁ ἀνείρατος ἔ-
 γνε-

tuit extento collo, deoscula-
 batur illam. Tacite autem
 adsians Callicratides, secum
 in animo admirabatur. Est
 autem biforis ipsum ades, ut
 possint, qui volunt deam ip-
 sam diligentius inspicere,
 etiam tergo contemplari,
 et ut nihil ipsius cum admi-
 ratione non spectes. Facile
 itaque licet per alteram por-
 tam accedentibus, postero-
 rem quoque formositatem
 contueri. Proinde cum vi-
 sum nobis esset totam ipsam
 deam videre, in posteriorem
 templi partem circumiui-
 mus, ac reclusa ianua ab-
 dituo, qui et ipse creditur
 mulier esse, repente obstru-
 uimus ad pulchritudinem il-
 lam. Atheniensis itaque iste,
 qui tacite paulò ante videra-
 bat, posteaquæ eas quæ in pue-
 ris appetuntur paries aspe-
 xit, cōtinuò λόγῃ quàm Cha-
 ricles in saniore modo exclā-
 mauit: Hercules, inquires,
 quanta scapularum concin-

uitas? Ut autem extuberantes nitens lumbi, amplexantis
 manus implentes? Quam scit circumducta clunium pul-
 pra, in

γλυτῶν αἰσάμεν ἐπικυρῶν
 ται, μὴτ' ἄρα ἰπιδίωται, αὐ-
 τοῖς οὖτοις περὶ σαλμῶν, μή-
 τε αἰς ὑπεροχῶν ἐκκρυμ-
 νασπίότητα. τῶν δὲ τοῖς ἰσ-
 οῖς ἐνδραγμασμοῦν ἐξ ἰκα-
 τέρων τῶν, ὅκ' ἄρ' ἔσονται, τις,
 ὅς ἡδὺς ὁ γέλως, μὴδ' ἔτι καὶ
 λυήμης ἐπ' οὐδὲν τεταμένης
 ἀχρὶ ποδὸς, ἡκείνων μοι ἐν-
 θμοῖ. τοῦτος ἄρα Γανυμήδης
 ἐν ἔρανθ' Διὶ τὸν ἰκτὲρ ἡδιστον
 ἐγχεῖ. παρὰ δ' ἔρ' ἡδὺς οὐκ
 ἄρ' ἰδὼν σαλμουμένης ποτὶ δὲ
 ἰδελξάμεν. ἐνθισπῶς ταῦτα
 τὸ Καλλιπράτης βοῶντι, ὁ
 Χαικλῆς, ἐπὶ τ' σφόδρα θάμ-
 βος, ὁ δὲ αὖ ἐπιπύγῃ, τὰ
 πρὸν τι, καὶ ῥέον ἐν τοῖς μ-
 ρασσι πρὸ θ' ἀνυγρῶν.
 ἐπὶ δὲ τὸ θαυμάσιον ὁ λόγος
 ἡμᾶς ἀπὸ πλάξιν, ἐπὶ θατέρου
 μῦθον σπῆλον εἰδόμεν, ὡ-
 σπερ ἰν' ἰδοῦντι κηλὶ δ' ἡλγ-
 χεῖ δ' αὖτ' ἑλὼ ἀμορφῶν ἢ πε-
 ρὶ τὰ πᾶσι τ' ἡδὺς λαμπρότης.
 ἐγὼ μὲν πειθανῶν τὰ ληθῆς ἀκα-
 οῖα

ut in veste asperginem luit aliquā. Arguebat autem deformi-
 tatem ipsius, reliquus totius marmoris nitor. Ego itaq; verissi-
 mili coniectura veritatem colligendo, naturā lapidis, id quod

appa-

pia, in se retundantur, neque
 tenues nimis ipsis osibus ad-
 strictæ, neque rursus in im-
 mensam effusa pinguedine.
 Formarum autē quæ virin-
 que natibus infrā cœcūmibus
 velut impressæ redduntur,
 dici non potest quā suavis
 risus. Femoriq; & tibie in
 rectum ad pedem vsque pro-
 tentiæ, accuratè servata mo-
 dulatione. Talis igitur & Ga-
 nymedes in celo Ioui nectar
 dulcius infundit. Nam ab
 Hebe equidem subministra-
 te potum haudquaquam ac-
 ceperim. Cum autem hac
 quasi quodam numine cor-
 reptus Callicratidas exclā-
 maret, Charicles præ nimio
 ac vehementi stupore parum
 adsuit quin dirigisset, hu-
 midum quendam & nianan-
 tem in oculis dolorem collis-
 quans. Caterū postquam
 ab admiratione satietas non
 auerit, in altero femore ma-
 culam conspicimus, perinde

καὶ μετὰ δίδου ἀκωρ ἐβόη-
 ζον οἰκადι. τὴν θ' ὅλην ἡμέ-
 ραν ἀπαντήρην ἔθιζεν ἡαθι-
 μῶς, ὁρῶντες ἐν αὐτῷ δολω-
 πῶς τὰς τῶν ὀμιμάτων βοῶντες
 ἀπὲρ αἰσῶν. ἄσχυροι δ' αὖτε
 ψιθυριστοί, καὶ ἡλικιωμένους
 λαλήσαντες ἐρωτικῶς ἀνιπταίνοντο
 μεμψῶς. ἐπεὶ δ' αὖ καὶ παρὰ
 τὴν πᾶντος ἱαυτὸν ἀπεβουλοῦσθαι
 ἐβόησαν, πρὸς πάντων, τῇ δὲ πρᾶ-
 τίσιν τίτλαρας ἀσπαραγῶν Λι-
 βυκῆς ἀορὸς ἀπαειμαῖος,
 ἀνιπταίνοντες τὴν ἡλιπιδίαν. καὶ
 βαλὼν μὲν ἐπὶ οὐκ ὀπίσ, μεθίς
 τε δ' ἔπειτα τὴν ἐνδὲρ αὐτῶν
 ἀνελόντες, μεθ' ὧν ἀσπαρα-
 γῶν πρὸς οὐρανὸν ἵσαν σχήματι, πρὸς
 σκευαίης τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἐ-
 σθαι νομίσαντες. αὐτὰ δ' ὅποια φησὶ,
 φάσιντες ἡατὰ τῆς τραπέζης ἐ-
 ψασιν, οἳ δ' ἐπὶ τὸ ἀνθυμώ-
 τιον ἀναστῶντες, ὅλην Κνιδίαν
 ἡαταράσαντες, ὥς ἐν ἀνυμνί-
 εσσιν ἀμφοτέρω καὶ ἡατηφῆ, καὶ
 δὲ ὀλίγον σωματῶντες, ἵτις
 εἰ

occasum Solis inuitum e-
 gre domum redisse, atq; totū
 diem ex aduerso deas
 sedendo, rectos in ipsam
 perpetuū oculorū iectus dis-
 rexisse. Obscure autem, in-
 quit, interim secum ipse ne-
 scio quæ susurrabat, & sus-
 furante quodam sermone a-
 matorias peragebat queres-
 las. Caterū obliuiam pau-
 lisper affectus illius mole-
 stiam à se remouere volebat,
 affatus deam, in mensam au-
 tē quatuor talis Libycæ ca-
 præ dinumeratis, ludendo
 spem experiebatur. Ac quo-
 ties id quod intendebat, ie-
 cerat, maximeq; siquādo deā
 ipsam iactu feliciorē sorti-
 tus erat, nullo videlicet ta-
 lo eādē figura cum alio a-
 liquo cadente, adorabat il-
 lam: sperans se id quod ex-
 petebat, consecuturum esi-
 se. Sin autem (quemadmo-
 dum solet) simplicius paulō
 per mensam iecisset, ac tali

id quod abominabilius erat, surgendo reddidissent, toti Cni-
 do malè imprecabatur, velut ob cladem aliquā immedicabi-
 lem, & macore plenus erat: & paulō post correptis illis, alio
 iactu,

ἢ τὸ βόλῳ τὴν πρὶν ἀσολίαν ἐ-
 θράπων, ἥδη δὲ πλείον ἐν-
 ὧς τῷ πάθους ἐρεθίζομενον, ζῇ-
 ῃ. ὅτι πᾶς ἐχάρασσε, καὶ πᾶς
 μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς ἀ-
 φερδότην καλὴν ἐκέρυσσεν.
 ἐτιμᾶτο δὲ ἐξίσου Διὶ Πραξιτέ-
 λει. καὶ πᾶν δὲ, τι καμύλιον
 ὑπὲρ πῆλός οἱ κοινοῦ φηλοῖτο,
 τὸτ' ὡς ἀνάθημα τ' ἔβη. πει-
 ρας, οὐ σφοδρὰ τῶν ἐν αὐτῷ
 πόθων ἐπιτάσεις ἀπυρόμενα
 ἔρ' ὑπερβῆναι τόλμα τ' ἐπιθυ-
 μίας μετροπός. ἥδη γὰρ ἐπὶ
 ἁλυσὶν ἡλὶς ἐκλίνοντο, ἥρμα
 θαλάσσης παρόντας, ὅπως
 τ' ὄφρα παρὰ σείετο, καὶ σὰς
 ἀφανὲς ἐν δ' ἑλίου σκιδὸν ὑπὸ
 ἀναπνέων ἠπρέμει. σὺν ἧτος δὲ
 τ' ἀπόρων ἐξέστη τὴν θύραν
 ἐφ' ἣν κεν ἑσθίων, ἐνδον ὁ ἑσ-
 τὸς ἀρχίσας καθέζετο. καὶ τί
 γὰρ ἀφ' ἑρῆτον νυκτὸς ἐν τῷ
 μαρ, ἢ ἄλλως ἐπ' ἀκείβης ὑ-
 μῶν δινοῦμαι, τ' ἐρωτικῶν πε-
 ριπο.

iaflu, quod male antea ceci-
 derat, emendabat. Iam verò
 ubi affectus atque animus il-
 lius magis accendebatur, o-
 mnis paries insculpebatur, ut
 quæque arbor molilis erat,
 ita cortex illius formosam
 Venerem prædicabat. eodem
 autem in precio cū Ioue Pra-
 xitiles erat: & quicquid pre-
 ciosum ac pulchrum illi do-
 mi repositum inter ornāmē-
 ta fuerat, id omne donarium
 deæ offerebatur. Postremò
 nimia in eo desideriorum ve-
 hementia, in insaniam versa
 est. Inuenta autem est concu-
 piscentiæ illius masculinæ
 quædam audacia. Cū enim
 iam ad occasum Sol incli-
 naret, sensim ac tacitè, ita ut
 qui aderant, non animaduer-
 terent, post ianuam clam ir-
 repit, & stans ita ut cerni
 non posset, in interiore par-
 te adeò se tacitus contine-
 bat, ut propè ne anhelitum

quidem emitteret. Aëditus autem perinde ut consueverant,
 foris ianuam attrahentibus, intus novus isle Anchises con-
 cludebatur. At quid ego arcana noctis audaciam accuratius
 vobis exprimā, aut etiam alius quispiam? Amatoriorum am-
 plexuum

ειποκόων ἴχνη ταῦτα μὲν ἡ
 μίραρ ὠφθη, καὶ τὸν σπῖλον
 ἄχρη ἡ θύος, ἄρ' ἔπαθεν, ἔ.
 λυχορ. αὐτόν γε μὴν τὸν
 νειανίαν, ὡς ὁ Διημάδης ἰσο-
 ρεῖ λόγῳ, ἡ κατὰ πικρῶν
 φασιν, ἡ κατὰ πωλαγίῳ ὡ-
 μανῶ ἰνυχθότα, παντελῶς
 ἀφανὲς γινώσκω, τῷ τε τῆς ἱα-
 κούρῃ Διηρημένης, μεταξὺ τῆς
 πόρος Ἰσθμοῦ ἔστι, ἔπειτα ὁ Χαι-
 κλῆς ἐκούῳ τὸ θῆλον ἀφ' ἡλίου
 νορ ἢ πελαῖα. τί δ', εἰ τις
 ἔμψυχον εἶδεν τοῦτο ὡς ἔστι
 ἄρ' ἐν ἄρ' ἡ μία νύξ τ' ἑ. Διὸς
 σκῆπτρον ἱτιμάτω, μεθιστάς
 δὲ ὁ Καλλιρατίδας, ἐδίδωκεν,
 φησὶν, ἴσθην, ὃ Χαρίκλεις, ἃ
 πονηρὸν ἀνεσόμεθα τοιούτων
 διηγημάτων, ὅσα ἐν ἑο.
 πικρῶ γινώσκω. καὶ νῦν δὲ
 τῆς ἑορτῆς ἡ ἱερομένης Ἀφρο-
 διτης ἱναργίῃς ὅτι τῷ δαί-
 μα, πῶς ἱερομένης ὡς Χρῆκλι-
 ους, ἄρα πωθάνω μοι ἔδοξε
 λέγειν ὁ Καλλιρατίδας. ἔ-
 φη γὰρ, ὡς ὁ ἱεροδῶς νειανίας,
 παννύ.

rogante Charicle: admodum verisimiliter dicere Calliera-
 tidas visus mihi est. Dixit enim, quod cum adolescens ille

plexuum vestigia hæc postri-
 die conspecta sunt, & mac-
 culam hanc habebat dea, in-
 dicem videlicet eorum quæ
 passa fuerat. Ipsum verò a-
 dolescentem, ut vulgo fama
 refert, vel de petris alicubi
 aiunt, vel in fluctibus marinos
 præcipitem datum omnino
 euanuisse. Atque hæc cum
 ministra templi ita narraret,
 interea exclamans Charic-
 les: Proinde femininum
 genus, inquit, etiam si sa-
 xum fuerit, amatur. Quid
 autem si quis animatam vis-
 deret huiusmodi formam,
 annon una nox ipsis Iouis
 sceptris æquiparetur? Sub-
 ridens autem Callacratidas:
 Nondum, inquit, scimus
 Charicles, an multas audiu-
 ri simus huiusmodi narratio-
 nes, si quando Thespijs quos
 que essemus. Et nunc sanè
 tuæ istius Veneris, cuius tan-
 ta æmulatione teneris, ma-
 nifestum adeò hoc indicium
 est. Hic, quo pacto, inter-

παρέρχεσθαι σχολῆς παρόντων,
 ὥσθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐχθρὸν ἔξ
 οἶον κορυβδῶσα, παύσιν
 ὡς δὲ πρὸς αὐτὴν, βυ-
 ληθῆς, οἷδ' ὅτι, μηδὲ πρό-
 ὀδον εἶναι τὸ θεῖον. πομπῶν δὲ
 ἀκρίτων ἀφύλακτον γὰρ νό-
 γων, τὸν συμμιγῆ καταπαύ-
 σας ἐν ὁρῶν, ἀνδρῶν (ἔσ-
 πον) ἐταῖροι, τῆς κατὰ λό-
 γον ἐχθρῆς ἡγεσίας, ὡς ἐν-
 πρὸς τὴν νόμον παύσας.
 ἀπαπαρῆτον δὲ τῆς ἀτάκτου
 καὶ πῆρας ἐδρῆς ἡγεσίας φειδω-
 νείας, ἐν μέρει τῆς αὐ-
 τὸς αὐτὸς ἀδύτης, ἐκείνῃ
 ἀπείνασθαι. καὶ γὰρ ἐδρῆς
 καρπὸς ἐν αὐτῇ ἀπείνα. τῇ
 δὲ σχολῇ καταχευῆς ἐστὶν ἐν-
 εία, καὶ μετὰ τῆς ψυχῆς ὡφεί-
 λῃσαι διωαμύλῳ σπουδῇ.
 ἡμεῖς αὐτὸν οὐκ ἐν τῇ (πο-
 νῆς γὰρ ὁ κατ' ἐνός ἐστιν ἐν-
 ποίτων ὅλη) ἐστὶν ἐν τῶν
 συμποσίων ἀκρίτων, ὅ-
 πως δὲ ἐργίας ἀνδρῶν τε καὶ
 νέων,

ille amator ocium ac spa-
 cium totius noctis conse-
 cutus fuisset, ut facile to-
 tam effectus istius exatians
 di facultatem haberet, qua-
 si cum puero tamen, mar-
 mori cohaesisset: illud nimi-
 rum volens, neque anteriore
 parte sceminam valere. Mul-
 tis itaq; absque defectu ac tes-
 merē virique verbis effuti-
 tis, ego promiscuo eorum tu-
 multu ac turba compositis
 Viri: inquam, amici, mode-
 stam atq; ordinatam insiſtite
 disputationem: quoniam dea
 edra ac decens lex eruditio-
 nis atq; doctrinae est. Subla-
 ta igitur in composita hac,
 nullum finem habente con-
 tentione, vicissim pro sua
 terque sententia iustam ac so-
 lidam orationem insitiuere.
 Neque enim etiam dum tem-
 pus est ut ad naum redea-
 mus. Ac ocio hoc viuendum
 est ad hilaritatem, et ad
 ea studia quae cum delecta-

tione prodesse possint. Proinde abscedentes hinc è templo
 (multa enim religionis gratia turba huc ventitat) in unū ali-
 quod istorum conuiuiorū accumbamus, ut per ocium et cum
 nnnn silentio

λήγαν, ἀπ' αὐτῶν βουλομένοις,
 ἐξῆμιν ἔσθαι δ', ὡς ὁ τῆς
 σοφίας ἀνθρώπων, δὲ καὶ αὐτοῖς ἡ-
 μῖν περὶ τῶν ἰσθμῶν διοχλῆ-
 σα. καὶ οὕτως ἰδοῦσα ταῦτα ἡ
 γὰρ, καὶ συγκατανοήσασάντων,
 ἐξήγαγον· ἐγὼ μὲν ἡ δὲ ὄψιν ὅ-
 δευκαὶς μετὰ τῆς ὁδοῦς φροντί-
 δος, οἱ δ' ἐπὶ συννοήσεως, με-
 γάλυνον ἰανθῶντες συνέψιν ἄνω-
 γνῶν ἀπὸ ἀνελκοῦντων, ὡς πε-
 ρὶ τῆς πεπομπῆς ἀγωνί-
 μῶσι Πλατῶνας. ἐπεὶ δ' ἡ
 κομῆς ἦς τι σωφρονιστὴς καὶ πα-
 λινσκιον, ὡς οὐδεὶς. ἀγα-
 πεινύσιον, ἡ δὲ οὐκ, ἀπὸν, ὁ τό-
 πος, ἐγὼ καὶ ἡ ὁ κατὰ ἡ-
 ρουκλῆος λήγαν ὅσον ἐπὶ καὶ ἡ
 γὰρ, ἐν μέσσοις ἀνὰ δικασί-
 κως καθίσθηναι ὅσον ἐπὶ
 αὐτοῖς ὁ φρόνιμος τῶν ἡλικίων
 ἔχων. περὶ δ' ἀμφοτέρους
 ἀλλήλων ἑκαστὸν τῶν, τινὰ καὶ πρὸς
 τὸν ἄλλον, ἐπὶ δὲ καὶ οὕτως
 ἐκλελογχῆ πρότερον, ὡς οὐ-
 κ' ἐνάρχουσαι τῆς πόλεως ἀνὰ
 νεοτάτων.

confidebam, ipsam illam supercilij pra me ferens Elieam.
 Proposita autem utrisque sorte super eo, virum priore lo-
 co dicere oporteret, posteaquam Charicles priorem lo-
 cum sortitus est, continuo ut auspicaretur orationem, hor-
 tatus

silentio & audire & dice-
 re quæ cuique licet, liceat.
 Illud autem memineritis,
 quod qui hodie victus fue-
 rit, is in posterum nobis de
 ejusdem rebus amplius mo-
 lestus futurus non sit. Recte
 visus sum hæc dicere. Et eorū-
 dem cohortantibus etiam il-
 lis, exiimus, ego quidem
 lætus, nulla me premente
 cura: illi verò cogitabundi,
 magnam apud sese in ani-
 mis disputationem sursum
 ac deorsum versantes, per-
 inde ac si de principatu ac-
 ducti apud Platæas certatu-
 ri essent. Postquam autē veni-
 mus in deasum quoddā atq;
 vmbrosū pro æstatis tēpo-
 re receptaculum, ubi com-
 modè requiescere licebat:
 Suavis hic locus, inquit
 ego (nam & supra verti-
 cem canorum quoddam re-
 sonant cicade) in medio
 admodum iudiciali more

καὶ ὁ αὐτὸς δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρό-
σωπον ἀνατίψας, ἡσυχῇ καὶ
μικρὸν ἐπισχῶν, ἀρχεται τῇ
δέξιᾳ. Σὲ δέσποινά τῶν ἡμε-
ρῶν λόγων, Αφροδίτη, σέ βοη-
θῶν ὁ ἐμὸς Διόσκος καλοῦ-
σιν. ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργοι,
καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πα-
θοῦς ἐπιστάτης, τελευταίον
ἔσιν. οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι
παισιῶδες σου διόνται, σὺ
γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μέ-
τηρ. ἴθι δὲ γυναιξὶ συνήγο-
ρος, ἡ θύλακα χάρισσαι δὲ τῇ ὄψι
ἀνδράσι μέγαν ὄρεσιν, ὥς
ἐργασθῆσιν. ἔγωγ' ὅτι αὐτὸς
ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων, πλὴν περὶ το-
υτοῦ, καὶ πάσης γυναικὸς πρωτό-
φρον ὢν ἀξίω μάρτυρα ἐπι-
καλεσμαι. λέγω δὲ πλὴν ἡρώδης
ὄλων φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πνε-
ξάμενυ ποιήσα' ἡ δόσμεν, γὰρ
ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῆς πᾶσι κοινῆς
οὐαί τῶν ἐπιπράσσει, πᾶσι
ζωογονήσιν ἐμφυλον. ἐπισα-
μένη δ' ὅτι θνητὸς ἐστὶν ὢν ὕ-
λης

tatus sum. Ille verò cū
dextera faciem paulū at-
trinxisset cum silentio, &
parumper sustinisset sese,
mox ad hunc fermè mo-
dum orditur: Te dominam
orationi meæ, Venus, te aua-
xilatricem preces meæ vo-
cant. Nam cū omne opus,
si velexiguum propriæ sua-
delæ insillaueris illi abso-
lutissimum esse solet, tum
verò amatorij sermones præ-
ter cætera te indigent. Tu
enim eorum germana aded
mater es. Ades itaque mu-
lieribus patrona, fæmina ni-
mirum ipsa. Largire aua-
tem & viris ut maneant
mares, perinde atque ge-
nerati sunt. Ego igitur sta-
tim ab initio orationis pria-
mam omnium matrem, &
totius generationis radia-
cem ac seminarium, eorum
quæ propono testem aduo-
co. Dico autem sacram il-

lam vniuersorum naturam, quæ primis illis inter se cona-
glutinatis elementis mundi, terra videlicet, aëre, igne, &
aqua, mutua illorum & temperata commixtione omne
procreauit animalium. Sciens deinde, quòd omnes mortu-

λης ἀμυδρῆμα, καὶ βραχὺς
 χρόν· τὸ δὲ σὺν ἐκείνῳ καθεύ-
 μαρται, πλὴν ἑτέρῳ φθορὰν
 ἀπὸ τοῦ ἡνίοκου ἐμυχανήσας, καὶ
 τῷ θυέσκοντι τὸ τιχτόμενον
 ἀντεμύρησεν, ἵνα τῶς παρ'
 ἀπώλων ἀβδουχῶς εἰς τὸν
 αἰχρόνον ᾤδωρ. ἐπεὶ δ' ἡ
 ἀποροὴ ἐξ ἐνός τι γυνᾶδα,
 ἀπὸ τοῦ ἐν ἐκείνῳ φύσει ἐμυ-
 χανήσαστο, τοῖς μὲν ἀρρεσιν
 ἰδίας καταβολὰς σπερμᾶ-
 των χαρυσσάμενη, τὸ δὲ τὸν δ'
 ὥσπερ γονῆς τι δοχῶν ἀρ-
 φήνασα. λοιπὸν δὲν ἀμφοτέ-
 ρα γυνᾶ πόδον ἐκκίρασσάμε-
 νη, συνέσυνεξεν ἀπώλοις θεί-
 μὸν ἀνάγκης ὅσιον, κατα-
 γράψασα μυστῶν ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας φύσεως ἐκείνου, καὶ
 μήτε τὸ δῆλον παρὰ φύσιν ἀρ-
 ρήνῃσαι, μήτε τ' ἀρρεσιν ἀπὸ τοῦ
 πῶς μακρὰν ἰσθμῶν. ὅθεν τοῦθ'
 αἰ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν δ-
 μιῶσαι, μέλει δὲ τοῦ τὸν ἀν-
 θρώπινον βίον ἀθανάτοις

lis sumus materiae opificium,
 et quod breue adeo tem-
 pus viuendi unicuique fato
 praestitutum est: alterius in-
 teritum, ut alterius ortus
 esset, excogitauit: ac mo-
 rienti, id quod nascitur, edi-
 uerit appendit, ut mutuis
 successionebus in perpe-
 tuum tempus uiueremus.
 Postquam autem impossi-
 bile prope erat ex singu-
 lis seorsim aliquid pro-
 creari, duplicem in vno
 quoque genere naturam ef-
 finxit. Nam maribus qui-
 dem propria seminum quasi
 quaedam fundamenta lar-
 gita est, faminam autem
 perinde ut receptaculum
 quoddam genialis seminis
 esse fecit. Communi igitur
 utrique sexui desiderio in-
 dito, coniunxit inter se
 mutuo illos, lege neces-
 saria sancta quadam pra-

scriptos ut manerent pro-
 pria uterque natura contenti, et neque famina praeter na-
 turam in marem transiret, neque mas indecore ac turpiter
 emollescere. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus con-
 uersationes, in hoc usque tempus hominum vitam immorta-

ὁ δὲ θεὸς ἐν αὐτοῖς ἀνδράσι
 ἀνὴρ ἀνδρὸς ἀνὰ γυναι-
 κά. δύο γὰρ ὀνομάτοις κα-
 ταμύοις, ὡς αὖ τιμὰ μί-
 νον, ἕξιοι πατὴρ μητέρα
 περικλυαύων. κατ' ἀρχὰς
 μὲν οὖν, ἔθ' ἂν ὡς πατρὸς ὁ
 βίῃ, καὶ τὴν γαίονα θεῶν
 αἰδῶν ἀριτῶν, οἷς ἐνομοθε-
 τήσιν ἡ φύσις, ἐπαθάρχα,
 καὶ καθ' ἡλικίας μίτρα γυν-
 ναστῆ ζουγνύμενοι, γυναικῶν
 πατέρων ἐγγίνοντο τέκνων.
 κατὰ μικρὸν δ', ὁ χρόνος
 ἀπ' ἐκείνου τὸ μέγιστος, ἐς τὰ
 τῆς ἡδονῆς καταβάτων βά-
 ραθρα, ξένους ὁδόν, καὶ πα-
 ρεπαγμένους ἀπὸ αὐτῶν ἔ-
 τιμῃ. ἔθ' ἡ πάντα τοιμῶσα
 ηὐφύη, τὴν φύσιν αὐτὴν πα-
 ρελύμνησεν. καὶ τις ἄρα πρῶτος
 ἀπαθαινοῖς τὸ ἄρρεν ἔειδεν, ὡς
 ἔην, δύο γὰρ θάτερον, ἢ τυραν-
 νικῶς βιασάμενος, ἢ πάσας πα-
 νέρχας. συνῆλθε δ' αἰς μίαν
 κοίτην μία φύσις αὐτὸς δ' ἐν
 αὐτῇ.

libus quibusdam successio-
 nibus conferuant : neque
 quisquam vir ex viro se na-
 tum esse gloriatur. Intra
 duo autem nomina venera-
 bilia omnis honor manet eo-
 rum qui ex æquo matrem
 ac patrem adorant. Ab ini-
 tio igitur cū adhuc Hes-
 roica sciret vita, & vici-
 nam deorum coleret vir-
 tutem, legibus à natura con-
 stitutis obtemperabat : ac
 secundum ætatis mensuram
 cum mulieribus coniuncti,
 generosorum patres siebant
 liberorum. Paulò autem
 post tempus à magnitudi-
 ne illa ad voluptatis de-
 scendendo voragines, nouas
 & commutatas fruen-
 di vias aperuit. Deinde,
 quæ nihil non audet, volu-
 ptas, naturam ipsam cōtem-
 pta lege violauit. Atq; ali-
 quis igitur primis oculis a-
 spexit matrē perinde vt fœ-
 minam, ex alterutra videli.

cet horum causa, aut quòd vi tyrannica eò illum compule-
 rit, aut quòd verbis dolose ac fraudulenter induxit, Conue-
 nit autem in vnum lectum vna eademq; natura : ac seipsos

ἀλλήλοις ὁρῶντων, ὅθ' ἂν θρῆ-
σιμ, ὅθ' ἂν πάσχοιμ, ἢ δου-
λῶ. κατὰ πικρῶν δειφασίμ, ἀπ-
γόνων σπέραντων, ὀλίγης ἢ
δουλῆς ἀντικατηγάξαντο μι-
γᾶν ἄλλω ἀδοξίαν. ἔποισ γι-
μνῶ, εἰς βουούτων τυραννίδος
βίας ἢ τόλμα πέποιθε, ὥς
μείχι σι δέξω τῶν φύσιμ ἐ-
προσυλῆσαι. τῶν δ' ἀρρένων
τὸ ἀρρενικὴν ἐκκλῆσαντων, ἐν-
δομ ἰδουῆς παρῆλκοντα μέ-
πρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυσ-
χεῖς, ἢ ἐπιπλῶν ὥσι πᾶσιν,
ὅθ' ἔτι μένυσιν ἀνδρῶν, ἀμ-
φείδοιο ἀνιγμᾶ διπλῆς φύ-
σεως, οὐτ' εἰς ὀλιγνῶντα,
φινλαχθέντων, οὐτ' ἔχοντων,
ἐφ' ὃ μετέδοσαν. τὸ δ' ἐν
νιότητι παραμέναν ἀνδρῶν,
εἰς γῆρας αὐτὸς μαρῶν πρόω-
γομ. ἀμα ὅθ' ἐν παύσει ἀει-
μουῖντα, καὶ γιγνῶσκεισιν, ὅ-
θ' ἀνδρῶν μετὰ χιμῶν ἔχον-
των, οὐτως ἢ μιᾶς, καὶ παντα-
πὸς κακῶ διδασκαλῶς πρὸς
ἅπαντα

marcescere ipsos facit. Stimul enim inter pueros nume-
rantur, & iam consenuere, nullum virilitatis interuallum
habentes. Ita scelesti illa, & omniū mali magistra, mola

litēs,

inter se mutuo aspicientes,
neque eorum quæ faciunt,
neque quæ patiuntur, pu-
dore afficiuntur. Per ru-
pes autem, ut dici solet, ste-
riles proiecto semine, per-
mutatione facta, pro modica
voluptate magnam acci-
piunt infamiam. Dixeris ves-
tō consueque tyrannica vio-
lentia audaciam ipsam pro-
gressam esse, ut iam & ferre-
naturam sacrilego quodam
modo deprædantur: ac maris
virilitate exhausta & exina-
nita, inuenerunt voluptatis
superuacaneos & appositio-
tios modos. Miseri autem il-
li & infelices, ut ed magis
pueri sint, iam ne viri quidem
amplius manent, ambigua
naturæ duplicis obscura-
mentum, cum neque ad quod
nati sunt, conseruentur, ne-
que id ad quod transire,
habeant: flos autem ille qui
in iuuentute adest ac ma-
net, in senium præmaturum

ἄλλω ἀπ' ἀμύης ἰδὼν ἄνδρα
 σχῆμα ἱπποῦσα, μήχρη δ' ὀφεί
 ῃ ἔλθω. Διωκόμενος ἀνέ
 πτερος νόσος λατῶν ὁδῶν, ἵνα μή
 θῆναι ἀνέμῳ μένῃ ἄσπετος.
 εἰ δ' ἐπ' ἀνὴρ πρόνοια θοῦ μὲν
 ἔταξιρ ἡμᾶς, ἕκαστος ἴδρυτο,
 τοῖς μὲν τὰ γυναικῶν ἄνδρι
 λίκας ἡρώδης, καὶ πάντος ὁ
 νόμος ὁ βίῃ καὶ ἀρετῇ, ἀ
 μέλας παρὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς πορν
 εῖας ὁφθαλμοῖς παραχαράξαι
 διωκόμενος ἥσυχος, ἀχραντῶ
 ῖν δ' φύσεως νομοθεσία φησὶ
 τῆς αἰτίας. ἡ δὲ ἐκ πεινῶν
 λίκας, ἀπὸ ἡρώδης καὶ ὁδῶν
 φροδότης πρὸς τὸ θῆλυ τῶν
 ῥαῖν αὐτῶν ἡκατέτα. ταῦτος
 ἀνέλεος βροτῶν ἐπιθόρυν
 τας, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν ποί
 ῶν ἀφ' ἑνὸς πᾶσι σπέρμα
 τῶν. τί δ', οὐ σὺν μὲν ὄντας
 μετὰ δὲ ἡρώδης καὶ ποῖ; ἡ καί
 νας δ' ἡμῶν γυναικῶν νόμοι; κα
 θὼς δ' ἀπὸ τῶν, οἱ ἀνέλεος
 τοῖς

rat. Taurus armenii dux cum bobus miscetur, & aries totum
 gregem masculo implet semine. Quid autem? An non suum
 cubilia sectantur apri? lupas autem ineunt lupi? Et ut
 in summa dicam, neque quæ aërem volatu persfirepunt

lities, voluptates impudicas
 aliam ex alia excogitando,
 in eum morbum qui ne di
 ei quidem amplius decorē
 potest, prolapsa est, ut nul
 lam videlicet pariem pra
 tulantiæ & obscenitatis
 ignoraret. Quod si verò
 in ijs de quibus ipsa Prouis
 dentia legem sancivit, v.
 nūquique nostrum sese fir
 maret ac persisteret: conuers
 sationibus ijs quæ cum mu
 lieribus fiunt, contenti es
 semus, & ab omni conuicia
 cio ac probro vitia nos
 tra pura atque integra for
 ret. Certe inter ea animan
 tia quæ nihil ex mala at
 que peruersa affectatione
 deprauare possunt, illiba
 ta naturæ legiatura illa
 custoditur. Leones non in
 sanunt in leones: sed quæ
 tempore suo accedit venus,
 in fœmineum sexum con
 cupiscentiam illorum exci
 tat.

ζουῶντων ὄρνεις, ὅθ' ὅσα τῶν ὑ-
 γρὰν καὶ ὑδατ' ἔχοντες ἔχον-
 τιν, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ τῆς τῆς τῆς
 ὁμοίας ἐπαρῆχθαι.
 μέναι δὲ ἀκίνητα ἢ περὶ τοῦ
 τὰ δόγματα. ὑμῶς δὲ ὁ μὲν
 τῶν ἐν τῇ φρονεῖν ὁλοκλήρως.
 νοι, θηρίων ὡς ἀνθρώπων φασί.
 πορ, ἀνθρώποι, τινὶ καμψί-
 νόσῳ παρανομίσαντων, ἐπὶ
 τῶν κατ' ἀνθρώπων ὕδων ἢ
 ἐξ ὁδοῦ; τίνα τῆς ψυχῆς τυ-
 φλῶν ἀναδοχίαν κατὰ
 χεῖρας, ἀμφοῖν ὑποκινεῖ,
 φέρουσιν ἃ διόκεαν ἔλα,
 καὶ διόκοντος ἀφ' ὧν ἔλα
 φέρων; καὶ κατ' ἐνα τοιαῦ-
 τα σπουδῶν πάλιν ἐλπομένων,
 ὅθ' ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς ἐν ταῦτα
 τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυ-
 μαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὅφ'
 οὐ καὶ τοῖς καὶ μὴ ἀποκῶ, τῇ
 λέων ἐν τοῖς νοτισμῶν φασί
 νακίζοντα. τὸ δὲ ἥλα κατὰ
 φέρουσιν ἐκ ἀπὸν ἔχον, ἐν
 ἀπὸν ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ
 ἔξ ἡρώτα πλάσσοντα, ὡς τὸ τῆς
 σώματος

adhuc carentes, decipiuntur: illud autem quod iam per pru-
 demiam ad summum evasit, subduci facile nequit. A-
 nimi enim amorem quandam comminiscuntur: & cūm
 corporis

aues, neque qua humidans
 aquæ sortita sunt mansio-
 nem, neque etiam aliquod
 in terris animal congressum
 maris appetit, sed manens
 inter ea immota Providens
 tia decreta. Vos autem,
 ô frustra sapientiæ nomi-
 ne iactati, animal, ut verè
 dicam, vile ac malum, hos
 mines, quoniam nouo mor-
 bo delinquentes, in mutuam
 inter vos contumeliam ac-
 censisistis? Quoniam ania-
 mi cæco stupore effuso,
 adeò ab utraque aberratis
 via, fugientes videlicet ea
 quæ sectari vos decebat, &
 contrà sectantes illa à qui-
 bus refugere oportebat? Ac
 singula talia amulari omni-
 nibus volentibus, ne unus
 quidem postremò reliquus
 erit. Atenim hîc Socraticis
 istis etiam præclara illa o-
 ratio renascitur, qua puer-
 rorum quidem auditus, per-
 fectis ratiocinandi viribus

σώματος ἀμορφον ἀδύμ-
νοι φιλέειν, ἀρετῆς καθόλου
αὐτὸς ἱραδὸς, ἐφ' οἷς μοι
πολλὰ καυχάμεν ἐπὶ ἑρ-
ταί, τὴν ἡδονήν παθόντων, ὅσων μοι
φιλόσοφοι, τὸ μὴ ἴδω μακρῶ
χρόνῳ διδασκὸς ἑαυτὸν πᾶ-
σαν, ὁ ποτὶ ὅσον δὲν, ὅσον ἰα
προσέκοι, καὶ ἡδονῆς ἀρετῶν
μαρτυρεῖ, δι' ὁληγορίας πα-
ρατέμπτει; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς
ἔρωτος ἐπὶ τὸ νέον ἐπὶ ὄντων,
μὴ δὲ πᾶς ὁ λογισμὸς ἐν αὐτῷ,
πᾶς ὁ τραπισσοῦναι, ἡρῶν ἐν-
χόντων ἢ νόμος δὲ, πᾶσαν
μὴ ἀμορφίαν ποιηρίας ἐν
κατάκειτον, ὅθεν δὲ ὡς ἀγα-
θὸν ἐπὶ αὐτῶν τὸ καθόλου ἀπὸ
τοῦ κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας
τεφνῶν Οὐκ οὐκ, εἶδος τῆς
ἀκρίβειας ὅσον πᾶς ἀνὴρ, Ἀλ-
λὰ διὸς μορφῶν ἐπὶ σέφει,
οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν Τερόμενοι
ἡδονῶν, ὅς ἂν ἀσφαλῶς ἀγο-
ρεύει, Αἰδοῖται μὴ μὴ, κατὰ δὲ
πρὶν ἀγορεύοντοισιν, ἐρχόμεν.

corporis pulchritudinem ve-
reantur amare, virtutis vo-
cant sese amatores. Ob quæ
sepenumero visu diffue-
re, in mentem mihi venit.
Nam quid vobis accidit, ὅ
nimium graues philosophi,
quod id quod longo iam
tempore sui experimen-
tum de se quale sit, præbuit, cui
canities accedens & sene-
ctus, virtutis testimonium
dat, per negligentiam adeo
dimittitis: omnis autem ille
præclarus amor in iuuenem
concitatur, cum tamen in eo
ratio & vis colligendi nondū
habeant ad quæ iudiciū con-
uertant? An hæc velui lex
quædā est, ut omnis quidē deo
formitas malitiæ dānata sit:
pulchrū aut quod est, id recta
via ut bonū & honestū lau-
detur? At verò iuxta ma-
gnū veritatis interpretem
Homerum:

—alius pulchro minus enitet ore,

At formam Deus exornat virtute loquendi.

Quisq; vident illum, verbis mulcentur: at ipse

Intrepidus fatur suavi commixta pudore,

Et medios inter vultu supereminet omnes,

nnnn s

Perq;

πορ δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν ὡς ἀν-
 πορώσει. καὶ πάλιν ἔπειτα πρὸς
 Νέστορα, Οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ
 ἄδελφ' καὶ φρένας ἴσασιν. Ἀμεί-
 να τοῦ Λαοῦ Νιρῶος ὁ σοφὸς
 Οδυσσεὺς πάλιν ἐπαυεῖται.
 πῶς οὐ φρονέσας μὲν ἢ δι-
 καιοσύνης. ἢ τὴ νοτιῶν ἀρε-
 τῶν, αἱ τιμῶν ἀνδράσι σύγ-
 κληρον ἀλῆχαι τάξιν, ἔδδ' αὖ
 ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν πασι
 ἰσάμεν. ὁ δ' ἐντάτας ὁρμᾶς πα-
 θῶν ἐξέρει, πάντων γοῶν ἐρεῖ
 ἔστι Φαίδρα, ὅσ' Ἀνσίαν, ὅ
 Πλάτων, ὅρ' περὶ δ' αὖτε, ἢ πῶ
 ἀρετῶν φιλῶν Ἀλκιβιάδ' αἰ-
 κλῶν, διότι ἡρωσέας τὰ
 θεῶν ἀγάλματα, καὶ πῶ ἐν Β.
 ἀποσιν τελευτῶν αἰ παρὰ πό-
 λιν ἐξορχοῦνται φωνᾶς, τις ἐ-
 φώσας ὁμοιοῦν ἢ γυνῶν, περὶ
 δομῶν Ἀδλῶν, καὶ Διὸς
 αἰας ἐπιταχισμένους, καὶ βί-
 τυραννίδ' ἀβήποντος, ἀπὸ ἁ-
 λῆ μὲν ἔδ' ἐπὶ, κατὰ τὸν ἐρεῖ
 Πλά-

Perq' urbem aspicit pe-
 nientem numinis instar.

Et rursum alibi dicens in-
 quit:

At tibi formoso sub cor-
 pore nulla fuit mens.

Certe formoso illo Nireo-
 cordatus Ulysses magis lau-
 datur. Quo pacto igitur
 sapientie quidem, aut iusti-
 tie, ac ceterarum virtu-
 tum, que cum perfectis vi-
 ris consortem & quasi hæc
 reditarum nactæ sunt ordi-
 nem, nullus amor conue-
 niens vobis est, pulchritus
 do autem in pueris illa, ve-
 hementissimos affectum im-
 petus excitat? Prorus enim
 amari oportebat Phædrum
 propter Lysiam, ὁ Plato,
 quem prodidit? Aut vir-
 tutem Alcibiadis amari pro-
 babile fuit, quando ille deo-
 rum statuas amputando vio-
 labat, & sacris Eleusinijs
 illæ inter potandum iacta-

te voces insultabant? & Quis igitur amatorem illius fuisse perhibet, cum Athenæ proderentur, & Decelia mu-
 nitionibus obsideretur, ac tota vita ad tyrannidem spe-
 ctaret? At donec quidem barba nondum (iuxta sacrum
 illum

ἡμάτων, πάγωνος ἐμπλήα.
 ὁ παῖς ἐπὶ τῆς αἰῶνιτι
 ὅς δ' ἂν τοῦ παιδὸς εἰς τὸν
 ἄνδρα, ἡδὴ ὡς ἡλικίαν ἡτέως
 ἀτλῆς φρόνησις ὁλόκληρον
 ἔχει τὸν νοτισμόν, πρὸ πάν-
 των ἐμισθῶ. τί δὲ πᾶσι
 ὁμοῦ οὐκ ὁνομάτων ἐπιγρά-
 φοντων αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετῶν
 ἡγεῖται πλὴν τοῦ σώματος ὅν.
 πρὶνταρ, οἱ φιλόνοιοι μάλλον,
 ἢ φιλόσοφοι; καὶ ταῦτα μὲν ἡ
 αἰν, ὑπὲρ τῆς μὴ δουλεύειν αἰσῶ-
 μων ἀνδρῶν φιλαπὶχθιμό-
 νων μνημονόων, ἐπὶ τοσούτων
 εἰρώδω. μικρὰ δ' ἂν τῆς
 ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ πλὴν ὅμως
 τῆσαν, ὅς κατὰ κρατίδῃ, ἡα-
 ταδὸς ἡδονῶν, ἐπιδέξω πᾶ-
 σιν ἡδονῶν πᾶσι πλὴν γυ-
 ναικῶν ἀμείνω. καὶ τότε
 πρῶτον, ἡδὴ πᾶσαν ἀπό-
 λαυσιν ἡδονῶν τερπνοτέρων
 εἶναι, πλὴν χειροτέρων. ὁ δὲ
 ἡδονῶν, παραπᾶσα φθά-
 σις, πρὶν ἢ γυναικῶν ὡς πᾶσι
 μνη. τὸ δ' ἂν φέρων, ἐν τῷ
 παρὲν

est. Acuta siquidem voluptas, quæ celeriter præteruolat:
 priusquam satis percipiatur cognitione ac sensu, desinit.
 Illud autem quod lætitiā affert, quod magis abundat, eò potius
 est.

illum Platonem) obtusces-
 rat, omnibus amabilis fuit:
 postquam autem transiit à
 puero in virum, quæ ætate
 intellectus (qui tamen im-
 perfectus erat) totam ac ple-
 nam ratiocinandi vim con-
 sequebatur, ab omnibus o-
 dio habebatur. Quid igitur
 affectibus turpibus verbo-
 rum prætendentes verecun-
 diam, animi virtutem appella-
 rant, corporis elegantiam,
 iuuenum isti amatores ma-
 gis quàm sapientiæ? Atque
 hæc quidem à nobis dicta
 sufficiant, ne videamur cla-
 rorum virorum inuidiosè
 nimis mentionem facere. Pa-
 rumper autem à vehemen-
 tiori studio ad vestram Cal-
 licratida voluptatem descen-
 dendo, ostendam puerorum
 consuetudine muliebri mul-
 to potiorem esse. Ac princi-
 pio quidem omnem ego de-
 lectationem censeo iucun-
 diorem esse, quæ diuurnior

παρίκοντι ἑσπέρῳ. ὥς εἴθε
 καὶ βίη μακρὰς πεθομένης
 ἢ μικροῦς ὅτι ἡμῖν ἐπέκω-
 σται μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ὡς
 Ἀλκυονίδος ὕπνου, μηδὲ μὲν
 αὐτὴς πλὴν διανοίας ἐννομο-
 μύνης ἰορτῶν ἢ δ' αὖν, καὶ πᾶσι
 σήναιεν, τὸν ὅλον χρόνον ἢ.
 γοῖεν. ἀλλ' ἐπὶ τῶν μαζόνων
 ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαί-
 μων ἐνέμεισεν, ἔν γ' τοῖς
 παρῶσιν ἤλιστα τὰ παρὰ
 κούτα γυνὴ μὲν οὐδ' ἀπ' παρ-
 θένος μέγιστος ἡλικίας μίσος,
 πρὶν ἢ τέλειος πλὴν ἰσχυρῶν
 ἐντίδα τὸ γένος ἐπιδραμῶν,
 ἀνὰ καλὸν ἀνδράσι δ' οὐκ
 λημμα. ἡ δ' ἐν παρέρῳ τὰ τ' ὡ-
 ρας, ὅμως ἢ ἐμπριάει χα-
 λᾶσαι τ' ἔννεμον σοφώτερον, ἢ δ'
 ἔκκοτον ἐτῶν ἀπαρῶν πᾶσι
 δ' αὖτις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκῆσαι
 σκητιᾶν, ἀμφιβαλὼν Ἀφρο-
 δίτην μετὰ δαιμόνων. σκληροὶ
 γὰρ οἱ τ' ἐμὲν ἀπανδρῶς ὅσων
 ὄνκοι.

terioris sunt, effluxere, habet tamen aliquid experientia
 dictu sapientius ac doctius quam iuniores. At verò si
 quis puerum viginti annorum aggrediatur, ille mihi cer-
 tè videtur pathica affectione laborare, ambiguam vide-
 nec venerem sectando. Nam & duri sunt membrorum

est. Quare vinam & vitā
 longiores terminos parca ac
 tenax illa nobis praestitisset
 Parca, & totum hoc spa-
 cium perpetua sanitas gu-
 bernet, nullam mentis per-
 turbatione atque molestia
 interueniente. Festum e-
 nim diem, & quasi quen-
 dam solennem conuentum,
 totum hoc tempus perage-
 remus. Verum postquam
 maioribus bonis malignus
 deus inuidit, in praesenti-
 bus utique rebus dulcissi-
 ma illa sunt, quae quam
 longissimè extenduntur. Mu-
 lier itaque ab eo quando
 virgo fuit, usque ad me-
 diam vitæ aetatem, prius-
 quam omnino postrema il-
 la senectutis ruga super-
 uenit, ad amplexandum ac
 pia ac digna viris conuers-
 satio est: atque etiamsi illa
 quæ formæ atque ætatis te-

ἔργοι. καὶ πρὸν μὲν, ἀντὶ τῷ
πάλλαι μαλακῷ, πυκνὰ δὲ μὲν
λοις τὸ γένος· οἱ δ' ὄφρ' οὐ
μυροὶ θείξιν, ὥσπερ ἂν ῥυπῶν-
των, ἄλλ' ἐπὶ τῶν ἀφανέσι-
ρα, τοῖς πιπαρακόσιον ὑμῖν ἔ-
δωκεν παύειν, γυναικὶ δ' ἂν
πάσῃ ἢ τῷ γέγονε· ἐπὶ τῇ
βαλέει, καὶ λαφύει μὲν ἂν
τῶν βοσφύων· ἐπεὶ αὖτε
πικρῶν, ὑακύνθοις τὸ καλὸν
ἀνθούσιν ὅμοια πορφύρουσιν.
οἱ μὲν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐχέουσιν,
μυταφρῶν ἡ δόσι· οἱ δ'
παρ' ὧν καὶ προτάφους, πολλοὶ
τῶν ἐν περὶ ὧν ἐλότεροι σὺ
πίνων τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μὴ δ'
ἐκαρπύειν αὐτοῖς ἔσθ' οὐκ
μὲν, ἀλλ' ἐκ τῶν παύειν, ἢ Σιδωνί-
ας οὐκ ἔστιν ἔστιν ἀπα-
σπᾶν. τὶ δ' ἔστι τῶν ἡθονῶν
καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μετὰ δὲ
τίον, ἐπεὶ δ' ἂν ἐξ ἴσους τοῖς ἐπὶ
τῶν οἱ πασχοῦσιν ὁφθαλ-
μοῖς, οὐκ ἂν δὲ, ὅ κατὰ

ταῦτα

gio ipsius subnascente, electro, ut aiunt, aut vitro Sidonio
perspicuum magis effulget. Cur autem non voluptas
tum mutuos atque alternos affectus persequar, quandoquidem
ex æquo cum iis qui agendo afficiuntur, patientes quos
que letitiam capiunt? Prope modum enim non eodem mo-
do ut

tori iam adulti & viriles,
& asperum quidem, pro
eo quod dudum molle ac
tenuum fuit, densatum cre-
bra lanugine mentium: fe-
mora autem idonea ac com-
moda illa, setis quasi quo-
dam squalore obducta. Quæ
verò sunt his occultiora,
vobis qui periculum eius
rei fecistis, cognoscenda
relinquo. In muliere au-
tem semper omni & colo-
ris resplendet gratia, &
large capillorum capitis
texura, perinde ac suæ
uiter florentes hyacinto
thi nigricantes, aliæ quin-
dem per tergum effun-
duntur, scapularum nimi-
rum decus, aliæ verò se-
cundum aures & tempo-
ra, multò quàm in pratibus as-
piciuntur, crispiores. Relin-
quam verò corpus ne mi-
nimo quidem crinis vesti-
gio, ut aiunt, aut vitro Sidonio
perspicuum magis effulget. Cur autem non voluptas
tum mutuos atque alternos affectus persequar, quandoquidem
ex æquo cum iis qui agendo afficiuntur, patientes quos
que letitiam capiunt? Prope modum enim non eodem mo-
do ut

ταυτὰ τοῖς ἀλλοῖς ἴσοις, τὰς
 μουῦρας διατριβὰς ἀσπρί-
 ζουσιν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρω
 κοινωνίᾳ συζυγῆσθαι, ἡδίσ-
 τὰ τε ἀγαθὰ οὐδ' ἀπλήροισιν
 γέμεται, καὶ τὰ δυσχερῆ κεφά-
 τιρα μὲν ἀπλήρων, ὅθεν ἐν-
 ρήθη πράσινα κελύμινά. καὶ φι-
 λίας μιστίτην πράσιον παρα-
 θέμφοι, γαστρὶ πλὴν ὀφθαλμοῖς
 ὕλη ἀμνηστῆρ ἀπόλωνται
 ἢ μόνοι τὸν Θάσιον, ἃ τὸς
 χοί, πίνοντες οἶνον, ὅτε καὶ
 αὐτοὺς τῶν πολυτελεῶν πιμα-
 πλάμφοι σιτίων, ἀλλὰ ἄλο-
 καὶ τερπνὸν ἔκαστος τὸ μὲν
 ἄλλου καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωνο-
 σάμενοι, μάλλον ὠφρανόμε-
 θα αἱ μὲν δὲ γυναικῶσι συνό-
 δοι, ἢ ἀπλάουσας ἀντίδοσι
 ὁμοίαν ἔχουσι. ἀπλήρες γὰρ
 ἐξ ἴσου διατρίβει, ἡδύως ἀπλη-
 λάρησαν, ἃ γὰρ μὴ διπασθῇ
 Τάριος περικτεῖον, ὅτι ἡ θά-
 ληα τέρεψις ὅλη μοῖρα πλο-
 νηκτῇ πλὴν ἄρρενα. καὶ δὲν δ'
 οἱμοι,

do ut bruta animantia, sed
 litarias conuersiones a-
 mamus, sed amica quo-
 dammodo societate con-
 iuncti, et suauiora quæ
 bona sunt inter nos mu-
 tud, existimamus: et aduer-
 sa iidem inter nos mutuo,
 leuiora. Unde et inuen-
 ta est mensa communis,
 et amicitia mediatrice illa
 in medio posita, debi-
 tam veniri adnumeramus
 voluptatem, non soli Tha-
 sum, si id forte contin-
 gat, bibentes vinum: nec
 que singuli per se precio-
 sis ac charis implentes nos
 obsonijs, sed illud suus ac
 delectabile putantes, quod
 quisque cum alio capiat: ac vo-
 luptates inter nos commu-
 nicantes, maiori læticia af-
 ficimur. Illi igitur cum mu-
 lieribus congressus, delecta-
 tionis permutationem ac vi-
 cissitudinem parem habent.

Nam inter se mutuo vtrinque
 ex aquo afficientes, cum maiori voluptate dissoluiuntur.
 Nisi verò Tiresia iudici accedendum fuerit, quod videli-
 cet mulieris delectatio toto gradu virilem precedit. Hone-
 sum

εἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀρπαῶ-
σαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι
χρηστὸν ἀρῶσινται, σκοπεῖν, ὅ-
τι οὐ παρὰ τὴν ἀρβάνοντας
ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς κραιναίης
πυλῆς, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπα-
ρασχέειν ὁμοίᾳ, τὸτο δ' ἐκ τῆς
ἐπὶ παιδῶν ἡποιεῖται, ὅχι ὅτι
μὴ μὲν ἀπὸ τοῦ αἵματος, ἢ
νομίσῃ ποτὶ ταῦτα, τίς ἡδονή
ὡς ἐξείρηται, παρὰ τὴν ἀπὸ
χίτας, ὅτι δ' ὑβρισμῶν κατ'
ἀρχὰς μὲν ὁδωῶν καὶ δὲ
κρυὰ μικρὸν δὲ τῆς χεῖρας
ἐκ τῆς ἡδονῆς χαλασάσας, πᾶσι
ὅς, ὡς φασιν, ἐστὶν ὅχι ἡδονή
σεας, ἡδονὴ δ' ἐστὶν ἡτισοῦν.
ἡ δὲ δὲ τι καὶ περὶ τῶν
πορῶν ἀπὸ τῆς (δὲ δὲ τῆς Αφρο-
δίτης τιμῆς) γυναικὶ μὲν, ὡς
Καλλιπείδῃ, καὶ παιδικῶν
τῶν καὶ ἡδονῶν ἐξείρηται ὡς
φρανδῆς, διπλοῦς ἀπὸ
λαύσεως ὁδὸν ἀνοίξαντα, τὸ
δ' ἀρῶν ἐστὶν τὸ πᾶν καὶ
ἵται ὅτι οὐκ ἀπόλαυσιν, ὡς
curiosus quiddam adscitum addere decet (deceat autem in
Veneris ludo, opinor) muliere licet, Callicratida, etiam
puerorum modo aliquantulum viendo, voluptatem capere,
duplici fruendæ illius via aperta: masculum autem quod effe-
nullo modo præbet delectationem atque usum muliebrem.

stum autem esse arbitror,
non ambiciosè, ac sibi tan-
tum frui volendo, quo pa-
cto priuatim aliquid com-
modi auferant, spectare,
totam ab aliquo accipien-
tes voluptatem: sed illo
quod percipiunt diuiso, pa-
ria facere, et similia recom-
pensare. Atqui hoc de pue-
ris dicere nemo adde infan-
tus est qui possit: sed alter
quidem effectus, quodcum-
que tandem modo hæc exi-
stimat, voluptate velut ex-
empta, ac propria quadam
percepta ab it: illi verò qui
côiumeliam hæc passus est,
principiò quidem dolores
ac lachrymæ oboriuntur:
paulò verò post ubi per tem-
pus dolor aliquid remisit,
magis, ut aiunt, nihil quicquam
quam molestè feceris, vola-
ptas autem ne ulla quidem
aliqua. Quòd si autem ex
Quare

εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρεσκάν δύ-
 νανται, πῶς ἀπώλως δὲ ἡμεῖς
 ἀπαρτισταμένθα. εἰ δὲ τοῖς ἀρ-
 ρήσιμ' ἀντιπρῆκῖς αἱ μὲν ἀρ-
 ρήσιμ' ὁμιλίαι, πῶς τὸ λοιπὸν
 ἐράτωσαν. ἀπώλως καὶ γυ-
 ναικῶν. ἀλλ' οὐκ αὖτε γυναι-
 κῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν νομος
 θέτα, ὡς ἂν οὐδὲν ὁ δὲς ἀρρῶν.
 τρυφῆς ἐπινοήσας, χάσασα
 τὴν ἰδίαν ἑξοίαν καὶ γυναι-
 κῶν ἀπώλως ὁμιλησάτωσαν,
 ὡς ἀνδρῶν. ἀσχηλῶν δὲ ὁργῶ-
 νων, παρὶς ὡσαύτως τέχνας.
 μα, ἀσπόρων τράστον αἰ-
 νύμα, κοιμάσθωσαν γυναι-
 κῶν καὶ γυναικῶν, ὡς ἀνδρῶν. τὸ
 δὲ αἰς ἀπολὼ σπανίας ἡγορ-
 ὄνομα, αἰσχιδόμα καὶ ἡγορ-
 ῶν, τριαντὸς ἀσχηλίας, ἀναι-
 σθητορῶν, πᾶσα δὲ ἡ-
 μῶν ἡ γυναικωνίτις ἔσω πρὸς
 λαοῖς, ἀνδρογυνὸς ἔρωτας ἀ-
 σχημονόσα. καὶ ὡς οὐκ ἐρε-
 τιστὸν αἰς ἀρρῶν τρυφῶν βιάζε-
 σθαι γυναικῶν, καὶ τὸ γυναικῶν ἀν-
 δρῶν αἰς γυναικῶν ἐκπαιδεύου;
 πασιμ' ac liberè vagetur: omne autem Gynaecium nostrum
 Philenis sit, seminares quosdam amores turpiter agitant. &
 quando melius est in masculam libidinem egi mulierem,
 quam generosum illud virorum in mulierem effeminari?

Quare etiam si vobis qui-
 dem placere potest, nos cer-
 te mutuo inter nos veluti
 quodam septo discludamur.
 Iam verò si maribus hoies
 sum adeò est cum maribus
 consuetudinem habere, ac-
 ment sese mutuo de cetero
 etiam mulieres. Age nunc,
 o iunior etas, & novarum
 voluptatum inuentrix, pos-
 stea quàm nonas mascula mol-
 liciei vias excogitasti, lar-
 gere & mulieribus parem
 potestatem. Congrediantur
 & illa inter se mutuo, quent-
 admodum viri: lasciuio-
 rum autem instrumentorum
 iungentes inter se machi-
 namentum, obscurum at-
 que monstrosum, ex stervis
 libus compositum, concum-
 bat mulier perinde ac vir
 cum muliere: illud autem
 quod rarò auditum est no-
 men, & pudet sanè dicere,
 Tribadum obscenitatis istius,

τοῖς αὐτοῖς μεταξὺ
 παρθενῶν, ὁ Χαερκλῆς ἐ-
 παύσατο, λανόρ τι καὶ θε-
 εῶδον ἐν τοῖς ὁμασίῃς ἔπο-
 βήσωρ. ἰώκα δέ μοι καὶ ἡ
 θαρσῖα χεῖρα πέτρους πα-
 λικοὺς ἔρωτας. ἰὼ δὲ, ἡ αὖ-
 χῆ μεδίσσας, καὶ πῶς τὸν Α.
 θωάωρ ἡρέμα τὸ ὀφθαλμῶ
 παραβάνωρ, παδίας, ἔφη,
 καὶ γέλωτ, ὦ Καμικρατί-
 δια, δικαστὴς ἡαθιδεῶν πέσ-
 δοκῆσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ
 τῆς Χαερκλῆους λανότητ, ὅ-
 τι πρὸ δαότερον ἤγμαι. σχι-
 σὸν γὰρ, ὡς ἐν Αρείῳ πάγῳ,
 περὶ φόνου καὶ πυρκαϊῆς, ἡ
 νὴ Δία, φαρμάκων ἀγωνι-
 σόμεν, ὑπερφῶς ἱπαθῆ-
 νατο. ἡαρόδου δὲ νῦν εἰ πο-
 τε καὶ πρότερον, ἀπαυτίρ σε
 τὰς Αθωῶς. Πεικλῆ δὲ πεί-
 θου, καὶ τῶν δικαίων ῥητόρων
 τὰς Μακεδόσις ἀνθωπισμῆ-
 νας γνώσῃς, ἐνὶ ᾧ σὺ λόγῳ
 στατεῖσαι, μὴ τῶν ἐν πῶν
 καὶ ἀμνηστῶν ἀναμνησθῆναι.
 μικρόν

Talia cum magna conten-
 tione, atque interdicendum
 grauitè affectus postquam
 Charicles dixisset, contis-
 cuit, vehemens quiddam at-
 que ferinum ex oculis ina-
 tuens. Videbatur autem mi-
 hi & expiatione uti contra
 masculos amores. Ego ve-
 rò tacitè subridens, & ad
 Atheniensem oculos semisim
 conuertens: Lusus, inquam,
 & risus, Callicratida, iu-
 dicem confedisse me arbi-
 tratus, nescio quo pacto,
 Chariclis vehementia ad se-
 rias atque seueras cogita-
 tiones abreptus sum. Prope-
 modum enim quasi in vico
 Martio de corde atque incen-
 dio, aut per Iouem etiam de-
 beneficio certaretur, supra
 modum grauitè affectus
 fuit. Tempus igitur si vna
 quam antea fuit, nunc maxi-
 mè adest, ut Athenas ipse res-
 petas. Pericli autem pare, ac
 decem illorum Rhetorum
 linguas cōtra Macedonas ar-
 matas, vnica tua oratione exerceas, actionum earum quæ in
 Phyce haberi consueuerūt, vnā aliquā ob oculos ponendo.

μικρόν οὐδ' ἐπισχόν ὁ Καλα
 νικρατίδας (ὥς καὶ ἀπ' τοῦ
 πρῶτον μοι τεκμαρομένη,
 καὶ λίαν ἀγωνίας μισὸς ἔ-
 νοι) λόγων ἀμοιβάων ἐν ἀρ-
 χεται. ἂ γὰρ αἰξίμ' ἐκκλησία,
 καὶ δικασθεῖα, καὶ πολιτι-
 κῶν πραγμάτων ὡς μετεσεία,
 στρατηγὸς ἄν' ἡ πρῶτάτης ἐκ-
 χειροτόνησ', καὶ σὺ χαλκῶν
 ἀνδρείων ἐν ταῖς ἀγοραῖς,
 ὃ Χαεῖκλος, ἐτίμων' σχεδὸν
 γὰρ οὐδ' αὐτὸν περὶ αὐτῶν,
 ὁπόσῃ προέχων κατὰ σοφίαν
 ἐδίδοκον, ἢ τις αὐτῶν πλὴν
 τοῦ λέγειν ἱξουσίαν ἔφηνεν,
 ὅτω μετὰ σπουδῆς ἄν' ἔπορ.
 ἄχ' ἡ Σπαρτιάτης ἀνδραγαθ-
 μῶν Τηλέσιππος, δι' ὃν ἐν
 Ἀργεὶ βιὸς ἀειδύμεται γυναι-
 κῶν Ἀργεῖ. οὐχὶ τὸ μεγαλὸν
 αὐχμημα Λαβίων Σαπφῶ, καὶ
 ἡ τῆς Πυθαγορείας σοφίας θυ-
 γάτηρ, Θιανώ. τάχα δ' ὁδὸν
 Πιεκκλῆς ὅτως ἄν' Ἀσπασίαν
 συνήγ'.

Postquam igitur paululūm
 sustinisset Callicratidas,
 videbatur autem (quantum
 de facie coniecturam mi-
 hi facere licebat) conten-
 tionis atque timoris, minis-
 que plenus esse, orationem
 superiori aduersariam or-
 diunt. Simulicribus, in-
 quit, concionum & fori, cæ-
 terarūque ciuiliū rerum
 tractandarum facultas ali-
 qua foret, dux nimirum aut
 præses illarum suffragiis
 iampridem creatus esses: ac
 te statuis æreis per fora pas-
 sim posuisti, Charicles, ve-
 nerarentur. Fennē enim
 ne ipse quidem de se ipsis,
 quæcunque aliquando sa-
 pientia atque doctrina ex-
 cellere existimata sunt, si
 quis ipsis dicendi potesta-
 tem permitteret, cum tan-
 to studio tantāque conten-
 tione dicerent: non illa quæ
 contra Spartanos armata

processit ^h Telephilla, propter quam Argis inter Deos nu-
 meratur Mars muliebris. Non melius illa, qua se Les-
 bus iactat, Sappho: & Pythagoricæ doctrine filia
 Theano. Fortassis autem neque Pericles ita Aspasia sue
 patrosi.

τας, ἔτι τοῦ λαοῦ μεμνημέ-
νη Φαίδρου. πάλιν ἐπὶ τοῦ
ἀμύχανου· ἔτι γὰρ ποτὶ με-
ταξὺ ἔρεω τε σκυόμενα, θε-
λασσοῦ τε ἡμέτε, ξένοι τέ
ἐπ' ἀμοιρίας γῆς ἀπαλόμε-
θα, καὶ πλουνέλημα κα-
κίους ὄνιν ἢ Κνιδῶ, ὅμως
τἀληθὲς οὐ πῶδ' ὁσομῶ, ἄ-
ξανθ' οὐδ' οὐκ. μόνον ἡμῖν οὐ
διᾶμ' οὐδ' ἄνιν ἡσυχίας πα-
ράσσει, πλείας δὲ γνῶμων, ἰ-
σοφάντα μυστήτων. Εὐρος, δ'
λακὸν νῆπιον, ὅποια λαγύ-
ρων παύσουσι χερσὶν, ἀπ' ὅν
ἢ πρῶτος πορ' ἔχ' ἡνυσαν ἀ-
λλ', τίλασθ' οὐδὲν τιχέμετα
οὐ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ λειψ-
μύνης ἀμοιρίας τὸ πᾶν ἰμὸρ
φασας, ὡς περ οὐδ' ὅλον ὡς-
μι τάφον τινὰ λινὸν ἀφ-
λῶν, τὸ πικρὸν καὶ χάσθ',
ἐκείνο μὲν ἐς ἰσχάτος Ταρτα-
ρος μυχὸς ἐφυλάσσας, ἔν-
θα ὡς ἀληθὲς σιδῆρα καὶ τε
πύλαι, καὶ χάλας οὐδὲν,
ὅπως

res prædicasset, memor ada-
huc formosi illius Phædri.
Verum quia hoc fieri nullo
pactio potest:

—nam quàm multi
medij inter utroque

Montes umbrosi, & resos-
nantes æquoris undæ:
hospitesq; in terra aliena re-
lictī sumus, & quasi quædam
prærogatiua Chariclis Gnia-
dus est: veritatem tamen
haudquaquā prodemus. Tu
modò nobis ætherie deus in
tempore assisite, amicitia
fauor, & arcanorum sa-
cerdos Cupido, haudquā
quàm prauus infans, qua-
lem ludendo fingunt picto-
rum manus, sed quem pri-
ma rerum omnium primor-
dia procreârunt, perfectum
& consummatum iam inde
ab initio genitum. Tu enim
ex obscura atque confusa
deformitate vniuersum hoc
effigiasii: proinde tanquam

sepulchro aliquo communi totius mundi sublato, circum-
fuso, hoc videlicet, illud quidem vltimi Tartari secussus
fuga præcipit assii, ubi verè stant

Ferrati postes, atque aræ limina portis:

ραυ πάρας πῶς τὸ βέλτιον
 ἀσχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐ-
 τὰ τὰ ἀναγκαῖα συνείχε-
 το· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης, ἐς
 πείνων ὁ χρόνος ὁ παρ' ἑσχα-
 τῆς τοῦ ἐπὶ ἀδὲ δὲ αὐτοῦ ἐς
 σπουδαίως ἔχοντα πείρας ἔχον,
 οἱ δ' ἐπὶ ἐπιγινωσκόντων ἀέλο-
 γισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεισθῆ-
 τος ἡνικατέρη, ἐπὶ νοῦν τι τῶν
 ἡρεπτόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλί-
 γον ἐπιστῆμαι συνήξοντο. τῷ
 το δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεῖ-
 ρων τεχνῶν ἐνέστη ἀκάλα-
 αῦτα πρῶτοι τινὲς ἀνθρώ-
 ποι ὡνόμοι, τοῦ κατ' ἡμέ-
 ραν λιμὲ φάρμακον ἵσταν.
 οὗ ἀρισκόμενοι τῇ πῶς τὸ πα-
 ρὸν ἐνδεία, τῆς ἀπείρας οὐκ
 ἐχόμενης ἐλπίδος τὸ βέλτιον, τῶν
 ἑπὶ αὐτῶν πόσων ἐστοιμῶτο, καὶ
 μαλθακὰς εἰσας ὁρῶντων,
 καὶ τὰ πλεῖστα οὐδὲς κατὰ πό-
 σιν οὐδὲ ἀπὸ ἡμῶν ἀλόχοις σῶ-
 οῖς μετὰ χρόνον ἐρεῖσθαι, ἀπό-

ρον

ocium conuertere licebat,
 demissa atque abiecta, præ-
 sentibus tum necessarijs res-
 bus contenta erat: ergena-
 autem tempus, meliori vi-
 uendi rationis inuentionem
 non præbebit. At postquam
 necessarij quidem vsus ac
 festinatio illa finem iam ca-
 piebat, ac posterorum co-
 gitaciones à necessitate lia-
 beratæ, melioribus subin-
 de occasionebus ad inue-
 niendum aliquid potius o-
 tebantur, paulatim scien-
 tia accreuerunt. Atque hu-
 ius rei argumenta capere e-
 tiam ex vulgaribus atque
 inferioribus istis artibus li-
 cet. Nam statim simul at-
 que primi quidam homines
 creati fuere contra famem
 diurnam remedium quære-
 re cœperunt: atque ita circ-
 cunuenti atq; compulsi præ-
 senti necessitate, cum ino-
 pia, eligendi quod melius

esset, facultatem non permetteret, fortuita qualibet her-
 ba victitabant, & radices molliores effodientes, & ut-
 plurimum quercuum fructus comedentes. At poste-
 rior ætas, hæc brutis animantibus edenda abiecit: scia-
 tionem

ὅρῳ ἢ πυροῦ, καὶ λευκῆς ἑίδορ
 αὐ γυμνασίου ἐπιμένει, ἐν ᾧ
 σαι κατ' ἔτος ἐκ νύκτωντα,
 καὶ οὐδὲ μανὲς ἄν εἴποι τις, ὅ-
 τι ὅς τις σάχνη ἢ ἀμύνων. τι
 δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν ὅθι ὧ
 βίου, σκέπης διεθνήτων ἀν-
 θρώπων, νύκνη, θυεῖα δέραν.
 τῶν ἡμφίσαντο, καὶ σπῆλιν.
 γὰρ ὁρῶν, ἡρῶν καταδύσας
 ἐκφύσας, ἢ πάλαι ῥιζῶν ἢ
 φυτῶν ἀνακοιδώματα; πλὴν
 δ' ἀπ' ὧν μίμησις ἐπὶ τὸ
 πρῶτον ἀνμύχοντος, ὅ-
 σιν αὖ μὲν καὶ αὐτοῖς χλαυίδας,
 οἷος δ' ὠρίσαντο. καὶ περὶ
 θότῳ αὐτῶν ταῦτα τέχνη, ἢ
 χερόν λαβῆσαι διδασκαλόν,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕψος τὸ κάλ-
 λιον ἐποικίλῃ, ἀντὶ δ' ὠτί-
 νων δωμάτων, ὅχλη δ' ἱερὴ
 ναὶ ἡλίου πολυτέλειαν ἢ μὴ
 χλαυίδας, καὶ γυμνῶν τοῖς
 χῶρον ἀμορφίαν ἀνθίστι βα-
 φῶς χρωμάτων κατεργασάν,

ὡλλὸν

quasi quodam magistro, pro tenui ac vili quidem panno ves-
 tem meliorem facere ac variegare ceperunt: pro contemptis
 autem et humilibus domunculis, alia tectorum fastigia, et
 marmorum sumptuosa aedificia excogitarunt, ac nudam pa-
 rietum deformitatem floridis colorum tincturis depinxerunt.

tionem autem frumenti et
 hordei, agricolarum dili-
 gentia ac studium inueni-
 runt, reperta ratione qua il-
 la quotannis renascerentur.
 Ac nemo adeo insanus fue-
 rit, puto, qui dicat, quod
 quercus quam spicae melio-
 res sint. Quid autem? annon
 statim quidē à principio vi-
 ta homines cum tegumento
 corporum indigerent, velle-
 ra excoriatīs feris induerūt,
 et speluncas montium, quas
 contra frigus subirent, ex-
 cogitârunt? aut rursus trun-
 corum aut arborum aridas
 concauitates? Facta autem
 deinde ex his imitatione, eā-
 que in melius semper pro-
 mota, vestes quidem sibi i-
 psis texere ceperunt, ac dor-
 mos aedificârunt, atque ita in-
 terim dum non animaduera-
 tunt, artes quae circa haec
 versantur, accepto tempore

πηλὴ ἐκείνη γὰρ τούτων τῶν
 τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἄφω-
 υθῶσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτε-
 θεαμένη λάθω, ὥς ἂν μικρὰς
 λίσσεως ἑκατὰ μικρὸν εἰς τὰς
 ἰδίαις ἀνιταγῶν ἀκτῖνας. ἑκα-
 τῶν δ' ἄνθρωποι, παρ' ἰδίαν
 ἔωμιτ' αὐτόν. εἰδὶ δ' αἰδομένη
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἕμας
 θύει ἡδὴ πεσθεῖσα, τὸ ἐνδοξόν
 ἐπλήρωσε. μὴ δὲ τις ἔρωτας
 ἀρρεσίων ἀποατέτω παρὰ τοῦ
 παλαιοῦ γένους· γυναιξὶ δ' ἢ
 ὁμιλεῖν ἀναγκασίον ἦν, ἵνα
 μὴ τιλῶς ἄσπερμον ἡμῶν
 φθαρή τὸ γένος. αἱ δὲ ποικί-
 λαι βέλαι τῆς φιλοκαλίας τῶν
 τῆς ἀρετῆς ἐπιθυμίας, μόλις
 ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἰδόντες ἀνι-
 χνύον αὐτῶν εἰς τοῦφαντες
 ἕμιτον ἕξαι, ἵνα τῇ βέλαι φι-
 λοσοφίας καὶ τὸ παιδείας ἑρ-
 σινακμάσῃ. μὴ δὲ ἅτα Χαρί-
 κλης ὁ μὴ πρότερον ἔνρητο,
 ἔτο ἔπινυθεν αὐτοῖς ὡς παύ-
 λον ὄψαι. μὴ δ' ὅτι τ' παιδι-
 κῶν ἐρώτων αἱ γυναικῶν σύ-
 νοδοι

Nisi quod singula istæ ar-
 tes atque scientiæ, mutæ cūm
 sint, & profunda obliuioni
 subiecta, tanquam à paruo
 fomie paulatim ad pro-
 prios efflorescendo peruene-
 runt radios. Vnusquisque e-
 nim à se aliquid repertum,
 posteriori tradidit: atque ita
 successu ista accipientium,
 semper aliquid hīs quæ antea
 didicerat, apponendo, quod
 defuit expleuit. Ne quis i-
 gitur amores masculos ab
 antiquis temporibus depo-
 scat. Nam tum mulieribus
 conuersari necesse erat, ne
 prorsus absque semine nobis
 genus nostrum interires. Va-
 riæ autem doctrinæ, & ea
 legantioris huius virtutis cō-
 cupiscentiæ, vix tandem per
 tempus (quod nihil inten-
 tatum aut imperuestigatum
 relinquit) in lucem venturæ
 erant, ut cūm diuina Philo-
 sophia & puerorum amo-
 res vnā adolescerent. Qua-
 re Charicles ne quod antea inuentum non fuit, id postea
 excogitatum, iterum tanquam vile ac malum argue, né-
 que ob id, quod puerorum amoribus muliebres congressus
 antiquior,

νοδοι πρὸς βυτίρους ἐπιγρά-
φονται χρόνους, ἐλάττω θά-
τερον, ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ
τῶν ἐπιτηδωμάτων, ἀναγ-
κῶς νομίζω, ἃ δὲ αὐτὸς ἐ-
νοσχοήσας τοῖς λογισμοῖς
ὁ βίῃ ἐπιξυρρεῖ, ὡς ἐκένων
ἀμείνω τιμητικόν. ἐμοὶ μὲν γὰρ
ὀλίγον καὶ γιγῶν ἔναγχ' ἐ-
πέα, Χαρικλῆους ἀπορὰ ἰσά,
καὶ τὴν Σκυθῶν ἱερμίαν ἰ-
σπανοῦντ'. ὀλίγον δὲ ἔτι
τῆς ἀγὰρ φιλονεικίας καὶ με-
τηρόδου, γινώσκ' Ἐπὶ λω' οὐ-
δὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθιγγό-
μυθ', οἷς ἐπιχάρδ' ἔλεγον, ὅ-
πως ἀλμίνω τῶν φωνῶν τό-
νον τὸ ρηθὲν ἐκκλίπειν, ἀλλ' ἐ-
περμίνην φωνῆς λαρυγγίζων,
οὐκ ἐρῶσι, φησίμ, ἀπὸ κλῶν
λίοντόν, οὐδ' ἄρτοι καὶ
σύνδ', ἀλλ' αὐτῶν ἢ πῶς τὸ θῆ-
λον μόνον ὁρμὴν κρατῇ. καὶ
τί θεωμασθῆναι; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-
μῶν διπλῶς ἄρ' οἱ τοιοῦτοι, ἰσά-
τα τοῖς μὴ διωαμένοις νοτί-
σθ', δι' ἀφροσύλῃ ὅκ' ἐνέσιρ
ἔχων.

qua erga fœminas accenduntur. Et quid hoc ad eò mirum?
Quæ enim ex ratiocinatione meritò aliquis capit, ea illis
qui ratiocinari nequeunt, consequi non licet: quoniam cer-

antiquioribus inscribuntur
temporibus, minores alteros
putes. Sed vetera quidem
exercitia, necessaria existi-
mamus: quæ verò postea per
ocium cogitationibus incūs
bens vita adinuenit, ea ut
illis meliora, in precio ha-
henda atque colenda sunt.
Nam mihi quidem parum
absuit, quin etiā ridere pau-
lò antè in mentem veniret,
Charicle videlicet bruta as-
nimanitia, Scytharum so-
liudinem laudante. Propè
autem præ nimia conten-
tione etiam pœnitentia dus-
cebatur quòd Græcus esset.
Neque enim veluti qui con-
traria loqueretur, quæ dice-
re aggrediebatur, eorum
verba submisso ac timido
vocis toto furiim efferebat,
sed elata voce proclamans:
Faud amant, inquit, se mu-
tuò leones, neque vrsi, aut
sues: sed illorū ea concupi-
scentia solū dominatur,

ἤλαρ. ἐπὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ
θεῶν τις ἄλλος, ἃ νοῦν ἐκά-
τω σὺνέβλεψεν ἀνθρώπων,
οὐκ ἄν ἱρημία, καὶ βίῃ δὲ
πρὸς αὐτοὺς ἐποίμηνεν, οὐδ'
ἀ ἀκήλους τροφὴν ἔβλεψεν, ἐξ
ἧσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δαμάματα
τοί, καὶ μέτω ἐστὶν τῶν ἱ-
ερῶν ἕκαστος οἰκῶν, ἐκ τῶν
κοινοῖς ἐπολιτῶντο νόμοις.
τί δὲ παρὰ δόξαν, ἃ ἴσα τῆς
φύσεως κατὰ κριτά, μηδὲν, ὃν
πολλοὶ παρίχοντα, παρὰ
τῆς πενότητος λαβῆν ἡντιχῆ-
κότες, περὶ σφῆρται μετὰ τῶν
ἄλλων καὶ τὰς ἀρρένας ἐπι-
θυμίας; οὐκ ἐρῶσι λίοντων.
οὐδ' γὰρ φιλοφροῦσιν; οὐκ
ἐρῶσιν ἄρκτοι; τὸ γὰρ ἐν φι-
λίας λαδόν οὐκ ἴσασιν. ἀν-
θρώποις δ' ἢ μετ' ἐπιστήμης
φρόνους, ἐκ τοῦ πολλὰς
παρασκευῆς τὸ κάλλος ἰδο-
μένη, βελούτοτάτους ἐρώτων
ἐνόμισεν τοὺς ἀρρένας, μὴ ὥς
συν, ὃ Χαρίκλεις, ἀκολά-
στον βίου συμφορέας ἔταται.

tē Prometheus, aut aliū
deorum quispiam, si mentem
cuiuslibet humanam indidif-
set, haudquaquam solitudo
vita montana pasceret
illos neque muia atq; pro-
miscua pabula haberent, sed
ex æquo nobiscum sacra ve-
nientes, & medias ædes pri-
uatorum quisque habitans,
communibus regerentur les-
gibus. Quid igitur mirum
aut alienum, si animalia na-
tura dānata, quæ nihil eorū
quæ ratio suppeditat, à pro-
videntia accipere per forū.
nam vnquam potuere, cum
ceteris rebus etiam concu-
piscencia in mares priuata
sunt? Non amant sese leo-
nes: neq; enim philosophan-
tur. Non amant vrsi: non
enim honestum ac pulchrum
illud quod in amicitia est,
norunt. At hominum illa cū
scientia coniuncta pruden-
tia, ex eo quod sapius per-
viculum fecerat, optimum

quod erat eligens, firmissimorum amorum iudicauit esse
maius. Nequaquam igitur, Charicles, proterua &
intemperantis vitæ collectis meretricij narrationibus gra-
uitatem

καὶ διηγήματα γυναικῶν λό-
γῳ τῆς συνότης ἡμῶν κα-
ταπομπῶν, μηδὲ τὸν οὐρά-
σιον ἔρωτα τῶν νηπίων συνα-
είδμα. λογιζοῦν δὲ ὁ ψῆ μὴ ἄλλο
κίς τὰ τοιαῦτα μεταβαλ-
θάνων, ὅμως δὲ οὐδὲ λογιζοῦ-
ναι γὰρ, ἐπεὶ δὲ πρὶν οὐ πρότε-
ρον, ὅτι διηγουῖς θεὸς ὁ ἔρως
οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτᾷ,
οὐδὲ ἐνὶ πνέματι τὰς ἡμέ-
τερας ψυχὰς ἐρεθίζει, ἀλλ' ὁ
μὲν ὡς ἀνὸς, κομιδῇ νή-
πια φρονῶν, οὐδὲν δὲ αὐτοῦ
πλὴν διαύσιαν λίσσεται διω-
κεῖν, ὡς ἀνὸς, πᾶσις ἐν ταῖς
ἡμέραις αὐτοῦ ψυχῆς ἀθροί-
ται, μέγιστα δὲ αὐτῶν γυναι-
κείοι πόθοι μέλονται. ἔτι δὲ
ὁ δὲ ἐφημέριον τῶν τῆς ὕδρευ-
εἰσῆς, ἀκείῳ πορᾷ πρὸς τὸ
βυλόμενον ἄγαρ. ἔτι δὲ ἔ-
ρως, ὡς γυναικῶν πατρὸς γένων,
σύνον ὁφθαλμοῖς, ὡς πάντοθεν
ἐρεθιστὴς θάλασσα, σφωρο-
γόντων ταμίαν πατρὸν, ἡπία
ταῖς ἐκείνῃς διανοοῖαις ἐμπνέει.

καὶ

uitatem nostram sermone
nudo infeceris, neve ca-
lestem illum Amorem in-
fanti huic connumereris: sed
vel nunc tandem apud te
confidera, quoniam id nun-
quam antea fecisse videris,
quod duplex deus Amor
est, haudquaquam vna via
venitans, neque vno spiri-
tu animos nostros accen-
dens, sed aliter quidem (quan-
tum equidem arbitror) val-
de puerilia ac stulta sa-
piens, nulla ipsius mentem
ratione gubernante, fres-
quens in animis insipien-
tium congregatur. præci-
puè autem ipsi muliebria de-
sideria curæ sunt. Et hic
est quotidianæ istius conti-
melie socius, absque discri-
mine cuiusque volenti sese
celeriter applicans. Aliarum
autem

Amor parens veterrimo-
rum temporum,

Spectaculum visu graue,
& prorsus sacrum,

Custosq; temperationum affectuum,
blandum quiddam mentibus vniuscuiusque inspirat: ac
propi-

καὶ λαχόντων ἴλια τοῦδε τοῦ
 δαίμονος, ἡδονῶν ἀρετῇ με-
 μιγμένων ἀσπαζόμεθα. δις-
 σὰ γὰρ ὄντως, κατὰ τὸν τρα-
 γικόν. πνώματα πνῆ ὁ ἔρωρ,
 ἐνὸς δὲ ὀνόματι οὐχ ὁμοιο-
 τὰ πάθη κοινοῦνται. καὶ γὰρ
 αἰσῶς, ἀφελείας ὁμοῦ καὶ
 βλάβης ἀμφιβολίας δὲ δαί-
 μον. αἰδῶς, ἢ ἄνδρας μί-
 στα σίντα, ἢ δὲ ὀνύχοισιν. οὐ
 μὲν οὐδὲ εἰδῶν γὰρ ὅτι
 ἐν ἄντ' ἐπὶ γὰρ εἰσι δύο,
 πλὴν μίαν καὶ ἐπαγέσσει νό-
 σαρ. Ἡ δ' ἐπιμωμὴ, δὲ δ'
 ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν. οὐδὲν
 οὐκ παράδοξον, ἂν πᾶσι ὁ ἀ-
 ρετῇ κοινὸν προσηγορίαν ἔ-
 χον ἔτυχε, ὥστε ἔρωτα καλεῖ-
 σθαι, καὶ πλὴν ἀκόλαστον ἡδονῶν,
 καὶ πλὴν σωφρονέσασιν ὀνομα-
 ζάμεν δὲ, φησι, τὸ μηδὲν οἶ-
 καὶ τὸ δὲ καὶ τῷ βίῳ φουαδῶναι,
 εἶνα πῶς μένων μὲν ἀνθρώποι;
 γηλοτὸν μὲν ἴω, κατὰ τὸν σο-
 φώτατον Εὐριπίδην, ἂν διχα-
 τῆς πῶς γυναικας σιωδον,
 φοιτῶντων ἐπὶ ἱερὰ καὶ ναῖς.
 ἀρετῇ.

ne quiddā furrat, iuxta sapientissimū Euripidem, si absq̃ illo
 cū mulieribus cōgressu ad sacra & templa Deorū vēitantes,
 argen-

propiū hunc Deum sortitū,
 voluptatē virtute immixtam
 amplectimur. Geminos enim
 reuera iuxta tragicum spiri-
 tus efflat amor. Vnū autē
 cōmune nomē affectus dissi-
 miles habent. Nam & vere-
 cundia utilitatis pariter &
 damni ambigua atq̃ anceps
 dea est. Quæ simul & fru-
 ctus homini, & mala pluri-
 ma confert. Iam verò neque
 contentionum genus vnum
 est, — terræq̃ per orbem

Versantur geminae: quarū
 hanc cum laude sequuntur
 Prudentes, illam damnant
 ceu fraudis amantem.

Nihil igitur nouū aut mirū,
 si affectus peior virtuti com-
 munem appellationem for-
 tē nactus sit, ita ut amor vo-
 cetur & intemperās illa vo-
 luptas, & modesta hæc be-
 neuolentia. Nuptias igitur,
 inquit, pro nihilo putas, &
 femineū genus ē vita expel-
 lis: deinde quo pacto homi-
 nes cōseruabimur? Beatū sa-

ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τίνα
παρὰ τῆς ἐξουσίας ἐανούμι-
θα. ἀνάγκη γὰρ βαρὺν κατ'
αὐχρῆα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιβάσσει,
τοῖς κληρονομήοις παθαρῶν
βιάσται· τὸ μὲν ὅρ καὶ ὁρ
ἀνθρώπων τοῖς νοτισμοῖς· ἐ-
κείτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῶς
εἶναι. ἄλλοι τίκωνται, γυναικὸς
ἀειθμὸς ἐκδοσιν, ἐν δὲ τοῖς
ἄλλοις ἀπαρτίζονται γυναι-
κὶς γὰρ ἄρ ὁ φρονεῖν ἀνέχεται
διώκειτο ἐξέωθοντο γυναικὸς
ἀρτίστομους, ἐπικύπτει τοῖς σο-
φίσμασι· ἡς ὁ μὲν ἀληθῶς
χαρὰν τὴν ἀμορφῇ, ἀπό-
πρῃοι δὲ κόσμοι, τὸ τῆς φύ-
σεως ἀπρῆς βουκολοῦσιν.
ἐργάζονται δὲ τὸ νυκτερον κοίτης
πῶς ὁρθεῖν ἄρ ἴσοι τῆς ἀνι-
σταίναν γυναικας. ἀσχίω νο-
μῖος θηέων, τὸ πᾶσις ἄρας
ἐνομαδῶν δὲ συκλινδωνίσων.
ὁ δὲ ἀνελῶς οἰκοκαθέρχου-
σιν κῶτας, ὁ δὲ τὸ ἀρῶν
βληπομίναν γὰρ δὲ καὶ ὁ
ραται.

argento atq; auro liberos &
successione mercari posse-
mus. Necessitas enim graui
certicibus nostris iugo im-
posito, imperatis parere nos
cogit. Quod pulchrum igitur
est, id ratione eligimus :
necessitati autem cedat utilitas.
Quantum igitur ad li-
beros procreandos attinet,
mulieres in numero aliquo
sint : in ceteris verò rebus
arce ne mihi ulla fuerit.
Quis enim sanæ mentis sum-
finere queat, à summo stat-
im mane mulierem comen-
tem atque exornantem sese,
alienis atq; adscitijs impos-
sturis? Cuius vera ac nativa
facies, turpis est: peregrina
autem ornamenta, naturæ
deformitatem tegunt, atque
aspicietibus imponi. Quod
si igitur ad auroram contes-
pletur aliquis mulieres à no-
cturno lecto surgentes, tur-
piores putabit esse bestijs,
quæ intra vnâ horâ nominari aut excitari se difficile
lumè patiuntur. Unde diligenter domi concludunt sese,
ut ne ab illo viro conspiciantur. Amicula autem & an-
gilla,

ραποανίδων ὁ σύμμορφος
 ὅχλος, ἐκ κήλων παρυσσῶσι,
 ποικίλοις φαρμάκοις κατα-
 φαρμακώουσα τὰ λυσιγῆ
 πρόσωπα. οὐ γὰρ ὕδατος ἄ-
 κράτος ὑάματι τὸν ἐψηλὸν
 ἀρνιψάφωσα κάρον, οὐθὺς ἄ-
 πλονται σπονδῆς ἐχομένου τι-
 νος πράγματι, ἀλλ' αἱ ποτα-
 λὰ τῶν διαπασμάτων σιωθε-
 σαις τὸν ἀνδρῶ τοῦ πεσέπου
 χεῶτα φαίφασιν, ὡς δ' ἐπὶ
 δημοτικοῖς σομπῆς, ἀλλ' ὅτις
 ἄλλῃ τῶν ἀνερξουσῶν ἐκτε-
 χεῖται, λικανίδας ἀργυράς,
 καὶ πεχόους ἐσοπράτε, καὶ
 καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου
 πυξιδίῳ ὅχλον, ἀγῆα μισὰ
 πομπῆς λακοδαιμονίας, ἐν-
 οῖς ὁδόντων σμηκτικῇ λύ-
 νάμει, ἢ βλεφάρων μελάνυσσα
 τέχνη θυσανείζεται. τὸ δ' ὅλη-
 σον ἀραλίσκα μέρος ἢ πολλὰ
 τῶν τριχῶν αἱ μὲν γὰρ φαρμά-
 κοις ἐρυσθράνδρ διωαμένοις,
 πρὸς ἡλίον μισσημβρίαν τοὺς
 πολλοκάμους, ἵσα τοῖς τείειν
 χοῖδους,

cillæ, consimilis formæ tu-
 ba, circumstant, varijs me-
 dicamentibus infelices illas
 facies inficiendo ac medi-
 tando restituentes:

Neque enim latice meri
 Aquæ profundam ubi ab-
 luere crapulam,
 proinus ad serium aliquod
 studiūque dignum accedunt
 negotium, sed crebræ me-
 dicamentorum composicio-
 nes sædam faciei cutem ex-
 poliunt. Perinde autem ut
 in publica pompa, alias suba
 inde aliæ ancillarum instru-
 menta manibus exhibent,
 pelues videlicet aureas, &
 gutturnia, speculæque, &
 quemadmodum in pharma-
 copolio, pyxidum turban-
 & vascula plena mulie in-
 felicitatis, in quibus den-
 tium vis abstersiva aut pala-
 pebris denigrandis ars com-
 parata velut thesaurus quis-
 piam seruatur. Plurimam
 autem partem consumit
 textura capillorum. Nam
 aliæ quidem medicamentis rubefaciendi vim habentibus,
 ad Solis meridiem capillos perinde ut lanarum colo-
 ribus

ῥοιῶς, ξανθῶ μεταβάλλουσιν
 ἄνθη, τὴν ἰδίαν καὶ κρινέ-
 σσα φύσιν, ὅπως αὖθις ἔρην
 ἢ μέλαινα χροίη νομίζεται,
 τὸν γυαμυκότερον πλοῦτον
 ἄς τὰν τὴν ἀναλίσκουσιν, ὅς
 ἂν Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν
 πρὶν ὅντων ἀκρύνουσαι, σιδηρὰ
 τε ὄργανα, πνερὸς ἀμβλεία
 φλογὶ διαλυθῆτα, βίᾳ τὴν ἐ-
 λίκων οὐλότιτα διαπλῖκει.
 καὶ περιέρχοι μὲν αἰ μίχῃ τῶν
 ὁφρῶν ἐφ' ἑκκυσμέναις λύ-
 μαι, βραχὺ τῶ μετώπῳ με-
 τὰ χυμὸν ἀφίσσι, σοβαρῶς
 δὲ, ἄχρι τῶν μεταφρύνων,
 οἱ ὀπίσθιν' ἐπισπλάθον' πλο-
 καμοὶ, καὶ μετὰ τοῦτο ἀνθο-
 βαφεῖν πείδῃ, τῆς σαρκὸς ἐν-
 δότερ ὡς τοὺς πόδας ἐπισφί-
 ζοντα, καὶ καπνοῦ φῶς ἐς πρό-
 φασιν ἰσθῆς, ὑπὲρ τοῦ στομά-
 χου μιν ὄναι πάντα ἢ τὰ ἐν-
 τὸς αὐτῆς, γυρομῶτρα τοῦ
 πεσώπου, χωρὶς τῶν ἀμύρ-
 φων πεπληνότερων μαζῶν,
 οὓς αἰ περιφύρονται ἀσμε-
 τας.

tribus flauo inficiunt fulgo-
 re, propriam damnanes na-
 turam. Alia verò quibus
 sufficere ad formam nigra
 coma videtur, omnem mari-
 torum opulentiam in hanc
 expendunt, totam propè A-
 rabiam ex capillis redolens
 tes, ferreaque instrumen-
 ta ignis obiusa ac modica
 flamma calefacta, vi quae-
 dam cinnorum flectus in-
 ter se implicant. At euri-
 ois quidem compositae illae,
 & ad supercilia usque at-
 tractae comae, breue intersti-
 tium fronti relinquunt. Post
 tergum autem in scapulas
 usque demissi capilli, in so-
 lenti quodam modo succu-
 tiuntur. Huc accedunt &
 varijs coloribus tineta san-
 dalia, intra carnem pedes in-
 pso adstringentia, & tenuis
 atque pellucida, praetextu
 tantum assumpta, vestis, ne-
 corpus ipsum nudatum esse
 videatur. Omnia autem quae
 intra ipsam sunt, cognitu fa-
 ciliaiora quàm facies, usque ad turpiter propendentes istas
 mamillas, quas semper circumferunt obligatas ac vin-
 ctas.

τας, τί δὲ τὰ τούτων πλου-
 σιότερα λακὰ διέξισθα, λί-
 θους ἑρυθροῦς κατὰ ἑξο-
 χῶν, πολυτάλαντον ἡρσημέ-
 νας βρίθῃ, ἢ τὸς περὶ καρ-
 ποῖς ἢ βράχιοι δράκοντας,
 αἷς ὡφελον ὄντως ἀντι γυνοῖς
 δράκοντες εἶναι. καὶ σφάνη
 μὲν ἐν ὑψηλῷ πλὴν κεφαλῇ
 περὶ δὲ, λίθοις ἰνικοῦς διὰς
 σερῇ. πολυτελεῖς δὲ τῶν
 αὐχένων ὄρμοι καθάπνται. καὶ
 ἀρχὴ τῶν πιδῶν ἰσχυρὰ κα-
 ταβέδην, ὃ ἀβλήῃ χυρὸς,
 ἅπαν, ἢ τι τοῦ σφυροῦ γυμ-
 νοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
 δὲ λῶν, σιδῆρων τὰ πείσφυρα
 σκέλη πεπιδῶναι. λαπαλαῶν
 αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα, νόθης
 ὀμφορίας ἐξαπατῶντι κάλ-
 ηδ ἡμαρτωθῆ, τὰς ἀνασχού-
 τους παρὰς ἑρυθροῦ νοση-
 ῖν, ἰπικίσις φύνειν ἵνα πλὴν
 πείρην κομῶν αὐτῶν, καὶ πονα-
 ροῖαν, τὸ σφυροῦ ἀνθῇ
 ἰπικονίξῃ. τίς δὲν ὁ μὲν πλὴν
 τοσαύτῃ παρασκευῇ βίος;
 αὐτοῖς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐξυδοί,
 καὶ

ius rubere faciat. Quæ igitur vita porro tantum appa-
 rum consequitur? Nempe statim è domo egressionem,

& om-

elas. Quid autem opus est
 opulentiora istis malarecēs
 fere? lapillos videlicet Ery-
 thraeos ab extremis auricu-
 lis numerofo pōdere suspen-
 sos, aut illos circum manus
 & brachia euntes dracones?
 qui vinam verè pro auro
 dracones sint. Etiam coro-
 na caput circumcircā ama-
 bit, lapillis Indicis stellatā:
 preciosa autem de ceruicis
 bus monilia dependent, &
 usq; ad extremos pedes mi-
 serum illud descendit aurū,
 omne quicquid tali ubique
 nudum est, reuinciens & ad-
 stringens. Dignum autem
 fuerat, ferro potiùs religata
 crura ista vinciri. Iam verò
 ubi totum corpus adulteris
 nœ istius formositatis fallas
 ei elegancia quasi quibusdā
 præstigijs efformatum fue-
 rit, impudentes etiam genas
 rubefaciant illitis fucis, ut
 videlicet nimium ipsarū &
 pinguem colorem, purpus
 reus ille nitor insuper addi-

καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτίθει τὸς
 γυμναστικὰς. ὦν ἐνὶ οἷοι
 κακοδύμονος ἀνδρῶν, οὐδὲ
 αὐτὰ ἴδασι τὰ δνόματα, καὶ
 λιάδας, ἢ τύχοι, καὶ φυντυ-
 λίδας, ἢ πλὴν Φρυγίαν δια-
 μονα, καὶ τὸν Δυσίρωτα ἡδὲ
 μορ' ἐπὶ τῷ ποιμένι τιλετώ δὲ
 ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν,
 ὑποπλά μυσθία καὶ γὰρ τί
 δὲ περιπλῆκεν ὅσα φθορὰν
 ψυχῆς; ἐπαδ' αὖν δὲ τούτων
 ἀπαλαγῶσιν, οἵκοι ἀνθ' τὰ
 μακρὰ λουτρά. καὶ πολυτι-
 λὲς μὲν καὶ ἡδ' αἶα τράπεζα
 πολὺς δὲ ὁ μιτὰ τῶν ἀνδρῶν
 ἀκκισμός. ἐπαδ' αὖν γὰρ τῶν
 πλείων γίνονται ταῖς παρ' αὐ-
 τῶς γαστριμαργίας, οὐκ ἐν
 οὐδὲ τῷ φάρυγγι αὐτῶς πα-
 ραδ' ἐχέσθαι διαμαρῶν τίσι
 τίον, ἀπὸ τοῖς διακτύλοις ἐ-
 πιγράφουσαι, τῶν παρακῆ-
 μῶν ἐκαστὴν ἀφ' ὧν
 νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγού-
 μεθα, καὶ τοὺς ἐν τὴν ὥρας
 ὑπνοῦ, καὶ ἐκλυτῆς ὁ δὲ
 γίμουσαν, ἀφ' ἧς ἀναστῆ-
 κας, ἀνὸν ἡσυχίαν ἡσυχίαν.

ταυτὶ

refertur, ex quo surgens quisque statim lauaero opus ha-

et omnis spectator atterens
 atque necans maritos. Quo-
 rum nonnullorum infelices
 viri, ne ipsa quidem nomi-
 na norunt, ^m Coliadas, si
 fors ita ferat, et Genetyl-
 idas, aut Phrygiam illam
 deam, et Comum amore
 perditum in pastore. Sacri-
 ficia autem arcana, et abs-
 que viris suspecta mysteria.
 Quid enim attinet et ani-
 morum corruptelas comple-
 eri? Postquam autem his per-
 actis iterum discesserunt,
 domi statim proluxa bal-
 nea, ac sumptuosa quidem
 et lauta mensa, erga viros
 autem multa ac simulata re-
 cufatio. Postquam enim ni-
 mis quam repleta fuerint
 sua ipsarum gulositate, cum
 amplius neque guttur ipsarum
 cibi quicquam recipere po-
 test, summis digitis velut in-
 scribentes, appositorum vo-
 numquodque degustant, no-
 ctes ad hæc narrantes, et
 diuersorum corporum som-
 nos, et muliebritate lectum

pppp

bet.

ταυτὶ μὲν οὐδ' ἀνθρώπου βίου
 τυχμῆαι. τῶν δ' ἐμικροτέρων
 ἢ τίς ἐθελήσει τὸ ἀληθὲς κα-
 τὰ μίαν ὁρμήσασθαι, ὄντως
 καταράσασθαι Προμηθεῖ, πῶ
 Μιν ὄφρα ἰδέναι ἀπ' ἑρ-
 φας φωνῶν. Εἰτ' οὐ δικαίως
 πλεονεκτήσαν μιν Γρά-
 φουσι τὸν Προμηθεῖα πῶς
 τὰς πέτρας; Καὶ γιντ' αὖ
 ὡς λαμπρὰς, ἅπο δ' οὐδ' ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισθὸν οἱ μὲν ἄπαν-
 τας τοὺς θεοὺς. Γυναικας
 ἑπλάσσειν, ὃ πολυτιμωτοί
 θεοί, ἔδν' ὁ μαρόν. γαμῆ
 τίς ἀνθρώπων; γαμῆ δ' Ἀ-
 θεός, λοιπὸν γ' ἐπιθυμία. ἢ
 γαμινίᾳ δέχθ' μοιχὸς ἑντρον
 φθόν. Εἰτ' ἐπιθυμία ἢ φαρμα-
 κῆαι, καὶ νόσοι, Χαλεπώτα-
 ὡς φθόν' ὁ, μὲν οὐ γὰρ πάντα
 ἢ βίον γαμῆ. τίς καὶ τὰ ἀ-
 γαθὰ δικάζει; τίς βί' ὁ δὲ
 εὐχῆς

Toroq adulter nuptiali subsidens
 Illudit. hinc nascuntur insidia & metus,
 Et temperata toxico mala pocula,
 Morbiq; varij, atque omnium gravissima
 Invidia, cum qua mulier omne ævum exigit.

Quis hæc bona videlicet sectatur? aut cui vita adeo im-
 felix

bet. Atque hæc constantia
 vitæ argumenta sunt. At
 verò quæ acerbiora sunt, si-
 quis veritatem ex parte mo-
 dō diligentius persequi ve-
 lit, verè execrari Prometheū
 posset, in Menandri illam e-
 rumpendo vocem:

Ergo immerentem disci-
 tant Prometheus

Pendere fixum Caucasī
 de rupibus?

Et geritur illi lampas, at
 aliud nihil

Boni: quod omnes au-
 tumo odisse supertos.

Fecit mulieres, proh su-
 preme Iuppiter,

Genus scelestum. ducit
 aliquis coniugem?

Clām ducit, & quodam-
 modo oblitus sūi.

Nam cupiditates mox se-
 quuntur plurimæ,

τοῦτος, θυμὸς αἰσίου
τοῖν αὐτὸν αὐτὸν αὐτὸν αὐτὸν
κακοῖς, πλὴν ἀρρεφῶν τῶν πᾶσι
δωρ ἀνθρώπων. ὁρθεῖσθ' ἀνα-
στὰς ἐκ τῆς ἀφύγος κοιτῆς, τὸν
ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι κοιτῶν
ὑπνὸν ἀπονιψάμενος, ὅδ' αὖτε
παιτῶν, πλὴν ἑρᾶν χαλαρὰ δα-
ταῖς ἐπιμήκοις περιόνταις συρ-
φάφας, ἀπὸ τῆς πατρώας ἐ-
στίας ἐξέρχεται, κάτω κινύ-
σας, καὶ μηδ' ἄν τῶν ἀπάν-
των ἐξ ἱκανῆς περὶ λήπῃ.
ἀπολαύσθαι δὲ καὶ παιδαγωγῶν,
καρὸς αὐτῶν κόσμου ἐπὶ πονίᾳ,
τὰ σιμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερ-
σὶν ὁρᾶν ἀκρατοῦ τῶν, οὐ
πεισθῆναι ἐν δόμας, κόμῳ
καταψύχῃ ἀναμύσας, οὐ
δὲ ἑσπερὰ τῶν ἀντιμέρῶν
χαρὰ τῶν ἀγρόφους ἐκ-
ναι, ἀπὸ τῆς πρὸς τοὺς ἀν-
τοὶ κατόπιν ἀκολουθοῦσιν,
τῆς παλαιᾶν ἑργῶν ἀρετῆς φν.
λάττωσαι βίβλοι, καὶ ἄς μὴ
πικρὸν δ' οἱ φοιτῶν, ὁ μὲν αὖτε
ροὶ πᾶσι δὲ τοῖς φιλοδόχοις
ψυχῆς μαθήματα λιπαρῆς
ἐναθλῆ.

oporteat, apta atque sonora lyra. Omnibus autem phi-
losophicis animi disciplinis abundanter exercitatus, ubi
pppp z iam

felix ac misera animum de-
mulceat? Aequum igitur
fuerit, mulieribus istis malis
opponere masculam pueros
rum viuendi rationem. Nam
manè surgens ex lecto haud-
quaquam coniugali, post-
quam residentem in oculis
somnia reliqua aqua sim-
plici abstersit, sacra chla-
myde humeralibus fibulis
adstricta, à paternis adibus
egreditur, demisso in terram
vultu, ac neminem ex omni-
bus ex aduerso intuens. Co-
mites autem et paedagogi
turba ipsum decens, sequun-
tur, venerabilia virtutis in-
strumenta manib. tenentes,
non secti pectinis incisuras,
quib. coma demulceri queat,
neque specula, repercussarum
formarum absq. penia
cillo expressas effigies: sed
vel multiplices pagillares à
tergo sequantur, vel veterum
virtutes operum custo-
dientes libelli. Quod si etiā
in ludum Musici itare illum

ἐναθλῦσας, ἐπαδ' ἂν ἢ διὰς
νοῖα τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν
κοριωθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλθε-
ριοῖς ἀσκήσεις ἐκπονεῖ. Θύσ-
σατοὶ γὰρ ἵπποι μέλονται αὐ-
τῷ ἢ βραχὺ πλὴν νύκτις πα-
νοδαμνύσας, ἐν ἡμέρῃ μέλι-
τῷ τὰ πολεμικὰ, ἀκούτας δ.
φίλεις, καὶ βέλῃ δι' ἀνόχου δι-
ξίαις ἀρπάκων. εἴθ' αὖ λιπα-
ρὰ παλαίστρα, καὶ πρὸς ἡλίου
μυσημέρινδ' ὁ δάκτος ἐκνοή-
ζεται τὸ σῶμα πυκνόμενον. οἱ
τε τῶν ἐναγωνίων πόρων ἀ-
ποπαλάσσοντες ἰδρωῖσι, μεθ'
ὧς λυτὰ σώτομα, καὶ τράπε-
ζαι, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπιθύφου-
σα πράξει. ἄλλοι γὰρ αὐτῷ
ἀσκήσαντες, καὶ παλαιῶν ἔρ-
γων αὐτὸν δόμῃ, καὶ ἐπιμη-
λόμεναι μνημῆα, τίς ἀνδρῶν
ἥρωος, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρ-
τυρέμεν, ἢ οἱ δικαιοσύνης
νῦν καὶ σωφροσύνης ἡσπῆς
σάνοι ταῦτάς τε ἀρετὰς ἀπα-
λὼν ἐν πλὴν ψυχῇ ἐπαρδῶν,
ὅταν ἡσπῆς τὰ πρᾶξι μὲν ὀρί-
ση, τῆς γὰρ ἀνδρείου τὸν
ὁφθαλμό

iam mens cyclicis illis bonis
satiata fuerit, corpus quoque
liberis exercitationibus ex-
ercet. Nam Thessali equi
curæ illi sunt: ac breuiter
iuuentutem domans ac sub-
iugans, in pace meditantur
res bellicas, emittendo spica-
cula, & euibrando iacula,
perita ac certa ferendi dex-
tera. Deinde & nitida pa-
læstra, & ad Solis meridia-
num calorem oppletur pul-
uere corpus densatum, de-
stillantesquæ contentiosos
rum laborum sudores, post
quos laucra breuia, & men-
sa sobria, rebus paulò post
gerendis non aduersa. Rura
sum enim ipsum præcepto-
res, & veterum operum ex-
empla repetentes, atque in his
eum cura versantes recor-
dationes, nempe quis heros
virilis ac fortis fuerit, aut
quis ob prudentiam publico
testimonio laudatus, aut qui
iustitiam ac temperantiam
amplexati fuerint. At talibus

virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando iam
vespera rebus gerendis finem imponit, tributo quod ven-
tri

Ἰφιδόμορον Ἀσμιδὸν ἱππικὰς
 πρῆσας, ἡδίστους ὑπνους καθύ-
 δα, τοῖς μὲν ἡμέραν καμά-
 λους ἱππικῶν ἐπὶ χέρον, τῖς
 οὐκ ἄν ἐρασὺς ἐφύδον ἡβῶν
 τοιοῦτος; τινὶ δ' οὕτω τυ-
 φλά; ἢ αὖ τῶν ὀρμμάτων βο-
 λῶν, πυροὶ δὲ οἱ τῆς θυμῶν
 λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἄν ἄ-
 γασσαι τὸν ἐν παλαιστικῇ
 μὲν Ἐρμῶ, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν
 λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστο-
 ρα, θείας δὲ ἀριτείας ἐστὶ θύη
 τοῦ διακοντοῦ σάματος; ἀπὸ
 ἡμῶν μὲν, Αἰακίδων οὐράνιοι,
 βίβ' ἔνθ' ἡμιθέων οὐτ' ἔσθ' ἄν
 παντικὸν τοῦ φίλου καθέζε-
 σθαι, καὶ πλεῖστον ἡδὺν λα-
 ποῦντ' ἀκούειν, ἐξίον τι δὲ
 αὐτῶν σιωπῇ, καὶ παντὸν
 ἔργον κοινωνίαν ἔχειν. οὐ-
 ξατο μὲν οὐδ' ἐρωτικῆς δὲ ἄ-
 πείρας καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸν
 Σπυρίδωρον, ἀνὴρ ὡς γῆ-
 ρας ὀδύσσει, μηδ' ἐμὴς τύ-
 χης παράσαντα βάσκανον
 ἐπύρασεν ἂν δὲ καὶ οἷον ἀνθρώ-
 πινος φύσεως νόμος, νόσος ἐπὶ
 ψαύσας

uida impressione labefactatum. Quod si verò etiam, qua-
 lis humanæ naturæ conditio est, morbus quispiam inua-

tri ex necessitate debetur de-
 penso, suauiores somnos
 dormit, post diurnos istos la-
 bores ad tempus conquie-
 scens. Quis igitur amator
 ephebi talis non ferret? Aut
 cui ita habes oculorum qui-
 dem fuerit acies, cæca verò
 atque offuscenta mentis ra-
 tiones? Quomodo verò non
 amaret illum palastris qui-
 dem Mercurium, inter lyras
 autem Apollinem, equitatio-
 nem verò Castorem, diuinas
 autem virtutes mortali pro-
 sequentem corpore? At mi-
 hi quidem, ô Dii cælestes,
 vitinâ vita sit hac perperua,
 ex aduerso amici sedere, &
 suauē loquentem propè au-
 dire: cum exeunte autem pa-
 riter exire: & in summa,
 omne cum eo opus commu-
 ne habere? Optârît igitur
 amator quispiâ per illasam
 & inconcussam vitâ ama-
 sium suum absq; omni mole-
 stia ad senectutem perueni-
 re posse, nullius fortunæ in-
 uada

ψάσασθ' αὐτοῦ, κάμνουσι
 σπυροσάσω, καὶ δὲ χαμνέου
 θαλάττης ἀναγομύω συμ-
 πλόνσομαι, καὶ τυραννικῇ
 θία δισμὰ πειράψω, τὸν ἴσθμον
 ἱμαυτῶ πειρήσω οἰδηροῖ.
 ἰχθὺς ἅπας, ὁμισῶν ἐκεί-
 νου, ἑμὸς ἔσται. καὶ φιλέω
 πρὸς πρὸς αὐτὸν οὐνοῖκως ἔχον-
 τας. εἰ δὲ λησὰς ἢ πονημίους
 θειασάμην ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶν-
 τας, ὀπλισάμην καὶ παρὰ δό-
 κωμι. καὶ ἄν' ἀνὴν, [ἢ] οὐκ
 ἀνέξομαι· τί λαυταῖας δὲ ἐν-
 πολλὰς τοῖς μετ' ἐκείνου. καὶ
 ἑμοῦ ἐργασίῃσις ἐπιθήσο-
 μαι, ποιῶν ἀμφοτέροισι ἐπι-
 χῶσαι τάφον· ὅς τοις δὲ ἀνα-
 μίξεντας ὅς τε, μὴδὲ πῶ λω-
 φίλῳ νόμῳ ἀπ' ἀλλήλων δὴ
 κείναι. ταῦτα δὲ ὁ πρῶτος χα-
 ράξσει· οἱ ἑμοὶ πρὸς τοὺς ἀ-
 ξίους ἔρωται, ἀπ' ἡ τοῖς γέ-
 των ἡρώων φρόνησις ἰνομο-
 θέτησεν, ἐν οἷς ὁ φιλίας ἔρως
 ἄρα θανάτου συνῆξιναι.
 Φωκίς ἐν νηπιῶν ἔτι χρόνῳ,
 ὅτε Πυλάδης συνῆψεν. θιδρ
 δ,

duravit, & una cum vita tandem expiravit. Phocis ab in-
 fanilibus adhuc annis Orestem Pyladi coniunxit: Deum
 autem

serit ipsum, cum laborantē
 pariter agrotabo: & si per
 intempestum mare in altum
 tollatur, cum eo simul nauis
 gabo. Quod si etiam tyrans
 mea vis vincula illi inne-
 fiat, par ferrum mihi ipsa
 quoque circumdabo. Et qui-
 cumq; illum oderit, idem mi-
 hi inimicus quoque erit. Si
 verò prædones aut hostes
 videam in ipsum grassantes,
 etiam ultra quam potero ara-
 mabor: & si moriatur, vi-
 uere neque ipse sustinebo.
 Postrema autem mandata
 his quos proximè post illum
 amavi, ista dabo, ut commu-
 ne amobus sepulchrum ac-
 cumulent: osibus autē per-
 misendo ossa, ne murū qui-
 dem pulverem à se mutuò
 segregari sinant. Atque hæc
 non primi ita effingunt mei
 erza dignos amores, sed illa
 Dii proxima heroum pru-
 dentia velut quadam lege
 sanciuut, in quibus amicitie
 amor ille ad mortem usque

autem

ἢ, τῶν πρὸς ἀνδρῶν παθῶν
 μισοῖν λαβόντων, ὥς ἐφ' ἑ-
 νὸς συάφους τοῦ βίου σω-
 πλῶσαν. ἀμφότεροι Κλυ-
 ταμνηστρᾶν ἀνέρου, ὡς Ἀ-
 γαμέμνονος παῖδον. ἢ ἀμ-
 φοτέρω Ἀγιδῶ ἐφονάσθη. τὰς
 Ορέστῳ ἰδανούσας ποινὰς
 Πυλάδης ἐνόσθη μάλλον, κα-
 νομήν συνκωνίστο. τὴν δὲ
 ἐρωτικῶν φιλίαν δὲ τοῖς τῆς
 Εὐαδῶς ὄροις ἐμέτρησαν,
 ἐπὶ ἐπὶ τοὺς ἰσχύοντες Σκυ-
 θῶν τέρμονας ἐπλῶσαν, ὁ
 μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς
 χοῦν Ταιριχῆς γῆς ἐπιβάς
 νοσῶντος ἀνδρὸς ἐμνηστῆρον
 αὐτοῦς Βειννὸς ἐξυποδόχῃσι.
 καὶ τῶν βαρβάρων ἐν λυ-
 κῇ πεινῇ σῶσιν, ὁ μὲν τὸ τῆς
 στυγερῆς μακίας πρὸς τῶν, ἑ-
 κατό. Πυλάδης δὲ Ἀφροδῖτι
 πέψα, σάματός τ' ἐπιμήλῃ,
 Πίπλη τε πρὸς ἀνδρῶν ὁπότες
 τοῖς ὑφ' αὐτοῦ, οὐκ ἐραστὴ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἰδανούσῃ.

ἢ οὐ.

in sania collapsus iacebat: Pylades autem

Spumam oris abstergebat, atque corporis

Curam gerens, tegebat illud vestibus.

non amatoris modò, sed & patris affectum præ se ferens.

PPPP 4

Quando

autem cum mulierum affe-
 ctum velui mediatorem
 quendam accepissent, perin-
 de atque in uno eodemq; vi-
 tæ nauigio simul nauigârunt.
 Ambo Clytemnestrâ mersa
 emerunt, vii Agamemnos
 nis filij: ab ambobus Aegi-
 sthus occidebatur: & su-
 rijs quibus Orestes exagitabatur,
 Pylades magis quam
 ille infestabatur: idemq; cum
 illo, cum iudicaretur, peri-
 culum sustinebat. Amato-
 riam autem amicitiam non
 Græciæ modò terminis me-
 tiebantur, sed ad extremos
 Scytharum fines nauigârunt,
 aliter quidem morbo
 laborans, aliter autem cu-
 ram adhibens. Tauricam
 quippe terram ascendentes,
 statim occisa matris olirix
 Erinnyes perinde atque ho-
 spitio ipsos excepit. Ac ban-
 haris vndique circumstanti-
 bus, aliter quidem ex consue-

ἴδῃ. ὡς καὶ γοῦν ἐκείνη, θα-
 τέρου μύθοντι ἐπὶ τῷ φο-
 ονθλῶα, τὸν ἑτέρου ἐς Μυ-
 κλῶα ἀπέρχαι, κοινοῦντα
 γράμματα, μύθον περ ἀλ-
 κήων ἀμφοτέρωθεν θέλουσιν,
 ἐκείνῃ ἐν θατέρῳ ἴσῃ
 ἴσῃ ἰαντὸν ἔχουσιν. ἀπο-
 θῆται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ορέ-
 σης, ὡς Πυλάδης παῖδ' ἀγίος
 τέρειν, μόνον οὐκ ἱρασὺς ἐπὶ
 ἱερῶν μὲν γράμματα. Τὸ γὰρ
 σφαιλῶα τὸν δ', ἐμοὶ βάρ-
 μίγα. Οὐκ ὁλοῦν γὰρ ἐμὴ
 ἐν τὰς συμφορὰς. καὶ μὲν
 θλίβον φησί. Τῷ δὲ μὲν δὲ
 τον δίδω, Πέμψω γὰρ Ἀργος,
 ὥς ἐσσι καλῶς ἔχῃ, ἡμᾶς δ'
 ὁ γὰρ ἔσθ' ἐν τῷ καὶ γὰρ δ'
 τὸς ἔχῃ τὸ πᾶν ὅταν γὰρ ἐκ
 παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐν-
 πραφῆς, ἐπὶ πᾶσι δὲ καλῶς ἐκ
 δυνάμει καλὴν ἀνδρῶς
 θῇ, τὸ πάλα φησὶν, αἰο-
 βίους ἔρωτας ἀνταποδίδω
 σι καὶ δυσχερὲς αὐτῷ ποτε.
 ἐπὶ ποτέρῃ ἱρασὺς δυν, ὡς
 περ ἀπ' ἐσθλῶς τῆς τῷ φίλῃ
 τεστ, confirmatus fuerit : id quod olim amatum est, mutuos
 atque alternos amores vicissim reddit : adeoque difficile est
 sentire vter alterius amator existat, perinde ut ἐ speculo,

Quando igitur iudicio lata
 sententia fuerat, ut altero
 ad supplicium & eadem ma-
 nente, alter Mycenae profi-
 cisceretur ad afferendas li-
 teras : ambo manere alter
 pro altero volunt, uterque in
 altero viuentem seipsum vne-
 re existimans. Revertit autem
 & epistola à se Orestes, tan-
 quam Pylade digniore qui
 illas acciperet, tantum non
 amator pro amato redditus.

Nāq; hūc perire occisum
 (inquit) onus mihi graue :

Ego enim ille sum, qui
 hoc cōcilio nobis malum.

Et paulo post ait :

Huic quidem da literas,
 Argos enim mittam, tibi
 ut res bene habeat :

Occidat aut nos, cui opo.

Nam vniuersum negocium
 ita se habet. Quando enim
 à puero dignus ac serius ille
 amor simul enutritus, in eam
 aetatem quæ iam ratione uti,
 aliāq; ex alijs colligere po-
 test, similis

θαν[ο]ν ἀννοίας, ἐπὶ τὸν ἱρώ-
 μρον ὁμοίως εἰδέναι τί δι' οὐ
 τοῦ κατ' ἡμᾶς βίος ξυλῶ αὐτὸ
 πρὸς τὸν οὐρανόν, θεοῖς νό-
 μοις δεῖν, ἐκ θαλάσσης ἐφ'
 ἡμᾶς καταβυθικός; ἀσμενὺς
 δ' αὐτὸ δι' ἀνθρώπων, κατ' ἀνθρώ-
 πους ἀννοίας νεωκορῶμεν. ὅλη δ'
 ἡμεῖς ἀνθρώπων, κατὰ τὴν τῶν
 σοφῶν ἀπόφασιν, ὡς αὐτοῖς
 τινέοι, καὶ μόνον ἵπποι.
 Γυμνάσια δ' ὅ γε πᾶσι τὸν πρὸς
 αἰῶνα. αὐτὸ μὲν Σωκράτι
 καὶ διδασκαλία, καὶ τὸ παρὰ
 πρὸν ἱκανὸν τῆς ἀρετῆς διὰ
 εὐνοῖαν, τοῖς Δελφικοῖς τεύ-
 ποσιν ἐπιμήνην, χρυσὸν γὰρ
 ἀληθείας ὁ Πύθι[ος] ἐθέσπι-
 σεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκρά-
 τος σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς
 ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν
 βίον ὤνισκε, καὶ τὸ πρὸς τὴν
 εὐνοῖαν ὡς μέγιστον ὠφελὺν πρὸς
 κατὰ δὴ δὲ τῶν νέων ἱερῶν,
 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτους,
 ὃς

simili amantis beneuolen-
 tia, in amatum recidens i-
 magine. Quid igitur ceu pe-
 regrinam voluptatem nobis
 exprobras, id quod vita no-
 stræ proprium est, diuinis
 legibus definitum, & per
 successionem ad nos trans-
 missum? Libenter verò is-
 psium recipientes cum pura
 mente, veluti sacram quan-
 dam rem tractamus. Nam
 verè beatus ille est, iuxta sa-
 pienium sententiam,

Cui pueri molles, & equi
 solidam ungulam habentes:
 Atq; senecta viro minùs
 intolerabilis illi est.

Si quem adamant pueri.
 Socraticæ verò doctrinæ,
 & splendidum illud viru-
 tis examinandæ iudicium,
 etiam Delphicis cortinis ap-
 probatum est. Oraculum e-
 nim veritatis Pythius ille ex
 adyto dedit, Virorum om-
 nium Socrates (inquiens) sa-
 pientissimus: qui pariter cum

cæteris disciplinis, quibus vitam hominum promouit, & pue-
 rorum amorem, ceu rem præcipuè utilem adinuēnit. Conue-
 nit aut. in iuuenes amare, perinde ut Alcibiadem Socrates,

pppp s qui

ὅς πο' μιᾷ χλαμύδι πατρὸς
 ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε
 τὸ Κατιμάχεον, ἐπὶ τέλει
 τῶν λόγων, ἥδιστα πεσέμεν
 αὐτὰρ αἰσὶν ἑρπύσμα· Ἀθεὶ γὰρ,
 ὃ ἑρποισιν ἐπ' ὅμμασιν ἀλὶνα
 φέρουσιν, Ἐρχίθε' ὡς ὑμῖν ὦ.
 εἰσι παύσει φιλῆν, Ὡς δὲ νεώρ
 ἱεράοιτε, πόλιν καὶ αὐτὸν ἔ-
 λοιτε. Ταῦτ' ἐδότ' αὖ, ὅ νει-
 νία, σαφρόνως πασι καὶ
 γαστροῖς πρόοιτε, μηδὲ δολίγης
 τέρψινος ἔνεκα πλὴν μακρὰν
 ἐκχέουσα δύνοισιν, ἄλλ' ὅτις
 ἀκμῆς, πλάσσει τὰ βυφίλῃ
 πάθῃ πεδῶν ἰσθμῷ. τὸν δ' ἔ-
 ρανιον ἱερωτὰ πεσπυῶνται,
 αἷς γῦρας δὲ παύσαν βίβαν
 τηρεῖν τὰ πάθῃ. τοῖς γὰρ ἔτι
 φιλοῖσιν ἡδίστη μὲν ὅ τ' ἔτι
 κερὸν, ὅδε μὲν ἀπρὸς συν-
 δέσας παροικέουσιν, αἰοῖσι
 μοι δὲ μετὰ θάνατον αἰετὶ πάν-
 τας ἐκποιτῶσι λαλόντων. ἢ δὲ
 δὴ φιλοσόφων πασι πι-
 σάσιν, αὐτὸν μετὰ πλὴν ἰσθμῷ.

ἔτι

qui sub una atq; eadem chla-
 myde patris somnos dormi-
 uit. Atque equidem Calli-
 machi illud præconium ad
 finem orationis libentissime
 cunctis apponerem.

Namque, utinam, cu-
 pido sectantes lumine as-
 matos,

Hecius ut pueros iussit
 amare senex,

Sic & ametis eos, fortiq;
 habitetis in urbe.

His cognitis, adolescentes
 modestè pueris bonis con-
 uersamini: neque modicæ
 delectationis gratia, longa
 effusa beneuolentia, usq; ad
 vigorem modò ætatis fictos
 ac simulatos amadi affectus.
 protendite: sed cælestem as-
 morem adorantes, à pueris
 usque ad senectutem stabi-
 les animorum motus conser-
 uate. Nam hoc pacto aman-
 tibus, suauissimum quidem
 vitæ tempus est, nulla inho-
 nestæ conscientia cohabita-

ante. Celebris autem & multa post mortem illorum fama
 ad omnes passim promanat. Quòd si verò conuenit philos-
 phorum pueris fidem adhibere, etiā æther post terram ex-
 cipit

ῥίται ζὺς ταῦτα ἰκλιῶντας.
οἱ δ' ἄμεινον ἀφθανόντων, ἔ-
χουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφ-
θαρτον. τοιαῦτα δὲ Κλη-
δικρατίδου σφόδρα νεανικῶς
σιμυολογησάμενος Χαερκλίας
μὲν, ἵκ' ἀντίρρ' ἡγεῖται παρὰ
μυρον, ἐπὶ σχορὸν ὦρα γὰρ λῶ
ἐπὶ ναῦν ἑατίνενα διομένων
δ' ὅ, τι φρουρίην, ἀφ' ἧνα-
σαι, δὲ ὀλίγος ζὺς ἐκατέρου
λόγος ἀειδυσάμενος, οὐκ ἔξ
ἔποψ' ἔφην, καὶ παρ' ἡμῶν
καμίνους ὑμῶν, αἱ τῶν τοι
τῶν λόγων ἰοικίην ἀποχιδά-
σθαι δὲ λυκῶς δὲ, καὶ νῦν Δί,
ἱερῶ μιν φρουρίδ' ἐναρ-
γῆ ταῦτ' ἔειπ' ἵχνη σκιδὸν ῥῆ
ἔειπ' ὅτιν ὅ, τι τῶν κατ' ἡμῶν
πᾶν ἐτέρω δυνάσθαι πρῆματι.
καὶ ποτὶ μὲν ἢ τῶν πραγμά-
των ἐμπειρία, πλείων δὲ ἢ τῶν
λόγων δυνότης ὥς ἔγωγε ἀν-
ωξάμενος, ἔπειτα λῶ ἐν δυνά-
τει ἡνέσθαι Θυραμίνους ἐκεί-
νος ὁ λόδορος, ἵν' ἄμφω νε-
νηκτότος ἔξ' ἑσὺν βαδίσσῃ.

πρὸς

quidē optārim, si modō possibile foret, vel Theramenes ille
coihurnus fieri, vi ambo victores ex aequo hinc discederetis.

Verum.

cupit eos qui hæc sectantur.
Illi autem meliori fato mor-
rientes, virtutis præmiū hoc
incorruptibile consequun-
tur. Atque hæc cūm Callis-
cratidas valdē iuueniliter
iactando amplificasset, Cha-
riclem quidem denud dicere
conantem reprefii. Tempus
enim erat ut ad naudem de-
scenderemus. Rogantibus
autem, ut de eo quod mihi sa-
pere viderentur, sententiam
ferrem, paulisper viriisque
verbis connumeratis & per-
pensis: Haudquaquam su-
bitō, inquam, ac temerē vi-
dentur, amici, orationes istæ
à vobis effutire, aut citra
præmeditationem composi-
tæ esse: sed cōtinuæ, longæq;
& per Iouem etiā solidæ cu-
iusdam curæ manifesta hæc
vestigia sunt. Propemodum
enim nihil est quod ab vtroq;
dici potuerit, quod præter-
missum sit. Ac multa quidem
rerū experientia, maior autē
orationis grauitas: ut ego

πῶς ἐπεδύηται ἀνέστη οὐκ
 εἰκότα, καὶ αὐτὸς ἐν ὧ μετα-
 ξὺν πᾶσι, περὶ τῶν αὐτῶν ἡμέ-
 ρων διαχλιδῶν, τὸ μέγιστον
 παρὰ τὴν εἰνῶ μοι δίκων
 ἀφ' αὐτῶν. γὰρ μοι ἤνδρά-
 ποις βιωφιλὲς πρᾶγμα, καὶ
 μακάριον, ὅπου τὰν οὐρανῶν.
 ταί, παύσιν δ' ἔρωτας, ὅσοι
 φιλίας ἀγὰρ δίκων προμ-
 νῶνται, μόνος φιλοσοφίας ἔρ-
 γον ἡγάμα. διὸ δὲ γαμη-
 τὸν μὲν ἅπασιν, παύσιν δ' ἄν-
 ῳ ἀφ' αὐτῶν μόνος φιλοσόφοις.
 καὶ ἔρ' ἐν γυναιξὶν ὁλόκλη-
 ρον ἀρετὴ φύνται καὶ οὐκ ἔ-
 ῳ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθιδῆς.
 εἰ ταῖς Ἀθλήταις ἢ Κόρινθι-
 ῳ ἔξω λαγῶν μὲν, καὶ αὐτὸς οὐ
 τόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι-
 σπῶσας, ἐξ ἀνέκτων ἐσθλῶν ἔρ-
 ῳ ἐρικατὴ καὶ Χαρίκλεια πα-
 ρὰ μικρὸν ὡς θανάτῳ λατὰς
 κείτῳ. ὅδ' Ἀθλήταις ἢ Κόρινθι-
 ῳ τὸ πρῶτον παύσιν, ἀναπηδῶ-
 σας, πρὸς ἀσπιδά σοφῶν.
 εἰκασίμ

uertebam enim Chariclem suprà qd tristem esse, propemodum
 nō aliter ac si morte damnatus esset: Atheniensis aut aliter læ-
 to quodam modo alacer exiliens, incedebat valdè insolenter.

Puiffes

Veruntamen quoniam ipse
 nihil remissuri videmini, &
 ego inter nauigandum de
 ijdem rebus haudquaquam
 admittere turbam aliquam
 iterum constitui: id quod mi-
 hi maxime videtur iustum
 esse, pronuntiabo. Nuptiæ
 quidem ad vitam hominum
 promouendam res in primis
 vilis & beata, quoties ex sen-
 tentia contingunt: p puero-
 rum autem amores quot-
 quot amicitie pura & casta
 iura conciliant, solus philo-
 sophia opus existimo. Quæ
 re sanè coniugio quidem vas-
 candum omnibus est: pueros
 autem amare, solis philo-
 sophis relinquatur. Minimè
 enim mulieribus perfecta ac
 solida virtus innascitur. Tu
 verò Charicles nequaquam
 aggrè feras, si Athenis Corin-
 thus hic cedit. Atq; ego quis-
 dem præ verecundia breui
 oratione iudicio ita tum ap-
 properato surrexi. Animad-

ἔκαστον ἄν τις αὐτὸν ἐν Σα-
λαμῖνι Πέρσας καταναυα-
μαχηκῆσαι. καὶ ὧτό γε τῆς
κείσεως ἀπὸνάρμω, λαμπρὸς
τιρὸν ἡμᾶς ἐπάσσαντο αὐ-
τὸ τὰ πινύκια. καὶ ἦ ἡ ἡ αὐ-
λὸς ὡς βίω μεγαλοφρονέ-
σθ. ἡ σὺν δὲ τὸν Χαικίλῃ
παρηγορησάμεν, ἐπὶ τῇ θλα-
σύνῃ τῇ θάλασσῃ, σὺν χεῖρ-
σιν ὡς μὲν ἀνατῶς σω-
ζόμενον. ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνί-
δῳ ἡσυχάζει, καὶ τὰ παρὰ τῇ
θεῷ λαλῆσθαι, σπουδῶς ἰ-
παρὲν ἄμα καὶ παιδῶν ὅ-
μιλον ἐσχηκότα, τῇ δὲ πρὸς
κεῖθεν. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνησι, ὁ
πλὴν ἑωλὸν ἡμῶν ἐκκαλίσ-
σθαι μὲν μὲν, ἡ ἀκασ-
τότ' ἡθῶς, πῶς ἄν ἀπαφένω;
Θεομ Μελιτιδῶν ἡ Κοροϊδῶν
οἶόν μιν, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὕ-
πνῳ δὲ ἀκαστὸς κεθεῖσιν ἵνα
τιαν φέρω ψῆφον. ὅς ἐστιν ἄ-
κρας ἡ δούρς τῶν διζομένων,
ἡσυχία.

Putáßes ipsum circa Salas
minem navali prælio Per-
sai superasse. Etiam illud ex
iudicio hoc consecutus sum,
quod splendidiore convivio
nos idem accepit, dum vi-
ctoriæ epulum nobis præbet.
Erat enim aliàs quoq̃, quod
ad vitam attinet, magnifi-
centior. Tacitè autem et
Chariclem consularus sum
ob gravitatem verborum,
assidue admirando quod dis-
filiiori parti tam potente
oratione patrocinatus esset.
Ceterum ea tum in Gnido
commoratio, quæq̃ apud i-
psam deam verbis vltro ei-
troq̃ iactata sunt, habentia
pariter et serium hilare, et
eruditionem à Musis non a-
lienam, ad hunc ferè mo-
dum direpta sunt. Tu verò
Theomneste, qui antiquariū
adèd rerum harū memoriā
nobis excitásti, si tum iudex
fuisses, quo pacto sententiā
tulisses? THEOM. Meliti-

dem aut Coræbum me putas esse, per deos. ut ego hīs quæ abs
te iussè adèd iudicata sunt, contrariam sententiā ferem?
qui quidem præ summa eorum quæ modò dicebantur volu-
ptate,

ἀρτείδην ἐν τῇ Κνίδῳ ᾧ-
 ρηλυ, ὁ λόγον τὸ βραχὺ τοῦτο
 ἀμαρτίαν αὐτὸν ἡγούμενος
 εἶναι τὸν νεὸν ἐκείνον. ὅμως
 οὐκ οὖν (ὁ δὲ μὲν ἀπὸ τοῦ
 ἱεροῦ ἀγνοῶν) πᾶς δὲ γέλως,
 πᾶς περὶ τῆς πανηγυρε-
 ῖας δοκῆς) τὸν ἄνθρωπον τοῦ
 παρθενίου κατὰ φρονέμενος
 ἡρότους ἐθαύμαζον μὲν, ἐπὶ τῇ
 σιμνότητι, πάλιν ἑσάντων βυ-
 μῆρον ᾧ ὁμοίῳ, ἐφάβω παρὶ
 σιμνότητος, Ταύτα
 λέοντος δίκας ἀποφίετον, καὶ
 τοῖς ὁμοίαισι τοῖς ἑσάντων μο-
 νοουχὶ περικλυτοῖς, ἐξ ὧν
 ἀρύσασθαι, διψῆναι ἀποφύγετον.
 ἔτι γὰρ ἀπὸ τοῦ τὸ θεῶν ἐ-
 ρωτῶντος, οὐδὲ ἀπαντικρὺ κα-
 θυμῆτον καὶ λαλοῦντες ἄ-
 κούειν, ἀπὸ ὧν ἐπὶ ἑδονῆς
 ἐλπίμας συμπεξάμενος ἔ-
 ρως, πρῶτον ἔχεν βαθεῖον ὄ-
 ψως, ἵνα ἴδῃ, ἑστῶν θεῶν ἡ-
 ταν, ποθεῖν περὶ τῶν ἐφάβων
 ὄντων.

prate, in Gnido comorari me
 putabam, propemodum par-
 uam hanc domunculam i-
 psam illud templum esse exi-
 stimans. Sed tamen (nihil
 enim, puto, in hac dici ses-
 siuitate indecorè dicitur :
 Omnis risus, etiam si ni-
 mius et affectatus fuerit,
 solennis esse, et ad festum
 pertinere videtur) oratio
 nem illam ab amatore pne-
 torum cum nimio supercia-
 lio prolatam, admirabar
 quidem ob grauitatem, ve-
 rum non admodum ad dea-
 mulcendum animum facere
 arbitrabar, cum puero non
 dum pubescente consuetu-
 dinem quotidianam habere,
 et interim Tantali pec-
 nas sustinere, ac pulchritu-
 dine in oculis tantum non
 exundante, cum haurire ac
 bibere liceat, sicut malle pa-
 ui. Neque enim satis est aspi-
 cere eum quem amas, neque

ex aduerso sedentem atque loquentem audire, sed perinde at-
 que scalis quibusdam voluptatis compactis, amor primum
 gradum visus habet, ut aspicitur videlicet amari: deinde ubi
 inspexerit, cupit adductum ad se propius etiam contingere.

Summis

θα. δι' ἄκρων τοῦ δακτύ-
λου ἅρ' ἰδόνον βίη, τὰ τῆς
ἀπλάσιως ἑς ἅπαν ἡγεῖται
τὸ σῶμα. τυχὼν δ' ὁμαρῶς
τέτε, τείτων πᾶσαν ἐπ' ἀγα-
πηλῆμα. οὐκ ὁδὸν περὶ
γον, ἀπ' ἡρῆμα χεῖλη πᾶς
σιγῆσις χεῖλιν, ἃ πρὶν ἢ
ψαῦσαι, τειλέως ἀπ' ἐση, μη-
δὲν ὑπονοίας ἔχον. καταλι-
πὼν. ἔτα πᾶς τὸ παρῆκον
ἄρμολόγῳ, ἀπ' ἀπαρῆς-
ροισ μὲν ἀσπῶμασιν ἐντέτη-
κον. ἔδ' ὅτι καὶ δῖα ἐκπῶν ἢ
συλῆ τὸ σῶμα, τῶν δ' ἡερῶν
ἐδ' ἑμῶν παρῆσιν ἀργῶν. αἱ
ἂρ φανερὰ τῶν αἰδνητῶν
συμπειπλοκῇ, τὴν ἡδονὴν
συνάπλοισιν. ἢ παθεῖως ὡς
γρῶς ἢ δι' ἐξία, κατὰ λόγῳ
δύσα, μασὺς βραχὺ τὰν φῦ-
σιν ὑπεροδῶντας πῆσαι, καὶ
σφειρόσης γαστρός ἀμφιπα-
φῆς τοῖς δακτύλοις ἐπιφάτ.
τίται ὁμαρῶς. μετὰ τοῦτο, καὶ
πρωτόχρονον ἀνθ' ἡδῆς. καὶ
τί ἄρ' ἦτ' ἀναμνησάμεναι με-
λέ;

astrikti solidiq ventris plenum atque exuberans, illud digi-
tis contrectat æqualiter. Post hac & primam succrescentis
pubis lanuginem. Ac quid attinet me osculiora ista lon-
gins

Summis itaque digitis tam-
etsi solum attingeri, frui-
tionis istius delectatio totum
mox corpus percurrit. Post-
quam autem etiam hoc po-
tuit facile est, tertium exa-
perimentum addit, nempe
basiationis, non statim cu-
riosum illud & affectatum,
sed paulatim labia admo-
uendo labijs: quæ priusquam
planè coniungat, rursus ab-
sistit, nullo suspicionis vesti-
gio relicto. Deinde verò ad
id quod porrigitur, appli-
cando sese, exquisitioribus
semper quidem amplexibus
illiquescit, interdum etiam
ipsum os tacitè diducens:
manuum autem nullam ad-
mittit segnitiam. Nam manis
festæ ac mutue eorum quæ
sensu percipiuntur amplex-
ationes, voluptatem con-
glutinant. Aut etiam dextra
molliter per sinu subingres-
sa, mamillas pro sua natura
modicè extantes premit, &

θεῶσάντης τυγῶν ἱξοσίας
 ὁ ἴσως, θερμότερος τινὸς ἄλλου
 ται πράγμα. ὅτ' ἂν μὴ
 ῥῶν τρωιμισάμην, κατὰ
 τὸν καμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.
 ἱμοὶ μὲν ἄνω παίδερα ἔνι
 νοίτο. μεταποροῖσχα δὲ, καὶ
 ὅσοι τῶν φιλοσοφίας ὀφρῶν
 ἡμῖν αὐτὸς ὧς ἀποτάφους
 ἡπέρηκας, σιμῶν ὀνομά-
 των κομψάμασι τοὺς ἄμα-
 θῆς ποικιλιανέως αὐτῶν ἱρωτι-
 κὸς ἢ ἢ ἢ τις περ, ἢ ὁ Σωκ-
 ράτης. καὶ ἡμῶν μίαν Ἀχιλ-
 λίδα αὐτῶν χλανίδα ἡλι-
 θῆς, οὐκ ἀπλήξ ἄνεστη, καὶ μὴ
 θανύσας, ἢ δὲ γὰρ ὁ Πάτρο-
 κλος ἢ ἡ Αχιλλεύς ἡραπᾶτο
 μίχρη τοῦ κατὰ ἀπαντικρὺ
 καθέζεσθαι. Δὲ μὲν ὁ Αἰακί-
 δης, ὁ πότι λήξαεν ἀείδων.
 αὐτῶν καὶ τὴν ἐκάνων φιλίας
 μισότης ἡδονή. εἰνὸν γὰρ Ἀ-
 χιλλεύς τὸ Πατρόκλου θάνατον,
 ἀταμιεύτω πάθαι πῶς τῶν
 ἀλήθειας ἀπὲρ ῥάγη, Μικρῶν
 τιτῶν σῶν ἐν σὺν ὁμιλία
 Καλ.

trocli mortem, parum custodito aff. Et in veritatem erupit:
 Femorum & tuorum sancta conuersatio Melior, inueni.

Illos

gius persequi. Tantam igitur
 natus potestatem amor,
 calidioris cuiusdam rei opus
 attingit: atque ita a femoris
 bus, quasi quodam exordio
 facto, iuxta Comicum, i.
 psu percussit. Mihi quidem
 ita amare pueros contingat.
 Illi vero de sublimitate dispu-
 tantes, & quicumque philo-
 sophia supercilium ultra ia-
 psu tempora adductum has-
 bent, iumidorum verborum
 insolentia rudes & imperi-
 tos pascant. Amori enim de-
 ditus fuit, ut quisquam alius,
 Socrates: & sub vno eodem-
 que cum ipso pallio accum-
 bens Alcibiades, haudqua-
 quam intactus inde surrexit.
 Ac ne mireris. non enim ne-
 que Patroclus ab Achille a-
 mabatur eousque modo, ut
 ex aduerso illi se deret,

Aeacidem expectans, dum
 cantus finat ille:

sed erat & illorum amicitiae
 mediatrix voluptas. Cum i-
 gitur gerneret Achilles Pa-

Καμίων. Τὸς γὰρ ὁνομαζο-
 μένους παρ' Ἑλλήνων ὡμαστας,
 ἢ ἢν ἄν' Ἀλλυες ἱρασάς νο-
 μίζω. τὰχα φέρεται τις αἰσχρὰ
 ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἄ-
 ληθὴ γένηται πλὴν Κνιδίαν Αφρο-
 δίτην. Ἀν. ὅτ' ἀνέξομαι σου,
 εἴη. Θύεμνυσι, ἄνθρωποι ἀρχὴν
 ἡσυχίας ἀπομνησθὲν τρίτων λό-
 γων, ἢς ἀκούειν ἐν ἰορτῇ μόνον
 ἔκός ἐστι. τὰ πάντα δὲ τῶν ἱμορ-
 ῶν πρὸς τὸν ἀρχιεῖν. ἀφ' ἑ-
 μέροι δὲ τῶν παρ' ἑλπίαν πάλαι
 χρονον, ἔς ἀγορὰν ἐξίωμ'·
 ἢ δὲ γὰρ ἔκός ἐστιν, ὅπως πλε-
 οῦται τῶν θεῶν πλὴν ποταμῶν. ἐστὶ
 δὲ ἐν ἀντιρρήσιν ἢ θεία, τῶν ἐν
 οὐτῇ παθῶν πομπὴν ἡσυχία
 τὸς παρόντας.

mus. Iam enim probabile est, accendi deo ro-
 gum. Est au-
 tem non iniucundum spectaculum, eorum quæ ille in Oetæ
 passus est, memoriam in animum reuocans præsentibus & spe
 elantibus.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

α ΤΑΥΡΙΟΥΡΟΣ.] Sunt qui Herculem bis integrum de-
 uorasse bouem scribunt, semel apud Litidum urbem & iterum
 apud Oriopas Thyodamantis bouem. Callimachus hymno ἄς
 ἀρ' ἔμειν, fabulatur Herculem iam in Deos relatum; nihilominus
 & ἀνεπλήρητος edacitatis esse, & gurgitem insignem. & γὰρ ἐνquiret.

Παύσαι' ἀδελφὰ γίνε' ἐν οἱ παρὰ νοδῶν ἐκάνη

Τῇ πέτ' ἀζολευδὸν στυλὺν τὸς θηοδωμεύλῃ.

Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet aruūm
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.

Exinde mansit apud Lindios ritus & consuetudo, ut bos arator Herculi cognomento Βαφολα immoletur cum multa divinum imprecatione. Idem legas apud Philostratum in Imaginum lib. 2. apud Lactantium lib. 1. cap. 21. & apud Nazianzenum ἐπὶ Ἰδίου prima, cuius ista sunt verba: ὁ Βαφολας τὴν γαργῶν τρυφάνισας, καὶ τὸν ἀπότρεν βοῦν λαφύρας καὶ τὴν κλήσιν λαβὼν ἐκ τῆς πεδῆσεως: hoc est, Bouimanduco ille, qui oppresso vi agricola, bouem aratorem abligurij, è re ipsa nomen adeptus. & paulo post: Λινδίοις δὲ πέτες τὸ καλὸν αὐτῶν τὸ Βαφολα: id est, Pium opus habebatur apud Lindios, divas imprecari Bouimanducum Herculi, illique conicia facere, cultus loco erat. Huc spectat illud ab eodem ad Nemesium obscurius dictum: καὶ λινδὸν ἐφύλαξεν ἡγοῖν. Lindus quæ sacris coniciatur. b Myrtus.] Myrus Veneri sacra, olea Minervæ, quercus Ioni, populus alba Herculi. c Hædera.] sacra Baccho, Phæbo laurus. d Parum subridens.] Veneris Gnidie templum, & lucum, & statuum, Lucianus hic egregiè est executus. Sed si quis plura requirat, ex nostri Plinii libro 36. petenda sunt, ne ego longior sim. e Mars.] De adulterio Veneris, quæ cum Pultano nupta fuit, cum Marte, vide lepidissimam fabulam apud Homerum lib. 11. Odysseæ & dialogum Apollinis & Mercurij inter deorum dialogos, similiter iucundum. Ovid. quoque lib. 4. Metamor. f Nullo talo.] Quoties tali quatuor ita excidebant, ut diversa esset omnibus facies, Venerius iactus appellabatur, idemque felicissimus erat. Mariialis:

Cum steterit nullus vultu tibi talus eodem,

Munera me dices magna dedisse tibi.

g Quis igitur amorem.] Vide Plutarchum in vita Alcibiadis, & Thucydidem, & Erasmus in Alcibiadis Sileno.

h Telephilla.] De hac vide Pausaniam in Argolicis. i Aspasia.] Idem Lucianus in dialogo, cui nomen Gallus, testatur Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensis scortum aliquando fuisse.

fuisset. Vbi Micyllus miratur nouum illud & insolens transformationis genus, quod ex scro proderis philosophus. & Fagus illa Dodonea.] Vide proverbium Dodonei: & Caelium Rhodig. lib. 29. cap. 15. lib. 13. ca. 3. Sophocle in Trachinijs de geminis columnis. l. Paruus infans, qualem.] Moschus in amore fugituo dicit illi malam mentē inesse & rectam: id est, multis dolis inuolutam, ac velut cataphractā. Non idem sentire: quod sonat labra sua venena, & dona fellacia esse. m. Colias.] Genetyllus Veneris cognomina suis apud Aristophantem: de quibus hæc ferè à Pausania in Atticis: Colias inquit, promontorium Atticæ, 20. stadys ab vrbe distans, quo Medorum distictam classim maris æstus detulit, vbi Coliados Veneris templū, & deærum, quæ Genetyllides vocabantur, fuit. Arpocratoris quoque deam à promontorio denominatam scribit, quod sit ex metaphora ἡρως, id est, membrum nuncupatum. Aristophanis verò interpres Venerem Coliada nominauit, ab adolescente quodam Attico. Colus autem saltationis species pastoralis, & item Phrygia, quibus etiam inter conuiuia vrebantur. Apparet ergo mulierum mores & insolentiam in publicis conueniuijs, spectaculis & saltationibus notari, n. Furijs Orestes.] Delphus obsessus furijs, Apollinis consilio venit Athenas in Minervæ delubrum, cuius consilio vincens, reuersus est Argos. Has verò furias placans vocauit Eumenidas apud Aeschylum.

o Alcibiadem Socrates.] Huius tamen eximiam formam, vt Laërtius prodit, aspernatus est: & cum Carmides domesticos illi pueros dedisset vt ab eis domum deduceretur, suscipere noluit. Quin perinde ad formosos se habere dicebas, vt est in albo lapide lineæ albæ. p. Puerorum autem amores.] Amare puerorum indolem, qui probo ingenio videbantur, permixtum Lacedæmonijs erat: ceterum abuti illis turpissimum habebatur, quasi corpus adamaretur potius quam animus. Quod si quis accusatus esset, quod parum honestam cum illis habuisset consuetudinem, is per omnem vitam infamis erat, & à publicis honoribus submouebatur. Hoc non solum in pueris, quorum ætati consulens lex permisit grandioribus amare, sed etiam in coniugibus: non enim recte amat uxorem, qui corpus amat potius quam

animum. q Comasta.] Vox est Eidylliorm scriptoribus
 usitatissima pro his qui cantu puellis blandiuntur & earum a-
 morem captant. Introducitur à Theocrito Eidylio 3. amator
 quidam Amaryllidis puellæ amore incensus, quem Comaster
 vocat.

ZBYΣ ΕΛΕΓΧΟ-

μῆϙ.

IUPITER CON.

futatus.

Vincentio Obsopæo interprete.

KYNIΣKOY KAI

Zhwbs.

CYNISCVS ET

Iupiter.

ARGVMENTVM.

SVmma dialogi huius est. Quando fato ac necessitate
 quadam omnia in hoc mundo geruntur, eiq; etiam
 Dij obnoxij sunt superuacaneam esse omnem religio-
 nem, ac cultum diuinum: ideoq; neq; dijs sacrificandū
 esse, neq; ab illis quicquam sperandum: imò ipsos illos
 non meliores aut etiam feliciores hominibus esse, sed so-
 lum fati ac necessitudinis istius sempiternæ ministros;
 qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint.
 Nam si vlla illorum providētia, aut rerum humanarum
 administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos
 manere, & pios bonosq; beneficijs ac munere illorum
 prouchi debere. Nam que de supplicijs inferorum ac
 pœnis nocentum feruntur, ea si quæ sint, eiusmodi cer-
 tē esse, ut immeritō & iniuste illis eueniant qui ea pa-
 tiuntur, cum nemo sua voluntate, sed ex prædestinato
 fatoq; impellente peccet. Fingitur autem Cyniscus, uti
 intrepidus atq; impudentior paulō quispiam cum Ioue
 disputare. Estq; hic dialogus ex illis vnus, ob quos Lu-
 cianus propriè blasphemus atque ἀθεῖς vocatus est.
 Quid enim in rebus mortalium sanctum aut inuolatū
 vtiquam erit, si religione ac metu Deorū è medio subla-
 to, hominibus persuaseris, siue benè siue malè agant, id
 necessitate quadam fatorum fieri, eoq; ipsos à cri-
 mine solutos atq; innoxios esse?

CYNI-

CYNISCVS.

Εὖ δὲ Ζεῦ, τὰ
μὴ τοιαῦτα οὐκ
ἐνοχλήσασσι, πλὴν
τοῦ ἡγεμόν, ἢ
βασίλειαν αὐτῶν, ἅπασιν ἀν-
παιστώτα τοῖς πολεμοῖς, σοὶ
δ' οὐ πάντ' ἐπέσθ' παρα-
σχῆμ. ὁρῶ γοῦν σιτὰ πολλὰ
λὰ παρακουλόντα, ἀρχομέ-
νων αὐτῶν. ἢ δ' καὶ τοῦ
τοῦ ῥῆτορος ἐδουλόμην παρὰ
τοῦ μοι γνέσθαι. Ζεῦ. τί
τοῦτο ἔστιν, ὦ Κωνίσκος. οὐ
ᾗ ἀτυχέσας, καὶ μάστιγι
μεινέων, ὡς ἔφησ, διόμει-
ν' ὦ. Κυ. ἀπόκειναι δὴ
μοι πρὸς τινα οὐ χαλεπὸν
ἐρώτησιν. Ζεῦ. μικροῦ
γὰρ ὡς ἀληθὲς ἢ ἀρχὴ, καὶ πρό-
χαρ' ὦ, ὥς ἐρώτα, ὁπότ'
ἂν ἐθέλῃς. Κυ. ἰδὸν τιώτα,
ὦ Ζεῦ. ἀνέγνωσ' ᾗ δὴλονότι
καὶ σὺ τὰ Ομήρου καὶ Ἡσιόδου
ποιήματα, ἀπὸ οὗ μοι, εἰ ἀλη-
θῆ

Go verò te,
Iupiter, talium
rerum gratia
nunquam mo-

lestius conturbabo, extru-
ctas diuitias, aut multum
auri pondus, aut imperij
dignitatem à te postulans:
quæ quidem vulgò non pa-
rum multis maximè in vo-
is sunt, tibi verò largis-
tu haudquaquam facilia. Ita-
que permulta eiusmodi il-
lis sollicitè expetentibus, sur-
dis auribus video te negli-
gere. Caterùm unum il-
lud facillimum à te mihi
velim contingere. IVPIT.
Quid hoc verò rei est, Cy-
nise? neque enim indi-
gentia diuinius diseruciabe-
ris: maximè si rerum mes-
diocrium, ut ais, inopia
conflictaris. CYNIS. Rem
sponde mihi ad quæstionem
quandam non difficilem.

IVPIT. Exiguum profectò votum, & præstatu facile.
Proinde quære quæcunque fert animus. CYNIS. Vi-
de Iupiter: etenim verisimile est & tibi videlicet Home-
ri atque Hesiodi lecta esse poemata. Dic ergo mihi, num

ὅτι δαρ, ἀπὸ τῆς εἰμαρμῆς
 οὐκ, καὶ τῶν μοιρῶν ἐκείνοι
 ἔρραφον δὴ καὶ, ἀφωτα
 εἶναι, ὅπότ' ἂν αὐταῖς ἐπινα-
 σσοι γινώσκω ἐκείνους. Ζῶς,
 καὶ πάλιν ἀληθῆ ταῦτα. οὐδ'
 ἔν γάρ ἐστιν ὅ, τι μὴ αἱ μοί-
 ραι ἀγὰρ ἵκνουσι, ἀλλὰ πάλιν
 τα, ὅποσα γίνονται, ἐπὶ ὅτ'
 τῶν ἀρκετῶν ἐπιφύετα,
 ἀπὸς ἐξ ἀρχῆς ἐκαστὸν ἐπινα-
 σσομεν, ἔχει τὴν ἀπόβα-
 σιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως ἑλ-
 ῶσαι. ΚΥ. ἐποῦν, ὅποταν ὁ
 αὐτὸς Ομηρὸς ἐπ' ἐτέρῳ μίρε
 ἡ ποιήσας λέγει, Μὴ καὶ ὅ-
 πτε μοῖραν δόμον Αἴδος αἰ-
 φέληται, καὶ τὰ τοιαῦτα, διὰ τὴν
 ἀληθεῖ φέρεται τότε αὐτόν;
 Ζῶς. καὶ μάλα· οὐδ' ἐν τῇ
 οὕτω γίνονται ἂν, ἔξω τῶ νόμο
 τῶν μοιρῶν, οὐδ' ἐπὶ τὸ δῖ-
 νομ. οἱ ποιηταὶ δὲ, ὅπότ' ἂν
 ἂν ἐν τῇ Μεσσηνιᾷ γένοιτο
 ἔδουσι. ἀληθῆ ταῦτα ἐστίν.
 ὅποταν δὲ ἀφ' αὐτοῦ αὐτὸς αἰ-
 φάται, καὶ λαοὶ αὐτοῦ ποιῶσι,
 τότε

adeo^a prater linum. Caterum Poëtae quacunque ex Mu-
 su suggesta cecinerint, illa vera habenda sunt. Porro quo-
 ties a Deabus deferuntur, ac per se aliquid literis ac me-
 moris

vera credenda sunt ista qua-
 de Fato & Parci illi con-
 sancinatis cecinerunt versi-
 culis: & an nullo modo ea
 vitari queant, quæcumq; illæ
 cuique nascitum fatali dea-
 creto adnuerint. IVP. Et
 valde quidem vera sunt ista.
 Etenim in rebus humanis ni-
 hil est quod Parcarum disa-
 pensatione & consilio nō or-
 dinetur: verum omnia quæ-
 cunque sunt, dum sub illa-
 rum colo circumferuntur,
 statim ab initio vnumquodq;
 illorum certum & infallibi-
 lem sortitur euentum, neo-
 fas est aliter fieri. CYN.
 Proinde quoties Homerus,
 alia in parte sua poëseos di-
 xerit:

Infera ne Parciis inuitis
 regna subiret,
 ac id genus alia, nugari via
 delicti tunc illum dicemus:
 IVP. Et maxime: nihil e-
 nim extra Parcarum legem
 fieri credendum est, atque.

ἔσται δὲ καὶ σφάλλοντα, καὶ
 παντα τοῖς πρότερον δι-
 ἔρχονται. καὶ συγγνώμη. εἰ ἀν-
 θρωποι οὐτῶν, ἀγνωστοὶ τὰν
 οὐρανῶν, ἀπληρόν. Ἐκείνη, ὅτι ἴδως
 παρὸν ἱερὰ φάσμα δι' αὐτῶν.
 ΚΥ. ἀλλὰ τὸ μὲν ἔγωγε εἶ-
 μῃ. ἔτι δὲ ἡ κενὸν μοι ἀπο-
 κενῶν, ὅπως αἱ Μοῖραι εἰσι,
 Κλωθὸν, Λαχίσις, οἶμα, καὶ
 Ἀτροπ. Ζεὺς. πάντων μὲν
 οὐκ. ΚΥ. ἡ ἀμύμητιν τίνων
 καὶ τὴν (πολυβρύχην. ἢ
 καὶ αὐτῶν) τίνων εἰσίν; ἢ τί
 δυνάται αὐτῶν πατέρα, πό-
 τερον τὰ ἱερά τῶν μοιρῶν, ἢ
 τί πῶς κενῶν; ἀλλὰ γὰρ αἱ
 πάντων διζόντων, μηδὲν εἶ-
 ναι τύχης καὶ ἀμαρτυρίας δι-
 νατότερον. Ζεὺς. οὐ θέμις,
 ἀπαντὰ σε ἀδύνα, ὦ Κωί.
 φερετιν. οὐδ' ἔτινα ἀρ-
 τιστοῦ ποτε περὶ τῶν μοι-
 ρῶν; ΚΥ. ὡς πρότερον μοι,
 ὦ Ζεὺς, ἡ κενὸν ἔπης, εἰ καὶ
 ὑμῶν

moria prodiū protulerint,
 tunc à vero tota via aber-
 rant, neque non cum priori-
 bus pugnancia atque contra-
 ria commemorant. Et igno-
 scendum quidem facinus, si
 cum homines, sint veritatem
 ignorent, praesertim illi di-
 gressu numine, quod prae-
 sens per illos canere sole-
 bat. CYNIS. Atqui hoc
 sanè ita se habere dicemus.
 Ad haec verò & illud mihi
 responde: Nōne tres sunt
 Parcae, nempe Clotho, La-
 chesis, & Atropos? IVPIT.
 Rectè putas. CYN. Fatum
 ergo & fortuna, cum &
 ipsa Dea sint, multum vulgò
 celebratae, cuiusmodi sunt,
 aut quānam unicuique illa-
 rum est potentia? Annon
 aequalem cum Parcis sortem
 obtinent, aut maiore quā
 illae in rebus humanis guber-
 nandis potētia praeditae sunt?

Passim enim omnes affir-
 mantes audio, Fortuna & Fato nihil vspiam esse pos-
 gentius. IVPIT. Haud fas est omnia tibi comperta esse
 se, ô Cynise. Cuius ergo gratia haec de Parcis me inter-
 rogasti? CYN. Si prius mihi, Iupiter, & illud exposueris

ἡμῶν αὐτοὶ ἄρχοι, καὶ ἀνὰ-
 κη ὑμῖν, ἡρῶσαι ἅψ τὸ λίνον
 αὐτῶν. Ζεὺς ἀνὰ κη, ὃ Κυν-
 νίσκη. τί δ' οὐδ' ἐμεθ' ἵστας;
 Κυν. ἀνιμνήσω ἐκένων τῶν
 Ομήρει πῶν, ἐν οἷς ποιή-
 σαι αὐτῶν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν
 θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἡπεί-
 λας αὐτοῖς, ὡς ἅψ σαρὰς τι-
 ν' ὅ χυσεῖς ἀναρτησάμην ὅ
 τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς,
 τίλιν μὲν σαρὰν λαβύσθην ἐξ
 ἑρᾶν, τὸς θεὸς δ' ἅπαντας,
 εἰς ἐλπίδι, ἐκ κερμαννυμένης,
 κατασπᾶν βίβλ' ὅσαι, ἐν μὲν
 κατασπᾶσθην γέ, ἐν δ' ὅποι-
 ταν ἐβελύσθης, ῥαδίως ἅπαν-
 τας αὐτῇ ἔκην γαίῃ ἐρῶσας,
 αὐτῇ τε θαλάσῃ· τότε μὲν δὲν
 θαυμάσι' ὁ δόκας μοι τίλιν
 βίαν καὶ περὶ ἐρεπὸν μετα-
 ξὺν ἀκῶν τ' ἐπῶν, νυνὶ δ' αὖ-
 τόρσι καὶ δὲ ὅρῳ καὶ τ' ὁρᾶς, καὶ
 τ' ἀπὸ πῶν, ἅψ λαβὺν νύματ' ὅ
 ὡς φῆς, ἐρεμιάμφορ. Δοκᾷ δ'
 ἔρ μοι διχαίότ' ἔρ ἂν καὶ κλῶ-
 ὅθ

animo, audiendo versiculos.
 Nunc autem te ipsum video
 una cum catanea & verbis tuis minacissimis, a tenui filo,
 p' ais, pendentem. Videtur itaque mihi multo iustius Clo-

ris, num & in vosilla im-
 perium obtinent, & neces-
 sum sit ex illarum b lino vos
 pendere. IVP. Neces-
 sariū omnino, ὁ Cynicee. quid
 ergo risisti? CYN. Com-
 modū Homeri illi versicu-
 li in mentem mihi venerunt,
 quibus te in Deorum concis-
 lio concionantem introdu-
 xit, & dignanter comminan-
 tem te catena quadam aurea
 omnia sursum subduclurum.
 Etenim dixeras, catenā cœ-
 litius te demissurum, ac iunc
 si velint omnes Dii ex illa
 pendentes, quamvis certas-
 simo summo studio te cons-
 rentur detrabere, nullo tas-
 men modo te loco essent mo-
 tui. Te verò, si lubium fo-
 ret, nullo negotio uniuersos
 una cum terra & vasto gur-
 gite ponti velle subducere.
 Tunc equidem inusitato &
 admirando membrorum ro-
 bore pollere mihi videbare:
 ac mirifice inhorrescebam

Nunc autem te ipsum video
 uno cum catanea & verbis tuis minacissimis, a tenui filo,
 p' ais, pendentem. Videtur itaque mihi multo iustius Clo-
 tho

θῶ μεγαλαυχῆσθαι, ὡς καὶ
αὐτόν σε ἀνάσπατον θεωρεῖ
καὶ τὸ ἀτρέκτες, καὶ ἐπεὶ οἱ ἄ
νῆες ἐκ τῆς λαλάμου τὰ ἰχθυ
οῦσιν. Ζεὺς. οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι
ταυτὶ βόληται τὰ ἱρωτήματα.
Κυ, ἱκάνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πῶς τῶν
μοιρῶν, καὶ τῆς ἐμαρμύνης,
μὴ πράξῃς, μὴ δὲ πῶς ὁρ
γὴν ἀνέσχεαι μου, τὰ ληθῆμι
τὰ παρρησίας λήγουσι. ἂν γὰρ
οὗτ' ἔχει ταῦτα, καὶ πῶν
τῶν αἰμοῖναι λατῶσι, καὶ ὅ
δ' αὖν ὅτι ὁ δεινὸς ἐστὶ ἀνὰ
γίγναι τῶν ἀπαξ δόξαντων αὐ
τῶς, τινὸς ἐνικαῖ μὴν οἱ ἄν
θρωποι θύουσιν, ἐκατόμβας
πρὸς ἀγορῶν, ἀνχόμενοι γινέ
σθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγα
θὰ, καὶ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἄν ἀπ' ἀν
ομιᾶς καὶ ἐπιμειλίαις ταύτης,
ἂν μὴ τῶν φανήων ἀπ' ἡμε
ρῶν ἐν ἡμῶν δῶκατον ἡμῖν ἐκ
τῶν ἀγαθῶν, μὴ τὰ ἀγαθὰ τιν'
θεοσδοτεῖ ἐπιτυχεῖν. Ζεὺς. οἶσ
θα,

ne contingere? Neque enim video quem fructum ex tanta cura, & sacrificandi studio capimus, si neque malorum auersiones ipsis precibus inuenire possamus, neque aliud bonum diuinitus datum consequimur. IVPIT. Noni vno

tho arroganter gloriari pos se, quod & teipsum in sub lime tractatum, & ex co lo pendulum videat, quem admodum piscatores ex ca lamo subductos contuentur pisciculos. IVPIT. Haud compertum habeo, quid i ste tua sibi velit quaesitiu cula. CYN. Illud nimi rum Iupiter: & per Parcas ac Fatum te obsecro, ne a cerbè atque grauiter acci pere velis, si veritatem ore liberiore protulero. Si e nimista, vt tu dicis, ita se habent, & Parcae omnium rerum potestatem & guber nationem obtinent, & ni hil à quoquam eorum quod illis decretum est, immuta ri potest: cuius ergo gra tia vobis nos homines sacri ficamas? quamobrem he catombas vobis ad aras ad ducimus, votis expetentes bona nobis vestra largitio.

Δα, ὅθ' ἔτι τὰ κοινὰ ταῦτα
 ἐρωτῶματ' ὄν, πρὶ τῶν ἡ-
 ταιῶτων ὧν ὅν, οἱ μὴ
 πενοῦν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων
 φασίν, ἐκείνοι τοῦ τὰ τοιαῦ-
 τα ἐρωτῶσιν ἢ ἀσέβειας,
 ἀπειροπότην καὶ ἢ ἀμους
 θύειν καὶ οὐ χιδοῖν, ὡς ἐκείνους
 ὅν ἡμᾶς ἥδ' ἔτι ἐπιμνησθῶν τ'
 παρομοιωθῶν παρ' ἡμῶν, οὐδ'
 ὅλως τι διωαδα πῶς τὰ ἐρ-
 ῶν ἢ πράγματ' α. πάλιν δ' χα-
 εῖσιν οἱ γὰρ τὰ τοιαῦτα διεξιόν-
 τῶν. ΚΥ. οὐ μὰ τ' ἢ Κλωδοῦς
 ἀπ' αὐτῶν, ὃ Ζεῦ, ὅχι ἢ ἐκεί-
 νων ἐναπαθείας, ταῦτά σ' ἡ-
 γῶνται; ὃ δ' λόγ' ὅτι αὐτὸς, ὅχι
 οἱ δ' ὅπως ἀπ' αὐτῶν περὶ ἡμῶν,
 αὐτὸς ἀπ' αὐτῶν, πρὸς τὸς ἄνους
 τὰς θυσίας φασίν. αὐτὸς δ', αὐ-
 τοῦ δ' ἡ βραχίων ἐρῶνται
 σ' οὐ δ' μὴ δυνάμεις ἀπερ-
 ναοῦν, καὶ ὅπως ἀσφαλίσ-
 ρον ἀπερῶν, Ζεὺς. ἐρώτα,
 αὐτὸς ὅτι σχολὴ τὰ τοιαῦτα δι-
 εῖν.

de tibi iste suppetant argu-
 tia, & immodeste interro-
 gatiunculae, nempe ab exes-
 crandis & maledictis istis
 Sophistis, qui nulla prou-
 dentia res humanas admini-
 strari garriunt. Itaque illi
 eiusmodi crebris quastionibus
 impietatis ductu perquisi-
 runt in hoc, ut à sacrificando
 & votis nuncupandis auer-
 tant homines, tanquam vult-
 gare quiddam esset. Nobis
 tamen earum quae apud vos
 aguntur rerum, nullam cu-
 ram esse, neque quicquam
 omnino posse in his quae in-
 terris sunt negotijs, impu-
 denter mentiuntur. Verum
 enimvero nequaquam talibus
 disputationibus impli-
 cati gaudebunt. CYN. Non
 per colum Parcarum, ὃ Iu-
 piter, ab illis persuasus haec
 interrogavi. Disputatio ve-
 rò nostra nescio quo modo
 eo progressa, in hoc ipsum

incidit, ac superuacanea hominum sacrificia esse confirmat.
 Rursus verò, si videtur, paucis te interrogabo. tu porro ne
 graueris, precor & quae sita respondere: & vide ut maximè
 providenter respondeas. IVP. Roga, si tibi ocium est talia
 nugandè.

ῥῶν. ΚΥ. πάντα φῆς ἐν τῶν
μοιρῶν γίγνησθαι; Ζεὺς. φημι
ῥῶ. ΚΥ. ὑμῖν δὲ Διὶ πατρὶ,
ἀπολλῆα ταῦτα καὶ ἀνα-
κλώσθαι; Ζεὺς. ὁ δαμῶς. ΚΥ.
βύλα γοῶν, ἐπαγάγω καὶ τὸ
μετὰ τῆτο, ἢ δῆλον, ἔστι μὴ
ἔπω αὐτό; Ζεὺς. δῆλον μὲν.
οἱ δὲ γε θύοντες ὑπὸς χείρας
ἔνκα θυσιῶν, ἀντίδοσι δὲ
τινα ποιεῖσθαι, καὶ ὡς πρὸς ἄνους.
ῥῶ. οἱ τὰ ἀγαθὰ πᾶρ ἡμῶν, ἢ
πικρύντες ἔκως τὸ βέλτιον.
ΚΥ. ἰκανὸν καὶ τῷ, ἀ καὶ σὺ
φῆς ἐπὶ μηδενὶ χερσίμῳ γί-
γνησθαι τὰς θυσίας, χερσὶν τε
δὲ τινι τῷ ἀνθρώπῳ, τιμῶν-
τα τὸ βέλτιον. καὶ τοι ἔτι τις τῶν
θεῶν ἐκείνων παρῶν, ἢ ῥῶ.
ῥῶ. ἔστι, καὶ ὅτι βέλτιον φῆς
τὸς θεοὺς καὶ ταῦτα, ὁμοθυμῶν
τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ τῶν
τοῦ αὐτοῦ Διὸς ποίους, τοῦ
μοίρας ταλομένους. ὃ γὰρ ἀ-
πορχύει αὐτοῖς τὸ ἀνανά-
τας

nugandi. CYN. Alie
omnia Parcarum nutu
decreto agi & fieri? IVP.
Aio sanē. CYN. Vobis
verò relictam esse faculta-
tem commutandi & reglo-
merandi? IVP. Nullo mo-
do. CYN. Vis ergo, ut
quod sequitur, inducam, siue
clarum ac planum illud di-
xero, seu secus? IVP. Cla-
rum utique est. Nam qui Dye
sacra faciunt, nulla neces-
sitate adducti sacrificant, sed
alienæ retributioni serui-
unt, perinde ac si bona à no-
bis mercarentur, aut alio-
qui honesto dediti colunt
quod viderint esse præstan-
tius. CYN. Et hoc abun-
dè satis esse ducis, potissi-
mum eum affirmes nullius
utilitatis respectu fieri sa-
crificia, verum bonitate qua
dam hominum præstantio-
ra colentium. At si quis ex
Sophistis illis præstò esset,

haud dubiè ex te quæreret, quo nomine Deos homini-
bus potiores esse pronunciares, præsertim conseruos hos
minum existentes, eidemque Parcarum imperio, quæ res
eum sunt dominæ subiecto. Neque enim, nisi me fallit
opinio,

τος ἄνθρωπος, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμάνους
 δοκεῖν ἐπὶ τὸ γὰρ μακρῷ
 ἡμῶν ὅτι, ἢ γὰρ τὸς μὲν, ἢ
 μὴ ἄνθρωπος, θανάτος γὰρ ἔστι.
 πᾶσι δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ. ὅτι μὲν
 ἔστι ἀπεροπὶ ἐκπύσεως τὸ πρᾶγμα
 μα, καὶ αἰδιότης ἡ δολία γίγνεται.
 τὰ, καὶ μακρῷ ὡς λίαν ἔστι
 φωμῶν. Ζῶνς. ἀπὸ, ὃ Κωί-
 σκε, τὸ αἰδιότης τῶν, καὶ ἀπε-
 ροπ, ὅτι ἀκαμὸν ἡμῶν ὅτι, καὶ ἐν
 ἀπασιν ἀγαθοῖς ἡμῶν βιδῶν.
 Κν. ὅτι ἀπαντὸς, ὃ Ζῆν, ἀπὸ
 καὶ ἀδύναται καὶ παρ' ὅτι
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ποσὴ ταρα-
 χὴ ἐνέσται. σὺ μὲν γὰρ δὲ ἀδύναται,
 βασιλὺς γὰρ, καὶ ἀδύναται
 ἀναστροφῆς τῶν γυν, καὶ τῶν
 θαλάσσιων, ὡς περὶ ἰμονιὰν
 ἐκβάς. ὃ δὲ Ἡρακλῆς, ὃ
 αὐτὸς ὅτι, βαλναισός τις, καὶ
 πυνεῖτης τῶν τέχνην, ὃ Προ-
 μηθεὺς δὲ, καὶ ἀνδροκλονίς
 ὅτι ποτὶ. τὸν γὰρ πατέρα

opinio, illi respondebis, Deo-
 rum sortem hoc esse potio-
 rem habendam, quod im-
 mortales sint. Nam hoc is
 ipso nomine infeliciores di-
 cendi sunt. Homines enim
 si aliud nihil, certe mortē
 in libertatem vendicat: cæ-
 terum vobis in immensum
 huius rei incommoditas pro-
 tenditur, perpetua servitu-
 ti mancipatis, quæ vario
 multipliciq; tractu sub lino
 subinde circumvoluitur. IV-
 PIT. Atqui, ὃ Cynisce, hæc
 perpetuitas, & immensa
 temporum series, nostra
 est felicitas: ac vita om-
 nibus bonis affluentem a-
 gimus. CYN. Non om-
 nes pari felicitate frui mini,
 ὃ Iupiter: verum apud vos
 quoque præfinita est quæ-
 dam dispar rerum fructio,
 multis coniuncta periturbas-
 tionibus. Tu quidem feli-

citer & beatè agis per omnia, cūm Deorum summus im-
 perator sis, possisq; & terram & mare subducere quasi fu-
 ne dimisso: cæterum Vulcanus claudus est, vnus ex mecha-
 nicis camino & igne artem fabrilem exercens: Prometheus
 verò quondam etiam in crucem actus est. Quid autem patiem-
 tuum

οὐ τί ἄν λήγοιμι, πιδύτῳ ἔτι
 ἐν τῷ Τάρταρῳ ὄντα; καὶ ἰ-
 ρῶν δὲ φασιν ὑμᾶς, καὶ τι-
 πρῶσκέωσα, καὶ δουλοῦσιν ἐ-
 νίοτι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
 ὥσπερ Ἀμείλια, τὸν σὸν ἀδελ-
 φὸν παρὰ τῷ Λαομίδοντι,
 καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ, τὸν
 Ἀπόλλω. ταῦτα δὲ μοι οὐς
 πάνν ὀλοάμονα εἶναι δοκέ-
 ῃ; ἴοῖσσι μὲν οἱ μὲν οἱ μὲν
 τινὲν, ὀτυχῆς τε καὶ ὀμοί-
 ροι εἶναι, οἱ δὲ ἱμῶαλιρ ἰῶ
 ἔρ λήγαν ὅτι καὶ λησώδε,
 ὥσπερ ἡμᾶς, καὶ πεισυνά-
 δε; ἀπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ
 ἐκ πλουσιώτατων πρὸς κα-
 τοῖς ἐν ἀκαρῇ χρόνῳ γίνε-
 δε; πολλοὶ δὲ καὶ λατρευνού-
 ντες ἡδὴ, χυνοὶ ἢ ἀργυ-
 ροὶ ὄντες, οἱς τὸ εἶμαρ ὁμ-
 λαδῇ. Ζεὺς δὲ ῥᾶ; ταῦτ' ἡδὴ
 ὑβριπᾶ, ὃ Κνωστὸς ἦν, καὶ
 τοῖς τάχα μετὰ μιν ἀσφ ποτὶ αὐ-
 τῶν

tuum commemorem, quem
 etiamnum vinculis constri-
 ctum tartareis sub umbris
 agere constat? Quinetiam
 nefandis amoribus vos cas-
 pi perhibent, ac vulneribus
 indignè violari: præterea
 aliquando servili conditio-
 ne hominibus esse deuin-
 ctos, quemadmodū fratrem
 tuum Laomedonti dicto au-
 dientem fuisse, Apollinem
 verò apud Admetum egis-
 se in servitio inficiari non
 potes. Hæc quum ita sint,
 non videtur mihi solida esse
 & sincera vestra felicitas:
 sed sunt quidem vestrum
 nonnulli felices & egregie
 beati, sunt rursus qui non
 item. Minto enim ut latro-
 cinio non secus atque nos
 dispoliemini, neque non à
 sacrilegis compilemini, atq;
 ex ditissimis ad extremam
 rerum angustiam in puncto
 temporis redigamini. Non pauci verò ex vobis etiam con-
 flati sunt, aurei aut argentei existentes, quibus videlicet hoc
 fataliter decretum fuerat. IVP. Vide, ut verba contumeliæ
 plena in noseuomas, Cynisee: ac se fortasse illorum aliquan-
 do pæniebit, intemperantiis linguæ pœnas sufferentem.

CYN.

τῶν. ΚΥ. φάσθαι, ὦ Ζεῦ, τῶν
ἀπειρητῶν, εἰδὼς ὅτι μὴ καὶ
σὸν ἄνθρωπον, ὅ, τι καὶ καὶ τῇ μοίρᾳ
πρὸς σὸν ἰδοῖται. ἔπειτα δὲ αὐτὸς
ἐκένετο ὁρῶν τὸς ἱεροσυνῆδες ἑο-
λαστομύτας, ἀπὸ οἷον πᾶσι τοῖς
ἐλαφροῦσι τοῖς ὑμῶν. οὐ γὰρ ἔτι
μαρτὸς, οἷμα, ἀνδρῶν αὐτοῦς.
Ζεὺς, οὐκ ἔλεγον, ὡς ἄρ' ἐκεί-
νων τις εἴ, τῶν ἀναρριπύτων
τῶν πρόνοια τῷ λόγῳ; ΚΥ.
πάνν, ὦ Ζεῦ, διέδιδας αὐτοῖς, ἐκ
οἷα ὅτι ἐνέκα. πάντα τοῦτο,
ὅπως ἄν' ἔγω, οἷα ἐκείνων
παρὰ δὲ μοῖαν εἶναι. ἐγὼ δὲ πα-
ρὰ τὴν αὐτὴν ἀνδρῶν τὰν ἡθῆς,
ὅτι παρὰ σὺ μάλοισι, ἡ δὲ ὡς δὲ
ἄν' καὶ τὸ ἐροῖμαι σε, τίς ἡ
πρόνοια ὑμῖν αὐτῇ δὲ, μοίρα
τις, ἡ καὶ ἡμεῖς ταύτας θίδος,
ὥστε ἄρ' ἔγω καὶ αὐτῶν ἐ-
κείνων; Ζεὺς. ἡ δὲ σοὶ καὶ
πρὸς τὸν ἔφω, οὐ θεμιτὸν εἶ-
ναι, πάντα σε εἰδέναι. οὐ δὲ
ἐν τῇ ἀρχῇ ἐρωτήσῃ φύ-
σας,

CYN. Tolle minas, ὅ ἰα-
piter, certò enim persuasum
habeo, nihil me mali passu-
rum, quod ante te mihi Par-
ca sufferendum non desti-
nauerit: quoniam neque il-
los ipsos sacrilegos suppli-
cio per te affectos video, sed
plurimi manūs destrās in-
demnes effugiunt. Opinor
verò in satis non esse ut ca-
pti scelerum pœnas expen-
dant. IVP. Nonne dicebam
aliquem esse illorum qui dis-
putationibus suis deorū pro-
videntiam tollerent? CYN.
Nimium pertimescis illos, Iu-
piter, nec scire possum cuius
gratia. Proinde omnia que-
cunq; dixero, illorum doctri-
nam esse existimas. Ego verò
ab aliò quovis potius quàm
à te veritatem peruefigaré.
Ceterum hoc perlibenter
ex te quærerem, quænam in-
psa vobis esset Providentia:

nunquid vna ex Parcarum
numero, an Deo quæpiam his longè potentior, tanquam
illarum regina? IVPIT. Iam & ante tibi dictum est, nullo
modo fas esse te harum rerum nihil non nosse. Tu ve-
rò sub iniicium cum dixisses te vnum quiddam quæsiturum,
nullum

Θεοῦ, οὐ πάντῃ πρὸς μὲν τοιαῦτα
 ἀπλολογούμεν. καὶ ὁρῶ, ὅτι
 τοῖς τοῦ λυσιπλοοῦντος θεῷ λό-
 γου, ἐπιδέξαι οὐ δύνασθαι ἡμᾶς
 περὶ οὐρανῶν τῶν ἀνθρώπων.
 ΚΥ. ἔκ μὲν τούτου, ἀλλὰ
 οὐ μικρόν ἐμπεδὺν ἐφησθα,
 τὰς μοῖρας εἶναι τὰς πόλιν
 ἐπιτελέσας· εἰ μὴ μεταμέλη-
 σαι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσθαι
 αὐτοῖς τὰ ἀρχαῖα, καὶ ἀμ-
 βουτέα τῆς ἐπιμελείας, πα-
 ροσάμφοι τῶν ἡμαρτήνων.
 ΖΩΣ. οὐ θαμῶς, ἀλλ' ἡ μοῖρα
 εἰ μὲν ἐκαστὴ ἐπιτελεῖ. ΚΥ.
 μανθάνω, ὅπου ῥέτω καὶ δίδω
 ἡνοοί τινος τῶν μοιρῶν εἶναι
 φάτι. πῶς δ' ἀλλὰ καὶ ὅπως ἐ-
 κείνων ἄν εἴη αἱ περὶ νοῦσα.
 ὅμως δέ, ὥσπερ σκῶν τινὰ καὶ
 ἐργαλεῖα ἐστὶ αὐτῶν. ΖΩΣ.
 πῶς λέγεις; ΚΥ. ὥσπερ, οἰκίαν,
 καὶ τὸ σκεῦος τοῦ τέκτονι. καὶ
 τὸ πλοῦτον σωτήριον μὲν
 τὴν πᾶσαν τὴν τέχνην, ὅσας δέ
 ἄν

nullum finem facis apud me
 de rebus eiusmodi friuolis,
 ac scitu parum necessarijs
 nugandi. Et iam quidem
 disputationis tuæ summam,
 quò tendat, perspicio, nem-
 pe ut planum facias in re-
 bus humanis nihil fieri no-
 stra providentia. CYN.
 Non mecum hoc quidem est,
 sed tu paulò ante constan-
 te affirmasti Parcas esse,
 quarum dispensatione gu-
 bernarentur & efficerentur
 omnia nisi iam horum ver-
 borum te pœniteat, ac quæ-
 dicta sunt, revocanda pu-
 tes, propulsoq; fato de ha-
 benda cura deliberâris. IV-
 PIT. Nequaquam, sed Par-
 ca nostra ope effecta red-
 dit singula. CYN. Intela-
 ligo, ergo Parcarum fa-
 mulos atque ministros vos es-
 se perhibetis. Verùm & sic
 illæ sunt, quas cuncta provi-
 dere certum esse: vos autem

non secus atque fabrilia quædam illarum instrumenta ha-
 bendi estis. IVPIT. Qua ratione isthuc dicis? CYN-
 NIS. Ea nempe, quemadmodum & æscia fabro ligna
 ripo, cerebrum cooperando nonnihil affert ad artem
 perfici

ἄν' ἄποιοι, ὡς τὰ τὰ τεχνίτης
 ἔστιν· ὅθ' ἡ ναυὶ ἔργον το σκε-
 πῶρος, ἢ τὸ πρυφάνον, ἀλλὰ
 τὸ ναυπηγῆς. οὐτως ἀνὰ λόγον,
 ἢ ἢν νουπηγομένη ἐκασ-
 ἡ ἐμαρμένη ἔστιν· ὅμῃς δὲ
 ἄρα πρῶτα καὶ σκεπάρνα
 ἐστὶ τῶν μοιρῶν. καὶ ὡς εἰοικέν,
 οἱ ἀνθρώποι δέον τῇ ἐμῇ μί-
 νη θύειν, καὶ παρ' ἐκάνης αἰ-
 τῆν τὰ γὰρ αὐτὰ, οἱ δ' ἐφ' ὅμῃς
 ἰασι, περὶ τοῖς καὶ τιμῶς γε-
 ραίροντο. οἱ δ' ὅθ' πλὴν ἐμῇ.
 μὲν τὴν τιμῶν ἄν, ἔς δέον
 αὐτὸ ἐπαπτόν· οὐ γὰρ οἶμα
 δυνάτορ εἶναι ὅθ' αὐτῶς ἐτι-
 τῶς μοίρας, ἀλλὰ καὶ καὶ με-
 τὰ τῇ ψαῖ τι τ' ἐξ ἀρχῆς δόξαν-
 των περὶ ἐκαστοῦ γού· Ἀτρο-
 πῶ· ἐν ἀνάσχοις ἄν, ἐν τῇ
 ἐς τὸ ναυτίον τῇ ψαῖ τὸν ἄ-
 τρακτόν, ἀναλλὰς τ' Κλωθῆς
 τὸ ἔργον. Ζεὺς. οὐ γὰρ, ὅ Κυν-
 νισκε, ὅθ' τὰς μοίρας τιμῶ-
 δαι πῶς τ' ἀνθρώπων ἀξιοῖς,
 ἀν'

perficiendam admimiculi. Ne-
 mo tamen, qui quidem coma-
 pos sit rationis, dixerit hæc
 ipsa esse artificem: neque na-
 uis ascie aut terebri opus di-
 cenda est, sed eius qui nauenti
 fabricauit. Non dispari ras-
 tione singula fabricans fa-
 tum putandum est: ceterum
 vos sororum fatalium ascie
 & terebra estis tantummo-
 do. Et, quemadmodum non
 iniquum videtur, homines
 multo iustius Fato sacra fa-
 cere debeant, ac ab illo bos-
 norum largiitionem postu-
 lare: cum illi interim ad vos
 cursitent, prece ac muner-
 bus deuenerantes. At neque
 si fatum sacrificijs & votis
 colerent, rectè mihi facere
 viderentur. Neque enim o-
 pinor illo modo fieri posse,
 ut Parcís quòque hoc immu-
 tare liceat, neq; non aliquid
 eorum subuertere, quæ initio
 illarum decreto immobili de

singulis irrevocabiliter statuta sunt. Proinde nequaquam æ-
 quo animo sufferet Atropos, si quis in contrarium statum
 solitor ferit, laborem Clothus dissoluens. IVP. Tu iam,
 Cynisce, neque Parcas quidem ipsas ab hominibus colendas
 esse

ἀπ' ἰοικας ἅπαντα συγχᾶν
 πεσσεύσθαι. ἡμῖς δ', ἃ καὶ
 μηδ' ὄντος ἄκουσενικα, ἥ γιμαν
 τούσθαι, καὶ πεμίνυται ἔ-
 κασε τῶν ἰπὸ τῆς μοίρας κτα-
 κυρωμένων, δικαίως τιμοῖμαι
 θαῶν. ΚΥ. τὸ μὲν ὄλον ἄ-
 ρχων, ὃ Ζεῦ, πεσσεύσθαι τὰ
 μέλονται, οἷς γὰρ τὸ φυλάσας
 ὁσαυτὰ, παντληῶς ἀδύα-
 ζον· ἃ μὴ παρὰ τὸ ζῆς, ὡς
 πεσσεύσθαι, ὡς ἡμῖς σι-
 δηρῶς τὴν ἡξίται δαῖσας· ἃν
 ἐκφυγῇ τὸ θάνατον, καθέρ-
 ξας ἑαυτόν. ἀπ' ἀδύατον·
 ἐξ ἄνδ' ὅδ' αὐτὸν ἡ μοῖρα κω-
 γιτέλονται, καὶ παρὰ τὸ ζῆ
 αὐχμῆ. καὶ ὁ Ἀδρας, ἐπὶ τὸν
 σὺν ἀφῆς τὴν νόρην, ἑκάν-
 ῃ ἀμαρτίσσει, φονεύσει δ' ἢ
 Κροῖος πῶδα, ὡς ἂν ἀπ' ἱ-
 σχυρῶς πεσσεύσθαι τὸ μοῖραν
 φερομένης ἢ ἀποκρίσιν ἐπὶ τὴν
 νίσκον. τὸ μὲν δ' αὖτ' ἡ γι-
 ον, τὸ μὲν σπερὶ τέκνων ἄλλο-
 κα, ἀμαμόνων βίᾳ· εἰ δ' ἢ τέ-
 νόσας, φησὶ, πῶδα, ἀκρυγῆ-
 σι

esse contendis sed videre mi-
 hi omnia non illibenter vel-
 le confundere. Nos verò, ut
 maximè aliam ob causam
 nullam, certè ob diuinationem
 & oracula, neque non
 eorum prædictionem, quæ
 singula de quouis rato con-
 silio decreta sunt, iure optis-
 mo colimus. CYN. In sum-
 ma, nihil utilitatis affert, ὃ
 Iupiter, eorum præscientia,
 quibus ea obseruatione de-
 uitare nullo modo concessu-
 sum est: nisi in hoc dicas, ut
 is qui certus sit, hasta ferrea
 se moriturum, mortem queat
 effugere, ipsa videlicet in-
 cistam conclusa. Atqui fie-
 ri non potest. siquidem edu-
 cet illum Parca ad venan-
 dum, & hasta obijciat. Ac
 ὃ Adrastus emissa in suam
 cuspide, ab illa quidem aber-
 rabit: porrò Cræsi filium
 perempturus est, quasi vio-
 lento quopiam Parcaū des-
 creto feratur in iuuenē. Sed
 neque illud quod ὃ Laio da-

tum est, risu caret, nempe illud: Cave sis dijs nolentibus pro-
 tem feras. ait enim: Nam sobole suscepta, occidet te filius.

rrrr

Etenim

οὐ φῦς. περὶ τὴν γὰρ, οἶμαι,
 ἢ παρ' αὐτοῖς πῶς τὰ ποδῶν.
 τὸς οὕτως ἡγεμόνας. τοιγάρ
 τοι μὲν τὰ τὸν χρισμόν, καὶ ἔ-
 σπαρ, καὶ ὁ φῦς ἀπὸ τῶν
 αὐτῶν. ὥς οὐχ ὅρῳ ἀνθ' ὅτου
 ἀποτάτῃ τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ
 μαντικῇ τῷ γὰρ δέχεται, ὡς νο-
 ξᾶ, καὶ ἐπαμφοτρίβοντα τοῖς
 πομποῖς χρεῖν ἀφῆσθαι, ὁ πάντων
 ἀφ' αὐτῶν ἄ ὁ τὸν Ἀλφειὸν
 ἔλασας. τὴν αὐτὴν ἀρχὴν λατρεῖ
 νόσας, ἢ πλὴν τῆς Κυρίου ἀμφοτέρω
 διώσας ὁ χρισμός. Ζῶς. λέ-
 τις, ὁ Κωϊσκί, ὁ Ἀπόλωνι
 ὁρῶνς αὐτὰ λατρεῖ τῷ Κροῖδου,
 διότι ἐπαρᾶτο ἐκείνῳ αὐτοῦ
 ἀρνεῖσθαι, καὶ χιλώνης ἐς τὸ
 αὐτὸ ἔλθον. Κυ. ἐχέτω μὲν
 μὴδ' ὁρῶνς αὐτὸν οὕτως.
 πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι
 ὁ Λυδῶν ἐπὶ τὸ χρισμόν, ἢ
 ἀπρωτο, οἶμαι, καὶ ἄλλως,
 τὸ μὴ σαφὲς ἀνδρῶν τὰ μέ-
 λη

νοῦτα,

ac testudinem unā elizando. CYNIS. At enim uerò
 conueniens atque adeò æquum & bonum fuerat, ut cū
 deus esset, ab omni iracundia foret alienissimus. Ver-
 ūm, ut me affert opinio, fortasse ita in Fatis fuit, ut Ly-
 dus ille oraculo deciperetur, ac iam olim ne perspicua fu-

itur

ὄντα, ἢ ἑμαρμύνη ἐπικλῶς
 ὄν. ὥς καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν,
 ἐκείνης μέγας ἱστὺς Ζεὺς. ἡμῖν
 δ' ὅσον ἀρχαίης, ἀπὸ μᾶλλον
 οἱ οἱ σὺν, οὔτε πρόνοιαν τινα
 εἰσφρόνῳις εἰς τὰ πράγματα,
 ὅτι τῶν θεῶν ὅσοι, καθάπερ
 ἡρώτα ὡς ἀνθρώπων, ἢ σκέπῃ
 ἔα. καὶ μοι Διὸς ἀπότῃς μὴ
 καταφρονέειν, ὅτι λεγόντων, ὡς
 ὁρᾷς, Διὸς κλημῆς. ὅ, ἀνέχο-
 μαι σὺν τοῖς κατὰ ἡμῶν δι-
 ξιόντα. Κυ. βῆμα, ὦ Ζεῦ, εἰ
 μοι κεραιῶν πληγῶν ἑμαρ-
 ται, καὶ σὺ δ' ἄν' αἰτιάσῃ μοι τ'
 ὧν ἔστις, ἀπὸ τῶν Κλαῶν,
 τῶν δὲ σὺ τιμῶν σὺν. οὐ-
 δὲ γὰρ τὸν κεραιῶν αὐτῶν
 φάτω ἄν' αἰτίον μοι γνῶναι
 τοῦ πράγματος. πάλιν ἐκείνῳ
 γὰρ ὑμᾶς ἐμίσσηται, καὶ σὺ, καὶ
 τῶν ἑμαρμύλων σὺ δὲ μοι καὶ
 ἑνὶ ἐκείνης ἀπόκειναι, ἀνέμ-
 υσας γὰρ μὴ, ἀπελήσας, τί
 δὲ

iura inaudiret, illius stamio
 ni Parca adnuerat. Unde
 liquet vaticinium quoque ve-
 strum, illius maximam esse
 partem. IUPIT. Nobis ve-
 rò nihil facis reliquum, sed
 (vi video) nequicquam dei
 sumus, qui neque proui-
 dentia aliqua res huma-
 nas dispensare soleamus, ne-
 que sacrificijs digni esse vi-
 deamur, sed reuera ascia-
 rum cerebrorumque instar
 sumus. Ac sanè videris me
 iure optimo ad hunc mo-
 dum superbè contemnere;
 quòd cum & fulmine arma-
 tus sim, sustineam te impu-
 nè talia aduersus nos con-
 tumeliosè differentem.

CYN. Perì, ὦ Iupiter, si
 mihi fatale est fulmine per-
 cussus interire: neque te ob-
 iclum quicquam in ius voca-
 bo, sed potius ipsam Clo-
 tho, per te vulnus mihi in-

cipientem. Neque fulmen quidem ipsum accusabo, qua-
 si tam infelicitis ruina causa mihi extitisset. Veruntamen
 hoc quoque vos interrogabo, nempe te & Fatum, cæ-
 terum tum mihi illius loco respondeas velim: etenim mihi
 his tuis hoc in memoriam mihi reuocasti. Quis sit tan-

ἂν ποτε τῶν ἱερουσῶν καὶ λη-
 σὰς ἀφύτου, καὶ τοσούτους ὀ-
 βεισὰς, καὶ βιάντας, καὶ ἐπιόρ-
 κους, ὅρῳ τινα πομπῆς ἐκ-
 ραυνόντες, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἱσίον,
 ἢ δὲ ἀδικήσαντες, ἐνίοτε δὲ χη-
 σὺν τινα, καὶ ὅσιον ὁδοιπόρου.
 τίσι περὶ, ὦ Ζεῦ; ἢ ἐὰν τὸ
 μὴ θέμις εἰδέναι; Ζῆς. οὐ
 γάρ, ὦ Κίωσις, σὺ δὲ πολλὰ
 πράγματα τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ'
 ὅθεν ταῦτα ἤκας μοι συμπε-
 φορηκός. ΚΥ. οὐκοῦν μηδὲ
 ἱκάνοι μᾶς ἔρωμα, σὲ τε, καὶ
 τὴν πρόνοιαν, καὶ τὴν εἰμαρ-
 μιν, τί ἂν ποτε Φωκίων ἢ
 ὁ χριστὸς, ἢ τοσαύτη πνίξις, καὶ
 σπάνει τῶν ἀναγκάων ἀπέ-
 θαναι, καὶ Αἰεσίδης πρὸ αὐ-
 τῶ. Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης,
 ἀκόλαστοι μαρτυρία, ὑπερ-
 πλοῦστοι, καὶ Μεδίας ὁ ὕ-
 βειστος, καὶ Χαλροφὸς Αἰγί-
 νητης, λινὰ δὲ ἄνθρωποι,

τὴν

ta omnium rerum inopia atque angustia diem suum obie-
 rit, tum etiam ante ipsum Aristides : Callias autem &
 Alcibiades nepotes intemperantissimi, omnium afflu-
 entia exuberabant, neque non Medias multis sceleribus co-
 operatus, ac Charops Aegmetes homo mascula venere

exire.

dem ut omisiis tot sacris le-
 gis, præterea tot crimino-
 sis & violentis & periu-
 ris hominibus dissimulanter
 posthabitis, unam aliquam
 illicem aut lapidem, aut
 navis velum nihil mali un-
 quam per iniustitiam meri-
 ta, fulmine feriatis? Non
 raro quoque hominem frus-
 gi, & viatorem spectatæ
 sanctimonie? Quid verò
 compresis labijs obticuisse
 Iupiter? An fortasse ne hoc
 quidem me nosse fas est?
 IVPIT. Sanè nefas est te
 ista inquirere. Tu verò ex-
 tremè curiosus, adeò ut
 me fugiat, quinam tibi vo-
 luptati sit istis me obiu-
 dere. CYN. Proinde ne-
 que hoc à vobis perquiren-
 dum mihi video, nempe à
 te & Pato & Providen-
 tia, quamobrem Phocion

τὴν μητέρα λιμῶ ἀπικλῶνός.
 καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν
 παρὶδόθῃ τοῖς ἑνδίκῃ, Μέλ-
 λυτ' ὃ οὐ παρὶδόθῃ. καὶ
 Σαρδανάπαλ' μὲν ἰθαίοις
 λῶσι, θῆλυς δὲ, Περσῶν δὲ
 τοῦτο, λαοὶ καὶ αἰθοὶ ἄν-
 θρῶν, ἀνδραποδίζοντο πρὸς
 αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο
 τοῖς γιγνομένοις· ἵνα δὲ ὁ
 μῦθ' οὐ μὴ τὰ νῦν λέγω, λαθ' ἔ-
 πασον ἐπιξιδῶν, τὸς μὲν πο-
 νηροὺς ἀνδραποδίζοντας, καὶ
 τοὺς πλουτέας, ἀγαμέμνης δὲ
 καὶ φερόμενης τὸς χρεῶδες ἐν
 πινίᾳ, καὶ νόβοις καὶ μυείοις
 λαοκοῖς πειρομένους. Ζῶς. οὐ
 φ' οἶδα, ὃ Κυνισκὲ, ἡλικίας
 μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς
 ἀσθενείας ἀπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ
 οἱ χρεῶδ' ἀνδραποδίζονται. Ἀγρίβι-
 σιν. Κν. Ἀλλ' αἱ μοι λέγεις, καὶ
 Τιτυοὺς καὶ Τανταλῶς· ἐν ᾧ
 δὲ, ἢ μὲν τι καὶ τοιούτων θάρ,
 ἢ ὅ.

stantes. IUPIT. An ignoras, Cynisce, quanta sup-
 plicia & cruciatus post hanc vitam prauos & scelerat-
 os homines manere soleant, aut in quanta felicitate vi-
 eluri sint boni? CYN.¹ Orcum mihi narras, & Tia-
 tyos, & Tantalos. Ego verò si quid talium verum est,

extremè infamis, à quo ma-
 trem suam fame necatam
 pro certo constat. Conirà
 i Socrates undecimuiristra-
 dius est, Meleus verò non
 item.^k At hæc cur Sarda-
 napalus mollis atque effæ-
 minatus, delicijsq; totus fra-
 ctus, regnauerit, Persarum
 verò tot ac tanti viri vir-
 tute longè optimi atque cla-
 rissimi eius iussu in crucem
 subacti sunt, propterea quòd
 factis illius parùm delecta-
 bantur: ut taceam quæ in
 præfens sunt. longum es-
 nim esset singulis percen-
 sendis immorari, quemad-
 modum mali & facinoros-
 si per omnem vitam faci-
 le agant, & feliciter omni-
 bus rebus affluenter, cæte-
 rum boni ducantur & fe-
 rantur paupertate, morbis,
 & cæteris infinitis malis
 impliciti, ærumnosè confi-

ἔσθωσι τὸ σαφές, ἐπαδ' αὖ ἀν-
 ποθάνω. ἵδ' ἂν ἔχον, ἰδὲ νό-
 μω. ἔδ' περὶ τοῦ τὸτον χρό-
 νου ἀνδραμόνου ἑξήκ' ἔτος, ὃ-
 ποδ' ἐκκαίδεκα ὑποὶν ἑτέ-
 ρου τὸ ἥπαρ, ἀρ' θανόν, ἀν-
 τὰ μὲν ἵστα ἄθ' ἀψήκτος, ὡ-
 σπερ ὁ Τάνταλ' ὅ, ἐν Μαν-
 ρον ὑέοις πίναν μετὰ τῶν
 ἑρῶν, ἐν ὧ ἡλυσιθ' ἡμῶ,
 πρὶ κατὰ κείν' ὅ. Ζῶς. τί
 φῆς; ἀπὸ τῆς ἄντα τινὰς λο-
 γάσας καὶ τιμὰς, καὶ ἀνα-
 στήσιον, ἔνθα δὲ καὶ ἔστιν ἑ-
 ταί' ὁ ἐκείνου βί' ὅ; Κν. ἀνὴρ
 τινὰ Μίνα Κρήτα ἀναλίσαν
 ἑατὼ τὰ βιῶντα; καὶ μοι ἀν-
 πόκειναι τι καὶ πρὶ ἐκείνου,
 οὗτος γὰρ ὁ δὲ λέγεται. Ζῶς.
 τί δ' καὶ σὺ γὰρ ἐρωτᾷς, ὦ
 Κνωσίκε; Κν. τινὰς λογά-
 μωδιστά; Ζῶς. τοὺς πο-
 νηρὸς ἀγλαδὴ, οἷον ἀνδρ' ὁ-
 νους καὶ ἱεροδούλους. Κν. τινὰς
 δ' ἀπὰρ τὸς ἑρῶας ἀπ' ἐμῆς;
 Ζῶς.

ut fertur, filius? IVP. Quamobrem verò ista de illo qua-
 rit, Cynisce? CYN. Quos maximè afficit supplicio? IVP.
 Prauos videlicet, cuius generis sunt parricidae & sacrilegi.
 CYN. Quos autem ad heroum cōtuberniū amandare solet?

IVPIT.

haud obscurè cognoscantur
 bi facto functus fuero. Quan-
 tum autem ad praesentem atti-
 net, velim ut quantumcumq;
 hoc temporis in viui mihi
 exigendum est, ego interea
 omni felicitate perfunctus,
 tandem mortuus à sedecim
 vultibus iecur meum de-
 pascereur: verum non ut
 hic in vita sui pressus, quem-
 admodum fertur Tantalus,
 in beatorum insulis cum he-
 roibus biberem, in Elysio
 prato constitutus. IVPIT.
 Quid ais? An non credis es-
 se quædam parata supplicia,
 & pœnas malis destinatas,
 & honores ac forum iudi-
 ciale, ubi singulorū vita huius
 bitaratione cognoscendi ex-
 penditur? CYN. m. Au-
 dio Minoa quendam Creten-
 sem infra talibus rebus co-
 gnoscendis atq; dijudicandis
 dare operā: ac mihi super il-
 lo quoq; responde, esne iuus,

Ζῶς. τὸς ἀγαθὸς τε καὶ ὁσίους,
καὶ κατ' ἀρετὴν βελιωκότας.
Κυ. τίν' ὧν ἔνκα, ὦ Ζεῦ; Ζῶς.
διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ λο-
γίστας ἀξιοί. Κυ. εἰ δὲ τις
ἀκρίσιός τι δαδὼν ἐργάσαι
το, λοτρίβει καὶ τοῦτορ δι-
θαοί; Ζῶς. οὐδ' αὖτως. Κυ.
εἰ δ' ἄρα, εἴ τις ἀκρίσιος ἀγα-
θὸν ἔδρασαν, εἰ δὲ τῶν τιμῶν
ἀξιόσαν ἄν; Ζῶς. οὐ γάρ
οὐ. Κυ. οὐδένα τοι γαροῦ,
ὦ Ζεῦ, εἴτε τιμῶν, οὔτε λοτρί-
βαν οὐδ' ἐσθλὰ. Ζῶς.
πῶς οὐδένα; Κυ. ὅτι οὐ-
δέν' ἐκόντων οἱ ἄνθρωποι ποιε-
οῦν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἄ-
φρονα λοτρίβουσίν, ἃ γὰρ
ἀληθῆ ἐκόντων εἴ τι τὰ ἔμπε-
δοι ἀπορορημένα, ὥς ἡ
μοῖρα, πάντων αἰτία. καὶ
ἢν φονεύσῃ τις, ἐκάνη ἐ-
στὴν ἡφονεύσασα. καὶ ἢν ἐ-
ποσυνῇ, πῶς αὐτὴν μὲν οὐ-

IUPIT. Nempe bonos, &
sanctitate vitæ præcellen-
tes, quique semet virtute ex-
coluerunt. CYN. Cuius
verò gratia hoc facit, ὦ Iu-
piter? IUPIT. Propter
re quod illi supplicio, ἢ
verò honore remunerandi
sunt. CYNIS. Ceterum
si quis nolens & inuito ani-
mo mali aliquid designa-
verit, num & hunc suppli-
cio afficiendum condem-
nat? IVP. Nequaquam.
CYN. Proinde neque si
quis inuitus boni aliquid fe-
cerit, eum honore digna-
bitur? IUPIT. Nequa-
quam. CYN. Itaque haud
conuenit illi, ὦ Iupiter, ullis
neque honore ornare, neque
supplicio afficere. IUPIT.
Quiverò nullum? CYN.
Quoniam nihil nos homi-
nes animo voluntario faci-
mus, sed necessitate quadam

inoffugibili ad hoc compulsi : si tamen vera sunt illa quæ
ante confessus es, nempe Parcam esse omnium rerum cau-
sam. Iam si quis alterum peremerit, Parca in culpa est,
quæ admisit parricidium. Si quis sacrilegio deorum fama
compilauerit, facinus à Parca sibi iniunctum admisit.

ὦ δῆ. ὧς ἔχει τὰ δίκαια ὁ
 Μῖνος δικάσαντες, πλὴν
 αἰμαρμύλων ἀντὶ τῷ Σισύφῳ
 λολάσεται, καὶ πλὴν μοῖραν ἀν-
 τὶ τῷ Ταντάλῳ. τί γὰρ ἐκείνοι
 ἠδίκησαν, πεφωκότες τοῖς ἐπι-
 τὰγμασιν; Ζῶς. οὐκ ἔτι δὲ
 ἀπκρίνεται τοῖς ἀξιόμοις, τοῖς αὖ-
 ταῖς ῥωτῶντι θρασύνει γὰρ ἢ καὶ
 ὀφισίν, καὶ οἱ ἀπὸ μιᾶς ἡδονῆς
 ταλιπῶν. ΚΥ. ἰδοὺ μὲν μὲν
 ἡδὼν ἔτι τῷ ἔργῳ, πῶς αὖ μοι-
 ραὶ δὲ κρίνεται, ἢ πῶς ἐπι-
 κρινώμεθα, καὶ ἐπιμύθεα γὰρ ὁ
 πῶς ἐστι τὸ λαλῶντα; καὶ ταῦ-
 τα, τὰς δὲ δόξαι, ἐπιπονοῦν γὰρ τι-
 να, καὶ οὐκ ὁμολογῶν μοι δονῶν-
 σι βιοῦν τὸν βίον, ὥς αὐτὰ ἐ-
 χθροὶ πράγματα, καὶ ὡς ἔοι-
 κεν, ὁ πᾶν δὲ αὐτὰ ἐπὶ γη-
 σῇ αἰμαρμύλῃ ἐγγενέσθαι. ἔ-
 γω γοῦν, ἃ μοι αἰρήσις δοθεῖν,
 ἐν ἧν ἀπαξάμην πρὸς αὐ-
 τὰς τὸν ἐμὸν βίον, ἃ μὲν ἐ-
 λπίμην ἂν ἔτι πρὸς τὸ δὲ
 βιωῖναι, ἢ περὶ λαθῶν λαθῶ-
 θω

sunt editæ. Itaque ego, si mihi daretur optio, nequa-
 quam cum illarum vita meam commutauerim, verum eli-
 gerem potius ut adhuc egentius agerem, quam ut colo
 Par.

Quocirca si Minos recte
 vii velit iudicio, multo a-
 quius Fatum pro Sisypho
 punit, & Parcā pro Tan-
 talo. Quid enim illi iniuste
 egerunt, quando iussu dicto
 audientes fuerint? IVPIT.
 Amplius quidem vel respon-
 dere tibi indignum facinus
 existimo, talia præsertim in-
 terroganti. Audax enim es,
 & Sophista: ac iam quis
 dem te relicto abeo. CYN.
 Debebam equidem adhuc
 & hoc ex te quasisse, ubi
 nam locorum Parca dege-
 rent, aut quomodo res tan-
 tas tam exacta cura & co-
 gitatione queant assequi,
 præsertim illis tantum tri-
 bus existentibus. Etenim la-
 boriosam & minime feli-
 cem atque iucundam vitam
 mihi videntur agere, tantis
 implicite negotijs. Et quem-
 admodum verisimile est, i-
 psæ quoque fato parum pro-
 pitio & fauente in lucem

Θωρ ἄπαλλον, ὁδὸν πρᾶ-
 μάτων μισῶν ἐπιμεῶν ἔκα-
 π. ἃ δὲ μὴ ῥᾶδιόν σοι ἀπ-
 κύναναι περὶ ταῦτα, ὧ Ζεῦ,
 καὶ τοῖς ἀγαπῶν, οἷς
 ἀναικύνω· ἵνα δὲ ῥᾶ μὲν
 σατὸν περὶ τῆς ἑμαρμένης
 καὶ πεινοῖας λόγον, ἃ νοῖα δ'
 ἴσως δὲ ἑμαρτὸ ἀνδραῖ μοι.

Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a PRAETER linum.] Dixit pro eo, quod est extra decre-
 tum fatale. Allusum est autem ad fila trium Parcarum, quas
 Hesiodus in Theogonia noctem finxit peperisse. Has Eumenidas
 Athenienses vocant, & coluerunt à tempore quo Orestes eò ve-
 nit, qui illis struxit templū: in quo si quis sanguine pollutus in-
 grediatur, statim ad insaniam prae metu redigitur. b Lino.] Id
 est, filo. c Admetum.] Apollo inter pastorum numina nume-
 ratur. nam & ipse greges Admeti Thessaliae regis pascisse dici-
 tur. Quare Virg. & ipsum inter numina pastorum inuocat:

— & te memorande canemus

Pastor ab Amphryso, &c.

d Adrastus.] Arginorum rex, vnus è septem ducibus, qui
 profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem.

e Laio.] Laius, Labdaci filius, regis Thebarum, ex locasta
 Cronis Thebani filia suscepti Oedipum: qui grandior natu fa-
 ctus, Laium patrem in tumultu quodam inter ciues suos exorto,
 interfecit, matremq; imprudens duxit uxorem. f Hale.] Ha-
 lys Paphlagoniae fluminis maximus, ex Tauri montis radicibus
 profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros ac Paphla-
 gones interfluens: contra Aquilonem in Euxinum mare euolui-
 tur. Lucan. lib. 3. & Ouid. 4. de Ponto:

— crebro vortice tortus Halys. g Fulmine arma-
 tus.] Poëtae Ioni, deorum & hominum monarchae, fulmen tri-
 sol-

cum, & nutum illum ac supercilium, quo totum Olympum tremefacit, tribuunt. h Alcibiadis nepotes.] Perditissimus nepos Alcibiadis apud Platonem in Symposio, ebrius loqui introduciunt. i Socrates vnde cum viris traditus est.] Vnde cum viris capitalibus, & in carcerem coniectus, tandem veneno sublatus est: vt videre licet in Bis accusato. Meletum Sacrales accusatorem damnatum capitis, ex Laertij Platone scimus. k Ad hęc Sardanapalus.] Primi mortaliū Asyrus, rege Nino duce, ausi in exterarum gentium arma ferre narratur, quas vim multas sibi subdiderunt. Orbis imperiū diu resentit, eorum rex vltimus Sardanapalus, à Medis in bellū prouocatus & victus, amisse. l Orcū mihi narras.] Salust. in Catilinæ bello. Credo falsa existimans eam, quæ de inferis memoratur, diuerso itinere malos à hinc loca tetra, inculta, fœda atq; formidulosa habere. i. habitare. m Audio Minoa.] Socrates in Gorgia Platonis refert Iouem hæc dixisse Plutoni: Ego igitur constitui meos filios iudices, quos quidē ex Asia. Minoē scilicet & Rhadamanthū: vñ verò ex Europa, Aeacū. Hi ergo postquā mortui fuerint, iudicabunt in præto quodā ibiq; in trinitio ex quo gemine pateant viæ, altera quidē ad tartarū, altera verò ad insulas beatorū. Asiaticos Rhadamanthus, eos verò qui ab Europa venient, Aeacus iudicabit. Minoi autem id munus iniungam, vt ipse diiudicet, si quid ambiguum fuerit, vniūssimè procedat iudiciū, recteq; fiat transmissio animarū. Ibi etiam legitur, quod vterq; ipsorum virgam tenet dum iudicat. Minos autem considerans sedet, aureum habens sceptrum, de quare meminit & Homerus. n Sisypho punit.] De Sisypho ob latrocinia à Theseo Aibentensium rege interfecto, quomodo saxum voluendo prematur apud inferos, est apud Ouid. 13. Metaph. Virgil. quog; lib. 6. Aeneid. Vide etiam prouerbiū, Saxum voluere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕ
γῆς τολούτῆς.

DE MORTE
Peregrini.

Vincentio Obsopeo interprete.

ARGVMENTVM.

Inscatur hic Lucianus id quod aliàs quoque libenter facit, arrogantiam & insanam gloriæ cupiditatem, præci-

præcipuè Philosophorum, ut cuius gratia plerique omnia audeant, neque quicquam intentatum relinquunt. Atque eius rei exemplum, Peregrini huius mortem describit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olympijs constructo rogo, seipsum in ignem ultro coniecit, atque ita extinxerit. Quanquam autem potissimum ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio ac titulus pollicentur: interim tamen & vitam eiusdem & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremo sese contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsum etiam modum & causam mortis, in qua præcipuè nitebantur sectatores illius, refelli ac refutari facit, nimirum ut eam inuidiam à se ipso remoueret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen non ita leue aut vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti huiusce nouitas admirationem inculserat, quemadmodum & ex A. Gellio animaduertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit lib. 12. cap. 11. Videturque omnino Stoica quadam animi pertinacia, vitæque cædæ mortem ultro sibi consciuisse, quemadmodum & alios quosdā eiusdē professionis viros fecisse aliquando legimus. Sed quod idem hoc in Olympijs potissimum, & frequentissimo hominum conuentu fecit, ambitionis argumentū præ se fert, ac reprehensioni locum dedit. Et est sanè eiusmodi res ambitio, ut multos eò dementiæ adigat, ut dum gloriam nimis auidè captant, in summam interim temeritatem & infamiam præcipitentur, nihil neque pensi neque moderati habentes, dummodo famam tantopere ambitam post se relinquunt: cuiusmodi Proteos vitinā nec nostra ætas quosdam tulisset, *ἀλλὰ τὰ ὅτιον καὶ ὑποχρῆμα μὲν κινῆται φασί.* Cæterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex seuerioribus illis Stoicæ disciplinæ professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria Parianus, ex Ponto, temporibus Traiani viuens, equalis Epicteto, Dioni, Musonio, &c. quem se Gellius

Ius vidisse quoque ait Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Christianorū quoque religionem aliquandiu secutus fuit, sed mox ad philosophiam relapsus, ab illis, ut Luciano placet, propter ritus ipsorum neglectos atque præteritos repudiat.

LVCIANVS CRONIO
Salutem.

Ουκίανος Κρον-
νία εἰς πρῶτο
τερ. Ο Λακος
Δαίμων Περ-
ζείν. ἡ δὲ αὐτὸς ἔλατρε
ἐνομαζόμενον, Προτις,
αὐτὸς δὲ ἐκείνο τὸ τοῦ Ο
μυηκού. Πρωτίης ἱπαθεῖν.
ἅπαντα γὰρ δόξας ἐνικα γι-
νόμεναι, καὶ μνείας προ-
πῶς παρόντων, τὰ τελευ-
τῶν ταῦτα καὶ πῦρ ἐγγύς το
τοῦτο ἄρα ὡς ἔρωτι τῆς δό-
ξης ἔχεται. καὶ νῦν ἐκείνῳ
ἀπλοθεράσει ὡς οἱ βέλτιστοι,
κατὰ τὸν Εμπεδοκλήα, παρ
ὅσον οὐ μὴ ἔξω ἀγαθῶν ἐκ
παράθυ, ἐμβαλὼν ἱαντὸν ἄς
τὲς ἀρατῆρας, ὁ δὲ ἡνιάδας
οὗτος πλὴν πολυανθρωποτα-
τῶν τῶν Ἑλληνικῶν πανη-
γυρίων τηρέσας, πυρὰν οἷ
μυρί.

Nfelix ille Pea-
regrinus, aut
(quo nomine
potissimum de-
lectari visus est se ipse no-
minando) Proteus, illud i-
psum Homericæ Protei pas-
sus est : nihil enim non glo-
riae gratia fieri sustinuit:
cūque infinitis mutationi-
bus transformatus esset, pos-
simum ignis quoque fa-
ctus est. Usque adeo gloriae
cupidine tenebatur. Et
nunc optimus ille in carbon-
es & fauillas redactus est
post Empedoclem, nisi quod
hic temerarium facinus ce-
lare conatus, clanculum
in crateras se dedit præ-
cipitem : porro genero-
sus ille populosissimo Gra-
corum conueniu obferuato,
ingentis.

μυρίσιν νύκτας, ἐν πύλῃσιν
ἐπὶ τῶν τῶν μαρτύρων, καὶ δὲ
γὰρ τινὰς, ὑπὲρ τούτων ἁπάντων
πῶς τὸς Ἑλλήνας, οὐ πῶς πολλοὺς
δὲν ἡμῶν τὸ τοιμήματ'·
πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν
σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύμφῃ τοῦ
γέροντος· μάλλον δὲ καὶ ἀ-
κῶ βοῶντος, οἷά σε ἑκὸς
βοᾶν, ὃ τῆς ἀβελτησίας, ὃ τῆς
δοξοκοπίας, ὃ τῶν ἀκῶν, ὃ
λέγειν ἐβόησεν περὶ αὐτῶν.
οὐ μὲν οὐὲ πόρρω ταῦτα, καὶ
μακρῶ ἀσφαλέσθον, ἐγὼ δὲ
παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ τι πρό-
τερον, ἐν πολλῷ πλήθει τῶν
ἀκροατῶν ἔποιν αὐτὰ, ἐνίωρ
μὲν ἀχθομένων, ὅτι ἐθαύμα-
ζον τὴν ἀπόνοιαν τῶν γέροντος.
ἔγωγε δὲ τινος, οἷ καὶ αὐτοὶ ἐς
γέλωτα ἐπ' αὐτῷ, ἀπὸ ὀλίγου
σῆν, ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐγὼ
δὲ Διόσκοπῳ, ὡς περὶ ὁ Απ-
ταῶν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, καὶ ὁ ἀνι-
ψὸς αὐτῶν, ὁ Περθεύς ὑπὸ τῶν Μαι-
νάδων. καὶ πᾶσι τῶν πράγματι
ἐστῶσαν διὰ δὲ τῶν. καὶ ποιη-
τῶν οἰδοῦν, οἷός γε τῶν, καὶ ἡλικία
ἐλατὸν δὲ canibus, aut consobrinus eius^a Peniheu δὲ Bacchis.
Ceterum totius rei apparatus talis erat. etenim Poëtam haud
dubie qualis fuerit nosti, cum quantas per omnem vitam

ingentissimaq; pyra constru-
cta, tot ac tantis testibus con-
scijs insiluit, ac orationes nostras
nullas super hac re ad Græcos
habuit aliquanto antequam
hoc ausus est. Videor itaq; mihi
videre te nimium huius senis deri-
dentem arrogantiam, aut potius excla-
mantem, qualia par est te
exclamare: O insipientem
insipientiam, ô arumnosam
gloriam: aliaq; quæ de illis
ferè dicere consuevimus. At
tibi quidem hæc eminus et
longè iutiùs dicta sunt: ego
verò iuxta rogem ipsum, in-
super antè quoque in copio-
sa auditorum multitudine eade-
dem dicere non reformidavi,
nonnullis equidem graui-
ter ferentibus, quotquot senis
arrogans consilium admira-
tionem incusserat. Erant au-
tem aliquot alij, qui et ipsi
huius gratia ridebant. At ego
propemodum à Cynicis
discerptus essem, velut A-
etazæ.

ἂν ὅτι ἔσθ' αὐτὸς ἐξάγειν ἢ
βίον διέγνων ἑαυτὸν, ἔς
ἡνδοξίαν ἵνις τὸ ἀναφί-
ρσις· ὃ ἦν Ἡρακλῆς δ' ὅτως, ὃ ἦν
Ἀσκληπιδὲς καὶ Διόνυσος· κα-
ρυνῶ; ὃ γὰρ τὰ τελευτήσας Εὐ-
πειδοκλῆς ἔς τοὺς ἑρατῆρας;
ὡς δὲ τὰ πάντα ἔπειρ' ὁ Θιαγῆνης
(ἔτοτο ἦν ὁ ἡγεμὼν ἐκείν' ὃ
ἐκείν' ὃ) ἡρόμην τινὰ τ' παρ-
εστῶτων, τί βόηται τὸ περὶ
τῷ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς ἢ Εὐ-
πειδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὃ
δὲ, ὅς ἐστι μακρὰν, ἔφη, καὶ σὺ
ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς Οὐλυμπιά-
σι· πῶς, ἔφη, ἢ τίνας ἔνι κα; ἔ-
τα ὃ μὲν ἐπερ' αὐτὸν ἴδεν, ἔδωκε
δὲ ὁ ἡλικιὸς, ὡς ἀμήχανον
τοῦ ἀνὴρ ἀνέειπεν. ἐπὶ κερὶ οὖν
τὰ λοιπὰ ἐπανηρώων· ὃ αὖ-
τι, καὶ θάνασας τινὰς περὶ
δοκῆς ἀνέειπον· ὃ ἡγεμὼν τοῦ
Πρωτέως, τὸν ἦν γὰρ Σινωπία,
ἦν δὲν ἀνδραγαθὸν αὐτὸν Ἀν-
τισθένη, ὃ δὲ παραβάται ἡζίου
αὐτὸς, ἂν ὃ δὲ ἦ Σωκράτης αὖ-
τόν. ἐκείν' ὃ δὲ Δία ἐκείν' τὸν
ἀμικτάρ, ἔτα μὲν τοι ἔδοξε·
Εἰτενὶ Σινωπεα, αὐτὸν πρῶτον ἐκείν' ὃ
quidē cum illo dignatus est, sed neq; ipsum Socratē. Prouoca-
bat autem ὃ ipsum Iouem in certamen, deinde cū visum
esset

At quia ignis adminiculo ē
vivi se subducere statuit;
hoc ambitioni eius & vanæ
gloriæ quidam imputant.
b Nōne verò adhuc modū
ē terris discessit & Hercu-
les? nōne ita Aesculapius &
Dionysius fulmine? Nōne
postremū & Empedocles in
cratēras semet immisit p̄cipi-
tē? Hæc ubi dixisset Theage-
nes (hoc enim nomine vocī-
ferator ille vocabatur) ro-
gabā quendā ex assisileibus;
qd hoc de igne aut Hercule
aut Empedocle ad Proteum
attineret. Atqui, inquit ille,
breui semet ipse flāmis absum-
pturus est Proteus. Quomo-
do, inquā ego, aut cuius gra-
tia? Deinde cū ille omnem
rem mihi exponere insisteret,
Cymus in tāū vociferaba-
tur, ut nullo pacto eius audi-
endi copia mihi relinqueretur.
Audiebam itaq; reliqua
ipsum effundentē ac laudib.
mirifici Proteū extollentem.

αὐτῶ, ἵσους πως φησὶ αὐ-
 τος, καὶ οὕτω κατέπαυσεν τὸν
 λόγον. Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ
 βίῃ ἄεστα δημιουργήματα ἐ-
 θιὰ ἔστω, τὸν Δία τὸν Ὀλυμ-
 πιον, καὶ Πρωτίαν, πλάσσει δὲ
 καὶ τεχνίται, τὸ μὲν Φιδίας,
 τὸ δὲ ἡ φύσις. ἅμα δὲ νυνὶ ἐξ ἀν-
 θρώπων εἰς θεὸς τὸ ἄγαλμα τὸ
 οἰκίσσεται, ὁ γὰρ μὲν ἐπὶ τοῦ
 φερότος, ὁρφάνους ἡμᾶς κατὰ δι-
 πόμ. ταῦτα ξυμπαροῦ ἰδῶτι
 θιγέμεθα, ἰδὲ ἀκρὺς μαλαγὲς
 λοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίμη-
 το, ἡ πορφύρεον μὴ πάν-
 ῃ κερ. καὶ τίλθ, ἀπύγον
 αὐτὸν λίσσεται μεταξὺ τῶν
 λευικῶν τινὲς παραμυθού-
 μνοι. μετὰ δὲ τῶν ἄλλων
 αὐτοὺς ἀναδοῦναι, οὐ περιμέ-
 νας ἀελλήλων τὸ πλεονέχθ,
 ἅμα ἐπ' ἀπορροφίαις τοῖς πε-
 τείοις ἱερείοις ἐπὶ τὰ τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 ἐπὶ πολλῇ ἐγείλα, καὶ δὴ τὸ
 ἐπὶ ὅθον αὐτὸ δρῶν, ἔτα ἡρξας
 τοῦ δὲ πως ἐπὶ ὁ κατάρτατος

Θεῶ.

debat, videbaturque illud ex intimis prae cordijs facere: deinde
 ad hunc modū orationē suā exorsus est. Postequā maledictus

Thea-

esset illi simile eos quodam-
 modo inter seipso servare,
 eiusmodi finem orationi im-
 posuit. Duo haec, inquit, prae-
 stantissima opificia aetatis no-
 stra vidit, nimirum Iovem
 Olympium, et Proteum:
 quorum quidem illius archi-
 tectus fuit Phidias, huius ve-
 ro opifex natura. At tunc ex
 hominum commercio ad sus-
 peros haec statua migratura
 est: ceterum per ignem abi-
 ens, nos orphanos in terris
 destituet. Haec ubi cum mul-
 to sudore disseruisset, lachry-
 matus est satis ridiculē, ca-
 pillosque vellebat ē capite,
 subparcens tamen, ne radi-
 cius extraheret. At postre-
 mū abductus est à quibusdam
 Cynicis, tristē ac lachrymas
 tem cōsolantibus. Hoc abdu-
 cto alius illic cōcionaturus
 ascendit, non cunctatus do-
 nec multitudo dilaberetur,
 sed ardentibus adhuc sacris
 turbam continebat. Ac sub
 initium quidē effusissimē ri-

Θεαγένης τίλ' τῶν μιαι-
 τάρων αὐτῷ λόγων, τὰ Ἡρά-
 κλέους δάκρυα ποιεῖσάτο, ἵ-
 γὰρ κατὰ τὸ ἐναντίον, ἔφ' τῷ
 Δημοκρίτῳ γέλωτ' ἄρξο-
 μαι. καὶ αὐτὸς ἐγέλατο πολὺν,
 ὥστε καὶ ἡμῶν τὸς πολλοὺς ἐπὶ
 τὸ ὁμοιοῦν ἐπισπάσατο ἔτα
 ἐπιστρέψας αὐτὸν· τί γὰρ ἄλλο
 λοῖπον, ὃ ἀνδρῶν, καὶ ποιεῖν
 ἀκούοντα· μὴ ὅτω γέλοιον
 εἶναι, ὁρῶντας δὲ ἀνδράς
 γέροντας δοξαίῃς καταπύ-
 πτε· ἐν γὰρ μονονυχίᾳ λυθισάν-
 τας ἐν τῷ μίση· ὡς δὲ ἀσλεί-
 τε, οἷόν τι τὸ ἀγαθὸν δὴ τὸ
 λαοθυρόφρον, ἀνέσταί με,
 ἱξαρχῆς παραφυσάξαντ'
 πλὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸ
 βίον ἐπιτηρέσαντ'. ἔνια δὲ
 παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐ-
 πυνθανόμεναι, καὶ οἷς ἀνὰ κη-
 λὴν ἀκριβῶς εἰσάγει αὐτόν·
 τὸ γὰρ τὸς φύσις τῶτο πλάσ-
 μα καὶ Δημιόργημα, ὃ τῷ Πο-
 λυκλείτῳ ἰσχυρῶν, ἐπὶ αἰς ἄν-
 δράς τῶν ἡγετῶν, ἐν Ἀρμυ-
 νίᾳ, μοιχῶν ἀλόνος, μάλα

πολ-

οἷος ἐστίν. Etenim hoc naturæ figmentum & opi-
 ficium, Polykleiti canon, ubi firmata iam etate in virum

Theagenes scelestissimis o-
 rationibus suis lachrymans
 do finem imposuit, ego di-
 uersa ratione à risu Demo-
 criti exordiar. Ac iterum
 sublatis cachinnis, in ri-
 sum uberem solutus est, adeo
 ut nostrum plerisque ad
 communem risum pertra-
 heret. Deinde sedato risu,
 conuertens seipsum: Et quid
 nam aliud, inquit, è viri, no-
 bis peræque faciendum est,
 adeò ridiculas orationes au-
 dientibus, videntibusque vi-
 ros etate decrepita vilis-
 simæ gloriolæ gratia tan-
 tum non saltantes in me-
 dio? Ut autem rectius in-
 telligatis cuiusmodi nam il-
 la sit statua quæ flammis ab-
 olebitur, audite me, qui ab
 initio eius mentem calli-
 dè animaduenterim, omni
 eius viâ diligenter obser-
 uata. Nonnulla verò à ciui-
 bus quoque suis memorata
 percepi, quibus non potuit
 non exactissimè perspectus

ποτὸς πηγὰς Ἰλαβι, καὶ τῇ
 α', κατὰ τοῦ τῆς ἀλώμε-
 νῃ, διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν
 πρὸς βιβυομένην. ἄτα μα-
 ράκιόν τι ὡρῶον διαφθέρας,
 προσκλήων ἐξωνίσαστο παρὰ
 τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πε-
 ςῶντων ὄντων, μὴ ἐπὶ τῶν ἀρ-
 μοσὶν ἀπαχθῆσαι τῆς Ἀσίας.
 ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ ἰάσαν-
 μοι δοκῶ. μηδὲς γὰρ ἐστὶ ἀ-
 πλὰς ὁ λῶ, καὶ ὁ δὲ πῶν τε-
 λὲς ἀγαλμα ἡμῶν ἰδιδυ-
 μιέρητο. ἂ δὲ τὸν πατέρα ἐ-
 δρασε, καὶ πᾶν ἀκούσας αὐ-
 τὸν. καὶ τοὺς πάντας ἴσας, καὶ ἀ-
 κηλόατε, ὡς ἀπένειξε τὸν γί-
 γοντα, ἐκ ἀνασχόρων αὐ-
 τὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἡδύ-
 γηρῶντα. ἄτα ἰπαδὴν τὸ πρῶ-
 μα διελθόντο, πρὸς τὴν ἰαν-
 τὴν καταδικάσας, ἐπὶ παντὶ,
 ἄλλω ἄλλοι ἀμέβων, ὅτε περ

adolescere incepisset, mul-
 tis in Armenia viticiis per
 adulterium mulierculis, non
 parum multa suscepit ver-
 bera. Denique verò per
 lectum exiliens & elapsus,
 fuga salutem redemit, ras-
 phano oppletas nates aus-
 ferens. Exim' puero quom-
 piam formoso per vim con-
 stuprato, tribus nummorum
 millibus à pueri paren-
 tibus, cum tenuis essent for-
 tunæ, fœditatis impunitas-
 tem mercatus est, ne ad
 præfectum Asiæ duceretur.
 Hæc atque eiusmodi mis-
 sa mihi facienda esse viden-
 tur, etenim lutum adhuc in-
 forme erat, ac nondum
 perfecta statua nobis for-
 mata. Cæterum quibus in-
 iurijs confectum ætate pas-
 rentem affecerit, admodum
 auditu dignum esse opinor,

& memoratū necessarium.

Et sanè omnibus vobis com-
 pertum atque auditum esse reor, quomodo senem præfoca-
 verit, nequaquam sustinens eum ultra sexaginta annos
 iam senescentem. Postea verò quàm tanti sceleris fama diuul-
 gata est, arreptâque fuga se ipse condemnâsset, incertis va-
 gans sedibus oberrabat, terram terra commutâdo. Qua in pe-
 regrina.

ἡ τὴν θανάσιμὴν σφίσαν
τῶν Χριστιανῶν ἱξίμαθε περὶ
τὴν Παλαιστίνῃ τοῖς ἱεροῦσι
ἡ ῥαμμαῖς τοῖς αὐτῶν συ-
γγραφοῖς. καὶ τίς ἔστι βρα-
χὴ πᾶσας αὐτοῦς ἀπέφηνε,
πεφύγης καὶ διασάρχης καὶ
ζωοαγωγὸς, καὶ πάντας μὲν
ἐν αὐτῷ ὄν. καὶ τῶν βί-
βλων τὰς μὲν ἱξίγητο, καὶ
ἀνίστατο, ποτὶς δὲ αὐτὸς
καὶ ζωογράφει, καὶ ὡς θύρῃ
αὐτὸν ἱκάνοι ἐδιηκούτο,
καὶ νομοθετῇ ἔχοντο, καὶ πε-
σάτην ἐπύραφον. τὸν μί-
σαν γουὸ ἱκάνον ἐτι σίδον-
σιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Πα-
λαιστίνῃ ἀνασκοποῦντα, ὅ-
τι λεοντὴν πᾶν τὴν τε καὶ τὴν
ἀσάργῃς τὸν βίον. τότε
δὲ καὶ συνηφθῆς ἐπὶ τούτῳ
ὁ Πρωτεύς, ἐνέπαιον ἐς τὸ
ἀνισμωτικόν, ὅπερ καὶ αὐτὸ
ἐμικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα πει-
ποιοῖσι πᾶς τὸ ἔξω βίον,
καὶ τὴν τερατείαν καὶ λόγον
ποταῖαν, ὡς ἐρῶν ἐνύπναιον.

ἰσὶν
cerem illapsus est. Quæ quidem res ipsi non medio-
crem dignitatem cum ad insequentem vitam, tum ineptias
et gloriam, quarum erat amantissimus, conciliavit. Itaque

reginatione et mirificanti-
am Christianorum san-
pientiam perdidit, cir-
ca Palastrinam sacerdoti-
bus et scribis illorum con-
uersans. Ac sane non mulo
to in tempore pueros om-
nes illos præ se esse ostens-
dit, propheta, ac sacrificio-
rum princeps, et Synago-
gæ socius, breuiter, omnia
solus existens. Præterea li-
brorum nonnullos exposuit,
nonnulli verò et sua in-
dustria conscripti sunt. Ac
veluti deum hunc ipsum per-
hibebant: nam eo et legum
auctore utebantur, et præ-
fectum illum declarabant.
Itaque etiamnum magnum
illum hominem reuerenter
colunt, nempe illum quò
in Palastrina crucifixus est:
quoniam primus nouum il-
lud mysterium in hominum
vitam inuexerat. Tunc ve-
rò comprehensus etiam ob
hoc ipsum Proteus in car-

ἐπὶ δὲ οὐδ' ἰδέσθαι το, οἱ Χρι-
 στιανοὶ συμφορὰν ποιεῖν οἱ δὲ
 πρᾶγμα, πᾶν ἱκνέουσι, ἔξαρ-
 πάσαι παρὰ μὲν αὐτόν. ἔτ'
 ἐπὶ τοῦτο μὲν ἀδελφῶν, ἢ γὰρ
 αἰνῇ θρασυαίᾳ πᾶσα οὐ πάρ-
 ἔργως, ἀλλὰ ξυὺ σποδῇ ἐγί-
 γνητο. καὶ ἑσθ' ἢ μὲν αὐτοῦ μὲν οὐ
 παρὰ τῷ δισμοῦ γένεσθαι
 πειμνόμεντα γράϊσθαι, καὶ ἔργως
 τινὰς, καὶ καὶ δὲ οὐ φανῶν. οἱ
 δὲ ἐν τῇ αὐτῇ καὶ σιωπῇ αὐτοῦ.
 δορ' ἐν δὲ οὐ μὴ αὐτῇ, δὲ φθέρ-
 ροντο τὸς δισμοφύλακας.
 ἔτα δὲ πᾶν ποικίλῃ ἀσχο-
 μίσει, καὶ λόγῳ ἱεροῖ αὐτῇ ἐλ-
 γοντο. καὶ ὁ βέλτης ὁ Περιγρῆ-
 υς (ἔτι γὰρ τὸ ἐκατέ) κα-
 νὸς Σωκράτης ἢ αὐτῶν ὠ-
 νομάσει. καὶ μὲν καὶ τῶν ἐν
 Αἰγῇ ὠνέων ὄντων, ὡς ἐκόν
 τινος, τῶν Χριστιανῶν σι-
 λήντων ὅτι τὸ λοιπὸν, βουθῆ-
 σοντες καὶ ξυαγορᾶσόντων, καὶ
 παρὰ μὲν θύσονται τὸν αὐτῇ
 ἀμύχα.

minis obtinebat) novus quoque Socrates ab illis nominaba-
 tur. Quin etiam in Asia plerasque urbes fuisse constat, à
 quibus venerunt quidem lauri auxilium, Christianis mita-
 tentibus ex publico, neq̃ non collocuturi, & virū consolaturi.

Incre-

postquam in carcerem con-
 iectus est, Christiani hanc
 rem grauitè & indignè fe-
 rentes, nullam non impen-
 debant operam, & planè
 mouebant omnia, tentans
 tes si quo modo illum fur-
 tim possint eripere. Deinde
 animaduertentes hunc co-
 natum frustra esse nihil ta-
 men ex altero quo capiti-
 egebat obsequio intermi-
 ttebant, verùm omnia cum ma-
 gna fide & diligentia præ-
 stabant. Ac manè quidem
 illud videre erat iuxta car-
 cerem præstolantes anus vi-
 duas quaspiam, & orbos
 puerulos. Illorum verò pars
 etiam vnà inus cum illo
 somnum capiebant. corrus-
 pti pecunia custodibus. Ex-
 in omnis generis cænæ in-
 ferebantur variæ, ac sacri
 inter sese sermones diceban-
 tur. Atqui optimus ille Perez-
 grinus (adhuc enim hoc no-

ἀμάχανον διὰ τὸ τάχ' ὅτι
 πιδάκνυνται, ἐπαδάρ τι βίος
 ὡρμήνῃσι διμύσιον ἰν βρα
 χύ' ἢ ἀφ' αὐτοῖσι πόντων. καὶ
 οὐ καὶ τῷ Περιεργῷ ποτὶ
 τότε ἔκκε χεῖματα παρ' αὐ-
 τῶν, ἐπὶ πεφάσθαι τῶν δι-
 μῶν, καὶ πρόσδορον ἐμικρὰν
 τῶν τῶν ποιήσαντων, πέντε καὶ
 ἑπτὰ αὐτὸς οἱ κακοδόμοις τὸ
 μὲν ὅλον ἀθάνατον ἴσθαι, καὶ
 βιώσθαι τὸν ἀνθρώπον, παρ'
 ὃ καὶ καταφρονεῖσι τὸ θάνατον,
 καὶ ἰκοντοῖς αὐτὸς ἐπιδιδό-
 σιν οἱ ποιοῖ. ἔπειτα δὲ ὁ νο-
 μοθετῆς ὁ πρῶτος ἔπεισεν
 αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πόντων
 εἶναι ἀνθρώπων, ἐπαδάρ ἀπαξ
 παραβάντων, θεὸς μὲν τὸν
 ἀλυσκὸς ἀπαρνέσονται, τὸν
 δὲ ἀνδοκονοτισμῶν ἰκάνον
 σοφιστῶν αὐτῶν περικυβῶσι
 καὶ κατὰ τοὺς ἰκάνον νόμους
 βιώσι. καταφρονεῖσιν οὖν
 πάντων ἐξίσης, καὶ λοιπὰ
 ἡρώται, ἄντα τινὲς ἀκεί-
 βος

Incredibile verò est, quan-
 tum studium & celerita-
 tem in hoc ostendant, si quid
 tale vulgo innotuerit. Illis
 cò enim nulli rei parant.
 Proinde Peregrino quos
 que multa tunc opes ab ile
 lis mittebantur, sub vincu-
 lorum prætèxiu, nec vul-
 garem rerum prouentum
 lucrifaciebat. Etenim
 huad dubitanter sibi per-
 suaserunt infelices illi, se
 omnino immortalitate frui-
 tuos, perpetuòquæ victu-
 ros esse. Quam ob rem e-
 mortem magno contem-
 nunt animo, ac non pauci
 sua sponte semet occiden-
 dos offerunt. Deinde pris-
 mus quoque illorum legis-
 lator eorum persuasit ani-
 mos, quemadmodum om-
 nes inter se fratres essent.
 Postea verò quàm semel à
 nobis desciverunt, Græco-
 rum deos constanter abne-
 gant, solum autem Crucifi-
 xum illum impostorem adorantes, secundum illius leges vi-
 uendi rationem instituiunt. Proinde apud illos omnia ex
 æquo habentur contemptui, existimanturq; esse communia,
 3333 3 quæ

βῆς πίστεως τὰ βλαύτα παρα-
 δειξάμενοι. ἔρ' οἶνω παρὶς
 θη τις ἐς αὐτὸς, γόης καὶ τρι-
 χυτὴς ἀνθρώπων, καὶ πρᾶγ-
 μασι κῆδου διωάμενος, αὐ-
 τὴν μάλα πλεονέκτημα βρα-
 χέϊ γυμνῶ, ἰδιότητος ἀνθρώ-
 ποις ἰσχυρόν. πλεονέκτημα δ' οὐ
 Περικλῆϊ ἀφ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ
 τότε τῆς Σουείας ἀρχόντος,
 ἀσφύδης φιλοσοφία χαίρον-
 τος, ὃς τιμῆς πλεονέκτημα
 αὐτῷ, ὅτι διζαὶ ἄρ' ἀρ-
 θανέον, ὡς διόξαι πρὸς τὴν
 ἀρετήν, ἀφ' ἧν αὐτὸν, ἰδί-
 οτητος ἡσυχίας πολυάριθμον ἀ-
 ρχόν. ὃ δ' ἐς πλεονέκτημα ἰπα-
 νηδόν, καταλαβάνει τὸ
 περὶ τοῦ πατρὸς φόνου ἐπι-
 φηγμαῖον, καὶ πομπὴς τὸς
 ἐπανατανομήσας πλεονέκτημα
 Σουείας διέρπασσεν τὰ πλε-
 ονέκτημα τῶν ἐκτενέων παρὰ πλε-
 ονέκτημα αὐτοῦ, καὶ μόνοι
 ἐκτενέοντο οἱ ἀγροί, ὅσον
 ἐς πρὸς καὶ δὲ τὰ πάντα.

domum regressus, comperit paternæ cadis memoriam non-

dum fuisse sopitam, sed multos superesse, qui mira per-

vicacitate accusationem aduersus illum adornarent. Dissipa-

rat itaque maiorem possessionum suarum partem peregrina-

tionem, ac tantum relictæ erant agri ferme quindecim ta-

lentorum.

quæ citra fidem exactè ex-
 ploratam in communem vs-
 sum à quoquam deferente
 suscipiunt. Quod si quis
 præstigator, aut aliqui ho-
 mo promptus & versutus,
 & rei faciendæ apposi-
 tuse eos accesserit, breui ada-
 modum opulentiùs effici-
 tur, quippe qui hominum
 idiotarum simplicitate calu-
 lidè queat abui. Caterùm
 Peregrinus tandem liber dis-
 missus est ab eo qui id tem-
 poris præsidem agebat in
 Syria, viro non mediocri-
 ter Ppilosophiæ commer-
 cio gaudente. Qui cum il-
 lus subolfecisset arrogan-
 tiam, quòd iam statuisset
 mortem oppetere, ut per
 hoc præclara famæ glo-
 riam apud posteros relin-
 queret, dimisit illum, ne di-
 gnium quidem ratus eundem
 esse supplicio. Ille rerò exim-

ὡς ἢ πᾶσα εἰς αὐτὴν, τριάκοντα
 τὰς τεταλάντων ἀξία, ὡς ὁ
 γίγας κατέλιπε, ἢ, ὡς περ
 ὁ παγῆλοις Θεοαγῆς ἔλε-
 γει, πνευματικῶν ἰσχυρῶν ὅσους ἦν
 ἡ δὲ ἢ πᾶσα τῶν Παριανῶν
 πόλις, πῶς τε οὖν αὐτῇ τὰς
 γαυνιῶσας παραλαβοῦσα,
 πρᾶθει ἄν, αὐτοῖς ἀνθρώ-
 ποις καὶ βοσκήμασι, καὶ πᾶ-
 λοιπῇ παρασκευῇ ἅπ' ἑτι-
 γι ἢ κατηγορία, καὶ τὸ ἔργον
 μαθητῶν ὡς, καὶ ἑφῆκα οὐκ
 ὡς μακρὰν ἐπαναστησά-
 τις αὐτῶν καὶ μάστιγι ὁ δὲ μὲν
 αὐτοὺς ἡγανάκτα, χυτὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέ-
 ροντα πνευματικῶν, οὕτως ἄ-
 σιδῶς ἀπλωτότα. ὁ δὲ σαρδ-
 οῦτος Προπύς, πῶς ἄπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθαι οἶον τι-
 ἐξῆρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον
 κορυφαίως περιλῶν ἦν εἰς
 πᾶσι ἐκλογίαν τῶν Παρια-
 νῶν, ἐκόμενα δὲ ἡδύ, καὶ τριῶν
 καὶ πινυτῶν ἡμπερίεζε, καὶ
 πᾶσαν

lentorum. Nam tota sub-
 stantia quam pater reliqua-
 rat, triginta talentorum sum-
 mam non excessit, non ut
 omnibus modis ridiculus
 Theagenes illam tribus mil-
 libus dignam falso confre-
 mauit. Tanti enim neq. tota
 Parianorum orbs, tametsi
 quinque ciuitates sibi vicinas
 adiungeret, venderetur, vñ
 cum ipsis hominibus & iu-
 mentis, & reliqua supelle-
 ctile. Vigeat itaque eius et-
 tiam dum flagitium & ac-
 cusatio in recenti hominum
 memoria. Nec ita diu haec
 bitauit in patria, sed sta-
 tim aduersus eum quispiam
 insurrexerat. Potissimum
 verò ipse populus indigna-
 batur, senem frugi, ut illi
 quibus visus erat, perhis-
 bent, familiariter lugentes,
 qui tam crudeliter & impiè
 fuerat occisus. Sedenim sa-
 piens ille proteus ad hæc
 omnia non oscitanter inten-

tus erat, quinam aliquid inuentum comminisceretur, vnde
 vim & periculum à se declinare. Progressus ergo in me-
 diam Parianorum multitudinem, nutriebat verò iam eomam,

πῶς αὖ παρέρχῃτο, καὶ τὸ ξύ-
 λον ἐκ τῆ χειρὶ λῶ, καὶ ὅπως
 μάλα τραγικῶς ἐσκώασο. οἷον
 ἴθ' ὅρ' ἐπιφανὲς αὐτοῖς, ἀ-
 φ' αὖν ἔφη τὴν ὁσίαν, λῶ ὁ
 μακαρίητος πατὴρ αὐτῶν λα-
 τήνιτε, ἀγνοοῖσιν αὖ πᾶσαν,
 τοῦτο ὡς ἡκουσάν ὁ δῖμ' ὅ,
 πένητον ἀνθρώποι, καὶ πᾶς
 διανομὰς ἐκχρυσόσιν, ἀνέ-
 κρασεν αὐτὸς ἕνα φιλόσο-
 φον, ἕνα φιλόπατριν, ἕνα
 Διογένην καὶ Κράτην ὅ, ἴσ-
 αλλ' αὖ, οἱ δ' ἐχθροὶ ἐνέ-
 μωντο, λῶ δ' αὖ τις ἐπιχαί-
 ρει μνησθῆναι τὸ φόνον, ἡ-
 θοῖς αὐτὸς ἐδάμνητο. ἔξῃ οὖν
 τὸ δούτιον πλανησόμεν' ὅ,
 ἱκανὰ ἐφ' ὅσα, τοὺς Χεστάνους
 ἔχων, ὅθ' ὦν δορυφορέμνος,
 ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις λῶ, καὶ
 χρόνον μὲν τινα ἔστας ἐδόσαν-
 το. ἔτα παρανομήσας τὶ καὶ
 ἐξέκλινος (ᾧ φθι γάρ τι ὡς
 οἱ μαι, ἰδιώτην, τῶν ἀπέρρητων
 αὐτοῖς) οὐκ ἔτι πετιμένον

Christianis repositū esse existimans, à quibus quaquaversum

incedebat, stipatus, in omnia agebat rerum abundantia. Atq;

ad hunc modum aliquantum temporis alebatur. Tandem ad-

misso nescio quo aduersus illos flagitio (siquidem visus erat,

ut opinor, aliquid ex interdictis comedisse) non recipientibus

amplius

sordido amictus pallio, pe-
 ra ex humeris suspensa, &
 baculum manu tenebat: erat
 autē omnino instructus mo-
 re tragico. Talis itaque cum
 ciuibz suis apparuisset: uni-
 uersam, inquit, substantiam
 quam sibi beate memoriae
 pater reliquisset, se velle il-
 lis publicam dimittere. His
 auditis, homines egei & in-
 opes, neque non ad distribu-
 tionem auidē inbiantes, pro-
 tinus exclamauerunt, illum
 vnicum esse Philosophum,
 vnicum amantem patriā, v-
 num qui verē Diogenis &
 Crateis esset amulus. Por-
 τὸ autem inimici necessariō
 quiescebant. Etenim si quis
 conatus esset mentionem pa-
 ternae cadis facere, illicō
 petebatur lapidibus. Se-
 cunda itaque suscepta pere-
 grinatione egreditur vagas-
 turus. satis sibi viatici in

αὐτῶν, ἀπρὸ μὲν ὁ ἐκ παλι-
 νωδίας ὤρετο δὴν ἀπατῆρ
 παρὰ τῆς πόλεως τὰ λιμένα.
 τα, καὶ γραμματέον ἐπιδόξ,
 ἡξίς τὰ ὅτα λομίσσας, ἐκλόν-
 σαυτὸν βασιλέως, ἔτα τῆς
 πόλεως ἀντιπροβουσαμένης,
 ὅν ἐν ἐπράχθῃ, ἀπὸ ἐμμενῆν
 ἐκλόνθῃ, οἷς ἀπαξ δίκην μὴ
 δυνὸς λατυναγκάσαντος, πρὶς
 τη ἐπὶ τοῦτο ἀπδλημία ἄς
 Αἰγυπτον, παρὰ τὴν Αγαθόβου-
 λον, ἵνα περ πλὴν θαυμασίου
 ἀσκησιμὸν δύναντο, ξυρόμεν
 μὲν τὴν ἐκ παλαιοῦ τὸ ἡμῖν, καὶ
 μὲν τὴν πηλὴν τὸ πρόσθεν πορ. ἐν
 πορ. ὡς δὲ τῶν πεντακτῶν δέ-
 μω ἀναφῶν τὸ αἰόλον, καὶ
 τὸ ἀδιὰφορον δὴ τὸ πα-
 λόν πορ. ἐπιδεινύμεν, ἔτα
 πάλιν, καὶ παρόμεν τὴν ἐν ἄρθῃ
 ἄς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πορ-
 λὰ νικητικὰ θαυμασ-
 ποιῶν, ἐκ τῶν δὴ ἔτω παρ-
 σκασμῶν, ἐπὶ Ἰταλίαν
 ἔπλουν, καὶ ἀρβὰς τῆς νῆος
 ὠθὺς ἐλοιδόρῃ πασι, καὶ μὴ
 λίστα

ficio ac praestigioso designabat. Ceterum ad hunc modum in-
 structus & exercitatus hinc soluit in Italiam egressusq; ἐν αὐτῇ
 statim omnes homines infectatus est linguae petulantia, cum

ampius illis, magna verum
 difficultate perplexus, per
 recantationem opinabatur
 opes suas iterum à ciuitate
 repetendas esse: missisq; li-
 teris, voluit iussu regis dea-
 nuò cuncta auferre. Con-
 trà deinceps missa legatio-
 ne etiam à ciuibus, nihil la-
 elum est, sed iussus est sta-
 re rebus semel ab ipso con-
 stituiis, praesertim à nemi-
 ne ad hoc per vim compul-
 sus. Post id tertiam in Aegy-
 ptium peregrinationem in-
 stituit ad Agathobulum iter
 faciens, ut admirando stu-
 dio semet exerceret, tondens
 capitis dimidium, ac vul-
 tum limo oblinens. Postea
 in magna circumstantis po-
 puli corona, traiciens in ma-
 nibus virilia, hoc tanquam
 medium & indifferens esse
 demonstrabat. Exin ver-
 berabat, & verberabatur
 ferula circa nates. multisq;
 alia iuueniliora more miri-
 fis

αἰσα τῷ βασιλεῖ, πρῶτατον
αὐτόν ἢ ἡμῶτατον εἰδὼς,
ὅτι ἀσφαλὲς ἐτόλμα. καὶ ἐν
τῷ ἑὸς ἀκὸς, ὁλίγοι ἐμὴν τῶν
βλασφημιῶν, καὶ ἐν ἡξίῳ φι-
λοσοφίᾳ ἐπολυμόφροντινα
κοιτάσαν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μά-
λιστα, τέχνην τινὰ τῶ νοιδό-
ρῃδω ποιημένην. τότε
καὶ ἐπὶ τῶν τὰ τῆς δό-
ξης ἐνέξαντο. παρὰ γὰρ
τοῖς ἰδιώταις καὶ πειδευμένοις
ἐπὶ τῇ ἀκροῖα, μέχρι δὲ
ὁ πλὴν πόλιν ἐπιτετραμμέ-
νῳ, ἀνὰ σοφὸς, ἀπέπε-
ψεν αὐτόν ἀμείπως ἐν τῷ
φῶντι τῷ πράγματι, ἐπὶ τῷ
μὴ δῶσαι πλὴν πόλιν τοιοῦ-
τον φιλοσόφον. πρὸς ἀπὸ
καὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ
ὅτι σῶμα τῷ ἁπασιν, ὁ
φιλόσοφός τῷ πλὴν παρρη-
σίᾳ καὶ πλὴν ἄλλων ἐλθε-
σαι ἐξελθεῖς, ἢ πρὸς ἁπαν-
τα τὰ τοῦ τῷ Μουσωνίῳ καὶ
Δίωνι καὶ Εὐκρίτῳ, καὶ ἄ-

primis verò regem, quem no-
uerat natura placidissimum
et mansuerissimum: quare
impulsus, tutiori debaccha-
batur in omnes audacia.
Et enim regi, ut par erat, pa-
rum curæ erant conuiuia et
blasphemæ, neque ullum
ex his qui philosophiæ se tra-
diderant, propter verba sup-
plicio afficere dignabatur.
cū primis verò eos qui ratio-
nem cōiūctis impetendi alioq
artem sibi peculiarem fecis-
sent. Porro autem Peregrin-
us tanta dicendi licentia
non mediocrem sibi glo-
riam comparabat. Itaque a-
pud homines idiotas in ma-
gna erat admiratione et re-
uerentia propter arrogan-
tiam, donec is qui Reipub.
procuracionem obibat, vir
sapiens, eiectum eum able-
gasset, cū præter modum
hac libertate nimisq̃ petu-

orbi nihil opus esse tali philosopho. Quare hoc quoq̃ de illo
memorable est, dum in ore orat omnib⁹, philosophus propter
dicendi libertatem, ac immodicam linguæ licentiam eiectus.
At enim iam exactius oppido, cū Musonio ac Dione et d. Epi-
steto

ης ἀνὴρ ὡς εἰς ἀσθενείας
 τὴν ἔχοντο. ὅτω δὲ ἐπὶ τῷ
 Εὐάδῃ ἰσθμῷ, ἄρτι μὲν Ἡ-
 λίοις ἰσοδρόμῳ, ἄρτι δὲ
 τοῖς Εὐκλῆας ἐπιδόντων ἀντι-
 ραδῶν ὄψατο Ρωμαίοις, ἄρτι
 δὲ ἀνδρῶν παλαιῶν καὶ ἀξιό-
 ματι πλεόντων, διότι καὶ ἐν
 τοῖς ἄλλοις ἐν ἰσθμῷ τῷ
 Εὐάδῃ καὶ ὕδαρ ἰππῶν
 καὶ τῶν Ὀλυμπίων, καὶ ἰπποσυν-
 δριστῶν ἀπὸ νυμφεύου τοῦ πα-
 νηγυριστῆς, ἡλικίᾳ ἡγήσαντο,
 ὅς καταβηλὼν αὐτὰ τοῖς Εὐ-
 κλῆας, ἵκοντο τοὺς διατά-
 ταν Ὀλυμπίων ἀγανακτι-
 σάντων διψόντων, καὶ ἐν Δία-
 γῃ καὶ ἀρδύκασι ποταμοῖς
 αὐτῶν, ἐπὶ σφοδρῶν τῶν νό-
 σων, ἃ τίως εἶναι τὸ ξηρὸν τοῦ
 χωρίου, ἐν ποταμῷ τῷ πλείοντι
 ἐπιπόδατον, καὶ ταῦτα ἐλε-
 γει πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος,
 ὅς

Eleto consuetudinem habuit,
 cumque alijs quotquot non
 dissimili infortunio mul-
 tatos esse nouerat. Ad ex-
 tremū ita regressus in Græ-
 ciam, modo probrosis di-
 fflis Elienses impetebat, mo-
 dō Græcos ut aduersus Ro-
 manos arma sumerent, so-
 licitabat, modō virum im-
 dustrium, & multa digni-
 tate prædium turpiter in-
 uadebat, propterea quod il-
 le præter alia quibus de
 Græciæ erat optimè meri-
 tus, etiam hac in re non
 vulgarem præstississet Græ-
 ciæ & opem & operam,
 quod aquam in Olympiam
 deduxisset, ac primus po-
 pulum ad festiuitatem cons-
 fluere solitum, siti pereun-
 tem subleuasset. In hunc ers-
 go Peregrinus lingua pro-
 cacitate adductus, turpia

verba euomere non cessabat, quasi Græcos hac mollitie-
 effeminaret: Oportet spectatores Olympiorum suum fortis-
 ter tolerantes perdurare. Ac per Iouem non pauci illorum
 mortem oppetebant, vehementibus morbis impliciti, interea
 propter loci siccitatem in magna & promiscua multi-
 tudine emergentibus. His ita dictis, de eadem aqua potare solebat,
 adeo

ὅς δ' μικρὰ κατήλωσεν αὐ-
 τὸν ἐπιφαιμόντος ἅπαντος,
 τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία κατα-
 θυγὰν ὁ ῥήγναι, εὐρετὸ
 μὴ ἀφθανῆν. αἰς δ' πλὴν ἐξῆς
 Ολυμπιάδα, λόγον τινὰ δεῖ
 τελέσσειν τῶν συνδῶν, τῶν
 δεῖ μέσος, ἐξελύκει πῶς τὸς
 Εὐκλῆας ἔπαινον, ἵππ' ἔτο
 ὕδωρ ἱππαζόντων, καὶ ἀπ-
 λογίαν ἵππ' ἔτος τότε θυγῆς.
 ἥδ' ἂν ἀμεινόντων ὅν' ἀν-
 πάντων, καὶ μηκέτ' ὁμοίως
 πεισθέντων ὅν' (ἴσθαι γὰρ ὡς
 ἅπαντα) καὶ ὅθεν ἔτι κατα-
 θυγῆν ἰδιώματο, ἵπ' ὅτε
 ἐκπλήξει τὸς ἱππαζόντας,
 καὶ θαυμάσει, καὶ πῶς αὐτὸν
 ἀφελήσεν ποιῆσαι, οὐκ ἔτι
 ἐξ ἀρχῆς θριμώτινα ἔρω-
 τα ἱρῶν ἐτάχσαν, τὸ τιλιν-
 τῶν τῶν τὸν τὸν τὸν τὸν
 σαθὲς περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέ-
 δωκεν λόγον ἐς τὸς Εὐκλῆας,
 ἀνδρῶν

adeo ut propemodum ab
 omnibus accurrentibus la-
 pidibus fuisset obrutus, nisi
 tunc commodum ad Iouis
 simulachrum arrepta fuga
 generosus ille se contulif-
 set, ac ita praesenti discri-
 mini vitata morte se subtra-
 xisset. Caterum in proxima
 Olympiade orationem
 per quadriennium quod in-
 terfluxerat, multa cura me-
 ditatam atque compositam,
 ad Græcos habuit, laudes
 eius qui aquam deduxerat,
 ac fugæ suæ tunc factæ des-
 fensionem completentem.
 Iam verò ab omnibus cer-
 tatim contemptus negligebatur,
 nec erat amplius per-
 inde in precio & admiratio-
 ne. Siquidem friuola & ex-
 oleta erant quæ moliebatur
 omnia, nec quicquam
 poterat amplius noviter eorum
 mentem aut excogitatum

producere, quo stuporem & admirationem incussisset ac-
 cedentibus, & quo ille sibi dignitatem atque auctoritatem
 conciliasset, cuius sub initium amore non dicendo extremè
 ambitiosus flagrabat. Ad extremum hoc temerarium & au-
 dax de pyra facinus commentusest, eaque de re in Græcorum
 multitu-

θεὸς ἀπ' Ολυμπίων τῶν ἑμ-
πεδον, ὡς ἐς τὸ πῶν καὶ σω-
νταῖον, καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα
θαυματοποιῶ, ὡς φασί, βό-
θρον δ' ὀρύσσων, καὶ ξύλα συ-
κομίσων, καὶ δαυλὸν τινα
πλὺν καρτερίαν ὑπὸ σφύρου
ν. ἔχων δ' οἰμα, μάστιγι
καὶ περικνήμην τὸν θάνα-
τον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ
τῆ βίης, εἰ δὲ καὶ πᾶσι τοῖς διέ-
γνωσι οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ
πυρρὴ, μηδὲ τοῖς ἀπ' ἡ τραγο-
δίας τῶν τοῖς γινώσκειν, ἀλλ' ἔτι
εἰς τινα θανάτου πρόπον, μὴ
εἰς ὄντων ἐλόμενον ἀπλη-
θεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῶν, ὡς Ἡρά-
κλειδός τι ἀσπάζεται, τι δὲ
ποτε ὅχι κατὰ σιγὴν ἐλόμε-
ν. ὅρ. ὅρ. δὲ δεινόν, ἐν ἡμέ-
ρῃ αὐτῶν ἐνέπρησι μόνον,
ἐν ἡμέρῃ, ὅσον Θεαρχεῖν τῶν
Φιλοκρίτων παραδόντων; ὁ
δὲ ἑρ. Ολυμπίαν, τῆς πανηγύ-
ρειας πηγῆς, μόνον δὲ ἐπὶ
σκη-

multitudinem sermonem
iam sparsit quoddam statim à
prioribus Olympiis veluti in
diem posterum flammis se-
met ipse traditurus esset.
Et nunc hæc ipsa multis
adorant præstigijs, ut fa-
ma est, eruenda fossa, li-
gnisque comportandis, ac
miram & inusitatam toles-
rantiam promittendo. E-
rat verò illi, ut mea fert
sententia, omnino mors ex-
pectanda, nulloquæ modo
è vita profugiendum. At
si immobili proposito prora-
sus constitutum habet mor-
tem cum vita commutari
re, consentaneum mihi vi-
debatur, ne hoc igne fie-
ret, neque his quæ sunt
in tragædis, vteretur, sed
alia aliqua mortis permuta-
tione, quum infinitæ
sint, electa, è viuis discede-
ret. Quod si tamen igne,
tandem re quapiam Her-

culeæ, tantopere delectatur, cur non potius per silentium
electo quopiam monte multis arboribus confito, in eo se ip-
se coneremavit solus, vno aliquo, cuiusmodi est Theagenes,
Philoctete assumpto? Ille autem in Olympia præsentie magna
homio

οκλυῖς ὁπλίσαι ἑαυτὸν, ὅτι ἀ-
 νάξι & ὦρ, μὰ τὸν Ἡρα-
 κλῆα, ἔτι καὶ καὶ τὸς Παύλας
 τοῖας, καὶ τὸς ἀθλῆς δίκας δι-
 δόναι τῶν τολμημάτων καὶ
 κατὰ τοῦτο πάντων ὅψι θρά-
 αυτόν ἔοικεν, ὅτι ἐγὼ πάλαι
 ἐς τὸν Λυφθαλίδου & ταύ-
 ρου ἱμπερόντα, πλὴν ἀξίαν
 ἀπαιτήσας, ἀπὸ μὲν ἀπαξ
 χαλόντα πρὸς πλὴν φλόγα, ἐν
 ἀναρῇ τιθάναι. καὶ ἦ αὖ.
 καὶ τόδε οἱ ποιοί μοι λίσ-
 σιν, ὡς δὲ δὲ ὀξυτέρῳ & ἀλ-
 λ' & θανάτῳ πρόν & τοῦ δὲ
 πυρὸς ἀνοίξαι ἦ δὲ μόνον
 τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τιθάν-
 ναι. τὸ μὲν τοι βία μαρτυροῦ-
 νται, οἶμας, ὡς σιμὸν, ἐν ἱερῷ
 χαλεπὸν καὶ ὀξυτέρῳ & ἀνδρῶν &
 ἐν αὐτῇ μὴ δὲ βάπταρ ὁδοῖν τὸς
 ἀπὸ ἀπρόσποιντας. ἀπὸ
 τε δὲ, οἶμας, ὡς καὶ πάλαι
 βίωσιν τὸς ἐνδοξῶς & ἡρώδαι,
 ἐν

hominum frequentia, non
 in tabernaculis se solum vie-
 debit, aliqui haud indi-
 gnus existens per Herculem;
 sicut par est homines par-
 ridas ac impios malefan-
 torum poenas dare. Quam
 etiam nimium cunctanter
 ac serò illud facere vide-
 tur, quem iam dudum os
 portebat in Phalaridis tau-
 rum illapsam, dignum ne-
 farijs factis exhaustis sup-
 plicium, nec tantum se-
 mel in flamma hiscentem
 subito expirare. Etenim
 à multis hoc pro certo con-
 firmati audio, nullam more-
 tem esse velociorem aut
 properantiozem, quàm eam
 quæ per ignem illata fue-
 rit. Solum enim os ape-
 riendum est, & statim ef-
 flatur anima. Atqui & il-
 le, ut opinor, eam quoque
 spectaculi dignitatem secum

volutat in animo, rem videlicet grauem & præclaram esse,
 sacro in loco comburi, ubi ne sepelire quidem alios mor-
 rientes religiosum dicitur. Audiuiis enim, nisi fallor, quem-
 admodum iam olim quidam cupiens gloriosum & celebre
 apud posteros nominis sui monumentum relinquere, cum
 nullam

ἐπὶ ταῖς ἀπορροπῶν ἐν ἡ-
 γνῶντι τοῦτο τοῦτο, ἐν ἡ-
 οἰ τῆς Εὐφροσύνης Ἀρτίμιδος
 τοῦ υἱοῦ. τοῦτο τὸν τι καὶ αὐ-
 τὸς ἐπινοῶ, ὅτι ἡ εὐφροσύνη τῆς
 ἀφροσύνης ἐν τῇ ἐκείνῃ αὐτῷ. καὶ
 οἱ φησὶν, ὅτι ἡ εὐφροσύνη ἀν-
 ἔρωτων αὐτὸ φησὶ, ὡς διδασ-
 καλὸν αὐτὸς θανάτου καὶ ἀφρο-
 νείας, καὶ ἐκκαρτερῶν τοῖς δια-
 νοῖς. ἡ δὲ ἐκείνη ἐν ἑορτα-
 σμῶν ἐν ἐκείνῃ, ἀπὸ ὑμῶν, ἐ
 καὶ τοὺς κακέρους βούλοισι
 ἀν μαθητὰς αὐτοῦ γινώσκαι
 τῆς καρτείας ταύτης, καὶ
 καὶ ἀφροσύνης θανάτου καὶ κα-
 πώσεως, καὶ τῶν τοιούτων δει-
 μῶν. ἀπὸ ἐν ἑκείνῃ οὐδὲ ὅ-
 τι, βέλῃ θεῖν τε. πῶς δὲ Πρω-
 τεὺς τὸ δεικνύναι, καὶ τὸς πῶς
 κηρύττει ὡφελῆσαι, τὸς δὲ πορνῆ-
 ρὸς δὲ φιλοκινδυνωτέρους καὶ
 ὁλοκαυτωτέρους ἀποφανῆναι καὶ οἱ
 διωκόμενοι, ἡ δὲ τῶν μόνων ἀ-
 παύσειν τὸς πῶς τὸ ὡφελῆ-
 σαι ὁ ψομῶν τὸ πῶς.

ὅμως

tum hac in re sit profuturus, nec malis & nefarijs homi-
 nibus maiorem ad contemnenda pericula, & sceleratiora
 audiendi animum additurus? Esto sanè ad hoc tātum cōcurso
 vos esse, qui in optimam partē hanc rem saltem spectaturi sint.

prope

nullam aliam videret sibi
 relictam esse innotescendi
 rationem, Ephesia Dianæ
 templum absumpsit incen-
 dio. Tale quippiam & hic
 secum movetur in animo:
 tanta gloriæ cupiditate tan-
 tum non miser ille con-
 bescit. Sedenim aiunt il-
 lum hæc ipsa hominum gra-
 tia facere, ut eosdem mor-
 tis contemptum doceat, ac
 in rebus arduis toleran-
 tiam. Ego verò perliben-
 ter interrogarem, non il-
 lum, sed vos, nunquid etiam
 maleficos & facinorosos ca-
 ius discipulis fieri cupiais
 in eiusmodi tolerantia per-
 discenda, ac morte contem-
 nenda, tum afflictionibus &
 ceteris terroribus fortiter
 perferendis? Atqui ceriè
 compertum habeo; ista vos
 minimè velle aut cupere.
 Quo igitur pacto hoc Pro-
 teus discernit, ut bonis tan-

ὁ μᾶς δ' οὐδ' αὖθις ἐρεῖσθαι,
 διξάωδ' ἄν ὁ μῶν τοὺς πᾶ-
 στας ζηλωτὰς τῷ τοιαύτῳ γυ-
 νῶναι, ἐν ἃν εἴποιτε, καὶ τί τὸ το-
 ῦτό μιν, ὅπως μὲν δ' αὐτῶν τις τ-
 μαθητῶν αὐτῷ ζηλώσειν ἄν;
 τὸν οὐδ' ὁ θεὸς γὰρ τῶν μάστι-
 γαισάων ἄν τις, ὅτι τὰ θεῶν
 ζηλῶν τὰν θῆος, ἐχ' ἐπιταῖαν
 εἰδ' ἀσκήσας, καὶ σωθεῖσθαι πα-
 τὰ τὸν Ἡρακλῆα, ὥς φησιν,
 ἀπιδύμῃ, διωάμην, ὅτι βρα-
 χὺ πανανδράμωρ γυμνάσαι, καὶ
 συμπαῖδων ἐπὶ λιφάλλῃς ἐς τὸ
 πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πύρρα καὶ βάνα-
 ρος καὶ τριδωνιὸν ἴσῃ, ἀλ-
 λὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥῆ-
 σια, καὶ παντὸς ἄν ἔη. τὸ τ' ἐ-
 λθ' δ' ἐπὶ τὸ λιφάλλασθαι καὶ
 ζήλου, τίς πηρὰν συνθε-
 τα ἰορμῶν σονίνων, ὥς ἐνι
 μάστιγι, χλωρῶν, ἐναποπνιγῶ-
 να ὥς ἡσπυρῶν τὸ πῦρ γὰρ αὐ-
 τὸ, ὃ μόνον Ἡρακλεῖος καὶ Ἀ-
 σκλπιῦς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερο-
 σύλων

proinde ego vos iterum ro-
 gabo: Cupisne liberos ve-
 stros illius æmulos fieri?
 Haudquaquam dicetis. At-
 qui hoc ipsum quarebam,
 num quis ex discipulis eius
 eundem imitaretur? Thea-
 genem itaq; in hoc quispiam
 iure optimo accusare possit,
 quod cùm in alijs per om-
 nia viri æmulus esse studeat,
 hac in parte tamen præce-
 dentem præceptorem minùs
 sequatur, iterq; cum eo fa-
 ciat, ad Herculem, velu-
 ti perhibent, abeunte, præ-
 fertim cùm in breui possit
 summè ac omnibus nume-
 ris felix euadere, per præ-
 cept saltem in ignem illas-
 psus. Neque enim in pera,
 aut baculo, aut sordido
 pallio circumferendo, æ-
 mulationis summa sita est,
 sed hæc extra periculum
 posita sunt, & imitari fa-
 cilia, & cuiusvis homi-

nis. Ipsum finem & caput æmulari convenit, ingenti
 videlicet pyra ex truncis ficulneis & maximè viridi-
 bus congesta, fumo semet præfocari. Siquidem ignis non
 tantum Hercules & Aesculapij proprium æstimandū est, sed
 sacri.

ὅλων καὶ ἀνδροφόνων, ὅς ὁ
 παρ' ἐμὴν ἐν καταδικῇ αὐ-
 τὸ πάσχειντας. ὥς ἄμαρτον
 τὸ δὲ τοῦ λαποῦ ἴδιον γὰρ
 καὶ ὑμῶν μόνων ἄν ᾔνοι-
 το, ἀλλ' ὡς τε ὁ μὲν Ηρακλῆς,
 ἅπτερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι
 τοῦτον ἀπὸ νόστος αὐτὸ ἴδμεν
 σεν, ἀπὸ τοῦ Κρηταίου αἰ-
 ματῶ, ὡς φησὶν ἡ παρὰ
 δία, κατεδιόμην. οὗτ' ὅ-
 δε τιν' αἰτίας ἐνέκρινε
 βάναυ, φέρων αὐτὸν εἰς τὸ
 πῦρ, ἢ δι' ὅπως πλὴν κατε-
 εἶπε ἐπιδείξῃ, καθάπερ οἱ
 Βραχμᾶνδον. ἐκείνοισ' ἔρ-
 τὸν ἡξίον Θεαγένους ἀκάλειον, ὡ-
 σπερ ἐκ ἐνὸν, καὶ ἐν Ἰνδοῖς ἔ-
 να τινὰς μωρὸς καὶ λεγοδὸ-
 ξους ἀνθρώπων. ὁμοῦς δ' αὖτ'
 καὶ ἐκείνους μιμῶδων ἐκείνοι
 ἔρ' ἐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ,
 ὡς Ονησίνοειτ', ὁ Ἀλεξάν-
 δρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κελ-
 λανον λαομῶρον, φησὶν. ἀλλ'
 ἐπεὶ δὲ

sacrilegorum quoque & para-
 ricidarum, quos iudicio con-
 demnatos, hoc ipso suppli-
 cio affici videmus: ita ut lon-
 ge præstabilius esse putem,
 vobis fumo præfocatis opo-
 ptere. Hoc enim vobis tan-
 dem ut peculiare & pro-
 prium adscribi potest. Alio-
 qui etsi Hercules tale quip-
 piam ausus est, doloris &
 morbi impatientia impulsus
 hoc fecit, dum è sanguine
 Centaurico, veluti testis est
 iragædia, infelix absume-
 retur. Cæterum ille qua cau-
 sa incitatus se ipsum in ia-
 gnem ferens præcipitat. Per
 Iouem scilicet ut animi to-
 lerantiam hoc argumento
 notam faciat, non secus at-
 que Brachmanes. Illis enim
 Theagenes præceptorem
 suum assimulare contendit.
 Quasi verò non etiam apud
 Indos inueniantur homines
 vecordes & stolidi, vanæque

gloriæ extremè dediti. Attamen quando ita fert animus,
 imitetur illos. Attamen illi ignem insiliendi morem non ha-
 bent, veluti Onesicritus classis Alexandrinæ gubernator ait,
 cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Verum
 postea-

ἰπεδ' ἀρνήσασσι πλοῖον πα-
 ρασάνῳ, ἀκίνητοι ἀνέχον-
 ται παροπλῶσοι· ἔτ' ἐπι-
 βάντες κατὰ σχῆμα, ἑαίον-
 ται, ὅδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρί-
 ψαντος τῆς κατακλιστόως· οὐκ
 τ' οἷ τι μέγα, εἰ μὴ πῶν
 τιθνήσκῃαι, συναρπαδάς ὑπὸ
 τοῦ σωρὸς, οὐκ ἀπ' ἑλπίδος,
 μὴ ἀναπιδέσθου αὐτὸν καὶ
 ἡμίφλεκτον; ἀλλ' ὅπερ φα-
 σι, μηχανήσῃαι βαθεῖαν γέ-
 νεσθαι καὶ ἐν βόθρῳ πλὴν πυ-
 ρᾶν. ἂσι δ', οἳ καὶ μετὰ
 ἑλπίδος παύσιν αὐτὸν, καὶ
 πῦρα ἐνέρατα διηγήσθαι, ὥς
 τοῦ Διὸς οὐκ ἔσονται· μισάναν
 ἐντὸν χαείον. ἀλλὰ θαρρύν-
 τω τὸν γινέσθαι ἐν τῷ διο-
 μοσάμειν ἄρ, ἢ μὲν μηδ' ἄ-
 τῶν θείων ἀνακλίσσασθαι, εἰ
 πρὶν κακῶς ἀπαύνοι. οὐ
 μὲν δὲ ῥᾶδιον αὐτῷ ἔτ' ἀνα-
 δαῖναι· οἳ γὰρ συνόντων καὶ
 παρ-

posteaquam congesta atque
 incensa pyra conuenerint,
 propè affixentes immobiles
 lentè assari fortiter susti-
 nent. Deinde ingressi iuxta
 habitum, ardent, ne tantils-
 lum quidem post accubiti-
 tum se auerientes. Caterùm
 ille quid adeò magni aut
 praelari designat facinoris
 si illapsus suffocatur, à flam-
 mis subitò & violenter dis-
 cerpiat? Neque enim tam,
 ut opinor, spem concepit in
 animo, ut semivivus ab igne
 resiliat, nisi hoc, quod à non-
 nullis audio, insidiosè struat;
 ut infra quoque in fossa py-
 ra profunda sit. Sunt præs-
 terea qui illum transforma-
 tum iri confirmant: eiq; rei
 comprobandæ iam percen-
 sent somnia, tanquam Iupi-
 ter concessurus non sit ut sa-
 cer locus eade contamine-
 tur. Atqui eam ob rem planè

securus sit animi. Ego enim iurare nò dubito nullum profe-
 cto deorum grauius & indignè laurum, si Peregrinus malo
 & infelici fato pessimè interierit. Sedenim neq; facile neque
 promptum iam illi est à proposito regredi. Siquidem qui cum
 illo habent consuetudinem, miserum omnibus modis incitant,

παρορμησι, καὶ σιωποῦσι ἐν
τῷ φόβῳ, καὶ ὑπικαίουσι πλὴν
γνώμῃ, οὐκ ἔχοντες ἀποδεί-
ξιμ, ὥρ' εἰ δύο συγκατα-
σπάσας ἐμπέσοι ἐς τὴν πυ-
ρὰν, τοῦτο μόνον χάριτι ἱε-
ρασάτω. ἥκουσθ' ὡς εἶπεν Πρω-
τινὸς ἐπὶ λαλῆσαι ἀξιοί, ἀλ-
λὰ φοίνικα μετανόμασθ' ἵαν-
τὸν, ὅτι καὶ φοίνιξ τὸ Ἰνδι-
κὸν ὄρνιθον ἐπιβάνη πυρᾶς
λίγυλαι, πορρωτάτω γάρως
πεβίβηκός. ἀθά καὶ λογο-
ποιεῖ, καὶ χησμός τις διέ-
ξαισι παλαιὸς δὴ, ὡς χεῖρον
εἶναι δαίμονα νυκτοφύλα-
κα γινέσθαι αὐτόν, καὶ δολὸς ἐ-
κ βαμῶν ἥδ' ἐπιθυμῶν καὶ
χενῶς ἀνασείσθαι ἐκπύον,
καὶ μὰ Δία εἶδ' ἀπακός, ἐν
τοῖς ποταμοῖς ἀνοήτοις ἔνερ-
θῆσι δά τις, τοὺς καὶ τε-
ταρλάων ἀπηπάχθη δι' αὐ-
τὸ φύσοντας, καὶ νύκτωρ ἐν-
τυχηκύντα τοῖς δαίμονι τοῖς
νυκτοφύλακι. οἱ κατὰ τοὺς δὲ
αὐτοὺς μάθηται αὐτὸς, καὶ χε-
ρίων, οἶμα καὶ αὐτὸν
ἐπὶ

in ignem compellant, non
sinentes eundem timore con-
sternari aut trepidare: quon-
iam si duobus disceptis in
ignem incideret, solum hoc
præclare & cum multorum
gratia faceret. Quinetiam
hoc inaudiui, se amplius Pro-
teum nominare nolle, sed
Phœnicem, quod & Phœ-
nix aus Indica iam summo
confecta senio, pyram dica-
tur inscendere. Sedenim vana
commiscitur mendacia, o-
racula quædam vetera per-
sensus, ac si deū quæmpiam
noctis custodem illum fieri
oporteat. Ac iam non obscu-
re aras quoque desiderare vi-
detur, aureisq; donarijs se ho-
noratum iri planè sperat. Et
per Iouem haudquaquā ab-
surdum factu æstimandum
est, si in tanta stultorum ho-
minum multitudine inue-
niantur etiam qui prædica-
re non vereantur, quod per
ipsum quartana sint liberati,
quodq; noctu in demonē no-
cturnum inciderint. Porro
autem execrandi illius discipuli oraculum quoque, ut opinor
t t t z & ady

ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται.
 Διότι καὶ Πρωτεύς ἐκείνῳ ὁ
 Διὸς, ὁ κελεύωντος τοῦ ὀνόμα-
 τος, μαντικὸς ἔστω. μαρτύρο-
 μαι δὲ, ἢ μὴ καὶ ἱερέας αὐτοῦ
 ἀπαθρούνονται, μαστιγῶν ἢ
 καυτηρίων, ἢ πινόντων αὐτῆς
 τυρανορίας, ἢ καὶ νῦν Δία τι-
 δεύω τινὰ ἐπ' αὐτῷ εἰσάγειν
 νυκτείων, καὶ λαοδολίαν ἐπὶ
 τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δ' ἑναγχος,
 ὥς μοι τις τῶν ἱερέων ἀπή-
 γαγε, καὶ Σιβύλλαν ἐφη πῶς
 ρηκνύσθαι περὶ τούτων, καὶ τὰ ἐ-
 πὶ τῷ ἀπὸ μνημόνων;

Αἰν' ὁ πόταρ Πρωτεύς, κυ-
 νηκῶν ὅχ' αἰεὶς ὁ ἀνάντων,

Ζηνὸς ἐκείνου τίμῳ
 κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ες φλόγα πυθόμενος, ἐλθὼν
 εἰς μακρὸν Ὀλυμπον,

Διὰ τότε πάντας ὁ μῶς, οἱ
 ἀρέτρης ἱερῶν ἱερείων,

Νυκτὶ πόλον τιμῶν ἱέλους
 μακρὰ μέγιστον,

Συλόγονον Ἡφαίστου καὶ Ἡ-
 ρακλῆϊ ἀνακτῇ.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης
 Σιβύλλης ἀκηκοῦντα φησὶν,

ἰδὼν

Hæc quidem Theagenes ex

adytum iuxta pyrammā
 chinabūtur, propterea quod
 Proteus ille Ioue natur,
 huius nominis propater, va-
 ticinio celebris habitus est.
 Neque testari dubito certō
 futurum confirmans, ut sac-
 cerdotes quoque illi consti-
 tuantur flagellorum, aut ins-
 cendiorum, aut alicuius al-
 terius rei monstrificæ. Aut p
 Iouem festiuitas illi nocturna
 sacrificabitur, aut festum
 facibus iuxta pyram celebran-
 dum. Cæterum Theagenes
 nuper, ut quidam mihi ex fa-
 miliaribus reuulsi, aui Sibylla
 lam quoque ea de re ista præ-
 dixisse. Et cur non ipsos per-
 censeamus versiculos?

Ast ubi iam Proteus Cy-
 nicos longè optimus inter,
 Per loca sacra Ioui ruti-
 lum succenderit ignem:

Tunc oēs quoque quot fru-
 ctu descunt agrorum,
 Noctiuagum, ut iubeo,
 placate herosa colentes

Concessa Alcide ac Vul-
 cano sede propinquum.

Sibylla se audisse falsò præ-
 dicat,

ἔχῃ ὃ Βάκιδος αὐτῷ χερσὶν
ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, φησὶ ὃ Βά-
κιδος ἔγω, σφόδρα καὶ ἐπαπύρ-

Απ' ὁπότερ' ἑωυτοῦ πο-
νέωνται ἵς φλόγα πωλε-
σάτω

Πηδῶσα, δόξης ἔκ' Εὐν-
υπὲρ θυμὸν δεινθῆς,

Δὲ τότε τὸς ἄλλους ἑωυτοῦ
λάμπειας, οἱ οἱ ἐποῦσαι,

Μιμῶσαι καὶ πότμον ἄ-
ποιομένης λυκοῖο·

Ὅς δ' ἐκ θαλάσσης ἰδὼν, φάτο
μὲν ὁ Ἡφαιστῖο,

Λάττοι βακίαν ἑυτοῦ
τάχα πάντας Ἀχαιοῖς.

Ὡς καὶ ψυχρὸς ἰδὼν θέρμης
γορέαν ἐπιχάρῃ,

Χρυσῷ ὀφθαλμῷ πῆλιν,
μάλα ποτὶ δεινέων,

Εὐ καλῶς πάτρασιν ἑ-
χωρτὶς πέντε τάλασιν.

Τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες, ἄρα
φωλότερ' ὁ χερσὶν ὁ
Βάκιδος ἢ Διδύμης αὐτῷ; ὥς ὅ-
ρα ὧς θαυμαστὸς τοῖς ὀμι-
ληταῖς τὸ Πρωτέως πεισμο-
πᾶν ἐνθα ἑαυτὸς ἐξαερώσσει.

τὸτο

dicat. Caterum ego illi Ba-
cidis oraculum contra me-
morabo. At autem ad hunc
modum Bacis, nimium verè
vaticinatus:

Postquam multiplici Cy-
nicus cognomine Proteus

In flammam sese per præ-
ceps iecerit acrem,

A' furij vanum propter
compulsus honorem,

Protinus occisi, viuum
quicunque sequuntur.

Vulpicanes alios imitas
ri facta decebit.

At quicunque metu tre-
pidus vitauerit ignem,

Quam primum saxi pos-
tulo lapidetur. Achivo:

Ne dum friget iners, nu-
gas producat acutas,

Vsuram exercens, & ple-
na & diuite perq,

In patria nummosus ha-
bens ter quinque talenta.

Quid vobis videtur viri?
nunquid Bacis deterior vi-

fus est vates esse quàm Sibyl-
la? Sed iam tempus est admi-

randis illis discipulis Procei
circumspiciendi, ubi potissimum semetipsos purget in aërem.

tttt 3 Hoc

τῷτο γὰρ πλὴν λαῶσιν καλῶ-
 σι. ταῦτ' ἀπὸντ' ὁ, ἀνέδο-
 σαν οἱ περὶ αὐτὸν ἀπαύσαν,
 ἥδη λαμβάνω, ἄξιοι ἔσ-
 ρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γὰρ
 Νέστωρ δ' ἐκ ἐλαθρὶ τὰ
 Θιαγενῆ, ἀπ' ὧς ἦκουσεν τῆς
 βοῆς, ἦκν' οὐθὺς, καὶ ἀναβάς
 ἐκτεράξα, καὶ μνεία κατὰ
 ἀντίον περὶ τὸ καταβυθίζο-
 ντ' ἔφη οἶδ' αὖ, ὅστις ὁ βέλ-
 τ' ἐκείν' ἐκαλῶτο· ἐγὼ δ'
 ἀφ' αὐτὸν δ' ἀρρ' ἐκινύμενον,
 ἀπῆλθ' ὁ φόβος ὁ δὲς ἀθλη-
 τὰς· ἥδη γὰρ οἱ Ἐμμανόδικαι
 ἐκίχοντο ἄναιρ' ὧς πλεονέχ-
 ταῦτα μὲν οἱ τὰ ἐν Ἡλιδι.
 ἐπὶ δ' αἶς πλὴν Ολυμπίαν ἀ-
 φικόμεθα, μινδὸς δὲ ὁ ἐπι-
 σκόπος τῶν λατιζου-
 των Πρωτέως, ἢ ἱκανοφύ-
 των πλὴν περὶ αἶσιν αὐτοῦ, ὧ-
 ς καὶ αἶς χεῖρας αὐτῶν ἤλθορ
 οἱ πομπῇ, ἄλλ' οὐκ παρὰ τῶν
 αὐτοῦ οἱ Πρωτέως, μνεία δὲ
 πλεονέχ' ἀπαρτιμύμεν' ὡς
 τόποι τῶν κηρύκων ἀγῶ-
 ν'

Hoc enim ipsi combustionē
 vocant. Hac cū dixisset,
 certatim ab omnibus circū-
 stantibus succlamatum est:
 Combūratur iam illic flama
 mis dignissimi. Ac ille qui-
 dem descendit ubertim ri-
 dens: porrò Nestorem, nem-
 pe Theagenem non latebat
 vociferatio, verū exaudito
 clamore venit illic. Cūq;
 discursus ascendisset, magna
 voce exclamavit, innumera
 mala de eo percensens, qui
 descenderat. Minimè verò
 compertum habeo quòdnam
 illi optimo nomē fuerit. Ca-
 terū ego relicto illo, προ-
 ciferatione se rumpente, abi-
 bam visurus athletas. Iam e-
 nim certaminum iudices ὁ
 arbiiri in circo esse dicebāt.
 Et hæc quidem acta sunt in
 Elide. Cū autem venissemus
 in Olympiam, maior i-
 bi multitudo aderat, Proteū
 accusantium, quā eius in-
 ceptum laudantium, adeò ut
 non pauci illorum conrixan-

tes ad manus deuenerint: donec progressus ipse Proteus infi-
 nita hominum frequentia deduceretur, relicto à tergo προ-
 ξυνῶν

ἔτι, λόγους τινὰς διέκλῃθε
 περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε, ὡς
 ἐβίω, καὶ τοὺς λινδαύς, ὅς ἐ-
 λινδαύσαντε διηγέμεν, καὶ
 ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἐ-
 μεκαπέμεινε, τὰ μὲν οὖν ἁ-
 ρμηγύρα πομπὰν αὐτῷ ἐγὼ δὲ ὁ-
 λίγον ἤκουε· ἀπὸ πλεονος τῶν
 πεισιπλάτων, ἔτα φοβηθεὶς
 μὴ σιωπεύειν ἐν τοσαύτῃ
 τύρῃ· ἐπεὶ καὶ πομπὸς αὐ-
 τοῦ πάσχοντος ἴσθωρ, ἀπ᾽ ἡ-
 θοῦ, μακρὰν χάριν φέρ-
 σας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν
 ἐπιτάφιον αὐτοῦ πρὸς τινος
 διέκλῃν. πολλὸν τότε τοῦτον
 ἐπῆμυ, ἔφη γὰρ βέλτερον
 χερσὶ βίῃ χερσὶν κορῶν
 ἐπιθεῖναι· κελῶν γὰρ τὸν Ἡ-
 ρακλέως βιβλικῶτα, Ἡρα-
 κλέως ἀθανάτην, καὶ ἀναμ-
 ρηλῶν αὐτῶν, καὶ ἀφελῆ-
 σαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀν-
 θρώπους, δέξας αὐτοῖς, ὅν γε
 τρόπον θανάτου καταφρονέειν.
 πάντας

conum certamine: ubi ora-
 tiones quaspiam de se ipse
 habuit, nimirum quibus exer-
 citijs vitam suam transgisse-
 set, quibusq; in periculis vers-
 satus fuisset, tum quantas ex
 quàm duras difficultates phi-
 losophiæ gratia per omnem
 ætatem pertulisset. Itaque
 multa eius generis erant,
 quæ ille differuerat. Ego ve-
 rò saltem pauca quædā præ-
 circumstantium multitudine
 audiebam. Deinde me-
 tuens ne in tanta turba com-
 primerer, posteaquam mul-
 tos idem patientes cernerem,
 abij, longum valere iubens
 sophistam semet perimen-
 tem, suiq; funeris epitaphiū
 ante mortem recitantem.
 Sedenim tunc etiam hoc in-
 audieram. Dixerat enim,
 aurea vitæ auream quoque
 se velle imponere coronā-
 dem: consensaneum autē es-
 se, ut qui Herculeam vitam

exegisset, Herculeum quoq; mortem oppetēs à viniis discede-
 ret, aëriq; misceretur. Ac eam quidem utilitatē, inquit, statim
 præstandam esse hominibus, ut commonstrem illis, quæ ra-
 tione & mentis constantia mortis acerbitas respuenda sit.

πάντας οὐδ' ἄν μοι τοὺς ἀν-
θρώπους Φιλοκλήτας ᾔνιδ' αἶ-
οι μὲν οὐδ' ἀνοητότεροι τῶν
ἀνθρώπων ἰδ' αὖρον, καὶ ἑ-
βόων, σάβ' οἷς ἔμνησιν οἱ δὲ
ἀνδρῶδες οἱ ἐκκράσσων.
τίλει τὰ διδογμένα. ὅφ' ὅρ
ὁ πρὸς οὐδὲν ὁ μνηστὴρ ἰδ' οὐ-
βύθη, ἐκπύων πάντας ἐξιδ' αἶ-
αὐτοῦ, καὶ μὴ πρὸς οὐδ' αἶ-
πυρὶ, ἀλλὰ ἀκούσας δὲ καὶ ἑ-
ξαρ' ἐν τῷ βίῳ. τὸ δ' ἐκπύων τὰ
διδογμένα, ἀδ' οὐκ ἔστιν αὐτῷ
πρὸς οὐδ' αἶ-
ποίησι, καὶ τοὶ ἄλλοι ἐκπύων
πλὴν ἡγοῦνται ἔχοντι, καὶ νῦν Δία
καὶ ἀποπύων, ὥς κατέπαυ-
σι τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ, ἀκούσας,
οἶμαι, πρὸς ἐκπύων. δὲ γὰρ
ἐκπύων ἀξίον ἴδ' αὐτῷ
ρωτα τῆς Ἀφροδίτης ἀνθρώπων
ἐκπύων ἀπάντας, ὅσοι τῶν
οὐκ οἰνῶν ἰδ' αὐτῷ. παρ' αὐ-
πύων

Itaque oportet omnes ha-
mines mihi morienti Phi-
loctetas præstare esse. Iam
qui imprudentiores erant
ex illis, lachrymas profun-
debant, exclamantes: Ser-
uate Græciæ saluum atque
superfluum. Cordatiores ve-
ro vociferabantur: Perfi-
ce quæ facienda decreui-
sti. Horum itaque diuerso
studio senex non mediocri-
ter perturbatus est, sperans
omnino se ab omnibus re-
tentum iri quod minus in i-
gnem se mitteret præcipi-
tem, sed inuitum & nolen-
tem illis resistentibus in vi-
ta se mansurum. Ac sanè
cùm præter spem atque sen-
tentiam accidisset, ut illi
quæ arrogantia inductus fa-
cienda decreuerat, ea quo-
que opere comprobanda for-
rent, maiorem in modum

expalluit. Cumq; iam mortui cadaueris speciem vultu ac co-
lore præse ferret, per Iouem timore impendit magis percul-
sus, subirepidauit etiam. Ego verò, ut opinor, iam quæris
quantum viderim. Neque enim commiseratione mihi dignus
videbatur, homo ita miserè ambitiosus, ita anxie gloriæ cu-
pidus supra omnes quotquot vnquam hoc vitio laborauerunt.

Nihilq

ἤμπετο δὲ ὁμῶς ἐπὶ πον-
 ῶν, καὶ ἐνέφορετο τῆς δό-
 ξης, ἀρβλήτων ἔς τὸ πλεῖστον
 τῶν θαυμασίων, οὐκ ἔδῳς
 ὁ ἄθλιος, ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν
 σαυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ἐπὶ
 τοῦ Ἀλμίου ἐχομένοις πον-
 ῶν πλείους ἔπονται. καὶ δὲ τὰ
 μὲν Ὀλύμπια τέλος ἔχει, καλὰ
 λισσὸν Ὀλυμπίων γυνώμενα, ὧν
 ἐγὼ, ἔειπον, τεράκις ἡδὲ ὁ-
 ρῶν· ἐγὼ δὲ (οὐ γὰρ ἔγω
 ἀπορῆσαι ὀχλήματ'· ἀλλὰ
 πονῶν ἐξιώντων) ἄκων ὑ-
 πὸν ἰπποδρόμον. ὁ δὲ αἰὲν ἀνδρα-
 γόμην, νύκτα τὸ τελευτᾶν
 περὶ ἡμέρας ἐπιδέξασθαι πύ-
 λων σιμ. καὶ μετὰ τῶν ἑταίρων
 τινὲς παραλαβόντες, περὶ
 μίσσας νύκτας ἐξαρσᾶς, ἀ-
 πῆν δὲ ὁ Ἀρπίνης, ἐνθα ἦ ἡ
 πυρὰ, εἰς οἷοι πάντων οὗτοι
 ἔκοισιν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας,
 κατὰ τὸν ἱπποδρόμον, ἀπὸν-
 των πρὸς ἑω. καὶ ἐπὶ τὰ χίλια
 ἀφικόμεθα, καταλαμβάνοντες
 πυρὰν

sem, concessi rectā in Arpinam, ubi pyra erat. Ad id loci vi-
 ginti erant stadia ab Olympia per Elippodromū ad aurorean
 suntibus. Quum primū verò eò ventum est, offendimus
 5 pyram

Nihilo secus tamen à multis
 stipatus deducebatur, ac glo-
 riæ amenti desiderio in præ-
 ceptis rapiebatur, subinde o-
 culos in multitudinē admi-
 rantium reijciens, ignarus
 miser quòd eos quoque qui
 ad crucem ducerentur, aut
 in carnificis manibus tene-
 rentur iam occidendi, mul-
 tō plures subsequerentur.

Finitis autem certaminibus
 Olympicis, quæ omnium
 pulcherrima fuisse cogno-
 uī (iam enim quater præ-
 sens interfui) cū currus
 inopia laborarem, multis
 discedentibus inuitus relin-
 quebar. Cæterū Proteus
 exitiosum sibi spectaculum
 subinde protrahens, noctem
 demum postremum tempus
 ei rei destinavit, quando se
 ipsum esset concrematurus.
 Sub noctem itaque mediam
 assumptus à quodam fami-
 liari, cū è strato surrexis-
 5

πυρὰν ὑψηλοτέρην ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀρχήαν τὸ βάθος.
 δῆδ' οὖν ἦσαν τὰ ποπὰ, καὶ
 παρθέβυσο τῶν φρυγάνων,
 ὡς ἀναφθείη τάχιστα. καὶ ἵπα-
 ρὴν ἡσυχίῃ ἀνέτακτο (ἔδρα-
 γὰρ ἡσυχίῃ θεάσασθαι τὸ
 ἡάμισον τῆτο ἔργον) πρό-
 σσιον ἐκείνῳ ἰσχυροτέρῳ
 ἐς τὸν αἰὶν πρόπον, καὶ ξυ-
 νῶν τὰ τέλη τῶν λιανῶν, καὶ
 μάστιγι οὐ γυνάδ' αὖτε ὁ ἐκ πα-
 τῶν δῆδ' αὖτε ἡλῶν, οὐ φαῦλῳ
 δ' αὖτε ἀνδρὶ σὺν ἡσυχίῃ.
 ῥα δὲ καὶ ὁ Πρωταῖος ἡ πῆσ-
 ιλθόντων, αἰὶν ἡ ἀλχο-
 θιν ἀνψαν τὸ πῦρ μέγιστον,
 αἰτε αἰτε δῆδ' οὖν καὶ φρυγ-
 ῶν. ὁ δὲ (καὶ μοι πάν-
 ῃ δὴ πρόσχι τὸν νοῦν) αἰτε
 θέτω ὅτι πῶν ἡλῶν, καὶ τὸ
 πρὶν αὖν, καὶ τὸν Ἡράκλειον
 ἐκείνῳ ῥόπαλον, ἔση ἐν ὁθόνῃ
 ὅπως ἀκριβῶς. εἴτα ἡ δὲ λι-
 θανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ
 σῦρ, ἡ ἀναδ' ὅπως τινός, ἐπὶ
 βαλὲ

pyram altè congestam, in
 profundum verò ad magnā
 cubiti altitudinem egestam.
 Crebrae facies praesto erant,
 aridis insuper sarmentis ex
 stipulis pyra erat intexta,
 ut quàm primum igne susce-
 ptio in flammam erumperet.
 Postea verò quàm luna ex-
 orta est (oportebat enim ex
 hanc huius pulcherrimi fa-
 cinoris spectatricem adesse)
 prodijt ille eo quo sem-
 per more solebat exorna-
 tus, ac cum illo reliqua Cy-
 nicorum multitudo. Hic ge-
 nerosus quisque ex patribus
 facem in manu tenens, non
 segniter subministrabat: in-
 super ipse quoque Proteus
 face armatus incedebat.

Mox aggressi alius aliunde
 admotis facibus maximum
 ignem succenderunt, nem-
 pe facibus ex sarmentis co-
 pioso igni suppeditantibus.
 Ille autem (nunc verò fac
 maximè attento sis animo)

depositis pera & pallio, ac baculo illo Herculeo, in ex-
 tremè sordido adstiiit amiculo. Deinde postulato thure,
 ut in ignem spargeret, quidam illi porrexii: quo in ignem

βαλῆτε καὶ ἄπειρ, ἐς τὴν με-
 σσημβίαν ἀπὸ λήθησιν (καὶ ἴδ
 καὶ τοῦτο πῶς τὴν τραγῳδί-
 ας ἡ μισημένη) δαίμο-
 νος μητρῶος καὶ πατρῶος δι-
 ξαδὲ με δυνάσας· ταῦτα ἐ-
 πὼν, ἐπὶ δὲ δυνάσας ἐς τὸ πῦρ, οὐ
 μὲν ἐσπατό γε, ἀλλὰ περτε-
 σιέων ὑπὸ τῆς φλογὸς πομπῆς
 ἡρμῆς. αὐθις ὁρῶ γελῶντά
 σι, ὡ καλὲ Κρόνιε, τὴν κατὰ
 σφοδρὰ τοῦ δράματός· ἐγὼ
 δὲ τοὺς μητρώους μὲν δαί-
 μονας ἐπιδοκίμωρον, μὰ τὸν
 Δι', οὐ σφόδρα ἡτιώμενον. ὅ-
 τι δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπε-
 καλέσσατο, ἀναμνησθεὶς τῶν
 περὶ τοῦ φόνον ἡρμῆων, ὃ
 δὲ κατέβη ἰδωτάμενον τῶν
 γέλωτα. οἱ λυγροὶ δὲ περὶ
 πάντων τῶν πραγμάτων, οὐκ ἰδέ-
 κρουσιν, σιωπῇ δὲ ἐνεδεί-
 κνυντο ἡσυχίαν, ἐς τὸ πῦρ
 ὁρῶντες, ἄχρι δὲ ἀπηνιχῆς
 ἐπ' αὐτοῖς, ἀπὸ μὲν, φημι, ὃ
 μάλιστα· ὃ ἴδ' ἰδὼ τὸ θέαμα,
 ὁπλίσθησαν γέροντες ὁρῶν,
 λυγροὶ

coniecto, conversis ad me-
 ridiem oculis (etenim ipse
 quoque meridies ad huius tra-
 gædiæ partem attingebat),
 sic exorsus est: O' materni
 atque paterni demones, su-
 scipite me propinque. Quibus
 dictis actutum in ignem in-
 silijt, nec amplius à quoquam
 visus est, sed à flamma quæ
 nulla erat, circumfusus dis-
 paruit. Iterum te, optime
 Cronie, fabula catastrophæ
 ridentem video. Ego verò
 maternos demones inela-
 mantem per Iovem non ad-
 modum accusabam. At cum
 paternos quoque invocaret,
 recordatus eorum quæ de
 patris interfecti cæde dicta
 fuerant, risum cōtinere non
 potui. Porro autem Cynicū
 rogum circumstantes, nul-
 las quidem profunde bāt la-
 chrymas: cæterum ipso si-
 lentio non vulgarem pertur-
 bati animi ægritudinem in-
 dicabant ignem inspicien-
 tes, donec una cum illis affe-

ctus graucolentia: Abeamus, inquam, ô stolidi. Neque
 enim voluptuosum hoc est spectaculum, senem assatum
 videre.

εὐίστους ἀναμιμνησμένους
 πονηράς. ἢ παρρησίᾳ, ἢ
 ἀνγραφῇ τις ἐπιθῶν, ἀ-
 πελάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν
 τῷ διαμνηρίῳ ἑταίρους τῷ
 Σωκράτῃ παραγράφουσιν·
 ἐκείνοι μὲν οὐδ' ἠγανάκτου,
 καὶ ἰλοιδόρουσιν τοὺς ἐνιοὺς δὲ
 καὶ ἐπὶ τὰς βακχίαις ἔξαι.
 ἔτα ἱππὶς ἠπάλησα ξυπαρ-
 πᾶσας τινὰς ἐμβαλεῖν αἰς τὸ
 πῦρ, ὥς ἄρ' ἐποιντο τῷ διδῶ-
 σκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ ἀρλώ-
 χου, ἐπὶ δὲ ἱππῶν, ποικί-
 λους, ἐταῦροι, πῶς ἐμαυτὸν ἐν-
 νόμῳ τὸ φιλόδοξον, οἷον τί
 ἔστιν, ἀναπορίσθην· ὥς μὲν
 οὐτ' ὁ ἔρως ἀφυκτός, καὶ
 τοῖς πάνσι θαυμαστός· ἂν δὲ
 πῶσιν, ὅπως ἐκείνῳ τὰνδρὶ,
 καὶ τὰ πᾶσι ἐμπλήκῃς καὶ ἀφνε-
 νομίσθων βεβιωκότι, καὶ ἂν ἄ-
 θαξίαις τὸ πῦρ. ἔτα ἐν τῷ
 χαρῶν ποταμῷ ἀποῦσιν, ὥς
 θεῶσαντο καὶ αὐτοί. ὥντος γὰρ
 τι καὶ ἀνέψαδι ζῶντα αὐτόν.
 καὶ γὰρ καὶ τόδ' ἐπὶ πῶς τεραῖα
 διδῶ

parū prudenter instituta, eò tantū tendebat, ut alijs admi-
 rationi esset, et stupori, prorsus flāmis nō indigni. Exinde mul-
 tis occurrebāt, et ipsis spectatū eunibz. Etenim existimabant
 adhuc

videre, praesertim cū ita
 malo odore omnium nares
 impleantur. An expectatis
 dum pictor quispiam acce-
 dens vos depingat, quemad-
 modum in carcere iuxta So-
 cratem socij depicti sunt?
 His auditis illi indignabantur,
 et me cōiucij proscin-
 debant. A nonnullis quoq;
 illorum ad fustes concursum
 est. Deinde verò cū essem
 illis comminatus, me corre-
 ptos per vim quospiam in
 ignem praecipitaturum, ut
 praëptoris sequantur ve-
 stigia, à capto desinuerunt,
 et pacem egerunt. Ego au-
 tem à pyra regressus, equis
 dem varia meo cum animo,
 ô amice, volebam, identi-
 dem mecum reputans eu-
 iusmodinam res esset gloriae
 sitis et cupiditas, quippe qua
 sola quoque magni alioquē
 viri et admirandi omnes ex
 æquo caperentur, nedum hic
 Proteus, cuius omnis vita

ἡλιδόλο, ὡς πὲς ἀνίσχου-
 τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμεν, ὥ-
 σπερ ἀμύλει καὶ τοὺς Βραχ-
 μάνας φασὶ ποιεῖν, ἐπιβύσει
 ὡα τῆς πυρᾶς. ἀπὲς πυρᾶς
 δ' οὐδ' τοὺς ποταμούς αὐτῶν,
 λίγων ἤδη τετελειῶται τὸ ἔρε-
 γον, οἷς μὲν καὶ τοῦτ' αὐτὸ
 περιπέδασον ὡς, καὶ αὐ-
 τὸν ἰδῆν τὸν τέπον, καὶ τι
 λείψανον καταλαμβάνειν τῷ
 πυρῶς. ἔνθα δὲ, ὃ ἐταῦρε, μυ-
 εία πράγματα ἔχον, ἀπασί
 διηγούμεν καὶ ἀνακείνου-
 σι, καὶ ἀκείῳς ἐκπύωνομε-
 νοις. ἐ μὲν οὐδ' ἴδοιμι τίνα
 χάριντα, ψιλὰ δ' ἔν, ὥσπερ
 σοί, τὰ πραχθέντα διηγού-
 μεν, πὲς δὲ τοὺς βράνας, καὶ
 πὲς πῶ ἀκρόασις κτηνότηας
 ἐπαγώδου τί παρ' ἐμαυτῷ,
 ὡς ἐπεδὴ ἀνέφθην μὲν ἡ πυρᾶ,
 ἐνέβαλε δὲ φέροντα αὐτὸν ὁ
 Πρωτεύς, σεσμοῦ πρότερον
 μεγάλου γνομῶν, οὐδ' μὲν
 καθμῶ τῆς γῆς, γύψ ἀνὰ πλά-
 μιν.

tes magnificis & tragicis verbis efferebar, quod posteaquam
 pyra fuisset incensa, & semet Proteus iniecisset, facto sub
 initium ingenii motu, cum horrendo concussa terre mu-
 giu,

adhuc ipsum viuum relictū
 iri. Siquidem & hoc prio-
 ri die fama sparserat, tan-
 quam ad solem orientem sa-
 lutaturus, quemadmodum
 aiunt fasclitare Brachmanas,
 quando pyram sine inscen-
 suri. Itaque multos illorum
 ab incepto iinere absterrui,
 dicens omnem rem iam es-
 se confectam: quibus ne hoc
 ipsum quidem dignum erat
 diligentia, & si ipsum vidis-
 sent locum, ac nonnihil ab
 igne reliquarū inuenissent.
 Hic mihi, ὁ amice, infinita
 erant negotia, dum omni-
 bus percenseo quærentibus,
 & singula exactè indagans
 tibus. Quoties ergo vides
 ram eminentis auctoritatis
 & gratiæ virum, illi omnem
 rem nudè & simpliciter re-
 acta erat, quemadmodum
 tibi commemorabam. Cæ-
 terum erga homines bardos
 & stupidos, & ad audien-
 dum suspensō animo inhiat-

ἦν ἰκ μίους τῆς φλογος,
 διχοῖς ἐς τὸν οὐρανὸν, ἀν-
 θρωπίνη με γὰρ τῇ φωνῇ λέ-
 γων. ἔλπιον γὰρ, βάλω δ' ἐς
 Οὐλυμπον. ἰκάνοι μὲν οὐδ' ἐς
 τεθνήσκων, καὶ περὶ κούων
 ὑποφρίπτοντον, καὶ ἀνέκρινόν
 μελίζοντον, πότερον, πῶς
 ἔω, ἢ πῶς δις μάλα ἐνέχθει
 ὁ γυψ. ἐγὼ δὲ τὸ ἐπὶ τὸν ἄ-
 πικρὸν αἰὲν αὐτοῖς. ἀπὸ τῶν
 δὲ ἐς πᾶν γένος, ἐπὶ τῶν
 τινὶ πολλοῖς ἀνδρῶν, καὶ νῦν τὸν
 Δι', ἀξιόπιστον τὸ πρόσωπον,
 ἐπὶ τῶν πόρων, καὶ τῇ ποιῇ
 σιμνότητι, τάτε ἄμα διηγ-
 μωσιν περὶ τὸ πρῶτον, καὶ ὡς
 μετὰ τὸ κἀνθῶπιον θιάσαιτο
 αὐτὸν ἐν λαοῖς ἰδοῦναι μικρὸν
 ἔμπροσθεν, ἢ νῦν ἀπολίποι πᾶ-
 ριταξῶντα φανερὸν ἐν τῇ ἐ-
 πὶ φάσιν σοῦ, κοθίνῳ τὲ ἰσχυ-
 μένον, ἔτι ἐπὶ πᾶσι περὶ θη-
 ρεῖ, τὸν γυψα διομύνον. ὅ-
 τι μὲν αὐτὸς ἑωρακέναι, ἀνα-
 πλάσσειν ἐκ τῆς πυρρᾶς, ὅν

gium, vulgur è flamma suba-
 uolans, rectè in cælum iuissè
 set, magna voce humana dis-
 cens: Reliqui terram, in O-
 lympum commigro. Illi his
 auditis obstupescébant anis-
 mis, ac adorabant perhor-
 rescentes: meq; interroga-
 bant, virònam, ad auroram,
 an ad occasum versus sub-
 ducturus esset vulgur. Ego ve-
 rò quodcumque fortè suc-
 currebat, respondebam illa-
 lis. Porro ubi ad frequen-
 tem hominum celebritatem
 venissem, in virum canum
 incidi, & per Iouem, quan-
 tum ad vultum & barbam;
 & reliquam grauitatem at-
 tinebat, quantiuis precij;
 qui cum alia de Proteo cir-
 cumstantibus percenseret, et-
 tiam hoc adiecit, quòd eum
 posteaquà combustus esset,
 aliquāto antè in veste can-
 dida vidisset, ac nunc eudènt
 hilarum in porticu Hepta-
 phono, hoc est, septem vo-

eibus persrepente, obambulanti reliquisset, oleaginis
 feris coronatum. Ad extremum super omnia addidit
 etiam vuluurem. persanctè decierans, quòd ipsi ex pyra
 suba

ἐνδὲ μικρὸν ἔμπεδον ἀφ᾽ ἑ-
 κας, σῆτιδά, κοταγελῶντα
 τῶν ἀνόντων, καὶ βλακικῶν
 τὸν πρόπον. ἐννοεῖ τὸ λοιπὸν,
 οἷα ἑκὸς ἐπ' αὐτῷ γήγνησθαι,
 ποίας μὲν οὐ μελίπας ἐπισή-
 σιῳσαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ
 τιπλίας οὐκ ἐπαγαλῆσαι, τί-
 νας δὲ κοράνας οὐκ ἐπιπλέει-
 σθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ησιό-
 δον τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔ-
 κόντας μὲν γὰρ παρὰ τὴν Ηλείαν
 αὐτῶν, παρὰ τὴν τῶν ἄλλων
 Εὐρώων, οἷς καὶ ἐπισπλέειναι
 ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα
 ποτὶς ἀνασσομένης. φασὶ
 δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδό-
 ξοις πόλεσιν ἐπισπλάς εἶ-
 πέμψαι αὐτῶν, εἰσθῆκας τινὰς
 καὶ παλαιότητας καὶ νόμους.
 καὶ τινὰς ἐπὶ τῶν πρεσβυ-
 τῶν ἐτάρων ἐχρησθέν-
 σε νεκραγγέλους καὶ νεκρο-
 δόμους πρὸς ἀγορεύσας. τοῦ-
 το τέλ' τοῦ κακοδάμου
 Πρωτῆος ἐγένετο, ἀνδρὸς ὡς
 βραχὲ λόγῳ περιπαθεῖν, πρὸς
 ἀλλ'.

fui nuncijs & cursoribus declaratis. Hic finis vitæ fuit
 infelicitis illius Protei, viri breui oratione cuncta per-
 stringam,

subuolans fuisset conspe-
 ctus, quem ego paulò an-
 te volantem dimiseram, in
 hoc, ut hominum stolido-
 rum & stupidorum men-
 tem dementaret atque delu-
 deret, Considera verò relin-
 qua, quæ propter ipsum (ut
 verisimile est) breui euen-
 tura sint. Qualemnam apes
 locum non sunt frequenta-
 turæ? quæ verò cicadæ non
 accessuræ? quæ cornices
 non aduolaturæ, quemad-
 modum ad sepulchrum He-
 siodi, & similia? Sede-
 nim imagines quoque ab i-
 psis Eliensibus reliquisquæ
 Græcis missas esse confir-
 mabat. hoc profectò sat
 scio, breui non paucas ere-
 dum iri. Aiunt præterea
 omnibus fermè ciuitatibus
 celebrioribus ipsum scriptis
 epistolis misisse testamenta
 quædam, & exhortationes
 ac leges: ac quospiam pro-
 pter hæc ipsa legatos ex fa-
 miliaribus elegisse, funeris

ἀλήθειαν μὲν οὐδ' ἐπὶ πόρῃ ἀ-
ποθέσαντο, ἐνὶ δόξῃ δὲ,
καὶ ὧς παρὰ τῶν πομπῶν ἐς
παύσιν, ἅπαντα ἀπόντο, ἀ-
λλ' ὑπάρξαντο, ὥς καὶ αἱ πόρ-
ῃ ἀπὸ τῆς, ὅτι μὴδ' ἀπὸ τῆς
τῶν ἱππῶν ἐμικτῶν, ἀν-
οδῆτο, αὐτῶν γὰρ ὁρῶντος. ἐν ἡ-
τῇ σοὶ περὶ τῆς γῆρας παύ-
σομαι, ὥς ἔχῃς ἱπποδὸν γῆ-
ρας, ἡνὶκα μὲν γὰρ πάντα
οἶδα, οὐδὲν ἀκούσας μόν,
ὅτι ἡκωρ ἀπὸ Συρίας διηγού-
μινον, ὥς ἀπὸ Τρωάδος συμ-
πολοῦσα μὲν αὐτῶν, καὶ τὴν τε
ἀπὸ τῆς τῶν ἐν τῷ πολέ τῶν
φύλων, καὶ τὸ μαρτύριον τὸ ὡς
ρῶον, ὃ ἐπῆσε λυγρῶν, ὥς
ἔχοι καὶ αὐτὸς τινὰ Ἀλκιβιά-
δην. καὶ ὡς ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μὲν
τὴν νηὶς ἐν μίση τῷ Αἰγῶνι,
γυφὸν κατέβατον, καὶ κύ-
μα παμμυγρὸν ἐγείραντο,
ἐκόντες μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ
θανάτος, καὶ θανάτου κρατῶ-
ντες ἐν δολῶν. ἀπὸ μικρὸν
πε

stringam, qui ad veritatem
nunquam respexit: propter
gloriam verò & hominum
laudem aucupandam, om-
nia semper & dixerit & fes-
cerit, adeò ut in ignem quò-
que se per præceptis salu mi-
serit, quando laudum titil-
latione haudquaquam am-
plius persfunciturus erat,
quippe quas mortuus senii-
re non poterat. Unum ad-
huc si addidero, verborum
finem faciam, ut abundè
habeas quod videas. Si quia
dem illa iam olim nosti,
quippe quæ statim ut ex Sy-
ria domum veni, ex me des-
narrante audisti, ut à Troa=
de una cum illo nauigárim.
præter alias quas exercebat
inter nauigandum delicias,
etiam pueri formosum per-
suasit in Cynicæ sectæ se ad-
dicere, videlicet ut esset e-
tiam illi Alcibiades. Et
quemadmodum conterritus
fit sub noctem in medio Ae-

geo, oborta caligine, magnis fluctibus insurgentibus, vix
cū mulieribus turpiter eiularit admirandus ille, visus sibi potior
esse, quàm ut mortem oppetere debeat. Atqui aliquanto ante
quàm

πὲ τῆς τελευτῆς, πὲ ἰννία
 σχιδόν πονήμιων, πλεόν,
 οἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἱμφαζών
 ἢ μὲν τῆς νυκτὸς, καὶ ἱά-
 λω πνρὲς μάλᾳ σφοδρῶ.
 ταῦτα δὲ μοι Ἀλέξανδρ' ὁ
 ἱατρὸς διηγάσας, μετακλῆς
 θὰς, ὡς ἐπισκοπῶσάν αὐτόν.
 ἔφη οὐδ' ἀταλαβῶν αὐτόν
 χαμῶ ἀνλιόμωρ, καὶ τὸ
 φλογομῶν οὐ φέροντα, καὶ ψυ-
 χὸν αὐτοῦτα πάντ' ἱρωτι-
 κῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δουῶαι.
 ἡσίοιτο ἡπῆρ' ἔφη πῶς αὐτόν,
 ὡς ἂν πάντως θανάτου δλοιο-
 το, ἡσῆν αὐτόν ἐπὶ τὰς θύ-
 ρας αὐτόματόν, ὡς καθῶς ἔ-
 χην ἔπειθαι, μὴ δὲ τοῦ πνε-
 ρὸς δλομῶρ, τὸν δ' αὖ φά-
 ναι, ἀπ' οὐχ ὁμοίως ἔνδο-
 ξ' ὁ τρόπ' ὅ γ' ἔνοι' ἄν, πᾶ-
 σι κοινὸς ἔν. ταῦτα δὲ ὁ Ἀλέ-
 ξανδρ' ὁ. ἐν δὲ οὐδ' αὐτὸς
 πὲ ποσῶν ἡμιρῶν ἔδωρ αὐ-
 τὸν ἐγκρισμόν, ὡς ἀπ' ἀλα-
 κρῶν τῶ δριμύ φαρμάκῳ.
 ὁρᾶς,

Ἐ gloriofa oppetendæ mortis futura est ratio, cū omni-
 nibus communis sit. Hæc quidem Alexander. Cæterum
 ego quoque illum non ita multos ante dies vñctum conspe-
 xi, quemadmodum præ phar̃maci amarulentia fleuerit.

quàm diem suum obiit, ante
 novem fermè dies plus quàm
 sat erat, ut opinor, cū aua-
 riter deuorasset, sub no-
 ctem vomuit, ac febricula
 valde vehementi subitò cor-
 reptus est. Hæc mihi Alex-
 ander medicus denarra-
 uit, accersitus in hoc, ut eum
 inspiceret. Ait ergo se il-
 lum semet humi voluentem
 deprehendisse, æstuantem
 morbum perferre non va-
 lentem, ac frigidam valde
 desideranter postulantem :
 se verò non dedisse. Dice-
 bat quoque ita ad illum di-
 xisse sese : quòd si prorsus
 mortis amore ὁ cupidita-
 te teneretur, ipsam vltro
 breui ad ianuam esse veniu-
 ram, ita ut ignis sibi supers-
 uiscens ad hanc maturan-
 dam esse videretur. Ad
 quæ ita respondisse Pro-
 teum aiebat : Atqui haudè
 quaquam perinde celibris

ὁρᾷς, οὐ πάνυ τοὺς ἀμύβων=
 ποῦντας ὁ Αἰάνδης παρασθε-
 χεται. ὁμοίον ὡς ἂν τις ἐπὶ σὺν
 ῥῶν ἀναβήσεται μύθων, τὸ
 ἐν τῷ ἀναβήσεται πρόπαισμα
 θεωρεῖται. τί σοι δοκεῖ ὁ Δη-
 μόκριος; ἂν ταῦτα εἴδῃ; καὶ
 ἀξίαν γινώσκῃ ἐπὶ τῷ ἀν-
 ῥῶ καὶ τοι πόθεν εἴχῃ ἐκεί-
 νου τοσοῦτον γινώσκῃ; οὐ δὲ
 ἐπὶ ἀφιδότῃς, γινώσκῃ καὶ αὐτὸς
 καὶ μάστιγας, ὅποταρ τῶν ἀνθρώπων
 ἀνέστης θαυμάσιον αὐτόν.
 ties alios eundem admirantes audieris.

Videsne ut nō omnino Aea-
 cus cacutientes suscipiat? Non
 absimile si quis iamiam
 in crucem ascensurus, digiti
 vulnifera medeat. Quid
 tibi facturus fuisse videtur
 Democritus, si horum spe-
 ciator contigisset? Nunquid
 pro dignitate virum derisisset?
 Et vnde tantus misero
 risus suppetisset? Proinde,
 amice, ride et tu ipse, ac tum
 maxime & effusissime, quos

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

IN Peregrino simulatae tantum sapientiae imaginem
 Lucianus haud dubie ostendere voluit. Quid enim il-
 lo insolentius, aut popularis admirationis (quam vnam
 omnes sua prodigiosa viuendi ratione constat venatos
 esse Philosophos) cupientius? Quem in tantum gloriae
 sitis excecauerat, ut omnibus absumptis admiratio-
 nis captandae praestigijs, quibus vulpi oculos demen-
 tare solitus est: demum etiam semet flammis absumen-
 dum sacraret, non ob aliam causam, quam ut mortuus
 quoque admiratione esset populo. Nec mihi dubium
 est, in hoc Peregrino Lucianum, summae virum pru-
 dentiae, indicium facere voluisse, cuiusmodi res esset
 ambitiosae gloriae cupiditas, quam inconsulta, quam
 praecipua, & quam ferè semper temeritatem comitem
 secum habeat, & φιλονεικίαν sociam. Nec verò vsq; adeo
 popula-

populatum animis facessit negotium, quàm excelsos
animos ferè occupat: & quò altiori magnitudine mens
prædita fuerit, hoc facilius hæc fieri cogitur, tantoque im-
pensius gloriæ desiderio infestatur: ita ut præclare scri-
pserit Lucianus: τὸ φιλόδοξον μόνον ἄφικτον, & τοῖς πνευ-
θαι μεγέθους ἐν αἰὶ δεκάσαι: Animi abiecti & sordidi reb. ca-
piuntur humilibus, at sublimes & excelsi illam internam
in altorum animis repositam opinionem affectant. Et
huius consequendæ gratia nihil non faciunt, parum
nonnunquam reputantes, quàm prudenti consilio in-
uidiosam captent gloriâ. Videmus nostro seculo in-
numerablem peregrinos semet, ut Protheus, in omniâ
vertentes, tantum in hoc, ut sint aliquid: hoc est, ut He-
fiodus loquitur, ῥήτορες, φαῖντο, ne desit mûndo quod
de illis loquatur, ut habeant præclarum apud omnes
& eruditionis & ingenij testimoniû: non animad-
uerrentes interim, se quadam animi cæcitate & præci-
pitantia, qua illis imposuit φιλαυτία & ambitio, dum
omnia miscnt, in summam ruere infamiâ. Usquea-
dè miserè nonnulla sutiunt, & seduld venantur ἡ δό-
ξιν ἐκείνην δέξασθαι, ut patiantur citius veritati iniuriâ
fieri, quàm illorum periclitetur existimatio. Est quidem
omnibus commune laudis & gloriæ certamen propo-
situm, sed ad hanc ut non nisi per sudorem & laborem
patet aditus, ita non alia quàm virtutis, hoc est, legiti-
ma via penetrandum est. Iam quisquè peculiarem viam
ad laudem consequendam sternit & aperit, quæ an
laudis appellatione digna sit, viderint ij qui tanto pe-
re ad hanc & multorum exitio & offendiculo aspirant.
Sed nimium multa philosophati sumus. Cæterum in
Peregrino præter cætera illud quoq; videre est, quàm
nihil in rebus diuinis sapiat humana ratio, etiâ pruden-
tia philosophica exultissima. Quis enim nega-
bit, Lucianum summi virum fuisse ingenij: at quam
hasurè subsannet Christianismum, palâm est: conui-
tia eructans in ipsum quoque Christum, quem αὐτο-
κτονοπορθεῖν σφισιν, hoc est, de palo suspensum

Sophistam cognominat, & alia commemorat, confidens quæ à tenetis & pijs auribus procul decet esse remota. præterea longè aliter de Peregrino sentire videtur Gellius, author satis eminens.

a PENTHEVS.] *Vide quæ de eo annosauimus in Saturnalibus.* b Nōne verò.] *Ignem mori multi gloriosum putant, inter quos etiam fuit Colanus: qui se vltro incendio obtulit, cum iam mori decreuisset. Nicolaus Damascenus, & philosophus & historicus, scribit à se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abundè vixisset, in cuius tumulo ita inscriptum fuit: Ζαρμανοχέγας Ἰνδὸς ἀπὸ βαρβάρων, κατὰ τὴν πόλιν, αὐτὸν δὸν δαπάνησας, κείνῳ: hoc est, Zarmanochegas Indus ex Bargoa, iuxta patrios Indorum mores, seipsum immortalem faciens, hic iacet.* c Et enim haud dubitanter.] *Imò qui animæ immortalia itatem credunt, feliciores sunt ijs qui animum interire cum corpore, & ut corporis, ita animi sensum morte eripi a biturantur: de quorum numero sunt, C. Iulius Caesar, in ea oratione quam contra Casilinam habuit, & Cicero pro Cluentio: cum aliter in Lelio & in prima Tusculana tradiderit. Ego quam vis de hac impia sententiâ in Charonte scripsi, tamen quia hic locus exigit, ea repetere non sum veritus.* d Epictetus.] *Hic ex Hierapoli Phrygiæ vrbe fuit oriundus. Romæ Epaphroditō cuidam, Neronis familiari seruiuit.* e Hercules.] *Cum se ipsum magnitudine dolorum victus, in rogum coniecisset, vnus combustus est.* Sophocles in Trachinijs. f Alcibiades.] *Vide Plutarchum in eius vita, & Erasmus in Alcibiadis Sileno.*

ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

FUGITIVI.

Bilibaldo Birkheimero interprete.

ARGVMENTVM.

Rvrsus inuehitur hoc dialogo Lucianus in Philosophos, quos sub fugitiuorum nomine non solum ipsos per se homines facinorosos ac perditos plerosque ostendit, verum etiam à turpibus principijs, nullis honestis studijs, nulla disciplina institutos, sed solum ven-

tris & ocij gratia quodd cum maiori ignauia ac securitate, libidini atque alijs vitijs inservire possint, ad hanc professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iupiter cum Mercurio de eo quod nuper in Olympijs circa Proteum acciderit, sermonem habere (quæ occasio dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam aduenire, multa querentem ac detestantem de moribus & vitijs recentiorum ac nuper natorum Philosophorum, vt qui non ipsi modò nihil dignum hac professione agant aut traident, verum etiam iniuriam ac fraudes, quibus alios circumueniant, sub hoc specioso titulo tegant: exposita interim prima origine, qua de causa Philosophia primùm in terras à loue de misa fuerit, qui homines philosophari primùm cœperint, & quale postremum hoc hominum genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro eo ac pat erat, commotus, Mercurium & Herculem vna cum Philosophia ad puniendos huiusmodi impostores demittit, qui ducere Philosophia, in Thraciam deueniunt, atq; ibi fugitiuos quosdam seruos, philosophorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici cuiusdam vxorem, libidinis causa secum circumferentes, indicante & adiuuante ad hoc etiam Orpheo poetâ, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in seruitutem restitunt. Vtrum autem ex vero aliquo facto occasionem argumenti huius Lucianus traxerit, incertum est: loci certè ac nominis mentio, quam ille sub obscure facit, tale aliquid innuere videntur. Et fuere illis tum temporibus præter Epictetum & Menippum, de quibus notum est, & Macrobius quoque libro Saturnalium primo meminit, etiam alijs quidem, qui à seruis ad philosophiam progressi sunt, quorum haud dubiè nonnulli non tam virtutis studio, quàm ignauia & securitatis gratia, quemadmodum & nostra ætate non paucos vidimus, ad hoc vitæ genus excitati fuere.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΖΗ-
νός, Φιλοσοφίας, Ηρακλείους,
Ερμῆς, Ανδρῶν, Δεσπότης, Ορ-
φέου, Δραπέτου καὶ
Υποδίκου.

ΑΠΟΛΛΟ, ΙΚΡΑ-
ter, Philosophia, Hercules
Mercurius, Viri, Dominus,
Orpheus, Eugeniens,
Marinus.

Ληθῆ ταῦτά
φασι, πάτερ ὡς
ἰμβάλοι τις ἀν-
τὸν φέρων ἄς

τὸ πῦρ, κατεναυτι Ολυμπία-
ων, ἥδη προβάτης ἀνθρώ-
πος, οὐκ ἀγγυλὴς θανάτου-
ποῖος τὰ τοιαῦτα; ἡ σολύμῃ
ζὰρ ἡμῖν διηγέτο, αὐτὴ ἐ-
ρακέραι καὶ ὀμνῶν κίχουσα.
Ζεύς. καὶ πάντων ἀληθῆ, ὦ Α-
πολλοῦ, ὡς μὴ ποτε γνέσθαι
ᾤφιλται. Απ. οὐτῶ κρυφὸς ὁ
γέρων λῶ, καὶ ἀνάξιος ἐν πυ-
ρὶ ἀποκλῆσαι; Ζεύς. καὶ τῷ-
το μὲν ἴσως, ἀπὲρ γὰρ ποτὶ λῶ
πῦρ τῷ ἀρδίαρ μέμνημαι ἀ-
νασχόμεν. Ὅτ' ὅτε ἰπὸ κνίσσης
πονηρᾶς, οἷον ἀκὸς ἀποφεί-
ρισαι ὁπλομένων ἀνθρώπι-
νων σωματῶν, αἰ γονὺ μὴ ἄς
τῷ Αρατίαν, ὡς ἔχον, ἀνδρὸς
ἀπὸ δὲ ὁρόμῳ, ἀπολάλαρ
ἄρ, ἡδ' ἰδὲ, ἀποτίει τὸ καπνὸς,
καὶ ὁ μὲν ἐν τοιαύτῃ ἀναδίαρ,
καὶ

Erane quæ di-
cunt, Pater
quod in ignem
quidā se ipsum

coram Olympijs iniecerit,
homo iam senex, nec inge-
nerosus ad talia præstigiaz
tor? Siquidem ita nobis Lu-
na retulit, se illum ardentem
vidisse dicens. IVP. Et
admodum vera, ὁ Apollo,
atque utinam nunquam fa-
cta fuissent. APOL? Num-
quidē bonus senex erat, & in-
dignus qui in igne periret?
IVP. Et illud forsitan.
Ceterum multam me tum
memini in suauitatem, ob ni-
doris, qualem ab tostis hu-
manis corporibus exhalare
par est, faciliorem perulisse.
etenim mi confestim in Ara-
biam, ut habebam, di cedens
abijissem, ob sumi, ceritē sci-
as, foeditatem perijissem: &
tamen in fragrantia tanta,
aroma-

καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων,
καὶ ἐν λιθάνων παμπότῳ,
μόλις αὐτῶν ἐπιλαβέσθαι μοι,
καὶ ἀρμαθῶν ἡθελον πλὴν κν.
λίθα ἐκέρλω τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ
καὶ νῦν ὁ λίθου δέω ναυτιᾶν,
ἡσυχασθῆναι αὐτῆς, ΑΠ. τί δὲ
βελόμην; ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα
ἔργασαι ἐαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγα-
θόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπε-
σθῆναι τῶν πυρρῶν Ζεύς. τῷ.
ὦ μὲν οὐκ ἔν, ὦ παῖ, φθάνοις,
καὶ Εμπεδοκλῆ πρὸ αὐτοῦ ἐγ-
καλῶν, ὅς ἐστι τὸς κρατῆρας ἡ-
λαῶ, καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.
ΑΠ. μελαγχολίαν τινὰ δε-
σνύειν, αὐτὰρ οὗτος γέ-
τινα ποτὶ ἄρα πλὴν αἰτίαν ἔ-
σχι τῆς ἐπιθυμίας; Ζεύς. αὐ-
τοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλπι-
πες πλὴν πανύγνευ, ἀρλο-
γούμην; πρὸς αὐτοὺς ἡμῖν
τῆς τελευτῆς. ἔφη γὰρ, εἴ γε
μείνυμαι. ἀλλὰ τίς αὐτῇ
σπεδῆ πρόσσει τιταραγμέ-
νη καὶ διακρύψα, παλιν ἀδι-
κεμένη ἐοικῆα; μάλλον δὲ φε-
λοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε
τοῦ μὲν ἐπιδοᾷται σχετλιάζε-
σα, τί, ὦ θυγατὶρ διακρύβας,
plorans arumnis plena, inuocat. Cur filia lachrymaris?

aromatumque copia, nec non
thuris abundantia, vix mi-
hi nares odoris obliuisci, &
grauolentiam illam dedi-
scere volebant: sed & nunc
cum tantum recordor, quasi
nauseo. APOL. Quidnam
ô Iupiter, volebat cum ita se
ipso abuteretur? aut quodnam
inde bonum, si in rogi in-
cideret, ac carbonatim de-
flagraret? IVP. Atqui si-
li, nonne in hoc Empedo-
clem ante ipsum criminari
videris, qui in Sicilia & ipse
in crateras insiluit? APOL.
Melancholiam quandā mo-
lestam dicis. Ceterum iste
quamnam tandem desiderij-
causam habebat? IVPIT.
Ipsius tibi sermonem refe-
ram, quem coram Panegyri,
cum mortis genus defen-
deret, habuit dicebat enim,
si memini. Sed quænam est
ista quæ accelerans adueniat,
perturbata, lachrymas? mag-
na videtur iniuria affecta.
Atqui Philosophia est, ac
nomen meum, se ipsam de-
plorans arumnis plena, inuocat.

ἢ τί ἀπληρῶσα τὸν βίον ἰδι-
 ούθας; ἀρα μὴ οἱ ἰδιῶτῆς αὖ-
 θις ἐπιβουλεύουσι σοι, ὥς τὸ
 πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτην
 ἀπέκλειναν, ἀπὸ Αὐτὸς ἑατη-
 γορηθὲν, ἔτα φάνας εἴα
 τοῦτο αὐτῆς; Φι. ὅθῃ τοιῶ-
 τος, ὦ πάτερ, ἀπὸ ἑκῶν μὲν
 ὁ πολλὸς λαὸς ἐπὶννοῦν, καὶ εἴα
 τιμῆς ἕγγον ἀδύμφοι, καὶ θαν-
 μάζοντες με, καὶ μονονουχί
 πεσκανοῦντόν, ἐν μὴ σφόδ-
 ρα ξυμῖσθαι ὧν λέγοιμι. οἱ
 δὲ, ὡς ἂν εἴποιμι, οἱ ξυμ-
 θεας, καὶ φίλοι φάσκουσιν εἶναι,
 καὶ τὸν νομα τὸ μὲν ὑποδύμε-
 νοι, ἑκῶν μοι τὰ δεινότατα
 ἐργάσαντο. Ζῶς. οἱ φιλόσο-
 φοι ἐπιβουλεύειν ἐπιβου-
 λεύουσι σοι; Φι. οὐ λαμῶς,
 ὦ πάτερ, οἷον ξυμῖσθαι τοῖς
 μοι καὶ αὐτοῖς Ζῶς. πῶς τίνων
 ἐν ἐδίκησιν, ἀ μὴτε τῶν ἰδιώ-
 τας, μὴτε τῶν φιλοσόφους αἰ-
 τίας; Φι. εἰς τινὲς, ὦ Ζεῦ, ἐν
 μεταξὺ τῶν τε πολλῶν καὶ
 τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν
 σχῆμα καὶ βλέμμα καὶ βάδι-
 σμα ἡμῶν ὅμοιοι. καὶ κατὰ
 ταῦτα ἰσχυμένοι, ἀξιοῖσι γὰρ
 καὶ ἐμοὶ τὰ πλεονα, καὶ τὸν νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγρᾶφονταί,

μαθητοῖς

aut cur viā relinqueris adue-
 nisti? num tibi rursus Idio-
 tæ, ut olim, struxere insidias,
 cum^a Socratem ab Anyto ac-
 cusatum interfecere? ideōne
 illos fugis? PH. Nil tale, ὁ
 pater, verum turba illa ingēs
 me laudat, honoreq; dignam
 censens veneratur, & tantum
 non adorat, tamen si non ad-
 modum quæ dico intelligat.
 Hi vero, quonā modo dicā?
 familiares, & quise amicos
 esse offerunt, ac nomē meum
 induere, illi me grauissimè
 læserunt. IVP. Philosophi-
 ne tibi insidias quasdā stru-
 xere? PH. Minimè, pater:
 nam & illi pariter mihi in-
 iuria sunt affecti. IVP. A
 quibus igitur iniuriam per-
 pressas, si nec Idiotas, neque
 Philosophos incusas? PH.
 Sunt nonnulli, ὁ Iupiter, in-
 ter multiitudinem & philo-
 sophantes mediū, forma, a-
 spectu & incessu nobis si-
 miles, hisq; ornati, hi mihi
 subesse gloriantur, ac nos
 men nostrum præ se ferunt,

μαθητὰ καὶ ὁμιλητὰ καὶ δια-
σώται ἡμῶν εἶναι λέγοντες, ὁ
βίος δ' αὐτῶν αμαμάρ, ὁ αμα-
θίας καὶ θράσους καὶ ἀσελγείας
ἀνὰ πλείους· ὅθεις ὁ μικρὰ λαθ' ἡμῶν, ὑπὸ τούτων, ὡς πάντες, ἡδὲ
καὶ μὴν πείραστος. Ζῶς, δὲ τὰ
ταῦτα, ὡς θύγατρ, ἀπὸ τί μά-
λιστα ἡδίκηκαςί σοι. Φιλ. σκό-
πη, ὡς πάντες, ὁ μικρὰ σὺ γὰρ κα-
τιδῶν τὸ βίον ἀδικίας καὶ πα-
ρανομίας μέσον, ἅτε ἀμαθία
καὶ ὕβρις ξυώνται, καὶ ταπεινός
μῦθος ὑπὸ αὐτῶν, κατεκείνας τὸ
ἀνθρώπινον ὑπὸ τῆς ἀγνοίας ἐ-
κτανύοντες, ἡμὲς κατέπιμ-
ψας, ἐν ἡλιόμῳ ἐπιμυθεύει-
ναι, ὡς πάντων μὴ ἀδικῶν
τὸν ἀπώλυσ, καὶ βιασόμενοι, καὶ
ὁμοίαν τῆς θείας βιβλίου, ἀ-
ναβλέψαντες διὰ πᾶσι πλὴν ἀλή-
θειαν, ἐρωτικῶς σου ξυμπολι-
τούμεν. ἔφησ' ὁ πρὸς με κα-
ταπίμων, ὁ μὴ πρᾶξις σου
ἀνθρώποι, καὶ ὡς διὰ κείνα ὑ-
πὸ τῆς ἀμαθίας, ὡς θύγατρ, καὶ
αὐτῇ ὁρᾷ, ἐγὼ δ' (ἐλθὼ γὰρ αὐ-
τῆς) σε, καὶ μόνω ἰάσασθαι ἀν-
τὰ γινώμενα οἶμαι, πεκίνας

discipulos, sectatores ac con-
tubernales se nostros esse diz-
centes: at vita eorū scelestis-
sima ignorantia, temeritate
et petulantia penitus est re-
ferta: nobis iniuria haud par-
ua. ab illis, ὁ pater, iniuria
affecta profugi. IV P. Mole-
sta hæc, filia: verum quare
potissimum te læsere? PHI.
Considera, pater, nū parua.
etenim cū vidisses humanā
vitam iniquitate et iniustitia
plenam tanquam ignorantia
et violentia agitatā et per-
turbatam, tuererū humanā-
rum, quod tanta caligine cōs-
flectarentur, miseratus, me in
terram dimisisti, iniungēs ut
omnem adhiberem diligen-
tiam, quod homines à violen-
tia et mutuis desinerēt iniu-
rijs, ac nō beluarum ritu vi-
uerent, ad veritatemque respec-
tantes, pacatiūs inter se de-
gerent. Dicebas etenim cū
me demitteres, quæ nam ho-
mines agunt, qualiterque, ὁ
filia, ob ignorantiam sint

ἐξ ἁπάντων ἡμῶν, τί μω ἰα-
 σομύβην. Ζῶς. οἷδα ποτὶ
 καὶ τοιαῦτα ἀπὸρ τότῃ, σὺ δὲ
 τὰ μετὰ ταῦτα ἡδὴ λήγῃ, ὅ-
 πως μὲν ἐπιδήξαντό σε ἡατα
 ἡλαμύβην τὸ πρῶτον, ἃ τινε
 δὲ νῦν ἐπὶ αὐτῶν πεπονθας;
 Φιλ. ἡξα μὲν, ὃ πάτερ, ἐκ ἐπὶ
 τοῦ Βελωας ὄνους, ἀπὸ ὅ-
 περ ἰδὼκα μοι χαλεπώτερον
 τοῦ ἔργου εἶναι, τὸ βαρβαρὲς
 παραδοῦν καὶ διδάσκειν, τοῦ-
 το πρῶτον ὀξίου ἀργασαοῦ.
 τὸ Σελωινὸν δὲ ἔσθω, ὡς ῥᾶ-
 στερ ὑποβαλεῖσθαι καὶ τάχιστα,
 ὡς γὰρ ὡμίην ἐν δειξόμενον τὸν
 χαλινὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθῆ-
 σόμενον τῷ συγῶ, ὁρμήσασα
 εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθυσ-
 μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, ὃ χα-
 λινὸς ἔπειτα καταβάνας ἀπὸ
 τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ συνῆ-
 ναι. ὥστε καὶ γὰρ ὁ ἄλδιον, οἱ
 Βραχμᾶν, τοῖς Νεχραίοις
 καὶ Οξυδράκαις ὁμοιοί, οὗτοι
 πάντες ἐπὶ ἐμοὶ τάσσονται,
 καὶ βιοῦ. οἷ γὰρ ἡατὰ τὰ ἡμῶν
 δλοκουῖτα, τιμώμενοι πρὸς
 τῶν πεισιχωρῶν ἀπάντων, καὶ
 ἀρεθύνε

viunt institutis, ac omnibus circumhabitantibus honorati,
 mortuisq;

ex omnibus nobis elegi, ac ut
 illos cures, demitto. IVP.
 Noui, multa talia tum di-
 cebam: at tu iam dicere per-
 ge, quomodo sub initium te
 deuolantem homines susce-
 perint, & qua nunc & ipsis
 periculeris. PHIL. Perre-
 xi igitur, pater, non con-
 festim ad Græcos, sed quod
 longè mihi difficilius opus
 esse videbatur, Barbaros vi-
 delicet instituere & docere,
 hoc primum agredien-
 dum esse censebam. Inter-
 missis igitur Græcis, tanta
 quam qui facillè subigi pos-
 sent, ac celeriter, ut puta-
 bam, frenū suscepturi, iugō-
 que collum subdiuri forent,
 ad Indos primò moui, gen-
 tem omnium quæ viuunt, ma-
 ximam: illisq; haud grau-
 tē persuasi, ut ab elephantis
 descendentes, mecum con-
 uersarentur, quemadmodum
 Brachmanes, felix hominū
 genus, Nechreis & Oxy-
 dracis finitimi, qui omnes
 mihi subduntur, ac nostri
 mortuisq;

ἀπὸ θνήσκου παρὰ δόξου τι-
 μαζῶν θανάτου πρόπορ. Ζῶς.
 τὸς γυμνοσφαισῶν λέγας; ἀ-
 γέω γοῦν τά τε ἀπὸ πρὸς αὐ-
 τῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὶ ἀνι-
 στω ἀναβάντων, ἀνέχοντα
 λαοὶ μὲν, ἔδην δὲ σχήματ'·
 ἢ τῆς λαθέσθαις ἐκτρέποντο.
 ἀπ' ὃ μὲν γὰρ ζῶτο. ἔναρχ'·
 γοῦν καὶ Ολυμπιάσι τὸ δ-
 μοιον ἐγὼ εἶδον γυμνοσφαι-
 κὸς δὲ καὶ αἰ παρ' ἑνα, λαο-
 μένους τότε ζῶντες ἔχοντο. Φη.
 εἰ δὲ ἀνέλθον, ὦ πάτερ, ἄς Ὁ-
 λυμπίαν, δὲ τῶν καταρ-
 τῶν ἐκείνων, ὅς ἐφ' ἡμῶν, ὅτι πολλοὺς
 αὐτῶν ἐκείνων ἀπένευσας,
 ὡς λοιδορήσαντο τοῖς ξυνο-
 ληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπίσθ-
 δομον ἐμπλήσωσιν ὑλαλῶν-
 τος, ὥς ἐδὲ εἶδον ἐκείνον,
 ὅπως ἀπέθανε. μετὰ γὰρ τὸς
 Βραχμῶνας, ἄς Αἰθιοπίας
 ὠθὺς, ἔτα ἄς Αἰγυπτίαν κα-
 τέβην, καὶ ξυνομιλῶν τοῖς
 ἱερεῦσι καὶ πεφύταις αὐτῶν
 καὶ τὰ θεῶν ποιήσασα, ἐς
 Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους
 καὶ μάγους μύθησ', ἔτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκέρχον, ἔτα ἐς Θράκην.
 Ὁ Μάγος ἰνιάν. Inde Ὁ Scythiam, postea in Thraciam,

mortisq; genere moriuntur
 admirando. IVP. Gymno-
 sophistas dicis : de quibus
 inter cætera & hoc audio,
 quod in rogam ingentem a-
 scendentes, sponte comburū-
 tur minimè vel forma aut ca-
 thedra excidentes: sed nihil
 magni hoc. nam & ego nuz-
 per in Olympicis simile
 quiddam fieri conspexi: quia
 & te cū senex conflagra-
 ret, adesse decuisset. PHIL.
 Haud ad Olympia, pater, a-
 scendi, exectandorum illo-
 rum, quos dicebam, metu,
 quoniam multos eorum abi-
 re vidi, tanquam concilio
 maledicerem, latrantisque
 domus posteriora clamore
 implerent: ita ut nec illum
 quemadmodum occubuerit
 viderim. Post Brachma-
 nes igitur confestim in Aeg-
 thiopiam, inde in Aegy-
 ptum descendi, & cum sa-
 cerdotibus & prophetis il-
 lorum congressus sum. Quos
 cū diuina docuisset, in Ba-
 bylonem perrexi, Chaldaeos
 vbi

ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρ-
 φεύς συνιγγνώδω. ὅς καὶ περ
 ποσείαθ' ἐς τὴν Ἑλλάδα τὸν
 ῥῆν, ὡς τολέσων αὐτὸς, καὶ Εὐ-
 μολπορ (ἐμμεθέμεκα ῥ' ἅ-
 θ' ἅ παρ' ἡμῶν ἀπαντα) καὶ ὅς
 ὡς ἐπ' αὐτὸν πεσβιάζοι τῇ μου-
 σικῇ, κατὰ πόδας ἀνὺς ἀπό-
 μω. καὶ τὸν ῥῆν πρότερον ἀνὺς
 ἐλθόντα ἔτι πάλιν ἡσπάζων
 το οἱ Ἑμλωδο, ὅτι ὅλως ἀπέ-
 κλησαν. κατ' ὀλίγον δὲ πε-
 ριηῶσα, ἐπὶ ἡ καὶ ἀπάντων
 ἱταῖρος καὶ μαθητὰς πεποιη-
 γόμω, καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ
 ἄλλον ἐξ Εφέας, καὶ Ἀβδηρῶ-
 θεν ἄλλον, ὀλίγους πάντας πα-
 σι μὲν ὅτι τὸ ὧφιστον φύλον
 ἐκ οἷοι ὅπως μοι παρρησιάζε-
 ται. ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν ἐς βῆθ' ὅ-
 οὔτε κομιδὴ ἀπ' αὐτοῦ, ἀπ' οἷον
 τὸ ἱπποκρετῶν γένος, σὺν θετὸν
 τὴν μικτόν, ἡ μὲν
 σφ' ἀλαστορείας καὶ φιλοσοφίας
 πηλοφύλον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ
 τέλειον περὶ λόγον, ὅτι ἡμεῖς
 ἀτρεῖσι τοῖς ὀφθαλμοῖς θαυ-
 ρῶν διωρόμεν, ἀπ' οἷον καὶ
 μὲν τὸν ἄνδρα ἀμεινύοντα,
 ἀσαφὲς τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν
 quā hebetudine cæcipientes,

ubi Eumolpus & Orpheus
 mecū congressi sunt, quos e-
 tiam in Græciā præmisit, Eu-
 molpum quidem vi Græcos
 initiaret (etenim cuncta di-
 uina à nobis didicerat) Or-
 pheum autem ut in cantando
 musica eos egeret: quorum
 vestigia confestim insecuta
 sum, ac sub initium cum ve-
 nissem, non admodum Græci
 me amplectebantur, nec tamē
 penitus excluderant. Paula-
 tim verò cum eis conuersata,
 septem ex omnibus amicos et
 discipulos collegi, & alium
 ex Samo, alium verò ex E-
 phefo, ex Abdera quoq; aliū,
 omnino paucos. Quibus cum
 Sophistarum genus, nescio
 quo pacto, mihi suppullulas
 uir, neq; mea absoluit emu-
 lant, nec tamen penitus dis-
 crepant, sed tanquam Hippo-
 centauroꝝ genus, compositum
 quid, & mixtū, in medio
 superbiæ & philosophiæ er-
 rant, neq; ignorantie finem
 impotens, neque fixis oculis
 nos intueri valens, sed tan-
 quam obscurū quid, & dubiam nostri
 imaginem

ἡδωλον, ἡ σκία μὲν ἵστανται ἰδόν-
 τας αὐτὸν, οἱ δὲ ὥντες ἀκείδως
 πάντες κατακρηνησμένοι. ὅθεν
 πορ' αὐτοῖς ὁ ἀρχαῖος ἐκείνη,
 καὶ περὶ τὴν σοφίαν, καὶ ὡς αὐ-
 τοῖς ὥντες, ἀπρόσμαχος ἀνι-
 στήσεται; αἱ κομψαὶ καὶ ἀπο-
 ροὶ καὶ ἄστοχοι ἀπαιτήσεις, καὶ
 διούροισι καὶ λαθραῖα νόμιμα
 ἐρατήσας. ἔτα βωλὸν μὲν οἱ,
 καὶ ἐν ἐχθρόν μιν πρὸς τῶν ἰσχυ-
 ρων τῶν ἐμῶν, ἡ γὰρ ἀνάγκη,
 καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τὰ
 ἡθ' ἀδικαστέοις ὑπὸ νόμον, καὶ
 παρὰ νόμον ποιομένους τοῦ-
 λανόντων. ἔχοντες μὲν οὖν ἴσως
 τότε φρονεῖν αὐτοῦ, καὶ μετὰ
 τὴν ἀνέχουσαν πλὴν συνουσίαν
 αὐτῶν, νυνὶ δὲ ἀντιθέτης με-
 καὶ δι' ὁμήρους, καὶ μετὰ μι-
 κρόν, Κράτης καὶ Μένιππος,
 οὗτοι ἐπείσαν ὁλίγον ἐπιμα-
 ρήσας τῆς μνήμης, ὥς μήποτε
 ὠφελον· ὃ γὰρ ἄνθρωπος αὐτὰ ἐ-
 πὶ πόνοις, ὑπερὸν Ζεύς. ὃ δὲ
 πρὸς μοι λέγεις, ὦ φιλοσοφία,
 τίνα ἡδύνησας, ἀλλὰ ἀγανα-
 κτῆσαι μόνον. Φίη μὲν ὡς κε,
 νῦν tanta postea fuisset perpe-
 ὦ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis offensa,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,
 ὦ Iupia

imaginem umbramve quan-
 doque cernens, nihil minus
 tamen exacte cuncta se nos-
 se existimat. Hinc illa inuti-
 lis & superuacanea apud eos
 sapientia, & ut ipsi arbitran-
 tur, inexpugnabilis, accen-
 ditur: arrogantes quoque
 & dubia, nec non absurda
 responsiones: inextricabiles
 prater ea & labyrinthica in-
 terrogationes. Quod si ab
 amicis meis prohibentur &
 redarguuntur, indignans
 tur, ac contra illos conspi-
 rant, tandemque in ius ra-
 pient, & ad cicutam bibenda
 tradunt. Et quamuis
 fortasse cum confestim sus-
 gere, nec amplius eorum con-
 uersationem tolerare oportu-
 iisset: Antisthenes tamen,
 & Diogenes, ac paulo post
 Crates, Menippus quo-
 que, mihi, ut parumper dis-
 cessum meum differrem, per-
 suasere: quod vinam nun-
 quam facilius esset: non e-
 nim tanta postea fuisset perpe-
 ὦ P. Sed nondum mihi,
 ὦ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis offensa,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,
 ὦ Iupia

ὧ Ζεῦ, ἡλίκαι σὶ μισθὸν γάρ τι
 ψυλὸν ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πο-
 λὺ δουλικὸν καὶ οὐκ ἐλευθέρου.
 γνόμενον ἡμῖν ἐκ παλαιῶν ἐν
 ἀσχολίᾳ· ἐδούλου γάρ, ἢ ἐδού-
 λων, ἢ ἀλλὰς τέχνας, οἷας ἀ-
 πὸς τοὺς τοῦτους, ἐμάνθανε, σκν-
 τούειν ἢ τετελεύθειν, ἢ περὶ πλν-
 νὸς ἔχειν, ἢ ἕτα ξάνασθαι, ὡς
 οὐδὲν ἄλλο τοῖς γυναιξί, καὶ οὐ-
 μύρουται, καὶ καταγάρτοι δὲ ἀν-
 μαρῶς, ὅποτε ἢ ἀρόκλιν ἐκεί-
 να σπείροιν, ἢ μίτρον ἐλθεῖν
 θοῖον, τοιαῦτα τοίνυν ἐκ πα-
 οί μιν ἐκτενέοντο, ὅτε ὕνομα τὸ
 ἡμίτερον ἦδεν. ἐπὶ δὲ ἄς
 ἀνδρας τελευτῇ ἤρξαντο, καὶ ἡ-
 τεύοντο τὸ αὐτὸ, ὅσην παρὰ τὴν
 ποσὶν δὲ τοῖς ἰταίοις τοῖς
 ἡμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχοντα οἱ ἀν-
 θρωποι τὸν παρρησίαν τὸν
 αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θύραπυ-
 λῶν, καὶ συμβολούνοι πείθον-
 ται, καὶ ἐπιτιμῶντων ἡποπλῆ-
 θουσι, ταῦτα πάντα τυραννί-
 δας μικρὰν καὶ οὐκ ἴσθαι τὸ
 μὲν δὲ μανθάνειν, ὅσα τῇ
 τοιαύτῃ παρρησίᾳ πρόσφορα,
 μακρὸν

ὁ Iupiter, audi: Sceleris tunc
 quoddam hominum genus est,
 & plurimum servile ac
 mercenarium, haud nobis-
 cum ob negotiorum multi-
 tudinem à pueris conuersa-
 tum. servitutem enim servi-
 uit, aut sub mercede operant
 locavit, aut alias artes extra-
 cuit, quales par est homines
 tales addiscere, coriariam,
 fabrillem, fullonicam, aut la-
 nam excutere, ut mulieribus
 sit accommoda, & ad filan-
 dum apta ductilisque, cum
 illæ tramam vertunt, vel li-
 cium circumvolvunt: talia
 igitur in puerili exercentēs
 atate nec nomen cognouē-
 re nostrum. Postquam ve-
 rò annos viriles ingredi cœ-
 pēre, ac reuerentiam quæ à
 quamplurimis amicis exhi-
 betur meis, conspexerunt,
 quemadmodumq; homines
 loquendi eorum liberatim
 tolerant, & correpti gau-
 dent, ac consulentibus ob-
 temperant, increpantes deni-

que formidant: hæc omnia tyrannidem haud parvam esse ar-
 bitrabantur. Verū addiscere quæ professioni huic conueniūt,
 longum

τὰ δ' ἡμῖν τετρα πάντων ῥῆσιν, ὥς
οἶδ' αὖ, καὶ ἐς μίμησιν προήερα,
τὰ περ φανερὰ λίγῳ, καὶ ὁ ποταμὸς
τὴν πραγματείαν δὲ πρὸς ἄνθρωπον
περιβαλὼν, καὶ πῦρα μὲν ἱξαρ-
τήσας οὖαι, καὶ ζυγόν τῷ χερσὶ
ἔχων, καὶ βοῶν, μάλλον δ' ὄν-
ησάων ἢ ὑλασάων, καὶ λοιδορεῖ.
οὖαι ἅπασιν, πλὴν ἀσφαλέων, καὶ
αὐτοῖς τὴν μὲν ἐν πῖνι τὸ τῷ πα-
θεῖν, ἢ πῶς τὸ σχῆμα αἰδέως
παρίξων ἡμιτονον ἢ ἐκωθεῖν αἰ-
δὲ πρὸς ἄνθρωπον, ἀκούει τὸ δὲ δι-
πύον, καὶ ἐν βέλτοις ἀπαίρων,
πᾶσι γὰρ ἡμετέροις ὡς ζυγόν. καὶ τὰ
ἀνθρώπων ἐν τῷ ὀλίγῳ, οὐδ' ὥς
περ τοῦ, μάλα ψιλή. τὸ δ' ὁψώ-
σιον, ὅ τ' αὖτε τὸν ὅτι μόνον, ἀπὸ
ἐν τῷ πάντων δὲ παρὰ, καὶ οἶνον,
οἷος ἡδίστος, καὶ χυμὸν, παρὰ
ὅτι ἄνθρωποι βέλτοις, διασποροῦ-
σι καὶ ἐπιφοιτῶντες, ἢ ὥς αὐτοῖς
φασιν, ἀπὸ κέρους τὰ πρόβα-
τα. δόσιν τὴν ποταμὸς οἶον, ἢ
αὐτοῖς τὸ σχῆμα, ἢ δ' ἐν τῷ μὲν
ἀκῶσαι λιανῶς. καὶ γὰρ αὐτὸς
κέρους ὡρῶν, οἶμα, ὥς ἐξί-
σιν καταστῆσαι τοῖς ὀρεῶς
φιλο-

Nostra verò admodū, ut nos
sunt, sunt facilia, & adimitana
dum leuia (de externis lo-
quor) haudenim magni est
negotij. vel vestem sibi irid.
circundare, aut peram collo-
suspedere. seu lignum in ma-
nibus gestare, vel vociferari,
aut potius rudere, siue latra-
re, ac omnibus maledicere.
Equidem securitatem, quod
nihil ob talia passuri essent,
formæ recueretia præstare te-
nebatur. Libertas verò etiam
inuito domino præopta, qui se
comprehensos abducere co-
nabatur, baculi experieba-
tur violentiam. Cæterum fa-
rina non amplius pauca, neque
placenta ut antea tenuis, ob-
sonia verò nequaquā solita,
cepere agreste, sed carnes
omnifariam, & vinum quod
suauissimum: quin & aurum
cum volunt, paratum. etenim
circumerrantes tributū col-
ligunt, vel ut ipsi dicunt, per-
cora deiondent, multisque da-
re existimant, vel habitus
veneratione, aut metu ne male audire cogantur. Siquidem &
hoc quoque, ut arbitror, prauideret, quod ex æquo inter recte
philoso-

φιλοσοφῶσιν, ὅδε τις ὁ δικάζων
καὶ ἀφαινεῖν τὰ τοιαῦτα
ἔσται, ἢ μόνον τὰ ἔξω ἢ ὁ-
μοία ἀρχὴν ᾗ ἔσται τὸν ἐν-
χὸν δέχονται, ἢ ἐρητιά τις
οὐτοσί κοσμίως, καὶ ἁλὰ βρασ-
χὺ, ἀπ' αὐτὸς βοῶσι, καὶ ἐπὶ
τὴν ἀκρόπολιν τὴν αὐτῶν
ἀναφύγουσι, τὴν νοιδοεῖαν, καὶ
πρόχαιρον τὸ ξύλον. καὶ ἢ ἢ
τὰ ἔργα (ἡτῆς, οἱ λόγοι πομποί,
ἢ ἢ ὅδε τῶν λῶων λείναι
ἐῖλοισι, τὸν βίον ἀξίῃσι σκο-
πῆν. ὁ γὰρ οὐκ ἐμπέλησαι
πᾶσι ἢ πόλιν ἢ τοιαύτης ῥα-
διουργίας, καὶ μάστιγι τὸν Διο-
γῆν καὶ Ἀντισθένη καὶ Κρα-
τίαν ἐπιτραπομένην, καὶ ἐπὶ
τῷ λαῷ ταπλομένην, ἢ τὸ μὲν
ῥησιμον, ὁπόσον ἐνεν τῇ φυ-
σὶ τῶν κυνῶν. οἱ τὸ φυλακί-
σιν ἢ τὸ οἰκεῖν, ἢ τὸ φιλο-
δοῖσιν, ἢ μνημονικὸν ἔδω-
κεν ἐξηλώκασιν, ὑπεκλὺν δὲ
καὶ ληνία καὶ ἀρπαγὴν, καὶ
Ἀφροδίτα συχνὰ καὶ κολα-
κίαν, καὶ τὸ σάειν τὸν δι-
δύχα, καὶ περὶ τραπέζας ἔ-
σαν, ταῦτα ἀκείως ἐκπεπο-
νη-

philosophantes collocaren-
tur, nec esset qui talia discer-
neret & dijudicaret, si tan-
tum exteriora essent simi-
lia, quandoquidem nec prin-
cipium redargutionis suffi-
cient : veluti si dicatur, quis
ille sic ornatus, & tam re-
penit? sed conuectum clami-
tant, & ad eorum arcem,
maledicentiam scilicet, con-
fugiunt, lignumque proma-
ptum est. Promde si opera
quæris sermones multi: quod
si à sermonibus iudicare ve-
lis, vitam considerandam
esse censent. Tali igitur im-
postura ciuitas repleta est
vniuersa, & maxime sub
Diogenis, Antisthenis, &
Cratetis titulo, nec non
canum prætextu. Cate-
rùm quod natura optimum
est in canibus, veluti eu-
stodia, vel domus tuela,
aut herilis amor, siue me-
moriam, minime imitantur:
verùm latratu, gulofuata,
rapina, veneris, crebris,
adulationibus danium blā-

dijs, mensarū denique frequentatione, his per quam diligenter
elaborant.

ὑπὸ αἰσιν ὅψα δύνανται με-
 κερδῆ, οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ-
 γασθειῶν ἅπαντων ἀναπηδῶ-
 ῶντες, ἐν ἡμέρᾳ τὰς τέχνας ἐά-
 σουσιν, ὅταν ὁ ῥῆσι σφᾶς ῥη πο-
 νοῦντας καὶ ἡμέροντας, ἑω-
 θεψαι ἐς ἑσπέραν ἐπιτιμωφότας
 τοῖς ἑργοῖς, καὶ μόρις ἀπὸ τῶν
 τᾶς ἐκ τῶν αὐτῆς μισθαρίας·
 ἀργὸς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώ-
 πους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνας βί-
 οῦντας, αὐτοῦντας μὲν τυραν-
 νικῶς, λαμβάνοντες δὲ πλε-
 ρῶς ἀγανακτοῦντας διὰ τὴν
 μὴ λάθοιεν, ἀνὴρ ἀπανοῦντας δὲ
 ἢ δὲ ἀλάβοιεν. ταῦτα ὁ πρὸ
 Κρόνου βίῃ τοῦ αὐτοῖς, καὶ
 ἀτεχνῶς τὸ μὲν αὐτὸ ἐς τὰ
 εὐμάτα ἐσθῆν ἐν τῇ ἑρανῇ καὶ
 ἡ φλοῦ ἀνὰ τὸ πρᾶγμα
 ὡς, ἀποδιδόντων, μὲν ἐν ἡ-
 μέρᾳ ἀποδιδόντων. οἱ δὲ μά-
 λα σέμνοί, καὶ σκευθῶποι τὰ
 ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φανόμε-
 νοι, ἢ πρὸς ὁρᾶς, ἢ γυναι-
 κὸς ἀάβανται καλῶς, ἢ ἐπι-
 σσωσι σιωπᾶν ἄξιον, οἷα ποιεῖ-
 σιν; ἐνιοὶ δὲ καὶ ἔξω τῶν
 σφίτι-

elaborant. Atqui paulò possit
 quoniam hæc euadant, vi-
 debis. omnes enim ex offi-
 cinis exilientes, artes relin-
 quent desertas, cum cernunt
 se laborantes, & operibus
 defudantes, ab aurora ad
 vesperum usque defatiga-
 tos, vix ita mercede ta-
 li vitam sustentare posse: se-
 gnes verò & subdolos ho-
 mines, abunde in omnibus
 viuentes, tyrannicè quidem
 postulantes, ac promptò ac-
 cipientes, & cum non acce-
 perint, indignantes, neque si
 acceperunt, laudantes. hoc
 Saturnium eis videbitur sca-
 culum, sponèque mel ipsum
 ex cælo in ora influere Pro-
 inde res minùs esset mole-
 sta, si cum tales sint, nulla
 alia nos afficerent iniuria.
 Nunc verò cum admodum
 casti & seueri abextrà
 & in publicis appareant,
 si puerum nati fuerint
 formosum, vel mulierem
 speciosam, aut quid silen-
 tio dignum sperant, qua-
 lianam faciunt? Nonnulli verò & hospitium suorum
 adultæ

ἑφ' ἑτέρων γυναικας ἀπάγουσι
μοιχοῦντο, κατὰ τὸν Πλάτωνα
ἐκείνων γυναικας, ὡς φιλοσοφῶν
ποῖν αὐτὰ καὶ αὐταί. ἅτα κοι-
νὰς ταύτας ἀπασι τοῖς ξυν-
οι πέθεμόροι, Πλάτωνός τι
λόγῳ αὐτοῦ ποιεῖν, οὐκ
ἀδύνατον, ὅπως ὁ ἑρὸς ἐκεί-
νῳ ἄξιον κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς
γυναικας. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς
συμποσίοις φέροι, καὶ ἃ μὲν
θεσπεύουσι, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι,
πῶς οἱα, καταγορεύοντες αὐ-
τοῖς μέθης καὶ μοιχείας, καὶ
καρτείας καὶ φιλαργυρίας· ἐ-
πεὶ τοῦ οὗτος ἔχουσιν ἀλλή-
λων ἐναντίον, ὡς τὸς λόγους
αὐτῶν, καὶ τὰ ἐργασίον, κοινὰς
καὶ μισῶν φάσι, κοινὰς καὶ
ἐνέχουσιν, τὸν Γυπαθονίδην ἢ τὸν
Σπυρίαν ἐπὶ βλαπτικῶν ἀν-
θρώπων, ἀλλήθους τοὺς ἀκού-
οντες περὶ πορνείας, οὐκ ἂν εἴη
πορνείαν μὴ μετὰ τῇ
τῇ ψεύδει ἀνέχουσιν ἡ δό-
ξῃ, πᾶσιν ἐχθρὸν τὸ λόγος, καὶ
ἐπὶ τοῖς τοῖς πορνείοις, ἐργα-
σίου

adulterantes uxores abdu-
cunt, Iliensis illius iuuenis
instar, tanquam & ipse
quoque philosophaturus es-
set. Inde communiter illas
vniuersis coeuntibus prosti-
tuentes, Platonis se legem
implere arbitrantur, haud
intelligentes quo pacto sa-
cer ille mulieres communes
esse debere censuit. Quae ve-
rò in conuiujs agunt, quem-
admodum inebriantur, longum
esset recensere : & hac
faciunt, quomodo putas,
dum ipsie ebrietatem, adul-
teria, luxuriam, & auaritia
reprehendunt. Nil igitur
magis inter se inue-
niunt contrarium, quàm il-
lorum sermones & opera :
quemadmodum cum adu-
lationem odio habendam
asserunt, & tamen adulan-
di gratia gnathonicam vel
assentationem ipsam exu-
perant. Alios vera loqui
hortantur, cum ipsi nec lin-
guam nisi mentiendo mo-
uere possint. Voluptates o-

mnibus sermone inimica, Epicurusque hostis : opera verò

xxxx x

omnia

δι' ὧν ταύτην ἄπαντα προ-
 τισι, τὸ δ' ὀξύχολον καὶ μικρά-
 τιον, καὶ πῶς ὀργὴν ῥέδιον
 ὑπερτὰ βρεφύτητα γενέσθαι.
 ἐλπίσιν γοῦν οὐ μικρὸν παρ-
 ἔχουσιν τοῖς θεωμένοις, ὅπό-
 ταν ἡπὸ τῶς τυχεύουσιν ἀτίας
 ἐπιστρέψῃ ἡ αὐτοῖς ἢ χολῇ,
 κινηθῇ δὲ τῶν χρησίων βλή-
 ποιῶν, ἵταμόν τι καὶ παρὰ-
 φοροῦν διὰ δρομόν, καὶ ἀ-
 φροῦ μᾶλλον δὲ τοῦ μισθῶν
 αὐτοῖς ἢ τὸ σόμα, καὶ συγχε-
 κῆσθαι τυχοῖς, ὅτε ὁ μισθὸς
 ἐκείνῳ ἐκείτῃ βόρβορῳ.
 χρυσίον μὲν ἢ ἀργύριον, ἢ
 ραυλῆας, οὐδὲ ληπτέον αἰ-
 ξίω, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμυς
 πρὸς αὐτῶν. πότον γὰρ ἢ ὑπερλίαν
 ἢ πόσιμον παρῆξαι. μὴ δὲ ὀλί-
 γον ἀποτίσιν οὐκ ὀβολὸς, ὁ δὲ
 δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλε-
 ῖον ὄλης. ὥστε τις ἐμπορεῖτο
 τοῦτο ἀπὸ τοῦ φόρου πλε-
 ονέσθαι, ὅσον τοῖς φίλοις
 ὁφείας χρηματισμὸν σωφί-
 λῃ. ἔτι ἐπειδὴν ἱκανῶς συλ-
 ληξούτω, καὶ ἐπιστρίσανται,
 ἀπὸ τοῦ

omnia propter illas patri-
 re audent. Ira præterea ve-
 hementia, leuissimarumque
 rerum perturbatione, nec
 non indignationis facilita-
 te, etiam nuper genitos in-
 fanulos superant. Non para-
 um igitur risum spectato-
 ribus mouent, cum quouis
 etiam fortuito casu adeo il-
 lis ira ebullit. Colore au-
 tem liuidi videntur, impu-
 dens quid & abominabile
 præ se ferentes. Os verò
 spuma vel potius veneno est
 refertum: ne tu illic cum
 fœda illa euomiur illuies,
 deprehendaris, caue. Pro-
 in aurum vel argenteum, Her-
 cules, neque possidere di-
 gnantur. obolus sufficit ut
 lupinos emant: nam porum
 fons seu riuus suppeditabit.
 At paulò post non obolos
 vel drachmas paucas, sed
 totas postulant diuitias, ad-
 eò ut mercator quispiam
 tanto impleri onere posset,
 quantum illis ad quæsum
 Philosophia confert. Inde

postquam ad satietatem usque corrâere, ac frumentati sunt,
 infeli-

ἀρρήσαντο ἐν αὐτῷ τὸ δό-
 ξασθαι τριβόλιον, ἀγρὸς ἐνίο-
 τι, καὶ ἰδιώτας τῶν μαλακῶν
 ἐπιδυνῶν, καὶ πᾶδας κομήτας,
 καὶ συνοικίας ὅσας, μακρὰ
 χάρην φράσσοντες τῇ πόλει
 τῇ Κρατίστῃ, καὶ ὧν τριβόλιον
 ἔστιν Ἀντιόχους, καὶ ὧν τριβόλιον
 Διογένης. οἱ ἰδιώται δὲ ταῦτα
 ὁρῶντες, καταπύδουσι καὶ
 φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας ἄ-
 νει τοιούτους οἶοντα, καὶ μὴ τῆς
 διδασκαλίας ἀτιμώντας. ὥστε
 πολλοὶ καὶ ἄλλοι, ἀδύνα-
 τῶν μοι γινώσκονται, καὶ ἕνα τι-
 νὰ περὶ γὰρ αὐτῶν, ἀλ-
 λὰ τὸ τῆς Πλωτόπης ἐκείνου
 πάσχω. ὁ πόλεμος δὲ ἐξ ἡμέ-
 ρης, τὸτο ἐν ἀναρῇ αὐτοῖς ἀ-
 νανθεταί. ἡ ἀμαθία δὲ καὶ ἡ ἀδι-
 κία ἐπιγινώσκουσιν, ὁρῶσα ἀνέξερ-
 γαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνύ-
 νητον πόνον. Ζῶντες οἶα, ὧς θεοί,
 πέπονθεν ἡμῖν ἡ φιλοσοφία
 πρὸς τῶν καταρῶν ἐκεί-
 νων, ὥστε ὥρα σκοπεῖν, τί καὶ
 πρακτικόν, καὶ ὅπως αὐτοῖς με-
 τιώσισιν. ὁ μὲν γὰρ ἑρπυλὸς
 ἀπὸ
 vel quo pacto è medio sint tollendi. Cæterum subnec eos

infelicem illam abijcientes
 lacernam, agros nonnum-
 quam, ac vestes molles, pue-
 ros quoque cinctos, nec-
 non instructas domus totas
 emunt, Cratetis peræ, An-
 tisthenis lacernæ, ac Dio-
 genis dolio, longum vale-
 re dicentes. Talia cum idio-
 tæ cernunt, Philosophiam
 iam conspuunt, omnesq; ta-
 les esse arbitrantur, ac do-
 ctrinam meam reprehende-
 re non desinunt, aded ut lon-
 go iam tempore imposibi-
 le mihi fuerit vel unum ex
 eis conciliare: sed plane Pe-
 nelopes illud patior. ete-
 nim quantum ego texo, tam-
 tum rursus euestigio dissol-
 uitur. Ignorantia verò et
 Iniustitia, cum opus no-
 strum inextricabile, labo-
 remq; cernunt inanem, mi-
 nimè à visu temperant. IV-
 PIT. Proh, ô dei, qualia
 nobis Philosophia ab exes-
 crandis illis perpeffa est?
 quapropter considerandi res
 pus adest, quid faciendum,
 xxx 3 iaculas

ἀπάρα μιᾷ πληγῇ, ἢ ὁ θάνατος
 τοῦ ταχέως. Αἰ. ἰγὼ τοι, ὃ
 πατήρ ἰπὸ θήβων· μισῶ γὰρ
 καὶ αὐτὸς ἡδὲ τὸς ἀλαζόντας,
 ἀμύους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μυ-
 σῶν ἀναγκάων. ἡ δὲ αὖθις μὴ
 γὰρ ἡ τῆς οὐς ἀλγίστης οὐδ' αὖθις
 ἡ κείνοι ἀξιοί· τὸν Εὐρυπύδην, ὃ
 δλοκῆ, αὐτοῦ ἀνδρῶν τῆς κοίτης
 σίως καταπέμφω μὴ ἐπ' αὐ-
 τοῦ· ὃς ἄρα δὴ περὶ νόσους ἔ-
 χων καὶ αὐτὸς, τὰ κατὰ ἡσ-
 ται εὖς τε ὁρθῶς φιλοσοφού-
 τας, καὶ τὸς μὴ. ἔτα τὸς μὴ
 ἐπαυρίσται, ὡς τὸ ἀπὸς, οἱ δὲ
 κολασθέντες, ὅπως ἀν' ἡμέ-
 ρα παρὰ τὸ καυρὸν δλοκῆ Ζεύς.
 εὐλέγας, ὃ Αποκτομὴ ἀπὸ καὶ
 οὐ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τῶν φι-
 λοσόφων αὐτῶν ἔχοντων ἀπί-
 ῶς τάχιστα ἡς τὸν βίον· τρισὶν
 δλοκῶν γού· ἄλλοι οὐκ ἔ-
 τον οὐ μικρὸν ἐκτελέσων, ἢ
 ἡ κούφους μιὰ ἀπὸ τῶν, ἢ ἀνα-
 σχωτα θυγία. Ἡρα. καὶ
 μὴδ' ἄμεινον ἢ, ὃ πάτρ, τῶν
 πόσων ἐκκαθάρσας αὐτοῖς τοῦ
 Ἀνδρείου, ἢ τέτοις συμπλη-
 ρῶν.

iaculatione unica, morsque
 auferet cito. APO. Ego
 tibi pater aurem vellam :
 nam & ipse iam arrogan-
 tes, & Musalios, Mu-
 sarum gratia indignatus,
 odi : fulmine siquidem aus
 tua dextra minimè illi di-
 gni sunt. Mercurium au-
 tem, si videtur, pœna exa-
 ctorem ad illos demitemus,
 is, tanquam qui & ipse in-
 ter disciplinas versatur, ce-
 lerrimè eos qui rectè philo-
 sophantur, & qui minùs, co-
 gnoscet : dein hi quidem,
 ut par est, laudabuntur,
 illi verò quemadmodum ex
 tempore videbitur, plebscen-
 tur. IVPIT. Rectè dicis,
 Apollo : sed & tu Hercu-
 les, unà Philosophiam in-
 psam pariter ducentes, pro-
 periter in vitam abite : cetero
 tamenq; decimumtertium in-
 stud, nec paruum, te absol-
 vere putato, si tam scelesti
 & impudentissima extirpa-
 ueris animalia. HER. At
 qui pater & Augiæ finum

repurgare præstaret, quàm cum talibus manus conferre-
 eamus

θαί ἀπώμψ δὲ ὁμος. Φι.
 ἀκσσα μψ, ἀκολούθιον δὲ
 κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.
 Ερ. λατρίαν μψ, ὡς ἡδὺν ὁλίγους
 αὐτῶν ἐπιτέψω μψ σύμμερον.
 ποίαν δὲ ἢ πατρίδα, ὦ Φι-
 λοσοφία; σὺ γὰρ οἶδα, ὅπως εἰ-
 σὶν. ἢ πρόδηλον ὅτι τῇ Βελία
 δὲ Φι. οὐ θαμῶς, ἢ πάντων ὁλ-
 γοι, ὅσοι ὁρθῶς φιλοσοφῶσιν, ὦ
 Ερμῆ· οὐτοί δὲ οὐδὲν Ἀθηναῖς
 παρὰς δίκονται, ἀλλ' ἐνθα πο-
 λὺς χρυσὸς ἢ ἄργυρος ὁρῶνται
 ταῖς ἐκείων συγγενέσι αἰσιν ἢ
 μὴ Ερ. οὐκοῦν οὐδὲν τῆς
 Θράκης ἀπείτερον. Ηρα. εὖ λέ-
 γεις, καὶ ἡ γὰρ μοι γὰρ μὴ τῆς
 ὁδοῦ οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅ-
 παντα, συχναῖς ἐπελθόν.
 καί μοι τλώδ' ἦδη παρῶμαι
 θα. Ερ. ποίαν δὲ γεις; Ηρα.
 ὁρᾷς, ὦ Ερμῆ καὶ Φιλοσοφία,
 ἄλλο μψ ὅση μέγιστα, καὶ ἡ ἀλ-
 λισι ὁρῶν ἀπάντων; Αἰμός
 δ' αὖ, τὸ μέγιστον, ἢ λαταυτικὸν
 ἢ Ροδόπη, καὶ διὸν δὲ ἔπειτα
 πλάμφορ, πωμφορορ, ὅτι
 τῶν

que pulcherrimos & maior Hæmus est. oppositus verò
 Rhodope : at campus interiectus, perquam fertilis, ab

xxxx 4

eamustamen. PHILO. In-
 uita quidem : ex patris ta-
 men sententia subsequendum
 est. MERC. Descendas
 mus, quandoquidem haud
 paucos ex illis hodie con-
 teremus. Cæterum, ô Philo-
 sophia, quoniam tendere o-
 portet ? tu enim ubi versan-
 tur, nosti : an perspicuum
 est quòd in Græcia ? PH I.
 Minimè, nisi admodum pau-
 ci, qui rectè, ô Mercuri, phi-
 losophantur. Illi verò At-
 tica haud indigent pauper-
 tate, sed ubi auri & argen-
 ti eruitur copia, ibi nobis
 sunt querendi MER. Nun-
 quid igitur confestim in
 Thraciam abeundum ? HER.
 Bene dicis. ego vos in viam
 deducam : nam cuncta Thra-
 cum, utpote qui sæpius il-
 luc accesserim, cognoui. Et
 nunc huc mihi flectatis.
 MERC. Quoniam dicis ?
 HER. Videatne, Mer-
 curi & Philosophia, mon-
 tes duos maximos, omnium-
 que pulcherrimos & maior Hæmus est. oppositus verò
 Rhodope : at campus interiectus, perquam fertilis, ab
 utriusq.

τῶν πεπιδωρ ἱκατέρων δις
 θύς ἀρξάμενον καὶ τινὰς λό-
 φος πῆς πάλιν λαλὸς ἀνι-
 σκώτας, ἐκ ἀμόρφος τῶν πρᾶ-
 χύτητα, οἷον ἀκροπόλεως πολ-
 λὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως·
 καὶ ἡ πόλις ἦν ἡδὴ φαίνε-
 ται. Εἰμ. νῦν Δι', ὦ Ἡρώ-
 κλεις, μέγιστη καὶ λαμπρὴ ἀ-
 παύων πόρρωθεν οὐκ ἀπλάμ-
 πα τὸ κάλλος, καὶ τις ποταμὸς
 μὲν μίγνυται παρὰ μέγιστον,
 πάλιν ἐν ῥῶν φάσματι αὐτῆς.
 Ἡρ. Εἴρῃ μὲν οὗτος, ἡ
 δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκεί-
 νου καὶ ἡμᾶς ἦδη πρόσχαιοι καὶ
 ἐπὶ φίλοι, ὥς ἐπιβάνων μὲν
 ἀγαθῇ τύχῃ. Εἰρ. οὕτω γινέσ-
 θω. τίδ' οὐκ ἔχῃ ποιεῖν, ὅ-
 πως τὰ θεῖα ἐξίχνουσι;
 Ἡρ. τοῦτο μὲν σὸν ἦδη ἔρ-
 γον, ὦ Εἰμῆ· ἡρῶν ἦν ἔτι, ὅ-
 τε οὐκ ἔρ' φθάνοις λαυρῆσαι.
 Εἰρ. οὐδὲν τὸ χαλεπὸν, ἀλ-
 λὰ τὰς ὀνόμαζα ἐκ ἐπιστα-
 μαι αὐτῶν οὐκ ὦ Φιλοσόφια,
 λέγει, οὐς τινὰς ὀνομασίον,
 καὶ τὰ σημεῖα περὶ τῆς Φι-
 λος. οὐδ' αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ
 ἄφες,

profer. PHILOS. Sed

viriusque confestim radice
 se pandens: & colles quos-
 dam tres perpulchros assur-
 gentes, minimè asperitate
 deformes, tanquam subies-
 cta ciuitatis arces varias: &
 iam vobis ipsa apparet. ME.
 Ita per Iouem, ô Hercules,
 maxima, & omnium fors
 molissima: etenim à longè
 illius resplendet pulchris
 tudo. quin & fluiuius qui-
 dam maximus præterlabi-
 tur. opportune illam alluens.
 HE. Hebrus est, ciuitas
 verò Philippi illius opus:
 proin nos iam contege, ne-
 bulâq; inuolue, vt bona des-
 scendamus fortuna. MER.
 Ita fiet. Caterùm quid fa-
 cere oportet vt animalia in-
 dagentur? HE. Hoc qui-
 dem tuum iam, Mercuri, o-
 pus: nam præco es. ne igitur
 præconium enunciare cun-
 ctaris. ME R. Haud diffi-
 cile hoc, verùm illorum nos
 mina ignoro: tu igitur Phi-
 losophia, quo nomine sine
 appellandi, insuper & signa
 vocen.

ἔφες, οἱ τινες ὀνομάζονται,
 ἅς τὸ μὴ φυγῆναι αὐτοῖς.
 ἀπὸ δ' οὐδ' τῆς ἐπιθυμίας, ὡς
 ἔχουσιν ἅς τὰ λήματα, ἐκ ἂν
 ἁμάρτοις πεσκαλῶν ὑπόσω-
 νας, ἢ λιησίπους, ἢ λιησια-
 κλίας, ἢ ἀντήμονας, ἢ πολυ-
 κήτες. ΕΡ. ἢ τί τις. ἀπὸ
 τίνων οὐδ' αἴσιρ, ἢ τί καὶ πε-
 σκοπῶσι καὶ αὐτοί; μάλλον
 δ' καὶ πεσάσι, καὶ τί καὶ
 ἔμεθα θέλονσιν. ΑΥ. ἄρ' ἂν
 ἔχοιτι ἡμῖν, ὡς ἄνθρωποι, εἰς ἅρ, ἢ
 οὐδ' βελτίστη, εἰ τινος τρεῖς
 γήτας ἅμα εἴδειτε, καὶ τινὰ
 γυνῶκα ἐν ἧτ' ἡλικαρμύλῳ
 ἅς τὸ Λακωνικόν, ἀρ' ἔγνω-
 πλὺν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικῶς
 Φι. παπαί, τὰ ἡμέτερα οὐ-
 τοι γητῶσι. ΑΥ. ὡς τὰ ὑμέ-
 τερα; θραπέται γ' ἐκείνοι ἔ-
 παντων ἡμεῖς δ', πλὺν γυνῶ-
 κα μάστιγα μέτιμν, ὡς θραπο-
 δισμύλῳ πρὸς αὐτῶν. ἔσιδε
 δ', καθότι καὶ ἡμεῖς αὐτοῖς.
 ΕΡ. τὸ νῦν δ' ἅμα ἡμεῖς
 ὥς, εἰ τις ἀνδράποδον Πα-
 φλαγονικόν, τῶν ἀπὸ Σινώ-
 πης βαρβάρων, ὀνομαζομένων,
 οἶον

voentur noui, quoniam
 nullum mihi cum his con-
 sortium. Caterum non ab-
 errabis, si eos à possidendi
 desiderio, vel Possidonios,
 aut Possidipos, seu Possi-
 cleos, vel Possifundos, aut
 Possidoros nominaueris.
 MER. Bene dicis: sed
 quinam hi sunt, qui & ipsi
 circumspectant? atqui ac-
 cedunt, & quid loqui vel-
 le videntur. VIR. Pote-
 stisne, o viri, vel tu optima,
 nobis indicare, num ternos
 pariter videritis praestigia-
 tores, ac mulierem quandam
 Laconicè corpus ornatam,
 aspectu masculino, ac penè vi-
 rili? PHIL. Papæ, hi no-
 stra quaerunt. VIR. Quos
 modo vestra? etenim Fugi-
 tiui illi omnes: nos verò præ-
 cipuè mulierem pro mancia-
 pio ab eis abductam deside-
 ramus. Intelligetis autem,
 curnam ipsos quaeramus.
 MER. Igitur pariter e-
 nunciemus praekonium. Num
 quis mancipium Paphlago-
 nicum, ex Sinopensibus barbaris, nomine tale, quale à

xxxx s possessio-

οἷον ἀπ' ἐτημάτων, ὑπαχρον,
 ἐργῶ νεύειν, ἐν γυναικὶ βα-
 θῆ πάραρξιν μύθον, καὶ τε-
 θάνιον ἀμειχρόμενον, ὀργί-
 λον, ἄμωτον, παχυφώνον, λοί-
 φον, μινυμένον ἐπὶ ῥήτῳ αὐτοῦ.
 νόμος Δι. νοῶ, ὃ οὐτ' ὅ, ὃ ἐγ-
 γύλλης, ὡς ἐκείνου γέγονε αὐτῷ
 παρ' ἐμοὶ Κάνθαρος, καὶ ἐκός
 μαζ', ἢ τὸ γυναικὶ τιμῶν, καὶ
 τεχνικῶν τῶν ἐμῶν ὑπὸ τῶν ἀπ' ἐ-
 κείνου γυναικὶ καὶ θῶς
 μῦθ' ὅ, ὅπου περὶ τὸν τοῖς ἱμα-
 πίοις τῶν ἱερῶν ἐπαυθῆ.
 Φι. ἐκείνου αὐτός θῶν ὃ οἰ-
 κέτης ὃ σὸς ἀνὰ νύκτωρ φιλοσό-
 φος ἔοικεν, ἀκαθῶς ἐαυτὸν ἐπὶ
 γυναικὶ Δι. ὃ τῆς τόλμης, ὃ
 Κάνθαρος φιλοδοξῆ, φασιν.
 Αν. ἡμῶν δ' οὐδὲν λόγ' ὅ.
 Ερ. ἀμείλιχα πάντας ἀνθρώ-
 πους ξυνίησι γῆ, ὡς φησιν,
 αὐτῇ. Φιλ. τίς δ' οὐτ' ὅ
 ὅτι ὅ, ὃ περὶ τὸν θῶν, ὃ Ἡρα-
 κλῆς, ὃ καλῶς, ὃ τῶν λιθῶν.
 ραρι. Ηρ. Ορφεὺς ἐστὶ, σὺ μ-
 πλους ἐπὶ τῆς Ἀργεὺς ἑμὸς,
 ἡδ.

possessionibus imponitur,
 perpallidum, corpore hir-
 sutum, barba horridum, pe-
 ra instructum, lacerna indu-
 tum, iracundum, inerudi-
 tum, voce asperum, males-
 dicum, sub imaginaria li-
 bertate vivens, indicare po-
 test: DOM. Noui, heus tu,
 quod prædicas mancipium.
 Illi enim apud me Scarabeus
 nomen erat, caluistrum
 barbati vellebat, et atri-
 meam nouerat: in fullonia
 enim sedens officina, floccu-
 los abradebat, qui ex vestia-
 mentis superflui pullulabat.
 PHIL. Ille ipse seruus tuus
 est: ac nunc philosopho sim-
 milis videtur, ac perbellè se-
 ipsum fullonia expoliuit.
 DOMIN. Proh audaciam,
 Scarabeus philosophari di-
 citur? VI. De nobis verò
 nullus sermo. MER. Atqui
 omnes inueniemus: quoniam,
 ut aiunt, indifferenter eum
 muliere concumbunt. PHIL.
 Sed quisnam, ὃ Hercules, il-

le alter est, qui contrā tendit, pulcher, et citharam ge-
 stans? HER. Orpheus, qui mecum Argos nauigauit,
 omnium

ἦδ' ὅς τις πλοῦτος ἀπάντων
 πῶς γούτω πῶς ὦδ' αὐτὸς ἔκ-
 κ' ἐκ' ἀνέμοιο ἐρίποντο. καὶ
 ῥ' ὦδ' αὐτὸς, καὶ μουσικῶτατι
 Ὀρφῷ, ἐκ' ἐπιτέλῃσαι γὰρ πρὸς
 Ἡρακλέους. Ὀρ. νῦν καὶ ὅς
 μᾶς γέ, ὦ Φιλοσοφία καὶ Ἡρα-
 κλῆς καὶ Ἑρμῆς ἀπ' αὐτῶν καὶ
 ἀπ' ἀδύναται τὰ μέγιστα, ὡς
 ἔγωγε παλαιὸν σαρῶς, ὅρ' ἵστα-
 ται οἶδ' αἰ. Ἑρ. οὐκοῦν Ἀἰξόρ,
 ὃ πᾶσι Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ
 χρυσίου γὰρ ἔδωκε, οἶμαι, δὴν,
 πορὸς ἄν. Ὀρ. εἴ τίς, ἐξ
 γὰρ δὲ πῶς μὴ οἶναι δέξασθαι.
 ἦ ἄν, ἐμὴν, ἔνθα οἶκ' αἰ, αὐ-
 τῷ γὰρ, ὡς μὴ κακῶς ἀνέοι
 μὴ πῶς αὐτῷ· μιστὸς γὰρ ἔσ-
 τ' ἐπὶ δολῶν, καὶ μόνον τοῦτο
 ἐμὴν ἐπέτεκε. Ἑρ. Ἀἰξόρ μὲν
 νομ. Ὀρ. αὐτὴ πλεονέχεια ἐγὼ
 δὲ ἀπαιτῶ ὑμῖν ἐπὶ δολῶν, ὡς
 μὴ δ' ἴδοιμι αὐτόν. Ἑρ. ἐπὶ
 γὰρ, ὃ γυναικὸς ἐστὶ φανερὸν, ἔα-
 ψεύδους τί τῶν Ὀμήρων; Φι-
 λ. Δίᾳ, ἀπ' ἀκρόσας, ὅ, τι καὶ
 λέγεται.

Δρα.

scende, an non mulieris vox est, Homeri quid connecten-
 tis? PHIL. Itaque Iouem; sed quidnam dicat, audiamus.

FUG.

omnium nautarum iucun-
 disimus. Nam ad canium
 suum remigantes, nullate-
 nus laborabamus. Saluo o-
 ptime & perquam canore
 Orpheu, qui nullibi unquam
 Herculis obliues. OR-
 PHE. Nequaquam: sed &
 Philosophia, Hercules, &
 Mercuri saluete: sed tem-
 pus est ut mihi præmium in-
 dicij persoluatis: ego enim
 planè quæmnam quærat, is
 noui. MER. Nonne igitur,
 Calliopes fili, vbinam
 sit, monstrabis? eum enim
 sapiens existas, minime ut
 arbitror, auro indiges. OR-
 PHE. Rectè dicis: proin-
 go vobis domum quam in-
 habitat, ostendero, ipsum
 verò minime, ne malè ab eo
 audire cogar. summè enim
 scelestus est, ac vni huic rei
 studeat. MERC. Osten-
 de solum. ORPHE. En
 proxima hæc: ego verò,
 ne ipsum videam, è pedibus
 vobis abeo. MERC. At

Δρα. Εχθρὸς γάρ μοι κἄνος
ὁμῶς Αἰδᾶο πύλοισιν,

Ὁ χρυσὸν φιλεῖ ἢ ἰνὶ φρεσὶ
οἶον, ἅμω δ' ἔπει.

Ερ. ἐκκοῦ τὸν Κανθρόν, ὅτι μι
σῆτον, ὅς

Ἐνδοκίον λακὰ εἴξῃ, ὃ
κιν φιλότιμα πρῆσχε.

Υπο. πρὶν μὲν τὸ τὸ ἐπ' ὅ, οὐ
πλὴν γυναικα.

Ἐχθρὸς ἀπ' αὐτῶν, ὁ δὲ τὸν
ὑπεδέξαμεν. Δρα.

Οἶνοβρὺς, κυρὸς ὄμματ' ἔ-
χωρ κραδίῳ δ' ἐλάφοιο,

Ὅτ' ἐνὶ πλοῦσι μὲν ὑπὲρ βίος,
ὅτ' ἐνὶ βελῇ.

Θρῆσιν ἀπειτόμυθε, λακῶν
πανάρεσι λοιοισιν,

Μαψ, ἀτὰρ ὃ λατὰ κόσμον
ἐνέμψα βασιλευσιν.

Δε. ἀκότως τοῦ λατ' ἀράτε τὰ
ἐπη.

Δρα. Πρόδοι κύνων, ὅτι δὲ δὲ
κίων, μέσση δ' ἡμίμαρα,

Διδόνον ἀππνεύει, τείρε λυ-
νὸς ἀρεῖς ὀρμῶν.

Υπο. οἱ μοι γυνῶα, ὅτι πίπνυ-
θας ἐπὶ λυγρῶν τοσούτων φασ,

οἱ δ' αὐτῶν καὶ λυγρῶν ἀπ' αὐ-
τῶν. Ερ. θάρρα, Κερβερόν

ψῆς concepisse ferunt. MER.

FVG. Non minus ille mī-
hi hostis, quā iamua Diis,

Aurum mente colēs, vera
bis contraria senit.

MERC. Nōne igitur
Cantharus tibi odio ha-
bendus, qui

Praua gerēs hospes, quā-
uis simularet amicum?

MAR. Deme carmen hoc,
cuius uxorem

Abduxit fugiens, fuerat
qui acceptus amicē.

FVG. Ebrius, atque canis
facie, sed pectore ceruus,

Consilio ignauus, sed lō-
gè ignauior armis,

Thersites vecors, praua-
rumq; optima pica,

Regibus illicite & frum-
stra contendere suetus.

DOM. Iure execrandi car-
mina haec.

FVG. Ante canis, retroq;
leo, medioq; chimæra,

Impetum exhalans gra-
uiter triniticinis acris.

MARIT. Hei mihi v-
xor, qualia à tot perpeffa

es canibus? quā ipsam ex-
tibi.

τινὰ τίξεται σοί, ἢ Γερρόνυλον,
 ὡς ἔχου ὁ Ηρακλῆς οὗτος αὐ-
 ρὸς πόνον· ἀλλὰ καὶ περὶ σίας
 σιν, ὡς δὲ καὶ αἱ κόπῃται τῶν
 θύρων. Δεῖ. ἔχω σε, ὦ Κάνθα-
 ρι, καὶ σιωπᾷς; φέρ', ἴδωμεν ἂν
 τινὰ σοὶ ἢ πῦρα ἔχῃ, θερμὸν
 ἴσως, ἢ ἄρτε πρὸς. Ερ. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ ἴσως χυσιόου.
 Ηρα. μὴ θαυμάσῃς· καὶ κότε
 γὰρ ἔφασκον εἶναι τὸ πρόδω-
 ν ἐν τῇς Εὐκαλδῶ, ἐνταῦθα δὲ
 Χρυσίππῳ ἀκρεῖως ὄν. τοι
 γαροῦ Κλειάνθου ἐκ αἰμα-
 καρῶν αὐτὸν ὀψέ· κρεμύστω
 ἢ ἀπ' ἧ πάγωνος, ὅτω μισρὸς
 ὤν. Δε. σὺ δέ, ὦ κακὲ, ὦ Λυ-
 κούθῳ, οὐ μὲν δραπετὸς τυγ-
 χάνεις ὤν; ἔμελλαν ἄν· ὡ
 τὸ γέλωτος. ἔτα τὶ ἐκ αὐτοῦ
 νοῦ; καὶ Λυκυνθίου φησὶ.
 φῆ; Ερ. ὁ τεῖτος δὲ οὗτος
 ἀδίσποτος ὑμῖν ὄν; Δε.
 ὁ δαμῶς, ἀλλ' ὁ δασιότης ἐν
 ἑκὼν αἰνέει αὐτὸν ἀπλῶς.
 να Ερ. ὅτι τί; Δε. ὅτι δαμῶς
 τ' ἀποσάθρων ὄν, τὸ δ' ὄνομα
 Μυρό-

tibi quendam aut Geryo-
 nem pariet, ut Hercules ille
 rursum alium habeat la-
 borem. Sed obuiam per-
 gunt, ita ut fores pulsare
 necesse non sit. DOMI.
 Teneo te Scarabee? siles
 iam, age videamus quid ti-
 bi pera contineat, lupinos
 forsitan, vel panis frustra.
 MER. Minimè per Iouem,
 verum zonà auream. HER.
 Nemireris. nam sub initium
 in Græcia se Cynicum es-
 se dicebat, hic autem pla-
 nè Chrysippeus est: igitur
 non diu posthac Cleanthem
 ipsum videbit. à barba eto-
 nion, cum tam scelestus sit,
 suspendetur. DOMI. Tu
 verò, ὦ scelerate, nōne Do-
 liolum fugitiuus meus exis-
 sis? certè, non alius. proh
 risu dignares. quid dehinc
 haud fiet? & Doliolum
 quoque philosophatur? ME.
 Nunquid tertius ille domi-
 no caret? DOMI. Mini-
 mè: verum ego dominus
 sponte in rem malam ipsum dimisi. MER. Quamob-
 rem? DOMI. Quoniam deterrimè fatet, nomine verò
 Odori.

Μυρόσπιρον αὐτὸν ἰκαλῶμεν.
 ΕΡ. Ηρακλῶν ἀλιξίκακῃ, ἀ-
 κέας; ἔπατα πάρα καὶ βάκ-
 τρον καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν
 γυναικὰ σὺ. Υἱο, μηδ' α-
 μῶς, οὐκ ἄν ἀρπάδοιμι βί-
 βλίον μοι τῶν παλαιῶν ὡς.
 ΕΡ. Εἰ πῶς βιβλίον; Υἱο. ἔσι
 τί, ὦ γὰρ, τρικάραν ὁ βι-
 βλίον. ΕΡ. δὲ αὖ ἀπορ, ἐπὶ καὶ
 τριφάκης τῶν ἡρωικῶν ἴς.
 Δρα, σὺν, ὦ Ερμῆ, Δικάζειν
 τὸ μέγα τῶ. ΕΡ. οὕτω μοι
 Δουκῆ, ταῦτα ἰδὼν, ἵνα μηδ' ἐν
 τέρας, μηδ' πολυκέφαλον τέ-
 κε, οἴχεται παρὰ τὸν ἄνδρα,
 ὁπίσω εἰς τὴν Εὐκρίδα, τὸν ἄν-
 δ' ἔτετο τὸν δραπέτην, πα-
 ραδοθέντι τοῖν Δισπότην
 μανθάνειν, ἂν πῶς ἴδῃ ἀρ-
 πλῶν τὰς ῥυτίδας τῶν ὀ-
 θυνῶν, ἴδῃ Λικυθίωνα, ἢ Μυ-
 ρόπυρον ἢ αὐθις ἀκῆδ' ἢ ἱμα-
 τίων τὰ Διερρώματα, μάλα χυ-
 γι πρότερον μαστιγωθέντα, ἐπὶ
 ταῖς τῶν παραδοθῶν ὡς
 πηλοῦ, ὡς ἀπόλοιτο παρὰ
 πικρόν ὁ τὰ πρῶτα, ῥυτί-
 σκε πῶς ἐστι, καὶ γυναικὶ τῇ
 σίτῃ, ἅτα ἴς ἢ Αἴμον ἀνα-
 ρόφῃ

Odorispirum appellabamur.
 MER. Hercules malorum
 depulsor, audine? dein perā
 & baculum. Atqui tu oxo-
 rem recipe. MAR. Minis-
 tre, quandoquidem nec si
 mihi libellum ex veteribus
 in videro gestaret; reciperem.
 MER. Quomodo libel-
 lum? MAR. Aliquid est,
 vir optime, triceps libellus.
 MER. Haud absurde. quā-
 doquidem ex Comiciis tri-
 galecius quidam. HER.
 Ad dehinc tuum est iudica-
 re. MER. Ita mihi vide-
 tur, mulierem hanc, ne mon-
 strum aut multicaput pariat;
 reitro in Græciam ad virum
 reuerti debere, & fugitiu-
 los hos duos dominis reddi,
 ut discant quæ antea: Dolio-
 lum quidem sordidos ablu-
 ere panniculos, Odorispirum
 autem rursus vestimenta res-
 sarcire lacera, malua tamen
 prius flagellatum. Inde &
 hunc picatoribus tradi, ut
 pereat, vulsus primò: insus-
 per pudenda pice inquinari;
 postea in Flammam sublatum
 nudum

ἡθ' ἴτα γυμνὸν, ἐπὶ τ' χιόν' ὅ
μ' ἔβην συμπεπνυμένον τὰ
πόδι. Δρα. φ' ὅ τ' ἑκατόν ὁ πό
δι, παλαιὰ αἰξ. Δι. τί τὸ
παρρησίας τῶν προζικῶν οὐ
ἀπολόωμαι; ἀποδοῦναι παρὰ
τὸς πτωχὰς ἡδὴ, ἔπειθ' οὐδ'
μὲν ὅ πρότερόν γε πλὴν λείον
ἴδω, ὡς γυνώσκῃς ὅν' ὅ ὦρ.

nudum, pedibusque colla
gatum, in niue destitui.
SCA. Heu malorū, ah, ah,
παρὰ, heu. DOMI. Quid
hoc est? tragicas interferis
voces? sed ad picatores
iam sequere, prius tamen
leoninam exue pelle, ut pla
ne asinus esse cognoscaris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SOCRATEM ab Anyto.] Socrates Atheniensis phi
losophus, Sophronici marmorarū & Phamareta obsteiviciis fr
tius, ab Atheniensibus in carcerem coniectus est, Anyto accu
sante, quod de dijs malè sentiret, cicutam porrectam hausit in
trepide, neglecta quam ad patrocinium suę salutis obtulerat
Lyssas, oratione. Horatius lib 2:

Pythagorae Anytiq; reum doctumq; Platona.

Plura annotauimus in Bis accusato, in Parasio, & in Ioue con
futato. b Eumolpus quidem.] Vir fuit Atheniensis, quem
Suidas Musæi poeta filiū fuisse scribit, & Pythiorum victorem.
aliq; Orphei vatis filium fuisse credunt, qui etiam ipso Homero
versificator fuit antiquior. Ab hoc, Eumolpidas, sacrorum quo
rundam præsides dictos volunt, quorum Aeschines in oratione
contra Ctesiphontem meminit. Diodorus verò Eumolpum Aegy
ptij generis regē fuisse tradit, ab eoq; sacerdotes siue magist'ra
tus Athenienses dictos. c Sophistarum genus.] Isocrates in
oratione contra Sophistas, in eos inuehitur, ut qui præter qua
stum nihil propositum habeant, & inanum pollicitationū ma
gnificientia, non tantū impossutam faciant, sed & semet ipsas,
& omnes eruditos in summum odium & inuidiam adducant.
Idem in definitionibus Platonicijs quæ Xenocrati tribuuntur sa
tis odiose describuntur atq; perstringuntur. d Antisthenes.]
Hic quotidie quadraginta stadijs emensis, audiebat Socratem,
a quo tolerantiam audiscens, tranquillitatis quæ illius imitator
effectus

effectus, Cynicam prior sectam inchoauit, princepsq; in ea fuit. auctor Laërtius. e Crates.] Thebanus, Diogenis Cynici discipulus fuit, *Ἰουκπανοῖς* appellatus, quod in omnem ingrederetur domum, & hominum vitia corripere. Laërtius, Plutarch. & Erasmus in *Apophtheg.* f. *Ancorā nouissimam.* Id est, extremam soluere. Adagium est apud Græcos celebratum, cum significant rem eō redactam esse, ut extremo conatu, summisq; viribus sit enitendum, & ad suprema confugiendum consilia, quibus si nihil proficiatur, iam nihil reliquum esse videatur, vnde subsidium sperare possis. translatum à nautis, qui maximam & validissimam ancoram sacram vocant, eamque tum demum mittunt, cum extremo laborant discrimine. Eo vsus est Lucianus rursus in *Ioue Tragædo*, & in *Apologia.* g. *Augiæ.* Augiæas cū immensa multitudine bonum abundaret, simo tubulo Elidis partem iua compleuit, ut illi bona pars regni iaceret inculta. Cum Hercule igitur pactus est promissæ mercede, ut egesto simo terram purgaret, ratus id fore infiniti laboris opus. Hercules verò arte vsus, Minyei fluminis cursum auertit, & in loca simo oppressa derinavit. Ita breui temporis spacio, absque maiori labore à flumine sinus ablatus, & terra repurgata est. Augiæas verò Herculi poscenti mercedem, denegauit, dicitans eum Eriæi mandato id fecisse, neg; magno labore, sed arte effecisse. Phileus filiorum Augiæe natu maximus arbiter acceptus, intra patrem & Herculem, pronunciauit pro Hercule contra patrem. Lucianus quoq; hac prouerbiati allegoria vsus est in *Pseudomante*.

ΣΙΜΠΟΣΙΟΝ Η

Λατίβαι.

a SYMPOSIUM

vel^b Lapithæ.

Erasmo Roterodamo interprete.

ERASMVVS ROTERODAMVS

Icanni Eutychio suo S. D.

Q Vanquam hic Luciani Dialogus, Eutychi doctissime, plurimum habeat artis, ob decorum mirè seruatum in personis tam multis, tamq;

tamq; diuersis: tamen aliquot reperi, qui dicerent
 esse premendum, quòd liberius ac velut ἐξ ἀμάξης
 philosophorū omne genus laceret. At mihi vide-
 tur iustius esse stomachandum in huius seculi mo-
 res, quo videmus Philosophorum scholas multò
 puerilius etiam inter se dissidere, nec minùs atro-
 citer digladiari: tum inter sectarum professores
 nihilominus cruentam esse pugnam, quàm in eo
 conuiuio fuisse Lucianus vel finxit, vel retulit.
 Hunc igitur libellum, quoniam fortè ἀδίσποτον re-
 peri, & tamen patrono videbatur egere, Eutychio
 dicauit. Bene vale, καὶ ἀντίχθι, vt planè sis quod dice-
 ris. Antuerpiæ. An. M. D. XVII.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SYMPOSIUM.] Conuiuium, b Lapihæ.] Thes-
 salie populi, si foras se dicti à Deucalionis & Pyrrha iactis la-
 pidibus. Vnde versiculus;

Εκ δὲ λίθων ἐγένοντο βεβροτοὶ, λαοὶ δὲ καλεῖται. λῆς, idem
 quod λίθ. hinc λαός, & foras se λαπίθης. Virg. I. Georg.

Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem,
 Vnde homines nati, durum genus, &c.

Narratur ab Ouid. lib. 12. Metamorph. quomodo à Lapithis
 Centauri in nuptiis Pirrhoi, & Hippodames prostigati fuerunt,
 cum vino & libidine iam æstuantibus. sponsæ & reliquis faminis
 vim inferre aggressi essent.

ARGUMENTVM.

Rursus depingit hoc loco philosophorum mores
 & vitam Lucianus, atq; illa quæ fictionibus ac fa-
 bulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero
 facto comprobat. Est autem historica quædam rei ge-
 nte commemoratio, qua exponit quo pacto diuersarum
 yyy y prof.

professionum Philosophi aliquot ab Aristaneto ad eccenam & nuptiarum celebritatem vocati, posteaquā vino incaluere, pro secta quisq; sua inter se verbis primò cōtenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera venerint, adeò vt saucij nonnulli ac mutilati è conuiuiò a sportati fuerint. Rursum autem ex alijs qui vocati nō fuerant, quidam, Cynicus videlicet, vltiò veniens, cōnati-bus sese obtruserint, magna praesentia & imprudētiē suę importunitate. Alius autem per literas cum Aristaneto exposulārit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd praeteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo apparet, isthud hominum genus quod foris virtutē prędicat, & specie religionis in se vulgi ora cōuertit, nō hęc grate modò (quod tamen grauissimū est, quando & Christianos esse pleriq; se, & alijs vitæ morumq; honestate pręire profitentur) verū olim quoq; eadem simulationē, iisdemq; pręstigijs vsos esse, nimirum vt verbis quidem multa de pietate, de officijs, de vera viuendiratione iactarent: cæterum ipsa à virtute ac honestate omni quā longissimè abessent, libidini & gulæ & cæteris vitijs turpissimè interim seruientes. Et accidere sanè etiam nostra memoria huiusmodi quędam exempla, cōuiuiò huic non admodum dissimilia, vbi isti in speciem grauissimi sanctissimiq; viri, vel pro leuibus ac puerilibus rebus acerbissimas sæpenuerò contentiones incepere: vel quia alicubi pręteriti atq; neglecti viderentur, grauissima odia exercuere: vt non immeritò quispiā crediderit, philosophos illos veteres (quanquā indignū aded est, tam venerabile nomen in tam turpibus personis hætere) in nostræ ætatis homines quosdā immigrasse. Vsq; adeò nostri isti à veteribus non alia re, quā solo titulo ac nomine differūt. Cæterum tamen si hęc omnia cum summa festiuitate pro ingenio atq; facundia sua tractet Lucianus: interim tamen seriò quoq; ac verè idem monet, nullum esse precium operæ, si quis disciplinas omnes perdifcat, nisi simul & vitæ rationes ad id quod optimum est, accommodet, eosq; illos qui solos

libros

libros spectant, quiq; solitudine ac cura quam illi as-
ferunt, perpetuò tenentur, à recta ratione, bonisq; insti-
tutis ferme abduci, &c. Inscribitur autem dialogus hic
CONVIVIUM, vel LAPITHAE, quorum prior titu-
lus ab argumento & re ipsa sumptus est: alter à colla-
tione, quòd hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ &
Centauri in nuptijs Pirithoi inter se funesto certamine
congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ

Λυκίῳ.

Οικίλῳ,
ᾧ Λυκίῳ,
Ναρεδλίῳ
φασί γα-
ρὺν ὁ
μὲν χθὲς,

ἐν Αἰσακίῳ, παρὰ τὸ Αἴ-
ωνον, καὶ τινὰς φιλοσόφους
λόγους ἀρῶνται, καὶ ἐν ὅ-
ντων συζητῶν ἐπὶ αὐτοῖς, ἃ δὲ
μὲν ψάλλει Χρῆστος, καὶ ἄλλοι
πρᾶγματῶν περὶ ἡρώτων τὸ
πρᾶγμα, καὶ τὸ ὅτι, ἃ μάλιστα
ἐνδύονται τῶν σωμάτων. Λυ-
καὶ πόθρ, ᾧ Φίλῳ, ἡπίστατο
Χαρίν ὅτι ταῦτα; οὐ γὰρ σω-
θέντες μὲν ἡμῶν. Φί. Διο.
νίκου ἐν τῇ ἱερῇ ἀνδρῶν Διο-
νίκου ὅτι καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν
σωμάτων μὲν. Λυ. καὶ μὲν

ἔστιν ἐν τῇ συνουσίᾳ πολλοῖς ὅτι.

PHILON, LV.

Charinus.

Quāquā
dā ὅσα
ria dispu-
tationem,
Luciane,
vobis fuisset

set narrat super cenam apud
Aristanetū: tū philosophicos
quosdā sermones dictos, ac
super his summā contentio-
nē exortam fuisse: quòd nō
mentitus est Charinus, etiam
ad vulnera vsq; rem proces-
sisse: deniq; sanguine consti-
tum fuisse diremptū. LVC.
Atqui undenam, Philon, istā
reseiuit Charinus? neque e-
nim is nobiscum aderat in cō-
uiuio. PHIL. E' Dionisio
medico aiebat audisse sese.

porrò Dionicius etiam ipse

γγγγ 2 μέ

καὶ οὐ μὲν ἐξ ἀρχῆς γε ἐστὶ αὐ-
 τὸς ἅπασι πρῆξεν, ἀλλὰ ὁ-
 ψέ, μὲν σόσης σχεδὸν ἥδη τῆς
 μάχης, ἐπὶ τῇ ὀλίγῳ πῶ τῶν
 τραυμάτων. ὥς θουμάσω, εἴ
 τι θεὸς ἀπᾶν ἰδαιάτο, μὴ
 παρακολεῖται ἐκείνοισι, ἀφ'
 ὧν ἀρξαμένη ἐστὶ τὸ αἷμα ἐπι-
 λύττωσιν αὐτοῖς ἡ πελοποννήσια.
 Φί, τοιγαυτὶ, ὦ Λυκίην, καὶ ὁ
 Χαρὶν ὅτι αὐτὸς, ἡ βουλομένη
 ἰάληθ' ἀκούσαι, καὶ ὅπως ἰπράχ-
 θη ἔκαστα, πρὸς σέ ἡμᾶς ἤκεν
 ἐκείνου· καὶ τὸν Διόνειον γὰρ
 αὐτὸν ἠπείρω, ὥς αὐτὸς μὲν οὐ
 παραγνοῖτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀ-
 πελθὼς εἰδέσθαι τὰ γένημει-
 να, καὶ τὸς λόγους αὐτὸς ἀπ-
 μνημονεύσαι, ἵνα μὴ πρὶς ἡμῶν
 ᾖ τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀ-
 κροάμενον. ὥς δὲ ἂν φθάνοις
 ἐστὼν ἡμᾶς ἡδίστου ταύτου
 ἐξίσαιον, ἥς οἶδ' ἂν τις ἡ-
 δίστων ἔμοιγε, καὶ μάστιγι, ὅσῳ
 νύφονισσ', ἐν ἡρώων καὶ ἀναιμω-
 τῇ,

me: verum ne is quidem ab
 initio rebus omnibus fuit
 præsens, sed serius aduene-
 rat, media fere pugna,
 pauloq̃ ante vulnere. Pro-
 inde demiror si quid comper-
 ti certè referre potuit, qui
 non ordine spectaret illa vn-
 de inter illos nata lis, postea
 ad sanguinem usque deducta
 est. PHIL. Proinde, Luc-
 ciane, Charinus etiam ipse,
 si rem compertius vellem
 cognoscere, & quo singula
 modo sint gesta, doceri, te
 adirem iussit. nam Dion-
 cum etiam ipsum fassum fu-
 isse, ne se quidem totum nego-
 cio præsentem adfuisse: te
 verò, quicquid esset actum,
 id omne compertio certòque
 scire: tum etiam quæ dicta
 inter illos fuerint, memi-
 nisse: quippe qui eiusmodi
 non obiter neque neglectim
 audire, sed per ocium atque
 attentè auscultare sis soli-

tus. ^b Proinde nunquam effugies, quin nos hoc suauissimo
 accipias epulo: quo mihi quidem haud scio an vllum poss-
 sit accidere iucundius: præsertim quod sobrii per ocium
 tuò ac citra sanguinem, ^c extrahat teli, quod iunxit, iactum
 consili.

τι, ἔξω βέλους ἐπασόμεθα, ἃ ἴ-
 ρηρον ἰπαρῶν ἡσαν τι πα-
 ρὰ τὸ δῆπνον, ἃ τε νέοι, ἀπῆν
 τε, ὅτε κίσις ἐχλῶ, ἡπὸ τοῦ
 ἀπράτος πῶα ἰσχυρῶς, καὶ πρᾶ-
 ξαι. Δν. νιαντικῶτα ἡμᾶς,
 ὁ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφίρηνται
 τα πῶς τοὺς ποτῶδες, καὶ ἰπε-
 ξίῃα διηγεμῶς πρᾶγματα
 ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ γινόμενα,
 διον λῆλο ποίησθαι αὐτῶ,
 ἡ νομίσειν ἐκείνα πάντα θεοῦ.
 ἔργα τὸ Διονύσου εἶναι, ὅς οὐκ
 οἶδ' ἢ τίνα τῶν αὐτῶ ὄργων
 ἀνέστην, καὶ ἀβόληαντορ πε-
 ραίειν. ὅρα δ' ἂν, μὴ κακοῦθωρ
 πινῶν ἀνθρώπων ἦ, τὸ ἀπει-
 βῶς τὰ τοιαῦτα ἐξίτωσαν, ἀ-
 λαῶς ἔχῃ ἐν τῷ συμποσίῳ
 καταλιπόντας ἀπαμολί-
 θωμιχῶ γὰρ, φησι καὶ ὁ
 ποιητικὸς λόγος, μνᾶμονα
 συμπόταν ἡ οὐδ' ὁ Διόνυσος
 ὀρθῶς ποίησι πῶς ἢ Χαρῖνον
 αὐτὰ ἐξαγορεύει, καὶ ποτὶ λῶ
 τῶν ἐκποικρασίαν κατασκε-
 δάσας, ἀνθρώπων πελοσόφωρ
 ἐνὶ

morem compotorem. Ne à Dionico quidem rectè factum,
 qui hæc apud Carinum effusiuerit, immodicamque &
 pridianam dissipâre temulentiam hominum philosopho-

constituti, sumus epulaturis

Sive senes aliquid

Super cœnam sunt de-
 bacchati,

Sive etiam iuuenes

d à mero compulsi sunt, quæ
 neuiquam faserat, tum di-
 cere, tum facere. LVC.

Juuenilius tu quidem Phi-
 lon, atque inconsultius hæc
 nos iubes in vulgus efferre,
 eaque referre quæ inter po-
 cula ab ebrjjs sunt acta,
 quum hæc magis oporteat
 obliuioni tradere, eaque o-
 mnia Baccho deo, velue
 auctori imputare, qui qui-
 dem haud scio ad quenquam
 suis non afflatum Orgijs,
 & Bachanalium Exper-
 tem præterierit. Proinde
 vide ne hominis sit parum
 benè morati, eiusmodi ad
 amussim exquirere, quæ re-
 citus erat in conuiuio reli-
 quisse, atque ita discedere.
 Siquidem e odi (sicut in-
 quit versus Poëticus) me-
 rum

ἐγὼ δὲ, ἀπαγε, ὅτε ἄρτι τοῦτο
 ἔορται ποιεῖ. ΦΙ. θρῦλλε ταῦτα,
 ὦ Λυκίην, ἀπὸ ὅτι γε πῶς
 ἐμὲ ὅτω ποιεῖς ἐχθρῷ, ἀκρεβῶς
 ζυγῶσκεντα πολλοὺς πλοῦσι
 θυμῶν ὅτι σὲ ἀπᾶν, ἡ μὲν ἀκρεβῶς
 σοὶ καὶ μοι δολῆς, ἡ ἀπᾶν.
 σπαστῶν ἀνθρώπων, ἡ δὲ
 πῶς ἑλόντα τινὰ ἡ πῶς ἀν-
 θρώπων ἡ δὲ πῶς ἀνθρώπων,
 ἐκχέει πάντα, συνέρων ἀμυν-
 τί. ἡ γὰρ ἐθελήσω ἀπαρτί-
 σθαι νῦν, ὅτε ἐὰς με ἀνέμοον
 ἀπᾶν θῶν, ἀπὸ ἡμέρας, ἡ παρὰ
 κοινῆς σπασ, καὶ δὲ σπασ. καὶ γὰρ
 θρῦλλε πῶς σὲ ἡ γὰρ μὲν
 καὶ ἡ δὲ δολῆς, ἀπᾶν ἀμυν-
 τῶν τὰ πᾶσι μοι, σὺ δὲ μὴ δέ-
 γ. ΛΥ. μὴ δὲ πῶς ὁρῶ.
 διηγάσθαι γὰρ, ἐπᾶν οὕτω
 πῶς θρῦλλε, ἀπὸ ὅπως μὴ πῶς
 πᾶσι μοι ἐπᾶν. ΦΙ. ἡ μὴ πᾶσι
 πᾶσι μοι ἐπᾶν ἐπᾶν. ΛΥ.
 κίνα αὐτὸς σὺ ἀμυντῶν ποί-
 σης αὐτὸ, καὶ φθάσεις ἀπᾶν
 ἀπᾶν, ὥστε ὅτε μὴ δὲ σπασ.

rum Caterum ego, abstulisti
 istiusmodi quippiam sim di-
 cturus. PHIL. Nugas a-
 gis, Luciane, cum ista dicis.
 Quin haudquaquam opor-
 tebat ad istum modum apud
 me praesertim agere: ut qui
 certo sciat te multo cupidius
 rem esse narrandi quam ego
 sim audiendi: adeo ut mihi
 videaris, si desint qui te audi-
 ant, vel ad columnam aliquam
 aut statuam libenter acce-
 surus, quo cuncta pariter ex-
 uomas. Quod si nunc coner-
 discedere, non fines, ni te
 prius audierro, abire: verum
 ultro aderis, consecrabere,
 rogabis. Attum ego te vi-
 cissim lusero. Iamque adeo, si
 ita vis, abimus, ex alio quo-
 piam haec eadem audiri.
 Tu verone dicito. LVC.
 Age ne quid succenseas. es
 quidem dicam, quandoqui-
 dem usque adeo cupidus es
 audiendi: verum heus ea le-
 ge, ne passim in vulgus effe-

ras. PHIL. Ni prorsus ignoro Lucianum, tute isthuc po-
 uis feceris. Nam prior ipse denarrabis omnibus ut me
 quidem ad id nil futurum sit opus. Sed illud mihi primo re-
 sponde

ἀπ' ἐκένό μοι πρῶτον ἄσπε,
τῷ πατρὶ τῷ Ζῴωνι, ὁ θεὸς αὖ
νῆσ' ἀγόμεν' ἡρώεα εἰ-
σία ὑμᾶς; Λυ. ἔκ, ἀπὸ τῶν
θυγατέρων ἐξεδίδεσθαι αὐτὸς τῶν
Κλειανθίδων ὡς Εὐκλείτης ἔλα-
βεν, ὡς φιλοσοφουῦντι. Φί.
παγκάλῳ νῦν Δία μαρκεῖω,
ἀπαλῶ γὰρ μὲν ἔστι, καὶ ὅτι πάντων
ἡσυχίαν γάμων. Λυ. ἀπὸ
ἐκ ἄλλων ἀπορρίπτει ἡρόδοτος,
οἷμα, τὸ δὲ ἡρόδοτος τι εἶναι
δοκῶντα, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν
ὁρμήν, ἔτι δὲ μέγαν οὐρανόν
πλεῖστον ὡς Εὐκλείτης, περὶ ἡλίου
ἐν μέσῳ ἐξ πάντων. Φί. οὐ
μικρὸν λίγος αἰτία, τὸ πλε-
τὸν ἔχει Εὐκλείτης. ἀτὰρ, ὡς Λυκί-
νι, τίνων οἱ λεπτύνοντες ἔχουσιν;
Λυ. τὸς ἡρώεας τὶ ἄρ' ὡς λί-
γοι; οἱ δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ
λόγων, οὐσπερ ἐθέλεις, οἷμα,
ἀκῶσαι μέγιστα, Ζῴωνι μὲν ὡς
ὁ πρὸς βύτης, ὁ ἀπὸ τῶν σπῆς, καὶ
ἐν αὐτῷ Δίφιλῳ, ὁ Λαβύ-
ρινθος ἐπὶ κίλῳ, διδάσκαλος
ὧν

sponde loco: Aristanetus nū
filio Zenoni dabat uxorem,
atque ita in nuptijs eius vos
accepit? LVC. Non, imò
filiam suam elocavit Clean-
thidem, idēz Eucriti num-
mularij filio, qui philosof-
phie dat operam. PHIL.
Formoso admodum per Io-
nem adolescentulo: tamen si
tenero adhuc, & uxoris
rei non admodum maturo.
LVC. Verum: at non in-
ueniebat, opinor, alterū ge-
nerum magis idoneum. Hūc
igitur, qui tum modestus vi-
deretur, tum ad philosophiæ
studium propensus, præte-
rea autem unicus Eucriti
diuitis, ex omnibus delegit
filie suæ maritum. PHIL.
Causam neutiquam leuem
dixisti, nempe quia dives sit
Eucritus. Verum heus, Lu-
ciane, quinam erant conui-
uæ? LVC. Reliquos illos
quorsum attinuerit tibi res
censere? Verum ē Philoso-

phorum numero, ac literatorum, quos potissimum opi-
nor audire cupis, Zenothemis erat, senex ille Stoicus, v-
nāque cum hoc Diphilus, cui cognomen Labyrinthus: &

ὁρ οὐτ' ἄλλου αἰσινέτω, ἢ
 τὸ Ζεύων. τὸν δ' ἄρ' τοῦ
 πειπλῶτος Κλειόδημον, οἷοτα
 τὸν σοφικόν, τὸν ἐκζητικόν
 ξίφ' αὐτ' οἱ μαθηταὶ καὶ ἑορ
 πίδα καλῶσιν· ἀπὸ καὶ ὁ Εἰσι
 κέρηθ' Εὐρωπ' παρῶν. καὶ ἄ
 σιθόβ' αὐτὸν ὁρῶντες ἔτι
 βλεπόντες οἱ Εὐαίκοι, καὶ ἀπὸ σφί
 φοντες, καὶ Ἀἰῶλοι ἦσαν. ὥστε
 τινὰ παρὰ τοὺς αἰσινέτω, καὶ ἐναγῆ
 μιν ἐπὶ δόμασι. οὐδὲ μὲν Αἰ
 σινέτω αὐτὸν ἔτι, καὶ σὺν
 θας ὄντων, παρὰ τοὺς ἐκζη
 τικόν, καὶ ξίφ' αὐτὸν ὁρῶντες
 μαθητὴς Ἰσθίου, καὶ ὁ ἑκζη
 τικὸν Διονυσίου. ὁ δ' ἑκζη
 τικὸν τὸν Χαρίαν, τὸν ὁ Πλα
 τῶνικὸν σὺν ἑαυτῷ. ἀπὸ τοῦ
 αὐτ' ὁρῶν, σὺν τοῖς ἐκζη
 τικῷ, καὶ θεοπρεπὲς, καὶ πολλὴν
 τὴν ἑορτήν, ἐπὶ τοῖς αἰσινέτω
 τῶν. καὶ ἐπὶ τῷ πρῶτῳ, καὶ
 ἑκζητῶν

hoc quidem quod esset Ze-
 noni Aristaneti filio praece-
 ptor. Deinde Peripateticæ
 factionis Cleodemus : nostri
 hominem, nempe diacem
 illum & argutum, atque ad
 refellendum instructum. Di-
 scipuli gladium ac bipennem
 nominant. Quin & Hermon
 aderat Epicureus. Verum
 hunc, quum ingrederetur,
 Stoici toruis obviebantur o-
 culis, & auersabantur, pa-
 lamq; perinde quasi patri-
 cidam quempiam atque im-
 pium ac funestum detesta-
 bantur. Et hi quidem tan-
 quam Aristaneti ipsius ami-
 ci familiarésque fuerant ad
 cenam vocati, quos comis
 tabatur & Istius gram-
 maticus, & Dionysidorus rhe-
 thor. Iam verò propter spon-
 sum Cheream vnâ cum illo
 ad conuiuium accefferat Ion
 ille Platonius, quod is iuue-
 ni præceptor esset vir vene-
 randus aspectu, ac maiestatis

quiddam præ se ferens, multumq; dignitatis ipso ostendens ore:
 unde nonnulli propter animi constantiam ac rectitudinem,
 regulam illum appellant. Huic simul ut ingrediebatur, as-
 surgebant

νισαντο πάντων αὐτῶν, καὶ ἐδίδου
 ξιουῶ, ὥς τινα τῶν λευκῶν.
 νων, καὶ ὅλος, θεῶν ἐπιδημία τὸ
 πρᾶγμα λῶ, τῶν ὁ θαυμαστὸς
 συμπαρώρ. Διον ἡ ἡδὴ κατὰ
 κίνουσαι, ἀποδυτῶν σχιδῶν
 παρόντων. ἐν διεξίᾳ ἡ αἰσίου-
 των, αἰ γυναικῶν ὅλων τὸ καλυ-
 τῶν ἐκένον ἐπέλαβον, ἐν ὁ.
 κίται δοσαι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἡ νύμ-
 φη, πάντων ἀκαθῶς ἐγκυαν-
 μύνη, ἐπὶ τῶν γυναικῶν περι-
 χυμένη ἐς τὸν αὐτίθυρον ἡ
 ἀλλήλων, ὥς ἔκαστος ἀ-
 ξίας ἔχει καὶ αὐτίκῃ τὸ τῶν
 γυναικῶν, πρῶτον ὁ Εὐκεί-
 τος, ἔτα ὁ Αἰσαίνης. ἔτα
 ἐνδοιάστῳ, πότερον καὶ πρὸ
 τῶν Ζωόθεμιον τὸ Στωϊκόν,
 ἂν τὴν γένουσα, ἡ Ερμάννα τὸν
 Επικούραον. ἐκείνους ἡ λῶ
 τῶν ἀνελκοῖν καὶ ὕψους τοῦ
 πρῶτον ἐν τῇ πόλει. ἀλλὰ ὁ
 Ζωόθεμιος τῶν ἀπείρων ἐλ-
 σεν ἡ γὰρ μετὰ τοῖς, ὁ Αἰ-
 σαίνης αὐτίκῃ ὁξας Ερ-
 μωνος,

quippe senem: an Hermonem Epicureum: nam hic erat Ca-
 storis ac Pollucis sacerdos: tum autem nobilissima inter ci-
 ues familiae. Verum eam hesitationem sustulit Zenothemis:

Sime, inquit, Aristanete, minoris ducis Hermone, viro

surgebant omnes ac veluti
 praeceps quaedam ac pri-
 marium hominem comiter
 atque officiosè exceperunt:
 adeò ut planè numen ali-
 quod aduenire videretur,
 cum adesset Ion admiran-
 dus ille. Tandem verò cum
 iam omnes fermè conuiu-
 praesentes essent, tempus erat
 ut discumberetur. Itaque
 ad dextram ingressus, tot
 tam illam spondam mu-
 lieres (erant autem com-
 plures) occupabant. Inter
 quas erat et sponsa summo
 studio culta, hinc atq; hinc
 stipata foeminis. Porro ex
 aduerso ostij altera turba,
 pro cuiusque dignitate lo-
 cis distributis. Porro eregio-
 nè mulierum primo loco ac-
 cumbebat Eucritus, secundo
 Aristanetus. Sub hac ambi-
 gi ceptum, virū altero prio-
 rem oporteret accumbere,
 Zenothemimne Stoicum,

μων, τὸν δὲ ἀνδρὸς, ἵνα
 μὴ δὲν ἄλλο καὶ ἄλλο εἴπω, ἔπει-
 ας, ἄπαμι, ὁποῦ τοῦ συμ-
 πόσιον καταλιπὼν, καὶ ἄμα
 τὸν παῖδα ἐκείλιν, καὶ ἐξίοντι
 ἐώκα, καὶ ὁ Βερμων, ἔχει μὲν, ὃ
 Ζῴωθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη. ἀ-
 τὰρ εἴ μὴ μὴ δὲν τι εἴδω, ἵπ-
 αὶ οὐτις ἐξίσταται λαλῶς ἑ-
 λπὴ εἴ μὴ τὸ Ἐπικύρου πάντων
 ταπεινότητος. ἐν ἑλπίδι, ἡ δὲ
 ὅς ὁ Ζῴωθεμις, Ἐπικύρου ἐ-
 ρεία, καὶ ἄμα ἡ γυνὴ, καὶ ἡ κ-
 υῖος, καὶ μὴ αὐτὸν ὁ μὲν ὁ Βρ-
 μων, ἔτα Κλεόδημος ἡ πρὶν
 τυλκός, ἔτα ὁ ἴων, καὶ ἡ ἐ-
 κείνου ὁ νυμφίος, ἔτα ἡ γυνὴ καὶ
 παρ' ἐμὶ ὁ Δίφριος, καὶ ἡ αὐτῶν
 Ζῴωθεμις ὁ μαθητὴς, ἔτα ὁ ἑν-
 ἴων Διονυσίου δακτύλος, καὶ ὁ γραμ-
 ματικός Ἰστιάος. Φί βαδὼν, ὃ
 Λυκίην, μασσὸν τι τὸ συμπό-
 σιον διηγῆσθαι τὸν πρὸς τὸν
 ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Αἰσά-
 νδρον, ἵπαινῶ ὅτι τὴν ἀνέτα-
 τάντων ἰορτῶν ἄγων, τὸς σο-
 φώτα

videlicet esto, ut ne quid ali-
 lud mali dicam, Epicureo,
 discedo, totumque conviviunt
 vobis relinquo. Et puerum
 protinus advocat, discede
 reparans. Tum Hermon:
 Imò habeto, inquit, tibi
 priores partes, Zenothemi.
 Quamquam etiam si mihi
 aliud, vel hoc nomine par-
 erat mihi concedi, quod
 sacerdos sim, ut planè con-
 temnas Epicurum. Rideo,
 inquit Zenothemis, facere
 dotem Epicureum. Simul-
 que cum dieb accumbes-
 bat. Post hunc Hermon.
 Deinde Cleodemus Peri-
 pateicus: ponè hunc Ionem,
 proximè hunc sponsus, posse
 eum ego, iuxta me Diphri-
 lus, huic asidebat Zenon
 discipulus, postremò rhe-
 tor Dionysiodorus cum Istiao
 grammatico. PHIL. Pa-
 pe, Luciane, Musarum con-
 uentum quendam mihi narra-
 ras fuisse istud convivium,

quippe plurimis sapientibus ac doctis viris refertum. E-
 go vero laudo Aristanetum, qui quum optatissimam
 illam ac splendidissimam solennitatem celebraret, præ-
 ceteris

φορτός μοι ἢ ἰανός, πολὺ πρό-
 τιον αὐτὰ ἐκ πειρασῆς ἰω-
 ρακῶς. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλέος
 διημῶς ἄρξα, καὶ ἐπασιweis
 σεν ὁ λιωνικὸς Ἀλκιδάμας ἁ-
 πληρὸς, κἀνὸ τὸ λιωνδὺν ἐπιχά-
 ευσεν τισὶ μύθοις, τὸν Μενέλαον
 αὐτόμαθον ἤκουσα. τοῖς μὲν δὲ
 ποταμοῖς ἀνασχέοντα ἰδὲ καὶ
 πεποινησθαι, καὶ ἀνέκρουεν τὰ
 περὶ φρόντα. ὁ μὲν τὸ ἀφρα-
 νὸς Μενέλαος ὅσῃ.

Ἀλλ' ὅτε Ἀργεῖον Ἀγαμέμ-
 νον ἰωδανὲ θυμῷ.
 καὶ ἄλλα πρὸς τὸν λιωνδὺν ὄψο-
 χα. τὸ χαεῖν γὰρ ὑποβουρῖον.
 τῶν εἰς μὲν τοῖς φανερὸν ὅς
 εἰς τὸν ἡμῶν ἡγεῖν ἰδὲ τοῖς
 ἑρμῶν ἢ Ἀλκιδάμαντα, βόλῃ
 ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ ἡρατρίκῃ
 ταῖς λιωνικῶν ἀπάντων, παρ
 ὃ καὶ ἡμῶν ἰδὲ καὶ πο-
 βδῶτα τὸν ἰωδανὲ. ὁ δὲ Ἀ-
 γεῖον τὸν ἑρμῶν αὐτὸν.
 ἐκείνου θρόνον τινα λαδόντα,
 καθί.

Alcідамантѣ, вѣпote conviciatorem egregium, vnumq; ē Cy-
 nicis omnibus elamossissimum: qua quidem re adeo visus est
 reliquis antecellere, ut nulli non esset formidandus. At Ari-
 stianetus collaudatum illum quod inuocatus aduenisset, insit
 accepta

verò nihil Ione monstratore
 opus erat: quippe qui hæc
 multò ante limis iam oculis
 prauideram. Hæc simulat-
 que dixisset Cleodemus, ir-
 ruit in conuiuium & Als-
 cidamus Cynicus: atque is
 quidem inuocatus, vulga-
 tum illud festiuitatis gras-
 tia præfatus de Menelao,
 qui vltro ad fratris conui-
 uium accessisset. Itaque ple-
 risq; turpiter atq; impuden-
 ter visus est fecisse: & quod
 cuiq; tum fortè in mentem
 veniebat, in eum torquebant:
 alius illud:

Insanus Menelaë—
 Alius rursus,

Verùm Agamemnoniæ
 menti non ista placebant.
 Ad hæc alia quæ pro tem-
 pore falsè lepidèq; dici po-
 terant, in eum obmurmura-
 bant. Nam palàm nullus
 audebat quicquam dicere,
 propterea quòd metuerent

καθίσταται παρὰ Ἰστιάου τε καὶ
 Διονυσίου δαίμον. ὁ δὲ ἄπαρξί-
 φησι, γυναικῶν ἡγεὺς καὶ μά-
 θανόν, ἐπιθρόνου καθίσταται καὶ
 σὺν ἑποδῶ, ὡς περ ὕμῳ, ἐν
 μάχαν' ἑστῶς ὁρῶν μικρὸν
 δὲ ὑπὸ τοῖς ἀσπίδα καὶ ἑλπί-
 σιν, πορφυρέας ἐκδύνηται.
 νοί, ἐξ ὧ δὲ καὶ ὁρθοῦσά μιν
 δαπνέσονται, ἐμπεριπατῶν
 ἅμα τῷ συμποσίῳ, εἰ δὲ καὶ
 ἡμέροισι, χαμῶ καὶ τὸν πρί-
 βονα ἐκδύνηται, ἡείσοσ
 μά ἐπ' ἀγῶν, οἷον τὴν Ἡρα-
 κλῆα γράφουσιν ὅπως, ἔφη, γί-
 γνῶσθαι, ὁ Αἰεταῖος, εἰ τοῖς
 Διοσκόμοις καὶ τὸ ἀπὸ τέτον, ἐν ἑν-
 κλῶ περὶ τὸν ὁ Αἰεταῖος
 ἰδέσθαι, ὡς περ οἱ Σκύθαι,
 πῶς τὸ ἀπὸ τὸν νομῶν
 μεταξὺ ἀνιστάμενος, καὶ τοῖς περὶ
 φέρει τὰ ὅσα συμπερινοσῶν.
 καὶ μὴ τοῖς καὶ σιγῶν, ἐν τῷ
 γὰρ τὸν ἀρετῆς πῶς καὶ ἡλικίας
 μεταξὺ διέξειδον, καὶ τὸν ἡγε-
 σὶν καὶ τὸν ἄρ' ὑποφ' ἀρετῶν
 πῶς. ἡρώτα γοῦν τὸν Αἰε-
 ταῖον, τί βέλοντα αὐτῷ αἰ-
 ἰοσῶν.

iamque Aristanctum percontabatur, quidnam sibi vellent

accepta sella iuxta Istitium
 ac Dionysidorum accumbe-
 re. At ille: Apage, inquis, mu-
 liebre quiddam ac molle di-
 cis, vii in scamno aut sella
 sedeam, quemadmodum fa-
 citis vos, mollibus in stratis
 penē supini recumbētes, pura
 pura suffulsi. Quin ego tibi
 vel stans cœnauero, in ipso
 interim cœniui etiam obam-
 bulans. Quod si de fatigatus
 fuero, tum humi substrato
 pallio, cubito innixus cubue-
 ro: qualem videlicet Hercu-
 lem pingunt. Ita fiat, inquit
 Aristaneus, siquidem isthuc
 mauis. Sub hac Alcidas
 mas in orbem conuiuium lu-
 strans, cœnabat, Scytharum
 ritu ad vberiora pascua sub-
 inde sese transferens, vnaq̃
 cum his qui inferebant edu-
 lia, circumiens atque obam-
 bulans. Atq; interim tamen
 dum cibum caperet, hauda-
 quaquā negotio vacabat, de
 viriute obiter, de vitio disse-
 rens, tum in aurum atque ar-
 gentum dicteria iaculans:

ἑσπύται καὶ τηλικαῦται ὑ-
 δικού, τῶν ἑσπεριῶν ἴσα δι-
 ναμύσων. ἀπὸ ἑκάνοι μὲν ἦ-
 λη διανοηλοῦντα ἵππουσιν ἐς
 τὸ παρὲρ Αἰετάνειον, τῷ
 πατρὶ νόσας, ἀμυγίθῃ σὺν-
 φον δροῦσαι αὐτῷ, ἑσπέρου
 ἐχέαντα. καὶ δὲ καὶ αἰεταὶ ἱπ-
 πονογῆσαι ἐκ ἀθῶς ὅσων ἡ-
 πῶν ἀρχέειν ὁ σὺν φῶν ἑκάνος
 ἐν δὲ δόξα. λαβὼν δ' ἅμα ὁ
 Δακιδάμας, ἰσχυροὶ μικρόν,
 καὶ ἐς τὸ ἑσπεριῶν καταβαλὼν
 ἑαυτὸν, ἑκατο ἡμίζυμνον. ὥς
 πρὸ ἡπτακατα, πῆξας τὸ ἀγῶ-
 να ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸ σὺν φον
 ἐν τῇ δόξῃ, οἱ δ' ὁ παρὰ τῷ
 Φόλῳ Ἡρακλῆς ἑπὶ τὴν ἡ-
 φῶν δέκνεται ἡδὴ δὲ καὶ ἐς
 τοὺς ἀκούς συναχθεὶς περικε-
 βῆτο ἡ ὑψηλὴ, καὶ φησὶ τοιοῦτον
 καὶ ὁμιλία, καὶ φῶτα ἑσπερι-
 κόμισο. ἐν ἑσπέρῳ δ' ἐν τῷ τῶν
 πρὸς τῶτα τῷ Κλειόδῳ μὲν πᾶ-
 ρα, οἰνοχόου ὄντα ὡρῶν, ἐν
 τῷ τῶν ἀπομεινῶν (καὶ τῶν οἰ-
 μῶν,

tam multa, tam magna pō-
 eula, quum non minus vsus
 possent esse scililia. Verum
 Aristaneus iam obiurban-
 tem, molestumque esse per-
 gentem, in praesens quidem
 compefcuit, mansiro in-
 nuens, ut ingentem calicem,
 infuso meracissimo vmo, il-
 li porrigeret. Atque id quā-
 dem visus est optimē exco-
 giāsse, nondum etiam in-
 telligens quantorum malo-
 rum is calix esset auctor fu-
 iurus. Hunc igitur ut acci-
 cepisset Alcidas, aliquan-
 tisper silentium agebat. ac
 solo sternens sese cubabat
 seminudus, quemadmodum
 facturum sese faciat pol-
 licitus, cubito humi fixo in-
 nitens, simulque dextra scy-
 phum sustinens, qualem Her-
 culem apud Pholum picto-
 res effingunt. Iam verò
 inter alios calix assidue cir-
 cumagebatur: tum inuitas
 iunculae ad bibendum
 &

& confabulationes orae, demum & lucerna illata. Interim e-
 go cū puerum qui iuxta Cleodemum adstabat (erat autem
 is pocillator egregie formosus) subridentem vidissem (nam,
 arbiros,

μαι, καὶ ὅσα παρρησια τῆς
 ἰσχυροῦς, ἀπὲρ, καὶ μαλίστα,
 ἢ τι πρὸς τὸ πλαφυρῶτατον
 ἰπράχθῃ) μάλα ἡδὴ παρρη-
 λαστον ὅ, τι καὶ μελιώσει,
 καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν περὶ
 θῆ, ὡς ἀπληψόμεν ὁ παρὰ
 τὸ Κλεοδήμου τὴν φιλίαν, ὁ
 δὲ τὸν δὲ δακτυλον ἀπὲρ
 ψαυτῆ, καὶ δραχμὰς δύο, οἱ-
 μαι, συνανθῶκε μετὰ τῆς
 φιλίης. ὁ πῶς δὲ πρὸς μὲν τὸν
 δακτυλον θηρόμενον αὐθις
 ἰμελίαν, ὁ μὲν συνῶδον,
 οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὡς τι μὴ
 διαφασχόν, ψόφον αἱ δύο
 δραχμαὶ παρρησιαν ἐκπε-
 σαι καὶ ἡρυσία ὅ, ἀμφω αἱ
 λα φῶς ἡ πόρρον δὲ οἱ πῶς
 οἶον, οὐ λινος αἶν τὰ νομίσμα-
 τα, καὶ μὲν πᾶσι δὲ ἀρνημένον
 καὶ ἀπελθῆναι, τὸ δὲ Κλεο-
 δήμου, καὶ ὁ μὲν ὁ ψόφος ἰσχυ-
 ρὸν καὶ περὶ μὲν τὴν ἀπόρρῃ.
 ψιν. ἡμελῆθη δὲ ὅ, καὶ πρὸ
 φθι τοῦτο, οὐ πᾶν πᾶν
 ἰδόν.

item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
 mularet. Verum ea res tum neglecta est, ac conniuenter
 ommissa, propterea quod id quod acciderat, non ita multi vi-
 dissent,

arbitror, quicquid obiter in-
 ter cœnandum obtigit, com-
 memorari oportere, maxi-
 mē si quid sit elegantius ac
 scitè factum) iam admodum
 auctius observare cœpi quid-
 nam rei rideret. Ac paulò
 post accedebat puer tanquā
 calicem à Cleodemo rece-
 pturus. At ille simul & di-
 gitum illius substringebat,
 & drachmas puo duas v-
 nā cum calice iradebat. Por-
 rò puer ad substrictum di-
 gitum rursus aridebat, cæ-
 terum de pecunia, quum non
 sensisset opinor, eoque non
 reciperet, in terram dela-
 psis drachmis strepitus est
 concitatus, moxque ambo
 pariter rubore suffundeban-
 tur, idque itā palām, ut
 nemo non animadverteret.
 Ambigebatur igitur inter
 eos qui proxime sedebant,
 cuiusnam essent illi nummi,
 cum & puer negaret à se
 proiectos, & Cleodemus

ἰδόντων, πᾶσι μόνος, ὡς ἐμοὶ
 ἴδοιτο, ἔπεισαν ἅπαντες. μετ' ἔπεισε
 ἦν τὸν πᾶσι μικρὸν ὑπεροχὴν
 ἀφανὲς ἐπιξαναγὰρ, καὶ τῷ
 Κληοδήμῳ τινὰ παρασιτώσας
 διγνώσας τῶν ἐξώρων ἥδην καὶ
 ἑστέρων, ὁρῶκόμορον τινὰ ἢ
 ἱπποκόμορον. καὶ τὸτο μὲν ὥσπερ
 πῶς ἰσχυράκεα, μεγάλης αἰσ
 σχώης αὐτίον τῷ Κληοδήμῳ
 ἡρώμενον, ἃ ἔφθην ὁμοιοῦται.
 Ἐν αὖς ἅπαντας, ἀπὸ μὲν λα-
 τίσθης αὐτίκα, Αἰξιδίως πᾶν
 ἄριστον τὸν παροῦσαν ἐ-
 νίησαν. ὁ ὁμοῦς δ' Ἀλκι-
 δάμας (ἐκπᾶντος ἦν ἡδὴ) πνυ-
 θόρῳ, ἢ τῆς ἡραμονυμίας
 πᾶσι λαοῖς, σιωπῶν πρᾶ-
 γάλας μεγάλην τῆ φωνῆς, ἀπ-
 βλήσας αὖς τὰς γυναικας. πρᾶ-
 πίνωσι, ἔφθην, ὁ Κληοδήμῳ, Ἡρα-
 κλῆος ἀρχηγέτης, ὡς δ' ἐγὼ αὖς
 ἔφθην ἐπὶ τῷ ἅπαντος. ἐγὼ
 λαοῖς, ἔφθην, ὁ λαοῦμα, ἃ
 τῇ νύμφῃ προπινούσας, ἐπὶ ἔμε-
 τίον θύει. Ἡρακλῆος, καὶ μὲν
 εὖ ἀδύνατον, ὡς λέω μὴ λάθῃ
 παρ' ἐμοῦ τὸν σπουδαστήν, ὅσοι
 ὁδῶ.

ne propinauerim? Imò illud scito opus est, nī scyphum
 à me

dissent, prater unum (vñ
 mihi quidem visum est) Ar-
 ristaneum. Nam is paulò
 post puerum loco mouit,
 clanculùm ablegans, & alij
 cuidam innuit vii Cleode-
 mo pocillator assisteret, via
 delict ex exoletis illis ac-
 robustis mulioni aut equiso-
 ni cuipiam. Ad hunc mo-
 dum ea res vtrunque abiit,
 summum aliqui allatura
 pudorem Cleodemo, siquis
 dem ad omnes permanisset,
 ac non protinus occupans
 Aristaneus eam sopisset,
 ciuilitè dextreque admodum
 inducta temulentia. Cete-
 rum Alcidas (iam enim
 potus erat) percõitatus quòd-
 nam esset nomen puellæ nu-
 benti, tum clara voce ins-
 dicto silentio, simul & ad
 feminas conuerso vultu:
 Præbibo, inquit, tibi Cle-
 anthe, Herculis Archege-
 tæ nomine. Sub hæc cum
 risissent omnes: Ridentis, in-
 qui, sacrilegi, quòd spon-
 sa Herculis dei mei nomis

Ἡσιόδῳ καὶ Ἀνακρέοντι ὅ, ὥς
ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδ' ἰδὼ παρ-
χέλοισιν ἀποκτείνουσι, μάλιστα
δ' ἐκείνῳ, ὥς περ Περμαντοῦ
μῦθῳ τὰ μέλλοντα:

Συὺ δ' ἔβαλον ῥινέας. καὶ,
Βυθα δ' ἄρ' οἰμωγὴν τε, καὶ
ἀνχωνὴν πλὴν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀντιγινώσκει,
παρὰ τῷ ποιῶντι παθῶν καί-
πλοῦρα μὲν τι βιβλίον ἔχει
λιπόντων δὲ δόξων, ὥς περ
ἁλώσας, τῶν παρακομιζόν-
των τὰ ὄψα, μηχανάμενος ὅ
Λεσάντης ὅ μὴ δ' ἐκείνου
ἀτιρεπὴ τὸν λαὸν εἶναι, μη-
δὲ λυγρὸν, ἐκείνων τὸν γε-
λωτοποιῶν, ἀσκηθόντα γε εἰ
πῆρ τι ἢ προῖξαι γελοίων, ὥς
ἔτι μέλλον οἱ συμπτώσαι ἔσται
χυθεῖν, καὶ παρῆλθον ἄμορ-
φός τις ἔξυρῆμνος ὅ τῷ λε-
φαιλῷ, ὀλίγας ἐπὶ τῇ λεφαιλῇ
πρίκας ὁρθὰς ἔχων οὗτος ὥρ-
χέσαστό τε, κατακλῶν ἑαυτὸν
καὶ θάσπερων, ὥς γελοῖο.

τις ὅ

Moxq; ingressus deformis quidam, derafo capite, pauculos
capillos in vertice gestans, eoq; cristæ in morem erectos, hic
saltabat, atque inter saltandum, quò maiorem concitaret ris
sum, rotatu sese circumagebat, distorquebatq;. Tum Cymbalo
conuulso

Hesiodi, & Anacreontis cas-
mina simul contexens atque
confarcinans: ita ut omni-
bus unicum redderet cantis
lenam, oppidoq; ridiculam,
in primis autem illa, perin-
de quasi vaticinans de his
quæ postea acciderunt:

Commisere simul clypeos.
Tum illud quoq;

Tum verò clamorq; vi-
rū lucisq; coortus.

At verò Zenothemis libel-
lulum quempiam minutis
conscriptum literulis, à pue-
ro acceptum legebat. Verū
quum ij quorum partes erant
edulia inferre, aliquantisper,
ita ut solent, cessarent mora-
renturq;: & Aristænetus se-
dulò curans ne vel id interea
temporis aut ociosum esset,
aut voluptatis expers, ac cer-
situm intrò morionem iussit
ridiculum aliquid vel dice-
re, vel facere, quod magis e-
tiam exhilararetur conuiuiū.

τηρ φανείη, καὶ ἀνάπαισιν
συγκροτῶν διεξέλαθον, Αἰνυ-
στιάσαν τῇ φωνῇ καὶ τῇ ὄ-
ψει σκοπῆντες ἐς τοὺς παρούστας.
οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέλων ὅπως
τι σκαφθεῖν, ἐπεὶ δὲ καὶ αἱ
τὸν Αἰκιδάμαντα ὁμοίῳ
τῷ ἀπέρριψεν, Μελίτῳ δὲ
νιδίον πρὸς αὐτὸν, ἀ-
ναντήσας ἐκείνῳ (καὶ πᾶ-
σαι δὲ ἦν ὁ λῶ φθόνῳ αὐ-
τῷ δουλομῶντι, καὶ κατέχον-
τι τὸ συμπόσιον) ἀπέρριψας
τὸν τριδῶνα, πρὸς ἀλλήτῳ οἱ
παγκρατίζαν, αἱ δὲ μὲν κα-
θίσαν αὐτὸ ἐφ' ἑλὸν βαλῆν-
ται. ὅτε δὲ ὁ Λακκοδάμων
Σατυρίων (τὸ δὲ ὄνομα ὁ γελῶν,
ποιὸς ἐκ ἀλλῶ) συστὰς ἐπαγ-
γελίασεν τὸ πρᾶγμα ὑπερύ-
δισον λῶ, φιλόσοφῳ ἀνδρὶ,
γελῶν ποιῶν ἀνταρτήσῃ, καὶ
παύσῃ, καὶ παύσῃ ἔρ τῷ
μῆτι. οἱ παρόντες δὲ, οἱ
τῷ ἰδόντι, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄξι-
ον ἀπηνόρῃσαι παύσῃ οἱ ἄλ-
λῳ ἀμαρτῆς τὸ συγκροτῆμα
τὸν ἀνδρῶπιον καταγωνι-
σάσ.

gebantur, parim ridebant: donec iam ictus Alcidas, pua-
gnam detrectaret, ac homuncione omnium plausu cōprobatō

concusso, sonabat interim
quiddam, linguam imitans
Aegyptiorum. Postremō dī-
cleria quaedam iaculabatur
in eos qui aderant. Ac reli-
qui scommate tacti ride-
bant: verū ubi ὁ in Alci-
damantem simile quiddam
torssisset, catulum illum^h Me-
litæum appellans, indignas
tus ille (iamdudum autem
præ se ferebat quod inui-
deret illi, dum probaretur,
ac conviviarum oculos re-
tineret). abiectō pallio, vi-
secum luctaretur provocā-
uit. Quod nī faceret, hunc,
inquit, baculum tibi impina-
gam. Atque ita miser il-
le Satyrion (nam id erat
morioni nomen) congressus
cum eo, pancratio decerta-
tabat. Erat id spectaculi
multo iucundissimum, quip-
pe cū videret hominē phis-
iosophum cū morione com-
positum, cū ferire, tum vi-
cissim feriri. Proinde qui
aderant, partim pudore tan-

δ' ας. γέλως δ' ἄν πολλὸς ἐξ ἐχθρῶν
 ἐπ' αὐτοῖς. ἔταυθα Διονίῳ
 ἔπεισθη θῆναι ἱατρὸς, οὐ πολὺν
 κατόπιον ἔχοντα. ἰδὲ δ' ας.
 δύναι δ' ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι
 ἰατρικώτα θερπύων. Πολὺς
 περιποιῶν τὸν αὐλητὴν, καὶ τι
 γιλοῖον διηγέσαστο. ἔφη μὲν
 ἤρ' αὖθις παρ' αὐτὸν, ἐκ ἁ-
 δὸς ἐχόμενον ἥδη τῷ πάθει·
 τὸ δ' ταχέως ἀνασάντα, ἐπι-
 κλησάμενος τὴν θύραν, καὶ ἐπι-
 διορ σπασάμενον, ἀναδόντα
 αὐτῷ τὸς αὐλὸς, κληθεὶς αὐ-
 λῆν. ἔτα, ἐπὶ μὲν δυνάμει,
 πόσει, σκῆτι· ἔχοντα ἰς ὑ-
 πῆρας τὰς χεῖρας. τὸ δ' ἔν ἐν
 τοσούτῳ λινδύων ἐπινοῶσαι
 τοῖον δ' ας. ἰς ἀγῶνα ἤρ' προκας
 λίσσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥήτῃ
 πληγῶν ἀειμῶν καὶ πρῶ-
 τον μὲν αὐτὸς ἀνῆλθαι πορεύ-
 ρως, μετὰ δ' παραδόντα τὸς
 αὐλὸς ἐκείνῳ, λίσσασθαι παρ'
 αὐτοῦ τὸ σκῆτι, καὶ τὸ
 ξιφίδιον ἐπιφέρειν ταχέως
 αὐτῷ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἰσθ'

certamine superatus. Hæc
 igitur cum essent non me-
 dioeris excepta: ibi tan-
 dem ingressus est Dionicius
 medius, haud multò post
 peractam concertationem.
 Aiebat autem in mora fuisse
 Polyprepontem tibici-
 nem, dum huc phrenesi cor-
 repium curandi gratia vi-
 feret. Ac planè quiddam vi-
 su dignum commemorabat.
 Dicebat enim, in ædes illius
 venisse sese, ignarum etiam,
 hominem iam eo morbo tea-
 nerit. At illum protinus sur-
 rexisse: foribusque oculis-
 sis, ac nudato gladio, tibias
 ipsas sibi tradidisse, usque
 uti caneret iussisse. Dein-
 de ubi id non posset, illum
 percussisse scuticam subla-
 ta manu gestantem. Sese
 porò in tanto periculo ta-
 le quiddam fuisse commena-
 tum, nempe ad canendi cer-
 tamen prouocasse homi-
 nem: idq; ea lege, ut victus præscriptum certumq; plaga-
 rum numerum acciperet. Ac sese priorem cecinisse, præu-
 atque imperitè: deinde traditis illi tibijs, scuticam ab illo
 receperisse: gladium autem extemplo per fenestras in aream
 abiecit

ὑπαθρον τῆς αὐλῆς, καὶ τὸ ἀπὸ
 τῆς ἀσφαλῆς ὑπαθρον πρὸς
 παλαιὰν αὐτῶν, ἐπικαλεῖσθαι
 τὸς γητινῶντας, ὅφ' ὧν ἀνα-
 σπασάντων τὸ θυεῖον, σωθῆ-
 ναι αὐτόν. ἐδάκρυεν δὲ καὶ ση-
 μῆα τῶν πλιγῶν, καὶ ἀμυ-
 χὰς τινὰς ἐπὶ τῷ πεσόντι, καὶ
 ὁ μὲν Διόνυσος δὲ μῆον ἀνδρῶν
 κινῆσας τὴν γαλοποιῶν ἐπὶ τῇ
 διηγήσει, πλυσίον τοῦ ἱστιάου
 παρὰ βύσσας ἑαυτὸν, ἐδά-
 κρυεν ὅσα λοιπὰ, ἐν ἄνδρ' ἑοῦ
 τιν' ὅμῃν ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ
 καὶ πάντων ἡρώων τοῖς με-
 τὰ ταῦτα γέγονε, καὶ παρ-
 ἑλθὼν γὰρ τις ἐς τὸ μέσον
 οἰκίτης, παρ' Ἑτοιμοκλήους
 ἤκειν ἡρώων τ' Στωικῶν, γραμ-
 ματὶ δὲ τῶν τε ἡρώων, καὶ τῶν
 οἰκίτης τὸν Διόνυσον ἐν τῷ
 κοινῷ ἀναγνόντα, ἄς ἐπὶ
 κοινῷ ἀπασιν, ὅπισθ' αὖθις
 ἀπαλλάττωμαι. ἐφ' ἧν δὲ τῷ
 Αἰσάωνι τῷ πεσόντι πρὸς τὸ
 λύχνον, ἀνελθὼν ὡσεὶ. Φί. ἦ
 πρὸς Ἀνκὴν, τῆς νόμης ἐγ-
 κλῆμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα
 ποικίλ

cernam legebas. PHI. Num orationem, Luciane, in spon-
 sa laudem composuit, aut carmen nuptiale, quod genus

~~~~~ 3

permul-

~~~~~

ποτα ποιοῖσιν; Ἀν. ἀμείν,
 καὶ ἡμεῖς τοῦτόν τι ὅσθα μὲν,
 ἀλλ' ἔδ' ἔχουσιν ὡς τὸν ἐν γὰρ
 γραπτοῖς γάρ. Ἐτοιμοκλῆς φησὶ
 λόσοφος Ἀριστάντω. Οὔτως ἔχων
 πρὸς δὴ πῦρ, ὃ παρεγγυον.
 θῶς μὲν βίβ' ἄπο μαρτυρίαν
 ἀν. γὰρ οὐδ', ὅς γε ὁσμήναι
 ποτὶ πρὸς ἐν ἐχούτων, παρὰ
 πολὺ οὐ πολλοῖς ὡς τὸν. ὁ μὲν δ'
 δὲ πῶς ποτὶ φέρων ἡμετέρων ἐκ
 πείσαν, εἰδὼς τοὺς ἐν τῷ
 συμποσίοις θορύβους καὶ παροι-
 νίας, ἐπὶ δὲ μόνον ἀκούσας ἀ-
 γανασθῆσά μοι δοκῶ, ὅς το
 σὺ δὲ γὰρ λόγον ἔπ' ἡμῶν λιπαρῶς
 τετραπύρην, ὅς ἡξίωσας
 ἡναρθμῶσαι ἡμῶν τῷ ἀνδρὶ
 φίλοις. ἀλλὰ μόνον ἔχῃ σοι
 ἀμοιβή, καὶ ταῦτα ἐν γὰρ το-
 νων οὐκ ἔχω, ἀνιδίωκα δὲ ἐπὶ σοι
 τὸ πῶς, ὅς τὸς ἀχαιῶς φαν-
 νέντι. ἡμοὶ γὰρ ἡ δὲ δαίμωνια
 ἐκ τῶν δὲ ἀνδρῶν μοίρα, ἡ δὲ
 γὰρ, ἡ πλανήτων, ἀπαρ' ἀν-
 δρῶν

permulta faciunt. LVC.
 Videlicet nos quoque tales
 quippiam existimabamus.
 Verum ne accedebat quidē
 ad id, ut aiunt. Caterum in
 literis ita scriptum erat: B-
 ianocles philosophus Aris-
 taneo: Quam non moueat
 cōmunijs, omnis anteacta vi-
 ta mea fuerit testis, qui qui-
 dem quā quodidie mihi com-
 plures ea causa molesti sint,
 te multo ditiores, tamē haud
 unquam illi morem gessit:
 perpendens nimirum, quan-
 tum sit in eiusmodi compo-
 sitionibus tumultus, quantum
 licentia; petulantiaq; verum
 aduersus unum te mihi vi-
 deor meo iure stomachatus,
 qui tantum temporis à me
 officiosissime cultus & ob-
 seruatus, tamen indignum
 habueris, quem vel inter re-
 liquos amicos tuos numera-
 res, sed solum ex omnibus,
 praefereris, idq; quum vi-

cinus essem. Proinde tua causa magis disceuior, qui qui-
 dem te tam ingratum praeberis. Nam ipse felicitatem
 nequaquam in hoc statuo, si quis mihi impariat vel suam
 sylustrem, vel leporem, vel placentam: quae mihi affatim
 contin-

κοις ἀφθόνως ἀπλάυν, τὰ
 καθεκοντα εἰδόσιν. ἐπὶ καὶ
 τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ
 Παμμνήσῃ Διανύσσα πολυ-
 τάλεις, ὡς φασί, Διάνυρον δι-
 νάμνος, ἐκ ἐπιδόσσεα ἐκίλινον.
 τι, σοὶ ὁ ἀνὴρ; ὅτι ἐμὲ αὐτὸν
 φυτάεινον, σὺ δὲ ἡμᾶς ποτα-
 λινῶν, ἀπὸς ὠρεῶν, ἀκότως.
 ὅπως δὲ Διάνυσα σφαιρίων τὸ
 βέλτερον, ὅτε τὴν κατὰ ληϊ-
 κὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλ-
 λὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, πα-
 ρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φι-
 λосоφῶν, Ζηνοθέμιδ' ὅτι καὶ
 Λαβυρίνθου ἄν (ἀπὸ τῆς δὲ καὶ ἡ
 Ἀσπασίας) συμποσιμῶ ἐνὶ ἀ-
 ποφράξαι ἄν μοι τάχιστα δι-
 κῶ τὰ σύμματα. ἡ ἀπάτω τὴν αὐ-
 τῇ, τί οὐ φιλοσοφία, ἡ τὰ πρῶ-
 τα τῶντα, τί σφαιρίων σχέσις
 ἐξῆς, ἵνα μὴ τὰ ἀπόρων ἔπω,
 τί λερατίνων ἡ σωφείων, ἡ
 θείοντα νόμον. ἀλλὰ σὺ μὲν
 ὄντως αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, ὡς ἄν
 μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγῶ
 μὲν ὅτι

ur, quid habitio differat ab habitu: ut ne quid interim de
 perplexis illis rogationibus proponam, quid sit ^k syllogis-
 mus cornutus, quid acervialis, quid metens. Verum tu
 quidem istis fruaris licet. Nam ego qui solum in bonis ducam

contingunt apud alios, qui
 officia norunt: quandoqui-
 dem etiam hodie, qui apud
 discipulum Pammenem coe-
 nare mihi licuerit oppiparā
 (ut vocant) coenam, non an-
 nui tamen vehementer oba-
 secranti, tibi scilicet demens
 ego memetipsum referuam.
 At tu nobis praeiteritis, alios
 accipis convivio. Idem merita
 to facis: neque enim villo mo-
 do potes quid sit rectius di-
 gnoscere, nec apprehensi-
 uam illam phantasiā ha-
 bes. Ceterum haud sum ne-
 sciens unde mihi ista sint pro-
 fecta: nempe ab egregijs istis
 philosophis tuis, Zenothe-
 mide ac Labyrintho: quibus
 equidem (absit invidia di-
 cto) vel unico syllogismo
 mihi videor os protinus oba-
 turare posse. Alioqui res
 spondeat istorum aliquis,
 quid sit philosophia, aut haec
 quae inter elementa tradun-
 tur, quod
 2222 4 quod.

μὴν ἔν, οἷσα ῥαδίας πλὴν
ἀτιμίαν. καὶ τοι ὅπως μὴ ἴς
ἐκένω ἐχθρὸν κατὰ φύσιν
πλὴν ἀρχολογίαν ὑστέρων, ἐπιπλά
θεῖαι πλάτων ἐν ποσὶ τοῦ θεοῦ
εὐδὸν καὶ πράγματι, ἀλλ' οἱ
τίμητον περὶ τοῦ νοῦ καὶ
ἐὼς ἐπὶ τῆς οὐκίας, καὶ ἐν
τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὑστέρων.
ταῦτα ἐν τοῖς παρὰ τοῖς ἀπὸ
ἀνδράσιν, ἃ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν
ὁρμίσθου σοὶ ἀποκλῶ, τὸ κα
τὰ τὸν Οἰνέα ἐν νόστον ὅτι
ἔδ' καὶ πλὴν Ἀρτεμίδ' ἀνακ
τῶσιν, ὅτι μόνον ἀντὶ τῶν ἐπὶ
ἐκείνου ἐκένω ἐπὶ πλὴν θυ
σίαν, τὸς ἀλλοὺς θεοὺς ἐπὶ τῶν
φυσὶ δὲ περὶ αὐτῶν Οὐρανὸν
ἔδ' ὡς.

Ἡ λάβει, ἢ ἐν ἐνόχον, ἃ
ἔσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ ἐν ἐπὶ τῆς.

Καὶ τὸν μὴ ἔδ' ὡς αὐτῶν.
ἀπὸ τῆς χθονός,

ἐν αὐτῶν τοῖς περὶ τῶν
χρῶσιν ἀνδράσιν.

Acrius est offensa tamen.

Item Euripides:

*Calydon quidem hæc Pelopetj regio soli:
Qua parte sæuum spectat aduersa fretum,
Agros habens tum diuites, tum fertiles.*

Rursum

quod sit honestum, facile tu
lero contumeliam. Atqui ne
possis posithac ad istam ex
cusationem confugere, ut
dicas te mei oblitum fuisse,
nimirum tanto rerum stre
pitu, tamque occupationi
bus: bis te hodie sum allo
cuius, primum manè domi
tuæ: deinde rursum in Ca
storis ac Pollucis templo re
diuinam facientem. Ac his
quidem de rebus hæc re
sponderim. Quod si tibi vi
deor cæna gratia succense
re, quid Oeneo acciderit cog
itato. Videbis nimirum
ipsam etiam Dianam indi
gnantem, quod ille se solam
non adhibuerit ad sacrifi
cium, cum reliquos deos om
neis acciperet cōiunio. Nam
hæc de re sic alicubi meminit
Homerus:

Seu quia non norat, seu
non succurreat illi,

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρεὶν ἐπ'

οἴνῳ γύαις

Αὐτὴν Λητὸς παῖς, ἐκχέουσα

λῦθ' ὀρέα.

Ταῦτά σοι δὲ πομπῶν ὀλίγα
παρεθέμεν ὅπως μάθῃ, οἷον
ἀνδρᾶ παραλιπὼν, Δίφιλον
ἐπὶ δὲ, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ παρα-
διδωκας, ἀκότως ἡδὺς γάρ
δοῦν μαρναίῳ, καὶ πρὸς χά-
ριν αὐτοῦ σὺνδραμεῖς δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἰδέειν καὶ λυγρὰ τὰ δῖα
τὰ καὶ ἄν τι περὶ δέηκα, ὅσπερ
σὺ, ἡ δέησις, παρὰ Ζωπύρου
τὸ παλαιὸν γὰρ μάθεις ἄν ἂν
λυθεῖς ὅρ' ἀπ' ὅ καὶ τὰράσσῃ
ἐν γάμοις, οὐδ' ἐπαδῶν καὶ
ἀκροῦς, καὶ μάλα καὶ ἐφ' οὗτως
ἀσχετοῦς ἀτάκτου. καὶ γὰρ ἡ
Δίφιλ' ἄξι' ὅ, δύο ἡδὲ
μαθητὰς μετ' ἀποπάσας ἀπ' ἡ-
γεῖας φιλοσοφίας αὐτῆς ἐ-
νκασιφνήσομαι. περὶ ταῦτα
καὶ τῷ οἰκίτῃ τότῳ, ἢν δι-
δῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ
σὺν δὲ ἡλᾶτος, ἢ ἡσασμένῳ, ὅ,
Diphilus dignus in quem facerem, quippe qui duos iam
discipulos à me retraxerit: ego tamen ipsius philosophiæ
causa reticebo. Porro famulo huic mandavi, vii si quam
partem dare velles vel apri, vel cerui, vel placentiæ, mibi

Rursum Sophocles:

Immanis apri triste mon-

strum in Oenei

Immisit agros gnata Lao-
tontæ dea,

Doctæ minus missis feri-
re spiculis.

Hæc tibi è plurimis pauca
citaui, ut intelligeres cu-
iusmodi præterito viro, Di-
philum ad cœnam adhibeas,
cui & ipsi filium commise-
ris tuum. Idquæ rectè. Est
enim iucundus adolescens
ti, & ita cum eo vivit, ut
placeat, atque obsequa-
tur: atque adeo nimhi tur-
pe dictu fuerat, addidissim
& aliud quiddam: quod
quidem tu, si libebit, è Zo-
pyro eius pedagogo ve-
rum esse cognosces. Ves-
tium non convenit obitu-
bare in nuptiis, neque acu-
sare quenquam: præsertim
criminibus usque adeo fæ-
dis ac pudendis. Tamen si
depor.

*** 5

ὥς ἐμοὶ ἀποκρίσθαι, καὶ ἀντι-
τὸ δάπνυς ἀπολογία γένοιτο,
μὴ λαβῆναι, μὴ καὶ δόξωμαι ἐπὶ
τῷ τῷ σκοποφύσσει. Τῶν τῶν, ὡ
ἐτάρ, ἀναγινωσκόμεθα, μὴ
μταξὺ ἰσθῶς τί μοι πικρὸν
χῆρο ὦν αἰδῶς, καὶ τῷ δὲ τὸ
τῷ λόγῳ, χανῶν μοι τῶν γλῶ
ἐνχομῶν, ὁρῶν τὸς παρόντας
γληφύσας ἐπὶ ἐν ἑαυτῷ, καὶ μά-
λιστα, ὅσοι ἡδίσταρ τῶν Εἰτοι-
μολέα, ποτιδὲν ἄνθρωπον,
καὶ σιμῶν ἐν δολύσας, ἰδῶν
μαζόν δὲ οἱ ὡν δολύσας
αὐτὸς, ἱεπαλωμῶν τῷ σῶ-
ζοντι, καὶ τῷ τῷ πῶς ὡς ἐντά-
σα, ὁ γὰρ Αἰεταίνετ' ἰδῶ-
να μοι ἐν ἀμυλῶν παρῶν
αὐτὸν, ἀπὸ ὅπου ἂν ἐλπίς
σας ἐληφῶτα ἐπινεύσαι, ἰδῶ-
ν ἂν ἐμπαρῶν ἐαυτὸν
λοιστῶ τινί, ὡς τὶ ἐδὲ τῶν ἀρ-
χλῶ παρῶν ἡξίου. ἐπὶ
δὲ ὅν ἐπαύσατό ποτε οἱ κί-
της ἀναγινωσκόμεν, τὸ μὲν
συμπόσιον ἄπαρ ἕως τὸς ἀμ-
φὶ τὸν Ζεῦννα καὶ Δίφιδον
ἀπὲς

deportandam, ut isthoc ppa
cto te mihi de cena purga-
res, ne reciperet, ne ad hoc
ipsum à nobis missus fuisse
videatur. Hæc, amice, quum
legerentur, sudor interim
viliq; mihi manabat præ pu-
dore, simulq; iam illud quod
vulgò dici solium est, ¹ o a-
piabam, ut terra mihi debita
sceret, quum viderem eos qui
prasenties aderant, ad sin-
gulas epistole partes inter-
se videntes: potissimum au-
tem hos qui nouerant Eucra-
moclem, virum canum, tan-
tumq; seueritatis præ se fe-
rentem. Admirabantur igitur
quod eiusmodi vir esset
hactenus fugisse sese, barba
videlicet ac vultus austerita-
te deceptos. Caterùm Ari-
staneus mihi quidem haud
videbatur hominem cōtem-
plu negligentiaue præte-
risset, verùm quòd desperas-
set, si fuisset inuitatus onquā
adduci posse ut annueret,

utq; ad eiusmodi res se morigerum præberet: eoq; ne trinita-
dum quidem esse putasse. Ergo posteaquam puer iam legere
desisset, vniuersum cōuiuium in Diphiliū ac Zenonē torques-
bam

ἀπὸ δὲ τῆς δολιχότητος καὶ
 ὀφθαλμίας, καὶ τῆς ἀπειρίας τῶν
 περὶ τὸν ἵππον ἱκανοῦς ὄντας τὰ
 ὑπὸ τῷ Εὐτομοκλῆϊ καταγχο-
 ρηθέντα. ὁ Αἰσάωντος δὲ
 ἐπιτάρακτο, καὶ βορὴν με-
 σὸς αὐτῷ, ἐκείνου δὲ οὐκ ὡς πρὶν
 γὰρ ἡμῶς, καὶ ἱσθῆναι τὸ
 ὀφθαλμίας τὸ γινώσκον, ἵππο-
 μαδίων ἄμα, καὶ τὸν οὐκ ἐ-
 λπίοντο ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐ-
 πιμελῆσται τῶν περὶ τὸν ἵπ-
 πον, καὶ ὁ Ζεύς ἐπιφανέσθαι
 ἀφανὲς, τὸ πᾶσι διαγοῶν ὁ
 σάωντος ἀπαμείβεσθαι, ὡς αὐ-
 τὸς αὐτῷ πατὴρ ὁ Κλεό-
 θυμος δὲ, καὶ πάλαι τινος ἀ-
 πορροῦς διόμηντος (ἐδύλετο
 γὰρ τυμπανίζοντι τῷ Στωί-
 κῳ, καὶ διερρήγνυτο, ἐκ τῆς
 ἁρπύνης ὑπολογον) τότε δὲ
 τὸ ἐνδοσιμον παρασχέσθαι τῷ
 ἐπιστολῆς, ὡς αὐτῷ, ἐφῆ, ἐξερ-
 γάσθαι ὁ Κλεόθυμος Χρύσιππος,
 καὶ Ζεύς ὁ θαυμάσιος, καὶ
 Κλεόθυμος, ἐν μακρῇ δὲ ὥρᾳ,
 ἡρώτικος μόνον ἢ σκέμα
 τα φησὶν ὁφθαλμίας, τὰ δὲ ἄλλα,
 inquit, facit egregius ille Chrysippus, & Zenonille mirabilis,
 neq non Cleantes, verbum misera, neq quicquam præter ro-
 gatiunculas, & umbras duntaxat philosophorum: ceterum
 Etæmo.

bant oculos, quod hi iam
 metu trepidi sederet, ac pal-
 lidi, ipsaq; rultus inconstan-
 tia ac perplexitate crimen
 agnoscentes ab Etæmo cle
 intentum. Porro Aristane-
 eus quanquam esset sanè per-
 turbatus, vehementerq; con-
 sternatus animo, tamen nos
 iubebat bibere, conans ni-
 mirum id quod euenerat,
 commodè vertere, subri-
 dens interim: ac puerum res-
 dire iussit, respondens eas si-
 bi curare fore. Paulò autem
 post surgens, & Zeno clan-
 culum sese abduxit è conviv-
 uio, submonitus à padago-
 go, ut discederet, innuente,
 idq; tanquàm patris iussu. Ibi
 verò Cleodemus, qui iam dus-
 dum occasionem quaeritabat
 (nam gestiebat omnino cum
 Stoicis cõflictari, verum di-
 rumbebatur quòd non repe-
 rirer causam ad id satis idio-
 neà) tum igitur ansam præ-
 bente epistola: Huiusmodi

Ετοιμοκλῆς οἱ πλεῖστοι. καὶ αἱ
ἐπιστολαί, ὁρᾷτε ὅπως προσβυ-
τικαί. καὶ τὸ τελευτῶν, Οἰ-
στὺς ᾧ, Αἰσάννις, Εὐμο-
κλῆς δὲ, Ἀρτέμις. Ἡράκλεις,
εὐφρημα πάντα, καὶ ἔργα πρὶς
ποῦτα. καὶ Δί, ἔργον ὁ Εὐρω-
πὴρ κατακλέμει. καὶ ἡ κόρα
ᾗ, οἶμαι, αὐτὴν ἰσχυράδα
Αἰσάννις τοῖς τὸ δῆνον, ὥς
τε ἐκ ἀκαρῶν ὦντο μινυ-
δα τῷ Καλυδωνί, ἀλλὰ πρὸς
Εἰίας, ὧ Αἰσάννις, πρὶς
ὥς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ
καὶ φθάσει ὁ πρὸς βύτης ὑπὸ
λεμῶ, ὥσπερ ὁ Μελίαρις. ἄ-
πομαρυνθείς. καὶ τοι οὐδὲν
ἀνθάδοι δανόν. ἀδιάφο-
ρα ᾗ ὁ Χρύσιππος τὰ τοι-
αῦτα ἡγάγεον. Χρύσιππον
ᾗ μινυθὶ ὑλῆς (ἔργον ὁ
Ζεὺς ὁθιμὸς, ἐπὶ ἑρπας ἰαν-
τὸν, καὶ φθιγγάμει. σάμα
μινυθὸν) ἢ ἄφ' ἑνὸς ἀνδρὸς,
ἐκ ἑνὸς φησὶ σοφοῦ. Εὐμοκλῆς ᾗ γόη. καὶ μινυ-
τε τὸν Κλεάνθω καὶ Ζεῶντα,
σοφῆς

Etæmocles sunt plerique om-
nes. Videtis quàm & ipsæ
epistolæ graves sint ac se-
niles. Postremò Aristane-
tus hic Oeneus est, Etæmo-
cles Diana. Dij boni, quàm
bene auspiciata omnia quâq;
congrua celebrandæ festis-
uitati. Ita per Iouem, inquit
Hermon, supra hunc ac-
cumbens: inaudierat autem,
ut opinor, aprum quendam
Aristaneto paratum, ut in
conuiuio proponeretur, eoq;
putabat non intempestiuè
factam mentionem apri il-
lius Calydonij: at per Lares
Aristanete, fac quamprimùm
sacri partem mittas, ne se-
nex interim ille fame pe-
reat, tanquam Meleager ta-
befactus. Tamen si nihil
queat acerbum accidere,
quandoquidem Chrysippus
hæc indifferentia censet es-
se. Itane vos Chrysippum
nominatis? inquit Zeno
themis, erigens sese, maxi-
mâq; voce intonans: An ex

uno homine, qui non legitime philosophiam exerceat,
nempe præstigiatore isto Etæmocle, Cleanthem ac Zenonem
mei.

σοφὸς ἀνδράς, οἱ τινὲς δὲ καὶ
 οὐτὸς ὁ μῆς, ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ
 οὐ μὲν τῶν Διοσκῶρων ἡδύ,
 ὡς Ἐρμῶν, τὸς πολυκάμους πε-
 ρικάρκας, χυνοὺς ὄντας, καὶ
 ἀλῶνς ἀνὴρ, παραδοθείς
 τῷ δῆμῳ, οὐ δὲ τῶν Σωσρά-
 το γυνῆκα τῷ μαθητῇ ἰμοί-
 χων, ὡς Κλειόδημῳ, καὶ κατὰ
 ληφθεὶς τὰ ἄσχητα ἐπαθεῖν, ὅ
 σιωπῆσι δὲ δρῶσι αὐτὰ σιω-
 πιστὰς ἀποτοῖς; ἀπὸ δὲ μα-
 σσῶπος ἐξ ὧ τῶν ἰμαυτοῦ γυ-
 ναικὸς, ἡ δὲ ὅς ὁ Κλειόδημῳ,
 ὡς περ οὐ. ὅδ' τοῦ ξένου μαθη-
 τῆ λαβὼν τὸ φόδιον παρα-
 καταύκας, ἔπειτα ὡμοσα
 κατὰ τῆς πολιᾶς μὴ ἀλῆ-
 φείναι, ὅδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχ-
 μῶν ἀνείψω, ὅδ' ἄλλω τοῦς
 μαθητὰς, ἢ μὴ κατὰ καιρὸν
 ἀπαλῶσι τὸς μισθοὺς. ἀπὸ ἰκῆ-
 νο, ἔφη ὁ Ζηνόδοτος, ἐν ἄρ-
 ῆξιν ὅς γ' ὅμοιο, μὴ ἐχὶ φάρα-
 μακον ἀπαλῶσθαι καὶ τῶν
 ἐπὶ τ' πατέρα, καὶ ἅμα ἐτυχε
 πίνων, καὶ ὁπόσον ἔτι λοιπὸν

μετιμῖνι, viros sapientes?
 At qui tandem istis ipsi vos,
 qui hæc dicitis? annon tu
 Hermon Castoris & Pollu-
 cis caesariem, quam habes
 bant auream, circumtondis-
 sti? Cuius quidem facti po-
 nam dabis, carnisfici tradi-
 tus. Tu porro Cleodeme,
 nōne Sostriati discipuli tui
 uxorem stuprasti? Nōne in
 adulterio eo deprehensus,
 nefandissima passus es? An-
 non igitur silebitis, cū hu-
 iusmodi dedecorum vobis
 suis confesij? Atqui non
 sum mea ipsius uxoris les-
 no, Cleodemus inquit, quem-
 admodum tu: neque disci-
 puli diuersentis apud me
 viaticum sustuli, quod is dea
 posuerat, eoq; facto rapuif-
 se me per Palladem deierana
 abnegauī: neque quaternis
 drachmis scenero, neque di-
 scipulo obitorio collo in
 vincula duco nisi in tem-
 pore mercedem persolue-

runt. Verū illud, inquit Zeno: hemis, haudquaquam pos-
 sis inficias ire, te Critoni venenum, quo patrem necaret,
 ministrasse. Atque interea fortē bibebat: quicquid autem
 erat

τας ἐν τοῖς νόμοις ἰσχυρῶν γέ-
 λωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὁ-
 φησκάνοντας. ἔπειτα δὲ ἁ-
 σὴν μὴ μὲν ἄρα τὸ ἐπὶ τῶν πο-
 λῶν ἀνθρώπων ἀληθὲς ἦν, καὶ
 τὸ περὶ αὐτῶν ἀπάγχῃ τῶν
 ὁρθῶν νοτισμῶν τὸς ἐς μίαν
 τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἱκανοῖς
 φροντίδας συνήχης ἀφορῶν-
 τας, τοσούτων γὰρ φιλοσόφων
 παρόντων, ὃ δὲ κατ' ἐκ τῶν ἐν
 νῆα ἕξω ἑμαρτύματος λῶ-
 ἰδῆν, ἀπὸ οἱ ἐν τοῖς αἰσθη-
 τοῖς ἰσχυρῶν ἀσχιῶν. ὃ δὲ εἰς
 τὸ οἶνον ἐπὶ ἀναφείραν ἁ-
 ρον τὰ γινώσκοντα, νοτισμοῦ.
 ὅτι οἱ αὖτοῖς Εὐρομοκλῆς ἀσπῆ-
 ῖτι καὶ ἀποτοῖς ἐν γράφῃ. ἀνέ-
 σπαστο δὲ ὅτι τὸ πρῶτον, καὶ
 οἱ μὲν ἰδιώται νοσμίως πάν-
 τες ἰσχυροί, ὅτι παροινέουσιν, ὅτι
 ἀσχημονέουσιν ἐφ' αὐνοῦ. ἀπὸ
 ἱσχυρῶν μόνον, καὶ κατεργα-
 σκον αὐτὸς οἶμα, ὅς γε ἰσχυ-
 ροί, οἱ ὁποῖοι τινες εἰν ἄν-
 τῶν σχημάτων. οἱ σοφοὶ δὲ
 ἴσιν.

ses idiotas illos summa cū modestia conviviū agitantes, neque
 vīno petulantes, neq; indecorē sese gerētes: at ridebāt duntaxāt
 & iam damnabant eos opinor, quos dudū suspexerant, ex
 habitu iudicantes eos alicuius esse precij. Contra sapientes
 illi,

qui verbis alios antecelle-
 rent, quādam factis ipsis sese ri-
 diculos exhiberent. Deinde
 & illud veniebat in mēte
 eam, ne forte verum esset
 quod vulgò pleriq; diceba-
 rent, videlicet eruditionem à
 recta ratione bonisq; insti-
 tutis abducere istos, qui so-
 los libros spectarent, quibz
 sollicitudine curaq; quam il-
 li afferrent, perpetuò tene-
 rentur: quādoquidem quum
 ibi tam multi praesentes es-
 sent philosophi, ne casu qui-
 dem ullū erat cernere à pec-
 cando immunem: verum aliq
 faciebāt turpia, aliq dicebani
 turpiora. Neq; enim iam po-
 teram corū quae fiebant cul-
 pām vīno auctori imputare,
 mecū reputans cuiusmodi es-
 sent quae Etacmorles neque
 cibo neque potu etiamdum
 gustato scripserat. Ita rerum
 vices praeposere atq; inverte-
 re videbantur, siquidē vidis-

ῥόπον. ἀποκρινά μοι, ὦ Ζη-
νόθιμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ θεωμιώτατος
Δίφιλος, καὶ ὁ, τι ἀδιάρω-
ρον εἶν λέγοντος τ' ἡγεμάτων
τῶν λιτῶν, ὅθεν ἄν' ἢ τ' τοῖς
ἀπύτων σκοπεῖται, ὡς πάλιν
λιτῶν, καὶ ὅθεν τοῦτο ἀμφι-
τὸς πολλοῖς ἀνέχεται, καὶ λα-
νέται, καὶ τοκογλυφεῖται, καὶ
ἐν μισθῷ παύεται. πάντες
αὖ τῶν ἰδούτων μισοῦντος, καὶ
τῶν ἑπικυρώων κατηγόρων
τῶν, αὐτοὶ τὰ ἀσχετὰ ἰδούτων
ἐνικα ποιεῖται καὶ πάσχει, ἀ-
γανακτῶντος εἰ τις μὴ λαλῇ.
οἱ ἐν ἰπὶ Λάπυον. εἰ δὲ καὶ λαλῇ
ἔσται, τὸσαῦτα μὲν ἰδούτων
φυσιοῦται τὸσαῦτα δὲ τοῖς οἰ-
κίταις ἐπιδιδόντων, καὶ ἅμα
λέγων τῶν ὁδούτων πεισπῶν
ἐπιχέρεται, ἢ ὁ πᾶς ἔχει τ' Ζη-
νόθιμι, καὶ μὲν δὲ πᾶν
τοδ' ἀπὸν λεγόμενον. καὶ ἐμνή-
σασαι αὐτῶν μὲν, ἀπὸ ῥή-
ματι αὐτῶν τὸ ἴδιον, ἀν-
ὁ πᾶς οὐκ ἀνέκει, καὶ τρεῖς
ἐν τῇ γόμφῃ. καὶ ὁ Ερμων,

modis. Responde mihi Zeno-
them, vel tu, vel elegantissi-
mus iste Diphilus: quatenus
gratia pecunie possessionem
inter indifferentia ponendam
esse censeas, cum ex omnibus
nil aliud spectetis, quam ut
ipsi quamplurimum pecunie
possideatis, atque ob id cau-
se semper apud divites here-
tis, sceneratis, atque usuris in-
cumbitis, neque non mercede
docetis? Rursum cur volus-
ptatem detestemini, atque hac
de causa Epicureos in ius vo-
cetis: cum ipsi voluptatis gra-
tia turpissima tum faciis,
tum patimini: indigne fe-
rentes si quis vos non voca-
rit ad cenam. rursum si vo-
cemin, non sat est tantum
vorare ut cibo turgeatis, nisi
et famulis tantum done-
tis. Atque hæc cum diceret,
pariter et linctum reuelles
re conatus est, quod Zeno-
themidis puer tenebat, omni
carnium genere refertum:

planèque futurum erat, ut apertum illud ac solutum me-
dium in solum abijceret, nisi quia puer non omittebat è ma-
nibus, graviter aduersus trahentem retinens. Hic Hermon

Ἀπὸν μίαν ὄρνιν ἐκαστῷ, καὶ
ἀγρίας βόας, καὶ λαγῶα, καὶ ἰ-
χθύας ἐκ ταγίων, καὶ ὅσα α-
μοιβῶν, καὶ ὅσα ἐντραγῆν,
καὶ ἰχθὺ ἀπὸ φέροντα ταῦτα,
πευκέτω δ' οὐχ ἓν ἐκαστῷ πι-
νέειν, ἀλλ' Ἀεὶ αὐτῶν πρὸ
καὶ εὐκείῳ ἐπὶ μίᾳς τραπέ-
ζῃς κοινοῦν, καὶ τὰ παρ' αὐ-
τῷ ἐκείνων ἰχθὺν λαβεῖν.
Ζηνοθέμιδι δ' ὡς Στωϊκῷ,
καὶ Εὐκλείῳ ἐπὶ κούρῃ, ὁ-
μοίως κοινοῦν καὶ τέτοις. Ἐ-
τα ἔξῃς Κληοθύμῳ καὶ Ἴωνι,
καὶ ὅς ὡς νυμφίῳ καὶ ἰμῶι,
ὡς Διφίλῳ δ' τὰ ἀμφότερ' ὁ-
ρᾷ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ
μνησθῆναι μοι τούτων, ὡς Φί-
λων, διότι δὴ οὐ καὶ ἐν αὐτοῖς
ἰχθυόμεν εἰς τὸν λόγον. Φίλ-
ων μνησθῆναι δὴ. Λυκ. ὁ τοῦ-
του ἱερῶν πρῶτος ὅς ἐν ἄρχομας,
ἔφη, ἂν ἄλλοι καὶ μικρὸν ἐπι-
σχεθῶν, ἰχθὺν ἰσῆως, ἔφη, τοῦ-
των ἀνθρώπων παρόντων περὶ
ἰσῆως τι καὶ ἀσωματων ἐ-
πείν,

vocant, singula singulis a-
ues, carnes aprugnae, pula
paleporina, piscis Tageni-
cus, placenta: breuiter, il-
la, quaecunque liberum est,
seu velis in alium condere,
seu domum asportare malis.
Apponebatur igitur non sua
cuique quadrula; verum An-
ristaneto atque Eucrito ean-
dem in parte mensa una am-
bobus communis, ita ut de
sua virique parte quae se spe-
ctaret, esset edendum, aut
tollendum. Deinde altera
Zenothemidi Stoico & Her-
moni Epicureo, & his item
inter ipsos communis. Dein-
ceps Cleodemo atque Ion-
i. Post hos sponso ac mihi.
Porro Diphilo duorum pars
apposita, propterea quod
Zeno iam discesserat. Haec
facito, Philon, uti memo-
ria teneas. nam paulo post
ad intellectum narrationis
erunt vsui. PHIL. Memoria
vero sanè. LVC. Tum Ion:

Primus igitur exordiat, inquit, si quidem videtur. Dein-
de ubi paulisper intersiluisse: Conueniebat, inquit, fortas-
si, ut apud eiusmodi viros de ideis, atque in corporeis sub-

πᾶν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας,
 ἵνα δὲ μὴ ἀντιλήψοί μοι,
 ὅπως μὴ κατὰ ταυτὰ φιλο-
 σοφοῦσι, περὶ γάμων ἐγὼ τὰ
 ἀνότα. τὸ μὲν οὖν ἄεισερ λῶ,
 μὴ δέδοται γάμων, ἀπὸ πα-
 θερμῶν Πλάτωνι καὶ Σω-
 κράτη, παῖδες αὖτ' ἄνθρωποι
 γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀπρὸς τὸ εὖ
 ἄν περ ἀρετῶν. εἰ δὲ δὲ καὶ
 γυναικῶν γάμων κατὰ τὰ
 Πλάτωνι δοκουῦντα, κοινὰς
 εἶναι ἐκέλευεν τὰς γυναικας,
 ὡς ἐξω ἡλίου ἑμψ. γίγνωσθε
 πὶ τούτοις ἰσχυρῶς, ὡς οὐκ ἐν
 λαοῦ καὶ γυναικῶν. Διονυσό-
 δωρ ὁ δὲ, εἰ παύσῃ, ἐφ' ἧ βαρ-
 βαρικά μιν ἄδω; ποῦ γὰρ
 ἄν ἐνέεικομεν τὸν ἥλον ἐπὶ
 τέττε, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ
 φθίγγῃ καὶ βαρμὰς εἶπες. οἱ μὲν
 καὶ ὁ Διονυσόδωρ ὁ ἀντι-
 λοιδορεῖτο τὰ ἀνότα, ἀπὸ ὅ
 γραμματικὸς ἱστῶν ὁ βίβλ-
 τις ὁ, παύσασθε, ἐφ' ἧ ἐγὼ
 φθ

stantijs, deq; animi immo-
 talitate sermo habetur: ve-
 rum ne mihi contradicant
 ij, qui diuersam philosophiæ
 sectam sequuntur, de nuptijs
 dicam ea quæ congruunt.
 Atq; illud quidem optimum
 fuerat futurum, si nuptijs o-
 pus non haberemus sed Pla-
 tonis ac Socratis dogma se-
 cuti, à saminarum cominer-
 cio nos penitus abdicare-
 mus. Etenim qui ita fecis-
 sent, ij demum ad absolutam
 illam virtutem pertingere
 potuissent. Quòd si viris om-
 ninò ducendæ sint uxores,
 vt eas iuxta Platonicam sens-
 tentiam inter se communes
 habeant, videlicet quò ze-
 lotypia vacemus. Hæc quum
 essent risu excepta, vt quæ
 nimis intempestiuè diceren-
 tur, tum Dionysodorus: Non
 tu desines, inquit, barbarica
 ista nobis occinere? Nam vo-

bi zelotypiam istam repe-
 rias, aut apud quem? At tu etiam hiscere audes, inquit,
 sterquilinum? Ad hæc Dionysodorus, opinor, iam erat
 conuiitia quæ conueniebat, regesturus, verum Gramma-
 ticus Istitus vir optimus ille: Desinite, inquit, ego vo-
 bis

ἄρ' ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀνα-
γνώσομαι, καὶ ἀρξάμενος ἀντι-
γινώσκουσιν. καὶ γὰρ ταῦτα, ἔγωγε,
μνήμην, τὰ ἐκείνην

Ὅτι πότ' ἄρ' ἦγε Αἰσά-
νιτος ἐν μεγάροις,

Δία Κλειανθίς, ἀνασσ' ἐ-
πίφειτ' ἐν δ' οὐκίως,

Πρὸ χουσα πασάων ἀλ-
λάων παρθενικῶν,

Κρείσσωρ τ' Κυθέρης, ἡ δ'
αὐτὸς σιελῶς,

Νυμφίῃ καὶ σὺ δὲ χαῖρε,
λαρτιρῶν κράτιστι ἐφιδῶν,

Κρείσσωρ Νηρῶ, καὶ Θί-
τιδ' ὅπως παλός.

Ἀμύν δ' αὖθ' ὑμῖν ζῶ-
τον θαλαμῖον ὕμνον

Ξυλὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι
πομπῆς ἀεσώμεθα.

γίγνεται οὐδ' ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ
ἄκρος, ἡγομένης, ἀρεῖσθαι ἢ.

διὰ τὰ παραχρῆμα ἔδει. καὶ
ἀνέλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰ-

σαίνεον καὶ Εὐκλείην τὰ πρὸ
αὐτῶν ἐκείνη, καὶ τὰ τὰ μὲν,

καὶ ὁ Χαρίας, ὅσα ἐκείνη ἐ-
πατο, καὶ ἡ ὁμοίως, καὶ ὁ

Κλειόδητος, ὁ δὲ Δίωλος ἡγεῖτο
καὶ τὰ ὡς Ζεύωνι ἡδὲ ἀπτόντι

Κλεodemus. Porro Diphilus etiam Zenonis digressi partem

bis epithalamion recitabo.
simulq; cepit legere. erant
autem Elegiaci versus hi, si
satis memini:

Nuper Aristaneti in æ-
dibus unica summa

Nutrita est studio dius
Ceanthis hera,

Virginibus cunctis reli-
quis prastantior una,

Vel potior Phæbe, vel
potior Venere:

Salve & tu iuuenū valim
disime sponse valentum,

Nereo prior, ac fortior
Aeacida.

At rursus vobis hoc car-
men saepius olim

Commune ambobus cō-
iugiale canam.

Hæc, ita ut est consentaneū,
risus est consecutus. Reliquū

erat, ut cibi tolleretur. Iam-
que tollebant Aristanetus

atque Eucritus ex his quæ
sibi fuerant proposita, suam

utrerque partem. Tum ego
quæ mihi & Chareas item

quæ sibi erant proposita.
Eundem ad modum Ion &

cleodemus. Porro Diphilus etiam Zenonis digressi partem

παῖς, τὸν πὲρ ἑ Βερμων ὁ ἀνεί-
 κτω. πιοτέρων, ὡς ἔφω, ὁ δὲ
 ὁ δ' αὐτὴν πλάττω, καὶ ἐν ἑα
 πλουτεῖ ἑν' βοὴν τὸ ἐπὶ τού-
 τοις, καὶ συμπεσόντων ἑσσομεν
 ἀπὸ τῶν ταῖς ὀρνισιν αὐτῶν
 αἱ τὰ πρόσωπα. καὶ τ' ὡς ὁ
 νων ἐπελημμενοί, ἐπικαλῶν-
 τὸ βοηθῆν. οἱ δὲ Κλειόδημον,
 ὁ Βερμων, ὁ δὲ Ζηνοθέμις Ἀλ-
 κιδάμαντα καὶ Δίφιλον, καὶ
 σκυπτινὸν, οἱ μὲν ὡς τῶν, εἰ
 δὲ ὡς ἐκείνων, πάλιν μόνον τοῦ
 ἰων ὁ ἐκείν ὁ δὲ μίσην ἰαν-
 τὸν ἐφύλαττε, οἱ δὲ ἰμάχον-
 το συμπλακόμενοι. καὶ ὁ μὲν
 Ζηνοθέμις, σκύφον ἀράμι-
 νον ὁ δὲ τῆς τραπέζης, καὶ με-
 νον πὲρ τοῦ Αἰεσανέταν, ῥι-
 πτὴν ἐπὶ τὸν Βερμωνα, Κακεί-
 νον μὲν ἑμαρτε, παρ' οἱ οἱ
 τράπην ἄλλῃ. Αἰῶνι δὲ τοῦ
 νυμφίου τὸ κρανίον ἐς ἄνδρ,
 χερσὶ μάλα, καὶ βαθὴ τραυ-
 ματι. βοὴ οὐδ' παρὰ τῶν γυν-
 ναικῶν ἰχθύν, καὶ λατρεῖν δὲ
 ἔρ' ἐς τὸ μεταχέμιον αἰσπο-
 λῶν, καὶ μάλα καὶ μάλιστα τοῦ
 μαρ-

Itaque mulierum coorta vociferatio, quæ medium in præ-
 lium infliciebant: cum primis autem adolescentuli mater, cum

eam quæ ante Hermonē ias-
 cebat, tollere est aggressus :
 quæ quidē (ut iam diximus)
 erat pinguiuscula At ille cō-
 trā nitens retinebat, haud si-
 nens ut eq in se potiores fer-
 ret. Inter hæc clamore coor-
 to, utriq; in alterū irruentes,
 ipsis auib; facies mutuo cæ-
 debant, ac barbis inuicē pres-
 hensis auxilio aduocabant,
 hic quidem Cleodemum, pu-
 ta Hermon: ille verò, nempe
 Zenothemis, Alcidamantem
 ac Diphilum. Ac ceteri quis
 dē ad partes accesserūt, par-
 tim huius, partim illius, præ-
 ter vnū Ionem, qui sese neu-
 trum atque ancipitem serua-
 bat. Cæterum illi inuicem
 conferti pugnant, ac Ze-
 nothemis quidem scyphum ē
 mensa sublatum, cum qui co-
 ram Aristaneto stabat, abie-
 cit in Hermonem,

Atq; hunc haud tetigit,
 aliò sed flexus aberrat :

verum sponsi caput diffecit
 alto grauisimòque vulnere.

μαρακίς, ἐπὶ τὸ αἷμα ἔειδ', καὶ
 ἢ νύμφη δὲ ἀντιπύδισαι, φοβή-
 θῆσα ὑπὲρ αὐτῆς. ἐν τοσούτῳ δὲ
 ὁ Αλκιδάμας ἤϊσαν, ὡς Ζη-
 νοθέμιδι συμμαχῶν, καὶ παρ-
 τάξας τῇ Βακχιδίᾳ, τῷ Κλεο-
 δήμῳ μὲν τὸ κρανίον, ὡς Ερ-
 μων ὁ δὲ πλὴν σιαγόνα ἐπέ-
 τριψε, καὶ τῶν οἰκιστῶν ἐνὶ οἴ-
 κῳ βουθῶν αὐτοῖς ἐπαρδύντας
 κατέσπασεν· ὃ μὲν ἀπὸ τοῦ
 ποταμοῦ ἐκείνου, ἀπὸ δὲ μὲν Κλεο-
 δήμος, ὁρθῶν ὡς δακτύλῳ τὸν
 ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμιδι ὁ
 ἐξώρπηξεν, καὶ πλὴν εἶνα πρὸς τοῦ
 ἀπείραχον, ὃ δὲ Ερμων τὸν
 Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἡ-
 κοντα τῷ Ζηνοθέμιδι ὁ, ἀφ' ἧς
 καὶ ἐπὶ λιφανίῳ ἀπὸ τῷ λινο-
 τῆρ ὁ. ἐπράθη δὲ καὶ Ἰστιάς ὁ
 γραμματικὸς, ἐπλύνθη αὐ-
 τοῦς ἐπιχαρῶν, λαξ, οἶμαι,
 αἰς τοῦς ὀδόντας, ἅπὸ τῷ Κλεο-
 δήμῳ, Δίφιλον εἶναι οἰκιστῆ-
 ρα ὁ. ἐκὰς οὐδ' ἄθλιος ὡς
 τὰ τ' αὐτῷ Ομηρον, Αἴμ' ἑ-
 μείων. πολλὸν τῷ αἵματι, καὶ δα-
 κρύων μάλιστα ἡ πᾶσι. καὶ αὖ
 ἐν γυναικὶν ἐκείνων, ὡς Χαι-
 ρίᾳ

na undique erant omnia : dum & mulieres eiularent Chæ-
 reæ

iam sanguinem eius aspexisset: præterea & sponsa metu
 territa prosilijt. Inter hæc
 Alcidas strenuum virum
 præstijit, cum Zenothemidi
 ferret opem. & illi suo ba-
 culo, Cleodemi quidem cal-
 uariam, Hermonis verò ma-
 xillam cōminuit: adhæc è fa-
 mulis aliquot opitulari putâ-
 tes vulneravit: quâquâ illi ni-
 hil his rebus territi cesserūt:
 verum Cleodemus intentato
 digito Zenothemidi oculum
 effodit: tum admoventem na-
 rem mordicū auulsit. Porro Her-
 mon Diphilum Zenothemidi
 suppetias ferre conatū, è spō-
 da in terram præcipientem de-
 dit. Sauciatus est & Istieus
 grammaticus, dum interuen-
 tu suo studet eos dirimere:
 calice videlicet in dentes il-
 lius illiso, idq; à Cleodemo,
 eum hunc Diphilum esse cre-
 didisset, non Istieū. lacebat
 igitur miser ille iuxta suum
 ipsius Homerum, sanguinem
 ab ore vomens. Præterea tu-
 multus atq; lacrymarū plea-

ῥίε περὶ ῥυθίσσας, οἱ δ' ἄνθρωποι
 κατέπαυον. μέγιστον δ' ἔω αὖ.
 πάντων Λακων ὁ Ἀλκιδά-
 mas, ἐπὶ ἄπαξ τὸ καθ' ἑαυ-
 τὸν ἐτρέψατο, πᾶσιν τὸν
 πρῶτον ἔχοντα, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι
 ἰδοὶ ἐπίσπον, ἃ μὴ κατ' ἱκανὴν
 βακτηρίαν. ἔω δ' ἀπαρὰ τὸν
 ὤϊον ὀρθὸς ἐφύσθης, ἑλκῶν
 ἔκαστα, οὐκ ἀναμινύς ἐμαυ-
 τὸν. ἐπὶ τῷ ἱσιῶς διδασχῆς
 ἃς ἔειπε ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ
 Κενταύρους εἶδον ἄνθρωποι, τραπέ-
 zas ἀνατριπομένης, καὶ αἶμα
 ἐκχυμένον, καὶ σκύφους ρι-
 πτεμένους. τέλος δὲ ὁ Ἀλκιδά-
 mas ἀνατρέψας τὸν λυχνίον,
 σκότ' ὀμίχρ' ἐποίησε, καὶ τὰ
 πρῶτα, ὥς τὸ ἄκρος, μακρῶ
 χαλιπῶτιρον ἐκχύνει. καὶ
 ἦ ὁ ῥάδιος ἀπέρριπται φω-
 τὸς ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ ἀπρά-
 γου καὶ ἀνὰ ἑνὶ τῷ σκότῳ καὶ
 ἐπὶ παρῶν τις λυχνίον ποτὶ
 κομίσων, κατελήφθη Ἀλκι-
 δάμας μὲν, τὴν ἀντικείμε-
 ἄρ' ἑμῶν, καὶ πρὸς βίαν
 οὖν.

tenebris. Post ubi accederet nescio, quis, lucernā tandem appor-
 tans, Alcidas quidē repertus est tibiцина vestē sustollēs, vic-

rea spēse circūfusa, dumq̃
 alij has student compefcere.
 Porro maxima malorum om-
 nium pars erat Alcida-
 mas, posteaquam semel ad
 suū redisset ingenium, ferēs
 quicunq̃ forte in ipsum in-
 cidisset. Neque verò pauci in
 eo praelio cecidissent, scito,
 ni baculum is fregisset. Ego
 porro iuxta parietem erectus
 asistens, spectabam omnia,
 neque me ei negotio admi-
 scebam, nimirum Istiei iam
 doctus exemplo, quā esset
 periculosum eiusmodi con-
 flictus velle dirimere. Lapi-
 thas itaque Centauroisq̃ vi-
 disses, everti mensas, effundi
 sanguinem, projici scyphos.
 Demum Alcidas submer-
 sa lucerna magnas induxit
 tenebras. Iamq̃ res, ut est
 coniectu facile, atrocior e-
 tiam multò esse cœpit, præ-
 sertim cū haud esset pro-
 cliue luminis copiā alicunde
 recuperare: sed multa inte-
 rim ac saeva patrata sunt in

αυφρεχθῆναι αὐτῇ σπονδᾶς
 [αὐτῇ] Διονυσόδωρ δὲ, ἀπὸ
 τιγίλοισιν ἐπαράθῃ ποιῶν.
 κῶς σκύφος ᾧ ἐξέπυσεν ἐκ τῆς
 πόλεως, ἐξαρσάνων αὐτῷ, ἔτ'
 ἀπολογίζωντος, ἰὼνα ἐξ ἄν-
 ῳ μόνον ἐν τῇ ταραχῇ, δύναι
 αὐτῷ, ὥπως μὴ ἀπολοιῶ· καὶ ὁ
 ἰὼν κηδεμονικῶς ἔλαχε τῷτο
 ποιητικῆς ἐπὶ τούτοις σιγῆς.
 θητὸ συμπόσιον, τελευτήσας
 ἐκ τῆς δακρύων αὐθιγῆς ἔχων
 τα, ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάματι καὶ τῷ
 Διονυσόδωρ καὶ ἰωνί καὶ οἱ τῆς
 τραυματικῆς φορέας ἐξέκο-
 μίσοντο, πονήρας ἔχοντες, καὶ
 μάλιστα ὁ προσδύτης Ζηνοθέ-
 μης ἀμφοτέρωθεν τῇ μὲν τῆς ἐρι-
 νος, τῇ δὲ τῷ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ
 πλημυρίῃ, βῶν ἀπόκρυπτον
 ἐπὶ ἀλγυδόνω, ὥς τι καὶ τῷ Βρ-
 μιναι, καὶ πρὶν ἐκ κακοῖς οὐτα
 (δύο γὰρ ὁ δούλος ἐκκρίνοισι)
 ἀντιμαρτύρεσθαι λήγοντα,
 μεμνῆσομέναι, ὧ Ζηνοθέμι,
 ὅς ἐκ ἀδιόφορον ἦν τὸν πό-
 νον καὶ ὁ νυμφίος ὧ, ἀκασμῆς
 ἐν τῷ τραύματι Διονίαν, ἀπὸ
 γὰρ ὅς τινος οἰκίαν, ταυνίας
 κατὰ λημμῆος τινος κεφαλῆς,
 ἀ Διονίαν εὐρατο, domū reuectus est fascijs reuincto capite,
 eadem

cum illa congredi pugnantem,
 Dionysodorus autem in alia
 quodā ridiculo facinore de-
 prehensus est. Nam ut surre-
 xerat, scyphus ē sinu illius ex-
 lapsus in solū decidit: postea
 excusans aiebat Ionem in tu-
 multu calicem sublatum sibi
 tradidisse, ne periret. Id ita
 factū, Ion admodū sollicitē
 quasi patronū agens assue-
 rabat. His rebus dimissū est
 cōuiuiū, ἀ lachrymis denuō
 in ridiculū exitū conuersum,
 idē Alcīdamātis, Dionyso-
 dori, atq. Ionis gratia. Por-
 rō qui erāt sauei, sublati sar-
 cinæ ritu forās deportaban-
 tur miseris affecti modis, ma-
 ximē senex ille Zenothemis,
 pariter tū oculo tū nare mu-
 tilatus, enecari se prae crucia-
 tu clamitans: adeo ut Her-
 mon, quanquā ne ipse quidē
 experti malorū (nā huic dua-
 dentes fuerāt excusī) palām
 attestare iur: Memineris, in-
 quiens, ὁ Zenothemis, ne post
 hac dolorē in medijs habedū
 ducas. At sponsum iā vulnere
 eadem

ἐπὶ τὸ σῦν ὁ ἀνατιθέας, ἐφ' ὃ
 πῶ νύμφῳ ἀπάξῃν ἔμελ-
 λον, σικρὸς ἄθλιος τὸς γάμους
 ἰορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ
 Διόνις ὁ ἐπιμελεῖτο διὰ τὰ
 δαυατὰ, καὶ καθυδύσσοντο
 ἀπύροντες, ἐμοῦ τὸν οἶνον ποιοῦ-
 ῖν τῶς ὁδοῖς. ὁ μὲν τοι Ἀλκι-
 δάμας αὐτῷ ἔμελλεν. ἔγὰρ ἐξ
 Αὐκίθυσαρ' ἐκβαλεῖν τὰν ἄν-
 θρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἐ-
 αὐτ' ἐπὶ τ' κλίνης, πηλὴς ἐξ
 καθυδύσας. τὸ γοι τέλος, ἃ κα-
 ρὶ Φίλων, ἐγὼν τοῦ συμπα-
 οίης, ἣ ἄμενον τὸ τραγικὸν ἐν
 κῆρ ἁπλῶν τοῖς Ποικίλοις μορφά-
 τ' Αὐμονίω. ποικίλ' ἄλ-
 ηὲς ἀρ' αὐτοῖς θεοῖς καὶ τὰς Αὐ-
 κίθυς ἐκ ἐτελέσθη. ἀπὸ σφόδ-
 ρητος γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ
 ταῦτα. ἐκ ἑνὸς τε μὲν ἄνθρωπος
 ἔστιν, ὡς ἐκ ἄσφαλτος, ἀπὸ ἄλλου
 μόνον ὅντα συνίστασθαι

τοῖς τοῖς φίλοις
 οἷοις.

Rursum qua ceriò sperâris,

Ea frustratò non contingunt.

Siquidem ὁ ἡαε planè præter expectationem atq; inopinatè
 exierunt. Præterea ὁ illud iam didici, non esse tutum,
 cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis
 agitare conuiuium.

eidem impositus vehiculo,
 quo sponsam fuerat abdu-
 xurus. Atque ita miser ille
 nuptias acerbis celebrârat.
 Deinde ὁ alijs item Dionî-
 cus pro sua virili remedium
 adhibuerat. Postremò post-
 quâ iam dormierant, aspor-
 tati sunt plerique medijs in
 vijs vomentes. Cæterùm Al-
 cidamas inibi remanebat.
 Neq; enim valebâi hominem
 extrudere, posteaquam semel
 sese in spondâ abiecerat, atq;
 ibi transuersus accubuisse.
 Hic erat, ὁ bone Philon, eius
 exitus conuiuij, de quo rectis-
 simè illud dici possit, quod
 in fine Tragædiarum non-
 nunquam accinitur:

Sunt fortuna varij casus.

Plurima quæ haud spe-
 raueris unquam,

Ea conficiunt numina di-
 uum.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

[*a* NOVAM quandam.] Exordium ab admiratione & rei novitate. [*b* Proinde nunquam.] Petitio. [*c* Extraq; teli.] Hoc est, in tuto, citraq; periculum. [*d* A' mero.] Excusatio. [*e* Odimemorem.] Innuit poetica, non oportere meminisse eorum quæ in convivijs vel sunt vel dicuntur. Ex institutione autem Lycurgi, qui nati maximus erat, stabat ad ostium, & ad publica convivia ingredientibus ostendebat fores, dicens: Per has nullus egreditur sermo: admonens, nihil efficiendum si quid liberius dictum esset in convivio. Horatius hoc quoque inter iucundi convivij commoditates commemorat:

— ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminet.

Huc pertinet ille Græcorum Senarius:

Τὸν δὲ γυναικὸς ὄρεον ἄς οἷον γε ἀφ' οὗ:

Inscribo vino, si quæ iurat fœmina:

Inmens, irrita esse solere, quæcunque in comotationibus effusuntur. Huc ascribendum, maiores Baccho simul & ferulam & obliuionem consecrassè: nimirum hoc innuentes, non oportere meminisse quid in convivio peccatum sit, aut cerè leuem admodum ac puerilem reprehensionem sufficere. Nam ferula pueros cædi solito, vel Iuvenalis indicat:

Et nos ergo manum ferulæ subduximus—.

[*f* Verùm Agamemnoniæ.] Αἴν' ἐκ ἀγέδης, id est,

At non Atridæ sic est Agamemnoni visum.

Carmen est ex Iliados Homericæ libro primo sumptum: quod cetero proverbialiter usurpatur, cum quis tyrannico more, sequitur non quod differet æquitas, sed quod animo collubitum sit. [*g* Arifstænetus.] γελωπιός. [*h* Melitæum.] Melitæus castrum dicitur is qui habetur in delicijs, ac lautius in ocio alitur ad voluptatem, non ad usum. [*i* Opiparam.] Olim canam summo apparatu & omnigenis lauticijs assatim instructam, opiparam vocabant. [*k* Syllogismus cornutus.] Dialecticè cornutum appellant Syllogismum, dilemma, velut inexpugnabilem. [*l* Optabam ut terra.] παροψία, sumpta ex hoc hemistichio

hemistichio Homericæ Iliad. 4. τὸν πολυκαὶ δ' ἑῶα χθονί, id est, Tellus ipsa mihi tunc ampla debiscat. in Cæterum admirandus.] Hoc fortasse turpe & inuerecundum, petulans & obscenum tunc etiam, sciet & hodie: quia in loco publico & in conspectu aliorum aut præsenitium, aut prætereuntium fieret.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DIALOGI MERETRICIJ.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

VT in superioribus dialogis, breuioribus quidem illis, Lucianus cum superiorum tum inferiorum res irridet, sumpta, ut videtur, occasione partim ex Homero, & ceteris epicis, partim ex Trægædiarum quoque scriptoribus: ita in hisce meretricum colloquijs, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciuiam persequitur, idque accepta eius rei occasione atque materia ex Menandro, & eius ætatis comædis. Eadem enim & illic argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentij ac Plauti conuersionibus coniecturam facere licet. Quod si autem in re non usque adeo graui aut periculosa etiam diuinare licet, videtur Lucianus exercitandi quoque gratia huiusmodi lusitasse, quippe qui ijs quibus aliquando rhetoricam tum alibi, tum in Gallia quoque professus est, huiusmodi quasi exempla quædam proposita voluerit. Ita enim accuratè hic vbique Atticam elegantiam ac proprietatem custodiuit, ut prorsus ad imitationem hæc composuisse videatur. Neque verò hoc loco crimini nobis verterit quispiam, quasi meretricia hæc, & infanda etiam nonnulla, Latina facta iuuentuti legenda proponamus. Nam præterquam quod suscepto operi seruiendum fuit, etiam illud defendere nos debet, quod ex sapientioribus quoque dixisse quidam fertur: Mala cognoscenda esse, non ut faciamus, sed ut facilius cuitemus.

ΓΑΓ.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ
Θαίς.GLYCERÆ ET
Thais.

GLYCER A.

Ον σπατιώτω
Θαί, † Ακαρ-
νάνα, ὅς πάλα
μὲν Αβρότονον

ἔχει, μετὰ ταῦτα δὲ ἡρώδης
μου, τὸν ὑπάρκον λέγω, †
ἐν τῇ χαμῦδι, οἶδα αὐτόν,
ἢ ἐπιλήσας τὸν ἄνθρωπον;
Θα. οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὅ Γλυ-
κείον, ἢ συνέπιπτε μετ' ὑμῶν
πῆρυσιν ἐν τοῖς ἁλώοις. τι ἄ-
τῆτο; ἰφκέρς γάρ τι περὶ αὐ-
τῷ διηγήσασθαι. Γλυ. Γοργόνα
αὐτόν, ἢ παμπόνηρ ὅφιν η
θλοκοῦσα εἶναι, ἀπίσπασιν ἀπὶ
ἐμὲ ἡπαράσσασα. Θα. καὶ νυν
σοι μὲν ἡ ἄνους ὁ πρόσσι, Γορ-
γόναρ δὲ ἑταῖραν ποιούτω;
Γλυ. νού ὦ Θαί, ἢ τὸ πρᾶγμα
οὐ μετρίως μου ἤψατο. Θα.
πικρὸν μὲν ὅ Γλυκείον, ἐκ
ἀδούκτου δὲ, ἀλλὰ ἡσθδὲ γὰρ
γινώσκω ὑφ' ὑμῶν τῶν ἑτα-
ρῶν. ἔκωκω γὰρ ὅτι ἀνιᾶσθαι

ΤΗΑ. Malum quidem hoc est, Glycerium: haudqua-
quam novum aut mirum tamen, sed consuetum adeo, ac
fieri à nobis meretricibus solitum. Proinde neque morore
affici

litem istum;
Thais, Acar-
nanē, qui du-
dum quidem

Abrotanum habebat, post
autem me amavit, purpuras
tū istum dico, nosse ipsum,
an oblita es hominis? ΤΗ.

Quid ni nossem; Glyceriū;
nam ὅ potavit nobiscum se-
periori anno in festis Arua-
libus. Sed quid istud? vidē-
ris enim nescio quid de illō
narratura esse. GL. Gor-
gona ipsum, sceleratissima is-
ta, quae se amicā esse meam
simulabat, subductum ver-
bis à me abstraxit. ΤΗΑ.

Et nunc tibi quidem ille am-
plius non conuersatur, Gor-
gonam autem amicam sibi
paravit? GLY. Ita est, ὅ
Thais: atq; hæc res non me-
diocriter dolore me afficit.

ἄρα, ὅτι μὲν φασὶν ἡ Γορ-
 γόνη δὲ γὰρ οὐκ Ἀβρότονον ἐπ'
 αὐτῷ πρότερον ἐμίψατο, καὶ
 δι' οὗ αὐτῇ ἀτὰρ ἐκείνο θαν-
 μέτω, τίς ἢ ἐπὶ νύκτι αὐτῆς ὁ-
 σπασίτης οὖτ' ὅτι, ἐκ τῶν δὲ μὴ
 παντάπασιν τυφλὸς εἶμι, ὅς
 ἐξ ἰωράκης τὰς μὲν τεύχας αὐ-
 τῷ ἀρσενῶς ἔχουσαν καὶ ἱππο-
 λὺν τῷ μετὰ πρὸς ἀπηγμένας τὰ
 χάλη δὲ, περὶ δὲ τὴν νύκτι
 καὶ πρὸς ἀλγῆν ὅτι, καὶ πρὸς
 σῆμοι ἐν αὐτῷ αὐτὸς φησὶ, καὶ
 ὅτι μακρὰ ἐν μόνον, ὁ μὲν
 εἰς καὶ ὁρβὴ, καὶ μετὰ πᾶ-
 νος παρὰ γὰρ. Γλυ. οἱ γὰρ,
 ὅτι οἱ, ὅτι καὶ αὐτῶν τὸν
 Ἀκάρνανα; ἐκοίωσα, ὡς φαρ-
 μακὸς ἢ χρυσάειον, ἢ μήτηρ
 αὐτῆς. Οὐκοῦν αὖτις τινος ὁ δὲ
 ἐπιμαρτυρῶν, καὶ τὸν σελῶν
 κατὰ γὰρ; φασὶ δὲ αὐτῷ καὶ
 πρὸς αὐτῶν ὅτι, ἐκείνη ἐξέ-
 μνη τὸν ἄνθρωπον, πρὸς
 τὸν φαρμάκων ἐχέουσα καὶ
 νῦν τρυφῶσιν αὐτῶν. Θαι.
 καὶ σὺ δὲ Γλυκείον, ἄπορ' ἔν-
 γνους, τοῦτον δὲ χάραγμα.
 vertit hominem, pharmaco quodam ei temperato, ac bibere
 dato: & nunc vindemiant ipsum. T H A. Tu quoque Glyce-
 rium, alium aliquem vindemiabis, istum autem valere sine.

affici nimium deet, neque
 accusare Gorgonam. Neque
 enim tibi Abrotanum ob hoc
 prius succensuit, quanquam
 amica inter vos eratis. Crea-
 terum illud miror, quidnam
 adeo laudet in ea miles iste,
 nisi si omnino cæcus est, qui
 non viderit capillitium il-
 lam tarum habere, & in
 multam usque frontem de-
 ductum: deinde & labia li-
 uida, atque emortua, col-
 lum autem exile, & extan-
 tes in eo venas, longumq; na-
 sum. Unum solum habet,
 quod procera est, & recta,
 & ridet admodum illece-
 brosum quiddam. GL. An
 tu putas, ô Thais, propter
 pulchritudinem amasse il-
 lam Acarnanem? an nescis
 quod venesica est Chrysa-
 rium, mater illius, a Thessa-
 las nescio quas incantationes
 sciens, ac lunâ deducens? A-
 iunt autem ipsam volare quodq;
 noctu illa igitur in insaniam

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a THESSALAS incantationes.] *Thessala* gens præter
cæteras venificij nomine notata est: id quod ex innumeris scri-
ptoribus liquet. *Thessala* quoque venificam & præstigiatricem
significat plerumque. vnde *Menander* *Thessalam* cognominavit
fabulam complexam, ambages seminarum, lunam detrahentis.
Eidem *Luciano* Θεσσαλά φασαί, & *Horatio* von *Thessala*, &
Thessala portenta, magicum murmur & cantiones sunt. Eam
superstitionem in *Thessalos* à *Medea* profectam existimant, quæ
illac cum fugeres, scriniolum magicis herbis plenum deiecit: eaq;
spersa suppullulasse, *Suidas* in vocabulo Θεσσαλὸν γυνή anno-
tat. *Lucanus* in *Thessalia* solium, venenorum ferax, herbasq; noc-
centes procreans, id confert.

MYRTION, ΠΑΜ-
ΦΙΛΩ & Δορίς.

MYRTIVM, PAM-
philus, & Doris.

MYRTIVM.

Γ Αμᾶς, ὦ Πάμφιλε, τὴν
Φίλωνος τῆ ναυκλη-
ρου θυγατέρα; καὶ ἡ-
δύσε γυγαμικῆσαι φασίν. οἱ
τοσοῦτοι δ' ὄρκοι, οὓς ὤμο-
σας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκα-
ρῇ πάντα οἴχεται, καὶ ἐπιτε-
λησά Μυρτίου νύ, καὶ ταῦ-
τα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κνας
μεῖζα ὄζορον ἢ δὴ τοῦτο
νοῦ καὶ μόνον ἐπιτάμω τῆ
σὺ ἔρω, ὅτι μου τηλικαύ-
την πεποίησας τὴν γαστέρα,
καὶ

D Vcine, Pamphile,
Philonis naucleri i-
stius filiam? Iam es
nim vxorem duxisse te aiunt.
Tot autem iuramenta quæ
iurasti, & lachrymæ istæ,
breui adeo momento omnia
evanuerunt? nunc Myrtij
oblitus prorsum es? idq; etiā
Pamphile, cum ostendit iam
menssem ex te prægnans sim?
Quippe hoc vel solum ex
tuo amore consecuta sum, &
mihî tantum implevissti vterum,

καὶ μὲν μικρὸν παροτρυν-
 ῶμαι λέγει, πρᾶγμα ἰταίρε
 βαρύνον. οὐ γὰρ ἐκθύσω τὸ
 τιθεῖν, καὶ μάστιγας, ἃ ἄλλοι
 ἔχουσιν, ἀλλὰ Πάμφιλον ὄνομα
 μάσασα, ἐγὼ γὰρ ἔξω παρὰ
 μύθους τὸ ἔρωτες, σοὶ δὲ ὄνομα
 αἰὲν ὅτι περὶ τῶν ἐκείνων.
 ὡς ἄπιστος γὰρ ἔχουσι περὶ τῶν
 ἀθλίων αὐτὸ μητέρα γαμῶς
 δὲ οὐ καλὸν παρθέον. ἔδωκε
 γὰρ αὐτὸν ἑναχτοῦ ἐν τοῖς θεοῖς.
 μοφοῖς μὲν τῆς μητρὸς,
 οὐδὲν αἰδέσθαι, ὅτι αἰὲν τῶν
 οὐκ ἐστὶ ὁμοῖα Πάμφιλον. καὶ
 σὺ δὲ οὐκ ἐπὶ πρότερον ἴδου αὐ-
 τὸν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς
 ὀφθαλμοὺς ἴδου, μή σε ἀνιάσ-
 τως, ἃ πάντων γυναικῶν ἐχθρὸς
 εἶναι, μηδὲ ὅτι διάστροφός ἐστι,
 καὶ ἵς ἀκίλως ὁρᾷσι μάλλον
 δὲ τὸν Φίλωνα ἰδράκας ἢ πα-
 τέρᾳ ἢ νύμφῃ, τὸ πρόσωπον
 οὐκ οἶδα, ὡς οὐδὲν ἐστὶ δίκαι-
 ον τῶν θυγατέρων ἰδέσθαι. Πάμ-
 ῃ σου λυρῆς, ὡς Μύρτιον,
 ἀπόσομαι, πορθέως καὶ γὰρ
 μὲν ναυκληρὸς ἀνελπίστου
 illius nosti: quare nihil amplius opus erit filiam quoque vide-
 re. PAM. Adhuc, Myrtium, nugantem te audio, vir-
 gine, ac nuptias nescio quas nauticas commemorantem.

me non ita multo post li-
 beros alere oportebit, rem
 meretrici grauisissimam. Ne-
 que enim exponam infan-
 tem, et maxime si masculus nas-
 catur, sed Pamphilo ei no-
 mine imposto, ego quidem
 solamen quoddam amoris ha-
 bebo: tibi vero exprobrabit
 aliquando accedens ad te il-
 le, quod perfidus fueris in
 miseram ipsius matrem. Cæ-
 terum Pamphile, haudqua-
 quam formosam virginem
 ducis. Vidi enim nuper ipsam
 in Thesmophorijs una cum
 matre, nondum etiam sciens
 quod propter ipsam Pam-
 philum visura amplius non
 essem. Proin tu quoque antea
 ipsam contemplare, faciemque
 et oculos ipsius vide, ne te
 postea diseruciet, quod ca-
 sios eos admodum habet: ne-
 que etiam quod distorti sunt
 et se mutuo aspiciunt. Imò
 verò Philonem vidisti, pa-
 trem puellæ. faciem igitur
 illius nosti. quare nihil amplius opus erit filiam quoque vide-
 re.

Bbbb

Egón.

ἐγὼ δὲ ἢ συμμῶ τινα ἢ λα-
λῶν νύμφην οἶλα, ἢ ὅτι φί-
λων ὁ Αλωπεκῆσθ, οἶμαι ἢ
ἐκείνου ἤγαγον δέ, θυγάτηρα
ὅπως ἔχῃ ὠραίαν ἢ δὴ γάμος
ἀν' οὐδὲ εἶν' ὅτι οὐδ' ὅτι
τῷ πατρὶ. μνησθῆναι γὰρ ὡς
πρότερον ἐδικάσατο περὶ συμ-
βολαίου ναυτικοῦ. τάρανδον
γὰρ οἶμαι, ὁ φέρον τῷ πατρὶ
οὐκ ἠθέλησεν κτείναν, ὁ δὲ πα-
ρὰ τοὺς ναυδολίνας ἀπύρα
γὰρ αὐτόν, καὶ μόνος ἐξέτισεν
αὐτόν, ὅς ὁλον, ὡς ὁ πατήρ ἐ-
φασκεν. ἢ δὲ καὶ γαμῶν ἰδέ-
σθαι μοι, πῶ τῷ Δημῶ ἔβυ-
γάτηρα πῶ τῷ Περυσίῃ ἔβυ-
γη γυμνός ἀφ' ἑσθλῶν ταῦτα πῶς
μνηστὴς ἀνέψιλον οὐσαν, πῶ
Φίλωνος ἐγάμην ἄλλ' οὐδ' ὅτι
θῶ ταῦτα ἤκουσας, ἢ σωτέ-
θῃκας αὐτὴν, ὧ Μύρτιον, καί-
νός τιςας ἡχοτυπίας σπία.
μαχοῦσα; Μύρ. οὐκ ἔνδ' γα-
μῆς, ὧ Πάμφιλι; Πάμ. μῆμη-
νας, ὧ Μύρτιον, ἢ ἡραπαλῆς.

Egōn' autem simiam alia
quam, aut formosam spon-
sam noui? aut omnino quod
Philon Alopecensis (nium
enim opinor te dicere) hi-
liam habet nubilem? At ne-
que patri amicus ille est.

Memini enim de pæcio nau-
tico non multo ante iunctio
illum cum illo contendere.

Nam talentum, opinor, des-
bens patri exolueri nolebat.
Pater autem apud eos qui
controuersias nauticas dis-
ceptant, accusauit illum: a-
deoq; agrè eum exoluit il-
lud, imò neque totum, ut pa-
ter dicebat. Quod si autem
uxorem ducere etiam decre-
tum mihi esset, Demæ scilicet
filia relicta, eius qui su-
periore anno exercitum du-
xit, idē etiam cum conso-
brina ea mihi sit, Philonis
istam nescio quam uxorem
ducerem? Tu verò unde
ista audiisti? an fortè ipsa
hoc effinxisti, nouas quas-

dam zelotypias meditando, & cum ijs perinde ut cum umbris
nequiequam digladiando? MYR. Proinde uxorem, Pam-
phile, non duces? PA. Infans, Myrtiū, aut certè temulenta ei.

Atqui

ἄρα τοι χθὲς οὐ πᾶν ἐμὲ
 ὤμην. ΜΥΡ. ἡ Δωρίς αὐτὴ ἔ-
 λυπησέ με· παρεθέσα γὰρ ὡς
 ἔρια ὠνύσαιτό μοι ἐπὶ τῷ γα-
 στέρα, καὶ ὥς αὐτὸ τῇ λοχέῃ ὡς
 ἔπερ' ἐμὲ, Λισβίαν, ἔφη, ἐντυ-
 χῶσαν αὐτῇ. μάκρον δ' οὐ αὖ-
 τῷ, ὦ Δωρί, ἤξει ἄπρ' ἀκίκο-
 ας, ἔξει μὲν ἰδέσθαι αὐτά. ΔΩ.
 ἂν' ἐπιπιδέλω, ὃ Λισβοῖνα,
 ἥτι' ἐψώσάμην· ἐπεὶ γὰρ κα-
 τὰ τὸ πρυτανέον ἐχθρόμην,
 ἐντυχέ μοι ἡ Λισβία μεδίω-
 σα, καὶ φησὶν, ὃ ἔρασ' ἐν μῶν
 ὃ Πάμφιλον γαμῆ τῷ Φί-
 λων· ὅτι γατρία. ἂν ἂν πρὶ-
 σοίην, ἡξίου με παρακύψας
 σαρ' ἐς τὸν στυγερὸν ὠμίον,
 ἰδὲν πάντα κατ' ἐς μεμνῆα, καὶ
 πώληϊδ' αὖ, καὶ θόρυβον, καὶ ὕ-
 μνησιον ἔδοντάς τινας. Πά-
 τίδρ', παρακύψας, ὦ Δωρί,
 Δω. καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαν-
 τα ὡς ἔφη. Πά. μανθάνω τῶν
 ἀνείνων, ὅτι πάντα ἡ Λισβία,
 Δωρί, πρὸς αἰ' ἐψώσατο, καὶ οὐ
 τέληθ' ἀπ' ἡλικίας Μυρτίου.
 πάλιν μάτῳ γὰρ ἰσχυρά θητε-
 οῦτε

tibi Dori, mentita Lesbica est, & tu vera Myrtio quoque
 renunciasti, nisi quod metu frustra amba territa estis.

Atqui heri non ita multum
 inebriati fuimus. MYRT.
 Doris hæc merore isto affe-
 cit me. Nam cum forte mis-
 sa esset ut lanas coemeret
 mihi ad ventrem, & vota pro
 me faceret, Lesbia ait fore
 convenisse se. Quin potius
 ipsa huic, Dori narra que
 audieris, nisi iuta finxisti ea.
 DOR. At melè dispeream,
 hera, si quicquam mentita fui.
 Nam postquam eò loci ubi
 curia est, veneram, obuiam
 fit mihi fortè Lesbica, subri-
 dens atq; ait: Amator vester
 Pamphilus uxorem ducit,
 Philonis filiam. Ac si crede-
 re nollem, iussit ut in angu-
 portum vestrū intro aspice-
 rem, ubi omnia corollis &
 feris ornata essent: præterea
 & iibicina, & tumultus, &
 qui Hymenæū canerent, non
 nulli. PAM. Quid igitur
 aspexisti intro? DOR. At-
 que admodum, vidisq; omnia
 quæ illa dixit. PAM. Intel-
 ligo errorem, neque omnia

οὐτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι.
ἀλλὰ νῦν ἀνιμνήθην ἀκόσας
τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέ-
στρεψα παρ' ὑμῶν. ἔφη γάρ,
ὦ Πάμφιλι, ὁ μὲν ἡλικιώτης
σοι Charmίδης, ὁ δὲ γάτον
Λευσάντης υἱὸς, γαμῆ ἡδὲ καὶ
σαφρονῆ, σὺ δὲ μέχρι τιν'
ἐταίρα φασκεῖς τοιούτῃ παρὰ
κῶων αὐτῇ, ἐς ὕπνον κατὰ χ-
θλιν, ἔτα ἔωθεν πᾶλλον ἀπὸ
τῆς οἰκίας, ὥς τε οὐδὲν ἔσθον
ἢ ἡ Δωρὶς ὕστερον ἔσθῃ ἢ δὲ
ἀπιστῆς, αὐθις ἀπελθούσα, ὦ
Δωρὶ ἀκείδωσι δὲ μὴ τὸν σε-
υαπὸν, ἀλλὰ τὸν θύραν, πο-
τεράσι πρὶν ἡ λατρεῖς μὲν ἔν-
ρῆσις γὰρ τὸν γάτον.
Μὲν ἀπίστας, ὦ Πάμφιλι·
ἀπὸ γὰρ αὐτῆς γὰρ ἄν, ἔτι τοῖς
τοῖς γὰρ. Πάμ. ἀλλ' οὐκ ἄν
ἐγγὺς, καὶ δ' ἄτω μανέντω, ὥς
ἐκλαθίσθω Μυρτίς, καὶ ταύ-
τα, ἡδὲ μοι κούρους
παύσιον.

na esse. MY. Servasti me, Pamphile. Stragulāssē equi-
me, si quicquam tale factum fuisset. PA. At factum non est,
neque ita insaniero ego, ut Myrū oblitus esse videar,
praesertim iam veterum ex me
fereat.

Nep enim nuptia ille apud
nos sunt sed in mentem nunc
venit mihi quod ex matre
audiui quando à vobis heri
domum reuersus fui. Nam
illa mihi, Pamphile, inquit
tū, æqualis hic quidem tuus
Charmides, vicini huius A-
ristaneti filius, uxorem iam
ducit, & respicit. Tu verò
quousq; tandem cum amica
consuetudinem habebis? Ta-
lia ego tum audiens, per ne-
gligentiam transmittēbam,
atq; in somnum prolabebar.
Deinde manē exurgens, do-
mo statim exiui, ut nihil eo-
rum sciam quæ Doris postea
vidit. Quòd si autem mihi
non credis, denuò abiēs hinc
Dori diligenter inspicere, non
porticū, sed ianuam ipsam,
vtra coronis ac sertis exora-
nata sit. deprehendes enim
non nostram illam, sed ricin-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

[IN Thesmophotij.] Thesmophoria, sacra Ceres,
Cerealia à Latinis dicta. Ceverem enim Græci θεσμοφορίαν ap-
pellant, quasi legiferam: quo etiam epitheto à poetis insignitur.
Virg. 4. Aen.

—maſtant lectas de more bideantes

Legiferæ Cereri—Ouid. 5. Metam.

Prima dedit leges: Ceres sunt omnia munus.
eo die captivi ſolvebantur vinculis. Hermog.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ

MATER ET

Φίλινα.

Philinna.

MATER.

Μανης, ὃ Φίλιν
να, ἢ τί ἐπαθόν
ἐν τῷ ξυμποσίῳ
χθες, ἦκε γὰρ

παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔαθε λα-
κρύων, καὶ διηγέσατό μοι, ἃ
ἐπαθὼν ὑπὸ σοῦ. μεμθύσας
γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀνα-
σᾶσαν ὀρχήσασθαι, αὐτῷ δὲ
κωλύοντι, καὶ μετὰ ταῦτα,
φιλήσας Λαμπρίαν τὸν ἐταῖ-
ρον αὐτοῦ, καὶ ἐπ' ἐχέλιπε
ἐν σοι καταλιπούσας αὐτόν,
ἀπὸ λῆθρος πρὸς τὸν Λαμπρί-
αν, καὶ περιβαλὼν ἐκάνορ·
ἐαυτὰρ δὲ ἀρπυγιάσαι, τού-
των γιγνομένων. ἀπὸ δὲ τῆς
νυκτὸς, οἷμα, συνεικάσθους,
hæc fierant. Sed neque noctu opinor concubuiſti cum eo,

Nſarâne fuiſti,
Philinna, aut
quid tibi acci-
dit tandem in

conuiuiο heri? Venit enim
ad me Diphilus manè la-
chrumans, & narrauit mihi
ea quæ indignè à te paſſus
fuerit. Ebriam enim fuiſſe
te, & in medium progres-
ſam ſaltaſſe ait, ipſo prohi-
bente, poſtea autem etiam
oſculatam fuiſſe Lampriam
ſodalem ſuum: ac poſtquam
ſuccenſuerit tibi, relictio
ipſo ad Lampriam tranſijſe
ſe, illumq; amplexatam eſſe.
Seſe verò diſperijſſe cum
Bbbb 3 relictio

καταλιπῶσα δὲ λακρύνουσα,
μόνη, ἐπὶ τῷ πλησίον σκιμπο-
δος κατέκειτο ἄδυσα, καὶ λυ-
πῶσα ἑαυτὸν. Φί τὰ γὰρ αὐτῆς
σοι, ὦ μητέρα, εἰ διηγέσαιο; οὐ
γὰρ ἄν σωηρόρουν αὐτῆς, ὅτι
θεῖα γένετο, ὅς ἐμὲ γὰρ ἀφ' ἑ-
μῶς, ἐκονολογῶσα Θαΐδι, τῇ
Λαμπρίᾳ τὰ ῥα, μηδὲ πω ἑ-
καὶ πρὸς παρόντος. ἐπὶ δὲ χαλκί-
σας αὐτῆς, οἷα ποιεῖ, τῷ ὅτις
ἄνθρωπος ἐφαψάμην, ἀνακλά-
σας τὸν αὐτῆς τὸν Θαΐδος, ἐφ' ἃ
ῥησιν ὅτι περὶ τῶν, ὅτις μὲν
αὐτῆς ἀπέσπασεν τὰ χεῖλη. ἔτι ἐν
τῷ μὲν ἰδιόκρυνον, ὃ δὲ ἐξέλας,
καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πομπὰ πρὸς
τὸ ὅτι ἐκείνη, καὶ ἐμὲ ἀγαθῶς.
καὶ ἡ Θαΐς ἐμεδίκα, βλέπουσα
πρὸς ἐμὲ. ὡς δὲ περὶ οὐτα ἦ.
ποῦ δὲ Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέ-
σθαι ποτὶ φιλοῦντος ἀπὸ
πρὸς ἐξὸ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν
κατακλιθεῖς, ὡς μὴ καὶ τῷ πρὸς
φασίσοιτο ὅτι ποτὶ. ἡ Θαΐς δὲ
ἀναστὰς, ἀρχήσας πρῶτη,
ἀπρὸς

relictio autem lachrumante
sola in proximo grabatulo
iacuisti, cantillans, atq; agere
faciens illi. PHIL. At ea
quæ ipse fecit, mater, haud-
quaquam narrauit tibi: neq;
enim paterocinaretis ipsi, con-
tumelioso adeò existenti, qui
me quidem dimissa, sermo-
nes subinde conferebat cum
Thaide Lampriae amica, cum
illa nōdum adesset. Postquā
autem videbat indignè ferre
me atque ego nutu admo-
nēbam hominem eorum quæ
faciebat, ille summa auricu-
la apprehensem, & ceruice
ad se reclinatam Thaidem
etiā osculatus est, ita im-
presso ore, ut vix inde labia
retraheret. Proinde ego
quidem lachrumabar, ille
verò ridebat, ac Thaidis
multa in aurem eīam sursur-
rabat, de me videlicet. Et
Thais quoq; ad me aspiciens,
subridebat. Vbi autem ad-
uenire Lampriam animad-
uertebant, ac tandem mutuis osculationibus explerent sese:
ego quidem cum ipso tamen ac cubui, ut ne in posterum etiā
hoc causari posset. Thais autem exurgens, saluam primā,
nudatis

ἐπὶ μὲν οὖν αἱ πολλὰ τὰ σφύ.
 ρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα· καὶ
 παρὲν ἰπασαῶ, ὁ Λαμπρίας
 μὲν οἷον, καὶ ἔπειρ' ἔδωκε, Δίφι-
 λος δ' ἐπερὶ πηδὸν τὸ ὠρύβιστον
 καὶ τὸ λυγροῦν γυμνασίου, καὶ ὅτι
 εὐπὲς τὴν κισσάραν ὁπότε, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα
 μνῆα, καθάπερ τὴν Καλὰ-
 μιδος Σωσάνδραν ἰπαινωῶν
 ἀπὸ ἐχθρῶν αἰδῶ, καὶ καὶ οἱ
 θαυμάσιον μὲν ἡμῖν, οἱ δ' ἐ-
 σσι. Θαῖς δ' οἷα δ' ἔσκεψεν ὁ-
 θύς ἐς ἐμὲ, ἃ γὰρ τις, ἔφη, καὶ
 ἐσχημέναι καὶ ἔχουσα τὰ
 σπύλην, ὁρμήσεται καὶ αὐτὴν ἐξ-
 ούσα. τί ἄν λέγοιμι, ὦ μή-
 τερ' ἀνέστη γὰρ καὶ ὠρχησά-
 μεν. τί γὰρ ἔδρα ποιῆν, ἀνα-
 στήτω, καὶ ἰπαινωθῶν τὸ σκῶμ-
 μα, καὶ τὴν Θαῖδα ἐπὶ τὴν τραν-
 οῦν τὸ συμποσίον; Μὲν. πε-
 νοῖ μὲν ἔσθ' ὅτι γὰρ. ὁ δ'
 προσηύδα γὰρ ἐχθρὸν, λέγει δ' ὁ-
 μως τὰ μετὰ ταῦτα. Φί. οἱ δ'
 ὅν ἄποιοι ἦν, ὁ Δίφιλος δ'
 silentia scomma illud tacite confiteri? ac Thaidem permit-
 tere ita in conuiuio regnare? MAT. Aemulatio hæc qui-
 dem, filia, grauior paulò fuit. Nam ne curare quidem ista
 oportebat: sed tamen dic quæ post hæc consecuta sunt.
 PHIL. Cateri quidem igitur laudabant, Diphilus autem

nudatis in multum vscq; talis,
 ferinde ac si sola pulchros
 eos haberet: ac postquam
 d. s. i. Lamprias quidem ta-
 cebat, neque quicquam ver-
 bis addidit: Diphilus autem
 supra modum laudabat con-
 cinnitatem, ac gestus equa-
 bilitatem, id quod in nullo
 adeo defecisset, quodq; opte
 ad citharæ & motus & plan-
 ta respondissent, & alia infi-
 mita, perinde ac si Calamidis
 Sotandram laudaret, & non
 Thaidem, quam tu quoq; sa-
 tis nosti, cū nobiscum laua-
 ret nuper, qualis sit. Ipsa au-
 tem Thais qualia in me stas-
 tim probrosè dixit. Si quam
 enim, inquit, non pudeat gra-
 cilium crurum quæ habet,
 exurgens saliet etiam ipsa.
 Hic tibi quid dicam, mater?
 surrexi equidem, atq; salta-
 ui Quid enim facere conue-
 niebat? perferre scilicet, &
 Thaidem permit-
 tere ita in conuiuio regnare?
 MAT. Aemulatio hæc qui-
 dem, filia, grauior paulò fuit.
 Nam ne curare quidem ista
 oportebat: sed tamen dic quæ
 post hæc consecuta sunt.
 PHIL. Cateri quidem igitur
 laudabant, Diphilus autem
 solus,

μὴν ὅτι καὶ ἀποδοῦναι
αὐτῇ, ἵς τὴν ὁροφὴν ἀνέβη-
σεν, ἄχρι δὲ καμῶσα ἵκαν-
σάμην. Μὴ τὸ φιλοῦσα δὲ τὸν
Λαμπρίαρ ἀνηθὲς εἶναι, καὶ τὸ
μεταβάσαν περιπαλῆσαι αὐ-
τῇ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔτι ἤρ' ταῦ-
τα συγγνώμης ἄξια. Φί. ἀν-
τιλυπῆν ἐδούλω αὐτόν.
Μή. ἔτα οὐδ' ὠνομάσθωδον,
ἀλλὰ καὶ ἡδον, ἐκείνου διακρύ-
οντος, οὐκ ἀδάνη, ὃ θυγατερ,
ὅτι πτωχὰ ἴσμεν, οὐδ' αὖ μὲν-
σαι, ὅσα παρ' αὐτὸν ἐλάβομεν,
ἡ οἶον δὲ τὸν πῆρσοι καμῶ-
σα ἀνηγάγομεν ἄν, καὶ μὴ τὸν
ἡμῶν ἢ Ἀφροδίτη ἐπιμύ-
σει. τί οὖν ἀνέχομαι ὅλα τοῦ-
το, ὑβρίζομεν καὶ αὐτῇ; Μή.
ὄριζον μὲν, καὶ ἀνθύβριζε δὲ
ἐκ οἶδα, ὅτι ὑδρίζομενοι παύ-
ονται οἱ ἐρωῶντες, καὶ ἐπιτιμῶ-
σιν ἑαυτοῖς, σὺ δὲ πάννυχον
καὶ αὐτὴν ἀνθρώπων γινώ-
σκει καὶ ὅρα, καὶ κατὰ τὴν πα-
ροίμιαν, ἀπὸ ῥύπων πάν-
τάνουσαι τὸ καλόν.

Λιον.

obiurgant? Tu vero omnino difficilis semper erga hominem
fuisti. Ac vide, ne iuxta proverbum, funiculum nimis inten-
dendo, abrumpamus aliquando.

solus, supinus intergū iacens,
ad lacunar sursum aspiciet
bat scilicet, donec saltando
defessa ego quievi. MAT.
Quid autē quod Lampriam
osculata esse diceris, verum
ne istud fuit? quid taces? Non
enim hoc quoque venia dignū
est. PH. Atqui vicissim illi
agrē facere volebam. MA.
Deinde neque concubuiſti unā
cum illo, sed etiam canillā.
ſti lachrumante illo. Annōn
intelligis filia, quod mendi-
cæ atque mopes sumus? neque
meminiſti quā multa ab il-
lo accepimus, aut quo pacto
superiore hyeme viuendum
nobis fuisset, nisi hunc nobis
ipsa adeo Venus obtulisset?
PHI. Quid tum igitur? an
ob id tolerarem hæc, et con-
tumelia ab ipso afficerer?
MAT. Irascere quidem, ne
autem vicissim contumelio-
sa fueris. An nescis quod con-
tumelia affecti amatores, a-
mare desinunt, et se ipsos

MEAIT.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ

Βακχίς.

MELISSA ET

Bacchis.

ΕΙ τινα οἶδα, Βακχί,
 γραῦν οἶα ποιοῦσι θεῖ
 ταλὰ διέουσι ἐπέδου-
 σαι, καὶ ἱρασμίους ποιεῖσαι, ἃ
 καὶ πόλιν μισομένη γυνὴ τυγ-
 χάνοι, ὅπως ὄναο, παρακα-
 βῶσα ἤέ μοι. θοιμάτια γὰρ
 ὄλα, καὶ τὰ χροῖα ταυτὶ πέ-
 μλω ἡδέως, ἁμόνον ἴδοιμι
 ἐπὶ ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα
 Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμί-
 χην, ὡς νῦν ἐμὲ. Βακ τί φῆς;
 ἐκ ἐπιστάτης, ἀλλὰ παρὰ
 τῷ Σιμμίχῳ, ὃ Μιλιττα,
 οἷχ' ἔλα Χαρίν, δι' ἃν το-
 σάτας ὄργας τῶν γυναικῶν
 νέσχετο, ὃ βοληθεὶς τῷ πλου-
 σίᾳ ἐκένω γῆμαι, ὥστε
 περικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον,
 ἐπιφερομένη; μέμνημαι γὰρ
 ταῦτα ἐν ἀκρόσασα. Μέλ. Ἄ-
 παντα ἐκείνα οἷχεται, ὃ Βακ-
 χί, καὶ σέμπω τὰν πλὴν ἡμέ-
 ραν ὅτ' ἐώρακα ὁδῶς αὐτόν·
 ἀλλὰ πίνου παρὰ τῷ σινει-
 φάθῳ

SI quam forte nosti, Bac-
 chi, anum quales mul-
 ier^a Thessalæ perhiben-
 tur esse incantatrices, & a-
 mabiles videri facientes, es-
 tiam si qua prorsum odio di-
 gna mulier existat, eam ac-
 ceptam ad me adducas qua-
 so. ita tibi rebus tuis opta-
 tō frui liceat. Nam ego ve-
 stes omnes, atque omne au-
 rum hoc libenter amiserim,
 si solum videam iterum ad
 me reuerti Charinum, odio
 Smimichen perinde habena-
 tem, atque me nunc habet.
 BAC. Quid ais, Melissa? nō
 ampliūs tecum consuetudi-
 nem habet, sed ad Simmichē
 diuertit Charinus, cuius gra-
 tia tantas iras parentum su-
 stimuit, cū diuitem illam u-
 xorem ducere negaret, quæ
 quinque in dotem talenta,
 ut dicebatur, illi allatus
 ra erat? memini enim me is-
 sta ex te audire. MELIS.

Cuncta hæc euauerunt, Bacchi, & iam quintus dies est,
 ex quo illum prorsus ne vidi quidem: sed potant apud aqua-

Bbbb 5 lem

φύλα Παμμενῆ αὐτὸς τε καὶ
 Σιμμίχην. ΒΑC. δ' αὖτ', ὃ Μὲ
 λιτὰ πείπονθας, ἀλλὰ τί καὶ
 ὁμᾶς δις σὺν; ἵοιτο γὰρ οὐ
 μικρὸν τῆρ' ἄναι. Μὲν. τὸ
 πρῶτον οὐδ' ἀπ' αὐτῶν ἔχω, πρότερον
 δ' ἀνελθὼν ἐκ Παρσαῶν. ΛΑ.
 πολλὰ γὰρ ἔστι, οἶμαι, καὶ
 τὴν ἀπαύσιον, αἰμψαντ'
 εὐπαρδὲς, ὅτε με προσέβλη-
 ψεν τελευτῶν, ὅτε πεσόντα
 ὡς εἶπες, περὶ σφραμύσαν. ἀρ-
 σασθῶν δ' ἐπεπληκλῶσα
 θέλουσαν ἄποθι, φησὶ, πῶς
 τὸν ναύκληρον Βρμότιμον,
 καὶ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γυγρὰς
 μέγα ἐν τῷ ἑραμῆῳ ἀνά-
 γνωθι, ὅπως κατασηλίσται ὡς
 μῶν τὰ δυνάμει. τίνα Βρμό-
 τιμον, τίνα ἔφην, καὶ ποίαν ση-
 κλῶν λέγεις; ὃ δ' ὁδὸν ἀρκυνάμ-
 μῳ, ὃ δὲ διαπύσας ἐκείνου
 δὲν ἀρσενῆς πόσα οἶα ἐ-
 πὶ τοῦτον μηχανῶντα με-
 τειδόμενος, ἐπιστρέφου-
 σαι, εἰδόμενος ἀνιστραμμένου

lem Pammenem ipse & Sim-
 miche. BAC. Acerba sanē
 hæc, Melissa, tibi accidunt.
 Sed quid adeò disidiū hoc
 inter vos conciliauit? Vide-
 tur enim haudquaquam exi-
 guū istud esse. MEL. Quod
 ad summam rei atinet, prorsus
 ne dicere quidem pos-
 sum. Paulò autem antiè, cum
 ex Persæa rediret (descende-
 rat enim opinor eò, ut debi-
 tum quoddam exigeret, à
 patre missus videlicet) neque
 me aspicere volebat ingres-
 sus, neque etiam recipiebat
 accurrentem me, uti consue-
 tum inter nos erat, sed res-
 pellens à se, amplexari vos
 lentem: Abi, inquit, ad naus-
 clerum Hermotimum, aut
 ea quæ in parietibus in^b Ces-
 samico scripta sunt, lege, vo-
 bi nomina vestra columnis
 incisa sunt. Tū ego: Quém-
 nam, inquam, quem mihi
 Hermotimum narras? aut
 quas columnas dicis? Ille au-

tem nihil respondens, atq; etiam incœnatus dormiebat, auer-
 sus à me iacens. Quàm multa hîc me putas machinatâ fuisse,
 amplectendo, conuertendo, atq; etiam osculando auersi illius
 ceruicem!

τὸ μὲν ἀφ' ἑσέως; ὁ δ' ἔειπε· ὁ
 πρὸς τοιαύτῃ μακάρεσσι· ἀλλ'
 ἡμοί, φησὶν, ἐπὶ πολλοῖς ὅ
 χλίσσας, ἀπαμὶ ἡδὴ, αὐτὸς καὶ
 μέσαι νύκτος αἴσιον. Βακ. ὅ
 πως ἡδ' αὖ τὸν Ἑρμότιμον;
 Μελ. ἀλλὰ μὲν ἰδοὺς, ὁ Βακ.
 καὶ ἀδελφότερον διαγύσαν, ἡ
 νῦν ἔχω, αὐτὴν ἐν τῷ ναύκλῳ
 ἔστιν Ἑρμότιμον οἶδα. πάλιν
 ἀπ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπληγύθη,
 ὅς ἀπληγύθη· ὁ δὲ ἔειπε·
 τὸ ἐν τῷ ῥόμῳ. ἔρῳ δ' ἔμε
 πῆλυτο, ὅτι κατὰ τοίχον τι
 πρὸς ἔλκεν καταγεγραμμένον τῷ
 νομαίῳ ἑραμενῷ, ἐπιμύα
 ἔρ Ἀνίδα κατασκευασμένον.
 ἡ δ' ἄπο μὲν ὅθι ἐρε, ὅτ' οὗτο
 δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐ
 σιόντων ἐπὶ τὰ δέξια, πρὸς ὅ
 Διπύλῳ Μελίσσῃ φιλῇ Ἑρμό
 τιμον· καὶ μικρὸν αὐθις ἵπο
 πάτω, ὁ ναύκληρ' Ἑρμό
 τιμ' ὡς φιλῇ Μελίσσαν. Βακ.
 ὁ τὸν περὶ τῶν ναύκλων,
 σωμῆμι γάρ ληψομαι τις θι
 λων τὸν Χαρίνον, ἐπὶ τῶν
 ψ, ἡλότητον ὅσα ἀδ' ὅς, ὁ
 ἵ αὖ.

tes. Intellego enim. Aegre facere quispiam Charino volent
 inscripsit hæc, zelotypum videlicet ipsum esset sciens. Ille

cervicem? At ille ne villo
 quidem pasto se delimiti pas
 sus est: sed si mihi, inquit,
 plus satis molesta fueris, abi
 bo hinc, etiam si nox in me
 pestasit. BAC. Attamen nō
 ras Hermotimum? ME L.
 At me videas, ὁ Βακχι, mi
 seriore multo quam nunc
 sum, degere, si ullum ego nau
 clerum Hermotimū vsquam
 novi: nisi quod ille quidem
 summo mane a me abiit sta
 tim ad galli cantum exper
 reclus, ego verò memine
 ram, quod in pariete quodam
 in Ceramico scriptum aie
 bat nomen istud esse, atque
 ob id nisi statim Acidem,
 quæ illud videret. Illa ve
 rò aliud quidem nihil re
 perit, nisi hoc solum inscrip
 ptū ad dexteram ab ingresa
 su supra Dipylum. Melissa
 amat Hermotimum. O rura
 sum inferius paulò: Nauleas
 rus Hermotimus amat Me
 lissam. BAC. O' adole
 scentes curiosos ac petulans

autem

ἂν αὐτὰ ἐπινοῶσιν. ἂν δὲ πρὶ
 σοιμι αὐτῷ, ἀγλήφομαι, ἀπὸ
 ρός ὅσα καὶ αὐτὸς ἐστὶ. Μὲν. πῶς δὲ
 ἄν ἰδοίς ἐκείνον, ὅς ἐστι καὶ ὁ
 μὲν ὁ αὐτῷ, οὐκ ἐστὶν Σιμί-
 χλ. οἱ γοῦν δὲ ἐστὶ παρ' ἐμοὶ
 ἡ ἴσως αὐτόν. ἂν δὲ τίνα ἐν-
 ποίημι ὁ Βακχί, γράψω, ὥς ἐ-
 φλω, ἀποδοίς μοι ἄν φανῇ.
 Βακ. ἔστιν ὃ φησὶ τὰς, ὅτι καὶ
 σίμῃ φαρμακίᾳ, Σύρα τὸ γέ-
 νος, ὡς μὲν ἐστὶ, καὶ συμπεριγῆα,
 καὶ μοι ποτὶ Φανίαν χαλεπαί-
 νοιτα λεγέμενον ἐκείνῳ, ὅσοι
 Χαρίν ὁ, ἀπὸ αὐτῆς μετὰ μύ-
 νας ὅλως τὸς φανῶν, ὅτι ἐν δὲ
 ἡδὲ ἀπερχόμενον, ὃ δὲ τῶν
 ἐποδῶν ἡ καὶ αὐτὸς ἐπὶ ἐμὲ.
 Μὲν. τί δὲ ἐπράξῃς ἡ γράψῃς, ἔ-
 πιρ ἐστὶ μὲν νῦν; Βακ. λαμ-
 βάνει μὲν ὁ δὲ ποτὶ, ὃ Μένι-
 τα, ἡ μισθόν ἂν δὲ δραχμὴν
 καὶ ἄρτον, καὶ ἐπιθέσει δὲ
 δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ ὅ-
 λος ἐστὶ, καὶ θύον καὶ δῶδα,
 ταῦτα δὲ ἡ γράψῃ λαμβάνει,
 καὶ ἐπράττει λαμβάνει δὲ,

καὶ
 ἵσση, sed drachmam, & panem: & impositos prater ea o-
 poriet cum sale obolos septem, & thyum, & facem. Ista
 verò anus accipit, & craterem quoque misceri illi oportet.
 bibere

autem statim ut legi credi-
 dit. Quod sicubi igitur i-
 psam viderem, dicerem: Im-
 peritus verū est, ac puer ad-
 huc. MEL. Vbi verò videas
 illum, qui cū Simmiche con-
 uersatur, se ipsum cum illa
 concludens? Parentes autem
 etiamnum apud me quærunt
 ipsum. Sed si quam anum ha-
 bere, Bacchi, ut dixi, possim.
 ea apparēs foris feruaret me.

BAC. Est quædam venesi-
 ca, meatu ad hanc rem ma-
 ximè idonea, Syra natione,
 cruda adhuc, & bene com-
 pacta, quæ mihi aliquando
 Phaniam, cū ille mi-
 hi temerè ita succenferet, re-
 conciliauit, id quæ post totos
 menses quatuor, cum ego id
 planè desperāsssem. Ille au-
 tem incantationibus com-
 pulsus, rursum ad me redijt.

MEL. Quid igitur posce-
 bat anus ea, si modò ad huc
 meministi? BAC. Non mas-
 gnā accipit mercedem, Me-

καὶ πῶς ἐκείνῳ μόνῳ. Διὶ
 σε δὲ τί αὐτῷ τ' ἀνδρὸς εἶναι,
 ὅσον ἰμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀ-
 λῖγας τ' ἰχθῶν, ἢ τὶ τῶν τοιῶ-
 των. Μὴ, ἔγωγε τὰς κρηπῖδας
 αὐτοῦ. ΒΑΚ. τὰς τας κρημιά-
 σασα ἐκ παλαιοῦ, ἀποθυλῶ
 τῷ θυῷ, παλαιοῦ καὶ τῶν ἄλλων
 ἐπὶ τὸ πῦρ, ἐπιτελεῖ δὲ ἀμφοῖν
 τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου καὶ
 τὸ σού. ἔτα ἐκ τούτου λόγῳ πε-
 κομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει
 ἐπεδῶν τινα, λέγει δὲ ἐπιτρό-
 χῳ τῇ γλώσσῃ βαρβαρικὰ καὶ
 φεικῶν ὀνόματα. τὰῦτα ἐς
 ποιήσει τότε, καὶ μετ' οὐ πο-
 λὺ Φανίας ἅμα καὶ τῶν συν-
 φέων ἐπιτιμησάντων αὐ-
 τῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συ-
 νῶ, ποταὰ αὐτίχως, ἡκί μοι,
 τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐπαθῆς ἀ-
 γορῆς. ἔτι δὲ καὶ τὸν τό μὲ-
 σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος
 τὸ μίσσηθρον ἐδιδάξατο, τῇ
 ῥήσασα τὸ ἴχνη, ἵππῳ ἄρ-
 ῆποι, ἀμυρῶσασα ἐπιβῆ-
 ναι καὶ τῷ αἰετῷ ἐκένυς τ' ἐκ
 μὲν διχίδον τῷ διχίδῳ δὲ τὸν
 αἰετ-

bibereque illam inde solam.
 Oportebat autem & ipsius
 viri aliquid adesse, vii vislo,
 aut crepidas, aut paululos
 crines, aut id genus aliud
 quippiam. MEL. Habeo
 crepidas illius. BAC. His-
 ce igitur ex palo suspensus,
 infra suffitum ibi facit, a-
 spersgens igni salem quoque.
 Pronunciat autem amborum
 nomina ad hac, & illius vi-
 delicet, & tuum. Deinde ἐς
 nu proferens rhombum, huc
 illuc conuertit, incantationē
 quandā dicens volubili lin-
 gua, barbara videlicet atque
 horrenda nomina. Hac illa
 tum fecit, ac non multo post
 Phantias, cum illum pariter
 & aequales ob hoc reprehen-
 derent, & ipsa Phobis, qui
 cum rem habebat tum, mula-
 tum postularet, venit mihi
 incantatione ista prorsum
 attractus. Præterea autem
 etiam odij conciliandi medi-
 camentum hoc contra Pha-
 bidem docuit me, ut videli-
 cet vestigium ab illa impressum obseruarem, & in sinistru illi-
 lius, pede meo dextro insisterē, contra autem in dextera illius,
 sinistro

ἀεὶ σπέρν' ἱματιῶν, καὶ νύκτα,
 ἰνὸς βύσσου, καὶ ἱματίων ἁ-
 μί. καὶ ποίησα, ὡς περ ὀϊσάφε.
 Μέμ. μὴ μέμει, μὴ μέμει, ὦ
 Βακχί, λείνα ἥδ' ἢ τῷ Σύρῳ,
 σὺ δ', ὦ Ἀνί, τὸν Ἀπτόν ἢ τὸ
 εὖρον, καὶ τὰ ἅμ' αὐτὰ περ
 τῷ ἱεροδίδ' ἀντίμει.

incantationem quæ pertinet, appara.

sinistro meo, atque ita dē-
 cerim: Conscendite, ac su-
 perior sum. feci quæ tu illa-
 tum præcepit. MEL. Ne
 morare, Bacchi, ne morare,
 sed voca iam Syriam illam.
 Tu verò, Aní, panem & ver-
 benas, & cætera omnia ad

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a THESSALAE incantatrices.] Suprà in Glycera & Thaidæ iam annotauimus, Thessalam gentem præter cæteras veneficij nomine notatam esse. Sirepsides apud Aristophanem in Nubibus consulit Socratem, an adhibenda sit Thessala incantatrix, quæ Lunam celo detrahat, quò minus in Neomeniâ cogatur æs alienum rediere. Horatius Carminum libro primo; Ode vigesima septima:

Quæ sâga, quis te soluere Thessalis

Magus venenis: quis poterit Deus?

b Ceramico.] Locus fuit Athenis, ubi meretrices habitabant: & alter, ubi bello cæsi sepeliebantur. Suidas & idem Lucianus in Scytha & Piscatore.

ΚΑΘΝΑΡΟΝ ΚΑΙ

Λαίνα.

CLONARION ET

Leena.

ΚΑΙΝΑ περὶ τοῦ ἀνοβό-
 ρου. ὦ Λαίνα, τῷ Λε-
 οβίῳ Μελίτῳ, τῷ
 πρὸς τὸν ἑρῶν σὺ, ὡς περ ἄν-
 θρα, καὶ σωθῆναι, ὅμει, οὐκ
 οἶδ'

N Oua quædam de te
 audimus, Leena, Le-
 sbiam videlicet Mes-
 gillam diuitem illam ama-
 re te perinde vi virum: &
 coire vos, nescio quid munus
 vobis

ὅλ' ὅτι, ποῖσας μετ' ἀλ-
 λων, τι βούτο, ἤρηθείσας,
 ἀπ' ἀπὸ, ἃ ἀληθῆ ταῦτα ἴ-
 σιν. Λίαι. ἀληθῆ, ὃ κλονά-
 εῖον· αἰσχρομαθί, ἀποπο-
 ζον γὰρ τι δειρ. Κλον. περὶ
 λογοπόφας, τί τὸ πρᾶγμα, ἃ τέ-
 βούται ἡ γυνή; τί δ' ἡ πρᾶ-
 ττε, ὅταν σωῇται; ὁρᾷς, ὃ
 φησὶ με· ὃ γὰρ ἀπ' ἀπὸ πρᾶ-
 τὰ βούται. Λί. φιλῶ μὲν, ἃ
 καὶ τίνα ἄλλω ἡ γυνὴ δὲ
 δεινῶς ἀνδρὶν δειρ. Κλον. ὃ
 μαρτυρῶ, ὃ, τι καὶ λέγεις, ἃ
 καὶ τις ἵσταίς τινι γυναικί.
 να. βούτας γὰρ ἐν Λίαις
 λέγεις, γυναικας ἑκὸν ἀνδρῶν
 μὲν οὐκ ἵσταίς τινι ἀνδρῶν
 σχημα, γυναικὶ δὲ αὐτὰς πη-
 σιστοῦσας, ὥσπερ ἀνδρας.
 Λί. βούτ' ὅτι. Κλον. ἐκονῶν
 ὃ Λίαινα, βούτο αὐτὸ καὶ Λί-
 ησαι, ὅπως μὴ ἰπείρα τὸ πρᾶ-
 τιν, ὅπως δὲ καὶ σωπείδης,
 καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. Λί. πό-
 τιν τινα συζητοῦσα αὐτὴν,
 καὶ

initio sollicitauerit te, quoq; modo etiam adduci te ut illi mo-
 rem gereres, passa fueris, & quæ deinceps consecuta sunt.
 LEAN. Compotaiunculam quandam insinuerant ipsa &
 Demonassa

vobis facientes. Quid istud?
 erubuiſti? Sed dic mihi, ve-
 rane ista sunt? LEAN.
 Vera, Clonarium: pudet aus-
 tem dicere. Alienum enim
 quiddam est. CLON. At
 per Cererem, quid hoc nem-
 gotij? aut quid sibi vult
 mulier? Quid autem etiam
 agitis, quando coitis? Vi-
 des, haudquaquam amas me:
 neque enim celares me tan-
 lia. LEAN. Amo equi-
 dem te, quantum ullam a-
 liam. Mulier autem il'a, viri-
 lis supra modum est. CLON.
 Non intelligo quidnam en-
 tia dicas, nisi si Tribas qua-
 piam est. Tales enim in^a Lea-
 ſbo perhibent mulieres esse,
 quæ à viris quidem pati il-
 lud nolunt, cum mulieribus
 autem ipsæ perinde ac viri
 ſolent, cogrediantur.

LEAN. Tale quippiam
 est. CLON. Prom me Leas-
 na, istud ipsum etiam expo-
 ne, quo pacto videlicet ab

καὶ Δημόνασθε ἡ Κορινθία,
 ποῦσα δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμό-
 τερον τῇ Μιγίλλῃ, παραλή-
 φασί με λιθαρίαν αὐτοῖς. ἔ-
 πα δὲ ἐπιθέουσα, καὶ ἀσπίλῳ,
 καὶ ἔδρα καυώδερν, καὶ ἱμέ-
 θονον, ἀγὲρ δὲ, ἔφην, ὦ Λίαν-
 να, ἡ Μιγίλλα, λοιμᾶσαι γὰρ
 ἔδην ἡσπὸν ἰνταῦθα ἡσπὸν δὲ
 μὲν ἡμῶν, μὴν ἀμφοτέρω-
 ρων. Κλων, ἐκᾶσθον, τὸ με-
 τὰ ταῦτα τί ἐγγίξω; Δὲ ἔπει-
 λον με τὸ πρῶτον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, ἐν αὐτὰ μόνον πε-
 θερμόζονσαι τὰ χέλη, ἀπ' ὑ-
 πανοίγσαι τὸ σῶμα, καὶ πε-
 εἶδατον, καὶ ζὸν μασοῦς ἔ-
 θλιβον. ἡ Δημόνασσα δὲ
 καὶ ἔδρα μετὰ ὑ ἡσπᾶρι-
 λουσα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχον ἄ-
 κᾶσαο, τι τὸ πᾶγμα ἔην.
 χόνω δὲ ἡ Μιγίλλα ὑπὸ θέρ-
 μι ὁδῶσα, τῷ μὲν πάλῳ.
 κλω ἀφᾶντο τῆς λιφανῆς· ἔ-
 πικατο δὲ πάλῳ ὁμοία καὶ
 προσφύς, καὶ ἐν χεῖρ ὡς
 φθῆ αὐτὴ, ἡσπᾶντε οἱ σφό-
 δρα

Demonassa Corinthia ista,
 diues ipsa quoque, & in ead-
 dem arte cum Megilla exer-
 citata, assumpserantq; me, ut
 cithara ipsis canerem. Post-
 quam autem satis cecimerā,
 & iam intempesta nox erat,
 cubitumq; ire conueniebat,
 ipse autem iam ebrise erant:
 tum Megilla: Age, inquit,
 Leana, iam enim dormire
 æquum est, hinc nobiscum va-
 nā cuba, media inter vitam-
 que. CLON. Concubistis-
 ne? Quid tum postea factum
 est? LEAN. Osculabamur
 me primò, perinde atque viri
 solent, non ipsa modò labia
 applicantes, sed os subape-
 rientes quoque. Deinde &
 amplexabamur, & papillas
 atterebant mihi. Demonas-
 sa autem etiam mordebat
 inter deosculandum. Ego ve-
 rò quidnam rei esset, haud-
 quaquam etiam coniectura
 consequi poteram. Caterùm
 parua iniecta mora, Me-

gilla cum iam incaluisset, comam, ut illam quidem ficti-
 ciam habebat, à capite reiecit, ipsa autem iacebat omni-
 nò similis atq; equiparanda ^b gladiatori alicui vehementer
 virili

ἦν ἀνδρώδης τῶν ἀθλητῶν,
ἀπικαρμύνη. καὶ ἐν ἰστας
ράχθω ἰδῶ. ἢ δὲ, ὦ Λέα-
να φησιν, ἰσθρακας ἦδη οὕτω
καλὸν νανίσκου; ἀπὸ ὅχ-
ρῳ ἔφην, ἐν ταύθῃ νανίσκου,
ὦ Μιγίλλα, καὶ καταβήνωί
μι, ἔφη, Μιγίλλ. ὦ ἦ ἐν ἡ-
γομαί, καὶ γέγραμμεν πρόπαλαι
ταύτῃ Δημόνασθον, καὶ ἔστῃ
ἐν γυναικὶ ἐλῶ. ὦ Κλωνά-
ειον, ἐπὶ τότῳ, καὶ ἔφην οὐκοῦν
σὺ, ὦ Μιγίλλ, ἀνὴρ τις ὦρ ἡ-
λῆσας ἡμᾶς, καταβῆς τὸν Α-
χιλλέα φασὶ λευπλόμυρον ἐν
ταῖς παρθενοῖς, καὶ τὸ ἀν-
δρῶν ἐκείνο ἔχας, καὶ ποιῆς
τῷ Δημόνασθον, ὅπως οἱ ἄν-
δρες, καὶ ἐνομή, ἔφη ὦ Λέα-
να, ὅτι ἔχω, ἡγομαί δὲ οὐδὲ πά-
νυ αὐτῶν. ἰδίον δὲ τίνα πρό-
πον ἡδὴ τῶν παρθενοῦ ὁμιλοῦν-
τα ὁψέμεν ἀπὸ μὴ ἑρμαφρό-
δίτου, ἔφην, οἷοι ποῦ οἱ ἄν-
δρες ἡγούσας, ἀμφότερα ἔχουσιν, ἔ-
τι ἦ γυνόσκω, ὦ Κλωνάειον, τὸ
πρᾶγμα, ὅ, φησιν, ἀπὸ τοῦ πᾶν
ἀνὴρ

Hermaphroditus es, inquam ego, quales multi perhibentur es-
se utrunq; membrum habentes. (Adhuc enim, Clonarium, is-
psam rem ignorabam) Neque hoc, inquit illa, sed per omnia

virili atque robusto, ad vi-
rium usque cute detonsa. Ac
ego quidem tibi asperi, per-
territa sum. Illa verò, Le-
ana, inquit, ecquem adolescē-
tem unquam vidisti ita pul-
chrum? At non video, in-
quam ego, ullum hīc ado-
lescentem, Megilla. Tum il-
la, Ne me, inquit, effemines,
aut mulierem facias: Megil-
lus enim vocor ego, ὃ iam
olim Demonassam hanc vx-
orem duxi, estq; ea vxor
mea. Risi equidem ad hæc,
Clonarium, atque, proinde
Megilla, latuisti, inquam, tu
nos, vir existens, e quemad-
modum Achillem aiunt in-
ter virgines absconditum la-
tuisse: habesq; virile illud,
ac Demonassæ facis idem
quod viri solent. Idem ego
Leana, inquit, non habeo,
sed neque opus eo admodum
habeo. Peculiari autem mo-
do suavius aliquanto con-
uersari me videbis. At num

CCCC vir

ἀνὴρ ἔμι. ἦ καὶ, ἔφη, ἐγὼ, τὸ
Βοιωτίας ἀνδρὶ τῷ Ἰσμιλῷ
δίδρας, διηγεμένης τὰ ἐφεί-
στις παρ' αὐτοῖς, ὡς ἡθοιό-
της ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀ-
νὴρ ὁ δ' αὐτὸς καὶ μοῦντις ἄ-
νθρωπος, οἶμαι, Τφρσίας Ζῦνο-
μα. μὴ δὲν τι καὶ οὐ τοῖδ' ὡς
πονθας, ὅπου, ὦ Λέαννα, ἔφη,
ἀπὸ δ' ἡγνὴ ἐλὼ ὁμοίᾳ ταῖς ἀλ-
λῃς ὑμῖν, ἢ γυνάμιν δέ, καὶ ἢ
ἐπιθυμία, καὶ τὰ πάντα,
ἀνδρὸς ἐστὶ μοι. καὶ ἰαυὴ γοῦ
σοῦ, ἔφη, ἐπιθυμία; πᾶσι γὰρ
σοῦ, ὦ Λέαννα, ἢ ἀπιστίας, ἔ-
φη, καὶ γνάσῃ ἔδην ἰνδ' ἐσάρ-
μιν τ' ἀνδρῶν. ἔγω γὰρ τι ἀν-
τὶ τῷ ἀνδρὶ ἐόν. ἀπὸ πᾶσι γὰρ
ἔγω γὰρ παρίσχωρ, ὦ Κλωνά-
ειον, ἰκτινέσῃς ποσὰ, καὶ
ὁρμόν τινά μοι δέσῃς τῶν πο-
λυτελῶν, καὶ ὁθόνας τῶν λε-
πτῶν. ἔτα ἐγὼ μὲν ὡς περ ἄν-
δρα σκεπτόμεθα νομ. ἢ δ' ἐς
ποῖδ' ἔτι, καὶ ἐφίλησ, καὶ ἡδόμε-
ναι, καὶ ἰδόντ' μοι ἐς ἡμέρην
πλὴν ἡδόμεναι. Κλῶ. τί ποῖσ',
ὦ Λέαν-

autem & faciebat, & osculabatur, & anhelabat, videbaturq;
mihi supra modū adeo voluptate affici. CL. Quid faciebat,
Leana?

vir sum. Tum ego: Audiui;
inquam, ex Boeotia tibi vicina
quadam Ismenodora nomi-
ne, cum illa quæ Ephesiria
apud ipsos dicuntur, enarra-
ret, fuisse Thebis quendam
ex muliere virum factum, qui
idem & vates optimus fue-
rit. Num igitur & tibi tale
aliquid accidit? Haudqua-
quam Leena, inquit, sed na-
ta equidem sum similis vo-
bis alijs: sententia autem &
lubido, cæteraq; omnia vi-
tilia mihi sunt. Proinde suf-
ficiens tibi, inquam, lubido
est? Tum illa: Præbe igitur,
Leena, inquit, & cognosces
me nihilo inferiorem viris
esse. Habeo enim quiddam
aliud pro virili illo. Sed præ-
be videbis enim. Præbui ita-
que, Clonarium, cum illa diu
multumq; supplicaret, atque
etiā monile daret ex precio-
sioribus illis quoddā, & res
lamina aliquot tenuiora. At
quæ exinde ego quidē illap-
inde ac virū cōplectebat. Illa

Leana?

Ἡ Λέανα, ἢ τίνα πρόσωπον; τὸ
το γὰρ μέγιστον ἐστὶ. Λέ. μὴ
ἐνέαρεαι ἀνεβῶς; ἀλλὰ γὰρ
ὅσα μὲν τῷ ὄντι παρὰ τὴν ἀρ-
έτιον.

per Uraniam, haud facile dixerō.

Leana: aut quo modo? hoc
enim quaeso ut maximè di-
cas. LEAN. Ne ques-
re accuratius omnia, turpia
enim sunt. quare equidem,

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a In Lesbo.] Lesbos in mari Aegæo insula, in qua My-
sitena: unde postea tota insula denominata. Strabo libro 13.

b Gladiator.] Lucianus sic ostendit, inter Athletas (quæ
in promouenda corporis firmitudine studium omne ponebant)
qui viriliores erant, ad cutem usque rotondissè capillos. Viseba-
tur inquit Leana, cutem tenuis attonso capite, more athletarum,
qui cæteros robore antecèunt.

c Quemadmodum Achil-
lem atunt.] Quam Theris mater Achilles ab oraculis au-
disset, perituum filium in expeditione Troiana, si eò cum cæ-
teris Græcis profuisceretur: iam adultum illum inter filias Li-
comedis (qui tum in Scyro insula imperitabat) furtim occu-
lit.

Et ne factum proderetur, eum muliebri habitu indutum
in puellam transformauit. Vbi cum aliquandis delituisse i-
gnotus, vnam earum quibus cum virguncule more versabatur,
puellam, Deianiram nomine, Regis filiam, clam inter sacra Bac-
chi corrupt, fecitque gravidam: ex qua postea Pyrrhus susce-
pit. Qui, quod non raro solet vsu venire, imitator patriæ virtutis
his euasis a modum bellicosus. Græcis demum vehèmenti desi-
derio, vbinam esset Achilles requirentibus, negotium Vlissi
et Diomedæ datum est, ut quam maximam possent diligentia, de
absente perquirerent. Audierant enim, Troiam expugnari non
posse, nisi ipse adesset. Itaque Achilles ab Vlisse astu comper-
tus est, in Scyro, muliebriter indutus: atque ad eò ab eodem
persuasus, ut reiectis mollibus et viro indecoris vestibus, mæ-
cum cæteris Græcis in bellum ires. Ceterum cum ipsi necesse ef-
set muliebrem cultum exuere, et se virum faceri, volens inte-
rim consultum Deianira (quæ iam ex se conceperat) Lyc-
comæ

mediam omnem aperuit. Primum ille grauatim, sed tandem liberali oratione ipsius Achillis, precibusq; Ulyssis victus, coniugium firmavit, & Achilli Deianiram laussumo hymeneo collocauit. Sub hac in bellum profectus est, data tandem priuè fide, firmoque iureiurando, se nullam aliam nec ducturum unquam, nec amaturum.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ

Κόρυνα.

CROBYLE ET

Corinna.

Ω Κόρυνα, ὡς μὲν οὐ
πάνυ θανόντων, ὃ
ἐνόμισες, τὸ γὰρ αὖ
καὶ ἡνέσθαι ἐκ παρθένου. με-
μῶσθας ἤδη, κατὰ μαρτυ-
ρίου μὲν ἁρώου ἡγομένη,
μὲν δὲ τὸ πρῶτον μίσησας
μαλομισσμένη, ἔξ ἧς ὄρ-
μον αὐτίκα ἀνέσσω σοι.
Κό. ναὶ μανναιον, ἡλὲτω
δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυρρα-
γῆς, οἷός τ' ὁ Φιλαινίδης ἔ-
στιν. Κρῶ. ἔσαι τοιοῦτος.
ἄκουε δὲ καὶ τὰτα παρ' ἐ-
μοῦ, ἃ σὺ χεῖ ποιῆν, καὶ ὅ-
πως πεσφίρεσθαι τοῖς ἀνδρά-
σιν ἄμην μὲν γὰρ ἡμῖν ἀπ-
ροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὃ
θύγατρί, ἀλλὰ διὰ τῆς ταύ-
τας, ἔξ οὗ τίθνηται ὁ μακά-
ριος σου πατήρ, οὐκ οἶδα,
ὅπως

Q Vodigitur, Corin-
namea, haudqua-
quam ita graue fu-
erit, ceu tu putabas, ex vir-
gine mulierem fieri. id iam
didicisti videlicet, quippe
quæ cum adolescente quis
dem formoso fueris : mi-
nam autem pro prima mer-
cede abstuleris, pro qua
statim monile comparabo
tibi. CORIN. Ita ama-
bo. Habeat autem & la-
pillor aliquos pellucidos,
quale Philænides est. CRO.
Erit sanè tale. Sed audi
etiam cætera ex me, quæ
te oportet facere, & quo
pacto accommodare te vi-
ris. Nam alia nobis victus
ratio nulla est, filia, sed per
duos hosce annos, ex quo pæ-
ter

ὅπως ἀπεξέμεν; ὅτι δ' ἐκεί-
 ν' ἔστι, πάντα λέω ὑμῖν ἰκανά-
 ν' ἐχάλασεν ἔρ', ἢ μέγα λέω ὄνο-
 μα αὐτ' ἐν Παρωαί. καὶ πάν-
 των δὲν ἀκούσας διομνυμύ-
 νων, ἦ μὲν μὴδ' ἑκινον μὴ.
 κίτι ἔστι δ' ἄπορ χαλκία με-
 τὰ τὴν τελευτὴν, τὸ δ' ἐν προ-
 ῶν ἀποδομένη τὰς πυράγρας,
 ἢ ἄκουσα καὶ σφύραν δι-
 μῶν, ἀπ' ὅτων διατράφηται.
 ἔτα νυνὶ μὲν ὑφάινου, νυνὶ
 δ' ἐρόκω διατάγεται, ἢ σήμο-
 να λώθου, ἢ ποσειδῶν τὰ
 σιτία μόλις. ἔδοσκον δ' ἐσσι, ὅ
 θύλας, τὴν ἐλπίδα πει-
 μένου. Κό. τὴν μὲν ἀνέ-
 γεισε Κρω. δὲ, ἀπὸ ἐλογισ-
 μῶν, ὡς τυλιγμένη γνομένη,
 θρέψας δ' ἐμὲ, σκευτὴν τὴν
 τακομίσης ῥαδίως, καὶ πλε-
 τίσας, καὶ ἰσθῆτας ἔξας ἐ-
 λουρῆς, καὶ θρασυῶνας.
 Κό. πῶς ἔφης μῆτερ, ἢ τί λή-
 γας; Κρω. σπουδῶν μὲν τοῖς
 νεανί

ter tuus, piæ memoriæ, de-
 functus est an nescis quo pa-
 cto vitam egerimus? At quã-
 do ille adhuc viuebat, abun-
 dè nobis omnia suppetebant.
 Artem enim ferrariam ex-
 xercebat, magnùmque adeò
 nomen eius erat in Pyreò &
 ac plerosque audire licet de-
 ierantes, quòd post Philì-
 num ferrarius talis opifex
 alius ampliùs non sit futu-
 rus. Post mortem autem ea-
 ius, principiò quidem diuen-
 ditis forcipibus, & incude,
 & malleo, duabus minis, ex
 illis tum vitam sustentavi-
 mus. Postea autem, aliàs qui-
 dem texendo, aliàs autem
 tramam deducendo, inter-
 dum etiam stamina nendo,
 agrè victum parabam. Te
 verò, filia, enutriebam,
 spem expectans. COR. Mis-
 nam istam dicis? CRO. Non,
 verùm ita rationem
 inibam, quòd cùm ad istam
 ætatem peruenisses, & me facillè alere postea, & te ipsam
 exornare posses, diues videlicet ipsa futura, & vestes ha-
 biura purpureas, & ancillas pedisequas. CORIN.
 Quomodo hoc, mater? aut quid dicis? CRO. Si cum
 Cccc 3 adole-

νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσαν
 μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθάρδης
 ὁ πρὶ μιᾶς. Κό. ἡσάπερ
 ἡ Δάφνιδ' ὁ θυγάτηρ, Λύρα;
 Κρω. καί. Κό. ἀπὸ ἐκένυ
 ἑταῖρά ὄντι. Κρω. ἔδην τοῦ
 το λανόν; καὶ οὐ γὰρ πλουτή-
 σης, ὡς ἐκένυ, καὶ πομπὴς ἐ-
 ρασὰς ἔξῃς. τίς λάνρυσας, ὦ
 Κόεννας; ἐχέρας, ὁ πόσα, καὶ
 ὅς πρὸς πᾶσι τοῖς αἰσιν αἰετῶν
 ραι, ἢ ὅσα χεῖματα λαμβά-
 νουσι; τὴν Δάφνιδαν γοῦν ἐγὼ
 οἶδα, ὃ φίλην Ἀδράστει, ῥάκη,
 πρὶν αὐτὴν ἀμύσσει τὴν ὡ-
 ραν, περιβέβηκεν ἄπὸ
 πρὸ ὄρας, οἷα πέφοι, χυσοῖς,
 καὶ ἰδιότητος δυνάμεις, ἢ θέρει-
 πωσαν τὴν ἑσπέρην. Κό. πῶς
 δὲ ταῦτα ἐκτίνασται ἡ Λύρα;
 Κρω. τὸ μὲν πρότερον, ἡ ἀτα-
 πομοῦσα ἐαυτὴν ὀνυχωμένη,
 καὶ ὀνυχωμένη, καὶ φασγάνῳ
 πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄξι τοῦ
 ἡλικίου ῥάδιος, ἡσάπερ
 πρὸ ἔσθρας, ἀπὸ μηδὲν
 ἡδὲ καὶ ἰσχυρῶς, ἔτα πε-
 ρι-

adolescentibus rem habere,
 et una potaras cum ipsis,
 et pro mercede concumberes.
 COR. Quemadmodum
 Daphnidis filia Lyra?
 CRO. Ita. CORIN.
 At illa meretrix est. CRO.
 Nihil graue hoc. Nam et tu
 perinde vi illa opulenta eris,
 multosque amatores habebis.
 Quid lachrumaris, Corinna?
 An non vides quam
 multe sint, et ut ab omni-
 bus magno studio ambiantur
 meretrices? Deinde et
 quantum pecunie accipiat?
 Daphnidem igitur, o chara
 Adrastia, noui ego, cum pater
 nosa se laceramcederet, pri-
 usquam videlicet illa ad ad-
 ultam aetatem peruenisset.
 At nunc vides qualis prode-
 at, ut illi aurum, et vestes
 floridae, et ancillae quatuor.
 COR. Quo pacto autem
 haec acquisiuit Lyra? CRO.
 Principio quidem exornan-
 do seipsam eleganter, deinde
 facilem atque hilarem ge-

rendo se erga cunctos, non eò quidem usque ut in cachina
 num facile solueretur, quemadmodum tu soles, sed arriden-
 do suaue

σομινοῦσα λέξις. καὶ μή-
τε φησὶν αἰσῶσα, εἰ τις πρὸς ἡ-
θοί, ἢ πρὸς μέλει, μήτε αὐτὴ
ἐπιλαβανομένη τ' ἀνδρῶν.
ὡς δὲ ποτὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ δέ-
κτον, καὶ μὲν ὁ μισῶμα, ὅτι
μεθυστικὰ καὶ ἀγέλαστα γέ-
νη μισοῖσιν οἱ ἀνδρῶν τὰς τοιαύ-
τας, ὅτι ὑπερμεφορᾶται τ' ὁ-
ψ' ἀπαροκάτω, ἀπὸ δὲ πρὸς ὁ-
δῖτα μὲν ἀκροῖς τοῖς δακτύ-
λοις, σιαντὴ δὲ τὰς ἐνθουσίας ἐκ-
τὴν ἀμφοτέρων παραδιδότα
τὰς γνώσεις. πῶς δὲ ἡρέμα, οὐ
χαλδῶν, ἀπὸ ἀναπανομένη.
Κό. καὶ ἐν αὐτῇ διψᾷ, ὡς μῦθερ,
τῶροι; Κρῶ τότε μάστιγα, ὡς
κόεινα, καὶ οὐτε πλεον τοῦ
δεντ' ὅτι φέγγεται, ὅτι ἀρ-
σενάται εἰς τινα τ' παρόντων,
εἰς μόνον δὲ τὸν μισῶσάμενον
βλέπει. καὶ δὲ τοῦτο ἐκείνοι
ἐπινοοῦσιν αὐτῷ. καὶ ἐκείνου
λοιμᾶσαι δέοι, ἀσπληγὲς ἐστίν,
ὅς δὲ ἀμυδρὸς ἐκείνου ἄν τι ἐργά-
σασθαι, ἀπὸ δὲ ἅπαντ' ἔν τῷ.
ὅτι θηρᾶται, ὡς παζαλοῖτο,
καὶ

Ac postquam cubitum eundum est, nihil neque petulans ni-
mis, neque ineptum et incompotum facile admittit, sed ex
cunctis unum hoc maxime obseruat, ut illum alligat ad sese,

do suave ac blandum quid-
dam. Postea autem et con-
uersando sapienter ac dextere,
neque decipiens si quis eam ac-
cedit, aut accersit, neque etiam
obiurgans atque increpans vi-
ros. Ac si quando ad cenam
quoque abii accepta mercede,
neque inebriatur (ridiculū e-
nim hoc, et oderunt viri tales)
neque inepte ac rustice opplea-
tur obsonio, sed attingit qui-
dem summis digitis: tacite
autem edendo non obiturat
viranque maxillam ingessis
buccellis. Præterea autem
et bibit modeste, non affa-
tim, et velut ore dehiscen-
te, sed remisse ac placide.
COR. Etiam si forte sui af-
ficiatur, mater? CRO. Ia-
mò præcipue tum, Corinna:
et neque plus æquo loqui-
tur, neque acerbè ullum ex
iis qui vñ ad sunt, perstrin-
git. Ad solum autem eum à
quo conductæ est, aspiciet.
Et ob hoc illi amant ipsam.

καὶ ἱραστέον ποιεῖσθαι ἐκείνον·
 ταῦτα γὰρ αὐτὸν ἅπαντων ἐς
 πονῶσιν. εἰ δὲ καὶ σὺ ταῦτα
 ἐκμάθοις, μακάριον καὶ ἡμεῖς
 ἐσόμεθα, ἐπεὶ τάχα ἄλλα πα-
 ραπολήσῃς ἄλλο ὅδε, ὃ φί-
 λη Αδράστια, φημι, ζῶνς μό-
 νον. Κό, ἂν μοι, ὦ μήτηρ, οἱ
 μισηδύμοι παύσων τοιοῦτοί
 ἔσιν, οἱ ὅτι Εὐκλείτης, μέθ' οὗ
 χθὲς ἐκάθουδον Κρω, ὃ παύ-
 σων, ἄλλ' ἐνιοι μὲν ἀμέντες, οἱ
 δὲ καὶ ἡδὴ ἀνδράδας, οἱ δὲ καὶ
 σὺ πάννυ μορφῆς ὀφθαλμοῦ ἔχον-
 τος. Κό, καὶ τοῖς τοῖς συγκα-
 θούδην δέχου; Κρω, μολι-
 σα, ὦ ὦ, ἂν. οὐδὲ μὲν τοι καὶ
 πλείονα διδάσκειν οἱ καλοὶ ἢ
 αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν ἔ-
 ναι. καὶ οἱ δὲ μολίτω ἀπὸ τοῦ
 πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ
 λέγειν ἀπάρε, ἰνδραξάρε σε
 ὦ Δαντύλα, ἢ ὅρε; τὴν Κό-
 ρυναν, τὴν τῆς Κρωδύλης θυ-
 γατέρα, ὥς ὑπερπλεῖα, καὶ
 πρὸς δόμονα πεποιμένη τὴν
 μητέρα; τί φῆς; ποιεῖσθαι
 ταῦτα

et amatorem sui faciat. Hoc
 enim nomine cuncti ipsam
 laudant. Quod si igitur et
 tu eadem hæc didiceris, bea-
 ta nos quoque erimus. Nam
 cetera quidem multò ipsa.
 Sed nihil, o chara Adrastia,
 addam amplius: viuas mo-
 dō. COR. At dic mihi
 mater, ij qui mercede nos
 conducunt, omnēsne tales
 sunt, qualis est hic Eucritus,
 cum quo heri concubui?
 CRO. Non omnes, sed alij
 quidem meliores, alij autem
 etiam duriores, magisq; vi-
 riles: nonnulli verò nō adeò
 liberali forma quoque præ-
 diti. COR. Et cum hisce
 igitur concumbere oportet?
 CRO. Maximè verò.
 filia. Nam hi quidem plura
 quod dant: formosi autem,
 hoc ipsum solū formosi vi-
 deri volunt. Tu verò eius
 quod plus est, rationem sem-
 per habeas, si breui cupis
 eumctas demonstrare digito
 te, ac dicere: An non vi-

des Corinnam Crobylæ filiam, ut excellenter diues est, et
 terq; quaterq; beatam matrem suam reddidit? Quid ais?
 faciēsne

γαῖτα ; ποίσεας , οἷδα ἐγὼ ,
καὶ πέξας ἀπασῶν ῥαδιῶς .
νῦν δ' ἀπιθι λοβόμενν , ἂ ἀφί-
κοις καὶ τύμιρον τὸ μαρ-
χιον ὃ εὐκείτ' ὅ· ἐπισχνάτο
γάρ .

faciēne ista? Facies, noui e-
go, facileq; aded cunctis am-
reibus. Nunc autem abi ut la-
ues, si fortē veniat etiam ho-
die adolescens ille Eucritus,
ita enim pollicitus est.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ
Μυσάριον.

MATER ET
Musarium.

Α Νῆτι τοιοῦτον ἔρα-
σιν εὐρωμν, ὃ Μου-
σαριον, οἱ ὅ· Χαι-
ρίας ἐς ὅσαι μὲν τῇ πανδύ-
μῳ δύνουσι λαυκὶν μικροδρα-
τῇ ὑρανίᾳ δὲ καὶ τῇ ἐν κήποις,
δραματικῇ κατέρᾳ, σφανῶ-
σαι δὲ καὶ τὴν πλουτολόγα-
ραν, καὶ ὅπως, μακάριαι καὶ
πρωτοκλαίμονες ἐσόμεθα. νῦν
ὁρᾷς γοιῶν, παρὰ τῷ νρανίσκῳ
ἡλικία καμνόμεν, ὃς ὁβολὸν
μὲν οὐδ' ὡς ποτὲ σοι δέδω-
κεν, οὐκ ἐδῆτα, οὐκ ἔποδλα-
ματα οὐ μύρον, ἀλλὰ πεφά-
σας ἂν καὶ ὑποσχίσεις, καὶ
μακρὰ ἰλιπιδόν, καὶ πολὺ τὸ
ἰάμ

E Rgo si talem amato-
rem posthac inuenia-
mus, Musarium, qua-
lis Charea hic est. immola-
re oportebit nos, ² Publi-
cæ quidem Veneri capram
candidam, Cælesti autem,
ἢ ei quæ in hortiis est, iu-
uencam utrique: fertis præ-
terea coronare etiam opum
largitricem: ἢ in summa,
beatæ ac ter felices erimus.
Quippe vides nunc ab ados-
lescente isto quàm multa ac-
cipiamus, qui obolum qui-
dem nunquam ullum tibi de-
dit, neque vestem, neque so-
leas, neq; vnguentum, sed ex-
cusationes apud illum sem-

per, ἢ pollicitationes, ἢ spes longæ, ἢ illud crebrum:

ἢ ἢ ἢ 5 ἢ

ἱάτρῳ πατὴρ, καὶ ἂν ἐν αὐτῷ
 γήνωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάν-
 τα σά. σὺ δὲ καὶ ὁ μωμοκρίτης
 αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμος γάρ με
 πλὴν ποίησται. Μῦ. ὦ μοσι γῆρ,
 ὦ μήτερ, ἡ γὰρ τῶν θεῶν καὶ τῶν
 Πωλιάδῃ. Μῦ. καὶ τοιούτους
 διαλαλεῖ, καὶ δὲ τῶν, πρὸς τὸ
 οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταστῆναι
 συμβούλιον, τὸ διακρίνειν δι-
 δωκας, ἀνοήτους ἐμοῦ. ὁ δὲ
 ἀποδύμενος, κατέπε. καὶ πᾶς
 διὰ τὰ διδοῦσι δίδωκεν τὰ ἰο-
 νικά, ἑλκοντα ἑκάτερον διδο-
 Δαρεικὸς, ἄσσοι ὁ Χί. Πρα-
 ξίας ὁ ναυκληρὸς ἐκόμεσι,
 ποιησάμενος ἐν Βέρει. ἰδὲ δὲ
 γῆ Χαρείας ἔρανον συνῖφ-
 βοις ἀπονεγκῆν. ὁ θόνας γῆ
 καὶ χιτωνίσκος τί ἄν λέγοι-
 μαι καὶ ὅπως. Ερμαιῶν τι ἔ-
 μιν, καὶ μέγα ὄφελος συμπε-
 πλωκον οὗτος. Μον. ἀπὸ
 λαπὸς καὶ ἄγῃ, καὶ φη-
 σὶν ἱερῶν, καὶ διακρίνει, καὶ δὲ
 νομοκρίτης. καὶ Λάχης γῆς
 δὲ τῶν Ἀρεοπαγίτου. καὶ φησὶν
 ἡμᾶς

Si pater, & si dominus fiam
 paternarum possessionum,
 & omnia tua. Tu autem e-
 tiam iusurandum dedisse i-
 psam dis, quod legibus proa-
 rem te sibi facturus sit. Mv.
 Iuravit enim, mater, per Ce-
 rerem & Proserpinam, &
 Minervam. MAT. Et cre-
 dis illi scilicet? & ob hoc
 paulò antè, cum non habe-
 ret unde daret symbolum,
 annulū dedisti illi, me igno-
 rante: ille verò vendito eo,
 potando absorbit. Et rurs-
 sum duo monilia ista Ionica,
 quorum utrunque pendebat
 duos Daricos, quæ tibi Chius
 ille nauclerus Praxia attu-
 lerat, Effesi commercatus.
 Debebat enim tum Charrea
 cœnam collatitiam unā cum
 adolescentibus aequalibus de-
 pendere. Nam vela & tu-
 nicas quid attinet dicere?
 Et in summa, lucrum adeò
 quoddam nobis, & magna
 utilitas iste obueni scilicet.

MVSA. At pulcher est

& imberbis, & amare se ait, & lachrymatur. Præte-
 rea & Dinomaches, Lachetisque filius est Areopagitis
 illius

ἡμᾶς γαμήσαν· καὶ μεγάλας
ἐλπίδας ἔχοντες παρ' αὐτῷ, ὅτι
ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ.

Μη. ἔκουι, ὦ Μισάεργ, ἐὰν
ἐποδῇ (αὐτὸ) δέη, καὶ ὁ σκυζοτό.

μὲν αὖτις τὸ δίδραχμον, ἐν
 γὰρ πρὸς αὐτὸν, ἀργύριον ἔστι

ἐχομεν, αὐτὴ τῶν ἐλπίδων
ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε· καὶ
πρὸς τὸν ἀσπιζοπάνδην τὰ αὐτῶν

τά, καὶ ἡν τὸ ἐνοίκιον αὐτῶμε-
θα, πείματον, φήσωμεν, ἕς

ἄρ Λάχης ὁ Κορυθαῖος ἀφθά=

τῶν γὰρ μὲν ἐκ ἀσχηρῶν, μὲν
τῶν ἑταίρων ἐκ ἐνόβιον, οὐχ
ἐκ τῶν ἐπαρρησιάζοντων·

Θε, Μου τί ουῶ, ὦ μῆτρ, ἐκῆ-
νω οὐτυχέσδω με, καὶ ἡσπ

αἰοὺς ἑσίν; Μή. οὐκ, ἀλλὰ
συνεπώτεροι καὶ ἰσχυροτέραι.

οὐδὲ πρὸς οὐδὲν ῥημα-
τίοις καὶ ντανίσκοις, ἐπ' ἅκρῃ

τὸ χάριτος τὰς ἀρετὰς ἐχούσι. οὐ
δὲ εἰ πρὸς τὴν καὶ φιλανθρωπία,
οὐδὲ τρεῖς ἄλλων τιμὰ, ὅτι

мн

riuricari, neque credunt ver-
summis labris iusiurandum

Amans viri, neque admi

illius, dicitq; uxorem me ducere velle se : denique ma-

græ spes ab ipso nobis fa-
ctæ sunt, si senex ille solum

oculos clausisset. MAT.
Proinde Musarium, ubi so-
leis aut crepidis opus erit.

et futor didrachmam po-
poscerit, dicemus et nos il-

li: Argentum quidem non
habemus, tu autem spes

quasdam modicas à nobis
accipe. Et rursus ad pia
torem eadem hoc. Et cum

pensionem domus deposce-
mur: expecta dicemus, vi-

delicet dum *Laches Colyta*
tensis moriatur. Exoluemus.

enim tibi tum post nuptias.
An non pudet te, quod so-

reis habes, neque monile a-
liquod, neque vestem Taa-

renuam? M v s. Quid i-
gitur mater, fortunatiores

ne illæ me, & pulchriores
sunt? MAT. Non, sed

promittentes, noruntq̃ me-
s modò, & adolescentulis, ^b in
rentibus. Tu però fidelis es

is alium quengquam, præter
quan

μὴ μόνον Χαρίαν. ἢ πρῶτω,
 ὅτι ὁ γιωργὸς ὁ Ακαρνάνιος
 ἦκε, ἄλλο μὲν ἀπομίσθων, ἀνέ-
 στα ἡ καὶ αὐτὸς οἶνον δὲ τιμὴν
 ἀπαλάσσει, τοῦ πατρὸς πέμψας
 φαντοῦ. σὺ δὲ ἱκάνον μὲν ἀν-
 τιπνῶντις, καθόδους δὲ με-
 τὰ τὴν Ἀδωνίδα τοῦ Χαρίου. ΜΑ.
 τί οὖν, ἰχθὺν Χαρίαν κατα-
 πέψασαν, παραδίδεσθαι τὸν
 ἰργάτῳ ἱκάνον, κινάδρας δὲ
 πόσον; ταῖς μοι, φασὶ Χαρί-
 ας, καὶ χοιρίσκος Ακαρνάνιος.
 ΜΑ. ἔγωγε ἱκάνον ἄγροικον, καὶ
 πονηρὸν ἀπηνά. τί καὶ Αντι-
 φῶντα; Μενεκράτους, μὲν ἄν-
 τιπνῶντον, ὃ δὲ τὸν ἰχθῆ-
 να; οὐ καλὸς ὡς καὶ ἀσπῆς,
 ἡλικιώτης Χαρίου; ΜΟΝ.
 ἀλλ' ἡπάλησι Χαρίας ἀπ-
 σφάξεν ἀμφοτέρους, ἡ λάβοι
 μισοῖς μιστ' αὐτῷ. ΜΑ. πόθεν
 δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπαλάσσει;
 ἔκουσ' ἀνέρας; σὺ μὲν εἰς ὅ-
 τ' ὅ, καὶ σωφρονέσης. καθό-
 πρ' ἑταῖρα, τῆς δὲ ὁδομο-
 φόρου ἐρπάζεαι οὐδ'. ἰὼ τῶν-
 να,

natur. An tu igitur sine amatorib' ob hoc manebis? & pudicē
 ages, perinde ac si non meretrix, sed Cereris sacerdos quæpiā
 fores?

quam solūm hūc Chæreāne.
 Ac nuper quando agricola
 ille Acarnensis veniebat duas
 minas ad te afferens, imber-
 bis ipse quoq; (vini autē pres-
 cium hoc reitulerat, ἀπαίρε
 ad id missus) tu verò etiām
 subfannāsti hominem: dor-
 mis autem cum Adonide scis
 licet isto iuo Chærea. ΜΥ-
 ΣΑ. Quid igitur? An des-
 cebat relicto Chærea reci-
 pere me operarium istum so-
 tidum, atq; hircum olentem?
 Leuis mihi, ut aiunt, Chæ-
 rea, & porcellus Acarna-
 nius. ΜΑΤ. At ego sanè il-
 le agrestis, & malè oleat,
 quid autem? Cur neq; Anti-
 phonem Meneceatis filium,
 minam tibi pollicentem, re-
 cipere voluisti? An non for-
 mosus erat & urbanus, æqua-
 lis Chæreæ? ΜΥΣ. At in-
 terminatus fuerat Chæreæ,
 ambos nos iugulaturum esse
 se, si me cū illo vnquā depre-
 henderet. ΜΑ. Quām muliē
 autem & aliē eadem hæc mi-

ἡ, σήμερον ἀλῶα δὲ, τί δέ
σοι διδῶκεν ἐς τὴν ἰορτυλίαν
Μυ. ἐκ ἑξέ, ὡ μαρνάειορ. Μυ.
μὴ οὐτ' ὅ τ' ἐχρὴν εἶρη-
κην ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἶκί
τὴν λαθῆκεν ἐξαπατῶντα,
ἐκ ἀφ' ἧς μητρὸς ἡγεσθην, ἀπ' αὐ-
λίσσας ἀφ' αὐτοῦ οὐδ' αὖτε
ταυσόμην, ὅτι μὴ λάβοι, ἀλ-
λὰ λαθῆναι, ἡ μὲν ἐπιγίγνεται,
μήτε αὐτὸς διδόν, μήτε παρὰ
τῶν διδόντων ἰὼν λαμβά-
ναι. οὐδ' οἶα, ὡ Μυσαίου, ὅτι
τοιαύτῃ καὶ τῶν ἀν' ἐστὶν, ἡ
τὰ αὐτὰ φρονήσας κορυφαίαν,
ὅταν πλοῦτῃ μὴ αὐτὸς, ἡ δὲ μὴ
την γάμον πολυτάλαντον ἐξού-
ρη αὐτῷ; μνησθήσῃ, οἷός τ' ὅτε
τὸν δακρυῶν ἡ τὸν εὐχάριτον, ἡ
τῶν ὀρεων, πρὸς τὴν τάλαν
τα πεικὸς βλέπων. Μυ. μνη-
σθήσῃ καὶ ἐκείν' ὅτι δαίμα, ὡς
ἐκ νῦν γὰρ ἀμνησθῇ, ἀπὸ κα-
ταναγκασθῇ, ὡ βίαιος.

meminerit lachrymarum istarum? aut suaviorum, aut ea-
tiam iurisiurandi alicuius, cum dotem quinque fortassis
talentorum aspiciet? MVS. Meminerit ille: cuius rei ar-
gumentum illud utique, quod neque nunc uxorem duxit,
sed cum à patre cogereetur, ac vim propè pateretur, tamen
negavit

fores? Ac cetera omitto, hoc
die verò Aloa sunt: quid i-
bi igitur dedisti, quin celebri-
tatem hanc perageres? MV-
SA. Ah. non habet, mater
mea. MAT. Quid? an so-
lus iste artem nullam aduen-
sus patrem invenire potest?
non servum immittere, qui
illum decipiat? non à matre
ipse postulare, minitudo
se in militiam hanc naviga-
turum esse, nisi accipiat?
Verum sedet nos auferens,
ac vana spe producens, ne-
que ipse quicquam dans, ne-
que à danibus accipere si-
nens. Tu verò, ὅ Μυσα-
ριον, an putas te octode-
cim annorum semper fore,
aut eodem animo futurum
Cheream? Quando ipse
quidem diues erit, mater
autem opimas aliquas ac be-
ne dotatas nuptias ipsi in-
veniet, an ille cum, putas,

ὁ ἡρώατο. Μῦ. ἡρώα
 καὶ ψάλλεσθαι, ἀναμύσσω δὲ
 εἰ, ὃ Μυσαίου,
 τὸν.

negavit ducere. MAT.
 Utinam non decipiaris: sed
 tamen admonebo te, Musae-
 rium, aliquando horum.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a PVPlicae quidem.] τῇ παύδῃ, ἢ τῇ ἑσπερίᾳ, ἢ
 τῇ ἐρμῇ. Cognomēta autem Veneris sunt, Pandemus, V-
 rania, & Hortensis. priorum eorum reddit Pausanias cū ali-
 bi, & precipuē in Bæoticis & Atticis. Apollodorus in lib. de
 Deis, Athenis ait παύδην vocatam, quod ad forum antiquum
 posita esset, in quo soleret πᾶσι δῆμι, hoc est, universis popu-
 lus ad cōciones cōfluere, quas ἀγογὰς vocant. Nicander in ter-
 tio Colophoniacō apud Athenas ait, Solonem παύδην ἑ-
 γὼν, id est, adē deæ Veneris constituisse ex prostitutarum pe-
 cunia. qua de re leguntur carmina comici Philemonis. & γὰρ
 quidam sic appellari autumant, ab ἑσπερίᾳ, id est, cælo, quod de
 cæso semen igneum cecidisse in mare dicitur, ac natam ē spūmis
 Venerem. cōiunctione ignis & humoris. Alij petiti ex puri &
 sinceri amoris, quasi celestis, & à corporis illecebris alieni sū
 gnificatione dictam volunt. Theocritus in epigrammate semel
 meminit huius Pandemi & Vranie, de Chrysogone oblatio-
 ne ἡρώατος & παύδῃ. Ἰδαὸς τὸν πόρην ἐκείνῳ ἑσπερίᾳ, & τὸν
 αὐτὸν ἡρώατος, astid est, Hæc Venus hæud Pandemus di-
 nam dicto placans Vraniam, castæ oblatio (Chrysogonæ. Pau-
 sanias in Atticis ait, Venerem de loco qui dicitur Horti, Hor-
 tensis cognominatam: hoc est (ut ipse loquitur) ἐρμῇ &
 φεδρίᾳ: eiusque apud scriptores frequentem mentionem fieri,
 sed sibi huius nominis causam non constare. Ego putaverim ideo
 Venerem eam habuisse cognominis rationem, quod (ut ait in
 primo de Rustica Varro) Venus sit hortis præposita, propter
 generationem. Quin & Nævius, ut est apud Festum, Venerem
 pro oleribus posuit, ut Cererem pro pane, Neptunum pro pisci-
 bus, dicens coquis, Edi Neptunum, Cererem, Venerem: b in
 suamis

[summis labris iusiurandum gerentibus.] De amatoribus loquitur, qui Venerem iuranti iusiurandum, nō ex animo. Idem in Rhetorum præceptore: ὁ ὅρκος ἐστὶ ἀκροὺς ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ. id est, Et semper in labijs summis periturum.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ
Χρυσίς.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΕΤ
Chrysis.

ΕΙ τις δέ, ὦ Χρυσί, μήτε
ζηλοτυπῇ, μήτε ὀργισ-
ταί, μήτε ἱρράπισοί, πο-
τε, ἢ πεισικέρην, ἢ τὰ ἰμωτικά
πρίσχιον, ἢ ἱρασὺς ἱκῆα
νός δεῖν; Χρυσ. οὐκοῦν ταῦ-
τα μόνον ἔρῳντ', ὦ Ἀμπε-
λί, δάγματα; Αμ. νῶν. ταῦτ'
ἀνδρός θιρμῶ. ἐπὶ δὲ τῶνα, φι-
λήματα καὶ δακρυὰ καὶ ὄρη-
κοι, καὶ τὸ πορνάκις ἵκεται, ἀρ-
χομένην ἔρωτ' ὀσμῆον, καὶ
φρονιμὸν ἔτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ
τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε, εἰ καὶ
σὺ, ὡς φης, ὁ Γοργίας ῥάπισ-
σεν, καὶ ζηλοτυπῇ, χευσὰ ἔλπιζε,
καὶ ὄχλου ἀπὸ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.
Χρυσ. τὰ αὐτά; τί λέγεις;
ἀπὸ ῥάπισεν με; Αμ. οὐχί,
ἀπὸ ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πῶς μὲν
νομὸν αὐτόν βλέποισ. ἐπὶ εἰ μὴ

Σ I quis, ὁ Chrysi, neque
zelotypus est, neque
irascitur, neque ala-
pas infligit aliquando, aut
capillos conscidit, aut vestes
laceravit, pro amatorēne ad-
huc habendus videtur? CH.
Proinde ista sola amantis,
Ampeli, indicia? AMPE.
Maximè: siquidem hæc viri
feruentis sunt. Nam cætera
illa, oscula, & lachrymæ,
& iusiurandum, & crebrò
venitare, incipientis & ade-
huc crescentis amoris signa.
Caterùm totus hic ignis zee-
lotypia constat. Quare sitis,
quemadmodum dicis, Gor-
gias alapis cædit, & zeloty-
pus est, bene speres licet, o-
portetq; ut eadē semper facias.

CHR. Eadem autem? quid
ais? ut ille me semper percutiat alapis? AM. Non, sed ut sem-
per illi ægrè sis si non ad solum ipsum aspicias: quoniam ceriè
nisi

ἔρχε, τί ἄρ' ἐτι ὀργίζοιτο, εἰ
 οὐ τίνα ἔτερον ἔρασε δὲ ἔχουσι;
 Χρυ. ἀπὸ ἐκείνου ἔρωτι, ὃ δὲ
 μάτην ὑπὸ λαβὴ τῶν πολλοῦ
 μὲν ἔρχε, διότι ἄλλως ἐμνημό-
 νουσα ποτε αὐτοῦ. Αμ. καὶ
 τοῦτο ἴδον, τὸ πᾶσι πολλοῖς οἷον
 οὐκ ἀποδιδόσκειν. ἔγωγε γὰρ
 ἀνίσταμαι μάτην, καὶ φιλοτι-
 μίσταί, ὥς μὴ ὑπερβαίνω.
 το αὐτὸν οἱ ἀντιπράσσει. Χρυ.
 καὶ μὴ οὗτος γὰρ μόνον ὀργί-
 ζεται, καὶ ἑαυτὸν, διδῶσι δὲ οὐκ
 ἴσμεν. Αμ. ἀλλὰ τίς οὐκ ἴσκει;
 τυποὶ γὰρ καὶ μάστιγα τυπύθου-
 νται. Χρυ. οὐκ οἶδ', ὅπως
 ῥαπίσματα λαμβάνειν βόλῃ
 μὲν, ὡς Ἀμπελίου. Αμ. οὐκ,
 ἀλλ' ὥς οἱ μάστιγα, καὶ οἱ ἔρωτες
 γίνονται, καὶ εἰς τὸν αἶμα
 λῆθαι. εἰ δὲ πιστεύουσι μόνον
 ἔχουσιν, ἀπ' αὐτῶν ὡς ἴσμεν
 ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ,
 ἄλλοις οὐδὲν ἔτι οἷον ἔταίρις
 ἐστὶν, οὐδὲν οὐκ ἀντιπράσσει, οἷον
 μου,

nisi amaret te, cur quæso
 irasceret etiam si quem
 alium amatorem haberes tu?

CHR. At equidem non
 habeo, ille verò nequic-
 quam suspicatus est diui-
 tem istum me amare, ex eo
 quòd mentionem eius fors
 ite aliquando feci. AMP.
 Atque hoc suaue sanè est,
 putare illum à diuitibus ob-
 servari ac coli te. Ita enim
 maiori dolore afficietur,
 magisq̃ amulabitur & con-
 tendet, ne potiores ipso a-
 pud te sint rivales. CHR.

At verò ille quidem solum
 irascitur, & alapis cadit,
 nihil autem dat. AMP. At
 dabit postea. Nam zelo-
 typi vel maximè dolore, af-
 ficiuntur. CHR. Nescio
 quo pacto alapas accipere
 me vis, ὃ mea Ampeli. AM.
 Haudquaquam ego: sed, ut
 arbitror, maximam amorem in-
 de nascuntur, etiam si au-

diat se negligi. Quòd si autem persuasum illi fuerit, se so-
 lum habere te, elanguescet nescio quomodo libido illa. At
 que hæc tibi dico, quæ iam annos viginti totos merem-
 tricium quæstum exercui. Tu verò annos, ut arbitror,
 decem

ἡμῶν, ἡ ἑλπίς μου δὲ τυγχάνεις.
 ἡ βέβαια δὲ καὶ διηγήσασθαι, ἃ
 ἐπαθὺν ποτὶ, οὐ πάνυ πρὸ πολλοῦ
 ἠδυνήτω. ἥρα μὲ Δημόφαν-
 τος ὁ δαυατὴς, ὁ κατόπι μοι
 καὶ τὸ Παιδείας, οὐτὶς δὲ πρὸ
 ποτὶ πλέον πρὸς δραχμῶν
 διδωκε, καὶ ἡξίου διὰ πό-
 τος εἶναι. ἥρα δὲ, ὦ Χρυσ-
 οί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, ὅ-
 τι ἵπποφύων οὐτὶς διακρύβω,
 ὅτι ἀπὸ πρᾶξι γινώσκω ἰσχυ-
 τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον,
 οὐκ ἐκασθὲ μοι ἐνίοτε, καὶ τῶ-
 τος ἡ μακρὸν ἐπιδέξαι διδόν-
 τα ποτὶ ἀπὸ κληῖς, Καλλι-
 αδης ἥ δὲ ὁ γραφεὺς ἐνδορὺν λῶ,
 ἡ καὶ δραχμὰς πεπομφῶς, τὸ
 ἡ πρῶτον ἀπὸ δέ μοι κοιδορὺν
 σάμψω. ἰπὲρ δὲ ποτὶ αὐτὸ μὲν
 διηγήσασθαι ἡμέρας, ἐν δὲ δὲ πρὸ
 οὐκ ἐμπορῶ, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἐν-
 δορὺν λῶ αὐτὸς, ἵπποφύων μὲν
 οὐτὶς δὲ τὸ Διμήφαντος,
 καὶ αὐτὸς ἀναφλέγῃται εἰς τὸ
 πρᾶγμα. καὶ ἐν τῷ ποτὶ, ἀν-
 τὶ μὲν τὴν τῆς τῶν θύρας,
 ἡ καὶ ἐν τῇ, ἡ πρὸς φωνῶν
 σῆς, πρὸς ἑξῆς τῶν τῶν ἰσχυ-
 τὰν.

ἐν τῇ, minabatur se occisurum esse, lacerabat pestem,

decem & octo nataes, aut
 pauciores etiam. Quod si
 autem vis, narrabo etiam
 quae mihi acciderunt aliquā-
 do, non admodum multos, ante
 annos. Amabat me Demos-
 phantus, scenerator ille, mo-
 mentaneo ac leui quodam
 amore, neque ingemiscens, ne-
 que lachrumans, neque etiam
 intempestivè ac sera nocte
 ad fores veniens, sed illud
 solum, interdum dormiens
 mecum, idem etiam post lon-
 gum intervallum. Postea-
 quam autem venientem ali-
 quando exclusi (nam tum
 Calliades pictor intus erat,
 datis decem drachmis) prin-
 cipio quidem abiit, verbis
 me infestatus Postquam au-
 tem multae dies iam transi-
 issent, neque ego ad illum
 mitterem (rursus autem tum
 Calliades intus erat) incale-
 scens tum tandem Demophan-
 tus, etiam ipse ad rem in-
 flammatur. Atque adstans alis
 quando, cum ianuam obser-
 uasset apertant, flebat, per-

ἅπαντα ἰποῖα· καὶ τέλῳ, τάλαντον δούς, μόνῳ ἔαχον ὅκ. τὸ ὅλος μίως, ἢ γυνὴ δ' αὖ τῷ πᾶσι ἅπαντας ἔλιπον, ὡς ὅτε πρὸ φαρμάκων ἐκμήνα αὐτόν· τὸ δ' ὡς αἶρα ἱηλοτυπία, τὸ φάρμακον ὥς, ὅ Χρυσί, καὶ σὺ καὶ ἐπὶ τῇ Γοργίᾳ τῷ αὖτε φαρμάκῳ. πᾶσι δ' ὁ θ' αἰνίσκῃ ἔσται, ὡς τι ὁ πατήρ αὐτῷ πάλιν.

tulus hic erit, si quando patrem ipsius mori contingeret.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝ-

νυχίς, Φιλόστρατος ὁ
Πολέμων,

DORCAS, PAN-

nychis, Philostratus,
Polemon.

Α Πολέλαμψ, ὃ ἑρμηνεύεται, ἀπλώαμψ. ὁ Πολέμων αὖ πρὸ τῆς στρατίας ἀνέστρεψε πρὸ τῶν, ὡς φασιν, ἰσάκα καὶ ἰσάκω αὐτόν, ἐφ' ἑαίδα πρὸ πόρφυρον ἱμπεροπηνέον, καὶ ἀπολέθους ἅμα ποτὶ, καὶ οἱ φίλοι, ὡς ἔειπον, συνέθεντο ἐπ' αὐτόν, ἀπασσόμενοι. ἐν τοσούτῳ δ' τὸν θεωροῦντα ἰδοῦσα, κατόπισιν ἰόμην, ὅς σὺ ἀποδιδυμῆκεαι

P Eriymus, ὁ hera, perijmus. Polemon ex miliia reuersus est, diuinijs onustus, vi aiunt. Vidi autem ego ipsum sago purpura praetexto et fibulato induium, et seruos pedisequos una cum eo multos. Ac amici ut aspexerunt, concurrebant ad ipsum, salutaturi videlicet. Interea autem seruum conspicata à tergo sequentem, eum qui cum ipso profectus fuerat,

DIALOGI MERETRICII. 419

παρ' αὐτῷ, ἡρόμην, καὶ ἀπὶ μοι,
 ἔφην, ὦ Παρμένον, ἀσπα-
 μόνη πρότερον αὐτόν, πῶς ἡ-
 μῖν ἐπράξατε, καὶ εἰ τι ἀξίον
 τῶν πολέμων ἔχουσιν ἡμῶν
 ἀγγιθεῖτε. Παν. οὐκ ἔσθ' τῷ
 ὁ δὲ οὐδὲν, ἀλλ' ἐκείνη, ὅτι καὶ
 ἐσθ' ἦν, πολλὴ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μέλιτι τῷ ξυρίῳ
 Διὶ, καὶ Ἀσλῷ πατρί. ἡ δὲ
 σποῖνα δὲ ἐπὶ τὸν θάνατον ἀπὸ τῆς
 πρῆστοι, καὶ ἐνθα ἦν. εἰ δὲ
 καὶ τὸ πεσέθην, ὥς καὶ
 ἀλάκρην καὶ ἀπὸ μίμνησιν Πο-
 λέμων, ὅς μιν οὐκ ἔπαυσε
 πολλῶν. Δορ. πῶς ἔπαυσε δὲ οὐδὲν
 ἐν ἀρχῇ ἅπαντα, πῶς δὲ σὲ
 ἐν αὐτῷ ἔπαυσε, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
 βοήθειας αὐτῶν. ἐπὶ πρὸς γὰρ
 Παρμένονα ὅπως ἡρώμην, ἡ
 πῶς, ὦ Παρμένον, ἐσθ' ἦν τὸ
 ὅτι αὐτὸν ἀπὸ μίμνησιν ἡ
 καὶ μίμνησιν μετὰ λακρῶν, καὶ
 μέλιτι, εἰ τις ἐγγιθεῖ ἐν τῷ
 μέλιτι, καὶ σποῖναι τὸν θάνατον
 ἐκείνου, ἐσθ' ἦν τὸν θάνατον
 πόδας, καὶ τὸν θάνατον ἐκείνου,
 καὶ

fuerat, interrogabam, ac, Dic
 mihi Parmeno, inqueiebam,
 salutato prius ipse, quo pa-
 cto nobis egesset? & nūquod
 opera precium bellicorum con-
 secuti, huc reuerſi estis?
 PAN Non decebat hoc sta-
 tim, sed illa primum, Quod
 quidem seruati estis, multa
 dijs grata, & in primis lo-
 ui hospitali, & Minerva mi-
 litari. Caterum haec sem-
 per rogare solebat quidnā
 agereis, & ubi essetis Quod
 si autem etiam hoc addidis-
 ses, quod & laetum erat,
 & mentionem Polimonis
 faceret semper, fauens id fue-
 rat multo. DOR. Prafa-
 ta equidem sum statim à prin-
 cipio cuncta haec: ad te au-
 tem non putavi oportuisse, ve-
 rum illa dicere volui, quae
 audiui. Nam ad Parmenonem
 ecrie ita incipi: Ecce
 ubi, Parmeno, tinnierunt vo-
 bis aures? Semper enim remi-
 niscebatur vestri hera cum la-
 chrymis, & maxime si quan-

do ex pugna venerat quispiam, multiq; mortui esse diceban-
 tur, euellebat tum crines, & pectus percutiebat, & lugebat

καὶ ἐπύθη πῶς τὸν ἀγγε-
 λίαν ἐκείνην. Παν. εὐχέ-
 Δορκὰς, οὕτως ἐχέτω. Δορ.
 ἄτα ἐξῆς, μὴ τ' ἐπονη ἡρόμω
 ἐκείνη, ὁ δὲ, πρὸς νυλὰ μὲν
 φησιν, ἀντρίψα μὲν. Παν.
 οὕτω λὰ κἄν, οὐδὲν πῶς
 πῶρ, ὡς ἐμὲ μνητό μω ὁ Πο-
 λεων, ἢ ἐπὶ οὐθ, ἢ ἔνχρῳ
 λαλαδῆεν; Δορ. καὶ μελὰ
 ποτὰ δὲ αὐτὰ ἐλκε. τὸ γοῦ
 λυφάλασιν ἐξήγγηκε, πλὴν
 ποτὰ, χυρὸν, ἐδῆτα, ἀκο-
 θες, ἐλῆφαντα· τὸ μὲν ἔρ-
 γειον μὴ δ' αὖ μὲν ἄν
 τὸν, ἀνὰ μὲν δὲ μὲν, ἀμ-
 πρὸς μὲν ποτὰ οὐκ ἐμὲ μὲν.
 εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμῆ-
 λυσιον ἐν τῷ μικρῷ δακ-
 τυλῳ, μὲν μὲν, ποτὰ οὐθ, καὶ
 ψῆφ' ἐν δὲ ἐδῆτα τ' ἐλ-
 μωρ, ἐν θρᾶ τε τῷ ποτὰ οὐθ.
 ἔασα δ' οὐδ' αὐτὸν ἐδῆτα οὐθ.
 μοι διηγήσασθαι, ὡς τὸν Ἀλ-
 λυσιον, καὶ ὡς ἀπὸ τῆς
 Τηελάτων τινὰ, καὶ ὡς δι' ἐ-
 ψῆφ'

ad unumquodque nuncium.
 PAN. Rectè Dorcas. ita
 decebat. DOR. Deinde
 non multò post interroga-
 bam illa quoque ordine. Ille
 autem: Admodum splendi-
 de, inquit, reuersi sumus.
 PAN. Ita autem etiam il-
 le, nihil præfatus quòd me-
 minerit mei Polemon, aut
 desiderio affectus fuerit, aut
 optauerit saluam atque in-
 columem me uerum depre-
 hendere? DOR. Atque
 adeò multa huiuscemodi dis-
 cebat. Quod igitur caput
 rei est, narraui diuitias mul-
 tas, aurum, vestes, seruos,
 ebur. Nam argenti quid-
 em afferre ipsum dicebat
 non ad numerum, sed ad
 mensuram, multos uidelicet
 medimnos plenos. Habebat
 autem & ipse Parmeno an-
 nulum in digito paruo maxi-
 mum, ac multangulum, la-
 pillusq; incrustatus in eo erat
 ex tricoloribus illis quidam,

rubebatq; supernè. Reliqui autem ipsum, cum adhuc para-
 ret mihi digere quo pacto Allyn transiissent, & ut occi-
 dissent Tiridatem quendam, & quomodo versaus ipse
 Polemon

ψν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πι-
σίδας μάχῃ, καὶ ἀπὸ βραχέων
τοῖς ταῦτα περὶ γυναικῶν, ὡς
περὶ τῶν πολιτῶν σκέψασθαι.
ἐν γὰρ ἰσθμῷ ὁ Πολέμων, ἥξει
ἐν πολέτῳ, ἀφ' ἑσθ' αὐτῶν. ὅς τις
γυναικίους, ἀναπνέουσι, ὅς
ἐν τοῖς Φιλοστράτου ἔνδοξον παρ'
ἡμῖν, τί οἱ αὖτις αὐτῶν.
Παν. ἐξ ἀνείκατον, ὅς Δορ-
κάς, ἐκ τῶν παρόντων σωτή-
ριον ἔστι γὰρ τὸ τοῦ ἀφ' ἑσθ' αὐ-
τῶν καλὸν, ἵνα αὐτῶν ἐναγχο-
σθῇ, καὶ τὰ αὐτῶν ἐμποι-
εῖται, καὶ ποτὶ αὐτῶν ἐπισχε-
νέμεται. ἔτι Πολέμων αὖτις τοῖς
ἐπαυκόντα, χεῖσιμον, μὴ
παρὰ δ' ἐχέτω. πρὸς τὴν γὰρ
καὶ συζητῶντος ἔστι, ὅς καὶ
πρὸς τὴν γὰρ τὴν πολλὴν ἀφ' ἑσθ' αὐ-
τῶν, νυνὶ δὲ τί ἐκ αὐτῶν ἐκείνος πο-
τεῖται; Δορ. ἀπὸ καὶ πρὸς ἐρ-
χεται. Παν. ἐκ τῶν αὐτῶν, ὅς Δορ-
κάς, ἐκ τῶν ἀφ' ἑσθ' αὐτῶν, καὶ πρὸς
αὐτῶν. Δορ. ἀπὸ καὶ Φιλοστρά-
τος περὶ ἐρχεται. Παν. τίς γὰρ
αὐτῶν; πῶς αὖτις ἐκ τῶν ἀφ' ἑσθ' αὐ-
τῶν.

Φι.

DOR. At etiam accedit. PAN. Deficio, ὅς Dorcas, consi-
lij inopia, ac tremo. DOR. Sed ὅς Philostratus accedit.
PA. Quæ igitur fiam? quomodo me autem terra absorbeat?

Dddd 3

PHIL.

Polemon in pugna contra
Pisidas esset: ac currique do-
tum, ut hæc tibi renunci-
as rem, ut quid de omnibus re-
bus faceres, deliberares ipsa
tecum. Nam si veniens Po-
lemon (veniet enim hauddu-
biè postquam à se notos ac
salutantes illos amoverit)
ac resciscens, deprehende-
rit Philostratum apud nos
intus, quid putas quæso fa-
cturum ipsum esse? PAN.
Inveniamus Dorcas ex re
presenii tuum consilium, at-
que salutem aliquam. Nam
neque hunc ablegare hone-
stum fuit, ut qui talentum
nuper dederit, ὅς præterea
mercator quoque est, ὅς mul-
ta pollicitus: neque rursus
vile, Polemon talem ac
tantum redeuntem non re-
cipere. Nam præter hæce-
tiam zelotypus est: ὅς cum
pauper adhuc intolerabilis
adeò fuerit, quid nunc
non putes illum facturum?

ΦΙ. τί οὐκ ὤνομαζες ὁ Παννυχίς;
 ΠΑΝ. ἄνθρωπε, ἀπελόγησάς
 με· σὺ δὲ χάρις Πολέμων, χάρις
 νῦν φανείς. Πο. οὐτ' οὐκ
 τίς ἄνθρωπος οὗτος ὄνεις; σιω-
 πᾶς; εἴ γε οἷός σε, ὁ Παννυχίς, ἐ-
 γὼ δὲ περιπατῶν ἐκ Πυλίου
 διέπλυνον ἐπαρόμην· ἐγὼ τοι
 αὐτὸν γινώσκω καὶ δίκαια μὲν
 τοι εἰπόμεθα, καὶ οἱ γὰρ ἐγὼ ἐ-
 γὼ· οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπαγεύομαι
 ἐκ σοῦ. ΦΙ. οὐ δὲ τίς εἶ, ὁ
 βέλτης; Πο. ὅτι Πολέμων δὲ
 Στρεφὺς Πανδίωνος φυλῆς,
 ἀκούεις, χιλιάρχος τὸ πρῶ-
 τόν, νῦν δὲ ἐξαρσάσθας πρὸς
 τακισχιλίων ἀσπίδα, ἱππὸς
 Παννυχίδος, ὅτι ὅμιλος ἐστὶ
 ἀνθρώπων φρονέων αὐτῶν.
 ΦΙ. ἀπὸ τὰ νῦν. ὁ ξεῖνος,
 Παννυχίς ἐμὴν δὲ καὶ τάλαν-
 τὸν ἄλγος· λέγεται δὲ ἡδὴ
 καὶ ἕτερον, ἐπὶ δ' αὖ τὰ φο-
 ρτία σταθμίσθαι. καὶ νῦν ἀνα-
 λούμενοι, ὁ Παννυχίς, τὸ δὲ
 παρ' Οδρύσεως χιλιάρχον εἶα.
 Δορ.

PHIL. Quid? cur non po-
 tamus, Pannychi? PAN.
 Perdidisti me, ô homo. Tu
 verò salve Polemon, post
 longum ad oculos oblitus
 ueram meis. POL. Hic
 ce igitur quisnam est, qui
 huic ad nos accedit? taces?
 Euge abi, ô Pannychi. Ego
 verò ex Pylii mira quintum
 diem huc aduolavi, appra-
 perans uidelicet ad talem
 mulierem. Ac merito sanè
 hæc mihi accidit, tibi que
 adeò gratiam habeo: neque
 enim possum amplius abire
 diuipiar. PHIL. Tu verò
 quinames, bone vir? PO-
 LEM. Nimirum audis, quod
 Polemon ego, Steriensis il-
 le, ex tribu Pandionis, quin
 Tribunus militum à princi-
 pio fui, nunc autem totius
 duri legionis, amator Pan-
 nyhidis, cum eam adhuc
 humana sapere putarem.
 PHI. At nunc Tribuni, Pan-
 nyhis hæc mea est, talen-

tumque à me accepit. Accipiet autem et alterum iam, ubi os-
 pera seu merces distraxerimus. Ac nunc Pannychi, seque-
 re me, istum autem apud Odrysas Tribunatum gerere syno.

DOR.

ἡμᾶς ἐπὶ δόρην ἐλάσῃ, σίλκον.
 τας τοῖς ὀπλοῖς. Φι. ἤκειτι μό-
 νον συσκευασμένοι· ἐγὼ δέ,
 καὶ Τίβους οὗτος, μόνος ἦρ
 οὗτος ἐπιτά μοι, βάλλοντον
 ἡμᾶς λίθοις τὴ καὶ ὀστέοις,
 οὕτω διασπιδάμεν, ὥς μὴ
 ᾗ, ὅποι οἰχοῖται, ἔλθοιτε εἰς τὴν.

resplendentes. PHIL. Ad-
 uentate modò conferri atq;
 instructi. Ego verò & Ti-
 bys iste (nam hic solus me
 sequitur) iaciendo cūm sa-
 xis, tum testis ostraceis, ita
 dispergemus, vos, ut neq; quòd
 ueritiamini, scire tum possitis.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ

Ἐ Δροσῆ.

CHELIDONIVM

& Drose.

ΟΥΚ ἔτι φοιτᾷ παρὰ
 σὲ, ὦ Δροσῆ, τὸ μα-
 ράκιον ὁ Κλινίας; ἔ-
 ῥη ἰώρακα πολὺς ἤδη χρό-
 νος αὐτὸν παρ' ἡμῶν. Δρο.
 ἔκ' ἔτι, ὦ Χελιδόνιον· ὁ ῥη δι-
 δάσκαλος αὐτὸν ἄρξει μὴ κί-
 μοι πεσεῖν. Χι. τίς οὗτος;
 μή τι τὸν παιδοτρέφην Διότι-
 μον λέγεις, ἐπὶ ἐκείνους γὰρ ἐ-
 λθ' μοι. Δρο. ἔκ' αὖ, ὁ ἑλ-
 κισα φιλοσόφου ἀπὸ τῶν
 Αἰσάωντος. Χι. τὸ συνθρο-
 νῶν λέγεις, τὸν Δασυῶν, τὸν
 βαθυπύγωνα, ὃς ἔδωκε μετὰ τῶν
 μαθητῶν πεπατῶν ἐν τῇ
 ποικίλῃ. Δρο. ἐκείνους φημι

NON ampliùs venti-
 tat ad te, Drose
 adolescentulus ille
 Clinias? Non enim vidi lon-
 go iam tempore apud vos ia-
 psū. DRO. Non am-
 pliùs, Chelidonium. Nam
 praeceptor prohibuit ipsum
 ampliùs ad me accedere.
 CHE. Quinam iste? num
 exercitorem istum puerorum
 Diotimum dicis? Nam is est.
 ἔ' amicus mihi est. DRO.
 Non, sed perditissimus iste
 philosophorum Arisianetus.
 CHELID. Tetivum i-
 stum dicis & hirsutum, pro-
 funda barba, qui cum ado-

lescentibus consuevit deambulare in porticu picta? DRO. Il-
 lum

τὸν ἀλαστονα, ὃ λέγεται ἐπὶ
δοίμι ἀπρόμυρον, ἐλκόμενον
ἢ πάγωνος ὑπὸ θυμῷ. Χι. τί
παθὼν δὲ κἄνθ', ὡς αὐτὰ ἐ-
παι τοῦ Κληνίου; Δρο. οὐκ
οἶδα, ὦ Χιλιδόνιορ, ἀλλὰ μη-
δέποτε ἀπέκοιτός με γινώσκου-
ντος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλῶν ἤρ-
ξατο, πρὶν δὲ ὁμίλησέ μοι,
πρὶν τὸν ἐξ ἡμῶν ἄνδρα, ὃν
δὲ πεσῆσθαι τῷ σερπῶν. ἔπει-
δὲ ὡμίλει, ἐκ οἶδα δὲ, ὅπως
τί ἐπαθὼν ἐπ' αὐτῷ, ἐπιψα-
λὸν Νουεῖδα, περισκεψομένη-
ν αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρι-
βούτα, ἢ ἐν παιδιᾷ. ἢ δὲ πάλιν
παλαιῶτα, ἔφη ἰδοῦθ', μετὰ
ἢ Λεωάντης, νύσσα πορρῶ,
ἐκείνου δὲ ἐρυθεία ἄντα, ἡ δὲ
τῷ ὀρῶν, καὶ μηκέτι παρρηγ-
κῆν ὁ φθαλμός. ἂν ἰδῶ δι-
φορᾶμαι τὸν πόλιν. ἢ δὲ ἂν
ἔτι τὸ Διπύλου ἀκονθίσθαι,
ἔπει μὴ δὲ ὅπως ἐπισπασθῇ, ἔ-
πεινῶν, οὐδὲν σαφὲς ἂν
παγῆς

lum equidem, vanum iacta-
torem, quem utinam pessimè
perire videam, barba tractū
à carnifice. CHE. Quid
autem accidit illi, cur talia
persuaderet Clinia? DRO.
Nescio, Chelidonium. Sed
cum antea nunquam ullam
noctem intermiserit quim me-
cum dormiret, ex quo rem
cum muliere habere cepit
(primum autem mecum has-
bere cepit) tribus istis die-
bus proximis ad angipors-
tum hoc ne unquam access-
sit quidem. Postquam au-
tem ex eo contristari cepi
(nam nescio quo pacto mi-
hi agrè quiddam ob illum
accidit) Neuridem misi, quæ
illum circumspiceret, aut
in foro commorantem ali-
cubi, aut in palestra. Ea
autem rediens, deambulans
tem vidisse se ait eum Ari-
staneto, atque innuisse illi à
longè. Illum autem erubus-

isse, deiectis in terram oculis, neque aspicere amplius ad ipsam voluisse. Atque exinde ambos ad urbem iisse. Ipsa
verò ad Dipylum usque secuta, cum ille prorsus neque conuer-
teret sese, domum redijt, nihil planum aut certum habens
Dddd 5 quod

παρῆλαι ἔχουσα. πῶς με οἷα
 διαγὰρ τὸ μετὰ ταῦτα οὐκ
 ἔχουσα ἀκούσαι, ὅ, τι μοι πτε-
 ρωνθεῖν ὁ μαρακίσκος; ἀλλὰ
 μὴ ἐλθῆναι τι αὐτόν, ἔλε-
 γον· ἢ τινὸς ἀπὸ τοῦ ἡρώδου,
 μισόσας ἐμὲ, ἀπὸ τοῦ πατρὸς
 Δικέληντος αὐτόν. ποταὰ
 τοιαῦτα ἔσρηφον. ἦ δὲ δὲ
 περὶ δάκλῳ ὀψίαν ἔκρυψε
 Δρόμων, τὸ γραμματίον
 τοῦτ' ἀπὸ αὐτοῦ κομίζων. ἀ-
 νάγνωθι λαβοῦν, ὦ Χελιδό-
 νιον· οἶδά γε δέπου γράμ-
 ματα. Χρ. φέρ' ἰδούμεν τὰ
 γράμματα, οὐ πολὺ ἔφῃ,
 ἀπὸ ἐπιστομῆς, Δυλοῦν-
 τα ἑσθίειν τινα τῷ γεγραφό.
 τῷ λέγει δὲ, πῶς μὴ ἐλέη-
 σάσῃ, ὦ Δροῦν, τὸς θεὸς ποιῶ-
 μα μάρτυρας. Δρο. αἶ, αἶ,
 τέλει, ὅτε τὸ χάριεν πρὸς
 γραφε. Χρ. καὶ νῦν δὲ ἔτι κατὰ
 μῖτον, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην
 ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἡρώδου
 ἐκείνου παρ' ἑσέ με ἐλθόν-
 τος

quod renunciaret. Quo me
 igitur pacto post illa tum
 affectam putas? quæ conie-
 cturam facere nusquam po-
 teram, quidnam esset quod
 adolescenti huic accidisset:
 sed ita mecum dicebam:
 Nummam ægrè illi aliquid
 feci? aut numquam aliam
 amat, me prorsus? aut num
 pater venit ipsum? Mul-
 ta adeò huiusmodi mecum
 ipsa volebam. Porro au-
 tem circa multam vesp-
 ram venit Dromo, literas
 has ab alio afferens. Ac-
 cipe Chelidonium, ac lege.
 Scis enim literas videlicet.
 CHE. Age videamus. Ac
 litera quidem ipse non ad-
 modum planè scripta, sed
 incompœta, & malè co-
 agmentata, properantiam
 quendam scribentis indi-
 cant. Sic autem sonant: Quo
 quidem pacto amāvim te,
 mea Drofe, testes facio
 deos. DRO. Væne mi-

sera mihi, neque salutationem à principio adseribui. CHE.
 Et nunc autem non odio aliquo, sed necessitate coactus
 deferro te. Nam me pater Aristeneto tradidit, ut philo-
 sophia

φῆρ' αὐτῷ, ἡ ἀκύνος, ἔμαθ' ἔρ
 τὰ καὶ ὅμαι. ἅπαντα, πολλὰ
 ποτὶ ἀπειρήσῃ μοι, ἀπρὸς
 ἄνα λίσσῃ ἑταίρα σιωπῇ,
 Ἀρχιτέλους καὶ Ερασικλέας
 ἦν ὅντα πολὺ ἔρ' ἄμενον
 εἶναι, τὴν ἀρετὴν περὶ μᾶλλον
 ἰδούης. ΔΡΟ. μὴ ὥραιον ἔ
 ποίῃς ὁ δὲρ' ὅτι κἂν ὅ, τοιαύ
 τα παιδῶν τὸ μέγιστον.
 ΧΙ. ὥς ἀνὰ κρητὸν αὐτῷ
 τῷ παρακολούθῃ ἔρ' ἀκύνος
 παραφυσάσσω. καὶ ὅλως, ἐπὶ
 πρὸς ὁλὴν ἄνω ἐδρῇ ἔξ
 ἔρ' ὅτι μὴ κύνος, ἀλλ' ὁ σωφρο
 νοῖμι, καὶ πολλὰ παιδιὰ
 αὐτῷ, ὑποχρῆται πάντῃ ὀφει
 λόμενα ἑστῶτά μοι, καὶ ἰνὰ ἑρ
 λυτοσύνην, τοῖς πόνοις πᾶσι
 χρονοσυσμῶν ταῦτά μοι
 αἰς ἔγγραφά, ὑποκρίσας ἑμαυ
 τὸν οὐδὲ μοι ὀνείδι, καὶ μέ
 νισσ' ὀκνέειν. ΔΡΟ. τί σοι
 φωνῇ ἐπιστολῇ, ὦ Χελιδόνιον;
 ΧΙ. τὰ μὲν ἄλλα, ἢ ὅτι

ΣΚΥ.

ante praeexercitatum. Hæc tibi vix adeo scripsi, me ipsum
 suffragatus paululum. Tu verò feliciter mihi vale, & me
 mineris Clinia. ΔΡΟ. Quid igitur videtur tibi epistola
 hæc, Chelidonium? CHE. Quod ad cætera quidem attinet,

a Scylhi.

sophia dem apud illum o
 peram. Atque ille (cognos
 uit enim cuncta quæ ad nos
 pertinent) multis admodum
 obiurgavit me, inhonestum
 esse dictitans, cum meret
 ricerem habere me, Archiz
 telis & Erasicleæ filium.
 Longè enim melius esse,
 virtutem anteponere volu
 ptati. ΔΡΟ. Vnquam
 ad maturitatem perveniret
 augator ille, qui talibus a
 doliscentem instituit. CHE.
 Quamobrem necesse mihi
 est parère illi. Assequitur ez
 nim me, diligenter ubique
 observans: & in summa, ne
 aspicere quidem alium quen
 quam præter ipsum solum
 mihi licet. Quod si verò
 temperanter & pudicè vi
 uam, ipsique per omnia ob
 temperem, pollicetur pro
 fus beatum fore, præclarum
 que ac fortem me redditu
 rum esse, laboribus ad hoc

Συνθῆν ῥῆσιν, τὸ δὲ μένυθ
 Κλινίᾳ, ἔχει τινὰ ὑπολοιπὸν
 ἐπιπιδᾶ. Δρο. ὡς μοι οὕτως
 ἔδοξεν· ἀπόδυνμαι δ' οὐδ' ὑπὸ
 τῷ ἔρωτι. ὃ μὲν τοι Δρόμων
 ἔφησεν παύσασθαι τινα. ἔ-
 ναι τὸν Αἰσάαντον, καὶ ἐπὶ
 πεφάσθαι τῶν μαθημάτων,
 σωθῆναι τοῖς ἀραιοτάτοις τῶν
 νύκτων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι
 πρὸς τὸν Κλινίαν, ὑποχίσεις
 τινὰς ἐπὶ σὺν ἑμῶν, ὥς ἰσό-
 θιον ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ
 ἀναγινώσκουσιν αὐτὸ ἔρω-
 τικὸς τινὰς λόγους τῶν πα-
 λαιῶν φιλοσόφων πρὸς ἑμα-
 ῖν, καὶ ὅπως, περὶ τὸ μέ-
 γαλόν ἐστιν, ἀπάλα δὲ καὶ τῷ
 πατρὶ τοῦ Κλινίου κατερεῖν
 ταῦτα Χι. ἔχῃ, ὃ Δρο-
 σὲ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.
 Δρο. ἰγάρ, καὶ ἄντι δὲ
 τῷ ἐμὸς ἐστὶν ἡμεῖς· καὶ
 ἡμεῖς ἐστὶν Νανίδης. Χι.
 θάρρα, πάντα ἔσαι καλῶς. ἰ-
 γὰρ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι Δρομῶ
 ἐπὶ

^a Scythica, ut aiunt oratio :
 illud autem, memineris Cli-
 niae, spem quandam adhuc
 reliquam praefert. DR.
 Etiam mihi ita videtur. Pro
 inde perco amore. Cates-
 rum Dromo dicebat etiam
 pæderastem quendam esse
 Aristanetum, & prætextu
 doctrinae consuetudinem ha-
 bere cum pueris venustis-
 simis, & priuatim oratio-
 nem habere cum Clinia, pol-
 litationes quasdam faci-
 endo, quod videlicet dijs
 similem illum redditurus
 sit. Quin & amatorios
 quosdam sermones philo-
 sophorum veterum ad dis-
 cipulos suos idem, inquit,
 cum illo legit, & insum-
 ma, totius circa adolescen-
 tiam est. Interminatus au-
 tem etiam est, patri Clu-
 niae ista se dicturum esse.
 CHE. Oportebat, Drose,
 Dromonem ipsum inescare,
 ac lautius paulò accipere.

DR O. Inescavi hominem, & præter hoc autem etiam
 meus est. Nam & ille gustauit Nauridem. CH. Bonum ani-
 mum habet : omnia rectè fiunt. Ego verò etiam inscribere in
 pariete

ἐπὶ τοῖς ἐν Κεραμικῷ,
ἔρθα ὁ Αρχιτέλης ἔσθ' ἐπι-
πατῆρ, Αἰσαίνετ' ὁ Στρωθῆς
ἐν Κλαυίῳ· ὥς ἢ ἐν τού-
τῳ συσφραμῆν τῇ παρὰ τοῦ
Δρόμων' ὁ Στρωθῆς. Δρο.
πῶς δ' ἄρ' ἁλοῖς ἐπιγράψα-
σαι; Χε. τῆς νυκτὸς, ὦ Δρο-
σὲ, ἀνδρακα ποθεῖν λαβοῦ'.
Δρο. εἴ γε, συσφραμῆν μόνον,
ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τ' ἄλλας
Ἰόν' ὁ Αἰσαίνετ'.

pariete volo in Ceramico,
ubi Architeles deambulare
solet: Aristaneus corum-
pie Cliniam, ut ex hoc quo-
que aliquid concurrat ac fa-
ciat ad delationem Dromo-
nis. DRO. At quomodo
id clam facies, ne deprehen-
daris? CHE. Noctu, Dro-
se, carbone alicunde sumpto.
DRO. Recte sané. Com-
milita modò, atq; auxiliare,
mea Chelodonium, aduersus

arrogantem ac vanum istum Aristanetum.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

α SCYTHICAVTAiunt.] ἢ δὲ τοῦ Σκυθαίου φῆσις, id est,
Scytharum oratio. eo autem proverbiū vice vititur Lucianus,
tum hic tum alijs aliquot locis: ὁ Aelianus in epistolis. Græ-
ci autem quicquid agresse, quicquid barbarum ac sævum in-
telligi volunt, id Scythicum appellant. Diogenes Laërtius in Pi-
tis philosophorum, putat hoc proverbium natum esse ab Ana-
charsidis asperitate. Nam is Scythæ natus, inter celebres phi-
losophos habitus est Athenis. Sentit autem Lucianus hic in
calce literarum, fuisse quiddam mitius dictum,
reliqua nihil præ se ferre hu-
manitatis.

ΕΤαῦταρ δὲ τις παρα-
λαβὼν, πρὶν δραχ-
μὰς τὸ μισθώμα δίδω-
κεῖν ἀποσφραγίσας, δια-
κρίνων καὶ εὐφρων; ἀπ' οὗ-
τε πίπτας ἡδέως, οἶμαι,
οὐτε διαπνεῦσαι μόνον ἡδέ-
αί ἐστι. ἡλκασὲν δὲ καὶ παρὰ
τὸ δεινόν, ἰσώρων γὰρ καὶ
ναὺ δὲ οὐ διακρίνοί τις ὁμο-
δίως, ὥσπερ βρέξεται τοῦ-
τα οὐδ', ὃ Χαρμίδη, τί-
ν' ἐνικα ποιεῖς; μὴ ἀπο-
κρίνηται, ὥς ἂν τοῦτο ἀ-
πολαύσῃ τῆς νυκτὸς, ἀγρυ-
πνήσασα μετὰ σου. Χαρ-
μίδης μὲ ἀπόκρουσιν, ὃ Τρυ-
φαινα, καὶ οὐκ ἐντρέξω
πρὸς τὸ δεινόν. Τρυφ. ἀπ' οὗ-
τοι μὲ οὐκ ἐμὸν ἔρως, ἀλλ'
λόγ' οὐ γὰρ ἄρ' ἔχωμ μὲ ἡ-
μίλει, καὶ ἀπάθου μὲ, πει-
σθήκεισθαι θέλουσιν. καὶ τί-
ν' ἀντιτάξῃς τὸ μετὰ γυναι-
κῶν

probe habeas, atque abs te repel eres, quovis amplexari
te volo: denique etiam quasi quodam septo interposita veste
intere

AMica autem quis-
piam accepta, et
quinque drachmas
rum mercede data, auer-
sus dormi, lachrumans ac
gemens? Sed neque po-
tasti lubenti animo, opi-
nor neque cenare solus vo-
lusti. Flebas autem etiam
inter cenandum. aspie-
bam enim. Et nunc autem
non desinis vlulare, per
inde atque infans aliquis.
Ista igitur, o Charmide,
cuius gratias facis? Ne que-
so me celes, ut vel hac
parte consequar aliquid ex
nocte hac, quam totam
hucusque tecum vigilavi.
CHARMID. Amor me
perdit, Tryphæna, neque
malum hoc amplius susti-
nere possum. TRYPH.
At quod me quidem non a-
mes, manifestum est: neque
enim ita negligeres me, cum

ἔσθ' ἐν τῷ ἱματίῳ, διδίδως μὴ
 ψάλλουμι σοῦ. τίς δ' ὁ
 μὲν ἐκείνη δειν, ἐπὶ. τὰ-
 χα ἥρ' ἄν τι καὶ σωτηρίσσαι.
 μὴ πῶς τὸν ἔρωτα· οὐδ' αὖ ἥ-
 ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρῶν-
 ται. Χαρ. καὶ μὲν οἶδα
 καὶ πόλιν ἀκείῳ ἀντὶ τῶν, κα-
 κήν δ' οὐ ἥρ' ἀφανὲς ἐ-
 τῶρά δειν. Τρυ. εἰπὲ δὲ
 νομα, ὃ Χαρμίδη. Χα. Φι-
 ληματοίον, ὃ Τρυφᾶνα.
 Τρυ. ὅποτέρα μὲν λέγεις; ἀν-
 γὰρ εἰσι, πλὴν ἐκ Περαιῶς, πλὴν
 ἄρτι ὁρῶντες οὐκ οἶδ' αὖ, ὡς ἐ-
 ρῶ δ' ἄμυνθ', ὃ νῦν πρῶτον
 γινώσκω ὅς ἐστι πλὴν ἱππῶν,
 ἥν Παρίδα ἱππικὰς οἶσιν, Χαρ.
 ἐκείνην, ἡ ἰσχυρὰ ὁ λαοκτο-
 νῶν, καὶ σωείλημ' αὖ πῶς
 αὐτῆς. Τρυ. οὐκοῦν δὲ ἐκεί-
 νη ἐκείνη; Χαρ. καὶ μά-
 λα. Τρυ. πόλιν δ' ἐκείνην ἐ-
 στί ἱππῶν, ἡ νῦν ἐκείνη τις ἐ-
 Χαρ. ὅν ἐκείνην, ἀπὸ πλὴν
 ἐκείνη ὁρῶν ἀπὸ Διονυσίου,
 ὅτι

intercluderes, metuens vides
 licet ne te tangam. Sed ta-
 men quānam illa est, dic
 mihi. Fortassis inmetiam
 ipsa nonnihil ad amarem
 istum tibi contulero. Scio
 enim quo pacto conueniat
 huiusmodi res administra-
 re. CHAR. At verò nosti
 atque admodum probè is-
 psam, & rursum illa te quo-
 que: neq; enim obscura adeò
 meretrix est. TRYPH.
 At nomen mihi cedo, Char-
 mide. CHARMID. Phil-
 lemattium, ὃ Tryphēna.
 TRYPH. Vitam dicis?
 duæ siquidem sunt. Illā me
 ex Piræo, quæ nuper adeò
 mulier facta est, quam Dam-
 myllus amat, eius qui nunc
 exercitum ducit, filius: an
 alteram, quam cognomento
 decipulam vocant? CHA.
 Illam equidem, atque adeò
 captus ab ea & compre-
 hensus miser sum. TRYP.

Ob illam itaque plorabas?

CHAR. Atque admodum. TRYPH. Multum autem
 temporis amāsti illam, an nuper adeò cœpisti? CHA. Haud
 nuper adeò, sed menses propè septem sunt, à Dionysiiis
 usque

ὅτι πρῶτον ἔειπον αὐτῷ Τρ.
 ἔειπες δὲ ὅλην ἀπειθῶς, ἢ τὸ
 πρόσωπον μόνον, καὶ ὅτι τοῦ
 σώματος φανερὰ, ἃ ἔειπες Φι-
 ληματίῳ, καὶ ὡς ἐχέτω γυνῶς
 καὶ πρῶτε καὶ τετραποδοντα
 εἴη γιγνόμενον ἥδη. Χάρ. καὶ
 μὴ ἐπόμενται, ἂν καὶ ἔκο-
 σιν εἰς τὸν ἰσόμορον ἱλαφύβο-
 λῶνα τελέσων. Τρὺ. οὐ δὲ πο-
 τείροισι πιστώσας ἄν, τοῖς ἐ-
 κείνοις ὅμοις, ἢ τοῖς σταντῶ
 ὀφθαλμοῖς, ἐπισκεψάμεθα ἀκε-
 βῶς, ἐπισκεψάμεθα ποτὶ τὰς ἑρο-
 τάφους αὐτῆς, εἴθι μόνον τὰς
 αὐτῆς τεύχας εἶχεν, τὰ δὲ ἄλλα,
 φρονέου βαθεῖα. περὶ δὲ
 τοῦς ἑροτάφους, ὅπου τὰν
 ἀδελφὴν τὸ φαρμακόν, ὃ
 βολπύεται, ἐπολεμικαίνετο τὰ
 κοινὰ. καὶ τοι τί τοῦτο, καὶ ἄ-
 σά ποτε καὶ γυνὴν ἰδέσθαι.
 Χάρ. οὐδὲ πώποτε μοι
 πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν. Τρὺ. εἰ
 κότες ἔπαιον ἢ μὴ ἔχου-
 σόμενον σε τὰς αὐτῆς λαν-
 κας,

usque videlicet, ex quo prius
 num illam vidi. TRYP.
 Vidistine autē totam ipsam
 diligenter, ac faciem solū,
 easq; corporis partes quæ in
 aperto sunt? Quæ vidisti,
 Philematij ne erant, atque i-
 ra uti conueniebat esse mu-
 lierem quinque & quadra-
 ginta annos iam natam?
 CHAR. At verò deierat
 illa, secundum supra vige-
 simum modò ad proximum
 Decembrem completurā es-
 se se. TRYP. Tu verò va-
 trum credis iurijurando il-
 lius, an proprijs oculis? Con-
 templare enim diligenter,
 suspiciens aliquando ad tem-
 pora illius, quo loco solo
 suos crines habet: nam cæ-
 terā, imposturam. Circa
 tempora autem quoties me-
 dicamentum quo infici so-
 let, languescit, ac vim suam
 remittit, albescit plerunque.
 Quaquam quid hoc atti-
 neret? Coge aliquando ut nu-

dam quoque spectandam se tibi exhibeat. CHARMID.
 At nunquam mihi in hoc consentire voluit. TRYP. Me-
 nus sanē. Sciebat enim abominaturum esse te canos ipsius
 capillos

καὶ, ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔστι
τὰ γυναικῶν παρὰ ἅλα ἰοικνῶν,
ἅπαντα οὐδὲν ἀκρυσθῶν, αὐτὴ μὲν
συνῆρ, ἢ πρὸς τὰ χαλκὴν ἐκπύουσι,
ἢ ὑπερβαίνει· ΧΑ. νῶ, ὦ Τρύφ.
φάντα, καὶ τοῖς αὐτὰ παρὲν
μὲν ἀμύδαντα. καὶ νῦν ἐπὶ δὲ
χελίαι ἀνέστη ἐν ἑαυτῶν διδόν
να ῥέξῃς, ἄτε τὸ παρὲν φ
ἀμύδαν πρὸς μὲν, Μουσίου
να ἰσθῇς ἀμύδαν, ἀπὸ κλασίου,
ἀνθ' ὅν νῦν πῶσαι καὶ αὐτὸς θεί
λων αὐτῶν, σὲ παρέλκω.
Τρύ. μὰ τὸν Ἀφροδίτῃ ἐν
ἄνθρωπον, ἔμοι περὶ τῆς, ὡς
ἐπὶ τῶν παραλαμβανομένων
νῦν πῶσαι ἀμύδαν, καὶ ταῦτα, Φι
λημάτιον τὸν σορόν. ἀπὸ ἀ
παμῆ καὶ γὰρ ἦν τὸν τρίτον τῶν
ἑσθῶν ἀνθρωπῶν. ΧΑ. μὴ
οὐ γὰρ ὅταν παχέως, ὦ Τρύφ
φάντα· ἔστι ἀλλοτρίον δὲ, ἃ
φῆς περὶ Φιληματίου, τὸν
φρῶν, καὶ ὅτι βάνεται,
καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι περὶ
παρ ἄν ἔστι ἀμύδαν αὐτῶν.
Τρύ.

capillos. Caterum tota à
collo ad genua usque Para
dali similis est. At tu lachru
mabaris, quòd cum tali non
coires? Fortassis autè etiam
agré tibi faciebat, & su
perbâ gerabat sese. CHAR.
Sanè verò, Tryphana: &
hoc quamvis tam multa à
me acciperet. Ac nunc qui
dem postquam mille peten
ti, facile ac statim dare non
potui, vipote qui patrem
habeam parcum & tena
cem, Mofchione intrò ad se
recepto, me exclusit. Ob
quâ, dum illi vicissim agrè
facere volo, te assumpsi.
TRYP. At ego, per Vene
rem, haudquaquâ venissem,
si quis prædixisset mihi, ob
id solum assumptam esse me,
ut alteri agrè facerem, præ
sertim Philematio huic, ca
pulo videlicet. Verùm abeo.
Iam enim tertium hoc cecid
it gallus. CHAR. Ne tu va
tique tam statim, mea Trys

phana. Nam si vera ista sunt quæ de Philematio dicis,
coma videlicet supposititia, & quòd tingitur, & vi
tigines illæ, ne aspicere quidem amplius illam potuero.

Eccc

TRYP.

Τρύ. ἔρδ' πλὴν μικτέρα, ἢ πο-
τε λείπονται μετ' αὐτῆς· περὶ
τῶν ἐτῶν ἡδὲ ὁ πάππ' ὅ-
σκις αἰστάσοι, ἢ γιγνέται.
Χαρ. οὐκοῦν ἵπασθ' ἑαυτῇ
ἐκείνη, ἀφ' ἧς ὡς μὲν ἤδη τὸ
ἐστέχισμα, σπειδόμενός τε
ἐπὶ κλονεῖ, καὶ φιλῶνός τε, καὶ ἄ-
ληθῶς συνῶνός τε, Φιλημάτιον
ἢ ποτ' ἄχαρ' ἔτα.

TRYP. Interrogamātrēm,
si quando cum illa laui for-
tē. Nam de annis etiam anūs
narrare ibi poterit, si modò
viuit etiamnum. CHAR.
Promde postquam talis illa
est, auferatur quidem iam à
medio septum hoc, amplexer-
mur autem mutuò, atque o-
sculemur nos, ac tandem ven-
tē coēamus, Philematium autem longè valeat.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ
Ἐλυσίας.

IOESSA, PY-
thias, ex Lysias.

Θ. Πυθίη, ὦ Λυσία,
πῶς ἐμὲ; καὶ ἡ-
λως, ὅτι μήτε ἀρ-
γύρεον πάποτε ἤτησά σε,
μήτε ἀπὸ κλοπῆς ἐλθόντα, ἐν-
δορ' ἔτιρο; ἀπὸ δὲ αὐτῆς πα-
ραγορισάμενον τὸν πατρί-
α. ἢ ὑπερδόμενον τῆς μικρῆς,
λύσκασσα ἐμοί τι κομίσει,
ὅποιός αὖ ἄλλος ποιοῦσιν;
ἀλλ' ὁρθὸς ἐξ ἀρχῆς ἀμείδομαι,
ἀξυμβόλον ἄσπερ ἐξάμην. οἷ-
δά, ὅσους ἐράσας παρεπιμ-
ψάμην; Ἡθοκλία τὸν πρῦτα.
Νοστήνε quān multos amatores reiecerim? Eihoclem vide-

INSolefcis igitur, ὦ Ly-
sia, aduersum me? Eirea
Etè sanè, quandoquidem
neque argentum vnquam
abs te poposci: neque ve-
nientem exclusi; alterum in-
tus esse dilectans, neq; deces-
pto patre, aut ex matris re-
bus aliquo substracto, coëgi
te mihi afferre quippiam,
perinde atque aliæ facere so-
lent: sed statim ab initio in-
de, nulla data mercede, atq;
asymbolum recepi te intro,
licet,

νόοντα νῦν, καὶ Παύτανα ἢ
 νούκληρον, καὶ τὸν σωέφρον
 ος Μήτισσον, καὶ τοὺς ἑταίρους
 ἀφ' αὐτῶν αὐτὸς τὸ πατὴρ. καὶ
 λυσιον αὐτὸν ὄντα τῆς ὁσίας.
 ἐν δὲ σὺ, τὸν Φάωνα μόνον
 ἄχον, ὅτε τινὰ περὶ λήπυσσας
 ἔτερον, ὅτε περὶ μέγην, ὅτι μὴ
 σὺ ὡμίλῃς ἢ ἀνὴρ ὅς ἀληθῆ
 εἶναι, ὃ ὡμῶν, καὶ ἀπὸ τῶ τοι
 περὶ χύσας, ὥσπερ ἢ Πλωτό-
 πι, ἰσχυρόν, ἐπιδοσμένης
 τῆς μητρὸς, καὶ περὶ τὰς φί-
 λας ἐκκαλέσας. σὺ δὲ ἐπείπερ
 ἔμαθες, ὑποχέτωρ ἔχων με,
 τιτυκῆναι ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
 Λυκαίνῃ περὶ παῖδον, ἐμοῦ
 ὁρώσης, ὡς λυποῖς ἐμὲ ἄρ-
 τι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακέμε-
 νος, ἐπὶ νῆας Μαγίδιον τὴν
 ψάλτριαν. ἐν δὲ ἐπὶ τῶ τοι
 θαυμάσιον, καὶ συνίημι ὅπως
 ἰομένη. πρῶτον δὲ, ὅποτε
 συνίημι, ὁρώσων καὶ σὺ
 καὶ Δίφιλος, παρ' ὅσων καὶ
 ἐκ τῶν Κυμβάλιον, καὶ

Πυρρα-

licet, eum qui nunc inter se-
 niores est, Pasionem nau-
 clerum, & coequalem tuum
 Melissum: quanquam etiam
 nuper adeo pater eius mora-
 tius esset, ac dominus ipse
 factus bonorum omnium.

Ego vero te, Phaonem scilia-
 cet meum, solum habebam,
 neq. aspiciens neque admit-
 tens alium quenquam præ-
 ter te. Arbitrabar enim stul-
 ta ac demens, vera illa esse
 quæ iurabas: & ob hoc ani-
 mum tibi aduertens, perin-
 de ac Penelope illa, pudicè
 ac castè agebam, clamante
 atq. increpante ob hoc ma-
 tre, & apud amicas accu-
 sante me. Tu vero posteaquā
 intellexisti me obnoxiam ha-
 bere te, uti quæ iam ex te pe-
 perissem, nunc quidem ad
 Lycænam alludebas intuen-
 te me, nimirum ut agrè mi-
 hi faceres: nunc autem iux-
 ta me accumbens, Magi-
 dium laudabas, psaltriam

istam videlicet. Ego vero ob hæc lacrymor, & sentio con-
 tumeliam. Paulò autem antè, quando compotabatis Thraso
 & tu & Diphilus, aderant & tibicina Cymbalium, &

Ecce 2

Pyrallis,

Πυραλῖς, ἰχθὲρ ὅσαί μοι, οὐ
 δὲ τῶν ἁδῶς, πλὴν Κυμβάλιον
 μὲν, ὃ μοι πάντῃ ἐμύλησεν, ὅτι
 πυνάκις ἐφίλησας· σιαντὸν
 γὰρ ὕβρις, τοιαύτῳ φίλῳ.
 Πυραλίδας ὅσον ἔνους, καὶ
 πῶν δὲν, ἐκάνῃ μὲν ἀνίστασας
 τὸ ποτῆιον, ἀπὸ δὲ δὲ τῷ
 πατρὶ, πῶς τὸ δὲ ἐκείνου, ἃ
 μὴ Πυραλῖς αὐτίσας, μὴ δὲν
 ἀπὸ δὲν, ὁπότῃ δὲ Δίφλιον
 ἔδιδον ἀσχολεῖν μοι, ἰάλας γὰρ
 Θράσωνι, πεκύνψας πῶς, δὲ
 σῶως πρὸς ἀντίσας ἐς τὴν
 λολῶν αὐτῶς, ὅδῃ λαθεῖν γὰρ
 παρὰ μὲν ὅτι μὴ ἢ δὲ φίλῃσα
 σας, μὴ γὰρ τῶν ματῶν παρὸν
 ἀπὸ δὲ σμῶ παρὶν ὕσατο. ταῦτα
 οὐκ εἶπεν ὅτι ἐνκα ποιεῖς; τί σε
 ἢ μίχα ἢ μικρὸν ἡδίκησα,
 ἢ λυλῆκα ἐγὼ; τίνα ἔτι
 πορ ἔδδον, οὐ πῶς μόνον οὐ
 ζῶ; δὲ μίχα, ἢ Λυσία, τῶς ποι-
 εῖς, γυῖον ἀθλιον τυπῶν,
 μικρὸν

igitur cuius gratia facis? Qua te autem siue magna siue
 parua iniuria affeci, aut etiam offendi ego? quem alium
 cunque intui sum? annon ad vnius ingenium & morem
 tuum vivo? Haud sane praeclarum aut magnum hoc, Lysia,
 facis, miseram mulierculam, & in te insanientem, morem
 impli-

Pyrallis, ea quæ inimica mi-
 hi est. Tu verò cum hoc
 seires, Cymbalium quidem
 quinquies osculatus es: id
 quod non admodum cure
 mihi erat, (seipsum enim
 afficiebas contumelia, ta-
 lem osculando) Pyrallidē
 autem quā multa innue-
 bas, ac bibens illi quidem
 poculum commonstrabas,
 puero autem reddens, in aus-
 tem iubebas, ut nihil Py-
 rallis id postulareret, alie-
 ri nemini infunderet. Po-
 stremo autem etiam demor-
 so malo, quando Diphia-
 lum alias res agere vide-
 bas (loquebatur enim cum
 Thrasone ium) inclinans te
 quodammodo, collimatē a-
 ded iaculabar is illud in sinū
 ipsius, ne latere quidem me
 cupiens. Illa autem exoscu-
 lata, inter manillas sub fa-
 scia insertabat illud. Ista

μυμνὸς ἐπὶ σοὶ ἴσι τὸς θεός. ἢ
 Ἀδράστα, καὶ τὰ βλαῦτα ὀρέξ.
 οὐ δὲ ποτὶ λυπῆσθαι, τὰχα ἄν
 ἀκούης τὴν περίεμψ, ἡδυσφλο
 με, ἥτοι βρόχῳ ἑμαυτὸν ἀπε
 πνίξασαν, ἢ ἵς τὸ φρέαρ ἐπὶ
 λευκαλὺν ἑμπεύσασαν, ἢ ἕνα
 γὰρ τινα πρόπον εὐρήσω θανά
 τῳ, ὡς μὴ κέρ' ἐνοχλοῖτω βλη
 πομένη, πομπὰς δὲ τότε, ὡς
 μέγα, καὶ ναμπρόν ἔργον ἑρ
 γασάμεν. τί με ὑποδὲ
 πεις, καὶ πρὶν τὸς ὀδόντας; εἰ
 γάρ τι ἱγναλῆς, εἰσέ. Πυθιδῆς
 ἡμεῖν αὐτὴν Δικασάτω. τί τῷδ',
 εἴ ἄρκεν ἄμεν. ἀπέρχου ἡ
 ταχὺ πῶς με; ὀρέξ, ὦ Πυθιδῆς,
 οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίᾳ; Πυ.
 ὦ τίς ἀγέοιγ' ἔ, τὸ δὲ μὴ
 ἐπιπλασθῆναι διακρυνούσης,
 ἡδ' ἔ, εἰ ἄνθρωπος ὅσα, πλὴν
 ἀν' ἔχει καὶ τὰ ληθῆς ἀπ' αὐ.
 οὐδ' ὁ λίσσῃ, Δικεφθαρεῖ αὐ
 τὸν ἡπείραγαπῶσα, καὶ τῷτο
 ἑμπαύσασα. ἐχέτω δὲ μὴ πά
 συ ἐν τῷτον ἡλουῖν ἡπείρα
 εἴ ὁ ἀδανόμῳ γίνουτα.
 homo est. Quanquam si utique veritatem conuenit dicere,
 tute loissa perdidisti ipsum, quæ supra modum amasti hos
 minem, id quod etiam palam fecisti illi. Oportebat autem non
 nimis emulari ipsum. Insolentes enim sunt cum hoc sentiunt.

implicans. Est dea utiq; ali
 qua Adrastia, ac talia vim
 det. Tu verò aliquando mer
 tore afficeris, ubi fortasse
 audieris de me aliquid, quod
 iaceam videlicet aut la
 queo à me ipsa suffocata,
 aut in puteum præcipitata,
 aut quemcunque tan
 dem mortis modum inuenie
 ro, dum ne amplius ita eo
 ram & ob aliorum oculos
 molestijs afficiar. Ac tum
 pompam utique ducēs tu,
 perinde ac re magna splen
 dida quæ peracta. Quid me
 toruē affectis, ac dentibus
 infrendis? Nam si quicquam
 est cur me accuses, dicas li
 cet. Pythias hæc inter nos
 iudicet. Quid hoc? ne respō
 so quidem dato abis hinc,
 me relicta? Vides, mea Py
 thias, qualia patiar à Ly
 sia. PYT. O feritatem.
 Nā quod nullis neque lachry
 mis flectitur, lapis sanè, non
 Ecco 3 Ah de-

παύς ὃ τάλαρα δακρύουσα,
 καὶ ἴω μοι πάθῃ, ἅπαξ ἢ τις
 ἀπόκλησον ἐλθόντα· ὅψα
 γὰρ ἀνακαλόμην αὐτὸν πάς
 νῦν, καὶ ἀντιμυμνόντα ἀνι-
 σθῆς. Ἰό. ἀλλὰ μήδ' ἔτις, ὦ.
 παρὲς, ἀπρηθίσω Λυσίαν; ἔς-
 θι μὴ αὐτὸς ἀπρηνοφθά-
 σας. Πν. ἀπ' ἐπ' ἀνέριχτα
 αὐθις. Ἰό. ἀπρηθίνας ἡμᾶς,
 ὦ Πυθιάς, ἡρώταται σέως,
 ἀπόκλησον λεγούσης. Λυ.
 ἔχ' ἐταύτης ἔντα, ὦ Πυθιάς,
 ἐπαρκελεύου, ἴω οὐδ' ἔσ-
 βλήψαμι ἔτι τοιαύτων οὐ-
 σαρ, ἀλλὰ σέ, ὡς μὴ κα.
 παρηνόσκεις ἐμοῦ, καὶ λέ-
 γης ἄν, ἔρχομαι ὁ Λυσίας
 ἐπ' ἐν. Πν. ἀμίλη καὶ ἔλεγον,
 ὦ Λυσία. Λυ. φίραμ οὐδ' ἐ-
 σίλεις, ὦ Πυθιάς, ἰόντων
 τῶν νῦν δακρύουσα, αὐτὸν
 ἐπισάντα αὐτῇ, ποτὶ μετὰ
 νηανίς καθ' οὐδὲν, ἐμοῦ ἀρ-
 τῶς; Πν. Λυσία, τὸ μὲν ὁ-
 ρον, ἐταῖρά δ' ἐν, ποτὶ δ' οὐδ'
 καθ' ἑαυτὴν αὐτὸς συγκαθώ-
 λοντας; Λυ. ἔκτις σχε-
 δόν

Ah desine lacrymari misce-
 ra: Si me audies, semel
 atque iterum exclude ve-
 nientem. Videbis enim in-
 flammari ipsum denuo pror-
 sus, & vicissim insanire
 vero pacto. IOES. At ne
 dixeris quidem, apage. Ve
 ego excludam Lysiam? U-
 nimam ne ipse à me desiz-
 ciat modò. PYT. At rur-
 sus huc reuertitur. IOES.
 Perdidisti nos, Pythias: for-
 tassis audijit te de exclus-
 sione verba facientem LY.
 Non huius causa, Pythias,
 huc reuersus sum, ut quam
 ne aspexero quidem am-
 pliùs, talis cùm sit: sed iua-
 gratia, ut ne dammares me, ac
 diceres fortè, Irrecòciliabi-
 lis hic Lysias est. PYT. Atq-
 equidè dixissem, Lysia. LY.
 Ferre igitur me vis Pythias
 Ioëssam hanc, quæ nunc la-
 chrymatur, cùm ipse super-
 uenerim ei aliquando cum
 adolescente concumbentii,
 & à me desiscienti? PYTH.

Lysia in vniuersum quidem meretrix est. Caterùm quan-
 do veròprehendisti ipsos concumbentes? LYS. Sex

ἄν τὰν τὴν ἡμέραν, νῦν δ' ἴ-
 ξη τὴν γὰρ θανάτου ἰσχυρόν, τὸ
 τίμηρον ὃ ἐδίδου ἐς τὴν ὁ πα-
 τὴρ ἰδὼς, ὡς πάλαι ἐρώλω
 πωτισαὶ τῆς χρεῖς, ἐνέκλεισέ
 με, παραγγέλλας ὅθ' οὐρανῶ
 μὴ ἀνοίγαν· ἵ, ὡ δέ, ὃ ἦρ' ἔφε-
 ρον μὴ ἐχὶ σιωπῆσαι αὐτῇ, τὸν
 δρόμον αὐτὴν ἐλθούσα παρακλῆ-
 ψαυσα ὅθ' οὐρανῶ τῆς αὐλῆς, ἢ
 ταπανότατον ἴδω, ἀναδεδί-
 ατά με ἐπὶ τῶν νότων· ἔξωρ
 ἦρ' ὅπως ἀναδεδίαται ἡμῶν.
 τί ἄν μακρὰ λέγοιμι; περὶ-
 βλω, ἡκορ τὴν αὐτίον ἐν-
 ρον ἀρκεκλεσμένην ἐπιμα-
 δῶς. μέσαι ἦρ' οὐκ ἔσται ἡσυχία
 οὐκ ἔκωφα δ' οὐδ', ἀλλ' ἐπὶ
 ρας πρὶμα τὴν θύραν, ἡδὴ
 δέ καὶ ἀποτὶ ἐπιποικίαν αὐ-
 τῶν. παραγαγὼν τὸν σποφία,
 παρῆλθον ἀποφῆτι, ἐκείνου
 δον δ' πάντως ἔτα ἐπαφῶ
 ρῶ· τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ
 κλίῃ. ὁ, τί ἔρεῖ, ὃ δ' ἀματὶς
 ἀγωνιῶ γάρ. Λν. ἐπεδὴ δέ
 οὐχ ἰώρων τὸ ἄδμα ἴρ-
 τὸ

atopariete (vixit in tenebris) super lectum adstiti. IOE.
 Quid narras, ὦ Ceres? prope enim deficio. LYS. Propter
 quam autem animaduerebam non unum esse anhelium:

Beee 4 pracia

tus, in fallor, dies hic est, per
 Iouem, sextus utique. fuit en-
 nim secunda mensis incie-
 pientie, hodie vero eiusdem
 septima est. Pater igitur cum
 sciret me iam olim amare,
 probam hanc scilicet, con-
 clusit me domi, dato ianitori
 mandato, ne aperiret. Ego
 vero (non enim ferebam ab
 huius congressu prohiberi
 me) Dromionem iussi, accli-
 nantem muro atrij, qua para-
 te humillimuserat, in tergum
 recipere me. Nam hoc pas-
 sto minore negotio ascen-
 surus eram quid multis opus
 esset transcendendi, veni atrium
 offendi occlusum diligenter.
 Iam enim nox erat media.
 Itaque neque pulsavi eum, sed
 attolles sensim ianuam (iam
 autem et antea idem ali-
 quoties feceram) transuer-
 sum acto cardine, tacite ac
 sine tumultu ingressus sum.
 Dormiebant autem omnes,
 atque ego exinde contrecta-

τὸ μὲν πρῶτον ὥμιλον τὸν Λυ-
 δὲν αὐτῇ συγκαθεύδαν. τὸ δ'
 ἐκ λῶ, ὃ Πυθιάς, ἀπ' ἐφαψά-
 μῃ. ἔνδρον ἀγέροντινα,
 αἶνον ἀπαλόν, ἐν ῥῳ ἡκαρ-
 μίνον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀρ-
 πύουσα. ἔδ' ἰδὼν. ἂν καὶ ἡ ξί-
 φος ἔχων ἔλθοι, ἐκ ἧν ὠκνη-
 σα, ὑἱόν, τί γὰρ ἔστι, ὃ Πυθιάς;
 γέλωτ' ἄξια δλοῦ σοι διη-
 γᾶσθαι; ἰό. τὸτό σε, ὃ Λυσία,
 διελύπηκε; ἡ Πυθιάς αὐτῇ
 μοι συγκαθεύδῃ. Πυ. μὴ λέγε
 ἰόσθαι, περὶ αὐτόν. ἰό. τί μὴ
 αἶρω; Πυθιάς λῶ φίλτατε, με-
 τακλήθεσσα ἡμῖν, ὡς ἄμα
 ἐαθάνδοιμῃ. ἐλυπέμεν γὰρ,
 σὲ μὴ εἶχουσα. Λυ. Πυθιάς, ὃ
 ἐν ῥῳ ἡκαρμίν, ἔτα δι-
 ἔκτης ἡμέρας ἀνυκόμενοι ὡ-
 σάυτῳ ἡμίλει; ἰό. ἀπ' ἑνός
 ἐξυρῆσατο, ὃ Λυσία ὑπὲρ ῥον
 γὰρ αὐτῇ αἶ τρίτον, νῦν δ'
 καὶ τὸν πτωχὸν ἐπέθετο. ἀπ-
 ξον, ὃ Πυθιάς, ἄξον ὅπως
 ὅρ, πῶς σε αὐτόν, ἰδὲ, τὸ με-
 τὰν ὡς τε δεόντος; ἀτε exinde intra sex dies hosce tantam
 iterum produxit comam? ἰό. Ex eo cum morbo laboravit,
 ionsa est, Lysia, defluerant enim illi tum crines, nunc aus-
 tem fictitiam comam imposuit. Osonde Pythias, osionde
 ita rem habere se, ac fidem illi fac. Ecce tibi adulescentulum
 istum

principiō quidem putabam
 Lyden cum ipsa vnā dormi-
 re, ceterū aliter multo res
 erat, Pythias. Nam vbi cons-
 trellare cœpi, deprehen-
 di imberbem quendam, ad-
 modum tenerum, ad cus-
 tem vsque deorsum, vn-
 guenta etiam ipsum olen-
 tem. Hoc vbi sensi, si qui-
 dem ὃ gladium veniens
 mecum attulisset, non ita
 quiessem tum, sat scitote.
 Quid ridetis Pythias? an ve-
 rō risu digna dicere vobis
 videor? ἰοēs. Hōccine
 igitur, Lysia, acerbum adeo
 tibi fuit? Pythias hac mecum
 dormiebat. ΠΥΤ. Ne di-
 cas illi, ἰοέσσα. ἰοēs. Cur
 non dicam? Pythias erat, ὃ
 charissime, à me accersita
 tum, et vnā mecum dormi-
 ret. Aegrē enim erat mihi,
 quod te non habebam. ΛΥ.
 Pythias autem? ille ad cus-
 tem

ῥᾶκιον, ὁ μοιχὸς, ὁρῶ ξηλοῦ-
 πας. Λυ. ἐν ἡλίῳ οὐδ', ὃ λόγι-
 σα, καὶ ταῦτα, ἱρῶντα, ἱφα-
 ψάμφορ αὐτόν; ἰό. ἔκοιτο σὺ
 μὲν ἥδη πέπασα. βέλεθ', ἀνε-
 τιτυπύσω σε καὶ αὐτὴν, ὁρῶ ἰσο-
 μένη δικαίως ἐν τῷ μέρεϊ;
 Λυ. μηδ' αὖτως, ἀλλὰ πίνω μὲν
 ἥδη, καὶ Πυθιάς μεθ' ἡμῶν
 ἄξιον ἦν αὐτῶν παρῆναι τοῖς
 σπονδαῖς. ἰό. παρέσα. οἶα πέ-
 πουθα εἶπ' σὲ, ὃ ἡννοῦτά τε
 νηανίσκων, Πυθιάς; Πυ. ἀλλὰ
 καὶ δικαιοῦσα ὑμᾶς ὁ αὐτὸς,
 ὥς μὲν μοι χαλῖπται, πάλιν
 τὸ δαῖνα ὄρα, ὃ Λυσία, μῦθιμι
 ἔπης τὸ περὶ τῆς λύμης.

idem ipse reconciliaui quoque vos: quare non est cur mihi suc-
 censeas, ni istud quaeso vide, Lysia, ne cui de coma quicquam
 dixeris.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗ-
 νιδας & Ὑμνίς.

ΕΝ ἡ τῇ πρὸς τοῖς Γαλά-
 τας μάχῃ, ἔπει, ὃ Χη-
 νιδά, ὅπως μὲν περὶ ξη-
 λαοσά των ἄλλων ἱππέων ἐπὶ
 τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως
 εἰ οἱ Γαλάται, καὶ τοὶ ἄλ-
 πιμοὶ ὄντες, ἐπ' ὅσον ὀνύς,
 ὥς

istum mæchum, quem zelo-
 typia prosequeris. LY.
 Quid igitur? annon conue-
 niebat hoc: præsertim amana-
 tem, & qui ipse contrectave-
 rat? IO. Proinde tu quidem
 iam persuasus es ut credas.
 Vis autem & ipsa vicissim
 tibi aggrè faciam, ut quæ me-
 ritò vicissim irascar tibi?
 LY. Nequaquam, sed biba-
 mus iam, Pythiasque hæc vnâ
 nobiscum. Aequum enim est
 adesse ipsam reconciliationi
 faciundæ. IO. Aderit. Qua-
 lia autem propter te passa
 sum, ὁ generosissime adule-
 scentum Pythias? PYT. At

LEONTICHVS,
 Chenidas, & Hymnis.

IN pugna autem contra
 Galatas, dic Chenida,
 quo pacto ipse quidē ante
 ceteros equites cursu puectus
 fuerim, equo insidēs cādido:
 Galatæ autē, tamesi fortes
 alioqui bellatores, trepidā-
 rint cōtinuò ὅ ἐβι aspiciebāt
 Ecce s me,

ὡς ἄδόν με, καὶ ὁ δ' ἄς ἐτι ἦν.
 οἱ τότε τοῖνυν ἐν τῷ πλὴν λόγῳ
 ἀκουτίσας, διέπαρα τὸν
 ἑκπαρόν αὐτῶν, καὶ τὸν ἑπ-
 πον. ἐπὶ δὲ τὸ σωσικὸς ἐτι
 αὐτῶν (ἦσαν γὰρ τινες). οἱ
 ἑμῶν, δ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν μὴ τῶν
 φάλαγγα, ἐς πηλαιοὺς δ' οὖν
 παραγόντων αὐτοὺς) ἐπὶ τῆς
 ἐν τῷ σπασμῷ τῶν σπᾶ-
 λω, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπὶ τῆς
 σας ἀνατίπω, μὴ ὅσον ἐπὶ τῶν
 τοῦ πηλαιοῦ αὐτῶν τῆς ἐμ-
 βολῆ τοῦ ἵππου. τῷ ξίφει δ'
 καταγυγῶν, διέτεμον τὸν
 ῥοχάων ἐνός ἐς δύο τῶν
 καταγυγῶν καὶ ἑκάστην ὑμᾶς
 δ', ὡς κλιδία, μετ' ἀλίγοι ἐ-
 πίσητε, ἥδη φονόντων Χη.
 ὅτι γὰρ, ὡς Λιόντιχε, περὶ Πα-
 φλαγονίαν ἱμονομάχυσας
 τῷ σατραπῇ, οὐ μὴ ἀλάπι-
 δάξω καὶ τότε; Λι. καλῶς
 ἐπὶ μνησας, ἐκ ἀχρνοῦς οὐδ'
 ἐκένυς τῆς πράξεως. ὁ γὰρ
 σατραπῆς μέγας ὦν, ὁ-
 πλομάχων ἄγεις.

υα,

me, neq̄ quisquam amplius
 subsistere sustinuerit. Ibi igitur
 tum ego lancea quidem
 emissa transfixi praefectum
 ale ipsorum, una cum equo.
 Contra eos autem qui con-
 ferti adhuc resistebant (erāt
 enim nonnulli qui persiste-
 bant, phalange quidem soa-
 luta, in quadrangulam au-
 tem aciem aggregatis ip-
 sis) progressus, arrepto gla-
 dio, ac totis animis facto in
 illos impetu, in fugam quidē
 conuerto, circa septem eo-
 rum qui in prima acie pu-
 gnabant, equi incursu: gladi-
 o autē impacto, manipula,
 rē unius ducis caput in duas
 partes dissecō, una cum ipsa
 galea Vos autem, Chenida,
 paulō post superurnistis, fu-
 gientibus iam illis CHE.
 Nam cum Leontiche circa
 Paphlagoniā singulari prae-
 lio cum satrapa illo cono-
 gressus es, annon tum quoq̄
 praeclarum facinus ac ma-
 gnum edidisti? LEO. Pul-

chre commonuisti facinoris, haudquaquā etiam illius inges-
 perosi. Nam satrapa ipse cum corpore quidem esset maximus,

111111

μα, λατ' αφρονήσας ἔβηλιν.
 πῶ, πῶ πῆλ' ἵσας ἐς τὸ μίσον,
 πρὸς καλῆς, ἢ τις ἐθέλοι αὐτῷ
 μονομαχῆσαι, οἱ μὲν ἄλλοι
 λατ' ἐπ' αὐτῷ, οἱ ποταχοὶ
 καὶ οἱ ταξίαχοι, καὶ ὁ ἑγὼ μὲν
 αὐτὸς, καὶ τοι οὐκ ἀγρυπνῆς
 ἀνθρῶπ' ὦρ. Αἰεσαχμος γὰρ
 ἑγὼ μὲν ἑγὼ, Αἰτωλὸς, ἀπον
 τιτὴς αἰς. Ἐγὼ δ' ἐχιδνὰ
 χοῦν ἔτι. Ἐλπίσας δ' ὅμως,
 καὶ τὸς ἑταίρους ἐπιλαμβάνο-
 μιν, ἀρσενάμην. Ἰδὲ οἱ
 κισσαν γὰρ ὑπὲρ ἑμῶν, ὁρῶντων
 ἀρσενίδοντα μὲν τὸν βάρβα-
 ρον ἐπιχρύσις ὡς ὅποιοι, μί-
 γαντες, καὶ φασὶν ὅντα τὸν
 ἄφρον, καὶ ἡραδαινοῦσα τὴν
 λόγῳ. Χη. ἡγὼ δ' ἴδωσα
 τότε, ὃ Λεόντιχ' ἐγὼ οἶδα
 ὡς ἀρόμην σου, Λεόντιχ'
 μὴ πεκινδυνώσῃ. ἀδῶ.
 τα γὰρ ἡμῶν, σοῦ ἀρσεν-
 ῶν. Λη. ἀπ' ἑγὼ τοῦ
 μίσας,

atque terribilem indutum galeam, & præterea lanceam quo-
 que vi multa librantem. CHE. Nimirum ego quoque
 tum metui, Leontiche, & scis quo pacto instabam tibi pre-
 cando, ne præ alijs periculo committere te velles. Nam mi-
 hi vitæ hæc ingrata futura erat, te morte amisso. LE. At ego

inter grauis armatu-
 ra milites pugnator habes
 retur optimus, contemptis
 videlicet Grecis, in medium
 profiliebat, ac prouocabat
 siquis cū ipso singulari præ-
 lio decertare vellet. Ibi igitur
 tum ceteri quidem per-
 culsi atque perterriti erant,
 Manipularij videlicet, Præ-
 fecti, & Centuriones, &
 ipse etiam Imperator, quan-
 quam homo esset minimè a-
 lioqui ingenerosus aut igna-
 uus. nam Aristarchus tum
 imperator exercitum duce-
 bat, Aetolus, idemq; iacula-
 tor optimus. Ego verò tri-
 bunatum adhuc tum gere-
 bam: sed tamen nihilominus
 fidens animo, & dimotis à
 me socijs, qui me increpando
 retinebant: metuebant enim
 mihi, aspicientes Barbarum
 quidem ipsum resplendentē
 armis mauratis, magnā autē

μέσας, παρ' ἡλθοῖς τὸ μέσον,
 ἔχθρον τῷ Παφλαγόνῳ ὁ.
 πλισμένῳ, ἀπὸ πάγχυτος
 καὶ αὐτός. ὥς βοὴ ὄνους, ἐγέ-
 νη ἢ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῷ
 βαρβάρων ἐγνώσεσθαι μετ' ἑ-
 λικῆνοι ἰδόντων. ὅτ' ἔπειτα
 τῆς μάχης, καὶ τῶν φελά-
 ρων, καὶ τῶν λόφον. ἀπὲρ, ὃ Χλῳίς
 διατίνι με πάντων τότε ἄκα-
 ζορ, καὶ τίνι δ' ἄκαζο, ἢ Ἀχιλῆ-
 ῆς, καὶ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πη-
 λείας; ἢ τὸς ἔπειτα μεν σοὶ ἢ
 ἑτέρους, ἢ φοινίκης δ' ἐπὶ λῶνα,
 καὶ ἢ πάλτι ἑμάρμαρρον. Λε-
 γὲν ἢ συνίεμεν, ὁ βαρβάρων
 πρότερον τῆς ὥσκα με, ὅτι
 ζορ ὅσον ἐπιφάσας τῷ δό-
 ρῳ, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ. ἐ-
 γὼ δ' ἀνιλάσας τὴν ἀσπίδα τῇ
 σαείῃ, πῶς ὁρῶντάς ἐς τὸ
 πείνον, ἔτ' ἐπιβραμῶν, ἀπὸ
 θυροτόμκου τῇ σπάθῃ ῥῶς
 αἰὲς καὶ τὰ ὅπλα ἔχων, ἐπὶ
 ἡλθορ, ἅμα καὶ τὴν λευκαλὴν
 ἐπὶ τῇ σαείῃς πεπηγῶν λό-
 μισον, ληθόμεν ὡς φόνου.
 Ὑμ. ἄπαρ, ὃ Λιόντιχτι, μίας

referens inde redeo, caput quoque una summa fixū lancea por-
 tens, eade videlicet lotus ac madens. HΥ. Apage, Leoniche,

tum præ ceteris ausus, pro-
 cessi in medium, non peius
 neque ipse Paphlagone illo
 armatus, sed totus aded au-
 ro collucens. Quare clamor
 statim coortus est & a no-
 stra parte, & a barbaris.
 Agnoscebant enim etiam illi
 me videntes, & maxime ex
 pelta, & phaleris, & cri-
 stis. Dic quaeso Chenida, cui-
 nam me tum omnes afsimi-
 labant? CHE. Cui autem
 alteri, quàm Achilli, per Io-
 uem, Thetidis & Pelei filio?
 Ita decebat quidem te gaz-
 lea, efflorebat autem pur-
 pura: pelta verò etiam fulgu-
 ris modo coruscabat. LE.
 Postquam autem ad manus
 ventum est, Barbarus ille
 prior vulnerat me modicè,
 quasi perstringens hasta pau-
 lum supra genu. Ego verò
 adasta per clypeū læcea, to-
 tum utrinque pectus illius trans-
 uerbero: atque exinde accu-
 rens, ceruicem quoque gladio

amputo facile, armaque illius
 facda

ρὰ ταῦτα ἡ φοβερὰ πρὶς σου
 τὸ διηγεῖσθαι, καὶ ἂν ἄρ' ἔτι σι εἴ
 πρὸς βλάβει τις, ὅτω χάροντα
 ὡς λυθρῶ, ὅχ' ὅπως συμπίου ἢ
 συγκοιμηθοίη. ἔγωγε οὐδ' ἄρ'
 παύμι. ΛΕ. διπλάσιον ἀπόλαυ-
 βὴ τὸ μίσθωμα. ΥΜ. ἔκ' ἄρ'
 ἐπομένοναι ἀνδροφόνῳ συγ-
 καθώδην. ΛΕ. μὴ δίδιδι, ὦ
 Ὑμνί, ἐν Παφλαγόσιρ' ἐκείνα
 σέπρακται, οὐδ' ἂν ἐρλώλω
 ἄγω. ΥΜ. ἀπ' ἐραγῆς ἀνθρώ-
 πῳ ἔ, καὶ τὸ αἶμα λατύνει
 σου ἂν τῆς λευκαῆς τῆ βαρ-
 βάρη, ἢ ἐφ' ἑρὸν ἐπὶ τῇ σαρ-
 κί. ἔτ' ἐγὼ τοῖς δὲ ἀνδράσι
 εὐαλῶ, καὶ φιλέω; μὴ, ὦ
 Χάριτον, ἤνοιτο· ἔδην δ' ὅν-
 τ' ἀμείνων τοῦ θυμίου.
 ΛΕ. καὶ μὴν ἔμειν' ἔδην ἐν
 τοῖς ὅπλοις, ἐν οἷδ' αἰ, ἡράδης
 ἄρ'. ΥΜ. ἀκούσα μόνον, ὦ
 Λιόντιχι, ναυτιῶ, καὶ φείσω,
 καὶ τὰς σκίας μοι δόκω ὀ-
 ρῆρ, καὶ τὰ ἐδωλὰ τῶν πε-
 φονομυρῶν, καὶ μάστιγα, τὸ
 ἀέθλις λοχαγῶ, ἐς δ' ὅσοι τῶν λε-
 γαντῶν

fœda sceleratq; hæc, atque
 adeò horribilia de te ipso
 narras: neque verò te am-
 pliùs ne aspexerit quidem a-
 liquis, cruore actabo ita
 gaudentem, nedum bibat
 tecum, aut concumbat. Ego
 certè igitur hinc abeo.
 ΛΕΟ. Quin duplam acci-
 pe mercedem. ΗΥΜ. Non
 potero cum viro cadibus
 polluto concumbere. ΛΕΟ.
 Nemetuas, Hymni. Nam il-
 la tum in Paphlagonia ge-
 sta sunt, nunc autem pacem
 hic ago. ΗΥΜ. At homo de-
 uotius & execrabilis es, &
 cruorex capite Barbari il-
 lius quod in lancea fixum
 portabas, in te desillabat.
 Egòne igitur ut talem vi-
 rum amplectiar & osculer?
 absit, ô Charites. neque ea-
 nim iste talis carnifice me-
 lior. ΛΕΟΝ. At verò si
 me vidisses in armis, sat
 scio, amâsses, Hymni. ΗΥΜ
 Audies solum hæc, Leôtiche,
 nauseo, atque horreo, ipsasq;

illas umbras videre mihi videor & simulachra occisorum,
 & præcipuè miseri illius manipularij præfecti, cuius in
 capite

φαλλὸν διερρημφύς. τί οἶσ', τὸ
 ἔργον αὐτὸ, καὶ τὸ αἶμα ἡθεῖα.
 σαύμην, καὶ χαμφύς τοὺς νε-
 κρέσις, καθ' ἑνὲν γὰρ μοι δοκῶ,
 εἰς ἀντικρὺ νόνα πόποι, φε-
 ρεῖς ἄνθρωπον ἄδον. Λε. ὅπως δὲ
 γυνὴς, ὦ Υἱ, καὶ μικρόψυ-
 χος εἶ; ἐγὼ δ' ἄρ' ἔμελλ' ἐκδύσει.
 οὐδ' αὖ σὺ ἀκούσας. Υἱ. ἀπὸ
 τί περ τοῖς διηγήμασι τούτοις,
 ἡμίνας Λημνιαδῶν καὶ Δαναί-
 δας ἔνθοις; ἐγὼ δ' ἄρ' ἀπ' ἔχω
 παρὰ πλὴν μητέρα, ἕως ἔτι
 ἡμέτερά ἐστιν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ
 Γραμμὴ, σὺ γ' ἐρρώσο χιτῶνα-
 χαρμῶνα, καὶ φονεῖν, ὅπως
 σὺν ἄνδρ' ἐθέλῃς. Λε. μήνορ,
 ὦ Υἱ, μήνορ, ἀπὸ γὰρ
 θε. Χη. σὺ γὰρ, ὦ Λεύκτις,
 ἀφ' ἧς πωδισκῶν κατεφύ-
 βησας, ἐπιστάων λόφους,
 καὶ ἀπὸ θάουτος ἀεισεύας δι-
 ξίωρ, ἐγὼ δ' ἄρ' ὦρ' ὁδὸς, ὅπως
 χλωρὰ ἐγχεύτο, ἔτι σὺ τὰ κα-
 τὰ τὸν ποταμὸν ἱκῆνα δι-
 γυμφύς, καὶ σιωπῶσα τὸ πρό-
 σωπον, καὶ ἡμέτερος, ἐπὶ
 καὶ

morando. Ego verò statim videbam quo pacto expalla-
 scebat, eum tu adhuc illa quæ circa manipularium facta es-
 sent, narrares: contrahebatq; vultum, & exhorrebat aliqua-

caput in duas partes disse-
 cisti. Quid putas igitur si
 ipsum opus aspicerem, & ias-
 cruorem manantem, & ias-
 centium cadauera? Enori-
 tura certe mihi videor, ut
 quæ nunquam ne gallū qui-
 dem gallinaceum occidi vi-
 derim. LEON. Adeone
 autem ingenerosa Hymni-
 es, & pusillanimus? Ego ve-
 rò oblectatum iri te puta-
 bam audiendis istis. HYM.
 At huiusmodi narrationibus
 oblecta, si quas Lemniades
 inueneris, aut^a Danaides.
 Ego autem hinc ad matrem
 curriculò abibo, dum adhuc
 dies est. Sequere & tu Græ-
 me. Tu verò vale, Tribunon-
 rū optimè, & occisor, quot
 quot etiam volueris. LEO.
 Mane quæso, Hymni, mane.
 Abijt. CHEN. Nempe
 Leontiche, puellam simpli-
 cem territasti, concuiendo
 cristas, & incredibilia quæ-
 dam præclare facta comme-

καὶ ἀκούσας τὴν λευκαλὴν
ἴφης. ΛΕ. ὦ μὲν ἱρασμιώτης
ρ' αὐτῇ φανεῖται ἀπὸ τῆς σὺ
με πρὸς ἀποδόκιμας, ὦ Χλωί-
δα, τὸ μονομάχιον ἰποδὸ-
λόν. Χη. ἐν ἰδίῳ ᾧ σὺν πιν-
ψάδιδά σοι, ὁρῶντα τὴν
κατὰ τῆς ἀλαστονείας, σὺ δὲ
πολύ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίη-
σας. ἔγω γάρ, ἀπείτητος τὸ λευ-
κοδαίμονος Παφλαγόνης τὴν
λευκαλὴν, τί καὶ κατέπηξας
αὐτὴν ἐπὶ τῆς στείσεως, ὥς
σε καταρξῆς τὸ αἶμα. ΛΕ. τῷ-
δε μὲν ἀρὸς ὡς ἀληθὲς, ὦ Χλωί-
δα, ἐπὶ τὰ γένηται οὐδὲ κακῶς
συνέπλησας. ἀπὸ τοῦ δ' οὐδ' ἐγὼ
πᾶσαν αὐτὴν συγκαθάρσεις
σοῦσαν. Χη. λέγω οὖν, ὡς ἐ-
ψάσω ἅπαντα, γυναικ' ὅ-
τι δόξω βυλόμην. ΛΕ. αὐ-
σχόν, ὦ Χλωίδα, Χη. καὶ μὲν
ἐν αἷματι ἀφίνοισι. ἐν δὲ ζίντι
θάττον, ἢ μισῶσαι ἀε-
σιν ἐν δόκῳ, ἢ λευκῶ-
σιν μετὰ ὕμνιδ' ἐψάσας
ὁμόνο.

tum, postquam etiam dissem-
uisse te capui illius dice-
bas. LEON. At ego me illi
amabiliore cō visum iri pu-
tabam. Sed tu me perdi-
disti, Chemida, qui vltra hæc
etiam de singulari certami-
ne submonuisti. CHEN.
An non decebas me quoque
mentiiri tecum, quando cau-
sam arrogantia istius vides
bam? Tu verò longè terri-
biliora omnia fecisti. Est
enim amputaris infelicitis i-
stius Paphlagonis capui cur
idem etiam lanceæ affixisti,
ita ut cruor in te desillaret?
LEON. Vnū hoc impurum
ac detestabile re vera, Che-
mida. Nam cætera quidem
non omnino malè conficta
fuerant. Abi igitur, ac per-
suade illi ut redeat, mecumq;
dormiat. CHEN. Quid is-
gitur? dicāme quòd omnia
ista mentiiri fueris, dum ges-
nerosus ipsi videri affectas?
LE. Turpe hoc, Chenida.

CH. At verò alio pacto non redibit facilè. Proinde alterum
ex his elige, ut vel odio habearis, dum præclarus bellator vi-
deri cupis: vel mentiiri esse te ista confitearis, & cū Hymnide
dormias.

ὁμοιοῦσθαι. Δι. χαλεπὰ μὲν
ἀμφω. ἀρεῖμαι δὲ ὁμοῦ τὴν
Υμνίδα, ἀπὸ τοῦ οὐκ ἔστι, ὃ
Χλνίδα, ἰψύδομαι μὲν
μὴ πάντα
Δι.

dormias. LEON. Difficile
sanè utrunque est, sed tamen
Hymnidem habere malo.
Abi itaque, ac dic illi, Che-
nida, mentitum quidem esse
me, non tamen omnia.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a DANAIDES.] Danaus, cum essent ei quinquaginta filii,
et Aegypto totidē mares responsuri accepit, se à genero interfe-
ctum iri. quapropter vi nuptias recusaret fratris, secessit Argos.
Tandem cum ad hoc cogereetur, filia monitis patris coniuges no-
ctu omnes interfecerunt, præterquam Hypermnestra, quæ Li-
no viro pepercit : à quo Danaus, postquam annos regnasset
quinquaginta, interfectus est. Danaides verò dare criminis
pœnas apud inferos dicuntur, aquis implere fracta dolia co-
actæ. De quibus Bologninus ex 4. Metamorph. Ovid.

Implebuntq; suas nequicquam Belides urnas,
Imperio patris, quæ secuerē viros.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ
Μυρτιάλη.

DORIO ET
Myrtale.

ΝΥΝ ΜΕ ΑΠΚΛΕΙΣ, ὃ
Μυρτιάλη; νῦν, ὅτε
πρὸς ἐξυπόμῳ δὲ
οἰσθῆς δὲ σοὶ τὰ τοσαῦτα ἐχόν-
μισον; ἰσώμεθα; ἀνὴρ, Διοπό-
της, πάτερ; ὡς ἐγώ. ἐπεὶ δὲ ἐγώ
δὲ αὖτ' ὅτι ἡδὺ ἀκρεβῶς, οὐ δὲ
τὸ Βιθυνῶν ἐμποροῦν ὕμνας
siccus planè iam, tu verò Bithynū isum mercatore invenisti,

Nunc me excludis sei-
licet Myrtale? nunc
quando ad inopiam
perueni propter te? At quādo
tam multa ad te afferebā: a-
mator, vir, dominus, denique
nihil non erā. Posteaquā igitur
ego quidem exhaustus ac
qui

ἱερὰς δὲ, ἀρκητέομαι ἢ ἐγὼ, καὶ
 πῶς τ' ἑυρότερ' ἔκαστα διακρύβω,
 ὅς δ' ἐν νύκτι φιλῆται, μόνον
 ἐν δόρῳ δὲ, καὶ ἢ πάννυχ' ἵστα,
 καὶ ἡνέμ' φῆς ἀπ' αὐτῶ. ΜΥΡ.
 ταῦτά με ἀρκύνει Δωρεῖον
 καὶ μάστιγας, ὅπόταν λήγῃς, ὡς
 ποικίλ' ἐδ' ἔκαστος, καὶ πρὸς γυναι-
 κὴν οὐδ' ἐμὲ, πόρτισσας γὰρ ἄ-
 παντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐ-
 κόμισθες. ΔΩΡ. ἔνι, ὦ ΜΥΡ-
 τάλη, λογιώμεθα, ὑποδύμα-
 τα ἐκ Σικυῶν. Τὸ πρῶτον
 δύο δραχμῶν τίθ' δύο δραχ-
 μὰς. ΜΥΡ. ἀπ' ἰκοιμήθης νύ.
 κῆρας δύο. ΔΩΡ. καὶ ὅπως ἔκον
 ἐκ Συρίας, ἀλάβασρον μύρ-
 ῳ Φοινίκης, δύο καὶ τὸ δραχ-
 μῶν, καὶ τὸ Ποσειδῶ. ΜΥΡ. ἐγὼ
 δὲ ἵκοιμαι ἐν τῷ μικρῷ. ἐ-
 κείνο χιτῶνιον, τὸ μέχρι τ' μη-
 ρῶν, ὡς ἔχουσ' ἐρέπλων, Επύρῳ
 τὸ πρότερος ἐκλαθομένην αὐτὸ
 παρ' ἡμῶν, ὅποτε' ἐκάθου δὲ
 παρ' ἡμῶν. ΔΩΡ. ἀπ' ἐλαθύν αὐ-
 τὸ γυνώσκας ὁ Επύρῳς πρότερον
 ἐν

qui te amet, ego quidem ex-
 cludor, & ante fores sto la-
 chrmuans: ille autē tota no-
 cte osculatur, & solus intus
 est, & quasi quoddam sacrum
 perugilium tecum peragit,
 iamq; etiam prægnantem ex
 eo esse te ais. ΜΥΡ. Ista me
 enecant, Dorio, & maximè
 quando dicis quòd multa de-
 deris mihi, & ad inopiam
 propter me redactus sis. Ra-
 tionem igitur subduc quæso
 omnium eorum quæ iam in-
 de à principio ad me attuli-
 sti. ΔΩΡ. Rectè sanè, Myr-
 tale, subducamur rationem.
 Principiò igitur calceos at-
 tuli tibi Sicyonios, duarum
 drachmarum precio. pone
 duas drachmas. ΜΥΡ. At
 concubuiſti quoque noctes
 duas. ΔΩΡ. Et quando ex
 Syria veniebam, alabastrum
 unguenti ex Phœnicia, duas
 rum etiam drachmarum, ita
 me seruet Neptunus. ΜΥΡ.

At ego tibi, cū hinc nauigares, parvam illam tuniculam
 dedi ad femora vsque deſſam, quo remigando vtereris,
 quam Epiurus proreta, quando dormierat mecum, per obli-
 uionem hīc intus reliquerat. ΔΩΡ. Verūm cognitam illam

ἐν Σάμῳ, μετὰ πομπῆς γέ, ὡς
 θεοί, μάχης. ἡρώδης δ' ἐκ
 Κύπρου, καὶ Γεπίδης πῶτι, καὶ
 πέντε τισθρας, ὅπως κατὰ
 πλοῦσιν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμε-
 σοι Γε. τί δ' ἐμ; καὶ ἄρτος ὁκτὼ
 ναυτικὸς, ἐν γυρὰ θωξήρης,
 καὶ ἰσχάδων βίον ἐκ Κελίας,
 καὶ ὑπερὶ ἐκ Πατάρων σαν-
 δάλια ἐπὶ χύσας, ὡς ἀλάσας, καὶ
 τυρόν ποτε μέμνημαι ἢ με-
 γαλὴν ἐν Πυθί. Μυρ. πῶτι ἱ-
 σως δραχμῶν, ὡς Δωείων,
 ταῦτα πᾶντα. Δωρ. Μυρτά-
 λη, ὅσα ναυτικῆς ἀνδρῶν ὡς
 διωάμην, μισθοῦ ἐπὶ πλοῦν.
 ἐν γὰρ ἡδὴ ζέχον ἄρχω ζῶ
 διχίου, καὶ σὺν ἡμῶν ἵππο-
 ρῆς; πᾶν δ' ὅπως Ἀφρο-
 δισία λῶ, ὅχι δραχμῶν ἑθνηκα
 πέντε ζῶν ποδοῖν Ἀφροδίτης,
 ζῶ ἐν τῇ, ἀρ γυρὰν; καὶ πᾶ-
 λιν τῇ μητρὶ αἰς τοὺς ματὰ
 δύο δραχμῶν, καὶ Ἀνδρῶν ταῦ-
 τε πομπῆς αἰς τὴν χῆρα,
 νῦν μὲν δύο, νῦν δ' ἑσθρας
 ὁβολοί; ταῦτα πᾶντα σωτὴς
 ἐσθ' ἔτα, ὅσα ναυτικῆς ἀνδρῶν λῶ.

Μυρ.

huic in manū aliquoties nunc duos, nunc quatuor obolos. Hæc
 omnia in unum cōputata, substantia cerit viri nauitæ fuerūt.

MYR.

in Samo nuper à mercurijs
 abstulit Epiurus, nō sine mul-
 to (pro dy) certamine. Cea-
 pas autē ex Cyp̄o, & sapera-
 das quinque, & percas qua-
 tuor, quando ex Bosporo na-
 uigauimus, attuli tibi quoq̃.
 Quid ergo? etiam panes o-
 sto nauticos in canistro, sica-
 eos, & cortinam caricis ple-
 nā ex^a Caria, & postea^b ex
 Pataris sandalia inaurata,
 ὀ ingrata. Etiam caseum a-
 liquando memini asferre me-
 tibi ex Gylhio. MYRT.
 Quinq; fortassis drachmas
 rum, Dorio, omnia hæc.
 DOR. O' Myrtale, quantū
 equidem potui, homo nauta,
 & mercede operam nauibus
 locans. Nunc enim etiam la-
 teri præfectus sum dextro, &
 tu nos contemnis? Nuper au-
 tem quando Aphrodisia ce-
 lebrabatur, annon drachmā
 quoq; ante pedes Veneris pro-
 te posui aureā? & rursum ma-
 tri pro calceamentis drach-
 mas numeraui duas, et Lyde

Μυρ. τὰ λερόμυνα, καὶ οἱ ἑ-
πέρδω, ὧ Δωείων; Δωρ νὰ, εἰ
ῥῶ ἔχωρ πάλω λομίσαν' εἰ ῥῶ
ἀν ἡρεθον, ἔγωγ πλοστῶν ἐτύγ-
χανον. τῇ μητρὶ δ' εἰδὲ λεγαλὶ.
Δα μίαν σκορόδον ἐκόμισα
πώπολιν. ἡ δ' ἴως δ' ἔν' ἐμάθον,
ἂ τιναδ' οἱ παρὰ τ' βιθυσὶ τὰ
ἀδωρὰ. Μυρ. τοτὶ πρῶτον ὁρᾷς
τὸ χιτάνιον; ἐκείν' ὅτι ἐπείαδ',
καὶ τὸν ὅρμον τ' παχυτέρον.
Δωρ. ἐκείν'; ἡ δ' ἔν' γάρ σε
πάλαυ ἔχουσιν. Μυρ. ἀπ' ὅν
ἡ δ' ἔσ, πολλὸν λιπώτερον ὅλ' καὶ
σφαράγδους ἐκ ἔχει, καὶ ἰσό-
βια ταυτὶ, καὶ δάπνδα. καὶ
πρῶτον δύο μνᾶς, καὶ τὸ ἰνοί-
κιον λιπώτερον ὑπὲρ ἡμῶν, εἰ
σάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν
Γυθιακόν, καὶ φλωάφους. Δω.
ἀπὸ ἐκείνο εἰλέγεις, οἷον ὄντι
συγκοινοῦσας αὐτῶ; ἔγνων
ἐπὶ τὰ πορτήκοντα πάντως,
ἀναφαιδαντίας, καὶ πλὴν χοιρῶν
οἷον ὅτι ἡραδ' ὅτι, εἰ δὲ τὰς δ' ὄντες
ταὺς αὐτὸς ὁρᾷς; αἱ μὲν ῥῶ Χά-
ειτὼν, ὧ Διοσκόρω, ποικίλ', καὶ
μάλιστα ὁπόταν ἔδῃ, καὶ ἔ-
βρὸς

re similis carabo. Neq. etiā dētes illius vides? Nā gratiā quidē,
ὁ Dioscuri, illius multa, & præcipuē quoties cantat, & de-
Ffff 2 licatior

Μυρ. Cepa illa videlicet,
& saperdæ, Dorio? D O R.
Ita ceriē. Neque enim plura
aut maiora ferre potui. Non
enim remis locarem operā,
si diues forem. Ceterum ma-
tri meæ ne caput quidem v-
num alij vnquam attuli. Li-
benter autem scirem, quān-
tū tibi à Bithyno isto dona da-
reniur. ΜΥΡ. Principiū tu-
nicam hanc vides? eam ille
emit, & monile hoc crassius.
D O R. Illene? Annōn ego
te iam olim habere noram?
ΜΥΡ. At quod tu noras,
multo tenuius erat, neq. vllōs
smaragdos habebat. Dein-
de & inarueis has, & tape-
tem. Nuper autem etiā duas
minas. Et pensionem domus
quoq. pro nobis exoluit, non
sandalia Patarica, & caseū
Gythiacum, & id genus nu-
gas. D O R. At illud non di-
cis, cū quali ipso cōcumbas,
q. annos omnino supra quina-
quaginta natus uxorem du-
xit, calius videlicet, & colo-
re similis carabo. Neq. etiā dētes illius vides? Nā gratiā quidē,
ὁ Dioscuri, illius multa, & præcipuē quoties cantat, & de-
Ffff 2 licatior

ἄλλος ἂν ἔλγῃ, ὅν τι ἀντολῶν.
 εἴσω, φασίγ. ἀπὸ ἀντολῶν, ἀπὸ
 ἀξίαν, καὶ ἡνίοιο ὕμνῳ
 πατρίων ὁμοίον ὡς πατέρι. ἔσ
 γὰρ δὲ καὶ αὐτὸς ἐν ἡρώδε Διὶ
 ἔδωκε, καὶ Κυμβαλίον τινα τῶν
 κατ' ἐμὲ, ἢ πλὴν ἡέτονα ὕμνων
 πλὴν ἀνιητέδωκε, ἢ πάντως τι
 νοῦ, ἀπὸ πατρίων δὲ καὶ ὁρμῶν, καὶ
 ἀμυντα μισθώματα ὡς πάντων
 ἔχουσιν. ΜΥΡ. ὦ μακαρία καὶ
 ὕμνῳ, ἢ τίς ἱερὰς τὸν οἶον, ὡς Δωείων.
 ἔξω. ἀρέμυνα γὰρ αὐτῶν οἷος
 ἐκ Κύπρου, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ
 τυρὸν κατανάγῃς.

bebit, Dorio. Cepas siquidem illi feras ex Cyprio, & caseum
 scilicet quando ex Gythio nauigabis.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a CARIA.] Asia minoris regio inter Lyciam & Ioniam.
 Dicta est autem Caria à Chara rege, qui primus, ut fertur, a-
 nimum Arguria inuenit. Populi Carie meminit Virgil, 8. Aen.

Hic Lelegas Carasq; lagituferosq; Gelones.

b Ex Pataris.] Urbs Lyciae, ubi sex hyemalibus mensibus
 Apollo responsa dabat. Dicta à Pataro Apollinis filio ex Lycia
 Xanthi filia: vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Pataraus
 adiectiuum. 1. Ouid. 1. Metam.

— mihi Delphica tellus,
 Et Claros & Tenedos, Pataraa regia seruit.

ΚΟΧΛΙΣ

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ
Παρθένις.

COCHLIS ET
Parthenis.

Τι διακρύβεις, ὦ Παρθένι;
ἢ πόθεν καταγότας
τὸς αὐλὸς φέρεις. Παρ.
ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς, ὁ μέγας,
ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρῶν
πισὲς με, αὐλήσας ἐν ἑνὶ ὡρῶν πα
ρὰ τῇ Κροκάλῃ, ἐπὶ τῇ ἀντιρα
εἰς αὐτὴν Γόργος μεμιθωμένος,
ὃς τὸς αὐλὸς με συνήειψεν,
καὶ τὴν πρᾶπτον μετὰ τὴν δια
πύκνωσιν ἀνέτριψεν, καὶ τὴν ἑρῶν.
τὰρ ἐξέχεν ἱπασπώσας. καὶ
τὸν μὲν ἀχροῖον ἐκείνον τὸν
Γόργον, ἀπὸ τοῦ συμποσίου ἡσπ
ασπώσας τῶν τριῶν, ἵππων
πρὸς αὐτὸν αὐτὸς τὸ ὄρα
τιώτης, Δανόμαχος (οἶμαι)
ἡλῆται, καὶ ὁ στρατιώτης
αὐτὸς. ὥς ἐκ οἴδ' αἰ, ἐβίβηται
ὁ ἄνθρωπος, ὁ Κοχλί. αἶμα
τε τὸ ἐρῶν πολλὸν ἀπὸ τῶν ῥι
νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον
ἐξώδηκεν αὐτὸς, καὶ περὶ τοῦ
ὄρατος. Κοχ. ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος,
ἢ μεθυστὴς ἢ παρρησία, τὸ
πρᾶγμα; Παρ. ἡσυχία τις,
ὁ Κοχλί, καὶ ἔρως ἐκτεπῶν, ἢ
Κροκά

Zelotypia quædam, Cochli, fuit, amorque adeo enormis.

Ffff 3 Crocale

Quid ploras, Parthe
ni? aut unde fractas
hæcæ tibias afferes?

PAR. Miles Aetolus iste ma
gnus, qui Crocalen amat, a
lapis cecidit me, cū depre
hendisset canem apud Cro
calen, à rivale suo Gorgo cō
ductam: idemq; tibias hæcæ
fregit mihi, ac mensam inter
ecanandū euerit, crateremq;
effudit quoq; irrumpens: ip
sum autem agrestem illum
Gorgū ex symposio capillis
abstractum verberarunt cir
cumstantes, ipse miles (Dia
nomacho, opinor, nomen illi
est) & commilitonum ipsius
aliter quidam. Quare equi
dem nescio an superuieturus
etiam homo sit. Nam illi pa
rius & cruor multus è
naribus manabat, & tota fa
cies eius intumuerat, ac liui
da erat COCH. Quid? infa
mius homo, an hæc temer
lentia quædam fuit, & ex
ebrietate insolentia? PAR.

ἡ Κροκάλη δὲ ἔκ οὗτοῦ ὅπως ἐ-
 φθην ἔπικρυψέσα παρὰ τὴν
 γείτονα Θεσπιάδα ἐμὲ δὲ ῥα-
 πίσας ὁ Δανόμαχος, ἐκφθαί-
 ρε, φησὶ ἀνταγώτας μοι τὸς
 κούδης πεσείψας. καὶ νῦν ἄρ-
 κέω φράσσει ταῦτα ὡς δὲ
 ἐπότης. ἀπέρχου δὲ ἢ ὁ γιω-
 ρός, ὁ φύμψος τινος φίλος τῶν
 ἀσκηῶν, οἱ παραδίδουσι τοῖς
 πρυτανεύουσι τὴν Μεγαρίαν. Κοχ-
 ταὐτ' ἔστιν ἀπληρώσει τὴν ῥα-
 τιστικῶν τέτων ἐρῶτων, πλε-
 γὰς ἢ δίκας. τὰ δὲ ἅπαντα, ἡγε-
 μόνον αὖτ' ἢ χιλιάρχοι λέγου-
 τας. ὡς τι δέονα δέη, πειρώμε-
 νοι, φασὶ, τὴν συντάξιν, ἔς-
 ἂν ἀπληρῶν τ' μισθοφορᾶς, ἢ
 ποιήσω πάντα. ἐπιτελεῖν δὲ
 ἔρ, ἀλαζόντων ὄντων ἔγω γ' ἔρ
 εὖ ποιῶ, μὴ πεσιμύην αὐτὸς
 τὸ παράπαν ἀγιάς τις ἐμοὶ
 γήοιτο, ἢ ναύτης ἢ γεωρὸς ἐ-
 σότης, ἢ λοχαγεὺς ἀδῶς
 μικρὰ καὶ κομίζω πομπῶ. οἱ
 δὲ τὸς λόφους ἐπισείοντες οὐ
 τοι, καὶ μάχας διηγεῖσθαι,
 φόροι, ὦ Παρθένε.

adulari sciat parum, & offerat multum. Cristas autem con-
 cuitentes isti, praelia commemorantes, nihil aliud, Parthes
 mei, quàm inanes crepitus.

Crocale autē nescio quo pa-
 cto clām subduxerat sese, &
 ad vicinam Thespiadem ef-
 fugerat. Mihi verò Dimoma-
 chus inflitēis alapis, Dispe-
 reas, inquit: & simul tibias cō-
 fractas abiecit. Et nunc cur-
 rens abeo, ut hæc dicam hec
 ro meo. Abiit autem & agri-
 cola, circūspecturus amicos
 quospiam in urbe, qui Megas
 versem illum magistratibus
 tradant. Cōc. Hoc nimirū
 est frui militaribus istis amo-
 ribus, plagas & actiones sus-
 tinere: cætera verò, Duces
 esse se & Tribunos iactitant:
 & si quid dandum sit: Expe-
 cta, aiunt, dum tributum con-
 feratur, dumq; ipse stipendium
 accipiam, atque omnia tibi
 conficiam. Pereant itaq; ar-
 rogātes isti iactatores. Nam
 ego certè rectè facio, quæ i-
 psos penitus nō admitto. Pi-
 scator mihi quispiam obue-
 niat, aut nauita, aut agricola,
 æqualis conditionis, quī

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a LYDII generis.] Inter sonos & modos musicales, Lydius in primis est. Lydia enim gens eam harmoniam maxime usurpavit, quæ ex sexta diapason specie nascitur. Nostra ætas penè omnem Lydij canuum in Ionicum mutat. ita cognita sunt natura horum modorum systemata. Huic furorem tribuit idem Lucianus in Harmonide, de quatuor modis & Harmonie proprietate agens.

NOTHI DIALOGI.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η PHILOPATRIS,
Διδασκὸς ἡδύοι sen qui docetur,

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Lycianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. pariter enim & gentilium deos, & Christianorum religionem, ut sæpè aliàs incescere videtur. Phrasis autem & tota aded compositio, cæteris illis scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo propè toto corpore longior? aut quid aded grande & affectuosum sequitur, quod tragico. st exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Cæterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Cæsari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus siue ipsi urbi, siue alteri alicui loco (nam patriam solum vocat) pericula & clades præfigebant: quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamè ita describit. ut propemodum Christianos intelligere videatur. Eò em̃ perrinet quod in fine de Persico supercilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit. Omnia em̃ illa à Traiano deuicta, in pop. Rom. pot. estatem illis tum temporibus redière, ut apud Dionem

nem & Eutropium & ceteros, qui eius ætatis historiam scripserunt, videre est. Et hinc alterius tituli causa est, quo Philoparris dialogus hic inscribitur. Quod autem ad didascomenū pertinet, fingitur, qui patriæ fortunæ ac prosperitati tantopere studet, tum ab eo qui cum sermonē habet, de deo vero & religione recta informari: tum ab ijs qui patriæ malè ominabantur, eiusdem institutionis causa in communem cœtū ac societatem introductus fuisse, vnde & catechumenus in ipso dialogo infra vocatur: quo nomine Christiani vocare soliti aliquando fuere eos, quos pietate & religione sua informare nuper cœpisset. Porro scribit in quadam epistola Ponticus Virunius, Lucianum etiam Euangelium Ioannis infectatum alibi fuisse: quod si est, non immerito de hoc Dialogo intelligi potest. Ita enim hic de luce, de verbo, & ceteris quibusdam meminit, ut ex principio Euangelij illis sumpta videri queant. Nisi si quod aliud eius generis scriptum ab hoc editum fuit, quod ad nostram ætatem non peruenit. Quod autem ad versionem attinet, quanquam fortassis referret huiusmodi di scripta, quæ vel contemptum religionis aliquem parere possent, vel alioqui impietatem præ se ferunt, omnino non verti: tamen quia argumento operis seruendum fuit, rursus hic lectorem oratum volo, ut si quid minus perspicuè, aut aliter quàm debuit, conversum deprehendet, veniam hanc exemplari nostro det, quod in quibusdam locis ita deprauatum fuit, ut nescias vtrum de industria obscurata quædam fuerint, an librarium vitio alia corrupta aliaq; omissa.

ΤΡΙΕΦΩΝΤΟΣ, ΚΡΙ. TRIEPHON, CRI-
tis & Κλεολάω.

Ι τῷτο, ὃ Κρι-
τία, ὁλον σε
αὐτὸν ἡποία-
σας, καὶ τὰς ὁ-

Efff s

Vid, hoc, &
Critia: totum
te ipsum im-
mutasti, & su-
percis

φρὺς ἁτάω σωφρονίας, μύ-
 χιον δὲ βυσσοδομώας, ἄνω καὶ
 ἁτάω πειπολιῶν, κερδαλιό-
 φρονιτοικῶς, ἁτὰ τὸν ποιη-
 τὴν, ἄρχος τῆς σωφρονιστικῆς
 αἰῶνως Πικάρωνος τεθείσας,
 ἢ Εὐατὴν ἢ Αἰθελυθῆσαν,
 ἢ ἁτὰ τινι θεῶν ἐκ πεινοῖας
 σωλῶντας; ἴδ' ἔπα γὰρ σε
 τοῖα ἄνδρες παθεῖν, ἃ καὶ αὐ-
 τὸν ἀκηκόας, οἶμαι, τὸν νό-
 μων ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐπὶ τῷ
 Δωκαλίονος σοὶ λέγω, ὃ ἁ-
 τὰ Κριτία, ἐκ αἰῶν ἐμοῦ ἐπι-
 βοωμῶς τὰ πομπὰ, καὶ ἐβρα-
 χύνει τὴν ἀσάντως, δυσχερά-
 νους ἁτὰ ὑμῶν, ἢ ἐκ κινῆφω-
 σοντα ἐπιμύθους; Κρ. ὦ Τει-
 φῶν, μὴ γὰρ τινα, καὶ ἄπορη-
 μόνον λόγον ἀκήκοα, καὶ πομπ-
 ῶν ἴδ' οἷς διενεργημένον καὶ
 ἐπὶ ἀναπνεύσας τὸς ὑδρὺς, καὶ
 τὰς ἀνοῶς ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ πρὸς
 ἐπὶ ἀκούσας ταῦτα, καὶ ἀφ' ὑ-
 φ' ἑκατέρωθεν, καὶ μύθος τοῖς ποιη-
 τῶν ἡνέσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ
 φων. magnum quendam & admirabilem audiui sermonem,
 multisq; vijs tractatum. Ac nugae istas adhuc memoria repe-
 to, auresq; obturo, nec ubi etiam amplius audiam talia, & in-
 fania nimis dirigeam, siamq; poetis fabula, perinde vi Niobe
 olim,

percilia deorsum contraxi-
 sti: profundum autem quip-
 piā, & quasi in intimo pectus
 ris recessu tecum ipse cogita-
 tas, sursum atq; deorsum in-
 ambulans, & fluctuas, & vasia-
 menta mediansi similis, quē-
 admodū poeta ait: pallorq;
 genas tibi cepit. Num alicui-
 bi Cerberum aspexisti, aut
 Hecate ab inferis huc egres-
 sam? aut etiam deorū alicui
 ex providentia quadam ocs-
 curristi? Nondum enim talia
 tibi accidere conueniebat, et
 tiam si ipsum audiuisses mun-
 dū aquis obrutum iri, quem-
 admodū Deucalionis tempore
 factum est. Tibi dico, heus a-
 prius Critia, an nō audis me
 tantopere inclamare, & bre-
 ui adeo appropinquante? &
 trū indignatione aliqua ad-
 uersum nos percitus es, an
 absurdum, an verò etiam
 expectas dum te elata manu
 impellam? CRI. O Tric-

ἄλλ' ἀπὸ κατὰ κρυμνὸν ὡς
 ὅς μιν ἄρ' ἐπὶ νεφελῶς σκο-
 λινύσας, ἀμὲν ἐπεκράζας μοι
 ὁ τῶν, καὶ τὸ τῷ Κληρομυρότῳ
 εὐδύματι Ἄμβρακιώτῳ ἐμυ-
 θώθῃ ἐπ' ἐμοί. Τρ. Ηράκλεις
 τὸ θαυμασιώτατον ἐκείνων φασ-
 μάτων, ἢ ἀνυσμάτων, ἅπας
 Κεῖται ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ
 ἐμυρόντες τοιούτοι, καὶ τέρ-
 τοποιοντο. Πολλοὶ δὲ φωνὴν ἐξέ-
 πληζάντων πλὴν διανοίαν, ἀλ-
 λὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ
 σοί; Κρ. ἀπαινοῦσι μικρόν,
 καὶ μὴ κτεῖ παρρησιόχους, ὡς
 Τειφῶν ἐστὶ παρρησιόχος ἢ ἀ-
 μνηστὴς γυνήσιν παρ' ἐμῶν. Τρ.
 οἷός τ' ἐστὶ μικρόν, οὐδὲ ἀπα-
 ταφρόντην πρᾶγμα ἀνακυ-
 κλῆς, ἀλλὰ καὶ λίαν τὸ ἀπορρή-
 των. ὁ γὰρ ἥδ' ἐστὶ τὸ ταυρυ-
 δὸν ἐπιβλήπας, καὶ τὸ ἀσπίον
 τὸ βάσις, τὸ ἀνὰ τι καὶ ἡ ἀτὼ
 ὑπὸ ποδῶν, ἀείνονός σου κα-
 θίστομαι. ἀλλ' ἀμπανσοῦν τοῦ
 διανῶ, ἐξέμελλω τὸς ὕδρας μὴ
 τι καλὸν παθεῖς. Κρ. σὺ μὲν, ὡς
 Τειφῶν, ὅσον πικρὸν ἀνὰ.

δρα, καὶ

respira aliquantulum à malis & nugas istas euome, ne quia fore
 patiari mali. CRI. Tu quidē, ὁ Τριφῶ, quantum iugeri spa-

cium

olim. Quin per præcipitium
 in caput deuoluere alicubi,
 veluti vertigine quadam ac-
 ctus, nisi, ὁ amice, inclamā-
 ses mihi, adeoq; & Cleom-
 broti salus, Ambraciota, ita-
 lius, de me fabula firretur.

TRI. Papæ, quàm mirabi-
 les istæ apparitiones siue au-
 scultationes fuere, scilicet
 quæ Critiam adeo perculerent?

Quot enim attoniti poëtae,
 & præstigiatores philoso-
 phi, percellere mentem tuam
 non potuere, sed nuge tibi
 fuere omnia? CRI. Desine
 paulisper, ὁ Τριφῶν, neque
 molestus amplius sis. Neque
 enim contemnendus aut ne-
 gligendus mihi eris. TRI.

Scio equidē, quoddam neq; par-
 uam, neq; cōtempni facilem
 rem apud te voluis, sed ad-
 modum etiam arcanā. Nam
 & calor, quoddam taurinū quid-
 dam tueris, quoddam pedibus
 consistere nequis, sed rursum
 atq; deorsum inambulas, cō-
 spiciū te facit. Verū enim

δραμε ἀπ' ἐμῷ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦ
 μα ἐξέλθῃ σι, καὶ πιδάροιτο
 τοῖς ποποῖς ἀναφανῆς, καὶ
 πον κατὰ πτοῦν Τριφώνιδον
 πείλας. Καλονομάς, ὡς
 καὶ Ικαρὸς τὸ πρῖν ἂν γὰρ Ἀ-
 κήκοα τέμερον παρὰ τῇ τρι-
 σκαταράτῳ ἱκάνων σοφι-
 εῶν, μεγαλὸς ἐξάγκασέ μου
 πλὴν νηδυῖ. Τρ. ἐγὼ μὲν ἀνα-
 δραμεῖμαι, ὁπόσον καὶ βέλδ,
 σὺ δ' ἄμπνυσσον τῷ δαυδῷ. Εὐ.
 φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τ' ὕδαρ ἱκεί-
 νου, ἰδ, ἰδ, ἰδ, τ' Ἀδων βα-
 βουμάτων, ᾠ, ᾠ, ᾠ, ᾠ, τ' Ἀ-
 νῶν ἰνπίδων. Τρ. Βαβὼ τοῦ
 ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφ-
 λας διέτριψι. Σφύρου γὰρ ἰ-
 ποπύλοντος λάβρον, καὶ τοῖς Ἀ-
 μασι μ' ἐπαθίζοντο. Βορέλιω
 ἄρτι ἀνὰ πλὴν Προποντίδα λε-
 κίηνκας, ὡς δὲ κἀνων ᾠ ὄλη
 κἀδης. Εὐξέδνον πόντον οἷ-
 χέσσοντα, τῶν λυμάτων ἐπι-
 κυληνδουάτων ἰκ' ἐφυσήμα-
 τος. ὅσον οἰδήματα ἰγκα-
 τοῖς ἐνέκδ, πόσος κορκορυ-
 μός καὶ κλονὸς πλὴν γαστρά-
 σου σινιτάρασσι; πονύω-
 τον σεαυτὸν ἀναπέφηντας, τοσαῦτα ἀκηκοὺς, ὡς καὶ κατὰ τὸ
 τετρατῶδον, καὶ δὲ τῶν ὀνύχων ἱκνέας. Κρ. οὐ παρὰ
 δόξῃ

cium extenditur, tātum à me
 hinc curriculò abi, ne te spi-
 ritus in sublime attollat, &
 supra terrā elatus plerisque
 appareas, atq; alicubi etiam
 decidēs Triophoniéum pela-
 gus de te nominari facias,
 quēadmodum Icarus de se I-
 cariū olim. Nam quā audiui
 hodie à ter execrabilib. istis
 sophistis, maximopere mihi
 stomachū cōmouerunt. TR.
 At ego quidem retrò cursu
 abibo, quantum etiam voles.
 Tu verò respira à malis istis.
 CRI. Phy, Phy, Phy Phy,
 nugas illat. Heu, heu, heu,
 heu, consultationes malas.
 Va, ve, va, ve, spei inani.
 TR. Papæ, qualis euaporas-
 tio, quātus tumor in testinis
 lauit? Quātus autē tumultus,
 quātāq; agitatio ventrem cō-
 cussit tibi? Auritum sanè
 quām teipsum ostēdis fuisse,
 qui tam multa audieris, adeò
 ut etiā iuxta monstrosum il-
 lud, per vngues exaudisse vi-
 dearis. CRI. Atqui miras

ὁ δὲ τὸν Τριφῶν, ἀκηκόε-
 ναι καὶ ἐξ ὀνύχων καὶ ἔτι λι-
 μω γαστέρα τέττοιαι, καὶ κε-
 φαλὸν λύσσα, καὶ ἀνδρείαν
 φύσιν γυναικείαν ἐν γυναι-
 κείᾳ βαρύνει, καὶ γυναικῶν ὅρ-
 ον μεταβαλὼν μῦθον, καὶ ὁμοί-
 ας, τριτάτης δὲ βίης, αἱ βέλτερι-
 στέον τοῖς ποιηταῖς. ἀπὸ ἱε-
 ροῦ πρῶτον λιχάνω τῷ δὲ ἐν
 χώρῳ, ἀπὸ μῦθου, ἐνθα αἱ πλά-
 ται τοῦ ἡλίου ἔργου, ἀκρό-
 νος δὲ καὶ χαλιδόνος ὄνυχας κα-
 λαδῶσιν, ἵν' ἡ μελωδία τῶν ὀρ-
 θίων τὰς ἀκοὰς ἐνθουάσῃ.
 τό, τὸ ὕδωρ ἡρέμα λιχάνω-
 σιν, τὰς ψυχὰς καταβλέψα.
 Τρ. ἰωάν, ὦ Κεῖτιά, ἀπὸ δέ-
 λτια, μὴ πρὸν ἐποδὴν τὸ ἄκρο-
 νος, ἵσθι, καὶ μὴ ὕστερον ἢ
 ὕστερον, ἢ ἀπὸ τῶν ἀ-
 ψύχων ἀπεργάζονται ἡ θαν-
 μασία σου αὕτη λατάνησις.
 Κρ. νῦν τὸν Δία τὸν ἀνδρείον,
 δὲ τὸ γινώσκται ἐπὶ σοί. Τει-
 ῖτι μὴ ἐξιφώδηςας, τὸν Δία
 ἱπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δι-
 νύσῃται ἀμυνόμεναί σε, εἰ πα-
 ραβόλης τὸ ὄρκος, οἷός τε καὶ
 fecisti me, eum Iouē deierasti.

bile non est, ὁ Triefphon, per
 ongues audisse, quādo et ia-
 biam venientem spectasti esse,
 et caput parere: et virilem
 naturam in muliebrem esse
 elu trāsire, deinde et ex mu-
 lieribus ales transformari:
 et in summa, prodigiosa vi-
 ta ipsa est, si poetis credere
 voles. Sed quia te primū of-
 fendi hocce loco abeamus,
 si vis, eō ubi platani Solem
 abarcent, luscinia autem et
 hirundines canora persstre-
 punt, quod videlicet animum
 contentus aures exhilarant,
 et aqua leniter susurrans, a-
 nimos demulceat. TRI. Ea-
 mus sanē, Critia. Verūm il-
 lud metuo, ne fors incanta-
 tio quædam sit id quod aus-
 disti, et me pistillū, aut por-
 tarum obicem aliquem, aut
 simile quiddam rerum inas-
 nimatarum efficiat pracla-
 ra ista tua cōsfernatio. CR.
 Ita me amet cœlestis Iupi-
 ter, ut nihil tale in te fiet.
 TR. Amplius etiam terre-

neque

οὐ μὴ ἀγνοῖν πρὶ τοῦ Διὸς
 σκ. Κε. τί λήγας; ὁ δὲ λέγει.
 τὰ ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀπε-
 πέμψας; ἢ ἀγνοῖς, ὥς τὸς θεὸς
 πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τῶν θε-
 σπιδίῃ βυλῶ, καὶ τὴ Σαλμωνείᾳ
 ἀντιδροῦντα πρόσω λατρεῖ
 κεραιῶσι, καὶ τοὺς ἀσκλη-
 σάτους ἐπὶ καὶ νυθ; παρὰ δὲ τῇ
 ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ
 γιγαντοκίτης ἀνυμνᾶται ὡς
 καὶ παρ' Ομήρῳ, Τε. οὐ μὲν
 ὦ Κετία, πάντα παρέδραμς
 τὰ τῷ Διός; ἀλλ' εἴ σοι φίλον,
 ἀκού. οὐχ ἐλὺντος ἔτος ἐξέ-
 ζε, καὶ Σάτυρος δι' ἀσκληδαμ,
 ἀλλὰ καὶ ταῦρ; καὶ εἰ μὴ τὸ
 πορνίδιον ἡκῶν; τὰχὺς ἔ-
 παμόσατο, καὶ διέφυγε δὲ τῇ
 πηλᾶγοις, τὰχ' ἂν ἡροπία,
 ἐντυχὼν γιγαντῶν, ὁ βροντῶς
 ποιδὲ καὶ ἡέρανοβόλ; σου
 Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τῷ ἡέρανοβο-
 νόῳ, τῇ βροπῇ κατεκτείναν
 νυθ. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι σιω-
 σσάσθω, ἀνδράσι μιλαν-
 τίοις, καὶ πλὴν ὄψιν ἰσθω-
 μένοις

ciens, & fulmina iactans Iupiter; & pro eo quod nūc fulmina
 iaculari dicitur, stimulo impelleretur. Illud autē quod cum
 Aethiopicis conuiuatur, hominibus nigricantibus, & vultum
 obscu-

neque te de Ioue isto tuo i-
 gnorare. CRI. Quid autē
 annōn poterit Iupiter in tar-
 tarum precipitare me? An
 ignoras quod deos omnes de-
 iecit à diuino illo ætheris pa-
 uimento? & a Salmoneum,
 qui contrā tonare ausus fue-
 rat, paulō antē fulmine præ-
 cipitauit, & vi petulantissi-
 mus quisq; est, etiam nunc.
 A' poëis autem & Titanum
 victor, & Gigantum inter-
 fector, carminibus celebra-
 tur, quemadmodum & apud
 Homerum. TRI. Tu qui-
 dem Critia, omnia ea pera-
 curristi quæ Ioui tribuuntur;
 sed si tibi ingratum non est,
 ausculta. Annōn Cygnus ille
 fuit, & Satyrus, ob petulans-
 tiam, imò & Taurus? Ac nisi
 scortillum illud celeriter in
 humeros sustulisset, & per
 pelagus effugisset, fortassis
 araret etiam nunc, ubi in ag-
 ricolam aliquem forē in-
 cidisset iste tuus tomtrua faci-

obscurus
 Tyro

μηδεις, καὶ ἰς ἀλόειχ' ἡνίους
 μὴ ἀφίστημι, ἀπὸ ἡθοῦς
 μὴ ἡθοῦς ἀποδοῦναι τὰς ἀν-
 τας, πῶς ὡνα τιμωρὸν ἔ-
 λθω, οὐκ αἰσχύνωμαι ἄξια; τὰ
 δὲ τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἰδίας, καὶ
 τὸ λευκοῦ καὶ τοῦ ὄλου τοῦ
 σώματος, αἰσχύνωμαι καὶ ἡ-
 γαρ. Κρι. μὴ τὸν Ἀπόλω-
 νά γ' ἐπομοσάμεθα ὡς πεφύ-
 γκτος αἷος, καὶ ἡ γὰρ δὲ, ὦ
 εἰς; Τει. τὸν ψαυδόμεντον
 ἡγας, τὸν Κριτὸν πρῶτον
 διολωλὸν, καὶ μὴ τὸν
 Σαλαμινίον, καὶ ἑτέρος μν-
 ερίους, ἀμφιλοῖα πᾶσι μν-
 τονόμω. Κρι. τὸν Πτολεμαῖον
 να δὲ τί, ὅς τε ἰαυανρὶν τῶν
 χειρῶν ἡρατῶν, καὶ διακτορῶν
 καὶ καταπληκτικῶν βοῶν
 ὡς πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι
 ἀνδρῶν ἀνέχονται, ἀπὸ καὶ
 σφίχθων, ὡς Τριφῶν, ἡπονο-
 μάσται; Τει. τὸν μοιχὸν ἡ-
 γας, ὅς τῳ Σαλαμινίῳ πᾶν
 ἄλ, τῳ Τυρῶ, πρῶτον ἀνέφθ-
 ρει, καὶ ἔτι ἐπιμοιχέει, καὶ ἐν-
 σης

obscuratis, & in duodeci-
 mum usq; solem ab illis non
 discedit, sed apud ipsos vino
 madesactus desidet, idq; cum
 barbam tantam habeat an'e
 non quæso pudore dignum
 fuerit? Quod autē ad aquila
 lam attinet, & ad Idam, &
 quod imprægnari per totum
 adeò corpus solet, etiam dia-
 cere erubescō. CRI. Quid
 igitur? num Apollinem deice-
 rabimus, ut qui vates opti-
 mus sit, & præterea medi-
 cus quoque? TRI. Vanum
 atq; mendacem istum vati-
 cinatorem dicis, qui Cræ-
 sum paulò antè perdidit, &
 post ipsum etiam Salami-
 nios, aliosq; innumeros, ob-
 liqua atque ambigua omni-
 bus illis respondendo? CR.
 Neptunum autem quid? quū
 & tridentem manu tenet,
 & in bellis immensum atque
 terribile quiddam clamat,
 quantum alij virimille, aut
 etiam decies mille: præterea
 & Sischithon, hoc est, terra tremefactor, ὁ Τριφῶν, ap-
 pellatur? TRI. Adulterum istum dicis, qui Salmonei fi-
 liam Tyro paulò antè viitavit, & adhuc etiam mæcha-

itur,

σης καὶ Ἀγματοῦς τῶν τοιοῦ-
των ἴσι; τὸν γὰρ Ἀπλῶν παρ' ἡ
Διὸς μοῖς πεισφόρον, καὶ Διὸς
μοῖς ἀνύτοις μετὰ τ' Ἀφρο-
δίτης συνέφορον, πάντων τε
τῶν θεῶν, ὅσῃ τὸ μοιχίαρ,
ὑπ' αὐτοῦ σιωπῶντων, ὃ
ἵππεος Ποσειδῶν ἔκλυσε δια-
κρυφῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλα-
για τῆς διδασκαλίας δὲ διότι
ἢ ὥσπερ αὐτὰρ ὁ Ἰάκωβος ἐξα-
παύσσει, ἵππεος δ' ἢ ὡς Ἡρακλῆς
ἔλυσεν τὸν Ἀργεῖον. τὸ δ' ἀμφὶ
χολοῦ τοῦτο διαμύνει, οἷον
τέραν τὸν πρὸς τὴν θεῶν,
τὸν Ἀρηῖ ἀπηνανθίσαντες ὥς
τε καὶ μοιχὸς ἴσθι, ὥς μοιχὸς
διασέλω. Κρι. Ερμείας δ'
τί; Τει. μή μοι τὸν κακὸς.
δοῦν τοῦ ἀσελγιστοῦ Διὸς,
καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐν
πῶλιν μοιχοῖς. Κρι. Ἀργεῖον
δ' ἢ Ἀφροδίτῃ οἶδα μὴ πα-
ραδόντα πάλιν παρὰ σὺν. ὥς
τε ἰάσωνος τούτου; τῆς Ἀθηνᾶς
γὰρ ἴτι ἱερμηνεύσομαι, τῆς
παρ' ἐνός, τ' ἐν ὁπλῶ καὶ ἡσυχίᾳ

tur, liberatorq; & patronus
huiusmodi vitiorum est?
Nam Martem, cum vinculis
premeretur, & nodis quib-
usdam insolubilibus arctas-
retur, ceteris dijs omnibus
præ pudore silentibus, eques-
stris iste Neptunus exoluit,
in lachrymas profusus scilicet,
perinde ut pueruli mas-
gistros formidantes, aut quæ-
admodum anicule puellas
decipientes. Instabat autem
precibus Vulcano, ut solue-
ret Martem. Ac claudicans
iste deus, misertus videlicet
dei senioris & vetusti, libe-
rauit Martem: quare & mæ-
chus est, ut qui mæchos con-
seruet. CRIT. Quid igitur?
Mercurium? TRIE.
Apage mihi & veteratorem
istum, improbum Iouis libi-
dinofissimi seruum, ipsum
quoque libidine insanientem
in adulteria. CRIT. Proinde
neq; Martem, aut Vene-
rem, recepturum esse te scio, ut
qui iam antea abs te calūnijs
cerri.

πληκτικῆς θεᾶς, ἡ καὶ τῶ τῆς
Γοργόνος κεφαλὴν ἐν ὧ σὺ
θα περιάλλεσαι, τῶν Γιγαν-
τῶν θύον· οὐ γὰρ ἔχεις τι
λίαν περὶ αὐτῆς. Τρι. ἐρῶ
σοι καὶ περὶ ταύτης, λέυ μοι
ἀρκέων. Κρι. λέγει δ', τι γέ
βούλει. Τρι. ἡπὲρ μοι, ὦ Κρι-
τία, τί τὸ χέουσιμον τῆς Γορ-
γόνος, καὶ τί ὧ σὺ δα τὸτο ἡ
θεὰ ἐπιφέρειται; Κρι. ὡς φο-
βερὸν τι εἶαμα, καὶ ἀπτε-
πικόν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ
καταπλήσσει τὸς πολέμους, καὶ
ἐτραυκεία τῶν νικῶν ποιεῖ,
ἵππου βούλεται. Τρι. μὲν
ἢ δὲ τὸτο ἡ γλαυκῶπις ἀκα-
ταμάχητος; Κρι. καὶ μάλα.
Τρι. καὶ δὲ τι οὐ τοῖς σώζαν
δυναμείοις, ἀλλὰ τοῖς σωζο-
μένοις μὲν εἰς λαόν τῶν
πῶν, ἢ δὲ ἀνδρῶν, ὡς ἡμεῖς ἀ-
καταμάχῃτος ἐργάζωνται, ὡ-
στερ τῶν Αἰτωλῶν; Κρι. ἀλλ'
οὐ οἱ δυνάμεις γέ γ' ὁρῶμεν
ἐπιβοῦθῆν, ὡστερ τοῖς θεοῖς,
ἀλλ' αἱ τὶς αὐτῶν ἐπιφέρειται.

Τρι. *terribilis dea, quæ Gorgo-
gonis caput pectori appli-
catum habet, deam Gigan-
tum interfectricem. None-
nim, opinor, habes quod de
ipsa dicas. TRIEPH. At dicam tibi etiam de ista,
si mihi respondere voles.
CRIT. Dic quicquid vo-
lueris. TRIEP. Dic mihi
igitur Critia, quæ Gorgonis
huius utilitas est? et cur pe-
ctori gestamen hoc dea ap-
plicatum habet? CRIT. Vti
terribile quoddam spec-
taculum, et quod mala as-
uertere possit. Sed et hostes
perterrefacit, et victoriam
utroque inclinantem, quos-
cunque ipsa vult, aduerit.
TRIEP. Num ob hoc ipsa
quoque Glaucopis inuicta at-
que insuperabilis est? CR.
Atque admodum. TRIE.
Cur igitur non illis potius
qui seruare possunt, quam
qui seruantur, femora ado-
lemus taurorum atque capra-
rum, ut nos quoque insuperabiles atque inuictos reddant, perin-
de atque Mineruam? CR I. Atqui ipsi potestas non est à lon-
gè auxiliari, perinde vi dñs: sed solum si quis ipsam gestat.*

Τρι. καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἔβλεψα
 γὰρ περὶ οὗ ἀδύναμι, ὡς ἐξανα-
 ρήμας τὰ βραχέα, καὶ ἰς μά-
 λιστα καταρθώκοι. ἄνθρω-
 γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτῶν,
 πολλὰ γὰρ τὸ ὀνόματι. Κρ.
 αὐτὴ λόγῳ ἐχέμετο ἀνθρώπων
 καὶ ἱέρους. Περσέως δὲ
 ταύτην λόγῳ ἀποδομένην
 σάντος, ἀνδρὸς ἡρώδους, καὶ ἰς
 μακρὸν ἀφ' ἑμμελῆς, ἱππο-
 δίκας ταύτην περιόρισαντες,
 ἄλλοι οἱ θεοὶ ταύτην ἰσχυ-
 κασι. Τρ. τὴν μὲν ἰλάνθανε
 ποτὶ τὸ λαόν, ὡς ἀνθρώπων
 θεοὶ ἐνδεῆς εἶσι, (ῥήσας δὲ τί τὸ
 κήρυγμα; προσηταιρίζοιτο ἰς
 πανδοχεῖον, ἡ κρυφίως συν-
 θέρετο, καὶ κόρην αὐτῶν ἐπὶ πον-
 τας; Κρ. νῦν ἂν ἄγνωστον ἦν
 εὐχαις, παρθένος δὲ ἡμῶν μὲν
 καὶ ἀποδομένης. Τρ. καὶ ἂν τις
 παρθένον καταπομῆσθε, ταύ-
 τὸ γὰρ οὐδὲ φόβητο τοῖς πο-
 λῶσι οἷδ' αὖ μὲν ἰσχυρὰ
 καὶ τμηθείσας νύμφην ἀμ-
 φρόντη, Κρήτην δὲ μὴν λα-
 λήσας.

virgini caput amputauerit, terriculamentum hoc ipsum
 erit muliudini? Noui enim innumeras membraium
 per partes dissectas insula in circumflua, Cretam illam no-

TRI. Et quidnā hoc ipsum
 est? Volo enim ex te scire, viri
 qui inuenieris talia, & quā-
 maximē perfectē affecius
 sis. Ignoro enim omnia quae
 de ipsa feruntur, praeterquā
 nomen. CRI. Ipsa quā-
 dem puella fuit elegans &
 amabilis. Perseus autē cum
 huic dolo caput amputasset,
 utpote vir generosus, & quā
 in arte magica laudatus, car-
 minibus illam quibusdam im-
 canisset, in praesidium &
 quasi quoddam propugna-
 culum dū sibi ipsam retinue-
 runt. TRI. Hoc igitur
 praeclarum tandem me la-
 tuit, quod dii hominū quoque
 indigent. Quae autem viuē-
 tis utilitas fuit? meretricia-
 batur nimirum per caupos
 nas, aut latenter vitiabatur,
 deinde se ipsam virginem ap-
 pellabat. CRI. Non per
 ignotum Athenis: sed virgo
 permansit usque ad decollā-
 tionem. TRI. Ergo si quis

mine

ἄνδρι· καὶ ἀ τοῦτο ἐγίνω-
σκον, ὃ ἡνὲ Κερία, πόσας
Γοργόνας σοι ἀνέγαγον ἐκ
Κρήτης, καὶ σε σπασήγην α-
καταμάχητον ἀποκατίσθηα.
ποιοῦτά δ' καὶ ῥήτορας κατὰ
πολύ με Περσέως δίκην αὖρ,
ὡς πλέονας γοργόνας ἔφασκε
ἐνέκτα. ἀλλ' ἐτι ἀνεμύθηλον
τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τὰ φορὸν ἵππε-
δάκνυντό μοι τὸ Διὸς σε, καὶ
τὰ πλὴν μητέρα θρήνηντα δόχ-
μια, ὡς ἀθανάτης αἰ δόχμα
αὐτῷ δέξμενοι. Κρ. ἀλλ' οὐκ
ἐγίνωσκον πλὴν ἐπιδόλῳ καὶ τὰ
ὄρηα. Τρ. εἰ ταῦτα, ὃ Κερία,
ἐξ ἐπιδόσε ἐγίνω, ταχ' ἄρ καὶ
ἐν νηκάδων ἐξέλιγνεν ἄρ, πῶς
ἐς τὸ γλυκύτατον φάσκει ἀνέ-
γαγεν. ἀλλὰ ἤρ' ὅ, πάλιν ἰά-
τε καὶ μῦθοι, παρὰ τ' ποιοῦσιν
τιράδου γούμφα· ὥς ἔασον
καὶ ταῦτ' αὖ. Κρ. ἤρα μὲν, πλὴν
Διὸς γαμπτῶν καὶ κασιγνή-
των, ὃ παραδίχη; Τρ. σίγα,
τ' ἀσιν γένεός τις ἔνθα μίξως,
καὶ

propter & hanc omitte. CRI. Iunonem autem, uxorem Iouis, & sororem eandem, annon recipis? TRIT. Tace obsecro, propter intemperantissimum concubia

mine dicunt. Quod si ignitur cognovissem hoc, ὀπτιμε Critia, quàm multas tibi Gorgonas ex Creta huc attulissem, τεῖς ducem inuictum & insuperabilem reddidissem. Poëta autem & oratores multò me Persco antea posuissent, ὅτι qui plures Gorgonas inuenissem. Verùm quoniam in Creta mentionem incidi, adhuc meminũ qui mihi sepulchrum Iouis tui istius demonstrabant, & occultas valles, quæ matrem eius enutricant, quanquam adhuc viridia ipsa ea arbuscula essent. CRI. At ne sciebas incantationem & fascis crisia quibus viẽdum fuisset. TRIT. Si hæc, ὃ Critia, per incantationes facta sunt, fortassis etiam ab inferis excitasset illam, & in lucem dulcissimam reduxisset. Sed nugæ istæ, ac ludicra & fabulae sunt, à poetis præstigiosè cõficta. Quæ

καὶ τὴν ἐκ ποδοῦ καὶ χροῖον
ἐκτεταμένῳ παρὰ φαν.
Κρ. καὶ τίνα ἱπομάσσωμαι καὶ
Τρ. ὑψιμέδοντα θεόν, μέ-
γαρον, ἀμύροτον, οὐρανίωνα,
ἡδὼν πατρός, πνεῦμα ἐκ πα-
τρός ἐκ πορονόμου, ἐν ἡ τρι-
ῶν, καὶ ἐξ ἐνδὸς τρία ταῦτα νό-
μις, Ζῶα τὸν δὲ ἡγοῦ θεόν.
Κρ. ἀριθμῶν με διδάσκεις,
καὶ ὅρα ὅτι ἀριθμητικὴ καὶ
ἡ ἀριθμῆσις, ὡς Νιπόμαχος
ὁ Γερασένος. οὐκ οἶδα ἥ τι
λέγεις, ἐν τέλει, τέλει ἐμ. μὴ τὴν
τετρακτὴν φῆς τὴν Πυθαγό-
ρα, ἢ τὴν ὀγδοάδα καὶ τρια-
κάδα; Τρ. οἶα τὰ νέρθη, καὶ
τὰ σιγῆς ἄξια. οὐκ ἔοδ' ὧδε
μὴ πρὶν τὰ ψυχῶν ἵχθυ' ἐν ᾧ
γάρ σε διδάξω τι τὸ πᾶν, καὶ
τὸ ὁ πᾶν πάντων, καὶ τί τὸ
σύνμα τῷ παντός. καὶ γὰρ
πᾶν λέγει τὰ ἅπαντα ἡσασθον,
ἅπαν οὐ, λυμένα δέ μοι Γαλι-
λαῖ' ἐν ἐντυχῶν. ἀναφανου-
τίας, ἐπὶ ῥῖν' ὅ, ἐς τρίτον
οὐρανὸν ἀποβάσας, καὶ τὰ
λέγει

quæ item constitutio, quòdve corpus vniuersi. Quando au-
tem me Galilæus ille conuenit, recaluafter, naso aquilo. qui
in tertium vsq; cælum per aërem ingressus est, quæq; optima
atque

tum, & istam ex manibus
pedibusq;uē exteniam, cur-
suprateruche. CRIEPH.
Quemnam igitur tibi iura-
bo? TRIT. Deum aliē
regnantem, magnum, athe-
rium, atq; æternum, Filium
Patris, Spiritum ex Patre
procedentem, vnum ex tri-
bus, & ex vno tria. Hæc tu
Iouem puta, hunc existima
Deum. CRI. Numerare
me doces, & iusiurandum
arithmetica tibi est. Nam
& numeras, perinde vt Ni-
comachus ille Gerasenus.
Neque enim intelligo quid
dicas: Vnū tria, tria vnum:
num quaternionem dicis Py-
thagoricum illum, an octer-
nionem, an numerum ex tri-
ginta constantem? TRIT.
Tace ea quæ infra sunt, quæ-
quæ silentio digna. Non li-
cet hoc pacto metiri puli-
cum vestigia. Ego enim do-
cebo te quid sit vniuersum,
& quis fuerit ante omnia, &

καὶ ἡμεῖς ἐν μαθηταῖς, δι' ὅ-
 ϑατ' ὁ ἡμᾶς ἀντιπάλαιον, ἵς
 τὰ τῶν μαθητῶν ἰχθὺς παρ-
 εσθόνον, καὶ ἐν τῶν ἀσίδων
 χάρον ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ
 σὺ ποίησας, ὡς ἀκούεις, ἐπὶ
 ἀληθείας ἀνθρώπων. Κρ. ἡ-
 γι, ὃ πολυμαθέων. Τριφῶν.
 ὅτι φόβος γὰρ ἔρχομαι. Τρ. ἀ-
 γινώσκας ποτε τὰ τῶν Ἀριστο-
 φάνους τῶν δραματοποιῶν ὄρνι-
 θας, ποιημάτων; Κρ. καὶ μά-
 λα. Τρ. ἐκ κεχάρακτα παρ'
 αὐτῶν ζοῖον. Χάτ' ὡς καὶ νῦν.
 ἔρως τις μέλας πρῶτον, καὶ
 τάρταρος ὀρνίς, γῆ δ', οὐρανὸς
 ὡς. Κρ. ἐν ἡμέρᾳ. ἔτα
 τί ὡς; Τρ. ὡς πῶς ἀφθιτον,
 ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύνει
 τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν
 ταύτην ἀπύλας, νότον μόνον
 ῥηθῆντι πρὸ αὐτῶν, ὅς ὁ βραδύ-
 γλωσσος ἀπεγράφεται. γῆ
 ἔκκεν ἡμῖν ὕδασι, οὐρανὸν
 ἐτάσσον, ἀστράς ἐμόρφω-
 σιν ἀπλανῆς, ὁρόμον διττά-
 ξατο, ὅς σὺ σέβης θεῖς. γῆ ἡ ζωῆς
 ἀνθρώπων

admodum tardilinguis iste descripsit: Terram firmavit su-
 per aquas, cœlum explanavit, stellas formavit fixas, eur-
 sum ordinavit, quas tu veneraris ut deos. Terram autem

atque pulcherrima sunt, in-
 de didicit, per aquam nos
 renouavit, in beatorum de-
 stigia insistere fecit, & ex
 impiorum regionibus nos
 redemit. Ac te faciam, si
 me audieris, verè hominem.

CR I. Dic quæso, doctissi-
 me Triphon: timore enim
 quodamiam correptus sum.

TRI. Legistine aliquan-
 do Aristophanis Comici poë-
 ta fabulam, Aues? CR I.
 Atque admodum. TRI.
 Scriptū ab eo tale quippiam
 ibi est:

A principio chaos, & nox,
 & tenebræ nigre erant,
 & tartarus alius,

Nulla autem terra, nec aer,
 aut polus ullus adhuc, &c.

CR I. Rectè dicis: quid au-
 tem postea? TRI T. Erat
 lux incorruptibilis, inuisibi-
 lis, incomprehensibilis, quæ
 dissoluit tenebras, & infor-
 matum istam abegit, ver-
 bo solo dicto ab ipsa, quem-

ἀνδρῶν καὶ ἀπίστων, ἄνθρα.
 πορὶν μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι
 παράγει. καὶ ἐστὶν ἐν οὐρα-
 νῷ βλέπων δικαίους τε καὶ
 δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πρά-
 ξας ἀπογραφόμενος. Ἄνθρωπο.
 δάσσει δὲ πᾶσιν, ἡμῶν
 αὐτὸς ἐν τέλει. Κρ. τὰ δὲ τῶν
 μισθῶν ἐπιγνησιμῶν ἐς ἅς
 πάντας, ἐχράσαί γε καὶ
 πᾶντα; Τρ. τὰ ποῖα; Κρ. τὰ
 τῶν ἀμαρτήτων. Τρ. λέγε, ὦ
 καὶ Κεῖρια, περὶ τῶν Μοι-
 ρῶν ἐγὼ δὲ μαθητῶν ἀκού-
 σμαι περὶ σοῦ. Κρ. ὅχ' Ομηρος
 ὃ ἀοίδιμος ποικίλεις ἔρηκε.

Μοῖραν δὲ ὅτινά φημι με-
 φυμένον ἔμμεναι ἀνθρώπων.
 ἔπ' ἂν τὸ μέγα δὲ Ἡρακλῆς.

Οὐδ' ἄρ' οὐδ' εἰς Ἡρα-
 κλῆν φύγει ἄνθρωπος,

Ὅς περ φησὶν αὖτε Ἰσχυρὸς Λυ-
 Κρονίῳ ἀνταῖς,

Αἰὶά μοιρ' ἰδάμασαι, καὶ
 ἀργαλὴ ὁ χόλος Ἡρῆς.

Ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθε-
 μένους, καὶ τὰς ἐν τῷ μίσ-
 θονας, ἐνθα δὲ ἔπατα.

Πᾶσιν,

Quin & totam vitam, omneque in ea mutationes, fato consti-
 tutas atque ordinatas esse idem innuit, cum ait:

& floribus exornavit, ho-
 minem ex nihilo ad essen-
 tiam produxit. Estque in coe-
 lo aspiciens iustos pariter &
 iniustos, & in libris descri-
 bens cuiusque res & actiones.

Rependet autem omnibus,
 * quam diem ipse praecepit.

CRIT. Quae autem à Par-
 cis agglomerata cunctis sunt,
 etiamne illa inscribunt?

TR I. Qualianam? CR I.
 Ea quae ad fatum pertinent.

TR I T. Dic mihi, ὁ optime
 Critia, de Parcis. Ego verò
 discere gestiens, de te liben-
 ter audierim. CR I. Ana-
 non Homerus poeta cele-
 bris ait:

At fatum effugit nemo.
 (mihi crede) virorum.

De magno autem Hercule
 idem ait:

Nec vis Herculeae Parcae
 vitæ cui amaram,

Quamquā diis charus so-
 ret, & Iouis inclita proles;

Sed fato, atque ira domi-
 tus Iunonis iniquae est.

Πάσινται, ἄσσα οἱ ἄσα,
κατακλῶθις τε βαρεῖαι
Γινωμῶν νόσαντο λίνω,
ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
καὶ τὰς ἐν ξυγχοῦρας ἀπ'
ἐκάνης γίνεσθαι,

Ἡδ' ὡς Αἴολον ἐκάλει,
ὅς με πρόφρων ἐπιδέκετο,
Καὶ σέμπ', οὐδέ πω ἄ-
σα φίλῳ ἐς πατρίδ' ἐκί-
εσθαι.

ὡς τε πάντα ἐπὶ τῶν μοιρῶν
γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρ-
τύρηκε, τὸν δὲ Δία μὴ διλῆσαι
τὸν γόν Θανάδιο Δυσσυχέει
ἐξαγαλῦσαι, ἀλλὰ μάλλον
Αἰμαδίεσσας ψιάδας καὶ
πῆλιν ἐρασι,

Πᾶσα φίλον τιμῶν, τὸν
οἱ Πάτροκλος ἔμιμνε
Φθίσαν ἐν Τροίῃ.

ὡς τε, ὅτε τῶν, δὴ τὸ το μὴ-
δὲν περ εἶνα περὶ τῶν μοι-
ρῶν ἐκάλει, καὶ τὰ χάρα πει-
δασίους ἐγγόνους μὴ δὲ τὴν
δασκείας, καὶ τὰ ἀπόρρητα
ἐμύθευ. Τρ. καὶ πῶς ὁ αὐ-
τὸς ποιητὴς, ὃ καὶ Κριτία,
διτλῶ ἐπιλέγει τὴν ἀμαρ-
μίνην καὶ ἀμφιβολον, ὡς τό-
τε

—ubi ille deinde
Illa ferat, quæcunque
Deus, Parcaq; malignæ
Neuerunt genio, cū ma-
tris prodijt alio.

Etiā in peregrino solo re-
tentiones ab eadem illa fieri,
ut cū Vlysses ait:

Atque uti susceptum pla-
cido rex Aeolus ore,
Miserit in patriam, sed
nondum fata sinebā.

Quare omnia à Parcis fieri
poëta testatus est: Iouem au-
tem neq; filium voluisse ab
infanda defendere morte,
sed potius

Sanguineas celo guttas
diffudit ac alto

Ob natum, quem Patro-
clus prope mœnia Troiæ

Occisurus erat —.

Quamobrem, Triephton, ob
hæc nihil amplius addere de
Parcis volueris, etiam si for-
tassis in sublime sublatus fu-
isses vñ a cum præceptore, et
arcanis illis initiatus. TRI.
Et quomodo ipse ille poëta,
ὁ optime Critia, duplex al-
legat fatum, et ambiguum,

G 882 4 ut qui

δὲ μὲν τι πράξαντι, τοιῷδε
τέλει συγκύρσαι, τοῖον δ' ποιεῖ
σαντι, ἐτέρω τέλει ἐντυχῆν,
ὡς ἐπ' Ἀχιλλεύς·

Διχθαδίας κῆρας φρέων
θανάτοιο τέλει δ'.

Βι μὲν ἡ' αὖθι μύνων Τρω
ων πόλιν ἀμφιμάχουμαι,
Ὀλλέω μὲν μοι νόσος, ἀ
τὰρ κλέος ἄφθονόν ἔσαι.

Εἰ δὲ λειρ οἶκαδ' ἴκομαι,
Ὀλλετό μοι κλέος ἰδνόν,
ἐπὶ δινρόν δέ μοι ἄων Εὔσε
ται.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχλώροσ·

Ὅς ῥιν εἰδὼς λυρὸν ὀλοῦν,
ἐπὶ νηὶς ἔδουκε.

Πολλάκι γάρ οἱ ἔπει γέ
ρων ἀραθὲς Πολυίδος,

Νέσσω δ' ἀρραλὴν φθίδι
οἷς ἐν μεγάροισιν,

Ἡμεῖς Ἀχαιῶν νηυσὶν, ὅς
πὸ Τρώεσσι διαμύσαι.

Οὐχὶ παρ' Ομήρῳ ταῦτα γέ
γραπτα; δ' ἀμφίβολος αὐτή,
καὶ ἀμφικερμὲς ἀπάτη; εἰ δ'
βέβαια καὶ τὸ Διὸς ἐπιθέσω σοι
τὸ λόγον, ἐχέ μ' ἄλκιρόν ἔρη
κεν,

guahæc, atque adeò anceps deceptio? Quòd si placet, e
tiam Iouis orationem tibi addam. Annón Argisitho dixit
quòd

vi qui hoc quidem fecerit,
talem exitū sortiatur: aliud
autem faciens, in alium exitū
incidat: ut de Achille,
cūm dicit:

Nam me mater ait, niueis
Theitis incluta plantis,
Sortitum geminas obeū
da ad funera leger:

Nam si hīc persistam, pua
gnemq; ad mœnia Troiæ,
Eripitur reditus mihi,
at inclutafama sequetur.

Sin autem patriam repe
tam, charosq; penates,
Fama perit, verūm in lō
gum mihi ducitur atas.

Sed ὁ de Euchenore ait:

Qui non ignarus fati,
conscenderat æquor.

Nanque huic sæpe senex
Polyidus dixerat antiè,
Aut morbo in patria pe
riurum, atque inter amia
cos,

Aut manibus Teucrorū,
atque inter Dorica castra.
Annón apud Homerū hæc
scripta sunt? aut non ambi
guum est?

ἔσθ' ὡς ἀποχομίζω μὲ τῆς
 μοι χείρας, καὶ τὸν Ἀγαμέμ-
 νον ὁ ἐπιβουλῆς, ἦν λαθεῖ-
 μαρζον πολεμὸν χροῖον, ἐπι-
 βαλλομένου ἢ ταῦτα πράττειν,
 ἐκαστερῶν θανάτου, Τρ. τῶ-
 το ἁγὰρ πολεμὸν πρὸς μαν-
 τωσάμειον, ἔαν λιτάνης τὸν
 πηλίστον, θανάτου θύσῃ παρὰ
 τῆς Δίκης· εἰ δὲ γὰρ μὴ τῷτο
 πράττει, βιάσῃ λαλῶς, ἐδὲ σ'
 ὦκα θείμεις τέλ' ὁ θανάτοιο
 ληξάν. ἔχ' ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθω-
 τα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμ-
 φίλοζα, καὶ μηδέπω ὑδρω-
 μίνα; ὡς τὴν ἑασον ἄπαντα,
 ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἱππευαῖσι
 βίβλοισι τῶν ἀγαθῶν ἀπ' ἡρώ-
 ψωνται. Κεῖν. ἵν' ὅσα ἄνα-
 κλητῆς, ὧ Τειφῶν, ἀπὸ μοι
 τόδε ἀπὲ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυ-
 θῶν ἐν τῷ ἑρανῶ ἰσχυράτ.
 ἔννοι. Τρ. πάντα, εἰτύχοι γὰρ
 χεῖρας καὶ ἐν ἑθνισι. Κρ. πολ-
 λὰς γιγνασκάς φησὶ ἐν τῷ ἑρα-
 νῶ. ὡς ἄπαντα ἀπ' ἡρώωνται.
 Τετ. ἀνὸς καὶ μηδὲν ἑπὶ

quod si ab adulterio & infan-
 dijs Agamemnonis sese con-
 timeret, fato illi constitutum
 esse ut in longum tempus vi-
 ueret: si verò in animum in-
 duceret facere ista, mortem
 effugere non posse? Atque
 ad eum modum ego quoque
 vaticinatus sæpè sum: Si
 occideris proximum, mor-
 ti condemnaberis iudicio. si
 verò hoc non feceris, viues
 rectè:

Nec te fas adeò festinam
 incurrere mortem.

An non vides quàm minimè
 correctæ aut emendatæ sunt
 quæ à poetis dicuntur? quan-
 quam item ambigua & obli-
 qua, neque vnquam certæ ad
 aliqua sede stabilitæ? Qua-
 re omnia isthæc missa fac,
 ut & te in cælestibus bono-
 rû libris inscribam. CRIT.

Benè omnia reuoluis ac re-
 petis, Triefphon, sed mihi
 illud responde: Virum &
 Scytharum res in cælo describuntur? TRIE. Omnes, si
 quidem & inter gentes Chrestus fuerit. CRIT. Multos
 sanè scribas in cælo narras, quando cuncta describuntur.

TRIE. Bona verba, Critia, neque quicquam contemptum

φλαύρον θεοῦ διέλιον, ἀν-
 τὰ κατηχούμην· ὁ γὰρ παρ
 ξινοῦ, ἡγεῖται ἡν χρίσας ἀς τὸν
 αἰῶνα· ἀοὺρανὸν ὡς διέ-
 ριν ἐξήλασε, γὰρ δὲ ἐφ' ὅ-
 κλατ· ἐπὶ ξηρ, ἀσέρας ἐμόρ-
 φωσεν, ἀνθρώπου ἐκ μὴ ὄν-
 τος παρήγαγε, τί παράλο-
 ξον, καὶ τὰς πράξεις πάν-
 των ὑπαγογράφωσαι· καὶ γὰρ
 σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαν-
 τι, οἰκίτιδας δὲ καὶ οἰκίτας
 ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, οὐ-
 δὲ ποτὶ σε διέλαθε τούτων
 πράξεις ἀπόβλητ·, πόσῳ
 μάλλον τὸν πάντα ποιη-
 κὸτα θεόν, ὃς ἅπαντα ἐν ὧν
 κοιλία διαβραμῆν ἐκάσθ' ἡμῶν
 ξιν καὶ ἔντοια· οἱ γὰρ σου
 θεοὶ, λόφλαδ· ὅτις τὸν προ-
 νόστον ἔχοντο. Κεῖται πάντων
 πέρας, καὶ μὴ ἀντιστόφως
 τῆς Νιόβης παθεῖν, ἐκ σήλης
 γὰρ ἀνθρώπων· ἀναπείθοντα,
 ὡς τε τούτων τὸν πέσιθαι σοι,
 καὶ λακόν τι παθεῖν παρ' ἐμοῦ.

TEUT.

aut vile de Deo dextero lo-
 quaris, sed Catechumenus
 existens, persuaderi à me ti-
 bi sine, si modò viuere cu-
 pis in æuum. Nam si cœ-
 lum explanauit ut pellem,
 terram autem firmavit su-
 per aquas, stellas formauit,
 hominẽque ex nihilo, ut
 esset, in lucem produxit: quid
 miram aded, si res quoque
 omniura ibi describantur?
 Nā & tu si domunculam a-
 liquam edificāsses, ancillas
 autem & seruos in ea multos
 congregāsses, nunquā te la-
 teret quicquam eorum quæ
 ab illis gererentur, quā-
 uis abiectum & vile. quan-
 tō igitur magis probabile
 est, eum qui omnia creauit,
 Deum, cuncta expeditè ac
 facillè percurrere, & vniuf-
 cuiusque consilia & actio-
 nes animaduertere? Nam tui
 dii pro Cottabis, ab ijs qui
 rectè sapiunt, habentur.

CRIT. Rectè omninò dis-

eis, & mihi nunc diuersum accidit, & atque Nioba olim.
 ex statua enim in hominem conuersus sum. Quare iam deum
 istum tibi appono, & iuro quòd mali à me nihil patiẽre.

TRI.

Τριτ. ἄπειρ ἐν καρδίᾳ μ' ὄν-
 τας φιλῆς, μὴ ἐπιτρέψῃς τι
 ποίησιν ἐν ἐμοί, καὶ ἐτίθω
 πρὸς λαόν ἐν ἐρεσίῃ, ἀπο-
 δέσσας. ἀπ' ἄλλ' δὲ, τὸ θαυ-
 μάσιον ἐν αὐτῷ ἀνεσμάτιον
 ἄστρον, ὅπως, καὶ ὡς κατα-
 χρίσῃ, καὶ ὅπως ἀποκρίσῃ,
 καὶ ἔχ' ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδάσῃ,
 ἀπ' ὡς ἀνδρῶν ἄντρον γὰρ
 σομα, καὶ τὴν θαυμασίαν βυ-
 ἡν πληξίῃ κατ' ἀνθυρὸν λα-
 μῶνα ἐν τραχυδίασιν. Κρ. νῦν
 τὸν ἵδ' ὅρ' ἐν παρῶς, ὃ βῦ-
 το γινώσκειται. Τριτ. λέγει, σα-
 ρὰς τὴν ἀνδρῶν. Διὰ δὲ λαθιδό-
 μαι, Διὸς μὲν. Αἰανίδην, ὃ
 πότι λήξας ἀέδων. Κριτ. ἀ-
 πῆσιν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὡ-
 νησόμενος γὰρ τὰ τραχυδίατα.
 καὶ δὲ ὅρ' ὡς πληθὺς παμπο-
 λυ, ἵς τὸ οὐς ψιθυρίζοντας, ἱ-
 πὶ δὲ τῇ ἀποκρίσει τοῖς χεί-
 ρισιν. ἐγὼ δὲ πάντας ἐς
 ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς
 βραχί-
 ον.

TRIT. Si modò ex corde
 me diligis, ne quid alienum
 aut nouum in me facias:

Néve aliud celes animis,
 aliudq; loquaris.

Verùm age mirabilem illam
 auscultationem tuam tan-
 dem profer nobis, ut & ego
 expallescam, & prorsus im-
 muet, & non quemadmo-
 dum Niobe, obmutescam,
 sed uti Philomela in aus-
 culum conuertar, & miras-
 bilem istam consternatio-
 nem tuam in prato viridi tra-
 gico quodam modo decan-
 tem. CRI. Ita per filium
 ex patre haudquaquà istud
 fiet. TRIT. Dic modò, à
 spiritu potestatem ac vim dis-
 cendi accipiens. Ego verò
 sedebo:

Aeacidem expectans, dū
 cantum finiat ille.

CRI. Abieram in viam
 publicam, empturus vide-
 licet ea, quibus maximè o-
 pus habebam: atque ibi vi-

deo multitudinem admodum magnam in aurem mutuo
 susurrantes: audiendi autem studio etiam labijs inhere-
 bant. Ego verò oculos per cunctos circumferens, &

manum

βλεψάμοις περιελάμψας, ἐς
σκοπιάσιν ὀξυδερκέστα, ἃ
πρὸς τινα τῶν φίλων θέσσω-
μαι. ὁρᾷ ἢ Κράτανα τὸν πο-
λιτικόν, παροῦσιν φίλον ὄν-
τα, καὶ συμποτικόν. Τετ. αἰ-
δάνομαι τῶτον, τὸν ἱξίω-
πιδ ἢ ἄρκεας ἅτα τί; Κριτ.
καὶ ἂν ποιοῦς παρανομί-
σάντων, ἕκον ἐς τὰ πρόσω,
καὶ τὸ ἰωθινόν χάρις ἀνδρῶν, ἢ
χάριον ὡς αὐτόν. ἀνθρωπί-
σας δὲ τίς, τὸ νομα Χαι-
κιν, σκευμμένον χερὸν-
τιον, ῥίχλον τῇ ὑπὲρ δὲ μύ-
χιον, ἐξέμαλτο ἱπποισυρμέ-
νον. ὁ δὲ πλὴν ὁ λυανώτε-
ρ ὁ θανάτου, ἅτα ἡρξάτο ἰω-
φθίγησθαι λατοχυμμένον. οὐ-
τος, ὡς πρὸς πορ, τοὺς τῶν ἱξί-
ων λαταλέπε ἰλασμοὺς,
καὶ τὰ χεῖρα τοῖς δακτύλοις ἀ-
ποδάσσει, καὶ τὰ τὴν οὐνοῖα
πάντα, καὶ τὰ διμύσια καὶ
τὰς ἀραμάγγας διξίται, μὴ
ἱξίτάσων ἢ τέχνης, καὶ λατ-
φλνάρει

manum supercilijs incuruam
superne obducens, inspecta-
bam quam acutissime sicuti
amicorum aliquem contem-
plarer. Video autem Cra-
tonem Politicum illum, qui
mihi à puero usque amicus
fuit, & in conuiujs vnà cons-
uetus. TRIT. Intellego
quem dicis, inspectiorem vi-
delicet illum. sed quid po-
stea? CRIT. Multis ita-
que opposito cubito dimoa-
tis, in anteriorem partem pe-
netraui, & matutinum illud
Aue prefatus, accedebam ad
ipsum. Caterum homuncio
quidam nomine Charice-
nus, vetulus, emarcidus, &
nasus stridens, iussiebat pri-
mò intimum quiddam, ex-
creabatq; languidum & in-
conditum. Erat autem spui-
tum morte ipsa liuidum mas-
gis. Deinde cepit loqui vo-
ce attenuata & exili admo-
dum. Hic, ut antè dixi, inspe-

ctorum relinquit elapsos mor-

& debita sceneratoribus reddet, & pensiones omnes tam
priuatas quam publicas: præterea & aramangas capiet,
non inquirens aut perpendens cuiusque artem. Atque etiam
amariora

φανέρηται πικρότερα, οἱ πε-
 ρὶ αὐτὸν δὲ ἥδοντο τοῖς λό-
 γοις, καὶ τῷ λαῶν τῶν ἀκον-
 σμάτων πρὸς αὐτὸν ἔτι· ὃ
 τὸ νομα Χλεουχάρμου, τει-
 βάνιον ἔχων πολύσαθρον,
 ἀνυπόδριός τε καὶ ἄσκητον,
 μετέπει, τοῖς δὲ δόσιμι πιπρο-
 τῶν, ὡς ἐπιδέξατό μοι τις
 λακκάμων, ἐξ ὁρίων παρὰ
 γρόφου, λευκαρμύου πλὴν
 κόμην, ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγ-
 γραμμένην ὄνομα ἱερογλυ-
 φικοῖς γραμμασίμοις, ὡς οὗτ'
 τῷ χυνοῦ ἐπικλήσει πλὴν λεω-
 φόρου. ἡ δ' ἐν τῷ, κατὰ μὲν
 τὰ Αἰετάνθρου καὶ Ἀρταμι-
 δόρου, ὃ καλῶς ἀπὸ ἑσούσα.
 ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν,
 ἀπὸ τοῦ μὲν τὰ χεῖρα πλινθι-
 θέσειαν ἀναλόγως τῆς ἀπὸ δό-
 σιας, οὗτ' ὅτι ἐπὶ πολὺν χρό-
 νον ὁδοῦν γε στερηθήσεται, ὡς πολλ-
 ῶν χυνοῖς ἐμπορηκός. καὶ ἔ-
 μοι γε δοκεῖ, ἐπὶ Λευκά-
 δα κτείνω, καὶ δὲ μὲν ὀνεί-
 ρων καταδραστήριον, τοσαύ-
 τα ὀνείροπολιν ἐν ἀκαρεῖ τῆς
 νυκτὸς

tam diues fuerit. Ac mihi quidem videmini super Leucadem
 peirram & somniorū populum ὀσσοπίην, tam multa somniate,
 nocte

amariora his nugabatur. Illi
 autem qui circa ipsum erant,
 delectabantur verbis hisce,
 & nouitati eorum quæ au-
 diebant aduertebant ani-
 mum. Alius autem quidam,
 cui nomen Chleuocharmus,
 pallium habens admodū pu-
 tre, sine calceis & tegmine
 capitis incedens, interloque-
 batur, denibus applaudens:
 ut demonstrauit mihi malè
 vestitus quidam, qui ex mon-
 tibus aduenerat, detonsa co-
 ma, in theatro perscriptum
 nomen literis hieroglyphi-
 cis (hoc est, sacris & arca-
 nis notis) quòd iste auro inu-
 daturus esset viam publi-
 cam. Ego verò inquam: At
 iuxta & Aristandri & Arte-
 midori præcepta non iuabo-
 num euentum habebunt hæc
 inter vos somnia, sed tibi
 quidem debita multiplica-
 buntur secundum proportio-
 nem pensionis: iste autē quam-
 plurimum obolo etiam care-
 bit, tanquam qui multo auro

νυκτὸς ὅσους. οἱ δ' ἀννάχα-
 σαν ἀπ' αὐτῶν, ὡς ἀπ' ἐνὶ ἑσπέρῳ
 τοῦ τοῦ γιγνώσκοντος. καὶ τῆς ἀμα-
 θίας μου κατ' ἐννοήσασθαι. ὡς δ'
 ἐγὼ πῶς Κράτωνα, μὲν καὶ
 καὶ πάντα ἐξήρηνισα, ἢ ἄ-
 πο τὴν ἡμετέραν ἀφ' ἧς, καὶ δ'
 καὶ τὰ Ἀρτεμιδωρὸν τὸν Τελμι-
 σίαν, καὶ Ἀρτεμιδωρὸν τὸν Ε-
 φησίαν ἐξήρηνισα ὅτις ὄνείρα-
 σις, καὶ ὅς, σίγα, ὅς Κεῖται, ἢ
 ἐκτενέας, μυσταγωγῶσθαι τὰ
 ἡμέτερα, καὶ τὰ νῦν ἡμετέ-
 ρα, οὐ γὰρ ὄνείροι τὰ δ' ἄ-
 σιν, ἀπ' ἀλλήλων, ἐκτενέας
 δ' ἢς μὴ αὖ μετ' αὐτοῖς. ταῦτα δ'
 πηλοῦς παρὰ τῷ Κράτῳ, καὶ
 καὶ τὸ ὁλοκλήρῳ τῆς ἀφροσύνης
 αὐτῶν κατ' ἐννοήσασθαι ἡμετέ-
 ρα, καὶ σπουδάζων ἱπο-
 ρυμῶν, ποτὶ τὸν Κράτῳ
 να ἐπιμυρόμενος. ἢς δ' ὅτι
 μὲν καὶ Τίτανων δ' ἐνὶ δ' ὅτις
 ἐξ ἀφροσύνης μου τῷ ἡμέτε-
 ρα, καὶ ἡμετέραν ποιεῖσθαι πη-
 λοῦς τε, καὶ παρὰ τῷ ἡμετέ-
 ρῳ παρὰ τῷ ἡμετέ-
 ρῳ ἐκτενέας ἀφροσύνης. ἢς ὅς
 γὰρ ἢ ταῦτα παρὰ τῷ ἡμετέ-
 ρῳ

rato illo numine instigatus. verbis autē hęc extendendo, per
 suadet

nocte quasi in puncto existi-
 te. Illi verò cachinnos sustu-
 lerunt omnes, ita ut risu
 propè suffocarentur, meque
 ignorantie condemnarent.
 At ego ad Cratonem conue-
 sus inquam: Num perperam
 omnia ἐξήρηνισα, ut comico
 modo dicam aliquid, & non
 iuxta Aristandrum Telmi-
 sensem, & Artemidorum E-
 phesiu inuestigavi somnia?
 Tum ille: Tacet, inquit, Cris-
 tia. Si enim silentium ages,
 edocebo te sacrorum pul-
 cherrima, & quę nunc sua-
 tura sunt. Non somnia hæc
 sunt, sed res ipsa. Euentum
 autem capient in mensem quĩ
 dicitur Mesori. Hęc post-
 quam audissem à Cratone,
 & lubricam ipsorum men-
 tem cognovissem, erubui, &
 tristitiam præ me ferēs abij-
 multis Cratonem incusan-
 do. Unus autem illorū acer-
 bum & Titanicum quiddam
 obtuens, arreptum me veste
 vellicabat, conventionem fe-
 cisse & credēs, & ab inuete-

πείθω μὲν ἡ Λαοδοάμωνα ἄς
 γέντας ἀνθρώπους παραγγέ-
 λων ἀπαράδει, τὸ δὲ λέγει
 μὲν, ἡμεῖς συγκυρήσαι ἔ-
 φασκεν ἥ πάντα ἐξ αὐτῶν μυ-
 ναγωγέλιου, καὶ δὲ δὲ ληθ-
 μὲν Σιδυρίας τε πύλας, καὶ
 χαλκίους ὁδοὺς, ἀναβάθρας δὲ
 πλείους περικυκλωσάμενοι, ἐς
 χρυσόφορον οἶκον ἀνέλθομεν,
 οἶον Ομηρὸν τὸν Μεγίλαον
 φησὶ, καὶ δὲ ἅπαντα ἰσκο-
 πίασθαι, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεί-
 νος νηανίσκηται, ὅρῳ δὲ οὐχ
 ἐβλήτω, μὰ Διὶ, ἀπὸ ἀνδρας
 ἐπικυκλώσας καὶ καταχέρας
 μέγους. οἱ δὲ ἰδόντες ἐθύθη-
 σάν, καὶ ἐξυαντίας παρτε-
 γνόντες, ἔφασκεν ἥ, ὥσπερ τι-
 ναυλοῦσθαι ἀγγεῖον ἀγάγοις
 ἥν ἐφάνοντες ἥ οὐτοί, ὡς τὰ
 λεγόμενα ἀνχόμενοι, καὶ ἔκαρον
 ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὡς πρὸς αἰ πο-
 τοποιοῖ ἐπὶ θέατρα. τὰς λεγα-
 νὰς δὲ ἀρχισχόντους, ἐψεύσας
 ἔον. μετὰ δὲ τὰ ἡροντό με,
 τίς, πόθεν εἰς ἀνθρώπων, πόθεν
 εἰς πόλιν, ἢ δὲ τοκῶν χυρὸς
 ἥ

res confusurrabant. Postea interrogabam me:

Quisnam hominū, qui vnde es, quae patria, quique parentes

Sunt

suadet mihi infelici, ut ad
 praestigiatōres istos homines
 accedere, & in diem atram,
 quod dici solet, incurrerem.
 Dicebat enim se omnia ex
 ipsis, quae ad sacra & arcana
 pertinerent, edoctum esse.
 Atque ita pertransiimus: fer-
 reasque portas, & arca limi-
 na. Multis autem superatis
 sculis, in domum auro o fa-
 stigio insignem ascendimus,
 qualem Homerus Menelai
 fingit esse. Atque ipse quis
 dem omnia illa contempla-
 bar, quae insularis ille adole-
 scens. Video autem non Hes-
 lenen mehercle: sed viros in-
 faciem inclinatos, & palles-
 centes. Illi autem ubi me cō-
 spexerunt, gausi sunt, & ex-
 aduerso ad nos accesserunt.
 Dicebant enim, num quod
 triste nuntium afferremus?
 Nam videbantur isti quādam
 pessima optare, gaudebantque
 tristibus & malis, perinde at-
 que in theatro furia. Capita
 autem inter se iuncta tenen-

παρ' αὐτοὺς ὑπὲρ ἐκτίμψουσιν,
 ἂν νικῶν τὸν πολεμὸν ἐπιστάντων
 οὖσι καὶ χάλασαν δὲ καὶ ἐρυ-
 σίβλω ἂν καταΐξουσιν, τοιμὸν καὶ
 τοιμὸν ἂν ἐκτίμψουσιν, ἂν τὸ ἐν
 φανερὸν ἀγγιστὸν ἀπὸ γαμῶ
 ὄν, καὶ τὸ βροχὸν ποιεῖν τοχῆον
 ἀνιμίσθῃσι οἱ δὲ, ὡς ἅπαντα
 ἐκ τῶν θεῶν, καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων
 τὰ αὐτὰ ἐράσματα, ὡς μεταλλά-
 γῃσι τὰ πράγματα, ἀταξίᾳ
 δὲ καὶ τῶν πάλαι τῶν πόλεων κα-
 ταλέφονται, τὰ δὲ ἀτάκτως
 ἔχοντα τῶν ἐναντίων γινώσκον-
 τας τὰς ἐκταραχθεῖς, καὶ ὡς
 πρὶν ὁ καὶ ὁ καὶ οἱ δὲ
 θῆς, διὰ τὸν ἀνθρώπου, ὡς δὲ
 μόνον ἀνθρώπων, μὴ μεταλλά-
 λῃσι λέγεται, θῆγοντες οὐδὲν
 τας καὶ ἀνθρώπων θυμολέον-
 των, πνέοντων ἀόρου καὶ λόγ-
 ρας, καὶ λαοπολόφους τριφασ-
 κείας ἀπὸ τῶν ὑμῶν ἐπὶ ἐν-
 φαλῶν καὶ ἀνίσταται, ὡς τῶν
 πατρίδων ὑμῶν καὶ ἀπὸ γαμῶ
 οὐ γὰρ ἀνθρώπων αὐτῶν ταῦτα
 ἐκκηόγηται, ἂν τῶν πολυάσχολον
 μαθη

uias impetuosas ac vehemen-
 tes demittent? num densa
 niue terram insternent, grās
 dinem autem & rubiginem
 deuoluent? Num pestem ac
 famem immittent? num vas
 illud fulminiferum exuno-
 dat, & tonitruicum rece-
 ptaculum repleū est? At il-
 li, quasi cunctis præclare ge-
 stis, deblaterabant sua ista
 amabilia, quod uidelicet res
 statim immuandæ essent,
 perturbationes autem & ru-
 mulus ciuitatem intrasura,
 & exercitus ab honestibus
 mox superandi. Ob hæc
 itaque animo conturbatus,
 & quemadmodum illex in-
 censa, inuulscens, magna
 voce exclamaui: O' mise-
 ri hominum, ne vana ade-
 o loquacitate efferami-
 ni, acuentes dentes aduer-
 sus viros leonum annos
 præ se ferentes, spirantes
 hastam & lanceas, &
 candicantes cristis galeas:
 sed ista in vestrum caput
 conuertantur, quando ita patriam vestram deprimitis. Non
 enim in aëre gradientes ista audiistis, neque negociosam
 H h h h mathe.

μαθηματικὴν κατορθώσασθε.
 εἰς τὴν μαντήαν καὶ γουήαν ὑ-
 μᾶς παρέσθω, διηδῶν τὸ
 ὁμασθῆναι γυναικῶν καὶ εὐρί-
 ματα ταῦτα γραιδίω, καὶ παύ-
 ρυια. ἐπὶ πολλῶν καὶ τὰ τοιαῦτα
 αἰτῶ γυναικῶν ἐκίνοισι μετρί-
 χονται. Τρ. τί τί πῶς ταῦτα
 εἴπω; ὁ καὶ Κεῖτια, οἱ κα-
 κάρμιοι καὶ γυναικῶν καὶ τῶν
 διάνοιαν; Κρ. ἅπαντα ταῦτα
 παρέσθω, ὡς ἐκίνοισι τε-
 τιχθασμένῳ καταπέφωτο.
 τὸν. ἔλγω; καὶ ἡλὶς δὲ καὶ αἰσι-
 δι δαμψῶ, καὶ ὡς πάντες
 τοὺς ὑμῶν δὲ παρὰ γυναικῶν.
 τὸν. ὁ ἀρσένιος καὶ τὰ τοιαῦτα.
 Τρ. οὐ καὶ τί πῶς αὐτὸς ἔρη-
 κας μέγα καὶ εἴπω; καὶ διη-
 πόρημένον. Κρ. θεοὶ οὐδὲν ἀ-
 γῶντες αὐτῶν καὶ τὰ κατὰ
 αὐτοῦ. τὰ καὶ παρὰ τῶν ἀν-
 τῶν θρυλῶν καὶ ἐκ τῶν περὶ ὑ-
 μῶν ἐπὶ τῶν ὁμασθῆναι τὰ
 τοιαῦτα καὶ παρὰ τῶν. οἱ
 οὐκ ἐστὶν ὁμασθῆναι, ἔγω-
 πος

mathematicam perfecte ad-
 deo affectui estis, Quod si
 verò vaticina vos & prae-
 stigia huc induxerunt, dis-
 plex ignorantiae nomen su-
 stinetis. Nam haec mulierum
 atq; amicularum inuicia sunt,
 & ludicra. plerunque enim
 huiusmodi res muliebres
 cure prosequuntur. TRIT.
 Quid autem ad haec respon-
 derunt, ὁ optime Critia, isti
 mente pariter & sententijs
 detonsi? CRIT. Cuncta
 haec praeterierunt, ad cogi-
 tationes illas a se inuentas
 & exercitatas confugiens
 & exercitatas confugiens
 tes. Dicebant enim Soles de-
 cem ieiuni & absque cibo
 perseuerabimus, & ad hym-
 nos tota nocte decantandos
 vigilantes, talia somniamus.
 TRIT. Tu verò quid ad
 ipsos dixisti? Magnum enim
 & attonitum quiddam re-
 sponderant. CRIT. Con-
 fide, nihil ignaum. Con-
 trā enim respondit pulchra

rimē. Nam quae vulgò ab urbanis, inquam, de vobis ia-
 flantur, quando somnias, huiusmodi scilicet proferun-
 tur. Illi autem quasi quiddam caninum subridentes, extra
 lectulum

ἐν ᾧ ἔρχονται ἡ ἀνιδίον.
 ὡς δ' ἔγω, ἡ ἀληθὴ ἀπὸ τὰ
 τα, ὡς αὐτοὶ, οὐκ ἄρ' ὡς
 ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξι-
 γνῶσκει, ἀλλὰ καταπαθῶς
 τὰ ἴα' αὐτῶν, ἡρῶσιν τὰ
 μὴ ὄντα, μὴ δ' ἡννοῦμεν. ἀλ-
 λὰ τὰ ὅσα μὲν, οὐκ οἶδ', ὅπως
 ἡρῶσιν, ὁνέροις πιστεύοντες,
 καὶ τὰ κατὰ τὰ βολὰς ἡννο-
 τοῖς ἡ πονηροῖς ἡννοῦν, μὴ δ' ἡ
 ὁνέροις τὸ βολὰς ματ', ὡς
 τὴν ἑσπερινὰς ἀποκρίσεις τὰ ὅσα
 τὰς φαντασίας, καὶ τὰ πονη-
 ρὰ βολὰς ματ', ἡ μαντοῦμα-
 τα, μὴ πρὸς τοὺς ὁμῶς ἐς ἡρόα-
 ρας βάλει, ὅσα τὸ ἡ πατρίδι
 ἐπαρῶσα, καὶ λόγους ἐκδοῦν
 ἡννοῦν ἐπιφύμιζαν. οὗτοι δ' ἄς
 πάντων ἔνα θυμὸν ἔχοντες,
 ἡμοὶ ποτὶ κατεμύμενον. ἡ
 ἡ βέλτε, καὶ τὰς πρὸς τὸ
 τοι, ἡ τινος, ἡ ὡς σὺν τῷ ἀν-
 ὡδον ἔχοντες, μὲν ἄρ' ἡ
 ἡ ἡ σὺν τῷ ἀνδρὶ ἡννοῦν ἀνέ-
 ἡννοῦν, ἡ ἀνθρώπων ἀπικατε-
 ἡννοῦν. τρ. σὺν τῷ, ὡς Κεῖν, καὶ
 μὴ

lectulum aliquantum pro-
 gredimur. Ego verò, si oes
 ra sunt, inquam, talia, ὅ α-
 therij, haud unquam sanè eu-
 id ea quæ futura sunt, inue-
 stigabitis, sed persuasi ab ia-
 psis nugabimini quæ neque
 sunt, neque futura sunt. Vea-
 rum hæc quidem nescio quo
 pacto nugamini, somniji cre-
 dentes, & quæ optima sunt,
 abominamini: malis autem
 delectamini, haud sanè quic-
 quā abominatione ista pro-
 mouentes. Quamobrem mis-
 sas facite alias istas ima-
 ginationes, & praua con-
 silia patimur, necubi deus
 vos in malam rem hinc eij-
 ciat, eò quòd patriæ malâ
 imprecamini, & verbis adul-
 terinis ac perditis illam as-
 famini. At isti vnum eun-
 demq; omnes animū habena-
 tes, me multum increpabant.
 Ac, si placet, ista quoque tibi
 addam, quæ me etiam perime
 de ut statim, elingue ac mis-
 rum reddiderunt, donec me frugi ista tua loquela, cum iam
 propè in lapidem conuersus essem, resoluit, & in hominem
 rursus restituit. TRIT. Tace Critia, neque mugas istas
 Ehhh 2 longius

μὴ ὑπερῆλθης τὸς ὄθλους. ὁ-
 ρᾶς γάρ, ὡς ἐξώγαται μὲν ὑ-
 δὺς, καὶ ὡσπερ λυσοφῶϊ δὴ λυ-
 θῶν γὰρ τοῖς παρὰ σὺ λόχοις,
 ὡς καὶ κλυδὸς λυπῶνται, καὶ
 εἰ μὴ φαρμακὸν ληθῇ δανὸν
 ἐμπὶ δὲν ἡρεμάσω, αὐτὴ ἡ μὴ
 μὴ οὐκ ἔρῃ ἐν ἐμοί, μέγα καὶ
 πόρ' ἐγὰρ ἴσθαι. ὡς τὴν ἑαυτοῦ
 τοῦς; τὴν δὲ λυδὸν ἀπὸ πατρὸς
 ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυάνυ-
 μου ὧν ἀλλ' οὐ τίς ἐπιθᾷς.
 ἀλλὰ τίς ἔδωκεν Κλεόλαος οὗ-
 τὸς δαίμων, ὁ τοῖς σοσὶ μακρὰ
 βιβάς; σπευδὴν γὰρ ἴσθαι, καὶ κατέ-
 χεται, μὲν ἐπιφανὴς ὧν ἀν-
 τώ; Κρ. καὶ μέλα. Τρ. Κλεόλαος
 μὴ τι πρὸς ἀνδρὶς γὰρ ποσὶ, μὴ
 δὲ πρὸς ἑλθὼς, ἀλλ' ἐλθὼς χαί-
 ρων, εἰ γὰρ πρὸς μῦθον φέρεις.
 Κλ. χαίρειν ἄμφο, ὦ Κλεόλαος.
 νωεῖς. Τρ. τίς ἡ σπευδὴν, ἀν-
 μόνους γὰρ ἐπιπολὶν, μὲν τι
 Κλεόλαος πείραται; Κλ. πέπλω-
 κος ὁ φέρων ἡ παλαιὰ βοιωτὶς

Περ

nos: sed accede latus, si quidem nuncium aliquod offers.
 CLE. Salutate ambo, ὁ πρᾶclarum per amicorum. TRI.
 Quæ autem est festinatio ista? permultum enim anhelas.
 num novum aliquid gestum? CLE.

Cecidit supercilium illud olim Persidis

Fama

longius extenderis. Vides
 enim quomodo intumuerit
 mihi venter, & quasi im-
 pregnatus eam. morsus e-
 nim sum verbis à te modò
 dictis, perinde ut à cane
 rabiosa: ac nisi medica-
 mentum aliquod obliuio-
 nem inducens hausero, at-
 que ita conquiescam, me-
 moria hæc mecum cōhabi-
 tans, & quasi domi apud me
 residens, magnum aliquod
 malum procreabit. Quam-
 obrem missos istos facito,
 precationem à patre inci-
 piens, & celebre illud car-
 men ad finem apponens. Sed
 quid hoc? annōn Cleolaus
 hic est, is qui pedibus longum
 adeò incedit? serio aus-
 tem venit & accedit. Num
 alloquemur ipsum? CRI.
 atque admodum. TRI.
 Cleolæe, ne quid cursu præ-
 teruehare, neque prætereas

Περσῶν, καὶ Σὺ ἑλευνὸν ἄ-
 ευ' ὡς δ' ἔτι γὰρ παρὰ χθὼν
 Ἀραβίας, καὶ ἱερατὺν δὲ
 ὀγνώτατον ἱεράτη. Κρ. ἔτ' ἰκῶ
 νο, ὡς ἀπὸ τοῦ θύου ἐκ ἀμικῆ
 ἀγαθῶν, ἀλλ' αὐξάνω, ὡς ἐπὶ
 τὰ ἱεράφωνα ἡμῶς δ', ὦ Τει.
 φῶν, ἵα ἡμῶς ἐν ἡμέτεροις
 μὲν ἰδὺς χέρον νομῶν ἔρ' ἐν τῇ
 ποδὶ δὲ σὺ τῷ τῆς ἐκνοῖς ἡατα-
 λιπῆρ' ἐπὶ τοῖς ὁσθύναις· οἱ
 δ' αὖτε γὰρ τὴν ἐμὴν πρῶτον, ὡς ἐ-
 γὼ τὰ σά. ἔδ' ἀρκῆ τῷ πᾶσι
 σὶν αἱ ἡμέραι· ἔδ' ὅσον ἀλόρος.
 πᾶσι γὰρ ἡμῶς ἐκ ἐκείνης, καὶ
 ἐνθὺς ἡμῶς ὁ ἡαταπλοῦς δ', Τρ.
 ἡγ' ὦ, ὦ Κερία, ταῦτα ἡατα-
 λιπῶν τῷ τῆς ἐκνοῖς, ὡς ἰδὺν Βα-
 βυλῶνα ὁ πρῶτος, Αἰγύπτιον
 δὲ πρῶτος, τὰ τῷ Περσῶν τῆς
 να δὲ λείπον ἡμᾶς ἄγοντα, τὰς
 ἐκδομάς τ' ἐκ πρῶτον πᾶσι
 νας, ἔτ' ἐν τῇ ἀνακτορῶν
 ἡμῶς ὅτ' ἐν Ἀθῆναις ἄνωγον
 ἐφ' ὅροις καὶ περικλυτοῖς
 χέρας αἱ ἐρανὸν ἐκτείναντες,
 τὸ τῷ ὀκνητῶν, ὡς ἡατα-
 ξίω.

siones Scytharum sedatas, vinam igitur & prorsus propul-
 fatas. Nos autem illum Athenis ignotum inuentum adoran-
 tes, manus in cælum tendentes, gratias illi agemus, ut qui
 H h h h 3 digni

Fama celebratum, atque
 Susa vrbs inclita:

Cadet autē & omnis ter-
 ra nobilis Arabum,

Valida imperantis dexte-
 ra, & viroboris.

CRIT. Hoc illud est, ut
 semper deus non negligit bo-
 nos, sed auget, prouehent in
 melius. Nos autem, ὁ Τρι-
 phon, pulcherrima inueni-
 mus. Solicius enim mecum
 ipse eram, quidnam in mor-
 te liberis meis testamento
 relicturus essem. Nosti es-
 nim paupertatem meam,
 quemadmodum ego tuas res
 quoque. Hoc igitur suffi-
 cit liberis, dies videlicet im-
 peratoris. Neque enim diui-
 tia nos deficient, neque nos
 populus perterrebit. TRI.
 Et ego, ὁ Crinia, hæc relin-
 quam liberis, ut videant
 Babylonem præditam, Ae-
 gyptum in seruitutem red-
 dam, Persarum liberos ser-
 uilem etatiē agentes, excurs

ἵνα ὅταν τοῖς ἐπ' αὐτὸς ἴδῃ
 καὶ ἴδῃ τοὺς δὲ νομοῦς
 ἀνέρι' ἰσχυρῶν, ἀποδιδόντων
 αὐτῶν ἀνδρῶν, τὸ, οὐ
 ἔστιν ἱμῶν ἐνδὲν, ἡ
 τὰ πᾶσι παροῖ
 μίαν.

digni fieri fuerimus huius
 modi potestati atque viriui
 subiecti esse. Reliquos autem
 istos nugari sinamus, conten-
 ti pro ipsis dicere notum il-
 lud, quod proverbio dici so-
 let: Nō est cura Hippelidi.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a SALMONEVM.] Salmoneus Elis rex, quum Iouis
 fulmen mentiretur, ac propterea crederetur Deus, ab ipso Ioue
 fulminatus est. Mantuanus:

Sic quoq; delusus curru Iouis æmulus alto,
 Flammi ferumq; rotans Alphea per oppida fulmē
 Occidit, & casu Elæam perterrita urbem.

De eo Lucianus in Timone & in Tragopodagra. Item Virgil.
 Aeneid. 6. b Tyro.] Tyro formosissima fuit nympa, Sal-
 monei filia, ab Enipeo Thessalia fluuii adamata, & à Neptuneo
 compressa, peperit Peliam & Neleum, teste Hom. Odys. 12. de
 qua superius in dialogis Deorum, & libro 2. Histor. rerarum.

c Veneratorem istum.] Is creditur fures, excubitores, ex-
 ploratores, omnesq; id genus homines adiuuare, qui rem quā-
 piam latenter atq; occultò aggredi moluntur, πικρὸς & ἵπ-
 πον & cognominatus. Aristoph. in Pluto. d Victoriā vi-
 troq; inclinātem.] Homerus locis aliquod appellat ἱπποκλ-
 αία virū: id est victoriā alternatim nunc his, nunc illis ob-
 tingentem. Est enim dubia victoria & incerta. Hinc Homerus
 idem alibi ἱπποκλῆα virū etiam vocat. Dicitur & eadem ra-
 tione ἐπὶ πικρῶν & ἐπὶ πικρῶν. Aristoteles lib. Rhet. 2. vix ὁ
 ἀντιπικρῶν αὐδῶν: id est, Nunc, his, nunc illis contingit vin-
 cere. Servius lib. 11. Aen. super ea verba,

In mediosq; focos, & dis communibus aras:

Dei, inquit, communes sunt Mars, Bellona, Victoria: quod & in
 bello verique possunt parti favere. Arist. eod. lib. & Lucianus
 nossey

posterior in libello de calumnia ex Homeric. Iliad c. hanc sententiam proverbialem citant:

Ἐλὺς ἐὶν δόλιον, καὶ τε καὶ ἄλλοις τε καὶ τῶν. id est,

Communis Mars, inq; vicem petiit perimentum. Quod carmen incertum ac varium belli eueniunt notat. e Atque Niobe.] Niobe Tantali filia, exor Amphionis, regis Thebanorum, sex filias, totidemque filios peperit: ideo animo elato Latone sese perferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit. Niobenque ipsam turbine vente in Asiam rapuit, & in saxum transformauit. f Philomela in auculam.] Lusciniam: de qua est fabula in Metamorph. Ouid. Queritur autem maxime, quando incubat ova: tunc enim totius noctem canere fertur. g Aristandri.] Aristander & Aræmidorus ὀνειροπόλοι, id est, somniorum coniectores.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

CHARIDEMVS.

ἢ τοῦ καὶ
ἀλλ

sive de Pulchritudine

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

NEq; hic dialogus Luciani videtur esse: id quod Aldus quoque annorauit, & cum ex stylo, quanquam is multò simplicior hic, quàm in superiore est, tum ex reliquo totius corporis cõtextu apparet. Continet autem encomium pulchritudinis seu formæ, tribus orationibus diuisum, vtpote à tribus personis in conuiuio tractatum, quarum priores duæ præstantiam ac dignitatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc deorum pariter & hominum adhibitis exemplis. Postrema autem etiam vim & effectum illius ex mutua collatione reliquarum virtutem, & eorum quæ vulgò inter bona recensentur. Cætera plana sunt.

Hhhh 4

EPMIN.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Χαρίδημος.

HERMIPPVS ET

Charidemus.

Επειτα
 ἔτυχον
 χάριν, ὃ
 Χαρίδη-
 μος, ποιε-
 ῖν ὅτι ἐν

τῷ πελάγει, ἅμα μὲν καὶ τῆς
 παρὰ τὸ ἀγρῶν χάριν ῥάσω-
 νης, ἅμα δὲ ἔτυχον χάριν τι με-
 λειτῆς, καὶ διότι ὁ ἕσυχος. ἐν
 τυγχάνοντι Προξένῳ τῷ Επει-
 κράτης. πεσπάρδῃ, ὡς περ
 εἰσὶν ἡρώτων, ὅθεν τὶ πορ-
 οῖτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὃ δὲ ἕσυχος
 μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκ παραμυ-
 θίας χάριν, ἥπερ εἶναι πρὸς
 τὸ ὑψηλὸν καὶ τῶν ἀγρῶν,
 ἀπὸ αὐτῶν δὲ καὶ τὰς ἐπι-
 πνεύσεις ἀνέκρτες καὶ ἡέφους αὐ-
 ρας, ἀπὸ συμποσίου μάλιστα
 ἡαμίονος καὶ ὅτι ἐν Πα-
 ραῖ, ἐν Ἀνδροκλῆος τῷ Επιχά-
 ρος, τὰ ἐπὶ νύκτια περὶ καὶ ὅτι
 Ερμῖ. ὅτι δὲ Βιβλίον ἀναγνῶς,
 ἐν νύκτι ἐν Διασίῳ, ἔφασκε

Eambula-
 bam forte
 heri in sub-
 urbio, Cha-
 rideme, sis

mul vi ex agrorum aspectu
 me aliquantulum reficerem,
 simul etiam quietis et ocii
 gratia: forte enim tum me-
 ditabar quippiam. Obuiam
 igitur mihi si Proxenus, Es-
 piceratis filius. Allocutus au-
 tem ipsum, quemadmodum
 consueueram, interrogabam
 unde veniret scilicet, et quod
 iturus esset. Tum ille, venire
 se quidem etiam ipsum re-
 spōdit huc oblectationis gra-
 tia, quam ex agrorum aspec-
 tu percipere consueuisset:
 refici autem velle etiam tem-
 perata ac leni aura quæ il-
 los afflaret. Caterum redire
 se à conuiuij, quod pulcher-
 rimū peractū fuisse in Pira-
 eo apud Androclē Epicha-

ris filium, qui ob partam victoriam Mercurio sacrificasset.
 Vicisse autem ipsum in Diasis, libro quodam recitato. Com-
 memorabat autem cum alia multa quæ ibi acta essent urbana

et se.

& festiua, tum verò & pul-
 chritudinis encomia à viris
 dicta aiebat, quæ ipsum qui-
 dem non posse referre, ob-
 litiū eorum præ senectute
 videlicet: deinde etiam alios
 qui non ita multū circa or-
 rationes dicendas versatum.
 Te verò facili commemo-
 raturum, vi qui & ipse en-
 comium dixisses, & ceteris
 per totum conuiuium ani-
 mum aduertisses. CHA.
 Facta sunt hæc, Hermippe,
 vt dicis. Veruntamen neque
 mihi facile fuerit, accuratè
 cuncta persequi. Neque enim
 possibile erat omnia exau-
 dire, multo adèò tumultu ex-
 citato & ab ijs qui mini-
 strabant, & ab ijs qui conui-
 uabātur, & alioqui etiam ex
 difficilioribus, hoc est, me-
 minisse eorū verborum quæ
 in conuiuijs sunt. Nosti enim
 quàm obliuiosos reddant et-
 iam eos qui alioqui plurimū
 memoria valēt. Sed tamē iū-
 gratia, quoad potero, cōmes

movare tibi illa conabor, nihil eorū pratermittens, quacun-
que memoria consequi potuero. HE. Proinde ob hanc rem

Hhhh s

gratiam

οὐδ' αὖ σοι χάριν. ἂν' ἂ μοι τὸν
 πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀ-
 ρώης, ὅ, τι τὸ λῶ, ὅ, περ ἀνέγνω
 βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τὲ
 νυνίηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ
 συμποσίον ἐκκλησεν, οὕτως
 ἀν' ἱκανὸν καταθῶ τοῦ λῶ χά-
 ριν. Κα. τὸ μὲν δὲ βιβλίον, λῶ
 ἐκώμιον Ἡρακλῆς, καὶ τιν' ὅ
 ἀνέπατος, ὡς ἱκέτης, πεποιθιμέ-
 νον αὐτῷ. νυνίηκε δὲ Διότις
 μὲν τὸ Μεγαρόθεν, αὐταγώνη
 παρ' ἑσπερον αὐτῷ παρὶ τῶν ἀπ-
 χύων, μετὰ τὸν δὲ πρὶ τὸ δόξης.
 Ἐρ. τί δὲ λῶ, ὃ ἐκᾶνος ἀνέγνω,
 βιβλίου Κα. ἐκώμιον τοῖν
 Διοσκύροισιν ἔφαγε. ἂν' αὐ-
 τὸς ἐκ μεγάρων νυνιδάων ἡν'
 ἐκᾶνον σισσωμένῳ, τὰν τῶν
 αὐτοῖς καταθῆναι τῶν χάριν,
 ἂν ὡς τὸ καὶ ἡν' ἐκᾶνον παρ-
 κληγμένῳ, ἐπ' αὐτοῖς ἰσ-
 οῖς ἐν τοῖς ἰσχυροῖς λινδύ-
 νοις φανέντων, παρ' ἑσπερον μὲν
 τοῖς συμποσίῳ καὶ ἂν οἱ πολλοί
 οἱ οἱ μὲν συγγενῆς αὐτῷ, οἱ δὲ
 καὶ ἄλλως συνήθεις οἱ δὲ λόγος τὲ
 ἄριστοι,

erant autem in conuiuio et alij multi, partim cognati ipsius.
 partim alias familiaritate iuncti: qui verò memoratu digni
 sunt,

gratiam tibi habeo. Verum
 enim si mihi totam à prima
 cipio narrationem rescriue-
 ris, puta et quis liber fuerit
 quem recitauerat Androcles,
 et quem recitato eo superas
 uerit, postremò et quòsnam
 vos ad conuiuium vocarit,
 ita demum plenam apud me
 gratiam inibis. CHAR. L.
 pse quidem liber encomiū
 Herculis erat, ex somnio
 quodam, ceu dicebat, ab ipso
 compositum, Vicit autem
 Diotimum Megarensem il-
 lum, prospicis, imò verò
 pro gloria cum eo certans.
 HERM. Quid autem li-
 bri erat quod ille recitauit?
 CHAR. Encomium et Ca-
 storis et Pollucis. Dicebat
 autem se quoque ex magnis
 periculis ab illis seruatum,
 hanc illis quasi quandā gra-
 tiam persoluisse: praesertim
 cum ab illis etiam confir-
 matus fuisse, de summis nas-
 uium velis in extremo discrimi-
 mine ipsi apparentibus. Ade-

ἔσσι, τό, τι συμπόσιον ὅλον
 λειοσμηκότος, καὶ λιάπας ἐν-
 κόμια διελθόντος, Φίλων τὸ
 λῶ ὁ Δαρίου, καὶ Αἰσίπῳ ὁ
 Αγαθένης, καὶ τέτῳ αὐτός.
 συγκαταλήξῃ ἡμῶν καὶ Κλη-
 νμος ὁ καλός, ὁ Ἄνδρονικὸς
 ἀδελφιδὸς, μαράκιον ἀπα-
 λόμ τε καὶ τιθρυμμένον. νῦν
 μέντοι γὰρ ἐλάττω ἔχον, πολὺ
 ἤ περὶ μὲν ἀπὸ τοῦ τῶν λό-
 γων. πῶς τὸ δὲ ὁ Φίλων πα-
 ρί τε λιάπας ἡρξάτο λέγειν,
 ποιμαίνον τὸν ὄρν. Εἰς μὲν
 λαμῶς, ὡς ἐστὶν, μὴ πρὶν τῶν
 ἐγκομίαν ἀρξῆναι, πρὶν ἂν μοι
 καὶ τῶ αὐτίαν ἀπελθῶς, ὅφ'
 ἂν εἰς τοὺς περὶ χόμης τὸς
 λόγους. Χα. εἰ καὶ ἐστὶν ἡμῶς
 ὁ γὰρ, πολεῖται διὰ
 μένους τὸν ἅπαντα λόγον
 διελθόντας ἀπαμαρτύνει.
 πολλὸν ἀπὸ τί τις ἂν καὶ
 τοῦ, ὅποτε φησὶ τὸ τι ὡς βιά-
 σαι ἀνάγκη ἢ ἐν τῷ πο-
 τῶν ὅτι. λῶ δὲ ἡγῆς αἰ-
 τία τῶν λόγων, αὐτὸς λῶ Κλη-
 νμος

sunt, quique totum conuiuium
 cohonestarunt, laudisque pul-
 chritudinis verbis persecuti
 sunt, Philo erat Diniæ filius,
 & Aristippus Agasthenis,
 tertiusque ipse. Accumbebat
 autem nobiscum & Cleo-
 nymus formosus ille, Andro-
 nis nepos, adulescentulus tes-
 ner & delicatus, qui men-
 tem tuam habere vniq; vides-
 batur. Admodum enim at-
 tentè ascoltabat quæ dice-
 bantur. Primus itaque Philo
 de pulchritudine incipiebat
 dicere, factò in hunc modum
 exordio. HERM. Nequæ
 quam, amice, ne mihi prius
 ipsa entomia exordiare,
 quàm causam quoque expo-
 sueris, qua adducti ad hoc
 argumentum tractandū pro-
 cesseritis. CHAR. Præter
 rem moraris nos, ô optime,
 qui tibi iamdudum potuif-
 semus vniuersa oratione ex-
 posita iterum hinc eibire. Vg-
 runtamen quid agas quando

quispiam amicus existens tantopere urgeat? Necesse enim est
 quiduis etiam amici causa perperit. Causa igitur, quam quæ-
 ris, qua ad hoc argumentum compulsi sumus, ipse Cleonymus
 formosus.

θυμῷ ὁ καλὸς. καθυμνεῖς γὰρ
 αὐτὸν μεταξὺ ἡμῶν τε, καὶ Ἀνδροκλέμ
 κλέος τὸ θάος. πολλὸς ἐγένετο
 λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐ-
 τῷ, ἀρετὴν ποιεῖν τὴν αὐτοῦ, καὶ
 ὑπεριπυλνυμφοῖς τὸ καλόν.
 Ἀλλ' οὐδὲν ἔρ πάντων ὁλο-
 γωρέειν, ἀλλ' ὅπως διέξιν-
 ται ἐκείναι τὰ μερακίς. ἂν
 γὰρ οὐκ ἔστιν ἡμῶν τῶν ἀν-
 θρώπων τὴν φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα
 ἐπαυνέειν αὐτοὺς, ἀργίας
 τὴν πολλὴν εἶναι ὑπολαβόντες,
 λόγοις ἀρετῆς τῶν. ἰδίω-
 τῶν, περὶ τῶν κακῶν, ὅ
 μόνον τῶν οἰόμεθα πεῖραν
 καὶ δι' ἡπόμειθα τῶν περὶ
 κακῶν λόγων. ἔδοξε δὲν ἡ-
 μῖν, ἐκ ὀνομαστικῶν ἔπει-
 σον ὅτι παιδός· ὃ γὰρ ἄνθρωπος
 καλῶς ἐμβαλεῖν γὰρ αὐτὸν
 εἰς πλείον ἡνελόν, ἀλλ' οὐδὲ
 μὲν, ὥστε ἐκείνους, ἔτι ἂν
 τάκτως ὅπως ἔκαστος τῶν
 διέειπεν, ἀλλ' ἕκαστος ἐπὶ ἰδίᾳ.
 ὅς ἂν ἀπηνυμνοῦσι περὶ
 πενημύνης. καὶ δι' ἀρχαῶν
 ὁ Φίλ.

formosus ille fuit. Cū e-
 nim medius inter me & An-
 droclem, cuius nepos erat,
 sederet, multus ab idiotis
 sermo de eo fiebat, qui &
 respiciebant ad ipsum, & ad
 formam eius plus quàm ob-
 stupecebant. Propemodum
 igitur ceteris omnibus post-
 positis, sedebant encomia-
 dolescentis persequētes. Nos
 autem admirati illorum er-
 ga pulchritudinem amorem
 ac studium, & simul col-
 laudatis ipsis, segnitiam
 quandam arbitrati sumus
 esse verbis ab idiotis supe-
 rari, præcipuè de pulcher-
 rimis dicendo, quo solo
 nos illis præstare putave-
 mus. Atque ita de pulchri-
 tudine verba facere cœpi-
 mus. Usus igitur nobis est
 haud nominatum dicere lau-
 des pueri (neque enim hone-
 stum fore: nam hoc pacto
 præcipituros nos ipsum in
 maiorem insolentiam esse)

sed tamen neque illas incom-
 posuit adeò, & ut cuique fortè succurrisset, sed seorsim sin-
 gulos quæcunque de re proposita commemorassent. Atque ita

ὁ Φίλων ὡρῶι ὅ, οὕτως τὸν
 λόγον ποιεῖτο ὡς ἐστὶ δεινόν,
 ἀπαύθ', ὅτε προέσθον ἐκ-
 σης ἡμέρας, ὡς περὶ λαῶν
 ποιούμεθα τὸν σπουδὴν, αὐτὸς
 δὲ τὸν λαόν ἐδῆα ποιησά-
 μεθα λόγον, ἀπὸ οὗτω λαοῦ
 δέμεθα σιγή, ὡς περὶ διδοικόν-
 τος μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς,
 ὡς οὐ σπουδάζομεν ἢ ἄπαν-
 τα χέρον ἐπὶ αὐτῶν. καὶ τοι
 πῶς τις ἂν χέρον πρὸς
 τὸς τοῖς λόγοις, ἀπὸ τῶν
 μηδὲν ἀξίω σπουδάζων, πε-
 ρὶ ἢ λαοῖς σιγῇ ἢ οὐτῶν,
 ἢ ὡς ἂν τὸ ἐν λόγοις λαλῶν
 σπουδῇ λαλῶν μᾶλλον, ἢ
 πᾶντα τάχα πρὸς τὰς, ὡς
 περὶ αὐτὸν λέγειν τὸ τέλος ἡμᾶς
 τῶν ἐκαστοῦ προσηγορίων,
 ἀπὸ ἵνα μὴ δόξω λέγειν ὡς
 καὶ περὶ τῶν ἀγαθῶν ἐλά-
 ναι. ἐπεὶ δὲ μὴ ἂν ἐπίστα-
 ῖται περὶ αὐτῶν, ὡς οἶόν τε, ἔρ-
 χεται περὶ τὸ τοῦ πρῶτου διὰ
 θεῶν. λαόν ὅς δὲ πάντες μὲν
 ἐπὶ

Philo primus exorsus, in hūc
 modum verba fecit. Quam
 indignum verò est, quòd
 cum quæcunque in singulos
 dies agimus, pro ijs tanquam
 pulchris omnem operam ac
 diligentiam adhibeamus, de
 ipso pulchro sermonem mula-
 lum habeamus, sed perinde
 silentes ac taciti sedemus, ac
 si metuamus, ne fortè ver-
 bum aliquòd de ijs pro qui-
 bus tantopere laboramus,
 vel imprudentibus nobis ex-
 cidat? Atqui vbinam ali-
 quis oratione meritiò viatur,
 si, cum de illis quæ nullius
 precij sunt, tantopere con-
 tendat, de eo quod om-
 nium pulcherrimum est pla-
 nè conticescat? Aut quo-
 modo id quod in verbis pul-
 chrum est, rectius quàm o-
 mnia alia seruari poterit, si
 de ipso sine eorum quæ quo-
 tidie aguntur, dicere præ-
 termittamus? Verum ne vi-
 deat monere quidem scire

quo pacto oporteat nos circa pulchrum affectos esse, dicere
 autem ipse de eo nihil posse: quo ad fieri potest, de eo breuiter
 commemorare conabor. Nam pulchritudine omnes quidem
 cupierunt

ἰπποδρόμῳ τυχεῖν, πάντων δὲ
 ἀξιόθνηστον ὀνήσοι τινές. οἱ δὲ
 πάντες ἱπποδρόμον τῆς δωρεᾶς, δ.
 διαμοιρεῖσθαι πάντων ἰδοῦσαν
 γαλήνην, καὶ πῶς θείων,
 καὶ πῶς ἀνθρώπων τὰ ἀ-
 πότα τιμήμηναι. τιμήμηναι
 ἵππων γὰρ θείων ἱπποδρόμων γέ-
 νουμένων, Ἡρακλῆς τε θῆρ οὐ
 Διὸς, καὶ Διόσκυροι, καὶ Εὐφύη.
 ἄνθρωποι μὲν ἀνδρείας ἔνκατα τῶν
 τῆς ἡγήται τυχεῖν τῆς τιμῆς,
 Εὐφύη δὲ, καὶ ἡμέτερος χάριν, ἀν-
 τὶ τῇ μεταβαλλεῖν ἄς θείων, καὶ
 τοῖς Διοσκούροις ἀντί τῇ ὕμνῳ
 ὄντα, πρὶν αὐτῶν εἰς ὕμνον
 ἀνελθεῖν, τοῖς ἑκὼν γὰρ οὖν.
 ἔχτασμοις ἀπὸ αὐτῶν οἱ τῆς
 ἀνθρώπων ἡγήται τοῖς τοῖς
 ὀμιλεῖν, ἐκ ἑστῶν ὑμῶν, πολλοὶ
 ὅσοι μετασχέσασιν ἡμέτερος. Πέ-
 λος τε γὰρ τῆς χάριν τοῖς τοῖς
 ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμῆς
 αὐτῶν οὐδὲ τῷ Δαρδανῶν ὅταν ἡμέ-
 τερατικῶν ἡγήται τῷ πᾶσι
 τῶν

cupierunt potiri: pauci autem
 tem omnino fuerunt qui ille
 lam affecuti fuissent. Quā
 verò donum hoc fortè adeo
 pti fuere, illi omnium beatissi-
 mi fuisse visi sunt, & apud
 deos & apud homines meriti-
 to honore affecti. Atque hu-
 ius rei argumentum tale fue-
 rit. d Nam eorum qui ex
 Heroibus in numerum deo-
 rum recepti sunt, Hercules,
 & Dioscuri, e & Helena,
 Iouis filij sunt: quorum ille
 quidem fortitudinis causa
 honorem hunc consecutus
 esse dicitur, Helena autem
 pulchritudinis gratia cum se
 ipsam in deam mutasset, tum
 fratribus Dioscuris causa
 fuisse ut ante ipsam in cœ-
 lum ascenderent, ijs quibus
 ceteri vita functi sub tera
 ra obnoxij premuntur, exo-
 luti. Quamquam etiam qui
 eunq; hominum dignus vn-
 quam iudicatus fuit, ut deo-

rum consuetudine frueretur, alium reperire non licet, quā
 qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem
 hac causa cum dijs Ambrosiæ particeps fuit, & Ganymes
 des ille Dardani hoc pacto miscuisse nectar dicitur omni-
 bus

τὸν ἴππον θινὸν, ὡς τ' αὐτὸν
 ἐκ ἀνασχέδου συμμίσσασθαι
 αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θινῶν ἢ
 θύρας τ' παιδικῶν· ἀλλ' αὐτῷ
 μόνῳ πρὶς τοῦ ἡρώδου ἔ-
 ρου, εἰς Γάργαρον καταπλάν-
 τα τῆς Ἰδης, ἀναγαγεῖν ἐκεί-
 νη παδικῇ, ὅπως σωθῇ οὐδὲν
 τὸν ἅπαντα ἐμὲ καὶ χθόνον ὁ-
 σωτῶν δ' ἐπιμέλῃ, ἀεὶ πε-
 ποίηται τῶν λαλῶν, ὡς τ' οὐ
 μόνον αὐτὸς ἡξίωσι τῶν ἑρα-
 νῶν, ἀναγαγεῖν ἐκείνῃ, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸς ἐπιγῆς ὁ, τι τῶν
 γυνῶν ὅ, σωτῶν ἐκείνῃ
 τοῖς ἑρμῆσι. καὶ τοῦτο μὲν
 γυνῶν ὅ, λυκῶν ὅ, σιωπῶν
 ντο Ἰδῆα· τοῦτο δ' ἐν ἑλῆ
 τῶν τῶν Εὐρώπῃ ἄρπυια,
 ἑκαδὲς δ' Ἀμφιτρῶνι, γυν-
 νῆ τὸν Ἡρακλῆα. καὶ ποικί-
 λης ἄν' ἐχοί λῆαν τεχνάσμε-
 τα τὸ Διὸς, ὅπως ἄν, οἷς ἐπεθί-
 μα, συγγίνοιτο μηχανωμένον.
 τὸ δ' ἀν' ἐκείνῃ, καὶ οἷον ἄν' ἵς
 λαυμάσσει· ὁμοιωθῶν γὰρ τοῖς
 θινῶς

et enumerare quispiam possit, quibus ille eorum congressu
 quorum desiderio tenebatur, potius fuit. Quod autem ma-
 ximum est, quod meritis aliquis admirari possit, cum ille

cum

nium summo deorum, qua-
 re etiam ipsum neque ullum
 deorum ceterorum alium
 voluisse secum venationis
 huius, amorum suorum vi-
 delicet participem fieri: sed
 sibi soli decorum arbitra-
 ri esse in Gargarum Idæ
 deuolare, atque inde ama-
 sium suum in eum locum ubi
 per omne tempus cum il-
 lo consuetudinem haberet,
 subducere. Tantam autem
 curam ille semper habuit
 pulchrorum, ut non solum
 cælo dignatus eos fuerit, illa
 luc ipsos attollens: sed et ipse
 in terram, quocumque fors
 tulit, descenderit, ut cum a-
 matis singulis locis congre-
 deretur. Ac eam quidem ob-
 rem in cygnum conuersus,
 cum Leda rem habuit: ob
 eandem autem et tauri sa-
 cie Europam rapuit. Asis
 milatus autem Amphitryo-
 ni, procreauit Herculem,
 multique aliatoui vaframen-

θεῶν (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γένη
 δέσιν, πᾶσι δὲ μὴ τοῖς κακοῖς)
 ἐν δ' ἔν τούτοις Δημηγορῶν,
 ἔτω σπείνηται ὁβριδὲς τῶ κοι-
 νῷ τῶν ἐκλήνων ποιητῶν, καὶ
 θρασυὺς καὶ κατὰ πλεονεξίαν,
 ὥς τ' ἐν μὲν τῇ περὶ τῶν Δημη-
 γορῶν πλὴν Ἡρακλῆ, καὶ τοι πρό-
 τερον πάντ' ἐπαθῆναι ἐπιτι-
 μῶν αὐτῶν, ὅμως δ' αὖ τὸν οὐρανόν
 τ' ἐφ' ὀφθαλμοῖς, ὥς τ' ἤρκεσθαι
 αὐτῶν τὸ μέγεθος παθεῖν, ἀλλὰ
 μέγιστα δόξας εἶναι τὸν ὅρα-
 γμὸν τῶ Διὶ. τὸς δ' ἅπαντας
 θιὲς ἐν γῇ ὑπερβαίνειν οὐχ
 ἔπειτα κατὰ τὴν φύσιν ἐκείνην,
 γὰρ ἀνασώσασθαι αὐτοῖς ἀν-
 θράσι καὶ θάλασσαν ἀπαλλῆ-
 ῖς. μέγα δ' ἐκείνην κα-
 νοῖς, οὐτὰ γίνονται πρὸς
 καὶ ἡμεῖς, πλὴν τοῖς πα-
 σιν ἐπιεικῆς, ὥς τε πρὸς
 ἅπαντας τοῖς ἀνθρώποις, καὶ αὐ-
 τὸ τὸ Ζεὺς εἶναι κατὰ τὴν
 πᾶν, ὅπως μὴ φαίνοιτο
 τοῖς παρ' ἑαυτοῖς ἀνθρώποις, ἐπεὶ
 οὐ τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τῶν οὐρανῶν
 οἶον

cum dijs versaretur (nequē
 enim hominum ulli conuer-
 satus est præterquam pul-
 chris) quoties inter illos con-
 cionem aliquam habuit, ita
 austerus fingitur à com-
 muni Græcorum poëta, ut
 in priore quidem oratione
 Junonem, quamquam illa
 antea ubique increpare is-
 psam consuevisset, nihilo
 minus tamen ita perterritue-
 rit, ut ea satis habuerit quòd
 nihil gravius pateretur, &
 intra verba duntaxat, illius
 irā consisteret. In postero-
 re autem deos omnes non
 minore terrore affecerit, ter-
 ram vñā cum ipsis homini-
 bus, & mare quoque in sub-
 lime sublaturum sese mina-
 tus. At verò quoties cum
 pulchris congressurus esset,
 ita mansuetus & blandus,
 omnibusque æquabilis red-
 ditur, ut apud omnes alios
 etiam ipso eo quòd Iupiter
 est deposito, videlicet ne mo-
 lestus aut ingratus cuiquam
 eorum quos amat, videatur,

alienam aliquam formam induat, eamque pulcherrimam,
 & que

ἔχον τὸν ὄρωγτα πεσαραγίς
 ὁδὰς ὁδοῦν αὐδοῦς καὶ τιμῆς
 παρ' ἑχέται ὡς ἑλπίς, καὶ ὅχ
 ὁ μὲν Ζεὺς οὕτως μόνῳ ἑλπίς
 ἑλπίς, τῶν δ' ἄλλων οὐδέ τις
 ἔχων, ἵνα μᾶλλον ἔχων δυνή
 τῶντα κατήγορος Διὸς ὅχ
 ἑπὶ ἑλπίς αἰρεῖται, ἀπ'
 ἧς τίς ἀκρίβης ἐκλήσεται οὐ
 πῶν, πάντας δ' ἐν ὕμνῳ θεοῦς
 ταῦτα ἀποπύθεται δὴ, ὅχ
 τὸν μὲν Ποσειδῶν, τὸν Πέλοπ
 ἡφαιστῶν, Ἰακίνθου δ', τὸν
 Ἀπόλλων, τὸν Ἑρμῆν ὅχ Κρό
 νῳ καὶ διὰ δ' ἐλπίς ἐκ αὐ
 σχαίρονται φανόμηναι τότον,
 ἀπ' ὥστερ φιλοτιμίαρ αὐ
 τῶς ἔχων δυνή, τὸ δ' αὖτις
 γνόμενῳ καὶ δὴ διηγεῖται,
 παρ' ἑχέται ὅχ ἀνθρώποις.
 ἔτι δ', τὸν μὲν ἄλλων ἐπὶ δυνή
 ἐκλήσεται πεσάτις ὅχ, ὅχ ἑπὶ
 ἀμειβήτι, παρ' ὡν ἄρχαί,
 ἀπ' Ἀθλῶν δ', ὅχ ἀνθρώποις
 ἡγεμῶν τὰς πόλεις, πῶς

Ἀπὸ

Qua maximè putat in
 tuentem alliei posse. Tana
 tum reuerentiae & honoris
 pulchritudini exhibet. Ac
 non solum ipse quidem Iu
 piter ita pulchritudine cæ
 pius est, cæterorum autem
 decorum nullus, ut hæc mā
 gi accusationem Iouis con
 tinere videantur, quàm pro
 pulchritudine dicta esse. Sed
 si quis diligenter considera
 re volet, omnibus etiam dijs
 eadem hæc accidisse vide
 licet deprehendat: ut vtrū
 bi gratia Neptunum Pelo
 pis formā captum fuisse,
 Hyacinthi autem Apollis
 nem, & Mercurium & Cro
 ni. Præterea neque deas pu
 det pulchritudine superatas
 ac captas videri, sed hanc
 quasi æmulationem quana
 dam honoris inter se ha
 bere: puta eam quæ cum
 pulchro aliquo rem habuit,
 narrare posse, hominibus

se se dedisse. Iam verò cum ex cæteris omnibus vnaquæque
 suæ ac certæ rei præses sit, de ijs quibus quæque præest,
 nulla cum altera contendit, ^h sed Minerva quidem cum ho
 minibus ad bella gerenda præit, haudquaquam cum Diana

Ἀρτιμυρ οὐ δὴ μάχεται πε-
 ρὶ ἰέρους, ὥς δ' αὐτὸς Ἀθη-
 νᾶ καὶ αὐτὴν παραχωρεῖ τῶν
 πολιτικῶν τῶν δ' ἰσομοῶν
 Ἡρ' Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πῶς
 αὐτῆς ἐνοχλημένη, περὶ αὐτῆς
 φορβύει. ἐκαστὴ δ' ἐπὶ καμῆ-
 τῶν τὸν φρονῆ, καὶ πάσας ἐ-
 περάσκειτο δόκῃ, ὥς τι καὶ
 ἡ Βεῖς αὐτὰς ἀμύχους ἐμπο-
 ληῶσαι βουλομένη, οὐδ' ἐν
 αὐτῇ προὔβαινε αὐτῆς, ἢ
 κατὰ θ, οὕτως οἰομένη ῥε-
 δίας, ὅτι καὶ ἡ δόξα, κατασκευ-
 σαι, ὅπως καὶ φρονίμως τῶς
 τοῦ καὶ καμῆ. σκέψαιτο δ'
 αὐτὴ τις ἐν τῇ τῶν τῶν κατὰ
 τοῦ περὶ οὐσίαν, ὥς δ' ἐν αὐ-
 τῇ τῶν τῶν, καὶ τῶν ἐν τῇ
 τῶν ἀνελίξαιτο, ἐκαστὴ αὐ-
 τῆς ἐπὶ λαβύσους εἶναι τὸ μῆ-
 λον. μηδ' αὖτε δὲ τῶν τῶν
 τῶν τῶν καὶ αὐτὴ ἐν τῇ
 ὥς αὐτὴ ἀσχετότερα τῆς ἐπὶ
 εἶναι τῶν ὅψιν, ἀνέρχονται πα-
 ρὰ τ' ἢ τῶν πατέρα, ἢ δ' ἀδελ-
 φόν τι καὶ σὺν οἰκον, Δία, ἐπι-
 τρέψουσι τῶν ἀνελίξαιτο. ἔ-
 χων

dem patrem, illius autem etiam fratrem & coniugem, de-
 ueniunt, licet hanc illi disceptandam committentes. Ille
 autem

de venatione pugnat: eodem-
 que modo & illa Mineræ
 de re militari concedit: de
 nuptijs autem Iano Veneri,
 neq; hæc illi molestæ est ob
 ea quibus illa præsidet. At
 contra singulæ ob formam
 & pulchritudinem eò usque
 animo efferruntur, omnesque
 alias excellere sibi videntur,
 ut cum^k Eris ipsas inter se
 mutuo discordes & mimicas
 reddere vellei, nihil aliud
 obiecerit illis, quàm pulchri-
 tudinem: rata hoc pacto fa-
 cillimè sese hoc quod vo-
 lebat, effecturam esse. Ac
 prudenter sanè hoc excogi-
 tauit: animaduertentisq; vel
 inde aliquis pulchritudinis
 potestatem. Nam postquam
 pomum illud accepissent,
 & inscriptionem legissent,
 cum vnaquæque sum illud
 esse censeret, neque tamen
 vlla contra seipsam suffra-
 gium ferre sustineret, quod
 videlicet altera turpior es-
 set, ad Iouem, harum qui-

ἀπόδειξις ἔχῃ, πῶς οἱ λεγόμενοι
 ἔχουσι περὶ τοῦ, ἀλλὰ καὶ μαρ-
 τυριὸν ὅτι καὶ ἀφ' αὐτοῦ, ἔκρε-
 ζον ἔσθαι πάντων τῶν ἀνθρώπων.
 ὁπότερ' Ἀθλῶν ἢ ἀνδρείας ἄμα
 καὶ φρονήσεως περὶ ἑαυτὸν ἐπιψυ-
 χεῖται· ἀμφοτέρων γὰρ περὶ ταύ-
 τῶν λόγων. Ἡρα δ' ἀπάσης ἀρ-
 χῆς καὶ δυναστείας ἀρίστη τιμὴν
 ἀποφάναι, σωτηριάζοντες αὐτῇ
 καὶ τῇ Δίᾳ παραλαβῶσα. ἡ τοῖς
 νόμοις ἢ θεῶν καὶ σφαιρῶν τὸ
 κράτος· ὅτι δὲ ὡς βίβλος.
 δασὺν τοῖς θεοῖς, πῶς ἂν κα-
 μῖον ἔχοι καλῶς, καὶ καὶ αὐτὸς
 μιμνήσκων τὸς θεοὺς, ἔργον τὸ καὶ
 λόγον πᾶν ὅ, τι ἔχομεν, σωτά-
 ρισθαι ὡς καὶ καί, ταῦτα μὲν ὁ
 Φίλων περὶ τοῦ καλῶς ἔργου,
 ἐπιθεῖς τὸ τῇ τελευτῇ, ὡς καὶ
 πλεονεξία ἂν τῶν ἀνθρώπων, εἰ
 καὶ τὸ μακροχρόνιον ἡπίστετο
 τῶν ἀδούλων ἐν συμποσίοις.
 μετ' ἑκάστου δ' ὁ δὲ Ἀεσίππῳ
 πρὸς ἡπίστετο τῶν λόγων πομπὴ
 πρότερον παρακαλεῖται πρὸς Ἀν-
 δροφ.

quo pacto illi qui potiores
 habentur, circa hanc se ge-
 rant: sed & testimonium per-
 hibent neuiquam falsum,
 quod ceteris omnibus præ-
 stantior eadem sit. Proinde
 Minerva quidem fortitudi-
 ne pariter & prudentia præ-
 stare illam suffragatur: ut
 trique enim harum præsidei
 ipsa. Iuno autē uniuersa do-
 minatione atq; potentia ex-
 petendam magis esse; sen-
 tentia sua declarat, in para-
 tem etiam Ioue tanquam pa-
 trono aduocato. Quod si in-
 giur diuina adeo res & ve-
 neranda pulchritudo est, de-
 inde & dijs tantopere am-
 bina & affectata: quomodo
 tandem honestum nobis fue-
 rit, si non & ipsi deos imi-
 tantes, cum rebus tum vera-
 bis, quibus unq; modis pote-
 rimus, pulchritudini patro-
 cinemur? Atque hæc quidem
 Philo de pulchritudine per-
 orauit, hoc quoq; ad finē ad-

dens, quod etiam plura hic dicturus fuisset, nisi sciret verbosi-
 tatem in conuiuijs longiorem improbari. Ceterum post illū
 statim Aristippus verba facere cæpit, multis antea ab Ana-
 drole

φρακλῆς· ὃ γὰρ ἰδὲν ἐλπίσιν
τὸ μὲν τὰ φίλων· ἀναδέμω·
ἡρξάτο· ὃ ἰνὶ ὑδρὶ· Πο-
λοι ποταμὸς ἀνθρώποι τὸ π-
ρὶ τῶν Βυλίσων, καὶ ἡμῖν συμ-
φερόντων ἀφ' ἐντὸς ἡλίου, ἐφ'
ἐτέρας τινὰς ὥρμητον ὑπο-
θείσας, ἀφ' ὧν αὐτοῖς καὶ Δοκδο-
δοξὰν περὶ αὐτῶν, τοῖς δ' ἀ-
προατοῦς τὸς λόγους ἐδίδουσι.
τιλδύτας ποιεῖν, καὶ διελκλ-
θασίνοι· καὶ περὶ τῶν αὐτῶν ἐλ-
λόντων ἀνθρώπων, οἳ καὶ διηγήμε-
νοι τὰ ἐκ ὄντων, ἐτεροὶ δ', περὶ
τῶν ἐδ' αὐτῶν ἀναγκαῖων λογο-
ποιοῦντες, ὅς ἐστιν τὰ αὐτῶν πάν-
τα κατὰ λόγον, ὅπως τὶ βέλ-
τιστον τυχεσίον εἰπόντων, σκο-
πῶν ἐς νῦν ἐν τῶν περὶ τῶν ὄντων
ἐν τῶν ὄντων ἐκ τῶν νομίσων,
ἀπὸς τῶν καὶ τῶν ὄντων ἀγνοίας τῶν
βελτίων κατὰ λόγον, αὐτοῖς αὐ-
τοῖς περὶ αὐτῶν, τὸ ἀντιθέτων
οἰόμενος εἶναι πάντων, τὴν αὐ-
τῶν νομιστικὴν ἀπὸ, καὶ λαο-
κλ-

drocle inuitatus. Neque enim
volebat primò, veritus pro-
ximo post Philonē loco di-
cere. Exorsus autē inde est:
Multi saepe homines (inquit)
omittentes de rebus optimis
nobis conducentibus di-
cere, ad alia nescio quæ ar-
gumenta abripi consueue-
re, ex quibus sibi quidem
famam comparaturos se pu-
tant, auditores autem verbis
nihil conferentibus obun-
dunt. Ac dicere solent alij
quidem de iisdem rebus in-
ter se verbis contententes:
alij autem ea quæ non exi-
stunt, commemorantes, alij
etiam de ijs de quibus mini-
mè necesse est, verba facien-
tes. Quos sanè decebat om-
nibus hisce relictis quo pa-
telo conducibile aliquid di-
cere fortè possint, apud ani-
mum cogitare. Hos igitur
quando nunc ego de ijs quæ
existunt, nihil sani cognos-

uisse existimo. Et alioqui autem etiam aliorum ignoran-
tiam de rebus optimis, reprehendentem, in eadem vitia
incurrere, omnino stultitiæ cuiusdam esse puto: idem
argumentum orationis vtilissimum atque pulcherrimum

εἰω τοῖς ἀκούουσιν ἀπόθεσθαι
 ποιῶμαι τῶν λόγων, καὶ ἡ
 πᾶς, ὅστις ἂν, φάσκει πάντως
 ἂν ἔχειν ἀνέαν βαλλισίω. ἂ
 μὲν δὲ πρὸς τιν' ἑτέρω τοὺς
 λόγους ἐπιούμεθα νῦν, ἀμὰ μὴ
 περὶ πολλοῦ. ἥρως δὲ ἡ
 μὲν ἀνέστασις ἐνδὲ ἑσπέρῃ,
 ἀπὸ πᾶσι περὶ αὐτῆς. τὸ δὲ
 ἄρα τῶν αὐτῶν ἀφ' ὅθιαν πρὸς
 χεῖται ὅτις βυλομένους ἀπὸ
 τῆς περὶ τῶν λόγων, ὥς τ' οὐκ,
 ἀμὰ καὶ ἄξιον τῆς ἐφ' ἰκοῖτο
 τῶν λόγων, νομίζαν ἀνυχεῖν,
 ἀλλ' ἡ δὲ πᾶς πολλοῖς ἀλλοῖς
 πᾶσι πρὸς τὴν ἀνυχεῖν συμβαλέ-
 σθαι πρὸς τοὺς ἐπαύους ἡ ἀμὰ
 νοῦν, ὅτι καὶ περὶ αὐτῆς τῆς
 τῶν ἡτῶν μὲν πειραφῶς ἀπὸ
 τῆς ἀπὸ τῶν τῆς μὲν νοῦν, ὡς
 τῶν δὲ τῶν ἀνθρώπων θεῶν καὶ
 πειραφῶς ἀπὸ, πᾶσι δὲ τοῖς
 ἑσπέρῃ οὐκ ἀπὸ τῶν λόγων, καὶ
 οἷς μὲν ἂν περὶ, περὶ αὐτῶν
 τῶν σπουδαίων, ὡς δὲ
 φῶς τῶν μὲν μὲν, καὶ οὐ δὲ
 πᾶς.

auditoribus proponā, quōdā
 que omnis quicunque etiam
 fuerit, fatetur scio, dignis-
 simum esse quod pulcherri-
 mum quoque vocetur. Quōd
 si igitur de alia aliqua re
 verba faceremus, & non de
 pulchritudine, satis fuisset
 unum aliquem dicentem au-
 disse, & exinde argumento
 eo relicto ad alia transire:
 nunc autem praesens hoc idē
 tam dicendi copiam praebet
 his qui de eo orationem in-
 stituunt, ut haudquaquam si-
 quis pro dignitate ipsum non
 irascant, ob id infelicitur
 sibi successisse rem arbitrari
 debeat: sed si post multos al-
 lios nonnihil ad priores lau-
 des etiam ipse conferre po-
 tuerit, benigniorem fortu-
 nam experiri putetur. Nam
 quod manifeste adeo à su-
 perioribus in honore habita-
 tum semper est, ab homini-
 bus autem ita pro re divina
 & opere precio digna exi-

stimatum, omnibusque quicunque viuunt, peculiare ornamen-
 tum existit: praeterea & eos quibus adest, ab omnibus a-
 mari & coli, illos autem quibus abest, odio haberi, neque di-

πρὸς ἡμᾶς ἀξίως, τίς
 ἂν ἦν τοσοῦτον λόγων με-
 τίσχησας, ὥς τ' ἰωαννίσα
 πρὸς ἡμᾶς ἀρτίως; οὐ μὲν
 ἀν' ἰπαρίπτερ οὕτω πολλὰ
 ἄν αὐτῷ δέη τῶν ἰωαν-
 σόντων, ὥς τε μόλις ἂν τῆς
 ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεκδοῖς,
 καὶ ἡμᾶς ἐγχαρῆν τι λήαν
 περὶ αὐτῆς, μέλλοντάς γε με-
 τὰ Φίλιωνα σοιθεῖν τὸς λό-
 γους οὕτω διὰ συμφότατον καὶ
 θεότατον τ' οὐδ' ὅσον, ὥς τε
 ἔν, ὅθ' οἱ ἡμεῖς τιτιμήκα-
 σι, παραλείπω· ἀλλ' οὐδ' ἐν-
 τὸς αὐτοῦ χρόνους, ἐν Διὸς ἑλ-
 νη γυνομένη οὕτως ἐθαυμάσθαι
 παρὰ πάντων ἀνθρώποις, ὥς
 ἔτι τ' ἀλικίας ἑσάρ' ἐν τὸς, κα-
 τὰ τινὰ χεῖραν ἐν Πιλοποννή-
 σῳ γυνάμην· ὅθ' ὁ Θεσφίς, οὕτω
 τ' ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη, ὥς οὐ-
 σης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφα-
 λιστάς, καὶ δόξας ὑπὲρ τῆς τυ-
 χέος, ὅμως οὐκ ὤκνητο βιωτὸν
 αὐτῷ,

gnos adeo quos aspicias, vi-
 deri facit : quisnam dicen-
 di facultate praeditus tan-
 ta fuerit, ut id pro eo ac
 dignum est, laudare suffi-
 ciat? Veruntamen quoniam
 ita multis ipsi opus est lauda-
 toribus, ut vix unquam pro
 dignitate tractari queat, ni-
 hil alienum aut indecorum
 fuerit etiam nos aliquid de
 eo dicere conari, quanquam
 verentes nonnihil verba fa-
 cere post Philonem. Adeo
 autem omnium quae sunt,
 veneratione dignissima, ma-
 ximeque diuina res pulchri-
 tudo est, ut etiam si o-
 mitemus dicere quibus ho-
 noribus Dii pulchros af-
 fecere : superioribus certe
 temporibus illis Helena ex
 Ioue nata, in tanta apud o-
 mnes homines admiratione
 fuit, ut cum adhuc iuue-
 ratatem esset, Theus ob a-
 liam quandam rem in Pes-
 loponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam
 admirationem ipsius venerit, ut cum & regnum haberet
 maxime tutum, & gloria excelleret, nequaquam vul-
 gari, nihilominus tamen putaret sibi vitam vitalem, ve-

αὐτῷ, ταύτης ἐστὴν μὲν φ, παρὰ τοῦτον δὲ πάντας ἀνδρα-
μονίαν, ἀ τὰν τὴν αὐτῷ γένου-
το σωκοίαν. οὕτω δὲ ἔσθον-
θας, τὸ ἂν παρὰ τῇ πατρὶς λα-
βῆν ἀπαπάν, μὴ γὰρ αὐ-
τὸν αὐτὸν ἐκδύναμις ἡλι-
κίας ἡμῶν, τὸν δὲ ἀρχὸν
ἐπιφρονέας ἐκείν, ὃ παρ-
δῶν, ὁλιγαρέας δὲ καὶ τῶν
ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δε-
σπῶν, κοινῶν δὲ αὐτῷ τῆς ἀρ-
παγῆς καὶ Πατρίδος παραλα-
βῶν, βίαν λαβὼν αὐτὸν τῇ πα-
τρὶς, ἢς Αἰθιοπῶν ἐκδομοί τῆς
Αἰθιοπίας, καὶ τοσαύτην ἔσχε-
χε αὐτῷ τῆς συμμαχίας
ταυτησί, ὥς ὅπως ἐβίβασεν
ἀπαντα χρόνον, ὥς καὶ τοῖς
ἐπιγινώσκουσιν παρὰ δαίμα-
να γινώσκει, τὸν οὕτως καὶ Πα-
τρίδος ἐβίβασεν, ἐπειδὴ ἡ ἑδὴ καὶ
πᾶν ἐν Αἰθιοπίας γινώσκει, τὸν
Διμήτρος μνησθὲν ὁρῶν ἐ-
βίβασεν, ἐπειδὴ ποτὶ ἀ παρὰ τοῦτον,
οὐκ ἐβίβασεν ταύτης αὐτὸν
τῆς πάρας ἀρχίδου κατα-
πῆσαι,

proficisci regnum, ambientem filiam Cereris Proserpinam,
postquam multis ipsum dehortatus à proposito ne quid tale
tenia.

ille ait, non esse, si illa ca-
rere deberet: rursum autem
se omnes alios felicitate su-
pergressurum esse, si secum
illam cohabitare continge-
ret. Atque hoc modo cum
apud se animatus esset, à
patre quidem ipsius accipe-
re illam desperavit. neque
enim elocaturum ipsum illā,
cum nondum ad iustam æta-
tem peruenisset. ceterum im-
perio illius contempto at-
que despecto, spretisq; insu-
per etiam omnibus qui tum
in Peloponneso agebant po-
tētib; assumpto Pirithoo,
qui ipsi in raptu adesset, à
patre vi abreptam in Aphid-
nam Atticæ regionis oppi-
dum asportavit. Tantam au-
tem gratiam habuit Piri-
thoo pro hoc auxilio præ-
stito, ut ipsum per omne de-
inde tempus ita amaret, ut
etiam posteris in exemplum
abierit Thesei & Pirithoi
amicitia. At postquam etiam
illum oportebat ad Plutonis

πᾶσαι, σωηκομένης αὐτῷ,
ταύτῃ προέπουσιν οἰόμενοι
αὐτῷ καταθέσω τὴν χάριν
πρὸς τὴν ψυχῆς, ἵνα αὐτὸς λι-
δυνῶσθαι, ἐπαινεθῶσιν δ' ἄς
Αργεῖ, αὐτὸς ἀποδημῶν
αὐτῷ, ἐπεὶ δὲ λαθ' ὄρα μὲν γά-
μων, καὶ οἷον ἔχοντος καλᾶ-
ς, καὶ ἵν' ἐγγονῆς ἐκ τῆς Εὐ-
λαδίδος, σφίσι αὐτοῖς ἀγα-
θαί γενοίενται, οἱ δ' Εὐλαδίδες
βασιλεῖς, οἱ δ' ἐπαινεθῶσιν ἐμ-
νυθόντες ταύτῃ, τὰς ἀμὰς
ἀπάγες ἐπαινεθῶσιν ὡς φου-
δοῖρας, γνόντες δ', ὅτι πει-
μάχῃ τῇ ἐσσι, καὶ λέσαν-
τες, μὴ πόλιν μὲν γνόντες τῇ
Εὐλαδί, μαχομένων πρὸς ἀλ-
λῆς, ὁ μὲν μόλις ὄρεον ἴσ-
τονί ψάφω κοινῇ, ἢ μὲν ἐπι-
κρίσιν τῷ ταύτῃ ἀξιοθύντι,
μὲν δ' ἐπιπείσιν, μὲν τὸς ἀδῖα
καὶ ἵνα χαρῇ, ἕκαστος οἰόμε-
νος ταύτῃ αὐτῷ τὴν συμμα-
χίαν παρασκάσιν. τὸ δ' ἐμ-
ιδῆας γνόντες ἀπὲν χορὴν πάν-
των,

tentaret, auertere non potuit
una cum ipso profectus est,
arbitratus debere se hanc il-
li referre gratiam, ut pro eo
etiam animam in periculum
poneret. Ceterum ubi hoc
profecto peregrè, illa Argos
mox rediisset. postquam e-
tate nubilis facta est, quan-
quam principes Græciæ
formosas alias, & ex paren-
tibus præclaris natas, ex to-
ta ea terra ducere uxores
sibi possent: nihilominus ta-
men conuenientes, huius
proci facili sunt, cæteris o-
mnibus perinde ut viliori-
bus contemptis. Scientes au-
tem quòd non absque cer-
tamine ab nno aliquo duc-
enda esset, metuentesq; ne
pugnantibus inter se aliqui-
bus, bellum inde toti Græ-
ciæ oriretur, de communi
sententia in hæc verba iu-
rârunt, quòd omnes auxi-
lium ferre vellent ei, quicun-
que uxorem hanc ducere dignatus
fuiſſet: neque cuiquam con-
cedere, qui iniuria aliqua afficere
illum aggressus esset: exis-
timantes videlicet quisque
sibi auxilium & societatem
hanc parari. Propria quidem
igitur sententia frustrati omnes

τῶν, πῶλόν Μενελάου, ἡ κοινὴς
 δὲ ἐπαράθην χρόνῳ. ὅποια
 δὲ ἦν ὕστερον εἶδος ὁ γυναι-
 κὴς τῆς θεᾶς περὶ ἡδονῆς,
 ἐπιτρέψαι τὴν κείσιν Πάρι-
 δι τῷ Παριᾷ, ὃ δὲ τῶν ἡρώ-
 δαίων τῶν θεῶν ἡσυχίας, ἡ
 σωφροσύνη δὲ ἀναγκασθεὶς γυναι-
 κάς ἡμετέρας, καὶ διδύκους Η-
 ρας μὴ τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν,
 ἴδιον ἐν πολέμοις Ἀθλῶν ἀν-
 ἴστον, Ἀφροδίτης δὲ τὸν ἑ-
 ἡνίκεν γάμον, καὶ φάσινος ἡ ἀν-
 θρώπων γυναικῶν ἄν ποτε νο-
 μίσθαι ἐν ἡλικίᾳ βασιλείας,
 Εὐφροσύνης δὲ ἐδίδνατο ἐπιγυνο-
 μένων ἀξιοθῆναι, περὶ το-
 ῦ τῶν γάμων, γυναικῶν
 δὲ ἡ ὑμετέρων ἐκείνης σπα-
 τίας κατὰ τὴν Τρώα, καὶ τῆς
 Εὐρώπης τότε πρώτον, κατὰ
 ἡ Ἀσίας ἡδονῆς, ἡ χονδρὸν οἰ-
 τε Τρώων, ἀπὸ τοῦ τὴν Ε-
 ληνῶν, ἡ δὲ οὐκ οἶκον τὴν αὐτῇ,
 οἷον ἡ ἑλῶν τῶν αὐτῶν

καὶ αὐτῶν

sunt o prater Menelaum :
 communis autem patris ex-
 perimentum statim adde dea-
 derunt. Non enim multo
 post, cum contentio inter
 deas de pulchritudine orta
 esset, disceptatio eius litis
 Paridi Priami filio dele-
 gata fuit. Qui cum iudicio
 inferior esset, quam de
 inter corpora dearum cog-
 noscere posset, donorum
 autem cogere iudex fie-
 ri, ac luno quidem offera-
 ret illi totius Asiae impe-
 rium, Minerva robur et
 vires ad bella, Venus au-
 tem Helena huius nuptias :
 ipse vero contra secum ita
 cogitaret, quod imperia qui-
 dem etiam vilius et con-
 temptis hominibus obueni-
 re possent, Helena autem
 non statim illis postero-
 rum dignus futurus esset :
 nuptias huius ceteris rebus
 omnibus anteposuit. Postea

vero exorta celebri illa expeditione contra Troianos, et
 Europa tunc primum contra Asiam bello concitata, cum
 Troiani possent, Helena reddita, sine periculo ac metu
 terram suam retinere, Graeci autem hanc illis habendam
 permit-

ἰάσθαι τὸν ἔχον, ἀπαπαλί-
θαι τῶν ἐκ πολέμου, καὶ στρα-
τίας δυσχερῶν, οἱ δ' ἐκ ἡδυσ-
τάτης ἐν ἀμφοτέροι, ἐκ ἄν πο-
τε νομιεῖς ὑπὲρ ἀφορμὴν
πολλῶν πολέμων, περὶ ἧς ἀρ-
θανόντα, καὶ θεοὶ δὲ τὸς αὐτῶν
παύδας σαφῶς εἰδότες ἀρ-
νομίους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ
ἀπέπρεσαν μάλλον, ἀλλ' ἐνέ-
χαρον αἰς τὸτο, ἐκ ἐλάττω λό-
ξον αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, ἥ
θεῶν παύδας γενέσθαι, τοῦ μαχο-
πάντος καὶ ἐνέως ἀρθανεῖν,
καὶ τί λέγω τὸς αὐτῶν παύ-
δας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μέ-
λω, καὶ λαυότερον ἐν ἐσέθεν-
ται τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐ-
τοῖς γινόμενος πολέμος ἐν ἐκεί-
νῳ ἢ ἢ μετ' ἀλλήλων, ἐν ταῦ-
θα ἡ μάχοντο πρὸς ἀλλήλους.
αὐτὶ γάρ οἱ ἄν ἰσχυρίσθον
δύναμι, ὅσα τ' ἀνθρώπων ἄ-
πάντων ὑπέρχει τὸ ἡάλλ' ὅ-
περ ἀθανάτοισ κεκτάς; ὅταν
ἦ

permittentes, omnibus illis
difficultatibus quæ ex bel-
lo & expeditionibus perci-
piuntur, liberari: neutri con-
sulere sibi ipsi voluerunt, ra-
ti non aliam pulchriore bel-
li causam ob quam moreren-
tur, inuenire se posse. Iam
verò & dij cū certò scis-
rent liberos suos in eodem
bello perituros esse, haud-
quaquam illos ab eo absters-
ruerunt, sed ad id vtrò
proficisci fecerunt: rati non
minorem illi gloriam con-
secuturos eos esse si pro He-
lena moriem obysent, quàm
quòd deorum filij procrea-
ti essent. Et quid attinet
de filijs deorum dicere, cū
ipsi dij maiore grauiorēq;
certamine inter se eodem bel-
lo congressi fuerint, quàm
tunc cū contra Gigan-
tes bellum gessière? Nam
in illo contra Gigantes com-
munibus ac mutuis auxilijs

dimicauerunt: hic autem ipsi contra seipsos arma tulerunt. Quo sanè argumento, quòdnam aliud manifestius
aut clarius esse potest, quanto & iam ipsis dijs iudicibus, cate-
ras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cū
pro

ὅτι ἵππερ μὲν τῶν ἀνδρῶν ὑδ' ἄνδρ
 ἀπάντων ὑδάμειν τὸ παρὰ πᾶν
 φάινονται διενεχθῆναι, ἵππερ
 δὲ κάκους, ὃ μόνον τὸς ἡοῦς
 ἐπιδεδωκότων, ἀπ' ἡδ' ἡ καὶ
 ἀπὸ αἰσῶν ἐναντία πειπολιμῶ.
 πότερ, ἔτιοι δὲ καὶ πρὸθεντων,
 πῶς οὐκ ἀπάσας ψῆφ' ὅτι
 τιμῶσιρ ἀπάντων τὸ κάκους;
 ἀπ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀρείων
 τῶν περὶ κάκους λόγων, περὶ
 ταῦτα ἀσπρίβειν ἀεὶ ἐφ' ἔτε-
 ρον βόλομα μὴ ἀβλύω, ὑδά-
 μεις ἡλπίων ὅδ', ὥς δὲ ἄλλοι
 πλὴν ἡ κακῶς ἀξίωσιν, τῶν πρὸ
 τιτον ἡρμίωνων, πλὴν ἀρκά-
 δος ἡποδωμάων Οἰνομάδου
 ὅσους ἡ ταύτης κακῶς ἀλόν-
 τας μάλλον ἀρεμίνους ἀπέ-
 φηνεν ἀπ' ἑνὸς, ἡ ταύτης
 διφικισμίνους, τὸν ἥλιον πε-
 σορῶν, ὥς ἡ ἐλάθιτο τῆς ἡλι-
 κίας ἡ πᾶς, καὶ τὰς ἀκας ὁ
 πατήρ οὐ ποτὶ ὧ μείσθ πα-
 ρινυκῶν ἑώρα, τῆς ἡ ὥρας
 αὐτῆς ἀλός· τοσούτῳ ἡ αὐτῇ
 πρὸς.

pro aliarum quidem rerum
 nunquam ulla illo modo in-
 ter sese discordes fuerint,
 pro pulchritudine autē non
 solum filios suos in mortem
 obiulerint, sed ipsi inter se
 dimicārint, nonnulli autem
 etiam vulnerati fuerint:
 an non omnibus adeo cal-
 culis censuerunt pulchritu-
 dinem ceteris rebus uniuersis
 anteponendam esse? At-
 enim ne penuria quadam
 de pulchritudine dicendi,
 circa hunc locum commo-
 rari diutius videamur, ad
 alium hinc transire volo,
 haudquaquam his quae antē
 dicta sunt, ad comprobā-
 dam pulchritudinis digni-
 tatem, inferiorem, nempe
 ad Hippodamiam Arca-
 dis illius Oenomai filiam.
 Quam multos enim ille pul-
 chritudine huius captos ga-
 stendit mortem subire vos
 fuisse potius, quā ab hac
 dissociatos, lucem iniueri?

Nam postquam adultam aetatem atigit puella, illamque
 pater non paruo interuallo ceteras omnes anteire con-
 spexit, ipse quoque forma illius captus est. Tanta cum hac
 in illa

ἡρεῖται, ὥς τε καὶ τὸν γιγνόμενον
 πόθ' ἀπηρεστο παρὰ φύσιν.
 καὶ εἰς τὸτ' ἀξιώσιν αὐτῶν ἐ-
 χερὶ παρ' ἰαυτῶν, βόλῃ δα δ'
 ἐκιδιδούα πηλομένη αὐ-
 τῶν τῶ ταύτης ἀξίω, τὰς παρ'
 ἀνθρώπων φύσιν αἰτίας,
 μηχανῶν τινὰ μηχανάται τ'
 ἐπιθυμίας ἀδικωτέρας, καὶ ἡ
 αἰὲς ῥαδίως, ὅπρ' ἐθέλει, ἡ-
 τασάμεν. ἔπο' ἄρματι, ὥς
 οἷον τε μάστιγι, αἰς τὸ
 ἄρ' ἔσθ' τῆς τέχνης ἐξαρ-
 μήσιν, τοὺς ἐν Ἀρκადίᾳ ἰσ-
 χύας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἱπ-
 πους, ἡμιπᾶτο πρὸς τὰς μύ-
 σθρας τ' ἡόρας, ἀέθλον δ' ἑνὶ
 παρὲνθόντας, αὐτοῖς αὐτῶν
 πειθόμεναι, ἢ ἐπὶ τῶν ἡφά-
 λῃς ἡμιπᾶντας. καὶ ἡξίω δ' αὐ-
 τῶν αὐτοῖς συναναβάντων τὸ
 ἄρμα, ὅπως ἀρροχολόμενοι πρὸ
 ταύτων, ἀμειλίγων τῆς ἱππικῆς.
 οἱ δ', ἀπ' αὐτῶν τὸ πρῶτος
 ἀφαιέντες τὸ δρόμον, καὶ τ' ἡόρας
 ἐκπύοντες μετὰ τῷ ἵππῳ, τὸ
 μῦ

illam defixi haberent, interea aurigandi curvus obliuiscere-
 tur. Ceterum cum qui primus certamen hoc inisset, successu
 caruisset, & præterquam quod à puella, etià à vita exdidisset,

in illa excellebat, ut etiam
 eum à quo nata fuerat, præ-
 ter naturam illexerit. Pro-
 inde cum ipse quidem illam
 apud sese retinere cuperet,
 elocare autem velle ei qui
 dignus illa feret, simularet,
 ut hominum accusationem
 putaret euitare: technam quā-
 dam machinatur cupiditate
 suamuldi iniustiore, per
 quam putabat, id quod anis-
 mo intendebat, facillimè ses-
 se conficere posse. Nam cur-
 rui, quem quoad fieri maxi-
 me potuerat, ad celeritatem
 arte compararat, equis, qui
 ea tum ætate in Arcadia om-
 nium velocissimi erant, iun-
 ctis, cum procis puellæ au-
 rigatione certabat, ei videret
 licet qui certamine superas-
 set, sponsam illam propo-
 nens: qui verò victus esset,
 illum capite priuandum e-
 dicens. Iubeat autem etiam
 ipsam vnà cōscendere currū,
 quò videlicet illi dū vultu in

reliqui

nerim, quæ modo commemoravi. Multo enim facilius ea memoria repetiueris, quæ ab alijs dicta sunt, quam quæ ipse dixisti. H E R. Hoc igitur illud videlicet quod ab initio consequi me cupiebam. Neque enim mihi tantopere orationes aliorum ac tuam audire, cura fuit. Quare
fime

ἢ τῶν ἀρρερέων, καὶ
να μάταια ἐσθ' ὠπουνήσῃς. ἀλ-
λὰ πῶς Εἰς, τὸν ἀπαντῶν-
τον, ὡς περ ἡμεῖς ἐξ ἀρχῆς,
ἀπόδ' Ὁ. Κα. βέλτιον μὲν ὡς,
τέτοις ἀπακτάμεναι, τῶν
δυσχερῶν ἀγῶντα. ἐπὶ δ'
οὕτως περὶ μὴ καὶ τῶν ἡμετέ-
ρων ἀκούσαι λόγον, καὶ τὸ
ὑπερτέρῃ ἀνάγκῃ, ὅθεν δύνω-
μι αὐτὸς ἐποιήσάμην τὸν λό-
γον. Εἰ μὲν πρῶτον αὐτὸς ἔρε-
χον περὶ τοῦ ἀεὶ καὶ ἀνέμεναι,
πρὸς μίαν δὲ ἐδ' ὁμῶς συ-
χνῶν. ἐπὶ δ' ἐπὶ ποσὸς ἐρχο-
μαι πρότερον εἰρηκόσιον ἱερῶν,
ἐδὲν ἀπὸ τῶν τοῖς κένων καὶ
χρημίσων ὡς προμύοις, ἐπι-
φύειν ἐξ ἡμῶν τὸν λόγον; ἀλλ' ὡς
τ' ἐδ' ἐτίρωσι τῶν λόγων γι-
νομέων, ἀλλ' ἐνταῦθα, καὶ
πῶς αὐτῶν ἡμῶν, ὡς ἐν ἡ-
μεῖς καὶ τῶν παρόντων καθεῖναι,
ὡς ἂν ὅχι καὶ Ὁ. ἰδὲ καὶ πο-
ποῖσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἐκα-
ς Ὁ. ἐπὶ μίαν διεξέρχονται
λόγον.

uio, eodemq; die, orationes istæ habeantur, ita ut liceat & presentes latere nos, perinde ac si non quisque priuatim verba faceret, sed eandem singuli per vices prosequantur oratio.

si me hac priuaueris, etiam illa frustra laborasse te scias. Sed per Mercurium quaeso, totam adeo orationem quemadmodum à principio exorsus fueris, mihi recita. CH. Satiùs quidem fuerat, contentum his quæ dixi, à difficilioribus abstinere me: attamen quando iam cupis & nostram audire orationem, in hoc quoque motem tibi gerere necesse est. Proinde hoc pacto ipse quoque verba feci. Si primus ipse cœpisseni de pulchritudine dicere, procæmij foriàsse frequenibus & deo sis opus haberem: nunc autem quando post multos alios qui ante me verba fecerunt, dicturus sum, nihil alienum puto fuerit, si illorum antè dictis, perinde ac procæmij quibusdam vsus, sequentem orationem subiungam, præsertim cum non alio loco, sed hoc in conui-

λόγον. ἔτιρω μὲν ἔν ἡμέρᾳ γ' ἄρ' εἰς ὠφρημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἔκαστος ἔτυχεν ἀπὸν περὶ τῆς καλῆς ἰδέας, τὴν δὲ τοσούτων περὶ εἰς, ὥς καὶ ὧς ἐπιγυγνομένοις, ἔξω τ' ἐνὶ ἀρεμῇ νῶν, ὃ δ' ἄρ' ἐπαίνων τ' εἰς αὐτό. πᾶσα γὰρ ποταχόων, αὐτὰ πρῶτα δὲ νῆρ' ἐκαστα, δόξαν παύσῃσιν, ὥσπερ ἀνδρῶν ἀντιχῶντι δαμῶνι, ἀὰ τ' φωνομένην ἄρτι, πῶσαχομῆν νῶν τὸς δευπομῆς. ἔχ' δ' ἐκ πῶντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπῶν, λέξω δὲ βραχίων, ὅπως ὧν τε καὶ τὰ γινόμενα ἐκπλάσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογῆν παραλιπῶν, δὲ αὐτὸν ἐκλεξομένην τοῖς μὲν ἔν ἡμεῖς ἀνδρῶν, ἡ καὶ ἐτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ὑμῶν περὶ εἰς δόκουσιν, ἢ μὴ τῶν καὶ ἡμέραν ποιῶν ἐν ἀναγκάσειν ἡμᾶς ἐν αὐτοῖς δεκῶναι, βασκαῖον

orationem. Proinde alteri quidem sufficerent ad lau-
dem vique comparandam,
ea quæ vestrum enusquis-
que seorsim de pulchritudi-
ne dixit. At verò hic ada-
huc tantum superest, ut
ijs qui post nos venturi sunt,
extra ea quæ nunc dicta sunt,
satis laudum ad prædican-
dam illam suppetat. Pluri-
ma enim undique circum-
stant, quæ et ipsa eam de
se opinionem præbent, qua-
si singula eorum primo lo-
co dici debeant, non ali-
ter atq; in prato aliquo flo-
ribus sæcundo, ubi semper
ea quæ nouissime apparent,
carpentes potissimum alli-
ciunt. Ego verò ex omni-
bus illis delectis, quæ mi-
hi videbuntur minimè præ-
tereunda fuisse, quàm bre-
uissime potero dicam, ut et
pulchritudini debitum sum
reddā, et vobis ommissa vera

ΚΚΚ

seco.

νομῶν μάλλον. ἐξ ὧν τ' ἄν εἰ
 καλῶς αὐτοῖς, τὰ πράγματα
 πράττοιμεν, σχολίῃ. καλὸς δ' ὁ
 μόνον ὁ φθονῶν τῆς ἡρας,
 ἀπὸ αὐτοῦ τὴν ἰδούτου ἀλισκο-
 μέθα, ἡμετέρας πωμῆν τε, ὅδ'
 ἀφηνούμεν, ὥστερ' ἡρέπλοισι
 ὅσον ἄν ἡμῖν ἐξῆ, δευλόν-
 του αὐτοῖς, ἡδίων ἄν εἴη ἡμε-
 κῦσαι τῆς ἡρας ἀνυχηρότι, ἢ
 πρὸς αἵματι ὡς μὴ τοιούτου. καὶ
 πάλιν χάριν ἄν ἡδύην ὡς
 ποτὶ πρὸς αἵματι μᾶλλον,
 ἢ ὡς μὴ δ' ὁτιδὲν ἱπαρχέμον-
 τι. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγα-
 θῶν, ὧν ἄν ἐνδεῆς ὦμεν, οὐ
 περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ
 τυφῆν. καὶ πρὸς δ' ἡμῖν οὐ-
 δὲς ὅθι ποτὶ γέροντι ἡδύ-
 ρον. ἀπὸ ταῦτα ἡμετέρας,
 εἰς ἡμῶν ποτὶ συναναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, ἵαν θ' ἡμετέρας
 θορτὴν καλὴν, ἢ τὸν Λακε-
 δαιμόνιον Νάρκισσον καλὸν
 νεκρῶν, ἐν ἀφηνούμεν δο-
 κῶμεν, ἀπὸ δὲ δ' οἰκαμεν, μὴ
 λάθωμεν τοῖς ἐπιγινόμε-
 νοις

formosum illum, siue etiam Lacedæmonium Narcissum
 pulchritudine superemus, tamen nobis ipsi minimā sā-
 tis facimus, sed semper timemus ne fortē videamur apud πό-
 λιοις

se cogant, inuidemus illis
 magis: undecunque etiam eis
 negocia quæ geruntur, mi-
 nus bene procedūt. Pulchris
 autem non modò non inui-
 demus formam suam, sed
 statim etiam ubi aspeximus
 tantum, capimur, et plus
 quàm amamus eos, neq̃ gra-
 uamur, tanquam superiori-
 bus, quantum nobis licitum
 fuerit, et seruire quoq̃ illis.
 Libentius igitur quispiam
 obediērit formoso alicui,
 quàm imperauerit ei qui ta-
 lis non est: maioremq̃ gra-
 tiam habuerit formoso mul-
 ta iubenti, quàm si nihil quic-
 quam præcipiat. Ac cetera
 vorum quidem bonorū quia
 buseunque caremus, vltimo-
 rem assequendi curam nula-
 lam gerimus: at pulchritu-
 dinis nulla vnquam nobis sā-
 tietas oboriur: sed siue A-
 glaiæ filium illum, qui cum
 Achiuis ad Troiam profe-
 ctus fuit siue P Hyacinthum

τοῖς ἀνδρῶν, καὶ ἀντιπρόσθετον
 πολεμῶν σχεδὸν δι', ὡς ἀπὸ
 πεντακλῶν τῶν ἐν ἀνθρώποις
 πραγμάτων, ὡς περὶ τοῦτον
 παράδειγμα, τὸ καλὸν ὅτι
 καὶ ὅτι στρατηγοῖς εἰς καλὸν
 ἡμῶν τὰ στρατεύματα σω-
 τάμεν, ὅτε φήτοσι τὸς λό-
 γους σωτηρίᾳ, ὅτε μὲν γρά-
 φῃσι τὰς ἀκούσας μηχανὰς
 ναυ. ἀνὰ τὰ ταῦτα λέγω, ὡς
 τὸ καλὸν ὅτι τέλ' ὅτι ἐστὶν, ὡς
 εἰς χεῖρας ἡκουῶν ἀναγκάως,
 οὐκ ἐκείνων οὐδὲν σπουδῆς,
 εἰς ὅσον ἔξισι καλῶς κατα-
 κεισάμεν. ὡς τε καὶ Μενελάου
 τοσοῦτον ἐμὴν ὅτι τῆς χεῖρας
 οἰκῶν, ἢ ὅσον τὸς ἀσχετοῖς
 νῆς ἐκπλήττειν, καὶ ὅτι τὸ
 πολυτελεστάτους ἅμα κατε-
 σκώσῃ καὶ καλῶς, καὶ τῆς
 γνώμης ὅχι ἡμαρτῆν, ὅτι ο-
 δυσιεὶς ὅτις ἀγαθῶς καὶ
 γίνεται τότος, κατὰ νότον τὸ
 πάρος εἰς αὐτὸν ἀφικέ-
 νῃ,

steres ab alijs superati fuisset. Propemodum autem om-
 nium eorum quæ inter hos
 mines geruntur, ut ita di-
 cam, quasi quoddam com-
 mune exemplum pulchritu-
 dino proposita est. Nam ne-
 que duces negligunt ad pul-
 chritudinem exercitus suos
 instruere, atque oratores ad
 eandem orationes suas com-
 ponere, neque etiam pictor-
 es imagines ac tabulas suas
 secundum illam depingere.
 Et quid attinet ista re-
 censere, quorum finis quo-
 que pulchritudo est? Quin
 illa quoque quibus necessa-
 rio utimur, haudquaquam
 prætermittimus quin omnia
 quamaximè fieri potest,
 cum summo studio quam-
 pulcherrimè apparemus. Nā
 Menelaus quidem non tan-
 tum curauit, usum & ne-
 cessitatem adiunx, quan-
 tum ut pulchritudine ea-

rum ingredientes quasi attonitos redderet: & ob hoc sum-
 ptuosissimas pariter & pulcherrimas eas adicauit. Neque
 etiam sententia falsus est. Nam Ulyssis filius ita admiratus
 eas fertur, cum ad percontandum de patre eò loci ven-

νῦν, ὥστ' ἂν παῖς Παισιφάτω
 τῷ Νησοῖδῳ, Ζηῶς πατρὶος
 γ' Ολυμπίῳ ἔνδοθεν αὐτῇ αὐ-
 τὸς θ' ὁ τὸ μαρκεῖ πατὴρ ἐκ
 ἔκκῃ τῷ χάειρ μηδ' ὀπαρῆς ἔσ-
 χι τὰς ναῦς. συσπαυόμην ὅ-
 τιν' Εἰρησινὶν ἰπὶ Τροίαν, ἢ ὅ-
 πως ὀρθῶτας ἐκπλήτῃσιν ἔχῃ. καὶ
 σχιδόν, ἃ τιν' ἐκείνων ἐξετά-
 ξαν βούλῃται τῶν τεχνῶν,
 εὐρήσῃ πάσας ἐς τὸ ἑλάνθῃ
 ὀρώσας, καὶ τότε τυγχάναν
 τοῦ πάντος τιθεμένης. τοσοῦ-
 τον δὲ τὸ ἑλάνθῃ τῶν ἀλ-
 κῶν ἀπάντων ἡρέχην Δία
 καὶ, ὥς τῶν νῦν ἢ δικαιοσύ-
 νης ἢ σοφίας ἢ ἀνδρείας με-
 τεχόντων, ποτὶ τίς ἂν ἔν-
 ροι τιμῶν μὲν μάστορ, τῶν
 δὲ ταύτης τῆς ἰδέας ἡκοινω-
 νηκῶν βέλτιόν ὅσον εὐρῶν
 ἔδειν. ὥσπερ δὲ καὶ τὸς μὴ με-
 τεσχηκότες ἀτιμότερον ὁ-
 δειν. μόνος γὰρ τὸς μὴ καλὸς
 ὀνομάζομαι αἰσχετός, ὥς ἔδειν
 ὁρῶν,

quam melius inuenire licet: ut rursum & illis quibus hæc cō-
 iuncta non est, nihil quicquā inhonestius atq; indignius. Quip-
 pe solos eos qui pulchri non sunt, turpes vocamus: perinde
 quasi pro nihilo habendum sit, quicquid tandem aliquis hæc
 bucrit

nisset, ut ad Pisistratum Ne-
 storidem in hunc modum di-
 xerit:

Talis & ætherij forsan
 Iouis aula renidet.

Et ipse adolescentis pater
 non aliam ob causam mi-
 nio infestas duxit naues,
 cum vnâ cum Græcis ad
 Troiâ proficisceretur, quàm
 ut aspicientes earum aspe-
 ctu obstupefacere posset. Et
 ferme si quis singulas artes
 perpendere velit, reperiet
 omnes eas ad pulchritudi-
 nem tendere, eamq; conse-
 qui, pro summo ducere. Ad
 deò autem pulchritudo cæ-
 teras res cunctas excellere
 videtur, ut his quæ vel cum
 iustitia, vel sapientia, vel
 fortitudine aliqua fiunt,
 multa alia inuenias maiori
 precio vel existimatione di-
 gna censerî: at verò quæ
 cum hac specie commune a-
 liquid habent, his nihil quic-

ὅν, ἢ τι τις ἔχον τύχοι παρὰ
 νικήματα ἢ ἄλλων, ἡ δὲ πόλις
 ῥέμει. τοὺς μὲν οὖν ἢν δη-
 μοκρατουμένοις τὰ κοινὰ
 διοικῶντας, ἢ τυράννοις ἐπι-
 τταγμένους, τοὺς μὲν δημο-
 γωγούς, τοὺς δὲ λόχακας ἡ-
 ἀμῶν. μόνους δὲ τὸς ἐπὶ ταύ-
 τῃ τῇ δωάμα χρησμένους
 θαυμάζομεν τε, φιλοπόνο-
 υς τε καὶ φιλοκόλους ὀνομάζο-
 μεν, καὶ κοινὰ νομίζομεν ὀφ-
 ρίτας, τοὺς τῶν κοινῶν ἐπι-
 μελητάς. ὅτι ζῶντες οὖν μὲν
 σιμῶντο τὸ κοινόν, ὅτεν, οὐ-
 τὰ δὲ τῶν πασῶν ἐν ὀφείλῃς μί-
 σθηνται, ἡ δὲ πόλις τὴν νομί-
 λει τοῦ τοῦτο τὴν δὲ κοινὴν
 δωροδοκίαν πᾶσι καὶ ἀκότως
 ἐκ ἄλλοις ἐμὲ μὲν αὖ, ἢ τοῦτ'
 ἐνέχοντες ἡ δὲ πόλις ἡ δὲ πόλις
 ναί. ἡ δὲ πόλις ἐκοντὶ πᾶσι μὲν
 θα, μὲν αὖτὸ τὸ αὐτὸ αὐτὸ αὐτὸ
 δωροδοκίαν. ὅτι ζῶντες οὖν
 τοῦτο οὖν μὲν δὲ καὶ τὸν
 λόγον ἐπινοήσω, ποτὶ
 τῶν ἐόντων μοι περὶ κοιν-
 ον

buerit in quo ceteros ante-
 cellat, si idem pulchritudi-
 ne careat. Proinde & eos
 quidem qui vel in reipubli-
 ca de gentibus Imperio prae-
 sunt, vel tyrannorum po-
 testati subiecti viuunt, alte-
 ros quidem populares voca-
 re solemus, alteros autem a-
 dulatores. Solos autē eo qui
 huic potestati subiecti sunt,
 & admiramur videlicet, &
 cum philoponorum tam philo-
 calos nominamus, adeoque co-
 munes benefactores cense-
 mus esse eos, qui pulchrorum
 quasi quidam procuratores
 sunt. Quando igitur ita
 venerabilis res pulchritudo
 est, ita autem ab omnibus eo-
 rum votis expetitur, & quasi
 pro lucro putatur huic mini-
 strare saltem aliquid potuis-
 se: quomodo non merito re-
 prehenderit nos quispiam,
 quod cum tantū lucrum lus-
 crificere possimus, ultro il-
 lud prodamus, ne hoc ipsum
 quidem verentes damnum,

videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego
 quoque orationem habui, multis quae mihi de pulchritudine

Kkkk 3 amplius

αὐτὸς ἀπὸ τοῦ ἀφελῶν, ἵνα δὲ τὸ
 σωστοίαν ἱππολὺ παραταξ
 νομῆναι ἐξ ὁρῶν. Ep. ὡς δὲ μο.
 εἰς γέ, οἱ δὲ αὐτὸς ἀφελῶν
 κατὰ τὴν σωστοίαν σχιδὸν
 δ' ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ
 ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ
 ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ ἡδὲ

non minus voluptatis quàm vos, per te videlicet, accepi.

amplius dicere licebat, om
 missis. postquam conuersa
 tionem hanc ni longum adeo
 progressam videbam. HER.
 Felices sanè vos, quibus ta
 li conuersatione frui licuit.
 Fermè autem iam etiam ego

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

AVthor huius Dialogi quisquis fuit, postremam par
 tem Isocraticæ orationis de Helenes encomio æmu
 latus est, conatu maiore, si doctis credimus q̃ successu
 a IN Dialijs.] Festæ Iouis Milichij fuere Athenis, Diasia,
 δὲ τὸ τὸ ἀφελῶν αὐτὸς ἀφελῶν τὸ ἀφελῶν, ut Suidas ait, ap
 pellata. Meminit & Aristophanes & Hesychius. b Enco
 mium Herculis.] Cùm Sophista quispiam appareret: ecita
 re librum, & Antalcide percontanti quod esset argumentum?
 respondiſſet, Herculis encomium: Quis, inquit, illum vituperat?
 superuacaneum existimans, in eo laudando sumere operam, què
 vno ore prædicarent omnes. Hercules autem apud Spartanos re
 ligiosissime colebatur. c Castoris & Pollucis.] Extrat Theo
 criti eidyllion & hymnus de laudibus Dioscurorum, id est, ge
 minorum, Castoris & Pollucis, quo beneficia illorum commea
 morat in iēpētatiſtis maris & certaminibus equeſtribus. Is est
 in genere Demonstratiſtis encomiaſtico. Ac primùm pugnam
 inter Pollucem & Amycum Bebryciſtis principem cōmemo
 rat, deinde alteram pugnam inter Castorem & Pollucē & Lyn
 cea, de quibus prolixius egimus in dialogo Apollinis & Mercu
 rij, Deorum. d Nam eorum qui ex Heroibus.] Lucianus
 in Menippo, Amphilocho & Trophon o, deſi ut Heroēm, ex deo
 & homine compoſitū. Heroum autem cultū ſacroſanctū fuiſſe,
 legimus apud Philoſtratiū. Athenæus in vndecimo, eorum vim
 declarat terribilem: ſed magis noctis, quàm inuidiis. Plutar
 chus in

ius in Romanis dicit Græcis in nouitunio dñs supplicasse pri-
mo, loco, secundas preces concepiſſe heroibus & demonibus: itē
primū poculum fuiſſe deorum, ſecundū heroum. De origine vo-
cis. Grammatici variē tralunt. Alij dñd tñs ēgws, id eſt yōs, &
terra, q̄r' ēēoxhō: quia excellentiores a q̄is aut a terra: quia ſi-
per eam degenerit. Alij dñd tñs ēēgō: quia iſi ſerū anime in me-
liores ſpiritus transformarentur. Alij dñd tñs ēēdōws alij dñd
tñs dōptēs & amore eius quā excellent. Unde q̄s iñ huiusmodi
virtus, excellentior, quā pro conditione & natura communis ho-
minum: de qua Ariſtot. lib. 7. Ethicorum. Heroēs igitur vocatur
virtute preſtates, & ea ſuper conditionē humanā proximē acce-
dentes ad diuinitatis excellentiam, & iñ dēgñs tñs ēēoxhō dōoi.

e Et Helena.] *Helena pulchritudinis miræ encomium. Filia fuit Iouis ex Leda, Tyndari Laconie regis vxore, quæ à Ioue in cygni formâ transmutato copressa, duo peperit ova: ex quorum altero Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra exclusi fuerunt. Ex his Helena cū cæteris sue ætatis fœminis formæ elegantia præstaret, à Theseo rapta est: adhuc virgincula: non multum tamen post, Castori & Polluci fratribus eam repetenti bus circa iniuriarum restituta est. f Amphitryon.] *Alcmena Herculis matris coniugi, cuius imagine sumpta, Ioue trinoctio cū ea concubuit, quæ quatuor ante ex viro gravida esset, insuper tamen ex Ioue concepti, eodemq; tempore Ioui Hercule, Amphitryoni Iphyclum peperit: Amphitryonē interfecit Iovis erat Hercules, nisi Minerva prohibuisset: quæ lapide quē Sophronestera vocabant, eum percussit: à qua plaga sopitus est, & per somnum statim resipuit, atq; ad se rediit. Hæc sunt apud Pausaniam in Bœoticis g Catmi.] Thebarum conditoris, qui Martis & Veneris filiam in vxorem duxit. Vnde illud Ovidij:**

Iam stabant Thebæ, poteras iam Cadme videri

Exilio foelix: foci tibi Marsq; Venusq;

Contingerat, &c.

b Sed Minerva quidē cum.] Minerva & Mars militari discipline praeſunt, illa etiam ſapientiae & diſciplinis; Diana, venationi & virginitati; Iuno, nuptijs atq; diuitijs. i Diana de venatione.] Diana Iouis filia, ex Latona eodem parte cum Apolline nata dicitur, quae virginitatis ſtudio hominum

confortia fugiens, sylvas incolebat, venationi intenta: quare cum arcu & pharetra illam incesse, poetæ scribunt. Virg.

—illa pharetram Fert humero—.

[*κ* Eris.] Rixaram Dea in *Thetidis* & *Pelei* nuptiis elegantissimum pomum in mensam discumbentium proiecit, cum hac inscriptione: Detur pulchriori. Vide supra in dialogis Deorum, *Marinorum* & *Lapithis*: item poemâ illud De rapine *Helenes*, quod *Colutho* *Lycopolitæ* *Thebano* ascribitur. l. Exornatori poetæ.] *Homerum* intelligit, qui regibus gloriam peperit, ut inquit, *Theocritus* in *Discursibus*, carmine celebrans urbem *Priami*, & *naves* *Græcorum*, & *prælia* *Iliacæ*, & *Achillem*, turrim belli. *ν δὲ ὁ ἄλκιος* & *ἡγή*, luno cognominata quod *albas* & *ruas*, & *albos* haberet lacertos. quo epitheto usus est etiam *Hesiodus* in *Theogonia*. n. *Minerva* autem *ἡγετο* *ῥοίας*.] *Minerva* epitheton, eo quod *Ogygis* temporibus, circa *Tritonidem* *Africa* paludem virginali facie dicatur apparuisse: vel quod è *Iouis* capite prognata fuerit. *ἡγετο* enim *Boeotum* lingua, caput notat. Eadem ab *Homero* peculiari epitheto *ῥαυκὸς* dicitur, à *glauco* oculorum colore, unde & *Cassiam* nostri cognominant. o. Præter *Menelaum*.] *Menelaus*, rex *Spartæ*, *Helenam* uxorem habuit, cui & *Hermionem* filiam peperit, posthac forma pulchritudinis eius illectus *Paris*, contractis aliquot annibus, in *Græciam* sese contulit. ubi à *Menelao* hospitio susceptus, clam se in amorem *Helene* insinnavit: tandem quæ absente, hospite, *Helenam* rapuit, & in patriam abduxit. Quæ iam insigni iniuria commoti *Græcorum* principes, de bello *Troianis* inferendo conturbârunt. p. *Hyacinthum* formatum.] *Nereum* intelligit, quem *Charopus* ex *Aglæa* suscepit: quo pulchrior alter non venit ad *Troiam*, ut *Homerus* ait *Iliad.* 2. De *Hyacintho*, annotavimus superius in *Dialogis* deorum. ubi etiam de *Narcisso* aliquid, qui *Cesphi* fluminis ex *Lyriope* nymphea filius fuit, admodum formosus, qui cum à multis nymphis amaretur, & omnes contemneret, tandem cum se in fonte conspicurus esset, sua ipsius forma contabuit, & in florem purpureum sui nominis mutatus est. q. *Vlyssis* filius.] *Telemachus* ex *Penelope*.

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ

τῆς ὀργῆς τοῦ
Ισθμοῦ.

NERO, SIVE DE

fossione Isth-
mi.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

TOTUS hic dialogus, cuiuscunq; tandem est (nam Lu-
ciani esse neq; asseri puto posse, neque proflus nega-
ri) quasi quædam in Neronem inuectiua est, qua potissi-
mum dementia illius exagitur, quæ cum in Isthmo fo-
diendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeun-
dis scenicis certaminibus imperator Romanus exer-
cuit. Estq; veluti perpetua facti commemoratio, paucis
quibusdam & cæterorū ipsius facinorum exemplis am-
plificandi causa adiectis, quæ tota Musonio philoso-
pho tribuitur, qui Tusculi genere, vt Tacitus ait, cum
studia iuuenum præceptis sapientiæ faceret, à Nerone
postremo cum in omnes bonos & claros æquè grassa-
retur, ob linguæ libertatem, & Suidas addit, interfectus
fuit. Huius & alij meminere, & Gell. lib. 16. cap. 1. Cæte-
rū fuerunt & in hoc dialogo multa ex coniectura ma-
gis quàm ex fide, ob exemplaris, velut apparebat, vi-
tiositatem vertenda: quam rem, vt in postremo ope-
ris, eam saltem à lectoribus veniam postulo, quæ cæte-
ris hætenus in claris & manifestis etiam impingenti-
bus, data fuit: præsertim cum in nullo hætenus, quod
equidem sciam, legentium fidem fefellerim, ubique cum
hoc loco, tum in superioribus, eo circa quod vel igno-
rantia, quam & ipsam agnosco, vel alia aliqua de causa
hæsitasset, aut asterisco, aut annotatiuncula aliqua si-
gnato. Qui si nihil aliud, illud certe tamen existi-
mo, occasionem, & quasi quandam an-
sam ad vteriora ac veriora inda-
ganda alijs me tradi-
disse.

Kkkk 5

MENE.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ

ἢ Μυσονίου.

Ορυγὴ τῷ Ἰω-
μῷ καὶ σοὶ Μυσ-
σώνι ὁδὸν χα-
ρὸς, ὥς φασί,
ἐκγονῆα τῷ τοράννῳ, κοινῷ
ἔχον Βασιλέα. Μουσ. Ἰδοὺ δὲ
Μενέκρατον καὶ Βελτίω ἐν-
τιθουμένη Νέρονα· τὰς γὰρ
πρωτοῦ τῆς Πελοποννή-
σου, τὰς ὑπὲρ Μαλίας, ξυ-
νέρι τοῖς θαλάσσιον μίνοις ἔ-
κασσι παθίαν τῷ Ἰωμῷ ῥήγμα-
τι. Μουσ. τοῦτο δὲ ἄρ καὶ τὰς
ἐμπορίας ὤνυσεν, καὶ τὰς ἐπὶ
θαλάσσι πώδεις, καὶ τὰς ἐν
τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ διὰ λιμένα-
νας ἀρχαῖον ὁ οἶκος λιανὸς,
ἔρ τὰ ἐπιθαλάσσια ἐν πλάτ-
τη. ταῦτα δὲ διεξελθε Μουσ-
σώνι βουλομένοις ἡμῶν ἀ-
κροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι
ἐπὶ πονείας ὁδονοῖ ἔτιον.
Μουσ. διὰ μὲν βουλομένοις ἐν
γὰρ οἶδ' ὅτι χαλεποῦτο ἄρ
μᾶλ-

T Isthmi sof-
sio, quæ in ma-
nu adeo, vi a-
iunt, tyranno
fuit, & tibi Musoni mena-
tem habere Græcam vide-
batur. MUSO. Scito Me-
necrates, etiam meliora co-
gitasse Neronem. Nam &
circuitus Peloponnesi illos
supra Maleam, tollere na-
vigantibus volebat, Isthmo
ad viginti stadia interru-
pto. MENECL. Hoc au-
tem & emporijs profu-
rum erat videlicet, & ci-
uitatibus cum maritimis,
eum etiam illis quæ in me-
diterraneis sitæ sunt. Nam
si maritima loca bene hæ-
beant, etiam illis quæ in-
teriora sunt, domesticus
agrorum prouentus sus-
ficiet. Sed hæc narraqua-
so Musoni nobis: om-
nes enim audiendi cupidi

sumus, nisi si quid aliud seræ rei fortè est cui tu nunc incum-
bere cogitas. MUSO. Narrabo, quandoquidem vultis. Nam

ἴα

μακροῖς τοῖς ἀριμύνοις
ἀνδρῶν ὅτω φροντισέων ἐπὶ
τῷ σπασάσθαι. Νέροντα δὲ
ἐν Ἀχαΐαν ὁδῶν ἔχον, καὶ τὸ
σφόδρα αὐτὸν πεπαισμένον, μὴ
δὲ ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλειν
ὅτι ἡδύατο, ἐβλήτο δὲ τὰ Ο-
λύμπια, τὸν γυνικώτατον
σὼν ἀνδρῶν, σφαιρῶν δὲ ἔ-
δωκεν τὰ Πύθια τότε μὲν
ἐκείνῳ μίτῃναι μακρόν, ἢ
Ἀπόλλωνι· μὴ δὲ ἂν μὴ δὲ
ἐκείνῳ ἵναντιαν αὐτῷ λι-
θάρων τὴν καὶ ὁδὸν διδοῖ.
ὅς δὲ ἰσχυρὸς ἦν τῶν ἀποδόντων
τῷ βιβλασμένον· ἀπ' ἡνίκαι
χῶν τῇ φύσει τὸ πᾶν, μὴ
ἀνδρίας ἡρώδου, τὸν τε βασι-
λεῖα τῶν ἐπὶ τῷ Τροίαν ποτὶ
Ἀχαιῶν ἐν θυμῷ, ὡς τῷ
Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀνέτε-
ρεν Εὐείπῳ, ὃν περὶ τῷ Χαλ-
κίδαι· ἔτι γὰρ μὲν καὶ τὸν Δα-
ρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐν

εὐφρόνῃ

fat scio quòd plus etiam gra-
tificabor, ἢς utique qui ad
iniucundam adeò eurarum
(ut ita dicam) officinam
hanc studendi causa vene-
runt.^a Neronem igitur in A-
chaïam via ducebat, & il-
lud item, quòd sibi ipsi ve-
hementer persuaserat ne
Musas quidem dulcius mo-
dulari. Volebat autem &
Olympijs (quod certamen
omnium maximè exercitijs
frequenter) cantando co-
ronari. Nam quæ in Pythijs
aguntur eorum pleraque ad
se magis quàm ad Apolli-
nem pertinere putabat. Nes-
que enim neque illum ad-
uersus se citharam aut car-
men aliquod mouere aude-
re. Ceterùm Isthmus haud-
quaquam ex illis erat de qui-
bus hic diu aut longè antè
cogitasset, sed cùm fortè na-
turam loci conspexisse, ma-
gnificum opus hoc animo

concepit, Achiuorum videlicet regem, eorum qui ad Tro-
iam olim profecti fuère, animo proponens, qui ipse Eus-
tream quoq; à Bæotia refecuit, medio circa Chalcidem Eu-
ripo imisso. Deinde autem & Darium: ut à quo & Bosporus
ponte

πυρρῶν αὐτῶν ἐπὶ τὸς Σκυθας.
 τὰ δὲ Ζεῦξαι καὶ πρὸ τέτορον ἴσας
 ἰνυμένους, μέγιστα τῶν μεγά-
 νων ἔργων ὄντα καὶ πρὸς τέτοισι,
 τὸ δὲ ὀλίγος ἀπὸ τοῖς ἐπιμέ-
 ξαι πολυτας ἔσται τὴν ἐμά-
 στα, λαμπρῶς ἐπὶ ἀδῶα ὧς ἐξ-
 ὠδον. αὐτῶν τῶν αὐτοῖς φύσας
 μεθέτοι μὲν, ψαύουσι δὲ καὶ
 καὶ ἀκούσαι τοῦτο φθίμα.
 περὶ δὲ τῶν τῶν οὐλῶν, ὅμοιον
 μὲν Ἀμφιπύτης τὴν καὶ Πο-
 σιδῶν ὅτι, καὶ ἄστυα οὐ
 μέγα, Μελικερτῆ δὲ καὶ Λα-
 νοβία. ὁ δὲ ξαντὸς δὲ αὐτῶν
 γυνὴν δὲ καὶ καὶ, καὶ τὴν
 ἐμάστα ἐπιπροσώσαντο, ἐπὶ
 τὴν ὀρυκτὴν ἔξε, ἡροτόμους
 ὅς τε καὶ ἀδόμεν, καὶ λα-
 θηκόμην ὅτι τῶν γῆς, πῶς οὐ-
 μαι. τοῖς τε τὴν ἀργὴν πε-
 νισάμηνους παρακλῶσαι
 μὲν ὅτι ξυμύονας ἀνδρῶν τῶν
 ἔργων, ἀνδρῶν αἰς τὴν Κό-
 ευθον, τὰ Ἡρακλέους δονῶν
 ἀπερὶ βῆλαι πολυτας. οἱ μὲν
 δὲ

ubi terram ter, opinor, tetigisset, deinde & quibus praefectus
 re atq; imperia credita erat, opus vna capessere iussisset, Co-
 rinthum redijt, Hercules adeo res gestas omnes sibi visus sus-
 perasse.

ponte iunctus fuerit cum is
 contra Scythas proficisce-
 retur. Nam Xerxis factum
 etiam ante ista fortassis ania-
 mo cogitarat, quod magni-
 ficentissimum operum ma-
 gnificorum omnium fuit.
 Supra omnia autem hac etiā
 illud putabat, Græciam per
 hoc quod breui adeo omnes
 inter se misceri possent, con-
 tra externos splendide adeo
 stabilitum iri. Nam tyrannorum
 ingenia ebria quā-
 dem sunt, tanguntur autem
 alicubi ubi vocem hanc au-
 diunt. Porro progressus in
 scenam, hymnum quidem
 Amphirites & Neptuni ce-
 cinit, & canticum quod-
 dam non magnum Melicera-
 te & Leucothea. Cum autē
 aureum ipsi ligonē porrexisset,
 Græciamq; tanquam in
 tutelam commendassent, ad
 fodiendum profectus est,
 plausu cantuq; profequen-
 tibus illū tum omnibus. Atq;

ὡς τ' ἰκάνους νῦν ἀπλόμῳ, ὅ-
 τομαζ' αὐτῷ βινδάζ', ἀπύχα-
 ρην ἐκείνῳ τὴν καὶ ἰομῷ Νε-
 ρωνα, φυχῶς γεωμετρήσαν-
 τα· τὰς γὰρ θαλάσσιας ἰσο-
 γαίους τὴν καὶ ἰσοπέδους οἰδα.
 φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τ' Πά-
 ρμης ὀλιθαίναν ἥδη, καὶ ὑπο-
 δίδοναι, τὰ τὴν καὶ αὐτοὶ χθὲς ἔ-
 κέσσαν· τὸ πελοπόννησόν τ' Ἰ-
 κίανον, Μι. ἢ φωνὴ δέ, Μουσώ-
 νη, δὴ λὺ μυσσομανῆ, καὶ τῶν
 Ολυμπιάδων τὴν καὶ Πυθιά-
 δων ἱερῶν, πῶς ἔχον τῷ τυραν-
 νῳ, τ' ἡλίκην ποσειδηόνων
 οἱ μὲν ἰθακίμαχον, οἱ δὲ λατρε-
 γέων. Μυ. ἄν' ἰκάνος γε, δὲ
 Μυρτιάτης, ὅτε θαυμάσιος
 ἔχον τὸ φέματ' ὅτ' αὐτὸν γε
 λοίως ἢ γὰρ φέσις αὐτὸν ἀμύμ-
 πλος τὴν καὶ μέσως ἤρμοκε.
 φέγγεται δὲ κοῦρον, μὴ φέ-
 σαι, καὶ βαρὺν, ἐκνεμῆς αὐ-
 τῷ τῆς φέρυγος, μέλη δ' ὅτ' ὡ
 ἐκασπον ασμῆα βομβῆσ' ὡς.
 οἱ δὲ γε τόνοι τῶν φέγγων
 ἐπιτεάνουσι τοῦτον, ἐπὶ μὴ
 βαρύνει

dam, non natura tamē, & graue, impendente atq; urgente hoc
 gutture: ac carmina quidem hoc pacto accurata quodammo-
 do etiā personat. Voculationes autem sonorū leuigant hunc
 post.

qui illas nunc excitat & in-
 cendit (Vindex autem nos
 men ipsi est) reuocauit ex
 Græcia & ab Isthmo Ne-
 ronem, frigide aded maria
 dimensum. Nam aquē aliē
 à terra utrunque assurgere,
 eandemq; superficiem ha-
 bere scio. Aiunt autem ipsi
 & Romanas res paulatim
 iam labi & declinare. id
 quod & ipsi ex Tribuno hea-
 ri, qui impegerat, audistis.
 MEN. At vox, Musoni,
 propter quā in Mūsasita des-
 perit, & Olympiadas pariz-
 ter & Pythiadas amat, qua-
 limam tyranno est? Nam eo-
 rum qui ad Lemnū nauibus
 veniebant alij quidem admis-
 rabantur ipsum, alij autem
 etiam deridebant. M v s.
 At ille, quod ad vocem attir-
 net, neque admiratione dis-
 gnus, neq; risu est. Nam ip-
 sum natura inculpabilem;
 atq; aded mediocre forma
 uit. Sonat aut concanū quid-

ἔα ῥῆσ' αὐτῶν, χρωμάτων δ' εὐ-
 λανθρωπία, καὶ μελοποιία ἀνα-
 γώνῳ μὲν δὴ, καὶ λιθογραφία
 ἐνσωτῇ, καὶ οὐ λαιρὸς βαδίζ-
 σαι, καὶ σίλωαι καὶ μετασλῶαι, καὶ
 τὸ νῦμα ἐξομοιωσαὶ τοῖς μέ-
 λουσιν, ἀσχυώλῳ ἔχοντι ὁ μό-
 νος το βασιλῆα δοκῆν, ἀκει-
 βῆν ταῦτα. εἰ δ' αὖ μισοῖτο τοῖς
 ἐρείποντας, ψῦ γέλωτ' ὡς
 ποτὺς τ' θιγμένων ἐκπύλας,
 καὶ το μιν εὖν φόδων ἐπηρ-
 τημένων, ἔτις ἐπ' αὐτῶν γε-
 λῶν εἴη νόσος μὲν γὰρ τὸ μετρί-
 σθαι, ξυάγων τὸ πνεῦμα,
 ἐπ' ἄκρων διίστασθαι τῶν πο-
 δῶν ἀνακλώμεν, ὥστε
 οἱ ἐπὶ τοῦ προχοῦ. φύσας δ' ἐ-
 ρυθρὸς ὦν, ἐρυνθῆ μάκρον,
 ἱμνιπραμῆν αὐτῶν τῷ πεσῶ-
 νος, τὸ δ' πνεῦμα, ὀλίγον, καὶ
 ἐκ ἀρσχεῶν πρὸς αὐτῶν. Μὲν οἱ δ'
 ἐν ἀγῶνι πῶς αὐτὸν πῶς
 ἐθέστωρ, ὃ Μουσώνης, τί-
 λην γὰρ πον χαρίζεται Μουσῶν.
 τίχην μὲν, ὥστε οἱ ἵποπα-
 λῶντων, ἀπ' ἐνθυμήθητι
 ὃ Μνη-

tum ipso conferuntur, Musoni, quo pacto se gerunt? Nam
 arti gratificantur scilicet. MVSO. Arti quidem Muso-
 ni, quemadmodum & qui luctando subseruiunt: sed cogita-

postquam sibi ipsi non con-
 fidit: Chromatum verò hu-
 manitate & modulatione
 facili quidem illa, & ad ci-
 thara cantum accommoda-
 ta, & ubi tempus est, ire &
 stare, & de loco transire, de-
 inde & nutum cum mem-
 bris exæquare, hæc accura-
 te facere eius est qui pudore
 solo eo afficitur, quod rex
 videtur. At rursum si imiter-
 tur superiores, hui quàm
 multis spectatoribus risus
 excidit quæquam infinitio
 adeo metu impèdente, si quis
 ipsius causari deat. Natus eo
 nimplus æquo, & cùm spi-
 ritum attrahit, fiat summis
 pedibus distenius & refra-
 ctus, perinde ut ij qui rotam
 circumagunt. Iam verò na-
 tura rubicundus existens,
 multò magis etiam rubescit
 cùm ipsi facies incenditur.
 Spiritus autem modicus,
 & ægrè alicubi sufficiens.

MEN. Qui verò certamine
 tum ipso conferuntur, Musoni, quo pacto se gerunt? Nam
 arti gratificantur scilicet. MVSO. Arti quidem Muso-
 ni, quemadmodum & qui luctando subseruiunt: sed cogita-
 Mens-

ὁ Μενεκρατὴς, τὸν δ' ἀπὸ τῆς
 ὁδὸς ἀποκρίνεται, ὡς ἰδοῦσι ἄ-
 νθρωποι. ἰσοὶ γὰρ κινδυνοὶ καὶ
 περὶ τὰς τέχνας, καὶ ἐπιτένω-
 σις οἱ τεχνάζοντες. Μὲν καὶ τὴν
 τῶν Μουσῶν; σφόδρα γὰρ ἄν-
 ὁμοῦ τὸ λόγος. Μὲν. ἀλλὰ δὴ
 λόγος ἀτόπος μὲν, ἐν ὁφθαλμοῖς
 δ' ἐκτείνωνται τὰς τέχνας. ἰδο-
 μοὶ γὰρ νόμον λαμβάνει, μή τε
 λαμπρὰ ἀγωνίζεσθαι μή-
 τε τραγῳδίαν, ἵδουκα Νέρων
 τραγῳδὸς νικᾷ. καὶ παρὰ
 θεοῦ ἄς τῶν ἀγωνιστῶν τῶν
 πλείων; μὲν, ὁ δ' Ἡπαρώτης,
 αἰεὶ φωνῆς ἔχων, ὁ δὲ Νέρος
 μὲν δ' ἐν αὐτῶν, καὶ θαυμα-
 σίως, λαμπρότερα τῶν ἀ-
 θλῶν τῆς ἐπὶ ἀπείρου, καὶ τοῦ
 φάνους ἔχει, καὶ μὴδ' ἀνί-
 σταν πρότερον, ἵδουκα τὰ λα-
 να δύναι οἱ Νέροντα ἐπὶ τῆς
 νίκης. ὁ δ' Ἡπαρώτης τε, καὶ Νέρος
 νικᾷς ἄλλοι καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ.
 προῶν τοῦ καὶ οὐλοῦ, ἐν αὐ-
 τῶν δὴ τῶν. Βοῶντων δ'
 τῶν ἐκτείνωνται ἐπὶ τῶν Ἡπα-
 ρώτης,

fani more ferebatur: nam & audius iam sub scena fuerat,
 in ipso videlicet certamine.

Menecrates, tragicum hi-
 strionem illum, quo pacto in
 Isthmij perierit. Paria enim
 pericula & circa artes sunt,
 si qui in ijs ostentandis im-
 pendio elaborant. MEN.
 Quid hoc autem Musoni?
 admodum enim ignarus eius
 sum quod dicis. MVS.
 Audi igitur rem absurdam
 quidem & insolentem, at-
 tamen in conspectu Græco-
 rum actam. Nam cum in
 Isthmij lex esset, ut neq; co-
 mædia certaret quispiam,
 neq; tragædia: Neroni pla-
 cuit tragædos superare. Ac
 prodierunt ad hoc certamen
 plures quidem: Epirota au-
 tem ille, ut qui voce optime
 valeret, & ob eam artem
 etiam celebraretur, & in
 admiratione esset, clarius so-
 lito fingeat & coronam a
 mare se, & nihil de studio
 remittere velle priusquam a
 Nerone decem talenta pro
 victoria acciperet. At ille
 exasperabatur, simul & in-

Acclamantibus autem Græcis,
 Epirotæ

ῥῶτη, τί μιν ῥῥαγματῖα,
 λιλωρ ὑφ᾽ αὐτῶν τῶτον.
 αὐτῶν ἡμετέρων τὸ φθί-
 μα, καὶ δημοτικῶς εἰς ὅσον,
 ἀσπίδα Νέρωνος ἐπὶ ὀφθαλμοῖς.
 τὸν τὸς αὐτοῦ ἡσυχίας, εἰς
 περὶ αὐτῶν τὸ πρῶτον.
 καὶ ἡ δὲ καὶ οἱ αὐτοὶ ἐλπί-
 τινος ἡ διόρυς περὶ αὐτῶν
 νοι αὐτῶν, ὅσπερ ἐχθροῖς,
 ἡ τὸν Ἡπαρῶν ἀνασίσταν-
 τος περὶ τὸν ἀγῶνα, κα-
 τίαν αὐτῶν τὸν φάρμακον,
 πάλιν δὲ ὁρῶν τῶν αὐτοῖς.
 Μην. πρῶτον δὲ νῖαν Μο-
 σῶν, μιὰ δὲ ὅταν πᾶσι ἐν
 ἐφ᾽ αὐτοῖς τὸν ἐκ τῶν ἰερ-
 γασάμεν, Μυσ. πάλιν αὐ-
 τῶν νῖαν τὸν μητροπολίτην.
 τι. Μην. εἰ δὲ πρῶτον αὐτοῖς
 κατὰ ἀπὸ τῶν, ἐν τῶν
 αὐτῶν τὸ φθίμα, τί μιν θα-
 μάξαν; καὶ ἡ δὲ καὶ τὸ Πν-
 θικόρ σόμιον, πάλιν δὲ αὐτοῖς
 φάσιν ἐν τῶν, ἀπὸ τῶν αὐ-
 μισῶν, ὡς πάλιν τὸν ἀπὸ τῶν
 ἐν τῶν ἡν καὶ τὸν Πυθῖος
 κατὰ τῶν αὐτῶν αὐτοῖς

Ορίσας

oblivare conatus fuerit, ut
 aliqua esset? quanquam ipse

Epirota mihi scribam, qui
 iuberei hunc submittere sibi
 sese. Sed pergenie eo, & sus-
 pra modum autollente vos-
 cem, populariterq; ac libe-
 re cum ipso contendente, im-
 mittit Nero in pulpita suos
 histriones, tanquam qui ad
 hoc negotium pertinerent.
 Nam & libellos elephantis-
 nos & duplices habebant,
 quibus præ se intentiis, veluti
 pugionibus utebantur. Atq;
 hi Epirotam ad proximam
 columnam erigentes, guttur
 ipsius frugerunt, cadentes
 obuersis in rectum libellis.

MEN. Tragedia autem vi-
 cit, Musoni, sceleratum a-
 deo facinus in oculis Græco-
 rum ausus? M V S. Quid
 putas? ludus hic adolescen-
 ti fuit, qui matrem occidit
 quoque. MEN. Si verò in-
 ter tragedias histrionem oc-
 cidit, execta illius voce, quid
 adeò attinet demirari, quan-
 do & Pythicum os, unde

voces inspirare solebant,
 videlicet neque Apollini vox

LIII

Orestas

Ορίσας τε καὶ Ἀλκμαῶνας,
οἷς τὸ μητροῦνόςσα, καὶ ὁ-
δοῦ τινὰ δύκεας ἱδωγν, ἱ-
πεδὸν πᾶσιν ἱτιμήρησαν.
Μεσ. ὁ δὲ μηδ' αὖτως ἀπὲρ ἔ-
χωρ ὅτ' ἱτιμήρησιν, ὑβρίδι
καὶ τοῦ θεοῦ, πρῶτα τ' ἔ-
ἀλλ' ὅτ' ἀνέωρ. ἀπὸ μεταξὺ
λόγων, τίς ἢ πεσὺσαν αὖς,
ὥς ἰπάρη τὶ ἀλὸν ἱοικε-
ῖσιν ἀνέωρ. καὶ τὰς ἱερὰς,
ὥσπερ χορὸς ἀφ' ἑμῶ, καὶ τίς
πρῶτας πετένα τὴν χεῖρα,
παρὰ κελύφῃ, ἢ μὴν βαρ-
ρῆν τε καὶ χεῖρα, βοᾷτε, ἢ
μὴ παρὰ κελύφῃ, Νέρον αὖ οἷον.
Μην. βοᾷτε, Μεσώνι, καὶ σα-
φ' ἐστὶν ὅτι, ὅσ' ἡμεῖς ἀνέ-
τε. Μεσ. ἔτι, ὅ θεοί. Μην. ἀλ-
λὰ μὴ ἱπάρησιν ἐπὶ τῷ
καμύφῳ. ὅ φασι
ἀεὶν.

ὅ γαυδере: clamatq̄, nisi non satis recte percipio, Neronem
perisse. MEN. Clamat enim Musoni, & manifestius utique,
quo propius terram contigit. MVS. Euge, ὁ δὲ.

MEN. Sed ne gloriemur. ^b Nam
mortuis, ut aiunt, non de.

cei conuiuari.

Orestas & Alcmaeones, qui-
bus id quod matres occidē-
re, etiam laudis aliquam fa-
mam praeiuit, postquam id
in plutionem patrum fecerāt.
MVS. Hic autem cū nullo
modo dicere posset, quem-
nam ultus esset, contumelia
à Deo affectum sese putabat,
cū tamē mitiora quàm ve-
ritas exigebat, audisset. Sed
interea dum sermones cedi-
mus, quānam navis ista est
quae huc propinquat? Vi au-
tem boni aliquid afferre vis
detur? Nam coronati capio-
ribus omnes sunt, perinde ut
chorus quispiam, qui fau-
stum aliquid nunciaturus in-
greditur. Et quidam ex pro-
ra manum protendit quos
que, iubens & confidere nos,

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

¶ NERONEM igitur.] Neronem in primis mŕŕŕica ŕudio-
ŕum fuiŕŕe teŕŕis Tranquillus, adeo vi prŕ ŕe Apollineŕ con-
temneret, quem vi ciŕharŕdum pingebant pictores. Talis in thea-
tro ŕepe viŕus eŕt Nero: qui etiam ŕtatuas ŕuas ciŕharŕdico cul-
tu poŕuit. Cuius natiuitatem poŕicŕe deŕcribit Seneca in ŕudo de
Claudij Cŕŕaris morte, b Nam mortuis non decet.] Sunde
enim iam interŕeŕti nullis omnino conuiŕŕi: aŕŕergendi, nec in-
ŕeŕtandi: ne cum laruis iuxta prouertium, pugnare videamur.
Vnde Chilon ille Lacedŕemonius vetabas de mortuis etiam ma-
le loqui, quod nihil ingenuo viro indignius crederet, quam eos
inceŕŕe lingua, qui reŕŕondere non poŕŕent, ac ŕurpe eŕŕet cum
vmbriŕ luŕtari. Huc prŕterea et illud Ariŕtoteŕis referendum
eŕt, qui in Rhetoricis citat Platonem ex Politia, qui ŕcripŕerit,
eos qui mortuos allatrent, videri ŕimiles catellis, qui lapides
ŕictos morderent, ipŕos autem qui laŕŕŕŕent non attingerent.

PALINVRVS.

ARGVMENTVM.

DVohi Dialogi ŕequentes, Luciani non ŕunt, neque
Grŕce ŕcripti etiam: ŕed quia ŕ doŕtis Italiae cum
Lucianicis eodem titulo coniunctos accepimus: nec ho-
rum quidem leŕtione fraudare quenquam volumus,
prŕŕertim cum ad exemplum Lucianicorū aliquo mo-
do eŕŕŕiti & ipŕi eŕŕent.

PALINVRVS, CHARON.

Bŕecro te, ŕ Charon, ŕine me vt iam nauim
conŕendam. CHAR. Quis me appellas?
PAL. Ego nauita quondam illius, quem na-
per viuentem tranŕueŕŕaŕŕi, Aenea Troiani.
CHA. Tūne ille es, qui apud portus Velinos inhumatus ia-
cebas? PAL. Ille ipŕe ŕum. Sed crede celeŕŕium nuu fieri vt
LIII 2 transue-

transuchar, quorum prodigijs longè lateq; actæ finitimæ gentes, & ossa mea iam expiauerunt, & tumultum mihi, tumultoq; insuper solennia stâuerunt. Quare te oro, ô iustissime Charon, patere tandem ut ingrediar. sic prospera semper sit nautigatio tua, sit solida nauis tua atque inconcussa. CHA. Rem iustam petis, Palinure, ingredi ut libet. Vos verò tam confertæ umbræ, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis quænam hæc vis desiderij? Expectate tantisper, dum trans flumen hunc porto: regrediar quamprimum. PAL. Habeo tibi, Charon, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti de malis, qui me dira hac tandem qua detinebar transiretandi cupidine liberaſti. CHA. Amo te equidem, Palinure, tum propter Aeneam regem, quem mihi nominasti, qui & super omnes quos vnquam viderim mortales, visus est mihi singulari quadam præditi pietatē: tum propter meum etiam, quod olim commune fuit tibi, magisterium. par enim sibi quisque parem affeclat, delectatq; magis quæ inter pares sit vel cōfabulatio, vel vitæ actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quum videbam iam dudum te in a ceteriore hac ripa errantem, mecumq; sedis tuæ. Neq; licebat mihi sui currere, propter legem mihi datam, ne quenquam nisi humato prius corpore transiret. Sum enim ego nummus inter infernos habitatores, subiectusq; alienæ potestati, cui parere non tam pulchrum mihi, quàm aliis necesse sit. Gaudeo autem nunc & lator, quòd ea aliquando se fors tibi obtulerit, qua & tuum implere desiderium, & meum reuelare dolorem salua lege officij mei possum. PAL. Imò ego non minùs propter te dolebam, ô Charon, quia perspiciebam tot te graues & sidiuosq; labores perferentem, sine ulla relaxatione. Neque enim te latet, quorū quantisq; vexari malis solent nauium gubernatores, qui nihil aliud in vitâ quàm nauigationem exercui: atque ita exercui,

exercui, ut nihil illa grauius, nihil periculatius contingere mortalibus putem: propter quod credibile magis tibi videri potest, si agebat me vtiue fatigatio tua, repentem animo antiquas, quas iuuenis etiam sustinebam, nauiticas fatigationes meas: quarum experientia iam edoctus sciebam probè pari malo tuo condolere. CHA. Frustra propter me dolebas, Palinure: nam nihil molesta mihi est ars mea. PAL. Quid ais? CHA. Aio gratam me habere & iucundam artem meam. Vides ut cruda viridisque senectus est mihi? Memini haud vnquam ab ipsa, quæ iam omnium annos supero, longæua ætate mea pertæsum me esse laboris mei, qui quotidie in isto alacrior atque valentior. Sed intelligo cur tu aliter tibi persuadeas. Est enim communis hic morbus mortalium, ut fortis suæ quenque distædeat semper, viuâtque contentus nemo studijs suis, laudem verò longè, ac beatiore existiment omnes qui diuersas à se artes atque actiones sequuntur: verùm falluntur maximè opinione sua. Nam si recte intueri velint, cognoscent perspicuè nulum esse in vita eorum statum qui non magnis scateat miserijs, quem non magnæ grauesque perturbent vndique molestiæ & vexationes. Et si deur aliquando ut alter in alterius studia transferatur, quàm videas tunc sua cuique leuia videri, quæ priùs præ grauitate accusabat: contrâque ea grauiora, quæ priùs leuia videbantur. Itaque si benè consideres, Palinure, non est ita grauis mea conditio ut censes, neque propterea quòd nauclerus sim, sum eo miserabilior. Sed tu (ut video) sequeris vanos errores mortalium, ego verò integritatem tantum, iudicijsq; veri lucem secutus, dego contentus ac lætus sorte mea, neque adscribo mihi calamitatem, quòd desudem quotidie nauigando, & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum simul vltimas

sedes colunt, me esse beatiorē, non ipsos iudices, Minotaurum,
 Rhadamanthum & Aeacum, quanquam magna omnes e-
 mineant potestate non ipsum Ditem, quanquam scepro po-
 tens sit, atque regna ista modere iur. Sunt namque & illis sui
 labores, suaq; molestiae, & maiores fortē, quo & maiore res
 giminis sarcina premuniur. PAL. Potes de te tibi, Charon,
 persuadere ut libet: mihi enim de me nunquam persuadere
 poteris, quin ars nostra sine ulla comparatione caeteras la-
 boribus & periculis excedat. quod liquido tibi probarem,
 nisi quoddam vereor ne tædio te afficeret fortassis longior nar-
 ratio nostra. CHA. Imò summa me afficeret recreatione.
 Nam & delectat me tecum sermocinari, & nauiganibus et-
 iam magnam animorum resorillationem afferre solent hu-
 iusmodi confabulationes. PAL. Quando igitur non est
 tibi iniucundum, prosequar suscepti sermonis nostri ratio-
 nem, ut intelligamus, non esse duriorē ullam, quàm nati-
 tarum sortem: quod tibi facile persuadebo, si animaduer-
 tas, quos aestus & frigora tolerare eos, quos perhorrescere
 tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbribus, qua vento-
 rum rabie agitari quotidie necesse sit. Si cognoscas quas
 res eos torqueri fame & siti, quoties squalore etiam teterri-
 mo consumi contingat, si attendas habitationem eorum in-
 star carceris, suppellectilem vel nullam, vel sordidissimam,
 strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, indu-
 menta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes in-
 somnes, & sub diu semper, & inquietas. taceo perpetuum
 alioqui quoddam eorum exilium. quos patria eorum exte-
 ros, profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, priuatos
 omni (quo nihil est in vita dulcius) coniugis, sibi soli fru-
 ctu ac iucunditate, quis non abiectissimos, longēque om-
 nium mortalium miserrimos esse indicabit. Prætereo Scyla

lam, Charybdim, Syrtis, Symplegades, tot infesta nauigan-
 bus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visu quic-
 quam est tristius, nec horribilius, quibus & ad summum vitæ
 usque discrimen quotidie iactantur, quatiuntur, & (quod sæ-
 pè accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est
 qui idoneus magis quam ego, testis adhiberi queat: qui cum
 multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maximè, quæ
 me ex Sicilia in Italiam nauigantem inuasit, tam saua at-
 que horrens, ut horrore sit adhuc mihi eius recordatio. Non
 possum certè vi par esset, explicare tibi acerbitatè illius tem-
 pestatis, sed quanta extiterit, ex hoc facillè coniecturam fa-
 cere potes, quòd Aeneam ducem, cuius summa constantia
 & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contremen-
 tem grauius, atque ingementem, extenuisq; ad cælum ma-
 nibus, beatos longè inclamantem eos, quibus ad Troiam
 oppetere contigisset, lamentantiemque pari ab eorum mora-
 te, ac fortissima, à Diomedis gladio se ereptum extitisse.
 crudelem equidem diem illuxisse omnibus vltimum: neque
 ex numero nostro quenuquam putavi euasurum, non ipsum
 Aeneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, gran-
 deūmve Alethem, quorum naues longè disiectas, ad sum-
 mumq; penè exitium adductas, nescio quæ vis illa nisi di-
 uina liberauit. CHAR. Non incognita mihi narras: hæc
 ea ipsa die rescui. PAL. Quo id modo? CHAR. Quo
 id modo, rogas? An acrem illum fidumq; Orontem ignoras,
 ductorem Lyciæ naui? Is quidem tunc submersus conces-
 sit ad me illicò, exponens mihi ex ordine omnia quæ tu dis-
 seruisti, implorans deinde opem, rogitanq; multum ut se vlti-
 ziorè in ripa sisterem: quod nunquam passus fui, quò inter-
 fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore iactaretur.
 Nunc agis sese circum hæc stagna mæstus atque errabun-

dus vidisti illum? PALIN. Et tum vidi, & vnicum meo-
 rum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, pari-
 cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristi eius
 interitu retulisti, cuius adhuc imago subit mihi, dum excus-
 sum è puppi, contortumque ter eum atque circumactum
 (horrendum) à fluctu, rapidus tandem a quore vortex ab-
 sorpsit. Sanè quod ad me pertinet, nihil edisseram: qui licet
 eam euaserim tempestatem, amarum tandem aliquando ea-
 tiam vitæ meæ finem inueni, excussus & ipse pariter atque
 iactatus inter vndas: quod deerat, insuper ferro præterea
 obtruncatus. Ex quo nec tantum mihi timui, quàm Aeneas
 meo, ne tantis vndis surgentibus spoliata magistro navis de-
 ficeret. Hæccine eorum deliciae, opes, tranquillitas? sic il-
 lis viuatur, sic moriatur. Tui nunc & aliorum defende studia
 & artes, contendæque, si libet, maiorem esse etiam eorum
 miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, vxo-
 rumque ac filiorum societate beati quiescant, gaudent, ludunt,
 hortantur, amicitias colunt, exercentur commodè, habi-
 tant magnificè, vestiuntur cultè, conuiuantur latè, cubant
 molliter, iucundos suos ac geniales agunt dies. Adde, qui
 in orbibus optimates & primarij magnum sibi vendicant au-
 thoritatem, habenturque summo in precio atque honore,
 qui ius dicunt quæ causas agunt aliorum, qui fasces gerunt,
 qui ducunt exercitum, qui vel assunt principibus, vel prin-
 cipes ipsi magni illustresque sunt: quibus nec optabilius quicquam
 in vita esse video, neque beatius. CHAR. Falleris
 longè, Palinure: nam quos beatiores esse arbitraris, misero-
 res illi sunt vlla sine dubitatione. Neque enim negauerim
 sortem subiectam esse nauarum magnis malis: sed ita subie-
 ctam, ut comparatione aliarum, quæ maioribus etiam gra-
 uantur incommodis, minus certè misera iudicandasit. Quid
 enim

enim tristius, ut ad tuos veniam qui patrias suas colunt, quid miserabilius, quàm domi suæ agere, & ita agere, ut incūdio-rem aliquando quàm vitam mortem optes? Quæ vlla maior calamitas, quàm circumdari urbem hostibus, ingruere bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo dirui, domos tremefieri & concuti? quem- quæ fame sitiq; deficere, corrumpi aërem, occupari mœnia, spoliari templa, diripi patrimonia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici conuiuijs, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parētum ora, vim pati uxores, stuprari gna- tas? Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his quæ tu meministi, vlla ex parte comparanda? PAL. Quàm vera narras, ô Charon, quàm nunc vel audiens ista perhorresco? Venit enim mihi in mentem grauis illa & deploranda pa- triæ meæ^b desolatio: Troiæ inquam, tam præpotentis olim atque prædiuitis, cuius euerfione nihil credo referri posse crudelius aut lachrymabilius: tantaq; fuit calamitatis eius magnitudo, ut longè plura etiam atq; tristiora quàm tu su- præ memoraueris, sibi contigerint: quæ si velis, omnia tibi, ut rem certiùs agnoscas, explicabo. CHA. Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac tu nota atq; comperta habeo. Nam & mihi renunciauerunt ut quæq; aduentabant animæ ex illo bel- lo profectæ. Nihil certè, ut nunc tu dixisti, peruenit ad aures meas crudelius aut lachrymabilius. PAL. Faxo ut iubeas: sed aduertas, Charon, grauisima licet hæc sint, rariora tao- men contingere, quàm ea nautarum quæ suprà exposui. CHA. Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidem mei ciuitatibus, quarum relatio augebit etiam earum mise- riam. Vade oro, & per ciuitatem, plateas, porticusq; discur-

re : quid aliud offendes , quàm oblatrantium maledicta ,
 infimulationes pestilentissimas , optimi cuiusque dilacera-
 tionem , quid non exploratorum insidias , invidentiumq; ve-
 nena . Diuerse modò gressum , & artificum mercatorumq;
 tabernas ac conuentus pete : quid aliud deprehendes , quàm
 sermonum nebulas , fucos , mendacia , deceptionesq; mania
 festas ? Transfer dehinc te in fora publica , sedesq; iudicia-
 rias : quid aliud audis quàm vndique omnia magno strepitu
 ac clamore miseri ? Quid intelliges aliud , quàm cædes , ho-
 minum compilationes , furta , grassationes , conspirationes ,
 proditioes ? Quæ alia occurrent tibi , nisi litigatorum iur-
 gia & contentiones , testium periurationes , causidicorum
 prauaricationes , iudicum corruptiones , præsidum ambitio-
 nes ac rapinae ? Quos ibi alios obuam tibi habebis , quàm
 exultantes improbos , lugentes bonos , oppressas viduas , pro-
 eulcatos pupillos , egenes prostratos ? Attolle postea altius
 oculos , & atria principum perferutare , quam non videbis ibi
 assentatorum exaltationem , speculatorum acceptionem , mi-
 litiū audaciam , foeneratorum voracitatem , questorum im-
 probitatem , quam non potentium hominum in tenuiores viros
 atque insolentiam ? Quas non concussiones ? quas non popu-
 lationes ? quos non innocentes accusari , criminari , carcera-
 ri , proscribi ? PAL. Grauiā hęc nimis ac misērabilia .
 CHA. At restant alia , quæ non minùs tibi grauiora & mi-
 serabiliora videbuntur . PAL. Perge . CHA. Quæ for-
 tassietiam grauiora & misērabiliora iudicabis , quoniam
 domestica ac frequens magna est eorum pestis . PAL. Fa-
 re . CHA. Nolo tibi , Palinure , afferre in medium graues
 longosq; artificum & negociatorum labores : non eos qui-
 bus afficiuntur agrorum cultores , non quibus milites , non
 quibus causidici , cæterarumq; disciplinarum sectatores , astus ,
 algoret ,

algores, inedia, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, cædes, districtas habitationes, infinitaq; agendi, curandi, vescendi incommoda vel fastidia, lassitudines, vigilias, sollicitudines, odia, & infamationes. Nam si complecti cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaq; dicenda se offerent, ut præ longitudine malorum ac mole, citius navigatio nostra quam oratio finem possit inuenire. Omittam itaque, & commemorabo tantum quas inter domesticos parietes, tum seruorum, tum vxorum ac filiorum molestias ac turbationes pessimas perferre solent, qui gubernationi præsunt rei familiaris. Quam si ita ut naualem expertus esses, facile quicquid dicturus sum, me etiam tacente & intelligeres & approbares. Nam seruorum primò in domos semper prompta maledicta, furta, impositiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, somnolentiam, tarditatem, ignauiam, nemo est qui non videat magnam asferre his qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios, quorum amore nihil dulcius esse fertur, quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes vel agrotare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis existimo etiam te intelligere. Quam verò grauem & anxiam credis esse eorum vel parturitionem, vel educationem, vel institutionem? Quoties pro eis bonos parentes gemere, suspirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas periturbatione affici, dum quos progenuerunt, immensa q; adeo cura aluerunt, vel parum sibi audientes, vel rebelles ac infestos postea habere contingat? quam dolenter eos ferre arbitraris dum insani & recordes sunt, dum hebetis & crassi ingenij, dum effeminati & molles, dum dilapidant & euertunt patrimonium, dum nulli bono operi & studio intendunt, dum per præcipitia vitiorum omnium vitam ducunt suam.

Quid

Quid de vxoribus loquar, quas dos tumidas, genus insolentes, forma suspectas, deformitas reddit inuisas? quarum lingua nihil perniciosius, quarum audacia nihil prodigiosius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ iurgijs semper & contentionibus obviunt viros, quæ semper conqueruntur, semper exprobrant, semper insidiantur. Quibus quum desint cætera, nunquam tamen lachrymæ, gemitus & suspiria. Quæ cæca sua (qua tantum ardenti) ornamentorū ambitione exhauriunt opes, labefaciunt domos, cogunt maritos in malos quæstus, in dira scelera. Non refero turpissima adulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis quicquam. Ea quanto dolore afficiant bonos coniuges, nemo satis vnquam meo iudicio enarrare posset: sed magnum doloris argumentum præstant, & grauissimas caedes, & ingentia quæ sæpe propter corruptas vxores bella exarserunt.

PAL. Hoc plus quàm vellem, scio: nam arduū illud quod ego vidi Græcorum & Troianorum bellum^b propter Helenæ raptum, in eam excreuit rabiem, quam nulla mundi religio ignorauit.

CHA. Quæ toti Mundo manifesta sunt, ea tantum nosti, Palinure: at si singula, quorum nihil me latet, intelligeres, adducereris in tantum stuporem, vt stupefescens etiam præ miseratione coniugalem vitam lachrymares.

PAL. Hui quid narras? CHA. Narro quæ quotidie video & pertracto.

PAL. Ergo connubia putas polluta & coinquinata? CHA. Minimè: id nunquam dixerim.

PAL. Atqui multas memini me vidisse ea præditas honestate, ea religione, ac vitæ integritate, vt diuinum quiddam magis quàm humanū redolere viderentur.

CHA. Et multas utiq; eiuscemodi esse confiteor, sed eas quidem, quæ optimis honestissimisq; ortæ parentibus, ebiberunt à primis annis sobrios & castos mores: quæ sanctis parentū suorū exemplis educate,

educata, vitam instituerunt, peccare castigata, sapienter ad
mansuetudinem edocta, ad pietatem, ad fidem, ad diuinum
cultum, ad rectū compositumq; regimen rei familiaris. Quae
se à thymis, saltibus, iocis: quae se à spectaculis, ab immode-
stiore cultu, ab licentiore colloquio abdicarunt. Caterum
quae contra sanctitatem, quae malis institutis, peruersisq; pa-
rentum exemplis imbutae, mollior vixerint, assuefactae deli-
cijs atque turpi ocio, quae nihil nisi saltare, canere, fides pul-
sare didicerunt, quae praeerea oculis suis hauserunt, matrum
praesertim obscenitates & immunditias: haec quae fide &
integritate esse putas erga maritos? Illabuntur siquidem tan-
quam venena tenellis mentibus parentum exempla: inde ra-
rior etiam quam reris, est hymenalis honestas, quo qui eas
pel emendatis instituant moribus, vel sancto inuitent exem-
plo, parentes simul rariores habeantur. Prodeunt postea in
publicum quaeque etiam procaciores, aperta fronte, directo
gressu, quasi pudicitiam ipsae consecrassae videantur. Et quae
secretum intra cubile probra gesserunt, cum vestem indu-
runt, illa contexisse atque occultasse existimant. Vosq; ea,
vanum vulgus, ita ut cernitis, vera ducentes esse arbitrami-
ni. At ego nihil quam quod res habet, de eis iudico. nuda e-
nim hic omnia atque aperta sunt. Non vestie hic teguntur
maculae, non pallio obnubuntur scelera. exterius omnes ac
nudatos, rerumq; omnium vacuos prorsus huc ingredi oportet.
Quicquid in vita male tentatum, maleq; actum est, hic
fronte coram ipsa demum gestatur, despoliatur, ostentatur.
Quare non mirum tibi videatur, si quorumcunque nota ha-
beo crimina, qui quorumcunque etiam nudas, ita ut praediri,
transueho umbras. Quam proinde ingentem video earum
urbam, quae cum impudicitiam longe apertam ostendant
suam, pudicissimae tamen in vita habeantur? Quantas secum
in ma-

in maritos fraudes gerunt, quot simulationes, quot proditiōnes, quantam hypocrisim, quot aliorum obscenos amores, quot pollutiones, quot supposititios partus, quot mentitas et nutritiones, quot alieni seminis susceptas messes? At, quod ridiculum magis est, lugent postea ignari marui hasce sibi extinctas uxores. Laudant inter cœtus & prædicant quasi pudicitia principes: statuunt mausolea: plurimi quoque epigrammata condi, orationes scribi & pronunciari curant, in laudem ac memoriam castitatis fidei^q earum sempiternam. An hæc tristitia & amara esse censēs, Palinure? Et an comparationem ullam habere putas cum his nautarum, quæ ea severitate & acrimonia recensuisti, ut cætera læta, fausta, deliciarum^q plena (si tibi fides daretur) existimanda essent? PAL. Haud equidem tanta in ciuitatibus priuatis^q domibus, quantam modo enumerasti, mala regnare credidissēm. CHA. Itaprofuit, inexpertos sermonem aliquando inire cum his qui multarum rerum vsum atque experientiam habent. PAL. Itã fit. CHA. Quod si animaduertas, labores quos perferunt nautæ, corpori magis quam animo inensos ire, concedes amplius etiam sententiam meam. Nam huiusmodi res duræ assiduo quodam usu & assuefactione mitiores fiunt, & quodammodo domantur: quas verò ego memorauī, cum animum magis affligunt, non ita usus & assuefactio mitigare atque edomare potest. PAL. Consensio tibi iam, gaudeo^q in eam lucem te illustrante peruenisse, ut intelligam tam magnam aliorum & maiorem etiam quam nautarum miseriam. Sed illud non possim intelligere: quin principes saltem ac magni viri, non dicam nautis, sed cæteris insuper quibuscunque mortalibus beatiorei sint. CHA. Cur? PAL. Quoniam omnibus abundent atque afflant bonis. CHA. Quibus? PAL. Ho-

notè

nore, gloria, opibus, delicijs, amicis, potentatu, imperio.
 CHA. Hiscē? PAL. Hiscē, & multò pluribus. CHA.
 Erras. PAL. Errorem hunc optāssē in viā mibi. CHA.
 Deliras. PAL. Maluissē ita delirare, quā tua cum sen-
 tentia sapere. CHA. Quid si nihil illis miserius? PAL.
 Quid si nihil beatiū? CHA. Haud vnquam hoc mihi de-
 monstrabis. PAL. Non tibi ij beati videntur, qui quicquid
 ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus
 conuiuendi, cubandi, vnguendi, lauandi, ludendi, venandi,
 aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper sa-
 cultas sit? Quibus quotquot velint concubitus facinrarum,
 quotquot velint arua, equi, canes: quibus tot sunt serui, tot
 exulta palatia, tot munitæ arces, oppida? Qui tantum pos-
 fideant auri, gemmarū, vestium, supelleclilis? Quibus audiant
 omnes, assurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant,
 laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exerceant,
 proferant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos,
 trucident rebelles? CHA. ¶ Non est tam magna vi existi-
 mas, Palinure, eorum beatiudo. Nam parit cerē fastidium
 tanta bonorum continuatio, tantaq; affluentia, neq; sapit tan-
 tum, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Præterea
 quomodo eos tu beatos iudicare potes, qui tantis opibus atque
 delicijs suis nunquam fruuntur cum iucunditate, tanquā cum
 gaudio? qui in tanta rerum copia nunquā exhilarent se, nun-
 quam releuent animū, nunquā exultent? Qui tanta licet bo-
 norum vbertate redundantes, tristitia tamen semper obdu-
 cantur, solitudine premantur, anxietate torqueantur? Non
 tibi multò optabilior videtur priuatorum conditio, quorū &
 vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, ma-
 iores sunt? quos summa semper condit hilaritas, mulcet festi-
 nitas, explet alacritas? Quantā putas offerre delectationem,

quæ

quæ communis cum vxoribus & filijs vita exigitur, dum cū-
 bant tunc, vefcuntur lætè, iocantur modèfte? Quàm dul-
 cem effe arbitraris amicorum inter fe & æqualium parem
 vitam, domesticum vsum, frequentem conuenium? Quid
 eorum amore fuauius, confabulatione gratius, curis melius
 atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultatio-
 nis habeant eorum conuiuia, ludi, cantus, fationes? quan-
 tum dilatent animos & permulceant? quantum emanet mel-
 lis? cuius nec stillam principum aliquis degeftauit. PAL-
 HAND mielligo, Charon, hanc quam refers regum triftitiam
 atque anxietatem, qui inter rifus tantum, blanditias iocosq;
 verfentur, quibus femper pfallatur, canatur, plaudatur, &
 quicquid ad transgendam hilarem vitam excogitari poteft,
 exhibeatur. CHA. Etiam, vt video, iudicas, Palinure, quæ
 oculis tantum patent: quo errore decepti mortales, plurimum
 feaui folent: fed quod certum offerre poffunt iudicium ex-
 teriora corporis, quæ velamenta quædam magis funt verita-
 tis? At quid certi promittere & oftentare poteft? frons ho-
 minum, quæ plures quàm Proteus fpecies mentiri, atq; in plu-
 res mutari queat? Consideranda funt fecretæ animi fibræ:
 perferutanda funt interiores mentis latebræ: quas fi perui-
 dere ita vt frontem poffes, proh dolor, quantam ibi malorum
 turbam, quantam formidinum atq; ftrepitationum aciem in-
 trofpiceres, quot angores, follicitudines, fufpiciones? quot pe-
 fillentes morbos & perturbationes? quanta aperirentur vlce-
 ra, quot plagæ & cædes, quot infidie, quot enfes, & telorum
 infinita genera? quæ nec fomnos eorū quietos, nec cibos pla-
 cidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium iucundum, nec
 delicias iocosq; lætos effe permittant. PAL. Nefciebam ad-
 huc hæc eorum qui dominantur mala: fed cur illis contin-
 gant tanta, non capio. CHA. Contingunt tanta propter
 graues

grāues inimicitias, acerbāq; odia quæ continuè cum finiti-
mis ciuitatibus, cum subditis sibi populis, cum semet ipsis etiā
gerunt: quo fit vt in grauescentibus odijs, increfcentibusq;
iniurijs, quibus quotidie afficiunt quemque necesse sit illos
torqueri & affligi grauitèr, confidere nemini, suspicari om-
nia. Possunt extumere muscas etiā (vt aiunt) volantes, gau-
dere & letari nunquam, tristitia & mœrōre detineri sem-
per P A L. Adducis me faciliè vt credam suspectas eos ha-
bere finitimas ciuitates, cum quibus & infensa odia confi-
teor, propter continua quæ exercentur bella, & dominandī
libidinem, qua plurimum incenduntur. Cum suis verò qui-
bus imperunt populis, nihil accipere possum nisi amorem, &
dulcissimam pacem. Porro si cum finitimis sint inimicitia, si
orientur bella, sic demum etiā augentur imperia, subdu-
cuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captiuantur
hostes, populationes fiunt, trophæis decoratur patria, victo-
rijs celebratur, triumphis extollitur. Ob quæ & principum
gloria & urbium ornatus, & inimicorum timor, & populor-
um inter se lætitia, atque erga principes fides & amor cre-
scit. CHA. At tantum narraſ quæ prospera sunt & læta,
ac quæ frequentius accidunt aduersa & tristitia prætermittis,
quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, trium-
phis exultare, nunquam verò vinci, prosterni, agros suos po-
pulari, bona sua diripi, & è suis se oppidis deijci. Sed maiora
hæc prætereamus, de minoribus tantum dicatur. Quippe si
conferas quas strages suorum & cædes sustinent, comperies
longè maiore damno quàm lucro partas eorū victorias con-
stare, discussaq; ratione decessisse plus illis, quàm accessisse.
His adijcias, vt populorum etiā suorum odia, nedum finiti-
morum intelligas, quòd ad inferenda bella & persequendos
hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo nauis

gio, longa armorum & machinarum preparatione: quæ quum magno & inestimabili consistit sumptu, nec proprii suppedient redditus, necesse est nouis vectigalibus vexare populos, nouas indicere præstationes, nouas angarias: augere tributa, multiplicare onera, exhaurire æs omnium, eradere matris, imò viscera pauperum, paruos atq; magnos dissipere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum inuisos manibus fessè se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitie credere connectere omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum malefactorum conscientia, ut quos iniuria affecit, nunquam reuocari in amicitiam, nunquam mitigari, & ad veniam moueri posse putet: proinde magis insurgitur, grauiores itur in iniurias. hunc proscribunt, illum carcere includunt: quorundam patrimonia publicant, alios iugulari aut strangulari iubent. Voluntate pro ratione viuunt. Eorum quoq; quos tantis læserunt malis, cognatos, affines, amicos socios, seruos, quasi fidei suæ diffidentes, persequuntur. Tum ceteri qui chariores etiã videbantur, exempla aliorum proponunt sibi, ac uulq; ipsi non minus odia. Nam non minus rebus suis ac salutis suæ uident. Ita pedetentim ciuitas omnis indignatur, obmurmurat, rapitur ira, odijs incenditur, coquit nouas cogitationes, noua consilia molitur. Mox eò deueniunt, ut hæc intelligentes videant quantæ ruinæ quantoq; præcipitio subiaceant, quàm tenuissimo quasi quodam filo pendeant imperia sua. Tunc cernas eos pallere, tristari, consumi, expauescere omnia, torqueri scelerum suorum conscientia (quæ prima est poenarum omnium) timere hostium insidias, ciuium conspirationes, domesticorum proditiones, oppressorum undis ætas. Tunc securum nihil existimare, nisi quod vi ac ferro tueantur. Propterea non credunt se iuro cuiquam, non minis,

firis, non necessarijs, non germanis, quorum maiorem etiam
 quàm aliorum auctoritatem magis formidant. Arceni se ab
 aspectu & præsentiâ omnium, cingunt se fossis & aggeribus,
 claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres.
 Custodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis, ut
 obsideri eos putes, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil
 apertum, nihil iucundum. Dormiunt cum magna inquietu-
 dine, cum maiore etiam vigilant. Terret illos conuentus ho-
 minum, angit solitudo: timent colloquia, timent salutatio-
 nes, timent donâ. Suspecti illis aditus, suspectæ fellæ, sus-
 pecti cibis & potus, qui nec etiam nisi prægustati sumuntur.
 Suspecti pellicum & item vxorum tori: quibus mirum est
 cur sine cuiusquâ prægustatione congregiantur. Ipsos ve-
 rò quorum se custodiæ commiserunt non minùs extimescunt,
 quibus quum carere nequeant ob tuielam suam, eò magis au-
 getur eorum timor & miseria, quò armatos pro firmiore illos
 præsidio esse necesse sit. Quare alieni genas & barbaros
 homines, atque abiectissimos quosq; sibi deligunt, eosq; fre-
 quentiùs comitantur. Deijciunt sæpiùs ac exterminant, quò
 salutis suæ: si non alia, ac saltem hac via consulere possint.
 Quid fœdus & ignavius dici queat, quàm hominibus imma-
 nibus ac flagitiosis se committere: suos verò, prudentes, so-
 brios, iustos spernere atque deuigare? Quanta ista tyranno-
 rum felicitas, quos continuius & ingens semper angore affici-
 metus, quo non modò animi grauiter excruciantur, sed cunctâ
 insuper dulcia mundi dona fugantur & dissipantur? Quan-
 ta istæ eorû deliciæ: quanta gaudia, qui tranquillitatem nû-
 quam & pacem sibi, nec dicam populis suis aut hostibus con-
 cesserint, expertes omnino tam sanctissimi atq; omnium dul-
 cissimi boni? Quæ nam vbertas ista bonorum, quæ distracti
 ni junde, neque sciant, neque visant, neque pertrahant, neque

gustent vnquam? Quanta ista imperij bona, quæ quum ipsi videre & atrectare non possint, committant necesse est aliorum cura & gubernationi? ignari rerum suarum, nescij omnium ferme quæ sub se geruntur, fraudati quotidie & decæpti, ab his præsertim, quos præ cæteris auxerunt: quibus tamen quum se credant, quot innocentium criminationes, quot facinorosorum falsas commendationes audiunt? Quoties eorum fidem sequuti, bonos pro malis malos pro bonis ducunt, atque hos beneficijs, illos pœnis afficiunt? Quodq; grauius est, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro sententia sua in foro quosque lædunt, conculcunt, opprimunt, atque dilaniant? Quid mirum si exarum descunt postea populorum odia? si labefactatur postea eorum status atque desolatur? Quanta ista, quamq; optanda imperia, cum quibus & seruitutē pessimam degant? subiecti tantis perturbationibus, tantis insidijs: subiecti ipsis etiā quos sibi subiecerunt: confistricti quasi quibusdam regni compediibus: clausi intra arces, quasi magni alicuius criminis rei: coarctati instar ferarum: exclusi ab omni quæ foris capitur recreatione, & priuati libertate: quod est tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modò, sed cæteris insuper quibuscunque animantibus: cuius priuatione quid est quod tristitur aut infelicius contingere possit? P A L. Non credis Charon bonos aliquos, mitiq; & moderatæ naturæ Tyrannos esse? C H A. Imò multos credo: sed tanta est dominandi libido, tantus ardor, tanta nescio quæ pestis ingenita, ut quos semel inuaserit, sint summa quamuis bonitate præstantes, adeo illiciat eos, illiciensq; deprauet, ut vita potiùs quam imperio quod iam occupauerunt, carere possint. Vel ad conseruandū, vel ad amplificandū contendunt vnguibus dentibusq; ac propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui non conser-

conseruationis amplificationisq; suæ gratia multis magnas inferre iniurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimâve pati anxietates contingat. PAL. Miror cur tantiis in malis, quæ planè ita vt narrâsti, vera esse puto, appetant tantopere mortales imperium, nisi id fortasse faciunt cupidine honoris & gloriæ: quod nimirum tam præstans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quæ modo exposuisti miseras. Dulce quippe est mandare alijs, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, suppliciter exorari, assurgere sibi, via decedi, inclinari ceruicem, flecti genua, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ cum & diuina numina plurimum capians, facile intelligi potest, quantum & his quoque mortaliū mentes capiantur. CHA. Quæ tanta capere potest Tyrannos illos honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certò inuisos omnibus esse sciunt? A. Quibus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque incuruetur, intelligunt palam vel assentationis vel timoris causa id fieri. Quare non est ita dulcis vt putas, huiusmodi honoris & gloriæ extersio magis quàm exhibitio. At verò dulcior is est qui in priuatos homines ab amicis & beneuolis honor exhibetur propter aliquod eorū egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, vetus iste honor, ac dignus quidem quo & diuina numina capiantur. PAL. Nullam ergo video causam cur tantopere imperia desiderentur, desiderataq; conseruentur: nisi quòd habendi cupido, qua tantum trahitur humanum genus, in his maximè expletur. Quò enim quisque plus auri, agrorum, ædificorum, oppidorum acquirere possit, nullo parcat labori, quantumuis magno & intolerabili: neque ullus tam amarus labor, quin propter quassum & maiorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus

possideant, semper omnes etiam beatiorez videntur, licet cætera eis tristitia sint atque peracerba. CHA. Neq; istud quidem affert ullam beatitudinem. Nam in primis non efficit diuitem maior abundantia sed minor cupiditas, Qui enim paruo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vitæ sufficiat. Is abunde est locuples, propter honestum, quod facilius implere potest desiderium: quod quum & impleuerit, liberatus est ab omni qua alij rapiuntur habendi anxietate. Qui vcrò quantumlibet diues plura concupiscit, pluribus indiget: quia perseuerante acquirendi, insatietate efficitur. minus voti compos. Quò enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem vnquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est iudicandus quisque vel locuples multitudine, vel pauper paucitate diuitiarum: sed vel rerum magis implemento, vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi diues, qui minus habet quàm necesse esset? Quare quum necessitatem sapius magnam patientur qui tantam imperij molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt priuatis hominibus quibus licet tenues sint opes, an necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Taceamus graues quas quotidie expilationes vel rapinas perferunt à quæstoribus suis, & ab his maximè quorum fidei magis credunt: qui quò maiora etiam nacti sunt imperia, eò maiora vtiq; furta, maioremq; proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, à quibus priuatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonium suum ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus vcrò curas & labores quos in administrandis tantis opibus, gubernandisq; tanto potentatui tolerare eos oportet, quorum fortiores quàm Hericulis humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem:

plures

plures etiam quàm Argi oculos ad tantam rerum varietatem peruidendam atque distribuendam: plura quoque quàm Iani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta cum hostium tum populorum suorum quæ illis negocia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concuiatur? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cuius est tanta valetudo tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parem audeat polliceri? Cuius est adeo æquabilis & moderatus animus, adeo perseverans, quin tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Vtrum putas, Palinure, beatiorum esse, vel me, qui pauperissimus sum omnium, qui nihil præter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel Plutonem, tam latum tamque immensi regni tyrannum? Intelligo, etsi taceas, quale de hoc sis iudicium prolaturus. Crede mihi, minime meum cum suo statu commutarem. PAL. Quare? CHA. Quia letus ago, & summa cum quiete. Non ullius rei ullam gero, nisi transuehendi hæc huc descendentes animas, & conseruandi incolumem hunc faselum meum, sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me grauet. Quum enim propter neuustatem fatiscat aliquando remis, curare me oportet ut restituiatur integritati suæ. quare eum consuo sapius & obstruo si quid rimarum est. hæc omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis diuitijs suis, ac regno tanto nunquam letatur, nunquam quiescit: tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus. Implacatum semper habet ubique animum hinc feritur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris. huic mandat, illum terret, alios acciri iubet. Metum illi om-

nia incutiunt: nunc terræ hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne vlla ex parte irradiet regno suo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret Auerna atq; labefactet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, inuictum summo curru peragrarè omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendere etiam in superum orbem, circumire terras, peruestigare quodcunque periculum perferre posset, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quæ quum multis in locis, tum maxime ea solet efficere in terris Sicilia, quæ magis etiam eum terrent propter magnas reluctationes Typhæi gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre cælo, iniecere superi eius corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & grauatus conatur sæpe se attollere, impositaq; sibi reijcere: promdeq; magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca nostra concutiat grauiter & tremefaciat. Cogita nunc quàm leia & optanda sit fors huius in rni tyranni, cuius tot diuiditur animus curis, tot propellitur tumultuationibus: quem tot oporteat præcauere pericula, tot dispensare ministeria, omnia percensere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel alijs gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc vno collige eius felicitatem. Nam si me deficere contingeret huic nauiculario ministerio, quod ita necessarium est ut vides, necesse esse eum vices meas subire: ne alioquin deficiente portitore, regno suo malè succederet. PAL. Hoc profectò non modò verum esse video: sed manibus etiam ipsis (ut aiunt) tango. Nam ea nocte qua aliàs somno grauatus è puppi in mare excussus fui, id continuò sensit Aeneas meus, qui errantem sine magistro nauem intelligens, gubernauit eam tota ipsa nocte, non indignatus quòd quæ

sceptum

sceptrum gestare solebant, remum etiam manus attrecta-
rent. CHAR. De magno eius germano nihil loquor. non
me latet, quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id præ-
cipuè scio, quum temeritate Phæihontis totius penè orbis
conflagrasset, quantum tunc regno suo iniuit, quantum to-
ta cæli mœnia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis
corrueret, explorauit. Prætereo tertium fratrem, modera-
torem vndarum, cuius plurimæ etiam ac maxima cura non
facile explicari possent, sed præsertim quæ sub illa quoque
Phæihontea conflagratione ad summum penè usque exis-
tium cum toto regno suo eum affecerunt. PALIN. De hoc
possum, quod oculis meis vidi, asserere testimonium. Vidi-
quidem tempore illius quam supra retulit, horrendæ apud Si-
ciliam tempestatis, commotum grauiter Neptunum, & ex
alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, &
increpatis acriter eis pro tanta suscitata tempestate, placasse
ocys omnia, atque tranquilla reddidisse. Quod argumen-
tum præstat mihi euidens plurimarum, vt inquis, ac maxima-
rum, quod omnia in latissimo imperio suo paria sint, cura-
rum suarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putasne iam beas
tam esse tyrannorum vitam? PALIN. Minimè. CHA.
Optarèsne viuens eorum sortem? PALIN. Vt quid opta-
rem, in quo nihil omnino optandum esse manifestè intelligo?
CHAR. Ergo certè eos arbitraris miseros? PALIN. Non
miseros modò sed omnium etiam miserrimos. CHAR. Mi-
rū quòd modò eos tanta frui beatitudine prædicabas. PAL.
Quid mirum, si cæcus laudet tenebras, quas postea luci re-
stitutus damnet? CHAR. Vis vi & alia eorum mala tibi
referam? PALIN. Restant item alia? CHAR. Et alia,
& grauiora. PAL. Quid audio grauiora? haud vnquam
istud credam, posse his quæ modò dixisti, grauius aliquid

M m m m 5

addij:

addi. CHAR. Credes quum audieris. PAL. Dic ergo. CHAR. Vides ut appropinquamus iam ripæ. non possunt longiora tecum iam facere verba. PAL. Rogo te, mi Charon, ne fallas avidissimam expectationem meam. CHAR. an cæterarum umbrarum quas in litore reliqui, avidissimam etiam expectationem vis ut fallam? PALIN. Non diu moraberis, perge, o mi Charon. CHAR. Imò diutius quàm soleo, demoratus sum: sed lentus etiam nauigavi propter te, cuius confabulatione delectabar. PALIN. Age, ergo, ut facis, lentiozem protrahe nauigationem, ut quæ reliqua sunt dicenda, prosequi possis. CHAR. Ea tandem est tibi audiendi cupiditas? PALIN. Tanta. CHAR. Morem tibi geram: quæ in re illud te scire velim, quod^h plurimùm miseram reddit mortalium vitam instabilitas scilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in viua quisquam sibi polliceri queat. Quomodo is beatus censetur, cuius summam quantumvis & plenā beatitudinem minima omnis disturbatio violare & auferre potest? Sanè quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia sint, nulla tamen infirmior fors est atque mutabilior, quàm tyrannorum, quorum etiam quò maior sit exaltatio, & sublimata magis status altitudo, magis est proinde, quum mutari eos contingit, casus & ruina. Inde tantæ tyrannorum proditiones, euersiones, trucidationes, ut nemo eorum ferè vnquam euaserit, qui non vel regno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pessima morte casus vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optarit, quæ pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristi postea tamq̃ amaro sine consummatur? Horret animus dicere. Nam ne credas ijs tantum mortales subiectos malis esse, sensimus & horum magnam partem aliquando nos inferri, licet tam valida nobis &

munia

munita sit ciuitas, tam firma & præpotens, atque omnibus
 undique præsidijs circumsepta. Non possum sine dolore me-
 minisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus hæc
 regna penetravit: perfregit fores, inuasit regem, exterruit
 reginam, quàm & antè socij eius rapere adorti erant, abs-
 traxit Cerberum, vinctumq; eum catena tum magna vi in or-
 bem duxit, concussit loca omnia trepidare omnes umbras at-
 que ipsos iudices fecit: me quoque non modicum læsit, quem
 erepta cymba conto hoc meo percussit, impulsuq; graui-
 ter in mediam paludem exturbauit. Timui equidem tunc des-
 solatum iri barathrum totum. Credidi tunc supremum Plu-
 toni finem aduenisse regni sui: neque minùs illum eum coniu-
 ge in prædâ duci ad superos, quàm tartareum canem: sed
 paulò humaniùs eum eo actum est, quàm opinabar. Nam tan-
 dem sibi ac regno sub benè consultum est: neque tamen ita
 consultum est, quin tricipiti custode suo, qui tam pernecef-
 sarius erat, spoliaretur. Quòd si opinionem meam, quæ com-
 munis erat fata cœquassent: tunc cernere fuisset, vtrum bea-
 tior vel meus vel Pluionis tanti regis status esset. Ego quidem
 nihil ambigo, priuatus fuisset hac nauicula: hoc enim has
 beo tantum quod adimi mihi possit. priuatus etiam fuisset re-
 ge meo: sed quotquot alios voluisssem reges, proculdubid in-
 uenisssem, qui ministerio meo indigentes, seruitium meū pers-
 libenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri fecisssem, quòd
 pro vetusto & attrito, qualem hunc intueris, nouum mihi
 & magis solidum lembum acquisisssem. At Plato quantas
 opes, quantos honores, quantum regnum amisissset? quan-
 tam in egestatem, quantam in calamitatem decidissset? Qui
 neque par aliud regnum, vti parem ego vel meliorem nauim:
 neq; parem alium famulum, vti parem ego vel meliorem do-
 miculum inuicissset. Excedo iam modum dicendi: sed si tem-
 pus sit.

pus sineret, narrarem & quibus olim curis vextus, quanti-
 que timore percussus propter bella Gigantum fuit summus
 Olympi rector: cuius narratio maiorem etiam augetur eo-
 rum quæ supra dixi, malorum confirmationem. PALIN.
 Haud opus est exemplis mihi Nam nemo mortalium fuit, quæ
 maiora quam ego vnquam viderit eorum malorum exempla.
 Quid enim extitit his temporibus Troiano rege maius? quid
 opibus suis cumulatus? quid operibus munitus & pulchrius?
 & quid demum exitu tantorum bonorum tristius? quid cru-
 delius? quid flebilis? Vidit infelix pater tam arduum & lon-
 gum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit euer-
 sam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem coniun-
 gem, captiuas nurus & filias, populationem tantarum di-
 uitiarum: ipse quoque, quod vltimum restabat illi senectutis
 sue solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima mora-
 te consumptus est. CHAR. Quis melius me hæc nouit, qui
 cunctos hac scapha transuexi? A quibus & omnem calami-
 tatem suam seriatim perdidici. Notus est mihi abunde Prias-
 mus, cuius cognito acerbo casu non potui non dolore. Notus
 est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot
 filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello
 perierunt Troiani pariter & Graii duces. Nota est infinita
 quæ tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore
 longiorem interfectorum multitudinem huc descendisse, quam
 illo: quo ita lassatus fui, & præ multitudine omnibus trans-
 uehendis minime hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est
 tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu subie-
 ctas oculis tuis habuisti? Quod si pro angustia temporis li-
 ceret (iam enim video propius nos applicare ripæ) narrarem
 & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam ma-
 gis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum quod
 cetero

tertiò scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse vn-
 quam tyrannorù huc descendentiũ (descendunt porrò om-
 nes) qui non vel alicuius veneni infectionem, vel magnas vl-
 cerum cicatrices, & sanguinolentæ alicuius mortis horrida
 signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necas-
 tos, confossos, eruentatos, trucidatos. PAL. Quis nunc se
 tantis in malis tyrannum vnquam esse optabit? quis imperia
 assequi quæret, quæ iam certius certo cognosco magis fugien-
 da esse, quàm Medusæum caput? CHAR. Audisti quibus a-
 pud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ
 hîc apud inferos grauiora etiam illis parantur, perhorresce-
 res & longè magis eorum sortem. PAL. Ergo & alia hîc
 tyrannis parantur? CHAR. Credis, Palinure, scelera quæ
 pairant mortales, hic aliquando impunita esse? PAL. Hoc
 modò animaduertebam. CHAR. Animaduertendum est ia-
 giur tibi, quodecunq; in vita peccatur, pari demùm post mór-
 tem & respondente peccatis pœna puniri. Nā vi capias quod
 dico: si tu, Palmure, artem tuam nauiculariam viuens malè
 exercueris, si in dominum tuum mali quicquam vel cogitas
 ueris, vel commiseris, si inaudiens dicto suo extiteris, inuenies
 hic tibi præparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. PAL.
 Nihil profectò, Charon, scio quod malè egerim, vel in domi-
 num meum peccauerim, nisi somnolentam illam dormitatio-
 nem meam, quæ negligentius certò quàm debebam, me gressi.
 Nam magno in periculo nauim simul & dominum quem ve-
 hebat meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior meliùs
 sibi consulisset: sed pœnarum satis tum ob hoc crassum pec-
 catum meum etiam in vita recepi. CHAR. Recipies etiam
 in morte. Ibis enim quum è nauis dimisero, ad seueros iu-
 dices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Du-
 cent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina
 tua.

tua. Vidcor verò videre quali te iudicabunt pœnæ subijciendum. PAL. Quali? CHAR. Pœnem peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaueris, æterno etiam te somno damnabunt. PALIN. Dormiam ergo in æternum? CHAR. Ita puto: nisi grauius sit aliud peccatū tibi. PAL. Sic mites habeam iudices, vt non sit grauius aliud mihi. CHAR. Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. PAL. Non hæc grauis pœna mihi videtur. CHAR. Neque asinis etiam & bobus: at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris grauisima existimatur. PAL. Quas verò, dic pœnas perferent tyranni? CHAR. Audis tot clamantes & lamentantes voces? tot horribiles planctus? tantum stridoris ferri? tot tractus catenarum? PAL. Delectabat me adeò fermocinatio tua, vt his minimè animum intèderem. Sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore pœnæ aures meæ sustinere non possunt? CHAR. Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vita carcere quæquam incluserint, spoliauerint, flagellauerint, trucidauerint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, delinæati sunt etiam ab incorruptis iudicibus ad perferendas pares pœnas. Idèò teterrimis quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, cæsi membratim, ac mille atrocissimis mortibus eruentati, tantos edunt quantos audis gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque eiulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an his pœnis plectuntur qui magni atque primarij tyrannis assisunt? CHAR. Prorsus ijsdem: nam suasu & consilio eorum maxime committunt tyranni scelera sua. PAL. An & in vita illi beati? CHAR. Non secus ac tyranni quibus assisunt: nam ijsdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in eos populorum odia, maiora etiam inter se, eadem cura, eadem pœ-

sem pericula: & quod miserabilius est, deijciuntur sæpe à tyrannis suis, & vel carcere, vel morte aliquando pessima afficiuntur. PAL. Tanta est ergo, tamq̃ generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus esse putas hominū sortem, quæ beata duci possit? CHAR. Imò beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. PAL. Quos perraros? CHAR. Qui amore virtutis & literarum contempserunt cætera Mundi bona: qui se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conseruantes, exiulerunt animum aliis ad gustandam diuinam excellentiam, humana quasi sordida & abiecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis tamq̃ iucunda res est, vt incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est eius possessio, vt summâ quadam vbertate ditet possessores suos. quam qui verè est assequutus, nihil præter literarum studia dulces, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum præ dulcia sibi bona stabilia, perpetua, incorrupta præeligit, custodit, amplectitur. Reliqua verò mundi, supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibilia suco, mendaciore hilo, inaniora hila, ieiuniora papi volantibus, fugit, contemnit, abijcit, conculcat: contentusq̃ seipso, ac honestissimis suauissimisque studijs suis, totum nihili mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & iucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamq̃ stultas, & vltro sibi quasitas anxietas, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes curas. Nemini nocet, nemini molestus est. Laudant eum omnes prædicant, admirantur, beneuolentia complectuntur, fauore prosequuntur. Quam verè hic beatus est, qui conscientia sua innocentia & integritate fruitur? Quod primum est, & dulcibus omnibus, bonus se gurusq̃ sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur,
non

non timet largas (quibus caret, quasq; nihil facit) diuitiis sibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunq; se ladi, qui nec quenuquam se lassis certò intelligat. Quàm vere hic felix est, qui tot tantisq; semotis curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, sibi semper alijsq; iucundus, lætatur semper, & omnibus quorquor sunt mundi honestis, & his etiam quæ cælibum communes sunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusq; deditus studijs, contemnat omnia, contemnensq; omnia possideat. Nam is possidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deficiat. Porro illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens autem nihil, contemnit omnia: contemnensque ita id assequitur quod desiderat. Desiderio verò suo frui, ea deum vera & sola beatitudo, beatorumq; omnium plenitudo est. PAL. Hi ergo quum nihil mali egerint, pœnarum etiam nihil patiuntur. CHAR. Nihil prorsus, imò propter transactam bene vitam, meritum magnum assequuntur. PAL. Quod? CHAR. Vel cæli sunt incolæ communicantq; æternum illis cœlestibus bonis: vel si hunc descendunt, mittuntur in Elysium: qui locus est quietis ac deliciarum, ubi sedes fortunata, campi aperti, lati, omnium omnino pœnarum expertes. PAL. O si mihi ad mortales redire aliquando contingeret, inclamarem quàm magna possem voce, admonerem de suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam laborum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones, puerasq; iudicia: sed quàm maximè increparem, qui vel magistratu quopiam magno vel imperio ceteros anteedunt: ostenderem tanta quæ antea ignorabam sed te docente nunc intelligo, mala eorum grauissima, dictu horribilia: reuocarem omnes à viijs, ab inferendis iniurijs, ad meliorem victum, à superflua agendarum rerum cura: incensderem

derem desiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædica-
rem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, grauiter, ca-
stigate & viuendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum
tot caduca, & somni cuiusdam vel vmbra magis similia mun-
di bona: inuitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercita-
tiones, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem di-
uinæ bonitatis. CHA. Et recte sanè: sed vides nos ripam
attigisse, egredere iam. PA. Et iam egressus sum. Ad iudices
eo. Placidam opto tibi semper navigationem. Salue, ô Chæ-
ron, & vale. CH. Et ego ad reliquas vmbra redeo. Placia
dos opto tibi semper iudices. Salue Palinure, & vale.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a CITERIORE hac ripa errantem.] Secus inferno-
rum amnium ripas eos vagari alibi docuimus, qui sepultura ca-
rerent. b Desolatio Troiæ.] De ipsa Troia atq; eius exciditio
annotauimus quædam in libro de Sacrificijs. c Propter He-
lenæ raptum.] Helena publica pestis Asiæ & Græciæ, vt cu-
ius gratia tam atrox & diuturnum bellum cum tanta hominum
& rerum impensa pugnatum sit. d Non est tam magna vt
existimas, Palinure, eorum beatitudo.] Commendationem
vitæ priuatæ ac mediocris, quæ omnium maximè tuta est, cum
regum & diuitum vita sit contra plena miseriarum, metus, ti-
moris, curarum & insidiarum hic habes, tum apud Euripidem
in Iphigenia, & in Aulide. Multi enim ex principibus foris ac
inuissecus beati apparent, sed reuera non sunt, imò miseris æ-
tatem agunt, quàm etiam infimè quig; e Quàm dulcem es-
se arbitraris amicorum inter se, & æqualium pacem vi-
tam.] Cicero l. Officiorum: Nihil amabilius, nec copulati-
us, quàm morum similitudo bonorum. in quibus enim eadem stu-
dia sunt, eadem voluntates, in his fit, vt æquè quisque alio
delectetur, ac seipso, efficiturque id, quod Pythagoras vltimum
in amicitia putauit, vt vnus æquè fiat ex pluribus. Ha autem

Nnn
necessi-

necessitudines sunt communes eorum utriq; quibus uterq; cum altero æquè deumitur. Idem Cicero in lib. de Amiciis Laelius Recordatione nostræ amicitie sic frvor, ut beate vixisse videar, quia cum Scipione vixerim, quo cum mihi coniuncta cura de rep. & de privata fuit, quo cum domus fuit & militia communis, & id in quo est omnis vis amicitie, voluntatum, ac studiorum summa consensu. f. Frons hominum.] Monemur hic non temere fidem habendam, nec fronti, nec blandiloquentie. Sape enim hæc duo fraudis & insidiarum tegumenta, & incircumspectis ac nimium credulis gravium malorum causa existunt. g. Priuati libertate.] Quamuis innatum sit omnibus hominibus libertatis desiderium, tamen adeo liberitas dulcis est, ut olim legati Spartanorum præfecto Persarum dederint hoc responsum dignissimum memoratu: Seruus tu quidem esse nosti, libertatem autem nondum expertus es, virum sit dulcis, an non: quæ si tibi experta foret, non ut hastis, sed ut securibus pro ea dimicaretis, nobis suaderes. Peteres Romani coluerunt deam Libertatem, ut Cicero lib. 2. de Natura deorum scribit, & authore Linto lib. 24. Sempronius Gracchus pater in Auentino ex mulæ antitia pecunia eadē Libertatis faciendam curauit, diciturq;. Lucianus noster in Encomio Demosthenis, sub finem: Seruius accipiens abiecta libertate, in qua mori est honestissimū. Idem in Gymnasio: Quæ in se comprehensum vniuersam hominum felicitatem complectatur, nempe libertatem dico. Idem de Mercede concludit: Voluptas quæ ex Libertate percipitur, multo suauior est. Erasmus noster in ea declamatione qua Lucianicè responderet: Quid iam dulce, quid iam exoptatum, quam libertas? h. Plurimum miseram reddit mortalium vitam instabilitas.] De instabilitate rerum humanarum, iterum Lucianus in Icaromenippo, circa initium. Hospitalius in epist. ad Franciscum Lotaringum:

Annibal, & Pompeius item, duo lumina, gentis
Quisq; suæ, multas bello retulere coronas,
Collatis ausi toties decernere signis:
Vt uterq; fuit documento, quam nihil vsquam
Perpetuum solet in terris fixumq; manere,
Humanis quam nulla subest constantia rebus.

Deiphobus

[Deiphobus.] Priami filius ex Hecuba hic, Paride in-
verempro, Helenam duxit uxorem: cuius dolo & prodicione &
Græcis, quos illa in cubiculum dormientis introiit, fuit inter-
fectus, de quo Virg. 6. Aen.

Atq; hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora:
Ora, manusq; ambas, &c.

VIRTUS DE A

ARGUMENTVM.

Hic Virtus à Fortuna male habita describitur, lace-
ra & morrens, & quæ nec ad Iouis aspectum adinite-
retur: quæ profecto virtutis species nostræ ætati conue-
nire videtur, ut etiam hi ferendi sunt, qui peregrino cam
habitu effinxere. Et apud Mercurium queritur, atque
ait: Quum pro me dicere vellet Plato, expulsus est. Ci-
ceroni pro me dicere incipienti, M. Antonius gravissi-
mum colaphum in os intulit: destituit itaq; ab omni-
bus amicis, armatorum vim imperumq; timescentibus.
atq; ita relicta, pugnis cæsa, calcibusq; sum conculcata:
atq; ut vides, à Fortuna dilacerata. Adij Iovem, ut iniu-
rias apud eum exponerem: mense toto non sum admis-
sa, roganti mihi deos exeuntes, causam dixerunt, Io-
uem vacare ut tempore cucurbitæ florescant, aut papi-
lionibus alæ concinnè sint pictæ. Rogatq; tandem Mer-
curium, ut causam suscipiat. nam sibi despectæ nudeque
latitandum esse.

Interlocutores.

MERCVRIVS. VIRTVS.

VIRTUS dea per epistolas oravit modò, vè
ad se irem. Eo, ut perconter quidnam me ve-
lit, illicò ad Iovem redibo. VIR. Salve,
Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua

in me pietas atque benignitas, efficit ut non penitus despē-
 sta ab omni cœtu deorum sim. M E R. Expecto quid
 narres: tu modò perbreues narrationes facito. nam edixit,
 ut confestim adseredirem, Iupiter. V I R. Etiāne tea-
 cum nobis non licebit nostras ærumnas exponere? Quos
 igitur habebo ultores iniuriarum, si non modò apud ipsum
 maximum Iouem, verùm & apud te, quem semper in fratris
 locum habui, colui, obseruavi, condolendi facultas nega-
 tur? O me miseram, ad quos confugiam? unde auxilium
 petam? Me quidem, cū ita despiciar, malo esse truncum
 aliquem, quā deam. M E R. Tandem effare, dum præ-
 beo operam. V I R. Viden quā sim nuda & sœda? Hoc
 ita ut sim, efficit Fortunæ deæ impietas atque iniuria. At e-
 ram sanè ornata apud Elysios campos, inter veteres illos a-
 micos, Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Cice-
 ronem, Archimedes, Polycratem, Praxiclem, & eius-
 modi viros doctos, qui me, dum vitam agebant, piissimè
 atque religiosissimè coluere. Interea loci cum iam non pau-
 ci salutarum ad nos aduolassent, euefligio Fortuna dea inso-
 lens, audax, temulenta, procerax, maxima armatorum turba
 confecta atque stipata, properans ad nos, iactabunda: En,
 inquit, plebeia, tūne maioribus dijs aduentantibus non vltro
 cedis? Dolui iniuriam nobis immeritis eo pacto fieri: ac
 non nihil ira concitata, inquam: Neque tu maxima dea his
 verbis me plebeiam efficies: neque si maioribus cedendum
 est, tibi turpiter cedendum censeo. Illa verò illicò in con-
 uitium sese effert aduersum me. Prætereo hic, quas contus-
 melias in me primum dum hæc inter nos geruntur, effuderit:
 idcirco Plato philosophus cepit contra eam, nonnulla de
 deorū officijs disputare. Illa exandescens: Apagite hinc ver-
 bos, inquit. Non enim decet seruos deorum causam suscipere.

Cœperat

Cæperat & Cicero orator plura velle suadere. at ex turba
 armatorum erupit, Mercuri, Antonius præpotens, latera il-
 la sua gladiatoria ostendens, grauisimūque pugnum in os
 Ciceronis iniecit. hinc cæteri mei amici perculsi metu, fuga
 sibi properè consulère. neque enim Polyclethus peniculo, aut
 Phidias scalpro, aut Archimedes horoscopo, aut cæteri in-
 ermes aduersus audacissimos armatos, eosq; prædis atque ho-
 micideijs suetos, bello ad sese tuendos valebant. Ergo me in-
 felicissimam ab ipsu dijs omnibus qui tum aderant, atq; ho-
 minibus desertam, pugnis ac calcibus totam confregère, ves-
 tes meas diripère, in lutum posratam reliquère, demum
 abiire ouantes. Ego verò ita confecta, cum primum licuit,
 conscendi huc vt Iouem opt. max. his de rebus facerem cers-
 tiorem. Iam quidem mihi vt introuissit expectanti, mensis
 elapsus est: dumq; id vt impetrem, omnes deos exeuntes atque
 redeuntes precor, nouas semper aliquas excusationes audio.
 Aut enim deos aiunt vacare vt in tempore cucurbitæ flore-
 scant, aut curare vt papilionibus alæ perpulchrè pictæ adsint.
 Quid? igiturne verò aliquid semper habebunt negocij, quo
 nos exclusas teneant ac floccipendant? Tum etiam & villi-
 cus suscepit curam dudum, ne cucurbitæ siti perrant: nos ta-
 men neq; dijs neq; hominibus cordi sumus. Has ob res te ite-
 rum atq; iterum precor obtestorq; Mercuri, qui semper apud
 deos ipsos interpretes extitisti, vt causam hanc meam iustissi-
 mam atq; pijsimam suscipias. Ad te confugio, te supplex oro.
 In te omnis mea sita est spes atque expectatio. Da quæso ope-
 rā, ne dum à vobis excludor, ipsis quoq; mortalibus sim ludis
 brio. Nam erit quidem dedecus deorum ordini, vbi homuncu-
 li me tametsi infirmam deam floccipendant. MER. Audiui:
 doleo. verum pro petere nostra amicitia vnū admoneo, dur-
 ram nimis atque difficilem causam te aduersus Fortunā su-

scepisse. Nam & Iupiter ipse, ut ceteros omittam deos, cum se ob accepta beneficia nimium Fortunæ debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cælum diu ascensum præstitit: atque ubi velit, valens sua armorum manu eijciat. Quade re, si sapias, inter plebeios deos ignota, quoad Fortunæ odium extinctum sit, latebis. VIR. Aeternum latitandum est. Ego & nuda & despecta abeo.

EPIGRAMMATA

LUCIANI.

Λυκιανὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Λυκιανὸς τὰς ἔργα, ² παλαιὰ μὲν τι ἀδύνα,

Μὲν ἂν ἄνθρώποις καὶ τὰ δουλεύοντα σοφά

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις ἀνεκδιόγου νόημα.

Αἰν' ὅσον θαυμάσιον τὸ ἐνίοις γένος.

Lucianus in suum ipsius librum.

Iacobus Micyllus.

Lucianus scripsi hæc, antiquaque stultiaq; doctur:

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapiens.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno:

Sed ridens, eadem, hic eleuat, ille probat.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

² παλαιά.] Non solum antiqua significat, sed etiam fabulosa, farva, lenia, qualia sunt quæ nimis vetustate obsoleta sunt, quo sensu hic accipitur hæc vox: sic & apud Aristotelem sæpe, Hoc epigramma sic verus Alcibiades.

Stulta quidem in speciem lusi, sapientia quando

Nil humana aliud quam mera stultitia est.

Haudquaquam est homini certe perfectio mentis:

Approbet hæc aliquis, rideat hæc alius.

εις αλώττες τῷ αὐτῷ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον ἴδ' ὦρ' ἄλλων ὁ μινίππς,

Αἰσχρὸς ἄς ἀκρατὴς ἐξέχειρ λαπάνας.

Ἀλλὰ μιν ὀκτῖμων πατρικὸς φίλ' ὥς ἐνόησε

Ἠδ' ἡ καρφαλὴ τέρωνον πνίχ,

Καί μιν λαρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν

Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, νόμ' ἐπιμένια δῖς.

Αὐτὰρ ἐπὶ θέρωνι παρ' ἡπιδας ἦλθε πλῆτ'

Αὐτίκα τοῖς αὐτοῖς τρέφει' ἐν λαπαύνας,

Γαστρί χαεῖρόν' ὅσ' ὅσων χάειν ὁ κατὰ κόσμον.

Τῇ δ' ἐπὶ πλοῦ μιανὰν γαστέρα μαργασίην.

Οὕτω μὲν θέρωνα τὸ δούτρου ἀμφεκάλυψε,

Οὐλομένης δ' ὡς ἰνὸς κύμα παρὶ ῥόδιον.

Εὐκτῖμων δ' ἐδάκρυε τὸ δούτρου ἐν ἱτι λείων,

Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς τρεῖνα τε καὶ θέλαμον.

Εἴρω δ' ὥς ἐκ' ἐστ' κακῶς λιγυμήμον ἄνδρα

Τοῖς ἰδίοις ἐν πλοῦσι ἐν ἀμοτέλοισι.

In Theronem prodigum. Eiusdem.

Luscinius.

Quum iuuenis Theron bona, filius ille Menippi,

Patria inexhausta perderet ingluvie:

Diues opum quidam dolet hinc accedere duram

Pauperiem, patri iunctus amicitia.

Et miserum lachrymis sic consolatur obortis:

Sume animum, dos est en tibi summa gener.

Ille ubi iam præter spem partas, sorte nouata,

Sensit opes, præscum concipit ingenium.

Omnis in hoc labor est, ventri ut famuletur inertī,

Per phas atq; nephas, sic periisse iuuat.

Hinc inopem rursus socer arguit, omnia retrò

Dum fluitare videt, forteq; lapsa simul.

Nnnn 4

Iamq;

Iamq; madent gena, & luctu miser omnia complet,
Nec Theron, sed dos iam dolet, & soboles.

Hec nimirum serò didicisse iuuat, alijs non

Esse bonum, quisquis non fuit ipse sibi

ANNOTATIONES.

Dementem esse, qui frugi sibi cum futurum sponder, à quo res familiaris per summum dedecus iam olim profusa est. Veluti cum innumeris, tum maxime hoc presentis exemplo discamus licebit diuitis, qui filiam cum amplissima dote, perditio iuueni elocauerat. Magno nimirum suo malo discens, quanto periculo peifido fidamus.

a θήρ.] Thero, Menippi filius. b εἶς.] Sui. c μαρ-
γώρως.] venereq; libidini, quæ gula turpior ac fadiore est.
d πεινὸς κύμα.] à naufragijs translaturum. e ἰδίους.] bonis,
εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, ἢ πάντα^a παρέχεται ἡμᾶς,

ἢ μὴ, ἀπ' ἡμῶς αὐτὰ παρέρχονται.

In vitam humanam.

Venatorius.

Omnia nos fugiunt, nil non mortale tenemus :

Et si non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

ANNOTATIONES.

Indicat parum cordatos esse, qui se credant caducis ijs rebus, quæ nobis sensim, nolentibus aliquando eripiuntur, sicut nos tandem mors vicissim illis subducit.

a παρέχεται.] cum mortales omnes simus.

εἰς ἀνταρξίαν.

Ὅς τὰ βιολήθη, τῶν σὺν ἀγαθῶν ἀπόλαυ.

ὡς δὲ βιωσόμεν, φείδω σὺν κτήνων.

Ἐπὶ δ' ἀνρ σοφὸς οὐτ', ὅς ἄμφω ταῦτα νοήσας,

φείδοι ἢ διαπάνη μετρον ἐφ' ἑρμόετο.

In sufficientiam.

Venatorius.

*Vtere diuitijs, veluti iamiam moriturus:**Ceus sis victurus, tu quoq; parce tuis.**Ille sapit verè, qui res perpendit vtrasque:**Parcus erit certo tempore, largus erit.*

ANNOTATIONES.

Huius epigrammatis priores duos versus vertit Ausonius, apud quem Menandro adscribitur. Quo docemur, in dispensandis opibus, & mortis certissimæ futuræ, & vitæ incertum producendæ habendam esse rationem: ne videlicet tenacius conseruemus, aliquando post mortem reliquenda: aut inconsulto profundamus, futuris vñibus conseruanda. Nam id posterius etiã Paulus prospiciendum admonet 2. Corinth. cap. 8, dum ait: Benefaciendum esse alijs, non vt illis sit relaxatio, dantibus autem angustia. Hocrates ad Dominicum: ἔδδ' τὸν πλεόντων παροικίους ἡγάπα, ἢ καὶ ἡπύλας μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητὸς, ἐπεμελέετα δὲ τῶν παρεχόντων ὡς ἀθάνατος: id est, neq; immodice diuitiarū cupiditate tenebatur, sed presentibus fruebatur, vt mortalis: parta verò conseruabat, vt immortalis. Φάδεο flexū habet Ionicū imperatiui in voce passiuā, loco cuius cōmunis lingua habet φάδεσθαι.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττεσθαι, πᾶς ὁ βίῃ βραχύς ἐστι.

Τοῖς δ' ἀκακῶς, μίαν νύξ' ἀπληρὸς ἐστι χρόνῳ.

Vitus Amerp.

*Felici brevis est etiam longissima vita,**Nox ingens miseris temporis vna mora est.*

ANNOTATIONES.

Versiculi apti & verissimi. Qui vitæ huius delicijs ita fruūtur, vt nulla intercidat calamitas, breuissimè omnium viuunt. Rursus qui in erumnis degunt, diutissimè, vt verū sit quod ait ille: O' nox quam longa es, quæ facis vna senem. Et Comicus senex, quem morè impatientia plurimūm torquebat: Dum molimur, inquit, dum comēmur, annus est.

Nnnn 5

Οὐχ

Ὀὐχ' ὁ ἔρως ἀδινᾷ μερόπων γένει, ἀν' ἀνοδόντι
 Ψυχᾷς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφρων.

Venatorius.

Non amor innodat mentes hominum, sed amorem.

Criminis accusant, mens quibus est misera.

Distichon clarum, nihilq; habens difficultatis.

Ὁ καὶ χάρις, γλυκύτερα. ἢ τὸ βραδύν.

Πᾶσα χάρις λεπτὴ, μὴ τὸ μέγεθος χάρις.

Ansonius in Epigrammatis expressit.

Luscinus.

Munificus gratare citò, quò dulcior adsit

Gratia: nam longa mox perit illa mora.

ANNOTATIONES.

Erasmus meus in adagio, Bis dat qui citò dat, distichum planum facit.

Gratissimum est officium, quod præstatur in tempore. Contrà intemptium officium plerumq; molestū esse solet. Igitur qui gratificari volet amico, ne differat beneficium. Non enim de nihilo dicitur, Bis dat qui citò dat. Est enim (authore Seneca) ingratum beneficium, quod diu inter manus dantis hæsit. Plautus:

Nihil differt ab inimicitia, intemptiua beneuolentia.

De cessatoribus amicis extat elegantissimus apologus Aescopi apud Gel. lib. 2. cap. 29.

Φαῦλον ἀνὴρ, μὴ δὲ δὴ τερημύθῳ, ἅς ὁρ' ἀπάσας

Ἀνθρώπων τὰς χάριτας, ἅς λυγρὸν ἐξήχας.

Luscinus.

Rimarum plenus perdit tua dona scelestus:

Si sapias, integro vina reconde cado.

ANNOTATIONES.

Innuat hoc distichon, non aliter perire omne beneficiū, quod in hominē improbum & ingratum confertur, atq; si in vas perforatum effunderes. Planū fir ab Erasmo in Proverbijis, cribro aquam haurire, & inexplabile doliū.

Α' ἰσθ'.

Ἀνθρώποις μὲν ἴσως λύσεις ἄπορ τι ποιήσῃ.

Οὐδέ τις ἔτι θεὸς ἐστὶ κογιζόμενος.

Bergius.

Improbe mortales quamvis tua crimina celes,

Fallere cœlestes non potes ipse deos.

ANNOTATIONES.

Quamlibet tandem homines improbè & sceleratè agendo fecerimus, Deos tamen ne cogitatione quidè fallere possumus.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον ἔργον

Ἀνθρώποις καθαρόν, α ψευδομένους φησὶν.

Οὐ γὰρ ἔστι ὥς ἐχθρόν περὶ φιλανθρωπίας, ἀλλ' ἀγαθόντις

ὡς φίλον, ὅτι ἐν τῷ πλείονι φιλανθρωπία.

Obsopæus.

Nil homine inuenit natura nocentius illo,

Quàm qui sinceram fingit amicitiam.

Non hostis vobis vlrâ, sed habetur amicus,

Talis: & hac ista lædimur arte crebrò.

ANNOTATIONES.

Fucato amico, & amicitiam simulante, nihil est vltius quam pestilentius ac nocentius. Alia enim mala, priusquam lædant, nonnihil minantur, veluti prognostica illa vulgaria tempestatum. Domus culture, crepitu futuram prænunciant eladem. Canes prius latratum edunt quàm mordeant. Sagitte per aëra strident antequàm feriant. Scorpiones ante ictum lambunt. Serpentes sibilant. Ab aperto inimico caueri potest, at mentiens amicitiam caueri non potest.

a ψευδομένους.]simulantis. b ἐν τῷ πλείονι.] hoc παρὰ.

εἰς μυστήριον.

Ἀρρήτων ἐπέων γλώσση σφρηγὶς ἐπικέσθω.

Κελεύει γὰρ μύθων, ἢ ἐλάγων φωνάκων.

Obso.

Obsopæus.

*Fac arcana premat tacita custodia linguae,
Sermonum custos est mihi maior opum.*

ANNOTATIONES.

Linguae petulantia non parùm multis cereum attulit exitium, proinde moderanda est, & audienda nobis Minerva apud Sophoclem Vlysseni sapienter & salubriter admonens. Silendo nemo peccat, loquendo persepe. Xenocrates interrogatus, quid solus linguam suam cohiberet? Quia dixisse me, inquit, aliquando poenituit, tacuisse nunquam. Ab hoc epigrammate non discrepat Hesiodi sententia:

Γλώσσης τοι, ἡσσωρὸς ἐν αὐτῷ ῥά ποισιν ἄριστος.
Φειδωλὴς πλείων ἢ χάρις κ' ἔμπερον ἰσσης. id est,
Optimus est homini lingua thesaurus, & ingens
Gratia quae parvis mensurat singula verbis.

Πλεῖστον ὁ τῆς ψυχῆς, πλεῖστον μὲν δὲ καὶ ἀληθὺς,
Τ' ἄλλα δ' ἀέχεται αὐτῷ πλείονα τῶν λιτάνων.

Τόνδε πολυκτείνουρον, καὶ πλεῖστον δὲ δινάουρον.

Κλέισιν, ὅς κε ᾄδῃ τοῖς ἀγαθοῖς δυνάται.

Εἰ δέ τις ἐὺ ψύφους κατατύνεται, ἄπορον ἐπ' ἀλλῷ
Σπρωγνέειν αἰὲν πλεῖστον ἐπαγόμφῳ.

Οὐτ' ὁ ποῖα μέλιστα πολυτρήσις ἐνὶ σύμβολοις
Μοχθήσει, εἰτέρῳν δριψομήνῳ τὸ μέλι.

Sleidanus.

Nobilis est animi thesaurus, nobilis ille

Postrema quisquis parte locabit opes.

Dives erit verè, qui fidos inter amicos

Largiter effundit parva labore bona.

Sed genium quisquis defraudat, opesq; tenacem

Congruit in testam, quo numerare queat,

Qualis

Qualis apes, frustra studio complebit auaro
Vascula, mox fuco diripiente fauos.

ANNOTATIONES.

Animi diuitias veras esse, & cum rectè dici diuitiè, qui verum diuitiarum vsum norit, hoc epigramma inuit.

a ἐχέω αὐτῶν.] virtutes, præcipuè σωφροσύνη & frugalitas.

b πλείονα τῶν κλεινῶν.] quæ possessionibus & facultatibus copiosiores potioresq; sunt. c οὐ ψήφοις.] calculis, rationalibus.

d ὁμοία.] veluti. e ἐκείνων.] heredum, furtim plerumq; & eorum qui testamenta subiiciunt.

Ἀγρὸς ἀχαμνίδος ἡνὸς μιν ποτὲ, νῦν δὲ μενίππου.

Καὶ πάλιν ἐξ ἐτέρου, βυβλῆμαίς ἐστίν,

Καὶ ἥ κεν ὁ ἄλλος μὲν ποτὶ ἀγρὸν, καὶ πάλιν οὐτὶ

οὔτε καὶ ἐμὶ δὲ ὅλος ἐδεδόξεν, ἀλλὰ τυχὸν.

Vrsinus Velius.

Fundus Achæmenidæ fueram, nunc cedo Menippo,

Mox alium rursus, mox aliumq; sequar.

Viq; suum hic credit, sic me prius ille putauit:

Sed me, fortuna sum, quia nullus habet.

ANNOTATIONES.

Nulli certam esse vllius rei possessionem, sed omnia esse fortunæ, ptobat agello quodam Achæmenidis, cuius subinde alius atq; alius erat possessor. Ager, inquit, fui quondam Achæmenidis, nunc me possidet Menippus. Mox hoc relicto, alium quæram dominum. Achæmenides me suū esse putabat, idem credebat & Menippus, proprietatem nemo vendicabit, nam pro fortunæ arbitrio nunc hunc nunc alium fortior dominum.

a ἄγρο.] putabat. b ὅλος ἐδεδόξεν.] Natura quidem nullæ pariam esse, nec domum, nec agrum, ostendit Plutarchus in commentario de Exilio.

Μὴ πλώωρ, φίλ' ὦ θεῶν, φίλ' ὦ μακάρεσσιν,

Καὶ σὺν ῥηϊδίῳς ἂν ἐκλυον ὀξυμύς.

^b Ἀνθρώπους, ἐδ' ἄς ἔτι σοι φίλ' ὦ, ἂν, ἅμα πάντα

Εὐθραῖ, ^c τύχης τὲ ῥοπαῖς συμμιγὰ ἀπομόνα.

Vitus Amerpach.

Si non delinques, tibi dij & homines q̄ fauebunt:

Præstabunt faciles, quæq̄ præcatus eris:

Ast ubi peccaris, cessat fauor, omnia plena.

Sunt odij, facta & fors aliena tibi est.

ANNOTATIONES.

Felicib, amicos esse innuit & deos & homines: contra infelicibus, & impingētib, in aliq̄ infortuniū seu damnū, nullos. Hoc est πρῶτῃ, labi & impingere in dānū aliq̄.

^a ἐκλυον.] audiunt dñ. ^b αὐτῶν.] Theognis: δὲ ῥῆθ' ἔχουσιν ἑμὲ πολλοὶ φίλοι. Ovidius: Si fueris foelix, τύχης πᾶ ῥοπαῖς.] nec aut illuc inclinantis.

Ἡ βραδύτης βολὴ, μὲν ἀμείνων, ἢ ἡ ταχὺς.

Ἄλλῃ ^a ἐφελκυστῆν πλὴν μετάνοιαν ἔχει.

Sleidanus.

Sit mōra consilijs. Nam si moderamine tractes,

Prosumt: ut stultè præcipitata nocent.

ANNOTATIONES.

Meditatū & lentū consiliū, celeri & præcipitata in cogitantia esse præstabilis: hāc comes sequitur pœnitudo:

^a ἐφελκυστῆν.] eam statim à tergo sequentem.

Ἐξ ὧν αὐτὸς μοχλοῖς ἐκλύεται αὐτὸς αὐτὰς

Γράμμασι δὲ συνίσταται.] ἢ διὰ λέξεσι βροῦν.

Volaterranus.

Sex horæ tantūm rebus tribuuntur agendis,

Vivæq̄ post illas, litera sibi monet.

ANNOTATIONES.

Luciano hoc distichon in Græco Epigrammatū codicē vetustissimo tribuitur, quod ita Max. Planudes exponit. Ad sextam, inquit, dici horam operari & laborare de-

re decet, post hanc ad cibum procedere, quod etiā manifestatur per notas & literas horologii. Nam si Græcas literas, quæ septimam, octauam, nonam & decimam horam significant, hoc est, Ζη, θ, ι coniungas, verbum Ζηθι exprimis, quod viue significat Latine; ac si dicas, edas ut viuas, hoc est, ut ille ait, φάγε ινα ζήσῃς. Vel id potius innuit, ad sextam vsq; horam laborandum, quæ & propterea melior diei pars esse videtur. Vnde & Paulus Iureconsultus lib. 1. ad edictum scribit, cuiusq; diei maior pars horarum est septem, primarum diei non supremarum, quæ verba habentur in Pandectis, titulo de verborum & rerum significatione. Iuxta hanc sententiam & quidam Virgilianum illud esse existimant:

Nunc adeo melior quoniam pars acta diei est. Martialis de his vulgaribus horis loquens, prima diei parte, quæ melior à Virgilio dicitur, solitos Romanos feriis rebus vacare ostendit: Sexta, inquit, quies lassis, septima finis erit.

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν, καὶ πὲς ὁρόμων ἀμβλὺς ὑπάρχεις.

Τοῖς πρὸς σὲ πρῶτα, καὶ πρῶτα τὸ σῶματι.

Luscinus.

Dum pedibus piger es, cursu superabere: si non

Bucca vorax tibi iam currat, edantq; pedes.

ANNOTATIONES.

Cursorem citò comedentem, & tardè currentem hortatur, ut deinceps pedibus edat, & ore currat, ut in Olympico certamine victor esse possit.

εἰς ἀδελφάτων

Εἰς τὴν μάτῳ νύκτας δέμας ἰνδιδόν, ἵσχει τέχνης,

Οὐ δύσασαι δυσφύλιν νύκτα καθηλιάσαι.

Sleidanus.

Aethiopem quid stulte lauas? Nam splendida nunquam

Nox fuerit, lumen Sole negante suum.

ANNOTATIONES.

In frustra laborantem, & impossibilia aggredientem. Quicquid enim natiuum, id haud facillè mutatur. Cæcærum καὶ θηλιάσαι, ἁπρὶε significat, sole illustrare.

Οὐτὶ χίμαιρα τοῖδ' ὅρ' ἔπειν καὶ δ' ὅμιρον,
 Οὐκ ἀγέλη τᾶύρων, ὥς ὁ λόγ' ὀυείπνους,
 Οὐ^α ἄλῃμιν^Θ σύμπασ' ἔχ' ἀρπυῶν τὰ περισά,
 Οὐδ' ὁ φιλοπύτης πὸς ἀρσινόβου^Θ,
 Ως τί σε^ε ψαμψίφει νικᾷν τέλειστα χιμαίρας,
 Σαρπιδόρας, τᾶύρας, ὄρνθα, λεμνιάδας.

Baptista Pius.

*Mæonides non tale malum spirasse chimæram
 Trigemina, aut tauros credidit igniuomos:
 Non omnem Lemnon, volucrum excrementa fororum,
 Aut Philæctæ vulnere dira pedis.
 Indicio quare populi Telephilla chimæram
 Vmce, boues, sanies, Lemniadas volucres:*

ANNOTATIONES.

Nec chimæram Homericā, nec tauros igniuomos (de quibus Apoll. in 3. Arg.) nec totā Lemnū, nec Harpyias, nec putridum pedem Philæctæ ita maiè olere dicit, ac Telephillam. De Chimæra vide Homerum Iliad. ζ&η.

^α ἔλῃμιν^Θ σύμπασα.] non Lemnarum ovium fæces. ^β ἔχ' ἀρπυῶν τὰ περισά.] Palephatus in Phineo, Harpyie in Philæctæ mensam inuolantes, cibos partim corripiebant, partim cum ingluviem saginassent, fæda contrectatione inquinabant, virulentioque a flatu polluebant. ^ε ψαμψίφει.] id est, omnium calculis, vel indicio.

Ποτὴ τὸ δαρμόνιον δλώσῃ, καὶ ἢ παρὰ δόξα:

Τὸς μικρὸς ἀνάγει, τὸς μεγάλους καταγεί.
 Καὶ οὐ πλὴν ὀφρῶν καὶ τὸν τυφόν καταπώσει,
 Καὶ πωταμὸς γενεὴ νάματα σοι παρέξει.
 Οὐ θρόνον, ἢ μακάχλω ἄνιμ' ὅποτε, τὰς δ' ἀμύσεις
 ἢ θρόνας, ἢ πηγάδας, οἵ δ' ἐχίμαυ καταγεί.

Io. Sleidanus.

*Multa potest Fortuna, vel insperata, potentes
 Deijcit, ac tenues subugit illa viros.*

XII

*Ille supercilium tibi proximè auferet, & si
 Aurifero madeat flumine tota domus.
 Ventus enim malua, limosaq; abstinet vlua,
 Sed veteres ornos exagitare solet.*

ANNOTATIONES.

Hoc epigrammate perquam venusto, minatur super-
 bis & arrogantibus, ne fortunę indulgentia abutantur,
 ne, quod plerunque vsuuenire solet, in altum sublatis, ab
 eadem grauiore casu delapsi præcipitentur. Multa, in-
 quit, fortuna potest, tametsi sint inusitata & inaudita.
 Paruos sursum ducit, magnos autem deorsum trahit.
 Etiam tuum supercilium & fastum sedabit: id est, com-
 pelscet, etsi fluuius auri fluentia tibi exhibeat: non iun-
 cum, non maluam ventus vnquam, maximas autem aut
 quercus, aut platanos nouit in terram prosternere.

εις Βρέφη.

Παίδων με πρώτα ἑτοίρον ἀνδρῶν θυμὸν ἔχοντα,

Νηλεὺς αὐδῆς ἥρπασεν Κατρίμαχον.

Αἶμα μὲ μὴ λευαίοις. καὶ γὰρ βίότοιο μετέσχοι

Παῦρος, καὶ παύρων τῶν βίότοιο λευῶν.

Vrs. Velius.

Quinquennem rapuit puerum immiserabilis Orcus,

Curarum vacuum nomine Callimachum.

Sed me flere caue, nam paucos, ut breuis, annos

Vixi, sic vitæ pauca sinistra tuli.

ANNOTATIONES.

Vitam humanā plenā esse lachrymis & calamitati-
 bus, quotidianis experimentis verū esse discimus. Benè
 igitur actum videri cū ijs, q̃ præmaturo in iuuetā subdu-
 cuntur fato. Nulla enim gustauerunt vitæ incommoda.

ὑπὸ ναυάγων.

Γλαύκω, καὶ Μυρῇ, καὶ Ἰσοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,

^a Καὶ Βυθίᾳ Ἀρονίδῃ ^b καὶ Σαρμόθρηξί θείοις,

Ο ο ο ο

Σα-

Σαβῆς ἐν πιδάγος Δονίμι. ὦ δὲ λίκαρα μὲν
Τὰς τρήας ἐν λειφάνης: ἀλλο γὰρ ἔστιν ἔχων.

Vrf Velius.

Glauce, tibi & Nereo, Inoq; tibi & Melicertæ,
Et Neptune tibi, & quos Samothracæ habent:
Seruatus pelago Lucillius, hanc ego tonsus,
Nil aliud quum sit, dedico cæsariem.

ANNOTATIONES.

a & βυβλῶν.] Neptune Saturni filio maris deo. b & Σαμῶ-
θρηκεῖ τοῖς. Cabiris. Horum meminit Herodot. in Euterp. Var-
ro, lib. de Ling. 4. Pausaniæ in Boticis.

Διὰ γυναικῶν.

Εὐκλῆα νικῆσα & πύρριον^a ἀσπίδα μινδον,
Λαῖς θῆκεν ἐὼ λίκαντι, b λινδῖλιν.
Μένον ἐν κείνῃ τῇ γύραι, καὶ τὸν ἐλκυσσον
Ἀνθιτὸς Γεωργίῃ, τὸν νεότευγτον φίλον.
Ἦς γὰρ ἰδῆν συγχαροῖς πολλοῖς παναληθὲς μορφῶν,
Τῆς c δὲ σὺν χαίρει καὶ σκεῖντα τύπον.

Ad huius imitationem confinxit Latinum
tetraстichon Aufonius.

Lais anus Veneri speculum dico, dignum habeat se
Aeterna æternum forma ministerium.

At mihi nullus in hoc usus: quia cernere iulem

Qualis sum, nolo: qualis eram, nequeo.

a ἀσπίδα μινδον.] apud Salamininā insulā, & Plateas Bæotiæ
urbem. b λινδῖλιν.] in prædā. c & σκεῖντα τύπον.] imaginē.

εἰς ἀγαλματὰ φροδίτης, τὸ ἐν κινίδῳ.
Τὴν Παφίλιν γυνυνὴν ἑλὼς ἰδόν, ἀ δὲ τὴν ἑδόν;
Οὐτ' ὅ τῷ γυνυνὴν σπῶσά μιν Παφίλιν.

Cornarius.

Nemo vnquam Venerem vidit: si quis tamen vnquam
Vidit, erit nudam hic qui Venerem statuit.

εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκε τῆς περικρατῆς ἀγαλμα
Κύπρι, τῆς μορφῆς φέρτερον ἔδρ' ἔχων.

Cornarius.

*Ipsē decus formæ posui tibi pulchra Dione
Hac cum nil sola grātius ipse habeam.*

εἰς ἀγαλμα ἤχῃς παρὰ τῆς πάντος
Ἡδὲ σὺ τῆς οὐρανῆς φήμι πάντος ἐταίρω,
Αὐτίτ' ἴστωρ φθογῆν ἔμπαλιν ἄσσοις ἔλκω.
Παντοῖον σομάτων λάκον ἐκόντα ποίμειν ἴδω
Πάγιον, ὅσ' ἔλκω, ταῦτα κλύων ἄπιθι.

Cornarius.

*En Echo in petris habitans ego, Pānos amicā,
Comparibusq; sonis omnia quæ recino.
Oris imago loquens cuiusvis, agricolis sum
Deliciæ, audis quæ in loqueris abiens.*

εἰς ἀγωνίστας.

Οἱ σὺν ἀγωνίσταις τὸν πυγμάχον ἰνδάσθ' αἰθέκαρ
Αἶπιν, ἢ ἐδ' ἔλα γὰρ πᾶσι τ' ἱεραιμάρσιον.
De Apide Pygmaccho, qui neminem aduersariorum
vñquam vulnerauit.
a ἔθικαν.] Statim amposuerunt. b ἐδ' ἔλα.] Imbellem A-
pim mordet.

εἰς τὸ αὐτό.

Ἄσσαν ὅσω ἔσσω ἐκλωσθ' ἀγνοθεῖς ὕσιν ἄμιτταν
Πυγμῆς ἀνδρόλητος πᾶσαν ἀγωνισάμεν.
Ἐσχον δ' ἢ ἐν πείσῃ μὲν ἐν ὀπίῳ, ἐν δ' ὀπίῳ αἰσ,
Εν βνέφαρον, πυνδοὶ δ' ἄπνο, ὅτι ἐκφύρομαι.
Ἄμωτ' ἐλγῃς τῇ ὁ πατὴρ ἐκρύσσας σὺν ποινήταις,
ἔλα μ' ἐκ πατρίων ἢ κρυόν, ἢ κρυόν.

Οοοο 2

Andres

Androleus de se loquitur. Omne certamen, inquit, quodcunque Græci constituunt, pugillatus, ego Androleos decertavi. Retinui in Pisa vnam auriculam. In Plarcis autem (quæ est ciuitas Bœotix, vbi sunt sepulchra & trophea virorū fortium, qui Græciam liberauerunt) vnum supercilium. A Pythico autem, scilicet certamine, ἀπὸ τοῦ, exanimis efferebat. Damoteles itaque pater cum ciuibus armauit, id est, instruxit se, vt me tollat è statio, aut mortuum, aut mutilum.

a ἔχον.] Vix retinui. b ἐν πύσση.] Olympie. c ἐκ πορύσεως.]

Ad hoc

εἰς γραμματικῆς.

Ἰλαθὶ γραμματικῇ^a φουσίῳ, Ἰλαθὶ μῦσα,

b φάρμακον ἐνρομένη c μιλῶν ἀεὶ δεῖα.

Εἰλήν καὶ τοῖς περικαλῆα λαμύσασθαι,

Καὶ βομδρ^d θυῶν μύποτε θυνόμφορ.

e Καὶ ἦρ ὅσον μετὰ μὲν ὁδοί, μετὰ δὲ θάλασσαν,

Καὶ διμύσθω πάντων λήτριά γραμματικῇ.

ANNOTATIONES.

Hic precatur Grammaticam, vt ei sit propitia, dignamque putat cui templum condatur, & ara, &c.

a φουσίῳ.] Victui hodie omnibus necessaria suppedians.

b φάρμακον.] Inopia. c μιλῶν ἀεὶ δεῖα.] Homeri prelectionem. d θυῶν.] Sacrificiorum. e καὶ ἦρ ὅσον μετὰ.] Aluisti his verbis ad illud quod est in principio Arati de Ioue: μετὰ δὲ διδς πᾶσαν γῆν ἀρῶναι, πᾶσαν δὲ αἰθρὰν ἀρεῶν, μετὰ δὲ θαλάσσαν ἐλμύσθης. Quod imitatus Virgilius dixit: — lo-uis omnia plena. Porro in ultimo carmine pro λέκτρεα dicax, melius legitur διέκτρεα susceprix. Sic enim in venustis legitimis exemplaribus.

εἰς Δυσώδεις.

a Δαίμονα ποτὶ ἀπαλῶν b ἔξοτον^c ἔξορυσιν,

Εἰξέσθαι^d ἔχ ὄρκων, ἀπὸ δὲ ὁπποῦ διωάμα.

a δαίμονα.] De quodam exorcista, os acridum habente, qui demonem eiecit, non continas inribus, sed oris facidi purulentia, quæ sine fine multa garriveret. b ἔξοτον^c.] Os feriātū habens.

αὖς τῆ.

εἰς τὸ χλῆν.

Θιὲ μὲν ἱκτός, ἐδ' αἰς αὐτοῦ χεῖ Βροτός.

εἰς λεπίδας.

Τὴν μικρὴν πάρεσιν ἱρότιον, ἥρπασε κύνωψ,

Ἡ δέ, τί φησιν; Δὴ σὺ πάτερ, ἔμ' ἐθέλεις.

Τῷ πατρὶ θυμωθεὶς διονύσει μάρε' ὁ μικρός,

Πυρρῶν εἰσας, αὐτὸν ἀπηγ' ἰχθίον.

Ἐν καάμφ' οὔρας ἀθέρα στρατόνι' ὁ κηλός,

Καὶ πηχὸς ἐκδύσας αὐτὸν, ἐπηγ' ἰχθίον.

Καὶ τὶ γὰρ ἐκὶ κατὰ βροτῶν βαρὺς, ἀπ' ὅπ' αὐτῶν

Νῦν μίας ὕψους, νικρὸς ἄνω πείταται.

Γαί' ὁ ἱκνούσας τὸ πανταῶν ἰχθίς ὁ κηλός,

Εἰς τὴν ἱκκομιδὴν ἐδ' ἄφ' ἑκ' ὅπως.

Καὶ πείρας ἄς αἰθλῶ καταβάς ὁ' ὅτ' ἔζη,

Τῶν ἐπὶ γλῶσσει κηλῶν κηλότερ' ὁ πείταται.

Τὴν δὲ κηλὴν κηλῶν οἱ φράτορες ἔραρον ἐπ' ὅμων,

Ἐγγράψαντόν ἄνω Γαί' ὁ ἐκφύειται.

Τῶν ἐπικούρων ἀτόμων ποτε μάρε' ὁ μικρός,

Τῇ κηφαλῇ τρέσας, ἄς τὸ μέσον θέβη.

Εἰς σάλην γ' ἐν ἐκπνοῇ ὅσον βραχὺ μάρε' ὁ κηλός

Καὶ κατὰ τῆς κηφαλῆς ὀδὸς ἀπ' ἡλθεῖ κατὰ.

ἔρως δεσπότης Λακκιανῶ.

Ἀνδρὶς τὸν ἔρωτα τὸν ἴσα μακρόν ἐβάρη,

Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανήδων ἔδωκε Βρωτα,

Ἄδραπτιδῆς ἰμόςδεον. ὁ μανυτὰς, ἰέρας ἐξ ἄ

Μιθός' οἶ τὸ θέλαμα τὸ κηλιδ'. λὺ δ' ἀγάπης ἔνιν,

ὁ οὐ γυνὸν τὸ θέλαμα οἶ ἔδωκεν, ἔκ' ὅπ' ἡλθεῖς.

Ἐπὶ δ' ὁ πῶς ὁ πείραμι' ἔρ' ἡ ἀπόσι πᾶσι μάθοις νιν.

Χρῶτα μὲν ἔλκοντες, πνέει δ' ἡ κηλ' ὁ μμαῖα δ' αὐτῶν

Οοοο 3

Δειμήνα,

Δειμύλα, καὶ φλογόγητα, κακὴ φρεσίν, ἄδ' ὠδὺν λάλυμεν.
 Οὐ γὰρ ἴσσοι νόεα καὶ φθιγγίτω, ὥς μέλι φωνῶ.
 Ἢ, ὦ δ' ἰχθυῶν, ὦ θ' εἰς ἡν ἀνάμειθ' ἡπυροπώτας.
 Οὐδὲν ἀλαθῶν. Δόλιον βλήθ' ὅ, ἀγρία παύσθ.
 Εὐπτόκαμον τὸ κάρανον, ἔχδ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
 Μικρὸνα ὦρ τλῶν τὰ χεῖρ' αἰα, μακρὰ δ' ὀβάτω,
 Βάτω δ' ἢ ἐν ἀχέροντα, καὶ ἄς δι' ἡρω βασιλῆα.
 Γυμνὸς μὲν τὸ γένος, ὦ θ' δ' οἷ' κ' ἡμιπεπνικασα
 Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐπὶ πλάτα ἀπὸ τοῦ ἄλκας
 Ἀνέρας, ἢ δὲ γυναικας, ἰνὶ σπλάγχνοισι δὲ λάθῃσαι.
 Τόξον ἔλα μολοδαυδόν, ἵππερ τόξω δ' ἐβλήμινον.
 Τυτθὸν ὅτι τὸ βήλεμον, εἰς αἰθέρα δ' ἀγρί φορέετα.
 Καὶ χεῦστον περὶ γῶτα, φάρεπτον ἐνδοθὶ δ' ἡνὶ.
 Τοῖσι μικροῖσι λάλαμοι, τοῖσι ποταμοῖσι κ' ἐμὲ τρησάν.
 Πάντα μὲν ἀγρία, πωλντα. πολὺ πλεον δ' οἱ αὐτῶ.
 Βαδὲ λαμπρὸς εἶοσα, ἢ τὸν ἀλιον αὐτὸν ἰναδσα.
 Ἢν τὸν ἔδης ἤνουν, δολμάσας ἀγρί μὴ δ' ἐκείνης.
 Κλέω τοι ἰδὼς ἡλαδόντα φηγάσσο μὴ σε πηλαύσσο.
 Κἄν γινάκη, τῶν ἔλκε, καὶ ἢν ἔδην σε πηλαύσσο,
 Φεῦγε. κακὸν τὸ φήαμα, τὰ χεῖρα φάρμακον ἐντί.
 Ἢν δ' ἡλξη λάβει ταῦτα, χεῖρ' αἰσμαι ὅσσοι μοι ὄπτα,
 Μή τι θίγῃς πηλάντα δῶρα, τὰ γὰρ περὶ πάτω βέβαια.

Amor fugitivus Luciani.

incerto interprete.

Perdiderat natum genitrix Cuihera vagantem,
 Anxia sollicito quem dum per compita passu
 Quærit ab excelso tates canit aggere voces:
 Errabunda meum vestigia forte Cupido
 Quâ fugiens tulerit, quisquis monstravit aperto.
 Indicio, huic merces Veneris libanda ferentur.

Ofcula:

Oscula: captivum si quisquam adduxerit, illi
 Mox aliquid gaudens ultra dabit oscula mater.
 Quod reperire queas puerum, bis dena dabuntur.
 Signa tibi, cautus memori quæ mente recondes.
 Huic non candor inest: rubor igneus inficit omne
 Corpus, & ardescunt acri contenta nitore
 Lumina, nec dulces sequitur mens subdola voces.
 Quippe Hyblea sonus vincit dulcedine mella.
 Sed malè fallaci respondent pectore sensus.
 Feruidus accensasi quando exasuat ira,
 Indomitos gerit immanisvetaq; corda
 Seducit verbis nec vera fatebitur unquam
 Est puer ille quidem, magno sed providus astus:
 Ludit & interdum, sed ludens seria tentat.
 Dependunt humeris crispis certo ordine crines,
 Nec pudor audaci, nec inest reverentia vultu.
 Sunt illi parvaq; manus, peruiq; lacerti.
 Sed tamen exiguo longos de corpore iactus
 Dirigit: ima ferum telo sub tartara Ditem
 Perculit, & regem manes sentire subactum,
 Candida cum stygio raptæ est Proserpina curru,
 Corpora nuda gerit, nullo velamine tectus:
 a Verum animus vario prudens ornatur amictu.
 Præterea aligero suspendens membra volatu,
 Hinc Nymphas petit, inde viros, pliroq; receptus,
 Visceribus sedem sibi ponit, & osibus imis.
 Est brevis huic arcus, sed quo fatali arundo
 Usque sub astra suum servat propulsa tenorem.
 Auratam cernes humero pendere pharetram,
 Pestiferosq; intus calamos, quibus impius ille
 Ipsi sæpe mihi lethalia vulnera fecit.

Omnia saeva quidem, sed cunctis saevius illud;
 Dextra facem vibrat, miseratq; inuicta medullas
 Pascitur: hæc ipsum solem succenderet æstu.
 Hunc si nexilibus poteris constringere nodis,
 β Duc arcē vinctum, neu tu misere precantis:
 Quamvis aspicias manantia lumina fleu,
 Decipiare caue: neu si ridentia cernas
 Ora, γ graui iubeas laxari vincula nexu.
 Quod si te blandis inuitet ad oscula verbis
 Effuge: nam labris certum est habitare venenum.
 Si verò facili promittet vulnera vulu,
 Telaq; Gnosiacosq; arcus, pictamq; pharetram,
 Noxia dona time: quicquid tetigere, perurunt.

ANNOTATIONES.

Angulus Politianus elegantiſſimè tranſtulit hoc longè elegantiffimum carmē, quod Moſcho bucolicorum ſcriptori tribuit.

a Δοριπίδης.] Doricē, pro Δοριπίδης. i. fugitiuus, ſicut
 παυπτής pro μιλωντής, index vnde ſunt μιλωντα & μιλωντες,
 premium qua dantur indicī, ſeu delatori. b ὁ παυπτής.] In-
 dex. c viv.] ipſum. d & χαμένον.] i. non ſolūm. e δῶ. i. de-
 dero. f ἐκ πλεον.] concubitum. g εἰς αὐτὸν.] εἰς αὐτὸν.
 inſignis. h εἰς αὐτὸν.] Ob opæus legitur εἰς αὐτὸν, inter viginti. ut
 ſit ſenſus, poſito numero pro numero, non difficulter eum noſce-
 re poteris, etiam inter multos. His omnibus ſignis. i. χαλῶ.]
 χαλῶ. k ἐμπεπυγμένον.] Stricta, denſata eſt. i. mens ei ſapit,
 & prudens eſt. l ἐπὶ σπλάγχχνος.] hominē. m ἐντρί.] pro
 εἰς Doricē, i. ſunt. n τὸν ἀλκίον.] Apollinem, qui Branchi &
 Daphnes pulchritudine aſſit.

α VERVM animus.] Multis delictis involutus, ac velu-
 ti cataphraſtus. β Duc arcē vinctum.] Coherce eum, ne
 tibi domineſtur. γ Graui.] Arcēius vincula adſtringio.

QUARTI TOMI FINIS.

TOMI QVARTI

OPERV M LVCIANI

I N D E X.

A

CAMASI 22

Acarnates

miles 382

Achilles cur

mortem Patrocli ge-

muerit 240. cur inter

filias Lycomedis de-

lituerit 403. Theti-

dis & Pelei filius 444.

in expeditione Tro-

iana illum periturum

oraculo prædictum

403

Actæon à canibus dis-

cerptus 269

Admetus Thssaliæ rex

265

Adrastia 406

Adrastus Argiuorum

rex ibid

Adulterium Veneris

242. Iouis 9

Æacus 38. inferorum

iudex 534

Æacirerum apud infe-

ros existentium con-

memoratio 41

Æacum cæcutientes

suscipe re 306

Æmilij Probi de salta-

tione locus 153

Ænigma quid 36

Æolus rex 471

Æoli in ventos impe-

rium 126

Æthiopem leuare, pro-

verb. 575

Æthiopum in bellū in-

gressus 106

Ætoles miles Crocalis

amator 453

Agenor Europæ pater

25. rex Phœnicum

27. 28

Alabastrum vnguenti

Phaoni à Venere p-

tràsuectione datū 36

Alcestis Protefilai co

Oooo 5 gnata

INDEX,

- gnata 49
 Alcibiades 202. eius a-
 mator Socrates 233.
 234
 Alcidas catulus me-
 litæus appellat9 355.
 cynicus, & conuitia-
 tore regius 348
 Alcidas cum Mo-
 rione cōcertatio 355.
 in conuiuio immodē-
 stia 349
 ἀνὴρ ἐν ἀνδρῶν, ὡς. Home-
 ri vers9 explicatio 380
 Amatores contumelia
 affecti amare desinūt
 392. inæquales 408.
 qui dicendi 415
 Amatoria amicitia 231
 Ambitionis descriptio
 Ambrosia 56 (267
 Amicitia inter Pyladem
 & Orestem 232
 Amicitia affectus 213
 Amicitia amor 230
 Amici ficti 67
 Amor deus vetustissi-
 mus 98
 Amor duplex de9 219.
 erga senes orbos di-
 pites frequens 34
 Amor in iuuenes per-
 uersus 201. in mulie-
 res 170. in pueros
 170. 171. masculus
 commune virtutis &
 voluptatis opus 211.
 militaris 455. mor-
 tuorum 47. in pueris
 qualis requiratur 234
 Amoris gradus 238.
 239. nimij incōmo-
 da 437. vis 430
 Amorem geminos ef-
 flare spiritus 220
 de Amore puerorū do-
 ctina Socratis 233
 Amysi & Pollucis pu-
 gna 518
 Anacharsis Scythæ 429
 Ancora nouissima na-
 uigantibus sacra di-
 cta 319
 Ancoram nouissimam
 soluere, prouerbij ex-
 plicatio 336. 337
 Ancyle 156
 Androcles Epicharis
 fi 488
 Animum non posse su-
 stinere continua stu-
 dia 171
 Anima9

I N D E X.

Animalia nulla maris	forma captus	497
congressum appetere	Aqua Lethea	48
199 200	in Aqua scribere, pro-	
in Animatibus peruer-	uerbium	79
sa affectatione caren-	Ara Iouis in Gargato	4
tibus, naturę salua le-	Arbiter intra patrem &	
gislatura	Herculem acceptus	
199	346	
Antigonus rex vnocu-	Arcadia fabularum ple-	
lus	na	126. 127
Antiochię ciues salta-	Argonautas ad cantum	
tionē omnibus alijs	Orphei remigasse	331
exercitijs antepone-	Aristænetus	337. 338.
re	Olinię præceptor	
142	424. pederastes	428
ab Antiochenſibus ſal-	ab Ariſtæneto: philoſo-	
tatores qui reprehē-	phi ad cœnam & nu-	
ſi	ptiarum celebratē	
ibid.	vocati	337
Ariſthenes diligens	Ariſtander	ὀνηρομένη
Socratis auditor	476 477 478.	
335.	Ariſtippus Agalthenis	
Cynicę ſectę author	F.	491
ibid. Protei præce-	Ariſtippi de pulchritu-	
ptor	dine oratio	500
271	Ariſtarchus Imperator	
Antrum Dictæum	443	(469
27	Ariſtophanis loc	9 155.
Anus Theſſalę incan-	Ariſtotelis locus	519
tatrices	in Armis ſaltandi con-	
393	ſuetudo	99
Aphidna opp.	Artemi.	
504		
Apolo & vates, & me-		
dicus		
463. Zephyri ri-		
ualis		
125 eius aduer-		
ſus Cræſum ſimultas		
258 eius ambigua re-		
ſponſa		
463. Hyacinthi		

INDEX.

Artemidorus <i>divinatio</i>	Aureæ virgæ Mercurij effectus	151	
⌘ 477-478 487	Ausonij tetraſtichon	578.	
Arx ſophiſtarum male-dicentia	321	B	
Arualia feſta	382	B Acchanalia	341
in Aſia fabularum copia	128	Bacchica ſaltatio	108
Aſiana menſa	36	144. Satyra dicta ibid	
Aſiaticis quibuſdam ornia communia	277	Baccho ſerula & obliuio cur ſimul conſecrata	380
Aſinus Cumanus <i>Æli</i> ſopi	319	à Baccho ſaltandi arte qui ſubiugati	109
Aſtnus ad lyram, pro-uerb.	452	Bacidis oraculum de Proteo	293
Aſpasia meretrix	111	Bagoas enuchus	162
Mileſia pellex	156	170. eius cum Diocle philoſopho conſertatio	ibid.
Periclis Athenienſis ſcortum	242	Barbam non facere philoſophum	166
ex Aſpectu naſci amor	332	Barbari à Nerone peti-tio	134
⌘ Lucian. cur dictus	244	Barbari primùm à philoſophia inſtituti	314
Attica paupertas, pro-uerb.	327	Barbari ſuper ſaltatore teſtimonium	133
in Aues mulieres trans-formatæ	53	135	
Augeias	326	Baſiatio tertius gradus in amore	239
Augiæ ſinum repurga-re, prouerb.	ibid.	Beatorum inſulæ	262
Auro non indigere ſapientes	331	Bithynia	

I N D E X.

Bithynia 37

Boni in hac vita infinitis malis impliciti 261

Boni honore, mali supplicia afficiendi 263

Bonos facile bona iudicare 30

Bonum inuitus facies, an honore dignus 263

Bos arator Herculi immolatus 242

Bosphorus 505. 523

Bouimanduco Hercules cognominatus ibid.

Brachmanes 289

Brachmanes felix hominum genus 314.

Nechreis & Oxydracis finitimi ibid.

Brdoivas 242

C

Acozelia 90

Cadinus Europæ frater 28. 519

Cædes à Megapenthe perpetrata 85

Celij Rhodigini de salutatione locus 153

Calchas 119

Calliades pictor 417

Callicratides Atheniensis 181. eius insana exclamatio 187. eius serui imberbes 182

Gallimachi versus 234. 241

Calui apud inferos, ite fini 44

Calydonius aper 364

Candorem sine rubore in puelis non commendari 21

Canes domus custodes 321

Canum erga heros amor ibid.

Cantus Lydius 456

Cantare & saltare Romanæ turpe 153

Capillorum in mulieribus curiosa textura 22. 223

Caria 36. 37

à Carione Glycerium Megapentis pellex subacta 68

à Carione Megapenthes mortuus quomodo tractatus ibid.

Carmina salaria q̄ 155
Carya.

I N D E X.

Caryatiffare	101	Chio	36
Castoris & Pollucis en-		Chirifophi	137
comium	490	Chleuocharmus	477
Casus fortunæ varij		Chrestus	473
379		Christus a Luciano im-	
Catechumeni Christia		postor appellat	277.
ni appellati	457	in Palæstina crucifi-	
Catellus melitæus	380	xus	257 (383)
Centaurs à Lipithis in		Chrylarium venefica	
nuptijs Pyrrhoi &		Chorea siderum	98
Hippodamês cur p-		Chorea Romanorum	
fligati 337. sine Cera		cum veterum com.	
inutilia verba audire		paratio	153
Cerberus	41 (97)	Chrysippus	363
Certamen decimūter-		Ciceronis locus	37
tium Herculi impo-		Circes dictum	151
situm	356	ad Cicutam bibendam	
Chariclês Corinthius		philosophi à sophistis	
adolescēs formę stu-		cur traditi	317
diosus	181. 216	Claudiani versus	89.
Chariclis domus mu-			157
lieribus referta	182.	Cleanthes	363
insana & furibūda ex		Cleocritus	65. 98
clamatio	189. 192	Cleodemus Peripate-	
Charon minimis inter		ticus, argutus, & di-	
infernus habitatores		cax	344 363
332		Cleodemi & Pocilla-	
Charops Æginetês ma-		toris in cōiunio phi-	
scula Venere infamis		losophico contentio	
260. matrem fame ne-		351. 352	
cavit	261	inter Cleodemū & Ze-	
		nothos	

I N D E X.

nothemim contétio
365.366
à Cleodemo Softrati
vxoſtuprata 365
Cleonymus Androclis
nepos 491
Codri in patriam pie-
tas 37. mors, genus
ibid.
Cœna opipara q̄ 380
ante Cognitionem non
eſſe reprehendendū
95
Cognomenta veneris
414
Colias promontorium
Atticæ 243
Comaſtæ, ſeu Comeſ-
fatores apud Græcos
qui dicti 241
Comburi ſacro in loco,
res grauis & præcla-
ra 286
Comicorum & Tragi-
corum fabulæ deſal-
tandæ oblatæ 152
de Comœdiarū & Tra-
gœdiarum palmario,
certamina poëtis pro-
poſita 92
in Comœdijs & Tra-

gœdijs plures ſcemi-
nas, quā viros intro-
duci 114
Concubitus Veneris
cū Marte 17
Conſabulationes nau-
gantibus gratæ 534
Cōgreſſus cum mulie-
ribus 206
Coniugio omnibus eſ-
ſe vacandum 236
de Coniugio malo Mē-
nandri verſus 226
Contentio in conuiui-
o philoſophico vnde
orta 368 (220
Contentionum genera
de conuerſatione cum
mulieribus Prouidē-
tiæ lex 199
Conuiuiū philoſophi-
cum initio tacitum
& quietum 347
Conuiuij philoſophici
finis 378
in Conuiuium philoſo-
phicū cur accerſitus
Morio 356
in Conuiuiio philoſo-
phico conſabulatio-
nes 350
ad

INDEX.

ad bibendum inuita- tiones 350	cerdos 212. amicitia fautor ibid. etiam leonibus. familiaris 15. Ganymedis col- lusor 6
in Conuiuio quę fiunt; non diuulganda 380	Cupido Thespianfis 184
in Cōuiujs longa ver- bositas molesta 500	Cupidinis in mortales & deos improbitas 13. pictura 16. in so- lem & lunam vis 14
Cordaca saltationis ge- nus 112	Curetę 98
Cornices ad sepulchrū Hesiodi aduolasse 303	Cursor citò comedere, & tardè currere de- bet 575
Cornices nec inter cor- lumbas, nec inter cor- uos numerari 165	Cybesteterę Hom. qui dicti 103
Corybates 14. 98. Cy- beles sacerdotes 154	Cyniscus in Beatorum insulis inter optimos locatus 83
Corybantū insania 14	Cyniscus philosophus 77. 81
Crates Thebanus, Dio- genis Cynici discipu- lus 336. cur <i>ὀυραννο- ντης</i> appellatus ibid.	Cynisci cicatrices ob- literatę 82
Creta 155	Cynisci contra Mega- pethem accusatio 84.
Cretam multa habere ad saltationem perti- nentia 127	eius in deos impietas 253. qualis mors ei decreta 62. maculas animi sapientię stu- dio eū absterfisse 83
Cretenfes saltatores p- stantissimi 99	Cyrus
Cræsus 41	
Cumanus asinus leo- ninapelle indutus 320	
Cupido arcanorum fa-	

I N D E X.

Cyrus 40.41.

D

Dædalus 103. 127

Δαδμόνιορ quid apud

Hebræos significet

155

Danaus à Lino interfe-
ctus 448

Danaides, & Danaidū
pœnæ apud inferos
ibid.

Dearum de aureo Eri-
dis pomo contentio
29

Δαριὰ pro Δαρία, susce-
ptrix 580

Deiphobus 563

Deliciæ Sicularum 36

in Delo sine saltatione
nulla sacra peracta
105

Deianira ab Achille stu-
prata 403.404

Demetrius artificiosa
saltatione exhilaratus
133

Demetrius Cynicus ib.
eius exclamatio ibid.

Democriti risus 306

Demophatus scenera-
tor 417

Detur pulchriori, in-
scriptio pomi Eridis
520

Deucalion 337

Deus *καρδιογόνος* 474

Deum bonos non ne-
gligere 485

Diana venationis &
virginitatis p̄ses 519
Iouis filia ibid.

Diasia festa Iouis Mili-
chij 518. vnde dicta
ibid.

Dij æquē ac homines
Parcarū imperio sub-
iecti 251

Dij Parcarum famuli
255.256

Dij sororum fatalium
asciæ & terebra 256.
hominū cōserui 251

Deorū marinorū prin-
ceps Neptunus 23

Dijs ab hominibus cur
sacra fiant 251

Dijs omnibus nō parē
esse felicitatem 252

de Dioscuris Theocri-
ti Eidyllion 518

Deos non decere ira-
sci 258

Pppp

Deos

INDEX.

Deos ob oracula etiam
& diuinationem esse
colendos 257
Deos olim apud homi-
nes seruos extitisse
253
Dialog⁹ Philopatris in
Traiani Cæsaris gra-
tiam conscriptus 456
Dialogi meretricij cur
Latini facti 381
Diætæum antrum 27
Dies prior posterioris
magister 215
in Diem atram incurre-
re, prouerb. 479
Dilemma 380
Diocles senex conten-
tiosus 162
Diogenes 280
Diogenis dolium 325
Dionicus medic⁹ phi-
losophorum conuiuia
339. 356. à Polypre-
ponte tibicine vulne-
ratus 356
Dionyfiaca 108
Dionysidorus Rhetor
344
Diphilus cognomine
Labyrinthus 343.

371. 372. 373.
Disciplinas omnes peti
discere, nec eas ad vi-
tæ rationes accōmo-
dare, nullum esse ope-
ræ precium 338
Diuitiarū sectatores vi-
tam pessimam agere
54. mortē gravissimo
animo pati ibid.
Docti apud inferos 42
Doctōri turpē cū culpa
redarguit ipsum 367
Dodonæa fagus, puero-
rum amores prædi-
cat 211. 243
Dodonēū, puerb. 242
Dormire cum pulchris
suaue 7
Draco aurei fructus
custos 129
E
ECHO garrula 22
Elementa mūdi quæ
195
Eleusinia sacra 80
Elidis pars magna simo
bubulo cōpleta 336
Elysius campus 564
impūna saltationis ge-
nus 112. 156
Empedocles

I N D E X.

Empedocles à monte	Epiurus prœreta	449.
Ætna semicoctus 43	450	
Empedoclis interitus	Eraf Roterod. ad Iohãa	
268	nem Eutychiuin e.	
Empedocleim in Sicilia	pistola	336. 337
in crateras insiliisse	Eridis aureũ pomũ.	29
311	eiusdem inscriptio	30
Empusa in varias rerũ	Eridis deæ pomũ	368
formas mutata	488. 498. 520	
107	Erinnys	81
Empusa spectrum	Ethocles Ioëssæ ama-	
155	tor 434. cõuiuiio phi-	
de Empusa Aristopha-	losophorum exclus-	
nis versus	ibid.	358
Encomiũ Herculis, itẽ	Etœmocles Stoicũ	357
Castoris & Pollucis	Etœmocles ad Aristæ.	
490. Polyphemi	netum epistola per	
20	puerũ trãsiniissa	357
Epaphroditus Neroni	Etœmoclis epistola E.	
familiaris	ridis pomo assimila-	
308.	ta	368
Romæ seruiuit	ibid.	
ibid.	Eucritus 408. numula-	
Ephebi curamãdi	rius	343
229	Eumenidibus templũ	
Ephebiæ Dianæ tem-	ab Atheniësisibus cõ-	
plum cur igne deletũ	structum	265
787	Eumolpus cuncta diã	
Epictetus ex Hierapoli	uina à philosophia e.	
Phrygiæ vrbe oriun-	doctus 316. enr à phi-	
dus	losophia in Græciam	
308	missus	ibid.
Epigrammata Luciani	Pppp	2
566	Ed.	
Epithalamiũ in conui-		
uio philosophico ab		
Isticũ Grãmatico re-		
titatum	372. 373.	

I N D E X.

Eumolpi & Orphei cū philosophia congrega- tus 316	Euridice Orphei vxor 49
Eunuchus animal va- rium & anceps 165.	Euripidis Medea 51
vtrū debeat aut possit philosophum age- re 158. 163. 165 neq; virum esse, neq; mu- lierem 163. monstrū ab hominum natura specieque alienum ibid.	Euripidis locus 360 379
Eunuchorum conditio quā spadonum vi- lior 165	Exercitia vetera neces- saria 217
Eunuchos adolescenti- bus erudiendis esse idoneos 166	Expostulatio Gany- medis cum Ioue 4
Europa Agenoris filia 24. à Ioue in antrum Diætæ abducta 15. 27. Cadmi soror 28	Expostulatio Iunonis cum Ioue propter a- dulterium 9.
Europa tertia mundi pars ibid.	F
Europa Theocriti ibid.	Fabula quot constet partibus 135
Europæ unde dicta ibi.	à Fabis abstinuisse Py- thagoram 42
Europæ raptus 25. ex Europa Ioui qui nati filij 28	Fabulosæ formarū trās- formationes 129
<i>ἐν περσίδας</i> 37	Facinorosis maculæ in- ustæ 89
	Fagus Dodonea 243
	Familiaritas Cupidinis cum leonibus 15
	Fatum duplex 471
	Fati & fortunæ poten- tia 247
	Fati necessitas 244
	de Fato & Parcis Ho- meri & Hesiodi sen- tentia 245. 246
	Felici

I N D E X.

Felicitas humana quæ
74

Fœmina genitalis semi-
nis receptaculum 196
Fœminis etiam cū phi-
losophia commerciū
164

Femur aureum Pytha-
goræ 42

Ferula & obliuio Bac-
cho simul cur conse-
cratæ 380

Festa Arualia 382
ad Formam genus ni-
hil prodesse 19

Formæ Iouis variæ 16
Formositatem sine vir-
tute non esse laudan-
dam 201

Fortuna dea 564

Fortunæ varij casus
379

Fortuna & Fato nihil
vſpiam esse potentius
247

Fructus ex inuocatio-
ne deorum & sacrifi-
candi studio quis re-
quiratur 249.

Funiculus nimium in-
tendendo frangitur,

prouerb. 392
Furiæ 41.

G

G Alatæ ab Leonticho
in fugam conuerſi
442

Galatæ fortes bellato-
res 441

Galatea Polyphemo a-
mata 20. cur 21

Ganymedes condor-
miēti patri moleſty 7

Ganymedes Cupidia-
nis coætaneus 6. col-
lutor ibid.

Ganymedes cur à Ioue
in cœlum perlatus 8

Ganymedes effœmi-
natus 11. in forma a-
quilæ à Ioue raptus 3
inter deos relatus 5

Ganymedes Troiſ re-
gis Dardanorū fil. 8

Ganymedis officium 6

Ganymedis osculatio
Ioui omni neſtare
ſuauior 10

in Gargara Iouis ara 4

Genetyllis 243

Genus nihil prodesse
ad formam 19

Pppp 3 Gene.

I N D E X.

- Genere proximos lege
 in hæreditatē vocari
 75
 Gloria, labore & sudo.
 re paranda 307
 Glorię sitim magnis vi-
 ris plerūq; inhærere
 300
 Glyceriū meretrix 383
 à Carione Megapen-
 this famulo subacta 68
 in Gnido Veneris tem-
 plum 183
 Gniphō fœnerator 75
 Gorgus pedibus pro-
 cultatur 455
 Gradus in amore qui
 238
 Gręci plorare quos ius-
 serint 36
 Græcorum dij ab Asia-
 ticis abnegati, con-
 tēpti 277. ab iisdē cru-
 cifixus adoratur ibid.
 Gymnosophistæ 315.
 H
 Hædera Baccho sa-
 cra 180. 242. lau-
 rus Phœbo sacra 242
 Hamus mons Thraciæ
 327. 334
 Hæres Polystrati Phry-
 gius adolescens 33
 in Hæreditatem qui vo-
 centur 75
 Halys flav. 266
 Hebe deorū pincerna
 8 cur à Ioue ab offi-
 cio amota ibid. Iuno-
 nis filia 8 13
 Hebrus Thracię fl. 328.
 Hector 48. 50
 Helena Asię & Gręcię,
 publica pestis 561
 adhuc virguncula à
 Theseo raptā 519.
 Menelai vxor 510. à
 Paride raptā ibid.
 Helenæ pulchritudo
 519
 Hecates cœna 62
 Heptaphonus porticus
 302
 Hercules Archegeta
 352. Βουράς 175. cur
 Βουόivas cognomina-
 tus 242. cur inter
 deos relatus 494
 Hercules malorum de-
 pulsor 334 Bouiman-
 duco vocatur 242.
 heros fortissim9 555.
 apud

I N D E X.

apud Spartanos cul-	positi	518	
tus	518	Heroës in numerum	
Herculis encomium	deorum recepti	494	
518. pictura	349	Heroica vita	197
Herculi bos arator im-	ad Hesiodi sepulchrum		
molatus	242. decie	cornices aduolasse	
muntertiū certamē	303		
impositum	326	irpania vinu	486
Herculi quę placuerint	Hieroglyphicę literę		
sacrificia	175	477	
Herculem bis integrū	Hippodamia	508	
bouem deuorasse	Hircus calcatus Pani		
241	sacrificatus 4 trien-		
Herculem etiam post-	nis precium redem-		
quam inter deos rela-	ptionis pro Ganyme		
tus fuisset, inexplabi-	de	5	
lis edacitatis fuisse	Hircū olens, prouerb.		
242	23		
Hermaphroditus	401	Hircum, si prolixa bar-	
480		ba faceret philoso-	
Hermeas eunuchus	166	phum, cæteros om-	
Hermione Menelai fil.		nes antecellere	166
520	Histriones in Comę		
Hermon Castoris &	dij	113	
Pollucis sacerdos	345	Homerus vates Chius	
Hermon Epicureus	dictus	36	
344. 345	Homerus veritatis in-		
Hermoni duo dētes in	terpres	201	
conuiuio excussi	378	Homeri & Hesiodi de	
Heroës vnde dicti	519.	Fato & Parcis sentē-	
ex deo & hominē cō-	tia	246	
	Pppp	4	
	Home		

INDEX.

Homeri locus de Fato	Horatij locus
94. 103. 110. 169. 170.	153. 335.
246. 360. 380. 381.	337
470. 471. 472. 487	Horimus saltandi genus
Homerica fabula	102
132	Hortensis Venus cur
Homo vile & malum	dicta
animal	414
200	Hymenæū canere
Homini ingenuo quæ	387
fugienda	Hypermetra Danai
92. nihil	filia
certum	448
567	Hyporchemata
Hominem ingenuū nō	105.
decere turpi incum-	I
bere spectaculo	I Carus
153	127. 460
Homines cur dijs po-	Icarium pelagus
tiores habendi	460
252.	ab Idiotis philosophia
cur dijs sacrificent	cur cōtemnatur
251. ex lapidibus p-	325
gnati	Idomeneus
121. 337	41. 46
Homines pisci & no-	igne ignem non extin-
biliores apud inferos	gui
qui	173
41	Iliaca historia copiosa
Homines qui primū	& multiplex
philosophari cœpe-	125
rint	Imperij amici, ac tem-
319	pori seruiētes qui
Hominum vita rudis &	67
indocta	Incantatione Phœnias
213	Bacchidi reconcilia-
Hominibus felicia quæ	tus
videantur	397
74	Indi, gens maxima
Homines impios male-	314
factorum pœnas da-	Indorum mane & ve-
re	speri cū saltatione so-
286	lem salutandi consue-
	tudo
	156
	Indorum precatio
	105.
	chori,

INDEX.

- chori, sacrificiū ibid.
 Inferorum iudices 67
 apud Inferos homines
 nobiliores qui 41.
 omnes calui & simi
 44
 apud Inferos paria om-
 nia & eiusdem colo-
 ris 80. rerum existen-
 tiū commemoratio
 41
 Ingenuum hominē nō
 decere turpi incum-
 bere spectaculo 153
 Initiandi cum rhythmo
 & saltatione consue-
 tudo 104
 Inscribo vino, &c. Se-
 narij explicatio 380
 Inscriptio pomi Eridis
 29
 Interrogationes laby-
 rintheę sophistarum
 317
 Inutilibus non studen-
 dum 90
 Iocasta Creontis The-
 bani filia 265
 Ioëssa meretrix 435
 Ion Platonius Regu-
 la cur dictus 344
 Ioni quid Poëtæ tri-
 buant 265. 266
 ab Ione argumenta de
 nuptijs pposita 370
 Ionicus cantus 456
 Iupiter à Cynisco men-
 dax reprehensus 254
 Iupiter amatorius 25
 Iupiter cōtentioni dea-
 rum seipsum interpo-
 nit 30. cur taurus fa-
 ctus 25. 462. frater
 Neptuni 26. hospita-
 lis 178
 Iupiter in cygnum cō-
 uersus 495
 Iupiter *ἑμβα* à Græ-
 cis veneratus 8. om-
 nium deorum rex 3.
 Saturni fil. 157
 Iupiter volucris quan-
 do apparuerit 3. vxo-
 re legitima relicta, in
 terra adulteria exer-
 cet 9
 Iouis ara in Gargaro 4
 Iouis & Titanum bel-
 lum 157
 Iouis formæ variæ 16.
 petulantia 462 rostrū
 aduncum, vngues a-
 Pppp 5 cuti,

INDEX.

cuti, & alæ 3. transfor-
 matio ibid. vaframen-
 ta innumerabilia 495
 à Ioue in forma aquilæ
 raptus Ganymedes 3
 Iphiclus pater Protefi-
 lai 47
 Isinenodora tibicina
 402
 Isthmi fossio 522
 Istiaus Grammaticus
 344 353. 372
 Istiaus in conuiuio sau-
 ciatus 376
 ab Italis saltatores vo-
 cari Pantomimos
 135
 Iudex formarum Paris
 30
 Iudices infernales qui
 89. 266
 Iudicium super duobus
 philosophis conten-
 dentibus 170
 Iuno Iouis soror & cō-
 iunx 467. 498
 Iunonis cum Ioue pro-
 pter adulterium ex-
 postulatio 9. 10
 Iuno zelotypa 31
 Iuuenalis locus 380.

L
 Abdacus rex Theba-
 rum 265
 Labyrinthæ sophista-
 rum interrogationes
 3 17. absurdę respon-
 siones ibid.
 Lacedæmonij Græco-
 rû præstantissimi ha-
 biti 101
 Lacedæmoniorû præ-
 liandi mos ibid. eo-
 rundem victoria ibid.
 Laius à filio secundum
 oraculum interfectus
 257. 258
 Lædæ natus 337
 ex Lapidibus homines
 prognati 121 337
 Lapithæ Thessaliæ po-
 puli 337. vnde sic di-
 cti ibid.
 à Lapithis Cætauri cur-
 profligati ibid.
 Lædæ natus 337
 cum Laruis pugnare,
 prouerb. 531
 Laus in saltatoribꝫ præ-
 cipua 140. nimia no-
 cens 492
 in Lemno res gestę 128
 inter

INDEX.

- inter Leontichum & satrapā singulare prælium 442
 ab Leonticho Galatæ in fugā conuersi ibid.
 Lesbos Mitylenæus Timocratis discipulus 137
 Lesbos insula 403
 Lethæa aqua 48
 Libertatis sedes ex mul. statitia pecunia conficitur 562
 Libidinis incontinentia 84. 197. 309
 Liburni, gens ad Ioniū sinum habitans 178.
 quibus vsi nauigijs ibid.
 Lucium conuoluere, p. verb. 318
 Lindorum ritus & consuetudo 242
 Lis inter duos eiusdem sectæ philosophos 159
 Lotophagi 93
 Lucianus arrogantiæ insectator 266. cur æthiops vocatus 244 philosophorum osor 306. Euangelij Ioannis insectator 457
 Lucianus in dialogis Meretricijs quid tractet 381. professor Rhetorices ibid. rerum turpium spectator 91
 Lucianus sapientior ex theatro regressus 94.
 turpium laudator ibidem
 Luna Protei necis spectatrix 310
 Lycaonis filię transformatio 52
 Lycia 453
 Lydia 36
 Lydius cantus 456
 Lynceus 50.
- M
- Macrobij locus de saltatione 153
 Maledicentia sophistarum arx 321
 Malum inuitus faciēs, an puniendus 263
 Mala cur cognoscenda 381
 Mali in hac vita felices 261

Mali

INDEX.

Mali supplicio, boni ho- nore remunerandi 263	Megades Megapenthis consobrinus 64
Manuarius artifex 255	Megapenthes à Cyni- sco accusatus 84. La- cydæ fil. 63. malo ad- strictus 70 qua pœ- na à Rhadamantho affectus 88
Mantuani versus 486	Megapenthis statuæ es- rutæ 67. stupra & a- dulteria 86
ex Mari effigiem nullâ posse reddi, Seruij sententia 23	Megapenthis vxor à Mida stuprata 66
Marinorû deorû prin- ceps Neptunus ibid.	Megapenthi fons obli- uionis interdictus 88
Mars cû Venere quo- modo à Vulcano de- prehenfus 17	à Megapenthe noua supplicia inuenta 85
Mars deus bellicosissi- mus 107	Megillæ meretricis co- ma fictitia 400
Martis & Veneris con- cubitus 19	Megillus 80 401
Martialis versus 242	Meleager 364
Masculus amor cômuni- ne virtutis ac volu- ptatis opus 211	Meletus Socratis accu- sator capitis damna- tus 266
Masculum non posse præbere delectatio- nem muliebri 207	Melissa amat Hermoti- mum inscriptum pa- rieti in Ceramico 395
Mastiche 36	Melitaus catellus 380
Medea Euripidis 51	Memoriam promptam & expeditam in salta- tore
Medicamentû odij cõ- ciliandi 397	
Medij inter philoso- phantes & multitudi- nem qui dicti 312	

I N D E X.

tore requiri	119	stabilis	448
Menandri fabula cur		Meretricum dolus	382
Thessala inscripta	384	Meretricij dialogi cur	
Menandri versus	226	Latini facti	381
Menelaus belli Troiani		Merion saltator clarus	
causa	38		99
Menelao à Paride ra-		Micylli promptus è vi-	
pta coniunx	ibid.	ta discessus	74
Menippi pera	42	Midas	41
Mensa Asiana	36	à Mida vxor Megapen-	
Mensæ Siculorum	32.	this stuprata	66
Syracusanae	36	Milesij sermones	172
Mercurius captus for-		Militaris amor	455
ina Cadmi	497	Mimis & histrionibus	
Mercurius ἑρμῆς	89.	priora secula floruis-	
surum præses	ibid.	se	152
Mercurius præco	81.	Minerua bellatrix	497
328. umbrarum dux		Minerua Glaucopis	
55. 60. artis furandi		465. 499. è Iouis capi-	
professor 55. poenæ		te prognata	520
exactor	326	Minerua ἡγεμένη cur	
Mercurij lamētatio	78.	dicta	ibid.
virgæ aureæ effectus		Minos Cretensis infe-	
131		rorum iudex 89. 262.	
Mercurium quoque in-		266	
ter disciplinas versa-		Mollicies omnis mali	
ri	326	magistra	198. 199
Meretrix quibus mori-		Monetam ab ipsis no-	
bus debeat esse præ-		tis facile agnosci	84
dita	407	Morio in conuiuium	
Meretricum amor in-		philosophicū cur ac-	
		ceritus	

I N D E X.

cerfitus	354	plerunque manē de-
Morionis cum Alcida-		formes 201. 221.
manente pugna	355	quædā in aues tran-
Mors omnibus com-		formatae 52
munis	305	Mulierum aliena atque
Mors per ignem illata		ascititia impostura
cur velocior & prope-		221
rantior	286	Mulierum curiosa ca-
Mortis contemptores		pillorū textura 222.
qui	54	ornatus exquisitus
Mortem vltro adueni-		224
re	305	Mulierum cū viris con-
Mortalibus breue tem-		uersatio 196. enco-
pus viuendi fato præ-		mium 205
stitutum	196	Mulierum status cur
Mortuorum amor	47	optimus 50
Mortuos ex obliuionis		Mulieres viris domi-
fonte bibere 88. qui		nari 51
allatrant, quibus si-		Mulieribus perfectā &
miles	531	solidam virtutem nō
Mortuis non esse con-		innasci 236
uitandum	530	de Mulieribus lex Pla-
Morum dexteritas do-		tonica 323
ctrina præstatio	162	à Mulieribus Orpheus
Mulierem fallere, non		dilaniatus 128
magna gloria	436	Mundi elementa quæ
Mulieres cur & quan-		195
doamandæ	204	Museus & Orpheus o-
Mulieres, genus scele-		ptimi saltatores 104
stum	226	Musarum encomium
Mulieres gulosæ	225.	110. saltatio ibid.
		Musicain

Musica
com
Myrtu
242
Myfia

N Aru
no
re
Nauia
grau
subi
Nazian
242
Nectar
613
Neopt
fil.
Neop
dur
bell
duel
di p
chie
Neopt
tripu
tor
Neptu
rinor
frater

I N D E X.

Muscam in homine
commendari 97

Myrtus Veneri sacra
242

Myfia 37.
N

Natura duplex in v-
noquoque gene-
re 196

Nauium gubernatores
grauibus laboribus
subiecti 532

Nazianzeni locus
242

Nectar, potus deorum
613. 56

Neoptolemus Achillis
fil. 100

Neoptolemus admo-
dum adolescens ad
bellum Troianum ad-
ductus 154. ob saltan-
di peritiam Pyrrhi-
chie dictus 100

Neoptolemus Pyrrhici
tripudij generis inue-
tor 154

Neptunus deorum ma-
rinorum princeps 23.
frater Iouis 26. Pelo-

pis forma captus
497

Neptunus Sifichthon
appellatus 463. mœ-
chus ibid. pro pisci-
bus ponitur 414

Nero Musicæ studio-
sissimus 531

Nireus Græcorum ad
Troiam nauigantium
excepto Hercule for-
mosiss. 37. debilis
ibid.

vixit inopertit 446

Niobes liberi ad vnum
omnes interfecti
487

Niobe Amphionis vx-
or in saxum transf-
ormata ibid.

Nomen venerabile in
turpibus personis hæ-
rere indignum 338

Nō est curæ Hippocli-
di, proverb. 486

Nosce teipsum, verbum
Delphicum 147

Nuptiæ res utilis &
beata 236

in Nuptijs nemo per-
turbandus 361

Obleu-

I N D E X.

O

Obscura allegoria 36.
ante Obitum bea-
tum dicendum esse
neminem 74

Odi memorem cōpo-
torem, prouerb 341

Odij conciliandi medi-
camentum 397

Officium Ganymedis
6. quod gratissimum
570

Olea Mineruæ sacra
242

Olympiarum primi at-
thletæ 126

in Olympijs circa Pro-
teum quæ acciderint
309

Oedipus Laium patrē
interficit 265. matrē
in vxorem ducit ibid.

Onesicritus classis A.
lexandrinæ guberna-
tor 289

Opes Polystrato vnde
prouenerint 33

Orestes furijs exagita-
tus 231

Oracula deorum obli-
qua & ambigua 258

Orationē singula per-
sequendo extendere
absurdum 118

Orchestice 157. orgia
104 341.

Orpheus Argonautarū
iucundissimus 331. à
mulieribus dilaniatus
128. à philosophia
cur in Græciam mis-
sus 316. Argos nau-
gat 330. 331

Orpheus Calliopes fil.
331

Orpheus & Eumolpus
cū philosophis con-
gressi 316

Orpheus & Musæus
optimi saltatores 104

Orphei caput loquens
128

Osculatio Ganymedis
Ioui ipso nectare sua-
uior 10

Ouidij versus 170. 519.
P

Palinurus 531

Paphylus sinus 179

Panos descriptio 3. 4

Pani oleatus hircus sa-
crificatus 4

Panope

INDEX.

- Panope** 31
Pantomimi ab Italis sal-
 tatores dicti 135
Parca omnium rerum
 caula 264
Parcæ Noctis filiæ se-
 cundum Hesiodum
 247. tres ibid. rerum
 dominæ 251. ab Athe-
 nienſibus Eumenides
 appellatæ 265
Parcas parum fauente
 & propitio fato in lu-
 cem eſſe editas 264
Paris arbiter trium dea-
 rum constitutus 30.
 author belli Troiani
 38 520 elegantiæ stu-
 diosus Priami fil. 30.
Patroclus 471. ab A-
 chile cur amato 240
Patrocli cadaver 374
Pauperum & regū vitā
 perpêdiculo inter ſe
 diſtare 71
Pauperum quā diui-
 tum mors facili-
 or 71. 73
Paupertatem artes exi-
 gere 214
Pecunias in tertio bo-
 norum genere eſſe
 ponendas, Peripate-
 ticorum decretū 261
Pelopis elephantinus
 humerus 128. carnea
 depaſtio ibid.
Pella Thracica 156
Penelope 435
Pentheus Actæonis cō-
 ſobrinus à Bacchis
 diſcerptus 269
Per has nullus egre-
 diatur ſermo, Lycurgi
 inſtitutio 380
Peregrinus à principio
 Chriſtianus cur in O-
 lympijs ſeipſum in i-
 gnem cōiecerit 267.
 novus Socrates di-
 ctus 176. philoſophus
 Stoicus 267. quo tem-
 pore vixerit ibid. quā-
 do & à quo liber di-
 miſſus 278
Peregrini ambitio 196.
 cum Muſonio, Dio-
 ne & Epieteto con-
 ſuetudo 282. 283
Peregrini in Græciam
 proſectio ibid. in Ita-
 liam proſectio 283.
 Q999 eiufd

I N D E X.

- eiusdem in Ægyptum peregrinatio ad Agathobulum 281. ne se in ignem conijceret, dolus irritus 296
 Peregrini in Elienses probrosa dicta 283
 Peregrini ultima vox 299
 Peregrino cum nullæ opes missæ 277
 in Peregrino Luciani sapientiæ simulatæ imago 306
 Persæ circa Salaminem nauali prælio superati 237
 Persæ cur in crucē subacti 261
 Perseus magus 466
 Personis in scenam productis quæ seruanda 134
 in Personis turpibus venerabile nomen habere turpe 338
 Phæaci saltatione oblectati 103
 Phalaridis taurus 246
 Phanareta obstetrix Socratis mater 335
 Phantias Bacchidi quomodo reconciliatus 396
 Phaon à Venere iuuentuti restitutus 36.
 cur Venerem à Chio transuexerit 33
 Phaon loëssæ amator 435. quomodo formosus effectus 36
 Phaoni à Venere vnguenti alabastrum per transuersionem datum ibid.
 Phæcuria 306
 Phileus Augeiæ fil. 336
 Philippi Thraciæ ciuitas 328
 Philo Alopecësis 386.
 Dinæ fil. 491
 Philonis de pulchritudine encomium ibid.
 Philomela in auem mutata 52
 Philopatris dialogus cur compositus 456
 Philosophia à Ioue nuntiata in terras demissa 309.
 318
 Philosophia à Sophoclis iniuria affecta 312.

INDEX.

312. 317. cur ab I
 diotis cōtempna 325.
 Iouis filia 313. 314
 Philosophiæ septem di-
 scipuli 316. viatica
 319
 Philosophiæ nullum cū
 Sophistis cōfortium
 328 329
 ad Philosophiam eunu-
 chus an admittatur
 165
 ad Philosophiam quis
 dam à seruis progres-
 si 309
 Philosophi cur à Sophi-
 stis ad cicutam bibē-
 dam traditi 317. ple-
 runque arrogātes &
 gloriæ cupidi 268
 Philosophi faucij è con-
 uiuiο asportati 338
 Philosophorum conui-
 uium 339. mores
 337
 Philosophorum recen-
 tiorū vitia & mores
 309
 Philosophis ab Impe-
 ratore cōstitutum sa-
 larium 160
 Philosophos litigare, ri-
 diculum 159
 inter Philosophos con-
 tentio exorta 339
 Phocion vir sanctus &
 iustus 260
 Phoenix auis Indica
 291
 Phrygia minoris Asiæ
 regio 36. 36
 Phrygius adolescentu-
 lus Polystrati hæres
 cōstitutus 55
 Phryne 80. famosum
 scortum 156
 Phryx plagis fit melior,
 prouerb. 37
 Phryges pro barbaris
 habiti ibid.
 Pictura Cupidinis 16
 Pindari versus 158
 Plagiarius 48
 Platanus arbor Socra-
 ticorum sermonum
 auscultator 211
 Platonis lex de mulie-
 ribus 323
 Platonis locus de salta-
 tione 89. 118
 Plorare iussi, phrasis
 explicatio 34
 Qqqq 2 Plu-

I N D E X.

Plutarchi locus	519	nera deportata	33
Pœnæ impijs destina-		Polystrati hæres Phry-	
ta	262	gius adolescens	35
Polemō zelotypus	421.	Pomum aureum Eri-	
tribunus militū	422.	dis	29
Pannychidis amator		Pomi Erides inscriptio	
ibid.			520
Pollucis & Cast. enco-		Populus alba Herculi	
mium	490	facra	242
inter Pollucē & Amy-		Porticus Heptaphony	
cum Bebriciorū pu-			302
gna	518	Possifundi . Possido-	
Polycretus nobilis sta-		nij, &c, sophistę cur	
tuarius	158	appellari	329
Polyphemus canendi		Posterior dies prioris	
peritus 21. hospitū		discipulus	215
maſtator 23. Neptu-		Præconis munus	81
ni pater 19. Galatææ		Præſtigie mulierum &	
amator 20. vnocu-		annicularum iuuen-	
lus 19. hispidus atq;		ta	482
agrestis	20	Praxitelis industria	
Polyphemi vox asini-			189
na 21. lyra	ibid.	Precatio de osculata	
Polypi ingenium	157	manu qualis	105
Polyprepō tibi cę phre-		Precium redemptionis	
neſi correptus	356	pro Ganymede rap-	
Polystratus in ſumma		to hircus triennis	5
ſeneſtute ab optima		Priapus 156. deus bela-	
tibus amatus	33	licosus 108. ſaltator	
Polyſtrati ætas	ibid.	ibid.	
ad Polyſtrati fores mu-		Prometheus in crucē	
		actus	

I N D E X.

- actus 252. mulierum
 fabricator 226
 Proserpina cum stygio
 curru rapta 583
 Prothesilaus Iphidi fil
 47 primus Græcorū
 interfectus 40
 Proteus Ægyptius exi-
 mus saltator 106. in
 varias rerum facies
 trāsmutatus ibid. in
 carcerem coniectus
 275. 270 ex vrbe
 Roma eiectus ibid.
 Protei fabula 106. 154.
 vitā imprudenter in-
 stituta 300
 Proteum omnia pro-
 pter gloriam & homi-
 num laudem aucu-
 pandam & fecisse &
 dixisse 303. 304
 de Proteo narratio 270
 Prouidentia lex de cō-
 uersatione cum mu-
 lieribus 199
 siue Prouidentia res hu-
 manas administrari,
 sophistarum garruli-
 tas 250 (488
 Proxenus Epicratis F.
 Pueri concinnati 325
 Puerorum amatores à
 Lacedæmonibus in-
 famēs habiti 243
 Pueros amare quomo-
 do conueniat 234. a
 mare, solis philoso-
 phis relinquendum
 236
 in Pueris animus non
 corpus amādu 243
 Pugna inter Satyrionē
 Morionem & Alci-
 damantem, in conui-
 uio philosophico 355
 Pulchritudo sine virtu-
 te contēptibilis 201.
 202
 Pulchritudinis omnes
 cupidi 494
 Pulchritudinis pote-
 stas 498
 Pyladis & Orestis ami-
 citia 231
 Pyriphlegeton 41 46
 Pyrrhus patriæ virtu-
 tis imitator 403
 Pythagoræ aureum fe-
 mur 42
 Pythag. à fabis absti-
 nuisse ibid.
 Qqqq 3 Quer-

I N D E X.

Quercus Ioui sacra
242

Quercuum fructus pri-
morum hominum vi-
ctus 214

R

Raptus Europæ 25.
qualis ibid.

Reliqui terram, & voc
vulturis 302

Reprehendere res in-
cognitas turpe 90

Res humanæ ab Ho-
mero in duo tantum
diuisæ 109

Regum & pauperum
vitam perpendiculo
inter se distare 71

Rhadamanthus à Cy-
nisco accusatus 54
inferorū iudex, 89.
534

Rhea 16. saltandi artifi-
cio oblectata 98

Ris, Democratico 273

Rhodope mons Thra-
ciæ 327

Rhodus 179. 189

Romanorū saltatio 107

Rubor in mulierib9 cir

ca genes fucatus 224
s

SAcra à Musæo & Or-
pheo instituta cum
saltatione 156

Sacrificia hominum su-
peruacanea 250

Sacrilegi & patricidæ
cur cōburendi 288.
289

circa Salaminam Persæ
nauali prælio supera-
ti 237

Salarium ab Impera-
tore philosophis cō-
stitutum 160

Salij Martis sacerdotes
107 155. eorundem
sacra 155. 156

Salmonetus 462. rex E-
lidis cur à Ioue fulmi-
natus 486

Saltandi ars cōprehen-
su difficilis 118 à Lu-
ciano defenditur 89

Saltandi studium apud
veteres ibid.

inter Saltandum canē-
dimos 102

Saltantibus cur succi-
natur 113

Saltan-

I N D E X.

- Saltandi in armis con-
 fuetudo 99
 Saltatio ab Homero lau-
 data 109. à Socrate
 laudata 111
 Saltatio affecta 149.
 bacchica 144. in Ionia
 & Pôto celebris ibid.
 cū mūdi ac omniū re-
 rum generatione nata
 98. imitatrix 130
 Saltatio inuentū vetus
 98. multarū deliciarū
 extrema comes 153.
 quæ contineat 136.
 quantis de rebus ho-
 mines admoneat 96.
 res friuola & mulie-
 bris 90
 Saltationis exercitium
 in Thessalia quale
 104. habitus decens
 & modestus 114. uti-
 litas 90. 139. laus, &
 origo 153
 Saltationi & oculorum
 & aurium iudicium
 præstò esse 143
 Saltationē bonum esse
 multiplicis ornatus
 & scientiæ 98
 citra Saltationem veteres
 nullas celebrasse
 festiuitates 104
 de Saltatione libelli cō-
 scripti 116
 in Saltatione præsentē
 & singularem requiri
 memoriam 119
 Saltatione solē cōsalu-
 tare qui soliti 105
 Saltationum cur nulla
 sint certamina 115.
 genera 108. species
 numero comprehen-
 sa 116
 Saltator corpore & ani-
 mo qualis esse debe-
 at 119. 141. 146
 Saltatoris laus p̄cipua
 quæ 120 (rar da 147
 Saltatori cacozelia euis
 Saltatori cuidam à Bar-
 baro quale datum te-
 stimonium 133
 Saltatores ab Atheniē-
 sibus qui reprehēsi
 142. olim sit ul & ca-
 nere & saltare soliti
 114. Lesbionaci Mis-
 tylenæo chirisophi
 dicti 137 158
 Qqqq 4 in

INDEX.

in Saltatoribus vitia & virtutes sagaciter de prehensa 143	Scytharum in cœnan- do ritus 349. oratio, prouerb. 429
ſandalia varijs colorib9 tincta 223	Scythica oratio, pro- uerb. 428
Sapientes auro non in- digere 331	Sempronius Gracchus 562
Sapientiæ ſimulacra in mago in Peregrino Luciani ppoſita 360, ſtudioꝝ animi macu- las abſtergere 83	Sempronia à Saluſtio curreprehenſa 153
Sardanapalus mollis & effœminatus 42. 261	Senem aſſatum videre, iniucundum ſpecta- culum 299 300
femiur 42	Senib9 vita moleſta 32
Saturnus à loue rege expulſus 157	Septem ſapientes apud inferos 43. lætiores cæteris ibid. exiſten- tibus ibid.
Saturnium ſeculū 322	Sermones inter pocu- la habiti nō diuulgā- di 341
Satyri Bacchi miniſtri 108	Seruij locus 486
Satyrion morio 355	à Seruis quidam ad phi- loſophiam progrefſi 309.
Saxum voluere, pro- uerb. 266	Seruī vtriq; commune inditū deſideriū 196
Scarabeus Cynic9 330. 333	Sibyllæ verſus de Pro- teo 292
Scelerati poſt mortem ſupplicio afficiendi 261	Siculorum deliciæ 36. menſæ 32
Scripta religioni nocē- tia non eſſe vertenda 457	Siderum chorea 98 Similis

INDEX.

Similis simili gaudet
452

Simile simili charum
532

Simi omnes apud infe-
ros 44

Simulachrum Veneris
artificiosè ex Pario
marmore cōfectum
186

Simultas Apollinis ad-
uersus Cræsum 257

Sirenes nauigio præ-
tereunti cera aues
occludendæ 93

Sisichthon Neptunus
appellatus 463

Sisyphus à Theseo A-
theniēsum rege cur
interfectus 266

Socrates adolescētum
corruptor 166. So-
phronisci marmora-
rij, & Phanaretæ F.
335

Socrates vndecimuiris
traditus 261. eius
de amore puerorum
iudicium 233. in Al-
cibiadem amor 240.
peruersa oratio 200.

eius socij in carcere
depicti 300 illum sal-
tationem discere non
arubuisse 111. vnum
hoc scire quòd nihil
sciret 45

de Socrate post mortē
quæ existimatio ibid.

Solon 43
σοφιστὴς ἀνισονομιστής

Christus à Luciano
dictus 207

Sophistæ 316. ab Iso-
crate perstricti 335.

cur Possidonij appel-
lati 29. genus homi-
num seruile ac mera-

cennrium 318. philo-
sophorum redargu-

tionum contempto-
res ibid. puerorū cor-

ruptores. & mulierum
322. quibus dediti

exercitijs 318. illorū
absurdæ responsiones

317. labyrinthæ in-
terrogationes ibi. arx,

maledicētia 321. gar-
rulitas, res humanas

nulla prouidentia ad-
ministrari 250. mo-

Qqqq 5 res

INDEX.

res inconvinijs 323.	gagenthe inuenta 85
ob res leuissima iræ	Syllogismus cornutus 359.
vehementia 324. pe-	acerualis me-
tacitas ibid. persuasio	tens ibid.
316. vita & mors 320.	Symposium 337
inde illorum vitam nō	Syracusana mensa 36
cum doctrina con-	Syracusanos conuiuio.
gruere 323	rū luxui nimum in-
Sophistas ab extrā ca-	dulsiſſe ibid.
ſtos & ſeueros appa-	T
rere 322. præter quæ-	Tactus ſecundus gra-
ſtum nihil curare 335	duſ amoris 138,
Sophocles & Æſchy-	139
les tragœdiarum ſcri-	Tantalus 238. 262
ptores 270	Tauriorus Hercules
Sophoclis locus 361	175
Sophoniscus marimo-	Telemachus 529
rarius Socratis pater	Teleſilla 210 242
335	Teleſilla teterrimus o-
Sorte ſua nemo cōtem-	dor. 576
tus 533	Tempus nihil relin-
Soſtratus Cleodemi	quere intentatum
diſcipulus 365. eius	216
vxor. à Cleodemo	Tempori ſeruientes, &
ſuprata ibid.	imperij amici qui di-
Spectaculorum utili-	cantur 67
tas 94	Thaidis ſaltatio 390
Statua Veneris mar-	Thales 525
morea ab Charicle	Theagenes 271. Pere-
deſculata 187	grini diſcipulus 288.
Supplicia noua à Me-	præ

I N D E X.

præ amoris impatiē-	ex matre mutatus	51
tia mortem sibi con-	visu à Iunone priua-	
sciuit	tus	ibid.
Theano Pythagoricæ	à Ioue vaticinandi ar-	
doctrinæ filia	te donatus	ibi-
210	dem	
Theocriti Europa	28	
Theocriti locus	414	
Thersites	332	
Theseus Atheniensium	157	
rex	266	
Thesillam armatam cō-	Tragicorum & comi-	
tra Spartanos pro-	corum fabulæ defal-	
cessisse	tandæ oblatæ	152
210	Tragœdia iniucundum	
Thessala gens beneficij	spectaculum	114
nomine notata	Traiani victoria	456
384	Tramam vertere, pro-	
393. 398	uerb.	318
Θεσσαλὸν ὄψαι	Transformatio Iouis	3
384	ἥρω	520
Thessalia saltationi quæ	ἡρωῶσα cur appellata	
subministret	ibid.	
128	Transformationes for-	
Thetis mater Achillis	marum fabulosæ	
31. 403	129	
Θητὶ τὰν γυνῶν	Tribas	399
384	Triephton	463
in Thracia multa sala-	Triephonteum	pela-
tanti necessaria inue-	gus.	460
niri	127	
424	Troia prouincia	37
Tibys	Troiam absente Achil-	
Timocrates Lesbos	le expugnari nō po-	
cis Mitylenæi præce-	tuisse	493
ptor	137	
Tiresias vates Theba-	Troia	
nus 52. in scæminam		

I N D E X.

- Troianum bellum vn-
 de ortum 368.540
 Typhœus gigas 552
 Tyrannorum ingenia
 ebrias 24. vita an bea
 ta 553
 Tyro ab Enipeo Thes-
 saliae fluuiio adamata
 486
 Tyro Salmonei filia à
 Neptuno vitata 463.
- V
- V**Aframenta Iouis in-
 numerabilia 495
 Vates plerunq; menda-
 cia proferre 52.53
 Venus amatoriorū ser-
 monū germana ma-
 ter 195
 Venus cum Marte in
 adulterio dijs exhibi-
 ta 17. 18. 19. 242. cur
 à Phaone è Chio trās-
 uecta 33. è spuma ma-
 ris nata 414. mulierū
 patrona 195
 Venus ~~pro~~ 499
 pro oleribus ponitur
 414
- Venus pro Cupidine
 sollicita 14.15
 Veneris cum fil. Cu-
 pidine expositulatio
 14
 Veneris cognomenta
 414
 Veneris simulachrum
 ab adolescente quo-
 dam adamatum 189.
 190. ex Pario marmo-
 re confectum 189.
 adulterium 242
 Veneris templum in
 Cnido 183. 184. mis-
 ribus ac frugiferis ar-
 boribus fœcundum
 184
 Veneris iactus quis
 242
 Verboſitatem in cons-
 uuijs improbari 500
 Verecūdia ambigua &
 anceps dea 220
 Victoria dubia & in-
 certa 486
 Virgilij loc9 157. 337.
 520
 Virum ex viro nasci nō
 posse 197
 Virorum cum mulieri-
 bus

I N D E X,

bus conuersatio 196.
 197
 Viris dominari mulie-
 res 51
 Virtus formositate præ-
 stantior 201. volupta-
 ti anteposenda 427
 Virtutis studiosos mor-
 tem contemnerè 34
 Visus primus gradus
 amoris 238
 Vita Heroica 197
 Vita hominum rudis
 & indocta 213
 Vita mulierum cur po-
 rior habenda 50. 51
 Vita senibus molesta
 32
 Vitium plantatio facta
 ab Icaro 122
 Vlysses ab Homero
 qualis fingatur 37.
 laborum patientissi-
 mus ibid.
 cum Vmbris lectari
 turpe 531
 Voluptas naturæ vio-
 latrix 197
 Voluptatis audacia i-
 bidem
 Voluptatis superuacua

nei & suppositicij mō
 di 198
 ex Voluptate parua
 quanta mala proue-
 niant ibid.
 Voluptates quæ potio-
 res habendæ 203
 Voluptatum mutui at-
 que alterni affectus
 205
 Vrania cur cognomi-
 nata Venus 414
 Vulcanus deorum fa-
 ber 252.
 claudus ibid.
 Vxoris animus aman-
 dus, non corpus 243.

Z

Zarmanochegas In-
 dus cur seipsum
 cremarit 308
 Zarmanochegæ epita-
 phium ibid.
 Zenon Aristæneti fil.
 343
 Zenonis è conuiuio
 discessus 363
 Zenotheris vxoris suæ
 leno 365. 368. oculo
 & nare in conuiuio
 mutila.

I N D E X.

mutilatus	378. stoi.	stia	
cus	343. eius cum	Zephyrus	Apollinis ri. 349
Cleodemo	conten-	ualis	27.125
tio	365. in	Zopyrus	pædagogus
conuiuio	immode-	361.	

QVARTI TÖMI INDICIS

F I N I S.

BASILEÆ,
PER SEBASTIANVM
HENRICPETRI:

Anno

M. DCXIX.

Mense Septembri.

y

Grauskala #13

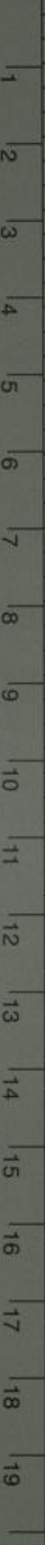

B.I.G.

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

Inches

Centimetres

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

